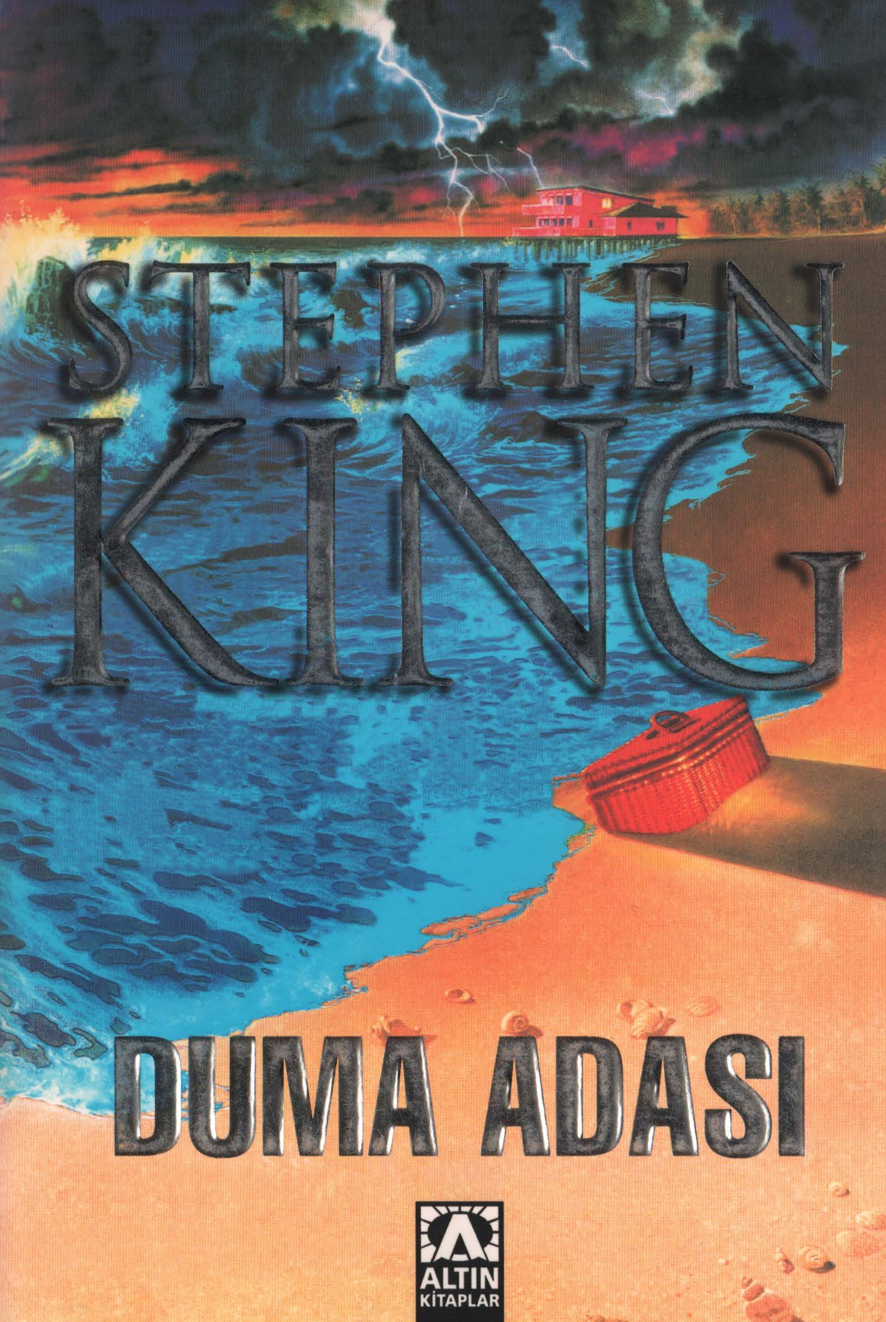

STEPHEN
KING
DUMA ADASI
ALTIN
KİTAPLAR

STEPHEN KING

DUMA ADASI

TÜRKÇESİ
Esat Ören

KİTABIN ORİJİNAL ADI
DUMA KEY

YAYIN HAKLARI
© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK
GÜLHAN TAŞLI

BASKI
2. BASIM / EYLÜL 2012
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10765

ISBN 978 - 975 - 21 - 0963 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
CEP
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ

Kara Kule Serisi

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE

Barbara Ann ve Jimmy'ye

Bellek... içsel bir söylentidir.

—GEORGE SANTAYANA

Hayat aşk ve zevkten ötedir.
Ben bu dünyaya define bulmaya geldim.
Eğer oyunu kuralına göre oynayacaksan
bedelini ödemek zorundasın
Bu kural asla değişmez
Hepimiz bu dünyaya define bulmaya geldik.

—SHARK PUPPY

Resim Nasıl Çizilir (I)

Boş bir yüzeyde başlayın. Bunun kâğıt veya tuval olması şart değil, ama beyaz olması gerektiğini düşünüyorum. Buna beyaz, diyoruz çünkü bir kelimeyle açıklamamız lazım; ama asıl adı hiçbir şey. Siyah ışığın yokluğudur, ama beyaz belleğin yokluğudur; hatırlayamamanın rengi.

Hatırlamayı nasıl hatırlarız? Duma Adası'ndaki günlerimden beri kendime sık sık sorduğum bir sorudur bu, çoğu zaman sabahın ilk saatlerinde, ışığın yokluğuna bakarak artık olmayan dostları hatırlarken. Bazen bu saatlerde ufuk hakkında düşünürüm. İnsanın bir ufuk çizgisi belirlemesi lazım. Beyazı işaretlemek için. Bu kolay, diyebilirsiniz ama dünyayı yeniden yapacak her hareket kahramanlıktır. Ya da ben buna inanır oldum.

Gözünüzün önüne minik bir kız çocuğu getirin, bebek sayılacak kadar küçük. Bu kız doksan yıl önce at arabasından düşüp başını taşa çarpmış ve her şeyi unutmuş. Sadece adını değil, her şeyi! Sonra bir gün, eline bir kalem alıp beyaz üstüne o ilk titrek işareti yapacak kadar bir şey hatırlamış. Bir ufuk çizgisi, tabii. Ama aynı zamanda içindeki siyahlığın boşalacağı bir oluk.

O küçük elin kalemi aldığını... tereddütler içinde beyazın üstüne işaret bırakışını gözünüzün önüne getirin. Dünyanın resmini yaparak onu tekrar kurmak için o ilk çabanın nasıl bir cesaret istediğini düşünün. Bana nelere mal olduğuna bakmaksızın o küçük kızı hep seveceğim. Sevmeliyim. Başka seçeneğim yok.

Sizin de bildiğiniz gibi, resimler büyülüdür.

1– Öbür Hayatım

I

Benim adım Edgar Freemantle. Eskiden inşaat ve müteahhitlik işinde önemli biriydim. Bu, ben Minnesota'daykendi, öbür hayatımda. Bu öbür-hayatım işini Wireman'dan öğrendim. Size Wireman hakkında birkaç şey söylemek istiyorum, ama önce şu Minnesota kısmını bitirelim.

Söylemem gerek: oradayken başarılı Amerikan-genci ifadesinin gerçek bir örneğiydim. Çalışmaya başladığım şirkette yükseldim, sonra orada daha yüksek yer olmadığı için ayrılıp kendi işimi kurdum. Ayrıldığım şirketin patronu bana güldü ve bir yıla kalmaz beş parasız kalacağımı söyledi. Sanırım, hırslı bir genç kendi işini kurmaya karar verdiğinde çoğu patron bunu söyler.

Benim durumumdaysa, her şey yolunda gitti. Minneapolis-St. Paul yükseldikçe Freemantle Şirketi de yükseldi. İşler durulduğu zamanlarda büyük oynamaya kalkmadım. Ama içgüdülerime kulak verdim ve çoğu zaman da işe yaradı. Elli yaşıma geldiğimde Pam'le benim kırk milyon dolar servetimiz vardı. Ve hâlâ tutumlu yaşıyorduk. İki kızımız vardı, kendi Altın Çağ'ımızın sonundayken kızım Ilse Brown Üniversitesi'nde, Melinda ise Fransa'da konuk öğretmenlik yapmaktaydı. İşlerin ters döndüğü sırada karımla birlikte onu ziyaret etmeyi düşünüyorduk.

İnşaat alanında bir kaza geçirdim. Aslında çok basit bir kuraldı; bir kamyonet, her ne kadar Dodge Ram marka kocaman bir şey de olsa, on

iki katlık bir vinçle tartışmaya girdiği taktirde, her zaman kaybetmeye mahkûmdur. Kafatasımın sağ yanı sadece çatladı. Sol yanıysa kamyonetin serenine öyle sert çarptı ki, üç yerinden birden çatladı. Ya da beş yerinden. Hafızam eskisine göre çok daha iyi, ama bir zamanlar olduğu halinden hâlâ çok uzakta.

Doktorlar kafama olan şeyin bir karşı darbe yarası olduğunu söylediler; bu tip yaralanmalar ilk darbeden çok daha fazla hasar bırakabiliyormuş. Kaburgalarım kırılmış, sağ kalçam paramparça olmuştu. Her ne kadar sağ gözümün görme yetisinin yüzde yetmişini (iyi günlerimde daha da fazla) tekrar kazandıysam da, sağ kolumu tamamen kaybetmiştim.

Hayatımı kaybetmem gerekirdi, ama öyle olmadı. Bu karşı darbe şeyi yüzünden zihinsel özürlü olmam da bekleniyordu, önceleri gerçekten de öyle olmuştu, ama sonra geçti. Geçti gibi. Geçtiğinde karım gitmişti; yani, öylesine gitmek değil. Yirmi beş yıllık evliydik, ama ne derler bilirsiniz: insan boka bulaştı mı, her yanı boka bulanıyor. Artık fark etmez, diyorum; giden gitti. Bittiyse bitti. Bazen böylesi iyi oluyor.

Zihinsel özürlü derken kastettiğim şey, önceleri kimseyi tanımıyordum... karımı bile... ve neler olduğunu bilmiyordum. Neden bu kadar canımın yandığını anlayamıyordum. Şimdi, aradan dört yıl geçtikten sonra bunun nasıl bir acı olduğunu hatırlamıyorum. Canımın çok yandığını biliyorum, korkunç bir acı olduğunu da, ama şimdi hepsi çok soyut geliyor. O zamanlar soyut değildi ama. O zamanlar cehennemde gibiydim ve neden buraya düştüğümü anlayamıyordum.

Önceleri öleceğinden korkuyordun, sonra da ölmeyeceğinden korkmaya başladın. Wireman böyle diyor; o bunu iyi bilir; onun da cehennemde bir mevsim geçirmişliği vardır.

Her an her yanım acıyordu. Alnımın gerisinde hiç durmadan çınlayan bir baş ağrısı vardı, dünyanın en büyük saatçi dükkânında her an gece

yarısı gibiydi. Sağ gözüm haşat olduğu için dünyayı ince bir kan perdesi ardından görüyordum ve dünyanın ne olduğunu pek anlayamıyordum. Hiçbir şeyin adı yoktu. Pam'in odada olduğu bir günü hatırlıyorum... hâlâ hastanedeyken... yatağımın yanında ayakta duruyordu. Sağ tarafımda oturabileceği bir yer olduğu halde ayakta durmasına çok kızmıştım.

"Arkadaşını içeri alsana," dedim. "Oraya arkadaşını oturt."

"Ne demek istiyorsun, Edgar?" diye sordu.

"*Arkadaşını, o dostunu!*" diye bağırdım. "O hıyar *dostunu* içeri alsana diyorum, aptal karı!" Baş ağrısından ölecek gibiydim; karım ağlamaya başladı. Buna sinir oluyordum. Onun ağlamaya hakkı yoktu, çünkü kafesin içine tıkılan ve her şeye kırmızı bir perdenin ardından bakan o değildi. Kafese tıkılmış maymun o değildi. Sonra kendimi topladım. "O arkadaşını içeri al ve koltuğa *osurun!*" Hoşaf olmuş beynimle ne demek istediğimi ancak bu kadar ifade edebiliyordum.

Her an öfkeliydim. İki yaşlı hemşire vardı, onlara Apışarası Bir ve Apışarası İki adını takmıştım, müstehcen bir hikâye karakterleri gibi. Bir hastabakıcıya da Pastil adını vermiştim; nedense bu da bana cinsellikle ilgili bir şey çağrıştırıyordu. Gücüm yerine gelince etrafımdakilere vurmaya çalıştım. İki kez Pam'i bıçaklamaya çalıştım, bunlardan birinde de başarılı oldum, ama elimde plastik bıçak vardı. Ama yine de kolunun üstüne birkaç dikiş atılması gerekti. Bazı zamanlar beni bağlamak zorunda kalıyorlardı.

Hayatımın o kısmıyla ilgili hatırlayabildiğim en net şey şu: bir aydan beri kalmakta olduğum pahalı bir dinlenme kliniğinde sıcak bir öğleden sonrası... klima bozuk, yatağıma bağlanmışım, televizyonda bir pembe dizi kafamın içinde çınlayan binlerce çan, sağ tarafım akkor olmuş bir ocak demiri gibi yanıyor, bir yandan olmayan sağ kolum kaşınırken olmayan sağ elimin parmakları seğiriyor; bir süre daha ağrı kesici verilmeyecek

(ne kadar süre olduğunu bilmiyorum, çünkü zaman kavramım yok) o sırada kırmızı perdemim içinden bir hemşire yüzerek çıkıyor, kafesteki maymuna bakmak için gelen bir yaratık gibi yanıma gelip, "Karınızla görüşmeye hazır mısınız?" diye soruyor. "Beni vurmak için bir tabanca getirdiyse, evet," diyorum.

İnsan böyle bir acının geçeceğini sanmıyor, ama geçiyor işte. Sonra eve gönderiyorlar ve fiziksel rehabilitasyon işkencesi başlıyor. Görüşümü kaplayan kırmızılık çekilmeye başladı. Hipnoterapide uzmanlaşmış bir psikolog kopmuş kolumda duyduğum ağrılar ve kaşınmalarla başa çıkabilmem için bana bir iki güzel teknik öğretti. Bu adam Kamen'di. Bana Reba'yı getiren de Kamen oldu: Öbür hayatımdan düşe kalka çıkıp Duma Adası'ndakine geçerken yanıma aldığım tek tük şeyden biri de buydu.

"Bu, öfke yönetimi konusunda onaylanmış bir psikolojik tedavi değildir," demişti Dr. Kamen, ama Reba'yı daha çekici göstermek için yalan söylüyor da olabilirdi. Bu bebeğe nefret ettiğim bir isim vermemi söylediği için ben de ona küçükken havuçlarımı bitirmediğim için parmaklarımı çimdikleyen teyzemin adını verdim. Ama bebeği aldıktan iki saat sonra adını unuttum. Aklıma sadece beni daha çok sinirlendiren erkek isimleri geliyordu: Randall, Russell, Rudolph, River-sıçtığımın-Phoenix.

Artık eve getirilmiştim. Pam elinde kahvaltı tepsimle içeri girdi; yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı, çünkü benim patlamama karşı kendisini hazırladığı belli oluyordu. Her ne kadar psikoloğun bana verdiği bu kırmızı öfke bebeğinin adını unuttuysam da, böyle bir durumda nasıl kullanmam gerektiğini hatırlıyordum.

"Pam," dedim. "Kendimi kontrol edebilmem için bana beş dakika ver. Bunu yapabilirim."

"Emin misin..."

"Evet. Şimdi o tepsiyi al, bir tarafına sok. Ben bunu yapabilirim."

Gerçekten yapabilir miydim, bilmiyordum, ama böyle söylemem gerekiyordu. O boktan bebeğin adını hatırlayamıyordum, ama bunu yapabilirim demeyi hatırlıyordum. Öbür hayatımım sonuyla ilgili net olan şey bu; yapamasam bile, boku yemiş olduğumu, çift kat boku yemiş olduğumu, ağzıma sıçılmış olduğunu bildiğim halde, devamlı bunu yapabilirim deyip duruyordum.

"Bunu yapabilirim," dedim ve nasıl göründüğümü Tanrı bilir, çünkü Pam elinde tepsiyle tek kelime etmeden gerileyip odadan çıktı.

Karım gittikten sonra bebeği yüzüme doğru yaklaştırdım, parmaklarımı yumuşak dokusuna gömüp o aptal mavi gözlerine baktım. "Senin adın ne, yarasa suratlı orospu?" diye bağırdım bebeğe. O sırada mutfaktaki interkomda Pam'in ve gündüz hemşiresinin dinliyor olabilecekleri hiç aklıma gelmedi. Ama şunu söyleyeyim, interkom bozuk olsaydı bile yine beni işitirlerdi. O gün sesim iyiydi.

Bebeği ileri geri sarsmaya başladım. Kafası yana düştü, kıvırcık kızıl saçları koptu. Kocaman karton mavi gözleri çizgi filmdeki Betty Boop gibi *ouu, seni kötü adam!* der gibiydi.

"Adın ne, kaltak? Adın ne, orospu? Adın ne, üç kuruşa vuruşan, şıllık? *Adını söyle! Adını söyle! Adını söyle, yoksa gırtlağını keser, burnunu koparır, gözlerini...*"

O anda beynim bir çapraz -bağlanma kurdu; dört yıl sonra Edgar Freemantle'nin üçüncü hayatını yaşadığı yer olan Meksika'nın San Luis Potosí eyaletindeki Tamazunchale kasabasında bu bağlanma hâlâ oluyor. Bir anlığına yine kamyonetimdeydim, yolcu tarafının ayak ucundaki klipsli not defterim çelik yemek kutuma çarpıp takırdıyordu (acaba hâlâ işyerine yemek kutusunu götüren tek Amerikalı milyoner ben miyim, diye düşünmüştüm?) Dizüstü bilgisayarım yan koltuktaydı. Radyoda bir kadın sesi ateşli bir heyecanla, "*KIRMIZIYDI!*" diye haykırıyordu. Sadece

bu kadardı, ama yeterdi. Bu şarkı, güzel kızı fahişe olan zavallı bir kadın hakkındaydı. Adı "Fancy" söyleyen Reba McEntire'ydi.

"Reba," diye fısıldayarak bebeği kucakladım. "Sen Reba'sın. Reba-Reba-Reba. Bir daha hiç unutmayacağım." Ne var ki, unuttum... ertesi hafta... ama bu defa öfkelenmedim. Hayır. Bebeği sevgiyle kucağıma alıp gözlerimi kapadım ve kazada kullanılmaz halde olan kamyoneti hayal ettim. Klipsli defterimin çelik yemek kutuma çarpışını gözümün önüne getirdiğim sırada radyoda aynı kadının duygulu sesi geldi. "*KIRMIZIYDI!*"

Dr. Kamen bunu büyük bir atılım olarak değerlendirdi. Heyecanlanmıştı. Karım o kadar heyecanlanmışa benzemiyordu, yanağıma kondurduğu öpücükse görev gereği gibiydi. Sanırım bundan iki ay sonra da boşanmak istediğini söyledi.

II

O zamana kadar sancılarım ya azalmıştı ya da beynim bununla başa çıkabilmem için çok önemli uyarlamalar yapmıştı. Baş ağrılarım hâlâ vardı, ama eskisi kadar sık ve şiddetli değildi; artık kulaklarımın arasındaki dünyanın en büyük saatçi dükkânında *her zaman* gece yarısı olmuyordu. Saat beşte Vicodin(*), sekizde Oxycontin(**) almayı hep dört gözle bekliyordum, çünkü bu iki sihirli hapı yutmadan parlak kırmızı Kanada yapımı koltuk değneklerimle yürümeye çalışmam mümkün değildi. Ama yeniden oluşturulan kalçam iyileşmeye başlıyordu.

Rehabilitasyon Kraliçesi Kathi Green, Mendota Heights'deki Freemantle malikânesine pazartesi, çarşamba ve cuma günleri geliyordu. Seanslarımızdan önce fazladan bir Vicodin alma iznim vardı, ama yine de çalışma bitene kadar çığlıklarım bütün evi kaplardı. Bodrumdaki hobi

(*) Çok kuvvetli (uyuşturucu bazlı) ağrı kesici.

(**) Morfin benzeri (uyuşturucu bazlı) ağrı kesici.

odamızı bir terapi salonuna çevirmiştik; özürlüler için özel bir sıcak banyo küveti bile vardı. İki ay süren işkenceden sonra artık akşamları buraya tek başıma inip bacak egzersizlerimi iki kat artırarak karın kaslarımı da çalıştırmaya başlamıştım. Kathi yatmadan birkaç saat önce bu egzersizle endorfin salgılanacağını ve daha rahat uyuyabileceğimi söylemişti.

İşte böyle bir gece, egzersizle endorfin avlamaya çalışırken çeyrek yüzyıllık karım aşağıya indi ve benden boşanmak istediğini söyledi.

O anda durdum... mekik çekiyordum... ve ona baktım. Ben yerde bir mat üstünde oturmuştum. Pam temkinli bir mesafede, odanın karşı ucundaki merdivenlerin başındaydı. Ona, ciddi misin, diye sorabilirdim, ama floresan ışık salonu fazlasıyla aydınlatmaktaydı; sormam gerekmedi. Hem zaten bu, kocası altı ay önce geçirdiği kaza sonucu ölümden dönen bir kadının espri yapacağı bir konu değildi. Neden, diye sorabilirdim, ama biliyordum. Hastanede yemek tepsimdeki plastik bıçakla kolunda açtığım yara izi hâlâ duruyordu; üstelik bu, yaptığım başka şeylerin yanında en hafifiydi. Aklıma daha kısa bir süre önce elindeki tepsiyi bir tarafına sokmasını söyleyişim geldi. Önce ona, hiç değilse biraz düşünmesini söylemek istediysem de, birden yine içimdeki öfke kabardı. O günlerde Dr. Kamen'in *uygunsuz öfke* dediği şey yanımdan ayrılmayan çirkin bir dostum gibiydi. Ama, o anda hissettiklerim hiç de uygunsuz gelmiyordu?

Gömleğimi çıkarmıştım. Sağ kolum omzumun on santim altında bitiyordu. Ona seğirdim... kalan kaslarımla yapabileceğim en iyi şey seğirtmekti. "Bunu," dedim. "Sana yaptığım mucuk olarak gör. Eğer istediğin buysa, def ol git buradan. Def ol, seni kalleş omospu."

Karımın gözlerinden yaşlar süzülüyordu, ama gülümsemeye çalıştı. Çok zorlandığı belliydi. "O kelime omospu değil, Edgar," dedi. "*Orospu, demek istedin.*"

"Ne dediysem o, işte," dedim ve tekrar mekik çekmeye başladım. Tek kolla mekik çekmek zor işti, insanın dengesi bozuluyordu. "Ben ol-

saydım, *seni* terk etmezdim, mesele bu. Ben *seni* terk etmezdim. Bütün o kanlı, sidikli, çamurlu günleri göğüslerdim."

"Bu çok farklı," dedi Pam. Yüzünü silmeye kalkışmadı. "Farklı olduğunu sen de biliyorsun. Ben öfke krizine kapılırsam seni ikiye ayıramam."

"Tek kolumla seni ikiye ayırmak için bayağı uğraşmam gerekir," dedim mekikleri hızlandırarak.

"Bana bıçak sapladın." Sanki bütün mesele buymuş gibi. Öyle olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Ufak, plastik bir şeydi, neredeyse aklımı kaçırmış haldeydim, herhalde ölmü döşüğünde geberirken bile son sözlerin 'Eddie beni plastik bacakla kıçakladı, elveda zalim dünya,' diyeceksin."

"Beni boğmaya çalıştın," dedi zor duyabildiğim bir sesle.

Mekik yapmayı bırakıp ona baktım. Kafamın içinde saatçi dükkânı yine çınlamaya başlamıştı. "Ne diyorsun, seni boğmaya mı çalıştım? Seni hiç boğmaya kalkmadım."

"Hatırlamadığını biliyorum, ama bunu yaptın. Artık aynı adam değilsin."

"Bırak tıraşı. Bu edebiyatı o herife... senin..." Kelimeyi biliyordum, adam gözümün önüne geliyordu ama bir türlü aklıma gelmiyordu. "Ofisine gittiğin o kel kafalı herife sakla."

"Terapistim," dedi Pam tabii, bu beni daha da öfkelendirdi; kelimeyi o hatırlamış, ben bulamamıştım. Çünkü onun beyni benimki gibi çalkalanmamıştı.

"Boşanmak mı istiyorsun, boşanabilirsin. Her şeyi at gitsin, değil mi? Ama şu timsah işini git başka yerde yap. Def ol git buradan."

Pam merdivenleri çıktı, arkasına dönüp bakmadan kapıyı kapadı. O gidene kadar da, timsah gözyaşları demek istediğimi anlayamadım. Timsah gözyaşlarını başka yerde dök, demek istemiştim.

Her neyse. Yine de çok uzak değilmişim. Wireman olsa böyle derdi.

III

Öbür hayatımda Pam dışında hiç ortağım olmamıştı. Edgar Freemantle'nin başarı için dört kuralı (isteyen not alabilir): Asla IQ'nun yüz katından fazla borç alma; asla sana ilk tanıştığınız anda ilk adınla hitap eden birinden borç alma; asla gün batmadan içki içme; ve *asla* bir su yatağında çıplak halde sarılmak istemeyeceğin birini ortak alma.

Ama güvendiğim bir muhasebecim vardı ve Mendota Heights'deki evden Lake Phalen'deki daha küçük yerimize taşınırken gerek duyacağım birkaç eşyayı taşımama yardım eden de Tom Riley oldu. Evlilik oyununda iki mağlubiyeti bulunan Tom yol boyunca benim için endişelerini dile getirdi. "Böyle bir durumdayken evi bırakmak zorunda değilsin," diyordu. "Yargıç, seni kovana kadar bunu yapman gerekmez. Bu, deplasman maçında saha avantajından vazgeçmek gibi bir şey."

Saha avantajı umurumda değildi; ondan tek istediğim otomobili dikkatli kullanmasıydı. Karşıdan gelen bir otomobili orta çizgiye yakın görürsem hemen irkiliyordum. Bazen iyice gerilip görünmez fren pedalına basıyordum. Tekrar direksiyon başına geçmem ise pek doğru olmazdı. Tabii, Tanrı sürpriz yapmayı sever. Wireman böyle diyor.

Rehabilitasyon Kraliçesi Kathi Green sadece bir kez boşanmış, ama o da Tom gibi düşünüyordu. Onun, üstünde egzersiz mayosuyla bağdaş kurmuş, ayaklarımı tutarken bana ciddi bir öfkeyle bakışını hatırlıyorum.

"Şu işe bak, sen Ölüm Moteli'nden bir kolun eksik halde çıktığın anda karın bu kadar yeter, diyor. Kendi adını bile hatırlayamadığın bir anda, plastik bir hastane bıçağıyla kolunu dürttün, diye mi? Ne boktan iş be! Bir kaza travması sonunda ruh durumunun sık sık değiştiğini ve kısa süreli bellek kaybının *doğal* olduğunu anlamıyor mu?"

"Anladığı tek şey benden korkuyor olduğu," dedim.

"Öyle mi? O halde, dinle beni, parlak çocuk: eğer iyi bir avukatın varsa ona bu pısırıklığının bedelini ödetebilirsin." Gestapo stili atkuyruğunun tepesinden bir saç teli alnına düşünce bunu üfleyerek geri püskürttü. "Bunun bedelini ödemesi lazım. Dinle beni; bu olanlar senin suçun değildi."

"Onu boğmaya kalktığımı söylüyor."

"Öyleyse, tek kollu bir çolak boğazına sarıldı diye korkudan altını ıslatmış olmalı. Hadi, Eddie, ödet ona. Haddimi aştığımın farkındayım, ama umurumda değil. O kadın bunu yapmamalıydı."

"Sanırım, bu boğma hadisesinin ve kahvaltı bıçağı işinin ötesinde bir şey var."

"Ne gibi?"

"Hatırlamıyorum."

"*O* ne diyor, peki?"

"Bir şey demiyor." Ama Pam'le çok uzun süre birlikte olduk ve her ne kadar aşk ister istemez ömrünü tüketmiş olsa da, başka bir şeyin daha olduğunu bilecek kadar onu tanıyordum... *hâlâ* başka bir şey daha vardı ve asıl uzaklaşmak istediği şey buydu.

IV

Lake Phalen'deki evime yerleştikten kısa bir süre sonra kızlarım beni görmeye geldiler... iki genç kadın. Yanlarında bir piknik sepeti getirmişlerdi. Göl kenarında oturup çam kokuları altında gölü seyrederken sandviçlerimizi kemirdik. İşçi Bayramı geride kaldığı için gölde yüzdürülen oyuncaklar çoktan toplanmıştı. Piknik sepetinde bir de şarap şişesi vardı, ama ben sadece birkaç yudumla yetindim. Ağrı kesicilerin üstüne alkol beni fena çarpıyordu; bir şişe birayla bile dilim sürçmeye başlıyor-

du. Kızlar... *genç kadınlar,* şişede kalanı bitirdiler; bu onların iyice açılmalarını sağladı. Vinçle olan tartışmamdan beri Melinda'nın Fransa'dan ikinci gelişiydi ve durumumuz onu mutsuz etmişti; ellili yaşlarındaki bütün yetişkinler böyle tatsız dönemlerle karşılaşır mı, diye sordu; o da ileride bunu yaşayacak mıydı? Daha küçük olan Ilse ağlamaya başladı; bana yaslanıp neden eskisi gibi olamadığını sordu... annesiyle beni kastediyordu... neden eskisi gibi değildik? Melinda, ona bebek gibi davranmamasını söyleyince Ilse, ona parmağıyla mucuk yaptı. Kahkahayı bastım. Elimde değildi. Sonra hep birlikte kahkahalarla güldük.

Melinda'nın kızmasıyla Ilse'nin gözyaşları hoş değildi, ama içtendi ve Ilse'nin çenesindeki ben veya Melinda'nın iki kaşı arasındaki şimdilik belli belirsiz, ama ileride iyice çukurlaşacak olan çizgi kadar bana tanıdık geliyordu.

Melinda, bana bundan sonra ne yapacağımı sordu, ben de ona bilmediğimi söyledim. Hayatıma son verme kararını alana kadar epey yol kat etmiştim, ama eğer bunu yaparsam mutlaka bir kaza süsü vermem gerektiğini biliyordum. Kendi hayatlarına daha yeni başlamış olan bu iki genç kadına babalarının intiharından duyacakları bir suçluluk kalsın istemezdim. Bir keresinde yatakta çırılçıplak şampanya kadehi tokuştururken birlikte kahkahalar atıp müzik setinde Beatles dinlediğimiz kadını da suçluluk duygusu içinde bırakamazdım.

Kızlarım iyice içlerini boşalttıktan sonra... Dr. Kamen'in deyişiyle, *topyekün duygu alışverişi bitince,* çok tatlı bir öğleden sonra geçirdiğimizi, eski albümlere bakarak geçmişi yad ettiğimizi hatırlıyorum. Sonra galiba yine çok güldük, ama öbür hayatımla ilgili bütün anılarım pek güvenilir değildir. Wireman'ın dediğine göre, geçmişe baktığımızda hep istediğimiz şeyleri hatırlarmışız.

Ilse hep birlikte yemeği dışarıda yememizi istiyordu, ama Melinda Halk Kütüphanesi kapanmadan biriyle buluşacaktı, zaten ben de hoplaya

zıplaya bir yere gitmeyi pek istemediğimi söyledim; son John Sandford romanımdan birkaç bölüm okuyup yatmayı düşünüyordum. İkisi de beni öpüp... yine dost olmuştuk... gittiler.

İki dakika sonra Ilse geri geldi. "Melinda'ya anahtarlarımı unuttuğumu söyledim," dedi.

"Ama unutmamıştın, değil mi?" dedim.

"Hayır. Baba, sen hiç annemin canını yakar mıydın? Yani şimdi? Bilerek?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım, ama bu Ilse'ye yetmedi. Karşımda dikilip gözlerime bakışından anlıyordum. "Hayır," dedim. "Asla. Önce..."

"Önce ne, baba?"

"Önce kendi kolumu keserim, diyecektim, ama sonra bu fikirden hoşlanmadım. "Asla böyle bir şey yapmazdım, Illy. Bu kadarıyla yetin."

"O halde, neden hâlâ senden korkuyor?"

"Sanırım... sakat olduğum için."

Ilse, kendini üstüme öyle bir güçle attı ki, ikimiz de kanepeden devrilecektik. "Ah, baba, çok üzülüyorum. Bütün bu olanlar *öyle kötü ki.*"

Biraz saçını okşadım. "Biliyorum, ama şunu unutma... olabileceğinin en kötüsü oldu zaten." Bu doğru değildi, ama dikkatli olursam Ilse bunun apaçık bir yalan olduğunu anlamazdı.

Garaj yolundan bir korna sesi geldi.

"Hadi, git," dedim ıslak yanağına bir öpücük kondurarak. "Ablan sabırsızlanıyor."

Ilse burnunu çekti. "Hep öyledir, zaten. Ağrı kesicilerin dozunu kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Bana ihtiyacın olursa ara, baba. İlk uçakla gelirim."

Gelirdi de. Ben de bu yüzden onu aramayacaktım.

"Tamam." Öbür yanağından da öptüm. "Bunu da ablana ver."

Ilse peki, deyip dışarı çıktı. Kanepede oturup gözlerimi kapadım. Saatler yine çınlıyor, çınlıyor, çınlıyordu.

V

Sonraki ziyaretçim bana, Reba'yı veren psikolog Dr. Kamen oldu. Onu davet etmemiştim. Bu ziyareti rehabilitasyon işkencecim Kathi'ye borçluydum.

Yaşı kırktan fazla olamazdı, ama Kamen çok daha yaşlı biri gibi yürüyordu ve oturup kocaman çerçeveli gözlüğünün ardından etrafa bakarken bile hırıltılı soluk alıyordu. Muazzam bir armuda benzeyen göbeği vardı. Çok uzun boylu, kapkara bir zenciydi ve yüz hatları gerçek ötesi gibi görünen bir genişlikteydi. Kocaman gözbebekleri, gemi aslanına benzeyen burnu ve totemlere özgü dudaklarıyla insanı ürperten bir görünümü vardı. Xander Kamen takım elbise giymiş, ikinci sınıf bir tanrı gibiydi. Ayrıca, ellinci yaşını göremeden ölümcül bir kalp krizine veya felç olmaya kuvvetli bir aday gibi görünüyordu.

Bir şey içme teklifimi geri çevirip kalamayacağını söyledi, sonra da bunu yalanlarcasına çantasını kanepenin yanına bıraktı. Bütün ağırlığıyla kanepenin yanına oturdu (her hareketiyle de daha çok gömülerek) ve hırıltılı soluklar arasında yüzüme baktı.

"Seni hangi rüzgâr attı buraya?" diye sordum.

"Kathi kendini öldürmeyi düşündüğünü söyledi," dedi. Ses tonu sanki *Kathi bir bahçe partisi vereceğini ve mangalda biftek ikram edeceğini söyledi,* der gibiydi. "Bu söylentide hiç gerçek payı var mı?"

Ağzımı açtım, sonra yine kapadım. Bir zamanlar, on yaşımdayken yaşadığımız yer olan Eau Claire'de bir dükkânda kimse görmeden bir çiz-

gi roman araklayıp pantolonumun içine sokmuş, tişörtümün eteğiyle de üstünü örtmüştüm. Kendimi çok uyanık sanarak kapıdan çıkarken tezgâhtar kadın kolumdan yakaladı. Diğer eliyle tişörtümü kaldırıp çaldığım hazinemi ortaya çıkardı. "*Bu* şey oraya nasıl girmiş acaba?" diye sordu bana. O günden bu yana geçen kırk yıl içinde bu kadar basit bir soruya cevap vermekte hiç bu denli aciz kalmamıştım.

Neden sonra, artık söyleyeceğim şeyin hiçbir değeri kalmadıktan sonra, "Saçma," dedim. "Neden böyle bir şey düşünmüş olabilir ki?"

"Yok mu öyle bir şey?"

"Yok. Bir kola istemediğine emin misin?"

"İstemem, sağ ol."

Kalkıp mutfak buzdolabından kendime bir kola aldım. Şişeyi göğüs duvarımla on santimlik kolum arasına iyice sıkıştırdım... çok acı veren bir şeydi, filmlerde ne gördünüz bilemem, ama kırılan kaburgalar çok uzun süre acı veriyor... sol elimle de kapağını çevirip açtım. Ben solağım. Bu da *senin şansın* işte, diyor Wireman.

"Kathi'nin söylediği herhangi bir şeyi ciddiye almana şaşırdım," dedim tekrar odaya döndüğüm zaman. "Kathi çok iyi bir fizyoterapist, ama psikolog değil. Aslına bakılırsa, sen de değilsin. Yani teknik olarak."

Kamen görünüşü bir masa çekmecesini andıran kocaman elini kulağına götürdü. "Duyduğum şey... cırcırlı makara sesi mi? Galiba o!"

"Sen ne diyorsun?"

"Bu bir insanın savunma duvarını yükseltirken çıkardığı, ortaçağa özgü bir sestir." Alaycı bir ifadeyle göz kırpmaya çalıştı, ama o kocaman yüzüyle gülünç oldu. Ama ne demek istediğini anladım. "Kathi Green'e gelince, haklısın, o ne bilir ki? Onun yaptığı tek şey, felçlilerle, senin gibi kaza kurbanı kolu, bacağı kopanlarla ve yine senin gibi travmatik kafa zedelenmeleri geçirenlerle çalışmak. Kathi on beş yıldır bu işi yapıyor, sakat kalmış binlerce hastayı, geçmişten tek bir saniyenin bile geri getirile-

meyeceğini düşünürken gözlemlemiş; yani, hiç onun gibi biri intihar öncesi depresyonunun sinyallerini görüp de tanıyabilir mi?"

Kanepenin karşısındaki yumuşak koltuğa oturup suratımı astım ve ona baktım. Herif belaydı. Kathi Green ondan da beterdi.

Kamen öne doğru eğildi... yani, o cüssesiyle sadece birkaç santim falan. "Beklemen gerek."

Ağzım açık bakakaldım.

Başını salladı. "Şaşırdın. Evet. Ben, bırak Katolik olmayı, Hıristiyan bile değilim, ayrıca intihar konusunda da açık fikirliyimdir. Ama sorumluluklara inanırım, senin de inandığını biliyorum ve sana şunu söyleyeceğim: eğer şimdi kendini öldürürsen, hatta bunu altı ay içinde yapsan bile karın ve kızların bunu anlayacaklardır. Ne kadar akıllıca uygulasan bile, ne yaptığını bilecekler."

"Ama ben..."

Kamen elini kaldırdı. "Ve hayatını sigortalayan şirket... eminim büyük bir miktara sigortalısındır... onlar da anlayacaklardır. Belki kanıtlayamayabilirler, ama çok uğraşacakları kesin. Kızlarının böyle şeylere karşı çok güçlü olduklarını düşünebilirsin, ama sigortacıların başlatacağı söylentiler onları çok yaralayacak."

Melinda çok güçlüydü. Ama Ilse, ondan çok farklıydı. Melinda ona kızdığı zaman, gelişmesi tıkanmış derdi, ama ben öyle olduğunu sanmıyordum. Bence Ilse sadece çok yumuşaktı.

"Ve sonunda bunu kanıtlayabilirler," dedi Kamen muazzam omuzlarını sallayarak. "Bunun ne miktarda bir veraset vergisi çıkaracağını bilemem, ama eminim hayatın boyunca yaptığın servetin büyük bir kısmını silip süpürecektir."

Benim parayı düşündüğüm yoktu. Düşündüğüm şey, sigorta müfettişlerinin tazı gibi, nasıl bir düzenek kurmuşsam, bunun kokusunu almak için çalışacaklarıydı. Birden kahkahalarla gülmeye başladım.

Kamen kocaman elleri kapı direği gibi dizlerinin üstünde, *her şeyi gördüm* dercesine sırıtıyordu. Benim kahkahalarımın dinmesini bekledikten sonra neyi o kadar komik bulduğumu sordu.

"Bana kendimi öldüremeyeceğim kadar zengin olduğumu söylüyorsun," dedim.

"Sana, şimdi olmaz, diyorum, Edgar, bütün söylediğim bu. Sana, kendi hayat tecrübeme kesinlikle ters düşen bir öneri de yapacağım. Senin durumun için çok kuvvetli bir önsezim var... sana o bebeği vermemin nedeni de aynı önseziydi. Sana coğrafya değiştirmeni tavsiye ediyorum."

"Anlamadım?"

"Son aşamaya gelmiş alkolikler için uygulanan bir iyileşme biçimidir. Mekân değişikliğinin onlara yeni bir başlangıç imkânı vereceği umulur. Her şeyin yerini değiştirerek."

İçimde bir kıpırdanma hissettim. Bunun ümit olduğunu söyleyemem, ama bir şey kıpırdadı.

"İşe yaradığı enderdir," dedi Kamen.

"Benim ne yapmam gerekiyor, peki?"

"Şu anda St. Paul banliyösündesin. Sana önerim, buradan çok uzakta bir yer seçip oraya gitmen. Evlilik durumun ve mali koşulların bunu yapabilmene imkân tanıyor."

"Ne kadar süreliğine?"

"En az bir yıllığına." İfadesiz bir yüzle bana bakıyordu. "Ve o bir yılın sonunda bir şey yapmaya kalkarsan, Edgar, tanrı aşkına... hayır, *kızlarının* hatırı için... şüphe çekmeyecek şekilde yap."

Kamen eski kanepenin içinde neredeyse kaybolmuş gibiydi; doğrulmaya çalıştı. Ona yardım etmek için yaklaştım, ama elini kaldırıp beni durdurdu. Zorlukla ayağa kalktı, soluğu her zamankinden daha hırıltılı çıkıyordu. Çantasını aldıktan sonra iki metreye yakın boyuyla bana tepe-

den bir bakış attı. Kalın mercekli gözlüğünün ardında zaten iri olan gözbebekleri daha da büyük görünüyordu.

"Edgar, seni mutlu eden bir şcy var mıdır?"

Bu soruyu üst kısmından alıp düşündüm (bana emniyetli görünen tek kısmı) ve, "Eskiden resim çizerdim," dedim. Aslında bunun biraz daha ötesindeydi, ama bu çok eskidendi. O zamandan beri araya çok şey girmişti. Evlilik, kariyerim. Şimdi her ikisi de bitmek üzereydi veya bitmişti.

"Ne zaman?"

"Çocukken."

Ona bir zamanlar güzel sanatlar okuluna gitmeyi hayal ettiğimi söylemeyi düşündüm... hatta param yettiği zamanlarda arada bir reprodüksiyon kitapları aldığımı söyleyecektim, ama vazgeçtim. Son otuz yıl içinde resme olan katkım telefonda konuşurken önümdeki kâğıda şekiller karalamaktan öteye geçmemişti. Misafirlere hava atmak için salondaki sehpa üzerine konan bir resim kitabı alalı da on yıldan fazla oluyordu.

"O zamandan beri?"

Bir an yalan söylemeyi düşündüm... kendini işinin kölesi yapmış biri gibi görünmek istemiyordum... ama sonunda doğruyu söyledim. Tek kollu insanlar mümkün olduğunca doğruyu söylemeliydiler. Bunu söyleyen Wireman değil, benim. "Hayır."

"Tekrar başla," diye tavsiyede bulundu Kamen. "Sana koruma duvarı lazım."

"Koruma duvarı mı?"

"Evet, Edgar." Çok basit bir kavramı anlayamadığım için hem şaşırmış hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Gecelerin için koruma duvarı."

VI

Bir hafta kadar sonra Tom Riley, beni yine görmeye geldi. Artık yaprakların rengi değişmeye başlamıştı; üniversiteden... hatta belki liseden beri ilk kez resim defteri aldığım Wal-Mart mağazasında Cadılar Bayramı posterleri asmaya başlamışlardı.

O ziyaretiyle ilgili en net hatırladığım şey, Tom'un ne kadar huzursuz ve mahcup göründüğüydü.

Bira ikramımı geri çevirmedi. Mutfaktan döndüğümde dolmakalemle çizmiş olduğum resme bakıyordu... su kenarında üç palmiye ağacı, sol yanda öne çıkmış bir veranda. "Bu bayağı güzel," dedi Tom. "Sen mi yaptın?"

"Yok, canım, cinler yaptı. Geceleri gelip ayakkabılarımı tamir ediyorlar, arada bir de böyle resim yapıyorlar."

Tom buna biraz abartılı güldükten sonra resmi tekrar masaya bıraktı. "Burası pek Minnesota'ya benzemiyor," dedi İsveç aksanı taklidiyle.

"Bir kitaptan bakarak yaptım," dedim. Aslında bir emlakçının broşüründeki fotoğrafı kullanmıştım. "Florida odası" dedikleri Salmon Point'ten alınmıştı... kısa bir zaman önce bir yıllığına kiraladığım yer. Daha önce Florida'ya hiç gitmemiştim... tatilde bile... ama o resim ta içimden bir şeye seslenmişti ve kazadan beri ilk kez gerçek bir beklenti duymaya başlıyordum. Belli belirsizdi, ama vardı. "Senin için ne yapabilirim, Tom? Eğer işle ilgiliyse..."

"Aslında buraya gelmemi Pam istedi," dedi Tom; başını eğdi. "Ben pek istemiyordum, ama hayır, diyemedim. Eski günlerin hatırına."

"Tabii." Tom'la olan ilişkimiz çok eskilere, Freemantle Şirketi'nin topu topu üç kamyoneti, bir Caterpillar D9 iş makinesi ve büyük hayalleri olduğu günlere kadar gider. "Ee, konuş o zaman benimle. Seni ısıracak değilim."

"Pam'in bir avukatı var. Boşanma işlemlerine başlayacak."

"Aksini düşünmüyordum zaten." Bu doğruydu. Onu boğmaya kalktığımı hâlâ hatırlamıyordum, ama bunu bana söylediği zaman gözlerindeki ifadeyi unutmuş değildim. Ayrıca bir şey daha vardı: Pam bir iş için yola çıktı mı, pek arkasına bakmazdı.

"Bozie'yi mi kullanacaksın, diye merak ediyor."

Buna gülmeden edemedim. William Bozeman III, şirketimin sürekli çalıştığı Minneapolis Hukuk Firması'nın altmış beş yaşındaki, papyonuyla, manikürlü tırnaklarıyla her zaman bakımlı olan avukatıydı. Tom'la benim ona yirmi yıldan beri Bozie dediğimizi duysa kalp krizi geçirirdi herhalde.

"Aklıma gelmemişti. Mesele nedir, Tom? Pam'in istediği nedir?"

Tom birasının yarısını içtikten sonra bardağını kitaplığa, benim uyduruk resmimin yanına bıraktı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Bu işte tatsızlık çıkmamasını umduğunu söyledi. 'Zengin olmak istemiyorum, kavga etmek de istemiyorum. Ondan bana ve kızlara karşı her zaman olduğu gibi adil olmasını bekliyorum, ona bunu söyler misin?' dedi. Ben de söylüyorum işte."

Ayağa kalkıp oturma odasıyla veranda arasındaki büyük pencereye gittim ve dışarıdaki göle baktım. Yakında tek başıma kendi "Florida odama" bu her ne ise, işte oraya gidip Meksika Körfezi'ne bakacaktım. Acaba Phalen Gölü'ne bakmaktan daha iyi mi olacaktı? Farklı olması benim için yeterliydi, en azından başlangıç için. Farklılık başlangıç olacaktı. Başımı çevirdiğimde Tom Riley'in yüzünün tamamen değişmiş olduğunu fark ettim. Önce midesi bulanıyor sandım, ama sonra ağlamamak için kendini zorladığını anladım.

"Tom, ne oldu?" diye sordum.

Konuşmaya çalıştı, ama ağzından sadece sulu bir hırıltı çıktı. Genzini temizleyip bir daha denedi. "Patron, seni bu halde, tek kolla görmeye alışamıyorum. Çok üzgünüm."

Bu sözler büyük bir doğallıkla söylenmiş, önceden planlanmamıştı ve çok hoştu; doğrudan inansın yüreğine işliyordu. Bir an neredeyse ikimiz de hüngür hüngür ağlayacak gibi olduk. Tıpkı *Oprah Winfrey Show* programındaki o hassas çocuklar gibi.

Bunu düşünmek kontrolümü yeniden kazanmamı sağladı. "Ben de üzgünüm," dedim. "Ama idare ediyorum işte. Gerçekten. Hadi şimdi şu biranı iç, yoksa hoşaf olacak."

Tom gülüp şişeyi aldı ve kalanını bardağına boşalttı.

"Ona iletmeni istediğim bir teklifte bulunacağım," dedim. "Eğer Pam' in hoşuna giderse, oturup ayrıntıları konuşuruz. Kendi aramızda halledebileceğimiz bir şekilde. Avukatlara ihtiyaç olmadan."

"Ciddi misin, Eddie?"

"Evet. Sen kapsamlı bir bilanço çıkar, böylece elimizde ne var ne yok bilelim. Ne varsa dörde böleriz. Pam yüzde yetmiş beşini alır... kendisi ve kızlar için. Kalanı da ben alırım. Boşanma işlemine gelince... yahu Minnesota'da bu iş kolaydır; öğlen yemeği yedikten sonra kitapçıya gidip *Acemiler İçin Boşanma* kitabını alırız."

Tom şaşkın şaşkın bakıyordu. "Böyle bir kitap var mı?"

"Araştırmadım, ama eminim vardır."

"Eddie böyle bir anlaşma servetini fena halde budayacak."

"Umurumda değil. Şirket hâlâ umurumda, ama onun da durumu gayet iyi ve başındakiler ne yaptığını bilen insanlar. Servetime gelince, benim önerdiğim şey kendi egolarımızı törpüleyerek avukatlara işin kaymağını yedirmemek. Mantıklı olursak hepimize bol bol yeter."

Tom gözlerini benden ayırmadan birasını bitirdi. "Bazen hâlâ eskiden birlikte çalıştığım adam bu mu, diye düşünmeden edemiyorum."

"O adam kamyonetinde öldü," dedim.

VII

Pam anlaşmayı kabul etti; ve sanırım, eğer teklif etseydim, o anlaşma yerine beni tekrar geri alacaktı... ayrıntıları konuşmak için yemek yerken tıpkı bulutların arasından bir an göz kırpan güneş gibi, yüzüne öyle bir ifade gelip gitti... ama ben öyle bir teklif yapmadım. Kafamda Florida vardı... yeni evlilerin ve neredeyse ölülerin sığınağı. Zaten sanırım Pam da en doğrusunun bu olduğunu biliyordu... haşat olmuş kamyonetin içinden çıkardıkları, kafasındaki çelik miğferin ezilmiş bir teneke kedi maması kutusu gibi kulaklarına yapıştığı adamın önceden tanıdığı adamla aynı kişi olmadığının farkındaydı. Pam, kızlarım ve inşaat şirketiyle olan hayat sona ermişti, burada artık keşfedebileceğim oda yoktu. Ama kapılar vardı. Üstünde İNTİHAR yazılı olanı, Dr. Kamen'in belirttiği gibi, şu anda kötü bir seçenekti. Geriye, üstünde DUMA ADASI yazılı olanı kalıyordu.

Ama o kapıdan içeri girmeden önce öbür hayatımda başka bir şey oldu. Bu, Monica Goldstein'ın Gandalf adındaki terrier köpeğine olan şeydi.

VIII

Benim nekahet günlerimi geçirdiğim yerin orman içindeki göl kenarında, ıssız bir toprak yolun sonunda, her şeyden soyutlanmış bir ev olduğunu düşündüyseniz, çok yanıldınız. Burası düpedüz bir banliyö. Göl kenarındaki evimiz, Doğu Hoyt Caddesi'nden su kenarına kadar uzanan asfalt kaplı Aster Lane Yolu'nun sonunda yer alıyor. En yakın komşularımız Goldstein ailesi.

Ekim ortasında nihayet Kathi Green'in tavsiyesine uyup yürüyüş yapmaya başladım. Bu benim daha sonraları yaptığım Büyük Kumsal Yürüyüşleri gibi değildi, ama mesafeler kısa olmasına rağmen eve döndü-

ğümde sakat kalçamın ağrısından gözlerimden yaş geldiği bile olurdu; ne var ki, doğru yoldaydım. İşte böyle bir yürüyüş yaptıktan sonra eve dönerken Bayan Fevereau, Monica'nın köpeğine çarptı.

Evime yaklaştığım bir sırada Fevereau denen kadın o gülünç hardal renkli Hummer'ıyla yanımdan geçti. Her zamanki gibi bir elinde cep telefonu, diğerinde sigarası vardı; her zamanki gibi çok hızlı gidiyordu. Dikkatimi yolun karşısında Yavrukurt üniformasıyla gelmekte olan Monica'ya yöneltmiş olduğum için Gandalf'ın bir anda caddeye fırladığını fark etmedim. Aklım sadece yeni yapılanmış kalçamdaydı. Kısa yürüyüşlerimin sonunda hep olduğu gibi bu "sözde" tıp mucizesi kendisini, aşağı yukarı on bin tane minik cam kırığı gibi hissettiriyordu.

Lastiklerin fren çığlığı küçük kızın haykırışına karıştı. "*GANDALF, DUR!*"

Bir an beni az kalsın öldürecek olan vinç tüyler ürperten bir netlikle gözümün önüne geldi, her zaman içinde yaşadığım dünyanın yerini Bayan Fevereau'nun Hummer'ından çok daha parlak bir sarı kaplayıverdi; içinde gittikçe büyüyen siyah harfler yüzüyordu: **BAĞLANTI-KAYIŞI.**

Derken Gandalf da çığlık atmaya başladı ve geçmişin o görüntüsü, Dr. Kamen'in açıklayışıyla, *geri kazanılmış hafıza*, bir anda kayboluverdi. Dört yıl öncesinin o ekim öğleden sonrasına kadar köpeklerin çığlık atabildiğini hiç bilmiyordum.

Hemen kırmızı koltuk değneğimi yere vura vura, yengeç gibi koşmaya başladım. Görünüşüm herhalde çok gülünç olmalıydı, ama kimsenin baktığı yoktu. Monica Goldstein yolun ortasında, köpeğinin yanında diz çökmüştü; Hummer'ın yüksek, kutu gibi ön kafesinin önünde. Kızın yüzü, rozetler ve madalyonlarla dolu yemyeşil üniformasının içinde bembeyaz görünüyordu. Üniformasının kuşağının ucu Gandalf'ın yerde göl olmuş kanıyla tamamen ıslanmıştı.

Bayan Fevereau, Hummer'ın gülünç derecede yüksek sürücü koltuğundan aşağıya düşer gibi atladı. Ava Goldstein evden çıkmış, kızının adını haykırarak oraya koşuyordu. Bayan Goldstein'ın gömleği üstten ilikli değildi, ayakları da çıplaktı.

"Ona dokunma, tatlım, ona dokunma," dedi Bayan Fevereau. Hâlâ elinde tuttuğu sigaradan sinirli nefesler çekiyordu.

Monica, ona aldırmadı. Gandalf'ın yanını okşadı. Bunu yaptığı anda köpekten bir çığlık yükseldi... resmen çığlıktı... Monica elleriyle gözlerini kapatıp başını iki yana sallamaya başladı. Onu çok iyi anlıyordum.

Bayan Fevereau, kıza doğru uzandı, ama sonra vazgeçti. İki adım geri çekilip Hummer'ın yan tarafına yaslandı ve göğe baktı.

Bayan Goldstein, kızının yanına çömeldi. "Ah, yavrum, tatlım, ne olur ağlama."

Gandalf kendi kan gölünün ortasında yatmış uluyordu. Şimdi de vinçten çıkan sesi hatırlamaya başlıyordum. Normal olarak çıkması gereken *biip-biip-biip* sesi değil (geri vites uyarıcısı bozuktu), dizel motorun sarsıntılı takırtısı ve lastiklerinin toprakta çıkardığı gürültüydü.

"Onu içeri götür, Ava," dedim. "Eve götür."

Bayan Goldstein kolunu kızının omzuna atıp ayağa kaldırmaya çalıştı. "Hadi, tatlım. Hadi, içeri gidelim."

"*Gandalf* olmadan gitmem!" Monica on bir yaşındaydı ve yaşına göre olgun bir kızdı, ama o sırada sanki üç yaşında gibi hareket ediyordu. "*Köpeciğim* olmadan gitmem!" Kuşağının kana bulanmış olan ucu eteğine çarpıyordu; baldırına kan sıçramıştı.

"Monica eve git ve bir veteriner çağır," dedim. "Gandalf'a otomobil çarptığını ve hemen buraya gelmesini söyle. Sen yokken ben köpeğine bakarım."

Monica'nın bana bakan gözlerinde sadece keder ve şok yoktu. Delirmiş gibi bakıyordu. Bu bakışı iyi biliyorum. Kendi aynamda çok sık görmüşümdür. "Söz mü? Yeminle mi? Annenin üstüne yemin ediyor musun?"

"Ediyorum, annemin üstüne yemin ediyorum. Hadi, çabuk ol şimdi."

Annesiyle birlikte eve doğru yürümeye başladı, merdivenlere geldiği an bir kez daha arkasına bakıp ağlamaklı bir ses çıkardı. Hummer'ın tamponuna tutunarak Gandalf'ın yanına diz çöktüm; çökerken de hep olduğu gibi canım yandı ve sola doğru kaykıldım; sağ dizimi gereğinden fazla bükmemeye çalışıyordum. Yine de ağzımdan acı dolu bir inleme çıktı; birinin yardımı olmadan ayağa kalkabileceğimden emin değildim. Bu yardım Bayan Fevereau'dan geleceğe benzemiyordu; kadın yolun sol tarafına geçmişti, bacaklarını açabildiği kadar iki yana açıp sanki reverans yapar gibi eğilmiş, kusuyordu. Bunu yaparken sigara tutan elini yana doğru kaldırmıştı.

Dikkatimi tekrar Gandalf'a çevirdim. Vücüdunun arka tarafına çarpılmıştı. Omurgası ezilmiş, kırık arka bacakları arasından kan ve dışkı sızıyordu. Gözleri bana döndü; bakışında dehşet dolu bir ümit ifadesi vardı. Dilini dışarı çıkarıp sol bileğimi yaladı. Dili tırtıklı bir halı gibi kuru ve soğuktu. Gandalf ölüyordu, ama bu belki yeterince çabuk olmayacaktı. Birazdan Monica tekrar dışarı çıkacaktı; köpeğin onun da bileğini yalamasını istemedim.

Ne yapmam gerektiğini anladım. Yaptığımı görecek kimse yoktu. Monica'yla annesi içerideydiler. Bayan Fevereau'nun arkası dönüktü hâlâ. Bu küçük sokakta, pencerelerinde veya bahçelerinde bulunan kimseler varsa, sakat sağ bacağımı germiş, köpeğin yanında otururken Hummer'ın arkasında kaldığım için beni göremezlerdi. Birkaç saniyelik zamanım vardı... çok az bir zaman, ama bu zamanı düşünerek geçirirsem, fırsatı kaçıracaktım.

Böylece Gandalf'ın üst gövdesini kollarımın arasına aldım. O anda tekrar Freemantle Şirketi'nin Sutton Bulvarı'nda inşa etmeye hazırlandığı kırk katlı banka binasının inşaat alanında kamyonetimim içindeyim.

Radyoda Reba McEntire "Fancy" adlı şarkısını söylüyor. Birden vinç sesinin çok yüksek olduğunu fark ediyorum, üstelik geri vites uyarıcısını da duymamışım, sonra sağ yanıma baktığımda o pencereden görünmesi gereken dünya kaybolmuş. Oradan görünmesi gereken dünyanın yerini sarı bir renk almış. İçinde siyah harfler yüzüyor: **BAĞLANTI-KAYIŞI.** Harfler giderek şişiyor. Kamyonetin direksiyonunu sonuna kadar sola kırıyorum, ama geç kaldığımın farkındayım. Metalin ezilmesinden çıkan gürültü radyonun sesini bastırıyor ve aracın içindeki boşluk sağ yandan başlayarak küçülüyor, çünkü vinç benim boşluğumu istila ediyor, boşluğumu *çalıyor;* kamyonet yana yatmaya başlamış. Sürücü tarafındaki kapıyı deniyorum, ama işe yaramıyor. Bunu ilk başta yapmam gerekirdi, artık çok geç. Ön cam milyonlarca çatlakla, donmuş süte dönüşürken önümdeki dünya da kayboluyor. Derken, araç hâlâ aksı üzerinde dönerken ön cam fırlıyor ve inşaat alanı tekrar görünüyor. Ön camın fırlaması, ortasından bükülmüş bir iskambil kâğıdının *uçuşu* gibi. İki dirseğimle kornanın üzerine yatmışım, sağ kolum son görevini yapıyor. Vinç motorunun gürültüsünden korna sesini zor duyabiliyorum. **BAĞLANTI-KAYIŞI** hâlâ üstüme geliyor, yolcu kapısını ezip geçmiş, kontrol paneli paramparça. Torpido gözündeki ıvır zıvır etrafta uçuşuyor, radyo susmuş, yemek kutum klipsli not defterime çarpıp tıngırdıyor ve **BAĞLANTI-KAYIŞI** geliyor. **BAĞLANTI-KAYIŞI** tam üstümde artık; dilimi uzatıp aradaki tire işaretini yalayabilirim. Çığlık atmaya başlıyorum, çünkü o anda basınç başlıyor. Basınç önce sağ kolumda, gövdeme doğru bastırıyor, sonra yayılıyor, sonra da yarılıp açılıyor. Kucağıma bir kova sıcak su boşalmış gibi kan doluyor ve bir kırılma sesi duyuyorum. Herhalde kaburgalarım. Postalla ezilen tavuk kemikleri gibi ses çıkarıyor.

Gandalf'ı göğsüme bastırdım ve aklımdan *arkadaşını içeri al oturt, içeri al oturt, aptal karı!* sözleri geçti.

Şimdi de evdeyim, oturuyorum, ama Avrupa'nın bütün saatleri kafamın içinde çınlarken Kamen'in verdiği bebeğin adını hatırlayamazken aklıma sadece Randall, Russell, Rudolph, River-sıçtığımın-Phoenix gibi erkek adları gelirken kendimi evimde hissetmiyordum. İçeri meyve ve peynir tepsisiyle gelen karıma beni yalnız bırakmasını, bana beş dakika zaman vermesini söylüyorum. Bunu yapabilirim, diyorum, çünkü Kamen bana bu lafı öğretti, bu bir çıkış yolu, dikkat et diyen *biip-biip-biip* sesi, dikkat et, Pammy, Edgar geri vitese aldı diyor. Ama Pam odadan çıkacağı yerde tepsideki peçeteyi alıp alnımda biriken teri silmeye kalkıyor; bunu yaparken onun boğazına sarılıyorum, çünkü o anda bebeğimin adını hatırlamayışım onun suçuymuş gibi geliyor; *her şey* onun suçu zaten, **BAĞLANTI-KAYIŞI** da. Sağlam sol elimle boğazına yapışmışım. Bir an için onu öldürmek istiyorum, kim bilir, belki de öldürmeye çalışmışımdır. Bildiğim tek şey, elimden kurtulmaya çalışırken karımın gözlerinde gördüğüm ifadeyi hatırlamaktansa, koca dünyadaki bütün kazaları hatırlamayı tercih ederim. Sonra *KIRMIZIYDI!* diye düşünüp onu bırakıyorum.

Gandalf'ı bir zamanlar kızlarımı bebekken tuttuğum gibi göğsüme bastırıp *bunu yapabilirim, bunu yapabilirim, bunu yapabilirim,* diye düşündüm. Gandalf'ın kanı sıcak su gibi pantolonumu sırılsıklam etti. *Hadi, zavallı bok herif, çık o kamyonetten dışarı.*

Gandalf'ı kucağımda tuttuğum sırada, kamyonetin kabini çevremdeki havayı yutarken diri diri ezilmenin, içimdeki soluğun boşalmasının, burnumdan kan fışkırıp bilincim kaybolurken duyduğum kırılma seslerinin kemiklerimden çıktığını, kaburgalarımın, kolumun, kalçamın, bacağımın, yanağımın, salak kafatasımın kırıldığını bilmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm.

Monica'nın köpeği kucağımdayken sefil bir zafer kazanmışım gibi aklıma geldi: *KIRMIZIYDI!*

Bir an o kırmızıya çalınmış karanlığın içindeydim; sonra gözlerimi açtım. Sol kolumla Gandalf'ı göğsüme bastırmıştım, hayvanın gözleri yüzüme bakıyor...

Hayır, yüzümün arkasına. Göğe bakıyordu.

"Bay Freemantle?" Sesin sahibi John Hastings'di, Goldsteinlerin iki ev ötesinde oturuyordu. İngiliz tüvit kepi ve kolsuz süveteriyle, İskoçya kırlarında yürüyüşe çıkmış gibi bir görünümü vardı. Yüzündeki dehşet ifadesini saymazsak. "Edgar? Artık onu bırakabilirsin. Köpek ölmüş."

"Evet," dedim kolumu gevşeterek. "Ayağa kalkmama yardım eder misin?"

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi John. "Denersem ikimizi de yere çekerim."

"O halde içeri git de bak, Goldsteinler ne durumda."

"Kızın köpeği," dedi John. "Öyle olmadığını ümit..." Başını iki yana salladı.

"Onun köpeği," dedim. "Kızın dışarı çıkıp da hayvanı bu halde görmesini istemiyorum."

"Tabii, ama..."

"Ben yardım ederim," dedi Bayan Fevereau. Biraz kendine gelmiş görünüyordu, sigarasını da atmıştı. Sağ koltukaltımı tutmak için uzandığı sırada duraksadı. "Bu canınızı yakar mı?"

Yakardı, tabii, ama olduğum yerde kalmak daha çok canımı acıtıyordu; ona bunu söyledim. John, Goldsteinlerin evine giderken Hummer'ın tamponuna tutundum. Bayan Fevereau'yla birlikte ayağa kalkmayı başarabildim.

"Köpeğin üstünü örtebileceğimiz bir şeyiniz var mı acaba?"

"Sanırım arkada eski bir halı olacak."

"Çok iyi. Harika."

Kadın aracın arkasına doğru yürüdü... Hummer'ın büyüklüğü düşünülürse, epey uzun bir yolculuk olacaktı... bir an geri baktı. "Çok şükür, hayvan küçük kız dönmeden öldü."

"Evet," dedim. "Çok şükür."

IX

Sokağın sonundaki evim uzakta sayılmazdı, ama yine de gelene kadar epey zorlandım. Kapıdan içeri girerken koltuk değneğine asılmaktan elim ağrıyordu; gömleğim de Gandalf'ın kanıyla keçeleşmiş haldeydi. Tel kapının kenarına sıkıştırılmış bir kart dikkatimi çekti. Çıkarıp baktım. Gülümseyerek yavru kurt selamı veren bir kız resmi altında şu yazılıydı:

KOMŞULARINIZ ARASINDAN BİR DOSTUNUZ BİR KUCAK DOLUSU LEZZETLİ YAVRU KURT KURABİYESİYLE SİZİ GÖRMEYE GELDİ!
BUGÜN SİZİ EVDE BULAMADI, AMA
Mon☺ca TEKRAR UĞRAYACAK!
YAKINDA GÖRÜŞÜRÜZ!

Monica adındaki *i* harfi yerine gülümseyen yüz resmi kondurmuştu. Topallayarak duşa giderken kartı buruşturup çöp sepetine attım. Gömleğimi, kot pantolonumu ve kan lekeli iç çamaşırlarımı da çöpe attım. Bir daha görmek istemiyordum.

X

İki yaşındaki Lexus otomobilim garaj yolunda duruyordu, ama kazadan bu yana hiçbir aracın direksiyonuna geçmemiştim. Komşulardan birinin çocuğu haftada üç gün gelip getir götür işlerimi yapıyordu. Kathi

Green de, istediğim zaman benim için yakındaki süpermarkete gidiyor ya da işkence seanslarımızdan önce beni Blockbuster'a götürüyordu (seanstan sonra perişan halde oluyordum). Eğer bana birisi o sonbaharda tekrar araç kullanacağımı söyleseydi, güler geçerdim. Mesele sadece sakat bacağım değildi; tekrar direksiyon başına geçmeyi düşünürken bile soğuk terler boşanıyordu.

Ama duştan çıktıktan kısa bir süre sonra yaptığım şey buydu: direksiyon koltuğuna oturmuş, kontak anahtarını çevirmiş, garaj yolunda geri giderken sağ omzumun üstünden arkaya bakıyordum. O küçük pembe Oxycontin haplarından her zamanki gibi iki tane yerine dört tane yutmuştum; bu sayede East Hoyt'la, Eastshore Drive arasındaki kavşakta bulunan süpermarkete varabileceğimi hesap etmiştim.

Markette oyalanmadım. Normal bir alışveriş yapmayı düşünmüyordum; yıldırım gibi et reyonuna gidip oradan da on parçadan az satın alanların girdiği ekspres kasaya koştum; ne kuponum vardı ne de konuşacak bir şey. Ama yine de, tekrar Aster Lane'e döndüğümde kafam resmen dut gibiydi. Yolda beni polis çevirseydi, ayık olma testini kesinlikle geçemezdim.

Ama kimse beni durdurmadı. Goldsteinlerin evi önünden geçtim. Garaj yolunda dört, kaldırım kenarındaysa en az altı otomobil park etmişti, evin bütün pencerelerinden ışık taşıyordu. Monica'nın annesi belli ki çevreden yardım istemiş, göründüğü kadarıyla da birçok akrabası hemen bu isteği yerine getirmişlerdi. Monica için iyi olurdu.

Bir dakika sonra da kendi garaj yoluma giriyordum. Aldığım ağrı kesiciye rağmen sağ bacağım gaz pedalıyla fren arasında gidip gelmekten zonkluyordu ve başım ağrımaya başlamıştı... klasik, stres kaynaklı baş ağrısı. Ama asıl sorunum açlıktı. Zaten beni evden dışarı çıkartan da buydu. Ne var ki, hissettiğim şeye sadece açlık demek hafif kalırdı. Gözüm dönmüştü; buzdolabındaki önceden kalma lazanya beni kesmezdi. İçinde et de vardı, ama yeterli değildi.

Koltuk değneğimin yardımıyla evin içinde koştururken Oxycontin'in etkisiyle başım dönüyordu. Ocağın altındaki çekmeceden bir tava çıkarıp bunu gözlerden birinin üstüne koydum, ayar düğmesini YÜKSEK yazısına getirip ateşleme çakmağını çaktım. Telaşla bonfilenin üstündeki naylonu yırtarak açıp tavaya attım, elimle de üstüne iyice bastırdım. Çekmecedeki spatulayı çıkarmak daha sonra aklıma geldi.

Daha önce eve geldiğimde, kanlı elbiselerimi atıp duşa girerken midemdeki kıpırtıları bulantı sanmıştım... mantıklı bir açıklama gibiydi. Ama sabunlanmaya başladığımda bu kıpırtılar rölantide çalışan güçlü bir motorun homurtusuna benziyordu. Ağrı kesici ilaç bir süreliğine bastırdıysa da, şimdi o açlık geri dönmüştü hem de eskisinden çok daha kötü bir halde. Hayatımda bu kadar acıkmış olduğumu hatırlamıyordum.

Gülünç denecek kadar büyük bonfile parçasını çevirip otuza kadar saymaya çalıştım. Yüksek ısıda otuza kadar sayarsam en azından bazı insanların "pişmiş et" diyebileceği kıvama gelir, diye düşünüyordum. Eğer fanı çalıştırmayı akıl edebilseydim, bunu başaracaktım. Ama yirmiye kadar bile gelemedim. On yedi olduğunda bir kâğıt tabağı kaptığım gibi et parçasını üstüne attım ve sırtımı dolaba dayayıp yarı çiğ bonfileyi hapur hupur yemeğe başladım. Yarısına geldiğimde kırmızı etin suyunun sızdığını gördüm ve bir an, vücudunun alt kısmından sızan kan ve dışkıyla kırık arka bacaklarındaki tüyleri keçeleşmiş Gandalf'ın bana bakışı gözlerimin önüne geldi. Bu görüntüye midemden hiçbir yorum çıkmadı, sadece daha çok yemek için sabırsız gurultular vardı. Çok açtım.

Açtım.

XI

O gece rüyamda Pam'le onca yıl paylaştığımız yatak odasını gördüm. Yanımda uyuyordu ve karanlık evin içinden bir yerden gelen çatlak sesi

duyamıyordu: "*Yeni evli, neredeyse geberdi, yeni evli, neredeyse geberdi.*" Dişlisi takılmış mekanik bir cihaz sesi gibiydi. Pam'i uyandırmak için sarstım, ama o diğer tarafına döndü. Rüyalar çoğu zaman gerçeği anlatır, değil mi?

Kalkıp alt kata indim; sakat bacağıma destek sağlamak için tırabzanı tutuyordum. Ama o tanıdık, cilalı merdiven parmaklığını tutuşumda bir tuhaflık vardı. Merdivenlerin sonuna indiğimde bunun ne olduğunu anladım. İsterseniz haksızlık deyin, ama sağ ellilerin dünyasında yaşıyoruz... gitarlar onlara göre yapılır, okul masaları ve Amerikan otomobillerindeki kontrol panelleri hep sağ ellilere göre yapılır. Ailemle birlikte içinde yaşamış olduğum ev de istisna değildi; tırabzan sağ taraftaydı; her ne kadar şirketim evi benim planlarıma göre inşa ettiyse de, karım da kızlarım da sağ elliydiler; daima çoğunluğa uyulur.

Ama elim yine de tırabzanın üstündeydi.

Tabii, diye düşündüm. *Çünkü bu bir rüya. Tıpkı bu öğleden sonra olduğu gibi. Tamam mı?*

Gandalf rüya değildi, dedi karşı düşüncem; evin içinde giderek bana yaklaşan tuhaf ses, "*Yeni evli, neredeyse geberdi,*" diye tekrarlayıp duruyordu. Sesin sahibi her kimse, oturma odasındaydı. Oraya gitmek istemiyordum.

Hayır, Gandalf rüya değildi, diye düşündüm. Belki de hayalet sağ elim bu düşünceleri kuruyordu. *Rüya onu öldürüyordu.*

O halde kendiliğinden mi ölmüştü? Ses bana bunu mu söylemeye çalışıyordu? Çünkü ben, Gandalf'ın kendiliğinden öldüğünü sanmıyordum. Bence bunun için yardıma ihtiyacı vardı.

Eski oturma odama gittim. Ayaklarımı hareket ettirdiğimin bilincinde değildim; insanın rüyadayken hareket edişi gibi, sanki dünya senin etrafında hareket ediyordu, harika bir projeksiyon hilesi gibi. Oturma odasında, Pam'in sallanan koltuğunda, artık normal bir çocuk büyüklüğüne erişmiş, Öfke Yönetimi Bebeği Reba oturmaktaydı. Korkunç görünen

kemiksiz pembe bacaklarının altındaki siyah ayakkabılı ayakları yere değmeden sallanıyordu. Ağzı kana bulanmıştı; rüyamda bunun insan ya da köpek kanı olmadığını, yarı çiğ bonfilemden sızan kan olduğunu biliyordum... et bittikten sonra kâğıt tabağın üstünde kalanı yaladığım şey.

Kurbağa bizi kovaladı! diye ağlıyordu Reba. *TİFFLERİ var!*

XII

Kucağıma dolan soğuk ay ışığıyla uyanıp yatağımda doğrulduğumda kafamın içinde hâlâ *TİFFLER* sözcüğü çınlıyordu. Çığlık atmaya çalıştım, ama ağzımdan sadece sessiz, boğuk tıslamalar çıktı. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Başucumdaki lambaya uzandım ve neyse ki, yere devirmedim, ama ışık yandıktan sonra onu komodinin en ucuna kadar itmiş olduğumu gördüm. Saatli radyom 03.19'u gösteriyordu.

Bacaklarımı aşağı sarkıtıp telefona uzandım. *Eğer bana gerçekten ihtiyacın olursa, ara,* demişti Kamen. *Gece, gündüz, hangi saatte olursa olsun.* Eğer numarası yatak odası telefonunun hafızasında olsaydı herhalde onu arardım. Ama gerçekler kendini göstermeye başladıkça... Mendota Heights'da değil, Phalen Gölü'ndeki evde olduğumu, alt kattan çatlak ses gelmediğini anlayınca bu isteğim geçti.

Sallanan koltukta Öfke Yönetimi Bebeği Reba'nın gerçek bir çocuk kadar büyümüş olması... Neden olmasın? Çok kızmıştım, ama zavallı Gandalf'tan çok, Bayan Fevereau'ya; üstelik dişsiz kurbağaların Boston'da fasulye fiyatlarıyla ne ilgisi olduğunu hiç bilmiyordum. Bana göre asıl soru, Monica'nın köpeğiyle ilgiliydi. Gandalf'ı ben mi öldürmüştüm, yoksa kendiliğinden mi ölmüştü?

Veya belki asıl soru, sonra neden o kadar acıkmış olduğumdu. Belki asıl soru buydu.

Et için bu kadar aç olmam.

"Onu kollarımın arasına aldım," diye fısıldadım.

Kolun, demek istiyorsun, çünkü artık sadece bir tane kolun var. Sağlam olan sol kolun.

Ama belleğimde onu kollarımın arasına alışım vardı, çoğul olarak. Öfkemi bir şekilde kanalize etmeye

(KIRMIZIYDI)

ve bir elinde sigarası diğerinde cep telefonu olan o salak kadından ayırıp *kendime* gelmeye çalışıyordum, ama bir çeşit kapalı bir çember içine sıkışmıştım... köpeği kollarımın arasına alıyorum... Belli ki, bu bir halüsinasyon, ama evet, hatırladığım şey buydu.

Onu *kollarımın* arasına alıyorum.

Sağ elimle boğabilmek için boynunu sol dirseğimin üstüne koyuyorum.

Onu boğup acısına son vermek için.

Üstüm çıplak yattığım için omzumun altındaki çotuğa bakmam kolay oldu. Hafifçe oynatabiliyordum, ama hepsi o. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra başımı kaldırıp tavana baktım. Kalp atışlarım biraz yavaşlamaya başlıyordu.

"Köpek aldığı yaralar sonucu öldü," dedim. "Ve şoktan. Herhangi bir otopsi bunu doğrular."

Ne var ki, dikkatsiz, aklı başka yerlerdeki kadınların kullandığı Hummerler tarafından ezilip kemik ve pelte haline gelen köpeklere kimse otopsi yapmazdı.

Tavana baktım ve keşke bu hayat bitse, dedim. Büyük bir güvenle başlamış olan bu mutsuz hayat. O gece artık daha fazla uyuyamayacağımı düşündüm, ama sonunda uyuyakaldım. Sonunda hep endişelerimizi tüketmeyi başarırız.

Wireman böyle der.

Resim Nasıl Çizilir (II)

Unutmayın ki, gerçek ayrıntılardadır. Sizin dünyayı nasıl gördüğünüz ve bunun bir ressam olarak stilinizi ne kadar etkilediği önemli değildir; gerçek hep ayrıntılardadır. Tabii, şeytan da oradadır... herkes öyle diyor... ama belki gerçek ve şeytan aynı anlamı taşıyan kelimelerdir. Yani, bu mümkün, değil mi?

O bebeği tekrar gözünüzün önüne getirin... at arabasından düşen kızı. Başının sağ tarafını çarpmıştı, ama en ağır hasarı beyninin sol tarafı gördü... karşı darbeyi hatırladınız mı? Sol yanda Broca alanı vardır... 1920'lerde bunu bilen pek yoktu. Broca alanı lisan işlemcisidir. Buraya belli bir sertlikle vurulursa insan lisanını kaybeder; bazen kısa süreliğine, bazen de sonsuza kadar. Ama, her ne kadar çok yakın ilişki içindeyseler de bir şey demek, onu görmek değildir.

Küçük kız görüyor.

Beş kız kardeşini görüyor. Onların elbiselerini. Dışarıdan geldikleri zaman saçlarının rüzgârdan nasıl deli gibi karışmış olduğunu görüyor. Babasının artık grileşmiş bıyığını görüyor. Nan Melda'yı görüyor... bu kadın sadece evin hizmetçisi değil, aynı zamanda kızın hayatında tanıdığı anne sıfatına en yakın şey. Nanny'nin temizlik yaparken başına sardığı eşarbı görüyor; Nan Melda'nın kahverengi alnının üstünde eşarbın düğümünü görüyor; pencereden gelen güneşin Nan Melda'nın gümüş bileziklerinden nasıl küçük yıldızlar çıkararak yansıdığını görüyor.

Ayrıntılar, ayrıntılar, gerçek ayrıntılardadır.

Peki, görmek seslendirilse bir şey demek olur mu? Hasarlı bir akılda bile olsa? Yaralanmış bir beyinde? Olmalı, canım. Olmalı.

Başım acıyor diye *düşünüyor.*

Düşünüyor: Kötü bir şey oldu ve ben kim olduğumu bilmiyorum. Ya da nerede olduğumu. Ya da etrafımdaki bu parlak görüntülerin ne olduklarını.

Düşünüyor: Libbit? Adım Libbit mi? Eskiden bildiğim şekilde konuşabilirim, ama şimdi kelimelerim sudaki balıklar gibi. Dudağında kılları olan adamı istiyorum.

Düşünüyor: Bu benim babam, ama adını söylemek istediğim zaman ağzımdan, "Uş! Uş!" çıkıyor, çünkü pencerenin dışında biri uçuyor. Her bir tüyünü görüyorum. Cam gibi gözlerini görüyorum. Bacaklarını, nasıl kırılmış gibi eğildiğini görüyorum, ama o kelime *çarpıt* olmalı. Başım acıyor.

Kızlar eve giriyor. Maria ve Hannah içeri giriyorlar. Küçük kız onları, ikizleri sevdiği kadar sevmiyor. İkizler daha küçük, onun gibi.

Düşünüyor: Eskiden bildiğim konuşmada Maria ve Hannah'a Büyük Kaka, derdim; *sonra bunu hatırlayabildiğini fark ediyor. Bu da geri gelen başka bir şey. Başka bir ayrıntının adı. Ama yine unutacak fakat bir daha hatırladığı zaman daha uzun süre aklında kalacak. Buna neredeyse emin.*

Düşünüyor: Hannah demek istediğim zaman ağzımdan, "Uş! Uş!" çıkıyor. Maria demek istediğim zaman, "Ouii! Ouii!" diyorum. Ve o kaka kızlar buna çok gülüyorlar. Ağlıyorum. Babamı istiyorum ama nasıl baba diyeceğimi bilmiyorum; o kelime yine yok olmuş. Kelimeler kuşlar gibi, uçuşup gidiyorlar. Ablalarım konuşuyorlar. Konuş, konuş, konuş. Boğazım kurumuş. Susadım, demek istiyorum. "Sus! Sus!" diyorum. Pis kakalar sadece gülüyorlar. Bandaj içindeyim, tendürdiyot ve ter kokusu var, onların güldüklerini duyuyorum. Çığlığı basıyorum, çok yüksek sesle, o zaman kaçıp gidiyorlar. Nan Melda geliyor; başı kıpkırmızı, çünkü saçı

eşarpla örtülü. Yuvarlakları güneşte ışık saçıyor, bunlara *bilezik* diyorlar. "Sus! Sus!" diyorum, ama Nan Melda anlamıyor. Ben dc o zaman, "Göt! Göt! Göt!" diyorum, Nan da beni oturağıma oturtuyor, ama oturağa oturmaya ihtiyacım yok ki. Oturaktayken suyu görüp işaret ediyorum. "Göt! Göt!" Babam içeri giriyor. "Neden bağırıyor?" Yüzünde açık bir yer dışında hep köpük var. Kılları göndermek için o şeyi oradan kaydırmış. Benim neyi işaret ettiğimi görüyor ve anlıyor. "Yahu, susamış bu çocuk." Bardağı dolduruyor. Oda güneşle dolu. Güneşlinin içinde tozlar uçuşuyor ve babamın bardağı tutan eli bu güneşlinin içinden geçiyor, siz de buna güzel dersiniz. Her içimi içiyorum. Sonra biraz daha ağlıyorum, ama daha iyiden. Babam beni öpüyor, öpüyor, sarılıyor, sarılıyor, ben ona, "Baba!" demek istiyorum ama hâlâ bunu söyleyemiyorum. Sonra başka bir yandan adını düşünüyorum ve aklıma John geliyor, bunu düşünürken ve John dediğimi sanırken ağzımdan, "Baba!" çıkıyor, babam da bana sarılıyor, biraz daha sarılıyor.

Düşünüyor: Bu kötü şey tarafında, ilk söylediğim kelime baba.

Gerçek ayrıntılardadır.

2– Büyük Pembe

I

Kamen'in coğrafya değişikliği işe yaradı, ama kafamdaki arızanın onarılması konusunda bence işin Florida kısmı sadece tesadüftü. Evet, orada yaşadığım doğrudur, ama *gerçekte* orada hiç yaşamadım. Hayır, Kamen'in coğrafya değişikliğinin işe yaramasının sebebi Duma Adası ve Büyük Pembe'dir. Benim için bu iki yer kendi dünyalarını oluşturmaktadırlar.

10 Kasım günü St. Paul'den ayrılırken içimde ümit vardı, ama gerçek bir beklentim yoktu. Rehabilitasyon Kraliçesi Kathi Green, beni uğurlamaya geldi. Sarıldı, ağzımdan öptü ve kulağıma, "Bütün rüyalarının gerçekleşmesini dilerim," diye fısıldadı.

"Sağ ol, Kathi," dedim. Duygulanmıştım; ama aklımdaki tek rüyada, Pam'le paylaştığım evin ay ışığıyla aydınlanmış oturma odasında gerçek çocuk ölçülerinde büyümüş olan Öfke Yönetimi Bebeği Reba vardı. *Bu* rüya gerçekleşmese daha iyi olurdu.

"Bana Disney World'den bir resim gönder. Seni fare kulaklı halinle görmeyi çok istiyorum."

"Tamam," dedim, ama Disney World'e gitmek hiç kısmet olmadı. Sea World, Busch Gardens veya Daytona Speedway de hiç gidemediğim başka yerler.

Lear 55 uçağının lüks mevkiinde St. Paul'den ayrılırken hava sıcaklığı bir dereceydi ve uzun bir kuzey kışının habercisi olan ilk kar taneleri serpiş-

tirmeye başlamıştı. Sarasota'da uçaktan indiğimde hava güneşliydi ve yirmi yedi dereceydi. Hâlâ sadık koltuk değneğimin yardımıyla özel terminale yürürken kalçamın bana teşekkür ettiğini duyar gibi oluyordum.

O günleri düşündüğüm zaman, farklı duyguların üst üste geldiği tuhaf bir karışım hissediyorum: sevgi, özlem, dehşet, korku, pişmanlık ve ancak ölümün kıyısından dönmüş olanların bilebileceği, derin bir hoşluk. Sanırım Adem'le Havva da böyle hissetmişlerdir. Eminim, onlar da ayakları çıplak halde kurşunlarla, uydu kanallarıyla dolu sevimsiz siyaset dünyamıza çıkan o yola girdiklerinde, dönüp cennete şöyle bir bakmışlardır, değil mi? Kapalı kapısının önünde ateş saçan kılıcıyla nöbet tutan meleğin ardındaki kapıya bakmış olmalılar. Elbette. Bence kaybettikleri o dünyaya bir defa daha bakmak istemişlerdir; suları tatlı, iyi yürekli hayvanları olan o yemyeşil dünya. Tabii, bir de yılanı olan dünya.

II

Florida'nın batı kıyısında bilezik gibi görünen bir mercan adası dizisi vardır. Ayağınıza uzun balıkçı çizmeleri giyerseniz, suyun içinde yürüyerek Longboat'tan Lido'ya, Lido'dan Siesta'ya, Siesta'dan Casey'e gidebilirsiniz. Bir adım daha atacak olursanız, Duma Adası'na varırsınız; uzunluğu dokuz mil, en geniş yerinde eni yarım mildir ve Casey Adası ile Don Pedro Adası arasında yer alır. Büyük bir kısmı meskun değildir; banyan ve palmiye ağaçlarının Avustralya çamlarıyla birbirine dolandığı, körfez boyunca kumsallarının irili ufaklı kumullarla dolu olduğu bir yer. Kumsal bel yüksekliğini bulan deniz yulaflarıyla sarmalanmıştır. "Deniz yulafları buraya ait," demişti Wireman bir keresinde. "Ama diğerleri sulama olmadan büyümezler." Duma Adası'nda geçirdiğim onca zaman boyunca orada Wireman, Mafya Babası'nın gelini ve benden başka kimsenin yaşadığını görmedim.

St. Paul'deki emlakçım Sandy Smith'ti. Bana sessiz, ama belediye hizmetlerinin ulaştığı bir yer bulmasını istemiştim... *soyutlanmış* kelimesini kullandım mı, emin değilim, ama mümkün. Kamen'in tavsiyesine uyup Sandy'ye bu yeri bir yıllığına kiralamak istediğimi ve çok fazla kazıklanmadığım sürece paranın sorun olmayacağını söyledim. Hâlâ moralim bozuktu ve aralıksız süren ağrılarım vardı, ama istismar edilmek de istemiyordum. Sandy isteklerimi bilgisayarına girdi ve cevap olarak Büyük Pembe çıktı. Piyangodan şanslı çekiliş.

Ama ben buna pek inanmıyorum. Çünkü ilk resimlerimde bile sanki bir şey var gibi.

Bir şey.

III

Sandy Smith'in Sarasota iş bulma kurumu aracılığıyla bulduğu Jack Cantori adındaki gencin kullandığı otomobille Duma Adası'na geldiğim gün, burasının tarihi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey oraya Casey Adası'ndan açılır kapanır bir köprüyle ulaşılabildiğiydi. Köprünün üstündeyken adanın kuzey ucunda, diğer kısımlarını örten bitkilerin olmayışı dikkatimi çekti. Bunun yerine gerçek bir peyzaj vardı (Florida'da bunun anlamı, çimlerin ve palmiye ağaçlarının sürekli sulama altında tutulmasıdır). Güneye doğru uzanan bölük pörçük yol boyunca altı yedi ev gördüm, en sonuncusu çok büyük ve çok zarif bir çiftlik eviydi.

Daha yakındaysa, köprünün Duma Adası tarafına bir futbol sahası kadar mesafede körfeze doğru uzanmış pembe bir ev gördüm.

"Bu mu?" diye sordum, içimden *n'olur bu olsun,* diye geçirerek. *Ben bunu istiyorum.* "Bu ev, değil mi?"

"Bilmiyorum, Bay Freemantle," dedi Jack. "Sarasota'yı iyi bilirim, ama Duma'ya ilk kez geliyorum. Daha önce gelmemi gerektirecek bir şey olma-

dı." Jack üstünde kocaman, kırmızıyla 13 yazan posta kutusunun yanında durdu. Koltukta, aramızda duran dosyaya baktı. "Burasıymış. Salmon Point, numara on üç. Umarım batıl itikatlarınız yoktur."

Gözlerimi evden ayırmadan başımı iki yana salladım. Kırık aynalara, önümden geçen kara kedilere falan da hiç aldırmazdım, ama çok inandığım bir şey vardır... hadi, ilk bakışta aşk demeyeyim, fazla romantik kaçacak, ama anında kendini kaptırmak dersem nasıl olur? Tabii. Pam'le ilk karşılaştığım zaman da böyle hissetmiştim. Büyük Pembe'yi görür görmez de aynen öyle hissettim.

Kazıklar üstünde, çenesini met çizgisine doğru uzatmış gibi duruyordu. Garaj yolu üstünde yana yatınış bir GİRMEK YASAKTIR levhası vardı, ama herhalde benim için geçerli değildi. "Sözleşmeyi imzaladıktan sonra burası bir yıllığına sizin olacak," demişti Sandy. "Ev satılsa bile, yeni sahibi süreniz dolmadan önce sizi çıkaramaz."

Jack otomobili arka kapıya doğru yaklaştırdı... ne var ki, Meksika Körfezi'ne bakan bu kapı evin tek kapısıydı. "Denize bu kadar yakın inşa edilmesine nasıl izin vermişler, şaşırdım," dedi. "Eskiden her şeyi farklı yapıyorlardı herhalde." Onun gibi biri için eskiden, herhalde seksenli yıllar anlamına geliyordu. "İşte otomobiliniz burada. Umarım iyi durumdadır."

Evin sağ tarafındaki çatlaklı kaldırıma park edilmiş otomobil, kiralama şirketlerinin tercihi olan orta boy, kişiliksiz bir Amerikan arabasıydı. Bayan Fevereau'nun Gandalf'a çarptığı günden beri direksiyon kullanmamıştım; kiralık otomobilime şöyle bir baktım, o kadar. Asıl ilgimi çeken şey, kiralamış olduğum bu koca pembe fildi. "Meksika Körfezi'ne çok yakın inşaat yapılmasıyla ilgili bir yönetmelik yok mudur?"

"Şimdi var, tabii, ama bu ev yapılırken yoktu. Bütün iş kumsalın erozyona uğramasında. Bu ev yapıldığı sırada denize bu kadar uzandığını hiç sanmam."

Jack haklıydı. Telle örtülü verandayı taşıyan kazıkların en az iki metre olduğunu görebiliyordum... Florida odası denen yer. Bu kazıklar yirmi metre yerin altına inmiyorsa, er geç ev Meksika Körfczi'ne karışacaktı. Sadece zaman meselesiydi.

Ben bunu düşündüğüm sırada Jack de aklımdan geçenleri seslendiriyordu. Sonra da güldü. "Merak etmeyin; suya batmadan önce yeterince uyarılırsınız. Yapı inler gibi sesler çıkarır. Ama en az bir beş yıl daha idare eder. Yoksa, kullanımı yasaklanırdı."

"O kadar emin olma," dedim. Bagajı kolay boşaltabilmek için Jack garaj yoluna geri vitesle girmişti. Pek bir şey de yoktu, aslında: üç bavul, bir elbise torbası, içinde dizüstü bilgisayarım olan çelik kutu ve içinde resim kâğıdı ve renkli kalemler gibi resim malzemeleri olan bir sırt çantası. Diğer hayatımdan ayrılırken yanıma fazla bir şey almamıştım. Yeni hayatımda bana en çok ihtiyacım olan şeyin çek defterim ve Amerikan Ekspres kartım olacağını düşünmüştüm.

"Ne demek istediniz?" diye sordu Jack.

"Burada inşaat yaptıracak kadar parası olan biri, herhalde İK müfettişlerini de ikna edebilmiştir."

"İK mı? Bu ne demek?"

Bir an bunu açıklayamadım. Demek istediğim şey gözümün önüne geliyordu: beyaz gömlekli ve kravatlı adamlar, başlarında dayanıklı plastikten kasklar, ellerinde klipsli not defterleri gömlek ceplerinde plastik koruyucular içindeki dolmakalemleri bile görebiliyordum. Ama İ ve K'nın hangi kelimeler yerine geçtiği aklıma bir türlü gelmiyordu, oysa adım gibi bildiğim bir şeydi. Birden öfkeden çıldıracak hale geldim. O anda sol elimi yumruk yapıp karşımdaki genç adamın boğazına indirmeyi dünyadaki en mantıklı hareket olarak gördüm. Mutlaka yapılması gereken bir şey gibi. Ne de olsa beni tökezleten şey onun sorusuydu.

"Bay Freemantle?"

"Bir saniye," dedim bir yandan, *bunu yapabilirim,* diye içimden tekrarlayarak.

Don Field'i düşündüm; bu adam doksanlı yıllarda benim inşaatlarımın yarısından fazlasını denetlemişti, beynim çapraz ilişkilendirme tekniğine geçti. Elim kucağımda kaskatı olmuş, dimdik oturduğumu fark ettim. Karşımdaki gencin neden bu kadar endişeli göründüğünü anlıyordum. Kalp krizi geçirmekte olan birine benziyordum herhalde.

"Kusura bakma," dedim. "Bir kaza geçirdim. Kafamı vurdum. Bazen zihnim tekliyor."

"Dert etmeyin," dedi Jack. "Hiç önemli değil."

"I ve K, İmar Kanunu demektir. Yani, bu adamların işi yaptığın binanın çöküp çökmeyeceğine karar vermek olur."

"Rüşveti mi kastettiniz?" Genç yardımcımın suratı asılmıştı. "Eh, eminim böyle şeyler oluyordur, özellikle de burada. Paranın sözü geçer."

"Kötümser olma. Bazen dostluklar da kapıları açar. İnşaat mühendisleri, müteahhitler, müfettişler... hepsi aynı barlara gidip kadeh tokuştururlar, hepsi de aynı okullara gitmişlerdir." Güldüm. "Bazıları ıslahevlerine bile gitmişlerdir."

"Casey Adası'nın kuzey ucunda erozyon hızlandığı zaman bir iki evi istimlak ettiler. Aslında bunlardan biri gerçekten de suya *battı.*"

"Neyse, dediğin gibi, bir şey olmadan önce yapının inleme sesini duyarım; zaten şu anda emniyetli görünüyor. Hadi, eşyalarımı içeri taşıyalım."

Kapımı açıp dışarı çıktım ve sakat kalçam kilitlenince sendelemeye başladım. Eğer koltuk değneğimi zamanında kavramasam, Büyük Pembe'ye ilk selamımı taş merdivenleri önünde yere yapışarak verecektim.

"Eşyaları *ben* taşırım," dedi Jack. "Siz içeri girip oturun, Bay Freemantle. Soğuk bir şey için. Çok yorgun görünüyorsunuz."

IV

Yolculuk beni yıpratmıştı; yorgunluğun da ötesinde bir haldeydim. Oturma odasında rahat bir koltuğa gömüldüğüm an (her zamanki gibi sola kaykılarak ve sağ bacağımı mümkün olduğunca gergin tutarak) çok bitkin olduğumu kabul ettim.

Ama evimi özlemiyordum, en azından henüz başlamamıştım. Jack içeri girip çıkıyor, bavullarımı iki yatak odasından büyük olanına bırakıp dizüstü bilgisayarımı küçük olandaki masaya yerleştirirken ben de evin tamamı cam olan batı duvarına bakıyorum. Camın ötesinde Florida odası, onun da ötesinde Meksika Körfezi görünüyor. Uçsuz bucaksız bir mavilik alabildiğine uzanıyor... o sıcak kasım öğleden sonrasında tabak gibi. Duvardan duvara sürgülü pencere sımsıkı kapalı olmasına rağmen dışarıdaki denizin hafif, düzenli soluklarını duyar gibiyim. Aklımdan *bunun hafızası yok*, demek geçti. Tuhaf bir düşünceydi ve tuhaf bir şekilde iyimserlik doluydu. Hafıza... ve öfke konusunda hâlâ çözülmemiş sorunlarım vardı.

Jack misafir odasından çıkıp yanıma geldi ve kanepenin koluna tünedi... bir an önce gitmek isteyen genç adamın davranışı. "Bütün temel gıda malzemeleri var," dedi. "Ayrıca poşette salata, hamburger, plastik kap içinde sövüş tavuk... biz evde buna Astronot tavuğu deriz. Umarım istediğiniz gibidir."

"Güzel."

"Ayrıca süt..."

"O da güzel."

"...ve süt tozu. İsterseniz gelecek sefer size gerçek kaymak getiririm."

"Tek sağlam damarımı da tıkamak mı istiyorsun?"

Güldü. "Kilerde bir dolu konservelenmiş bo... yiyecek var. Kablolu yayın hazır, bilgisayarınız internete açık, size bir Wi-Fi taktırdım, biraz daha pahalı, ama çok fark ediyor. İsterseniz uydu da taktırırım."

Hayır anlamında başımı salladım. İyi çocuktu, ama benim istediğim şey, bana tatlı sözler fısıldayıp bir dakika sonra bunları unutacak olan körfezi dinlemekti. Ayrıca, evi de dinlemek istiyordum, bakalım bana söyleyecek bir şeyi var mıydı. Sanki varmış gibi geliyordu.

"Anahtarlar mutfak masasının üstündeki zarfta... otomobil anahtarları da. Gerekebilecek telefon numaraları listesi buzdolabında. Sarasota'daki üniversitede pazartesileri hariç her gün dersim var, ama cep telefonum hep yanımda olacak; farklı bir düzenlemeye geçmediğimiz taktirde size salı ve perşembe günleri saat beşte uğrayacağım. Sizce uygun mu?"

Evet." Elimi cebime götürüp para tomarımı çıkardım. "Sana fazladan bir şey vermek istiyorum. Çok iyiydin."

Eliyle teklifimi geri çevirdi. "Yok. Çok tatlı bir işim var, Bay Freemantle. Maaşı iyi, çalışma saatleri çok uygun. Bahşiş alırsam çakallık etmiş olurum."

Bu lafa güldüm, paramı tekrar cebime soktum. "Pekâlâ."

"Biraz kestirin isterseniz," dedi ayağa kalkarken.

"Olabilir." Yaşlı büyükbaba muamelesi görmek tuhaf geliyordu, ama galiba buna alışsam iyi olacaktı. "Casey Adası'nın kuzey ucundaki diğer eve ne oldu?"

"Efendim?"

"Biri denize battı, demiştin. Diğerine ne oldu?"

"Bildiğim kadarıyla hâlâ orada duruyor. Ama Charley gibi büyük bir kasırga bu sahile kafadan vuracak olursa, izi bile kalmaz." Yanıma gelip elini uzattı. "Her neyse, Bay Freemantle, Florida'ya hoş geldiniz. Umarım size iyi davranır."

Elini sıktım. "Teşekkür ederim..." duraksadım, herhalde fark etmeyeceği kadar kısa bir an için ve hiç kızmadım. Zaten ona kızmazdım. "Her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Bana çok kısa bir an, belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle baktı; o halde fark etmişti galiba. Evet, fark etmiş olabilirdi. Umurumda değildi. Nihayet tek başıma kalabilmiştim. Otomobili hareket edince lastiklerin altında kırılan midye kabuklarının ve çakılların sesini dinledim. Motor sesinin giderek azalmasını dinledim. Azaldı, azaldı, sonra yok oldu. Artık sadece körfezin yumuşak, düzenli soluğu vardı. Bir de benim kalp atışlarım, alçak sesli ve yavaş. Hiç saat yok. Saat çınlaması, zırlaması yok, tıklaması bile yok. Derin bir nefes alınca evin hafif küflü ve nemli kokusunu duydum; haftada bir (belki de iki haftada bir) havalandırılmasına rağmen çok uzun zaman kapalı kalmıştı. Burnuma ayrıca tuz ve henüz adlarını bilmediğim subtropikal otların kokusu da geliyordu.

Ama en çok dalgaların iç çeker gibi çıkardığı sesi dinledim, uyumakta olan muazzam bir yaratığın solumasını andırıyordu. Denize açılan pencereden baktım. Büyük Pembe yüksekte kaldığı için oturduğum yerden kumsalı göremiyordum. Oturduğum koltukta kendimi Venezüella'dan Galveston'a petrol taşıyan tankerlerden birindeymiş gibi hissettim. Göğe doğru hafif bir sis yükseliyordu. Sol tarafta belli belirsiz rüzgârla yaprakları hışırdayan üç palmiye ağacı vardı. Kaza sonrası çizdiğim ilk resmin teması. *Minnesota'ya pek benzemiyor,* demişti Tom Riley.

O ağaçlara bakarken içimden yine resim çizmek geldi... kuru kuru bir açlık gibiydi, ama karnımda değildi; kafamı karıncalandırıyordu. Ve tuhaf bir şekilde kesik kolumun çotuğunu. "Şimdi olmaz," dedim. "Daha sonra. Şimdi turşu gibiyim."

İkinci denememde koltuktan kalkabildim; iyi ki çocuk gitmişti de, ilk denememde kıçüstü tekrar koltuğa devrilişime ve hüsranla ağzımdan çıkan küfüre tanık olmamıştı. Ayağa kalktıktan sonra bir an koltuk değneğimin üstünde dalgalandım ve ne kadar yorulmuş olduğumu bir kez daha anladım. "Turşu gibi olmak" insanın söylediği sıradan bir şeydir, ama o anda gerçekten kendimi öyle hissediyordum.

Daha ilk günümde düşmeye niyetim olmadığı için yavaş yavaş yürüyerek büyük yatak odasına gittim. Krallara layık bir yatak vardı; bir an önce gidip üstüne oturmak ve koltuk değneğimle baş kısmındaki salakça süslü yastıkları süpürdükten sonra yatıp iki saat uyumak istiyordum. Üç de olabilirdi. Ama önce ayak ucunda, yardımcımın üç bavulumdan ikisini bırakmış olduğu yere gittim... bu kadar bitkinken tökezleyip düşmemin ne kadar kolay olacağını bildiğim için çok dikkatli hareket ediyordum. Benim istediğim bavul, tabii, altta olanıydı. Hiç düşünmeden üsttekini itip yere attıktan sonra diğerinin fermuvarlı gözünü açtım.

Cam gibi mavi gözler her zamanki memnuniyetsiz şaşkınlıkla bakıyordu. *Uaa, hain adam! Beni onca zaman buraya hapsettin!* Cansız portakal-kırmızısı saçları kafasından fırlayacak gibiydi. En iyi mavi elbisesi ve siyah ayakkabılarıyla Öfke Yönetimi Bebeği Reba karşımda duruyordu.

Yatağa uzanıp onu çotuğumun yanına aldım. Yatağın üstündeki süs yastıklarını itekleyip yeterince yer açtıktan sonra Reba'yı yanıma yatırdım.

"Çocuğun adını unuttum," dedim. "Buraya gelene dek hep aklımdaydı, ama sonra unuttum." Reba tavana bakıyordu; tepedeki vantilatörün pervaneleri hareketsizdi. Çalıştırmayı unutmuştum. Benim yarım zamanlı yardımcımın adının Ike, Mike, Andy veya Van Slyke olması Reba'nın umurunda değildi. Onun için hepsi birdi; Reba, Kamboçya'da veya Uruguay'da mutsuz bir çocuk işçinin pembe bir gövdeye tıkıştırdığı paçavralardan oluşan bir şeydi.

"Adı nedir?" diye sordum. Bütün o yorgunluğuma rağmen içimde yine o paniğin başlamakta olduğunu hissediyordum. İçimi karartan o eski öfke. Bunun hayatım boyunca süreceği korkusu. Ya da daha kötüleşeceği. Evet, bu mümkündü! Beni tekrar o nekahet tesisine götüreceklerdi; orası da yeni bir kat badana çekilmiş cehennemden başka bir şey değildi.

Reba cevap vermedi; kemiksiz kaltak.

"Bunu yapabilirim," dedim inanmasam da. Sonra kafamda saymaya başladım: *Jerry. Hayır, Jeff. Senin söylediğin Jerry Jeff Walker, salak herif. Johnson? Gerald? Geri zekâlı Jehosaphat?*

Kopmaya başlıyordum. Bütün öfkeye ve paniğe rağmen uykuya dalacak gibiydim. Kendimi körfezin soluklarına kaptırmıştım.

Bunu yapabilirim, diye düşündüm. *Çapraz ilişkilendirme. İ ve K'nın anlamını hatırladığım gibi.*

Çocuğun, *Casey Adası'nın kuzey ucunda bir iki evi istimlak ettiler,* deyişi aklıma geldi; bunda bir şey vardı. Çotuğum deli gibi kaşınıyordu. Bunun başka bir dünyadaki başka bir adamın çotuğu olduğunu düşün ve aklını o şeyi bulmaya ver, o paçavra, kemik, o ilişki...

...konudan kopuyorum...

Ama Charley gibi büyük bir kasırga bu sahile kafadan vurursa...

Buldum.

Charley bir kasırga adıydı ve ne zaman bir kasırga olsa her Amerikalı gibi ben de televizyonda Hava Durumu Kanalı'na bakardım, onların kasırga yorumcusu da...

Reba'yı kollarıma aldım. Benim o hoşaf gibi halimle ağırlığı neredeyse on kilo gibi geldi. "Kasırga yorumcusunun adı Jim Cantore," dedim. "Benim yardımcımın adı *Jack* Cantori. Bu mesele kapanmıştır." Bebeği yatağa bırakıp gözlerimi kapadım. Körfezin tatlı soluklarını belki bir on beş saniye daha işitmiş olabilirim. Sonra dalmışım.

Günbatımına kadar uyudum. Sekiz aydır bu kadar derin ve doyurucu bir şekilde uyumamıştım.

V

Uçakta pek bir şey yememiş olduğum için uyandığımda müthiş acıkmıştım. Kalçamı gevşetecek egzersiz hareketlerimi her zamankinden kısa

yaptım, tuvalete şöyle bir uğradıktan sonra hemen mutfağa gittim. Koltuk değneğime yaslanıyordum, ama uyuduğum süre göze alınırsa, beklendiği kadar ağırlığımı vermiyordum. Planım kendime bir sandviç yapmaktı, iki de olabilirdi. Dilimlenmiş sucuk bulmayı umuyordum, ama buzdolabında bulacağım her türlü et de işimi görürdü. Yedikten sonra Ilse'yi arar, sağ salim geldiğimi bildirirdim. Ilse'nin, Edgar Freemantle'nin ne halde olduğuyla ilgilenen herkese e-postayla haber vereceğini biliyordum. Sonra da bu gecenin ağrı kesici dozumu alıp yeni ortamımın görmediğim yerlerini keşfe çıkarım. Bütün ikinci kat beni bekliyordu.

Planımda hiç hesaba katmadığım şey, batıdaki manzaranın nasıl değişmiş olduğuydu.

Güneş çekilmişti, ama körfezin o dümdüz çizgisinin üstünde parlak turuncu bir şerit vardı. Bu şerit sadece bir yerde kırılıyordu... büyük bir geminin siluetiyle. Geminin şekli bir ilkokul çocuğunun çizdiği resimdeki kadar sadeydi. Pruvasından yukarı, radyo kulesi olduğunu tahmin ettiğim yere gerili kablo bir ışık üçgeni oluşturuyordu. Bu ışık göğe doğru yükseldikçe, turuncu renk giderek soluyor ve hayatımda o güne kadar hiç görmediğim, nefes kesici bir mavi yeşil haline geliyordu... ama bir yandan da içimde bunu *daha önce* gördüğüm gibi bir his de vardı... belki de rüyalarımda görmüştüm. Belki rüyalarımızda gökleri hep böyle görüyoruzdur da, uyandığımız zaman aklımız bilinen renk adlarıyla bunu tercüme edemiyordur.

Tepede, koyulaşan karaltı içinde ilk yıldızlar belirmiş.

Artık açlığım geçmişti, Ilse'ye de telefon etmek istemiyordum. İstediğim tek şey gördüğüm manzaranın resmini yapmaktı. Tamamını yansıtamayacağımın farkındaydım, ama umurumda değildi... işin iyi tarafı da buydu. Bunu hiç dert etmiyordum.

Yeni yardımcım (bir an adını yine unuttum, sonra *Hava Durumu Kanalı*'nı düşündüm, sonra aklıma Jack geldi: bu mesele kapanmıştır) resim

malzemelerimin bulunduğu sırt çantamı ikinci yatak odasına bırakmıştı. Aceleyle gidip aldım. Koltuk değneğine yaslanarak yürürken çantayı düşürmemeye çalışıyordum en sonunda Florida odasına geldim. Hafif bir rüzgâr saçımı havalandırdı. Böyle bir rüzgâr ve karın aynı anda St. Paul'de de, aynı dünyada da olabileceği düşüncesi bana o anda çok saçma geldi... kurgu bilim.

Çantayı uzun, eski ahşap masanın üstüne koydum; bir an aklımdan ışığı açmak geldiyse de sonra vazgeçtim. Çizdiğimi göremeyene kadar çizecek, sonra da bu gecelik yeter, diyecektim. Tuhaf oturma biçimimi alıp çantanın fermuvarını açtım ve resim defterimi çıkardım. Kapağında RESSAM yazılıydı. Mevcut yeteneklerimi düşününce, *bu* söz şaka gibi geliyordu. Elimi çantanın dibine sokup renkli kalem kutumu da çıkardım.

Çizmem ve boyamam çabuk oldu ne yaptığıma bakmıyordum bile. Gelişigüzel bir ufuk çizgisi gölgeledikten sonra bir uçtan diğerine alabildiğine sarı kullandım, kimi zaman geminin üstünden de geçiyordu (dünyada sarılık geçirmiş başka tanker yoktur herhalde) ama aldırmadım. Günbatımı şeridini de bana doğru görünen derinlikte yaptıktan sonra turuncu kalemi alıp daha koyu gölgelemeye başladım. Sonra gemiye döndüm, fazla uğraşmadan bir dizi düz siyah çizgiyle işi bitirdim. Benim gördüğüm buydu.

Resmim bittiğinde hava neredeyse tamamen kararmıştı.

Sol tarafımda palmiye ağaçları takırtılı sesler çıkarıyordu.

Aşağıda, benim göremediğim, ama artık o kadar aşağıda olmayan yerde deniz yükselmeye başlamıştı... Meksika Körfezi sanki yorucu bir gün sonunda karşısına hâlâ yapması gereken işler çıkmış gibi iç geçiriyordu.

Tepede artık binlerce yıldız vardı ve her an yenileri beliriyordu.

Bu her zaman buradaydı, diye düşündüm ve Melinda'nın radyoda sevdiği bir parça çalınca söylediği şey aklıma geldi: *Benden selam söyle.* İl-

kel tanker resminin altında küçük harflerle **SELAM** yazdım. Hatırlayabildiğim kadarıyla (ve artık bu konuda çok daha iyiyim) hayatımda bir resme ilk isim verişimdi. Fena da bir isim sayılmaz, değil mi? Ardından gelen bütün hasara rağmen, artık kederli olmamak için elinden geleni yapan... mutlu olmanın ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışan bir adamın yaptığı resim için hâlâ bunun iyi bir isim olduğunu düşünüyorum.

İşim bitmişti. Kalemimi masaya bıraktım ve işte o an Büyük Pembe ilk kez benimle konuştu. Sesi körfezin iç çekişinden daha yumuşaktı, ama net bir şekilde duydum.

Seni bekliyordum, dedi.

VI

Bu benim kendi kendime konuşup cevap verdiğim yıldı. Bazen başka seslerin de cevap verdiği oluyordu, ama o gece sadece ben ve kendim vardık.

"Houston, ben Freemantle, beni duyuyor musunuz?" Buzdolabına yaslanmışım. Düşünüyorum. *Yahu, eğer buna sadece temel gıda maddeleri diyorsa, bu çocuk gerçekten buzdolabını doldurmaya kalksa ne olurdu acaba? III. Dünya Savaşı'nı bile çıkarırdım herhalde.*

"Tamam, Freemantle, seni duyuyoruz."

"Sucuğumuz var, Houston, sucukta karar kıldık, anlaşıldı mı?"

"Tamam, Freemantle, anlaşıldı. Mayonez durumun nasıl?"

Mayonezi de kullanacaktık. Beyaz ekmekle iki tane sucuklu sandviç yaptım; çocukluğumun geçtiği yerde bütün çocuklar mayonez, beyaz ekmek ve sucuğun tanrıların yiyeceği olduğuna inanırdık ve bunları mutfak masasında yerdik. Kilerde bir yığın elmalı ve böğürtlenli çörek buldum. Vasiyetnamemi değiştirip Jack Cantori'yi de dahil etmeyi düşünmeye başladım.

Patlayacak kadar yedikten sonra oturma odasına gelip bütün ışıkları açtım ve *Selam*'a baktım. Çok iyi değildi, ama ilginçti. Çizdiğim günbatımı kızıllığında insanı irkilten kasvetli bir fırın etkisi vardı. Gemi benim gördüğüm gemi değildi, ama benimki ürpertici bir şekilde daha ilginçti. Üstüne bulaşan sarı ve turuncu renkler onu bir hayalet gemiye benzetmiş, sanki günbatımı onun içinden geçiyormuş gibi parlıyordu.

Televizyonun üstünde duvara dayadım; hemen yanında bir tabela vardı: EV SAHİBİ SİZDEN VE KONUKLARINIZDAN EVİN İÇİNDE SİGARA İÇMEMENİZİ RİCA EDİYOR. Resme biraz daha baktım, galiba ön plana bir şey daha gerekiyordu... belki küçük bir tekne, böylece ufuk çizgisindeki gemiye biraz perspektif verirdi; ama artık çizmek istemiyordum. Hem bir şey eklersem resmin güzelliğini bozabilirdim. Bunun yerine telefon etmeyi yeğledim. Hat hâlâ bağlanmadıysa, Ilse'yi cepten de arayabilirdim, ama Jack bu işi de eksiksiz yapmıştı.

Karşıma telesekreteri çıkar sanıyordum... üniversite öğrencisi kızlar ne de olsa hep meşguldürler, ama kızım daha ilk çaldığında telefonu açtı. "Baba?" Bunu duyunca önce bir irkildim ve hemen konuşamadım; bunun üzerine kızım bir kez daha, "Baba?" dedi.

"Evet," dedim. "Benim aradığımı nasıl bildin?"

"Arayan numaranın alan kodu 941 olarak gözüktü. Bu Duma'nın olduğu yer. Öğrenmiştim."

"Modern teknoloji. Bir türlü yetişemiyorum. Nasılsın, yavrum?"

"İyiyim. Asıl soru, *sen* nasılsın?"

"Fena değilim. Aslında bundan daha iyiyim."

"Tuttuğun o yardımcı?..."

"Çok iyi çıktı. Yatak yapılı, buzdolabı dolu. Buraya geldikten sonra beş saatlik bir şekerleme yaptım.

Önce bir sessizlik, sonra konuşmaya başladığında kızımın sesi her zamankinden endişeli çıktı. "O haplara fazla dadanmıyorsun, değil mi?

Çünkü Oxycontin'i Truva Atı'na benzetiyorlar. Gerçi bilmediğin bir şeyi söylüyor değilim, ama..."

"Hayır, reçetede yazan doza bağlı kalıyorum. Aslında..." Durdum.

"Ne, baba? Ne?" Sesindeki kaygıya bakınca hemen bir uçağa atlayıp gelecek gibiydi.

"Şimdi fark ettim de, saat beşte alacağım Vicodin'i atlamışım..." Saatime baktım. "Sekizde alacağım Oxycontin'i de. Vay canına."

"Ağrın nasıl?"

"Bir iki tane Tylenol'la idare edebileceğim düzeyde. En azından gece yarısına kadar."

"Herhalde iklim değişikliğidir," dedi kızım. "Ve uyumuş olman."

Bunların rolü olduğuna kuşkum yoktu, ama sadece buna bağlayabileceğimi de sanmıyordum. Delice bir düşünce belki, ama, sanki *resim çizmemin* rolü olmuştu. Dahası, böyle olduğunu biliyordum sanki.

Bir süre daha konuştuk, yavaş yavaş sesindeki endişenin azaldığını duyabiliyordum. Bunun yerini mutsuzluk almıştı. Artık bu işin gerçek olduğunu, bir sabah uyandığında babasıyla annesinin eski hayatlarına dönmeyeceğini anlıyordu sanırım. Ama Pam'i ve Melinda'yı arayıp benim hâlâ sağ olduğumu bildireceğine söz verdi.

"Orada e-postan yok mu, baba?"

"Var, ama bu gece benim e-postam sensin, Kurabiyem."

Ilse güldü, burnunu çekti, yine güldü. Ağlıyor musun, diye soracakken vazgeçtim. Sormasam daha iyi olurdu herhalde.

"Ilse? Artık seni meşgul etmesem iyi olacak. Ben de duş yapıp yatmak istiyorum."

"Peki, ama..." Sustu. Sonra patladı. "Senin ta Florida'da tek başına olduğunu düşünmek beni *hasta* ediyor! Ya duş yaparken poponun üstüne düşüp kalırsan? Hiç *doğru* değil bu!"

"Kurabiyem, ben iyiyim. Gerçekten. Çocuğun adı..." *Kasırga,* diye düşündüm. *Hava Durumu Kanalı.* "Adı Jim Cantori." Soyadı tutmuştu, ama adı değil. "Yani, Jack, demek istedim."

"Bu aynı şey değil, sen de biliyorsun. Gelmemi ister misin?"

"Annen ikimizin de kafa derisini yüzer," dedim. "Senden yapmanı istediğim şey, olduğun yerde kalıp derslerini çalışman, tatlım. Ben yine ararım."

"Peki. Ama kendine iyi bak. Yanlış bir şey yapma."

"Yanlış bir şey yapmam. Anlaşıldı, Houston."

"Ne?"

"Boş ver."

"Yine de söz verdiğini duymak istiyorum, baba."

Çok tuhaf ve tüyler ürpertici bir an için Ilse'yi on bir yaşındaki haliyle gördüm. Ilse üstünde Yavrukurt üniforması, bana Monica Goldstein'ın şok içindeki gözleriyle bakıyordu. Birden kelimeler ağzımdan dökülüverdi: "Söz veriyorum. Yeminle. Annemim üstüne."

Ilse kıkırdadı. "Bunu hiç duymamıştım."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var; ben derin bir insanım."

"Dediğin gibi olsun." Sustu. Sonra, "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu yavaşça yerine yerleştirdikten sonra uzun bir süre gözlerimi ondan ayıramadım.

VII

Duş yapmaktan vazgeçip kumsala indim ve su kenarına yürüdüm. Çok geçmeden koltuk değneğimin kumda işe yaramadığını anladım... aslında yararından çok zararı vardı; neyse ki, evin köşesini döndüğüm an su kenarı yirmi adımdan fazla uzakta değildi. Yavaş yürürsem mesele yoktu. Su hafif hafif yükseliyor, birkaç santimi aşmayan minik dalgalar çıkarı-

yordu. Bu suyun bir kasırga anında nasıl yıkıcı hale gelebileceğini hayal etmek bile zordu. Daha sonra Wireman'ın bana söyleyeceği gibi, Tanrı hep bizi hayal edemediğimiz şeyler için cezalandırır.

Bu Wireman'ın nispeten iyi sözlerinden biriydi.

Eve dönmek üzere hazırlanırken durdum. Kumsala doğru uzanan Florida odasının tam altındaki alan kalın bir halı gibi görünen midye kabuklarıyla örtülüydü. Demek ki, met zamanı yeni evimin ön kısmının yarısı bir gemi güvertesi gibi olacaktı. Jack, Meksika Körfezi evi yutmaya karar verirse yeterince uyarı alacağımı söylemişti. Herhalde haklıydı... ama, düşünecek olursam, inşaat alanında bir ağır iş makinesi geriye giderken de bir hayli uyarı almış olmam gerekiyordu.

Aksayarak koltuk değneğimi dayamış olduğum duvara geldim, oradan da kapıya ulaştım. Duş yapmayı düşünürken banyo yapmaya karar verdim; öbür hayatımda Kathi Green bana küvetin yanına oturup nasıl düşmeden içine gireceğimi öğretmişti. Her ikimiz de mayoluyduk, sağ bacağım kasap tezgâhına yatırılmış çiğ et gibi görünüyordu. Artık o görünümü geçmişte kaldı; vücudum mucizeler yaratmaktaydı. İzler ömür boyu kalacaktı, tabii, ama o da giderek daha silik görünmeye başlamıştı. Eskisinden çok daha iyiydi.

Kurulanıp dişlerimi fırçaladıktan sonra yatak odama geldim ve süs yastıklarını aldığım kral yatağına baktım. "Houston," dedim. "Yatağımız var."

"Anlaşıldı, Freemantle," diye cevap verdim. "Yatabilirsin."

Tabii, neden olmasın? O kadar uzun şekerleme yaptıktan sonra, uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum, ama bir süreliğine uzanabilirdim. Su kenarındaki yürüyüşüme rağmen bacağım hâlâ iyi durumdaydı, ama sırtımın altında ve boynumun tam dibinde bir düğüm vardı. Uzandım. Yok, uyumam söz konusu bile değildi, ama yine de lambayı söndürdüm. Gözlerimi dinlendireyim diye. Sırtım ve boynum rahatlayana kadar uzanacaktım; sonra bavuldan bir roman çıkarıp okurdum.

Bir süreliğine uzanır...

Oraya kadar dayanabildim, sonra yine kendimden geçmişim. Hiç rüya görmedim.

VIII

Gecenin bir yarısı kendime geldiğimde, sağ kolum kaşınıyor, sağ elim karıncalanıyordu ve nerede olduğum hakkında en küçük bir fikrim yoktu; sadece altımda bir yerden muazzam bir *gıcırdama* sesi geliyordu... *gıcır, gıcır, gıcır...* Önce bunun bir makine olduğunu sandım, ama makine olamayacak kadar düzensizdi. Ve bir şekilde çok fazla *organikti.* Derken aklıma dişler geldi, ama hiçbir şeyin o kadar büyük dişleri olamazdı. En azından dünyada bilinen hiçbir şeyin.

Soluma, diye düşündüm ve bu fikir doğru göründü, ama nasıl bir hayvan nefes alırken bu kadar gürültülü bir gıcırdama sesi çıkarırdı ki? Bir yandan da bu kaşıntı beni *deli* ediyor, dirsek çizgime kadar bütün ön kolum deli gibi kaşınıyordu. Sol elimi göğsümün üstünden uzatıp kaşımak istedim, ama tabii ne ön kol vardı ne de dirsek. Çarşafı kaşıdım.

Artık iyice uyanmıştım; yatakta doğruldum. Oda hâlâ karanlık olmasına rağmen batı tarafındaki pencereden yıldızların aydınlığı geliyordu. Yatağın ayak ucundaki puf üstünde duran bavullarımdan birini gördüm. Bu da nerede olduğumu açıkladı. Florida'nın batı kıyısında, Duma Adası'ndaydım... yeni evli neredeyse geberdilerin evinde. Şimdiden Büyük Pembe adıyla anmaya başladığım evdeydim ve o gıcırdama sesi...

"Midye kabukları," diye mırıldandım tekrar yatarak. "Evin altındaki midye kabukları. Deniz yükseliyor."

O sesi ilk andan beri sevdim... gecenin karanlığında uyandığım, nerede olduğumu, kim olduğumu ya da hangi parçalarımın hâlâ bende olduğunu hatırlayamadığım o andan beri. O ses benimdi.

Bana selam söylüyordu.

3– Yeni Kaynakları Çizmek

I

Bunu izleyen zaman benim iyileşmem ve öbür hayatımdan Duma Adası'ndakine geçiş dönemi oldu. Dr. Kamen büyük ihtimalle böyle zamanlarda içeride büyük değişimlerin süregeldiğini biliyordu: dahili huzursuzluklar, ayaklanmalar, ihtilaller ve nihayetinde eski rejim yöneticilerinin kafalarının giyotin dibindeki sepete düştüğü kitle idamları. Eminim o koca adam böyle ihtilallerin önce başarılı olduğunu sonra da iflas ettiğini görmüştür. Çünkü ne de olsa herkes öbür hayata geçmeyi başaramıyor. Geçebilen herkes de her zaman cennetin altın gibi sahillerini keşfedemiyor.

Bu geçiş döneminde yeni hobim çok yardımcı oldu; tabii, Ilse de yardım etti. Bunun için ona hep minnet duyacağım. Ama o uyurken çantasını karıştırdığım için utanıyorum. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey, o sıralarda başka seçeneğimin olmadığıdır.

II

Geldiğimin ertesi sabahı, kazadan beri hiç olmadığı kadar iyi hissederek uyandım... ama sabah ağrı kesici kokteylimi atlayacak kadar da iyi değildim. Haplarımı portakal suyuyla aldıktan sonra dışarı çıktım. Saat yediydi. St. Paul'de hava burnumun ucunu kemirecek kadar soğuk olurdu, ama Duma'da sanki öpücük konduruyordu.

Koltuk değneğimi önceki gece dayadığım yere bıraktıktan sonra yine o munis dalgalara doğru yürüdüm. Sağıma baktığımda evim Casey Adası ve açılır kapanır köprüyü görmeme engel oluyordu. Ama soluma baktığımda...

O yöne bakınca kumsal sanki sonu yokmuş gibi görünüyordu... Körfezin grimsi maviliği ve deniz yulafları arasında uzayıp giden göz kamaştırıcı bir beyazlık. Çok ileride nokta gibi bir şey görebiliyordum, belki de iki taneydi. Bunun dışında, o kartpostallık sahil tamamen terk edilmişti. Diğer evlerin hiçbiri kumsala yakın değildi; güneye baktığımda sadece tek bir çatı görüyordum: büyük bir kısmı palmiyelerin içinde kalmış, yarım dönüm büyüklüğündeydi, turuncu kiremitleri vardı. Bu benim önceki gün gözüme çarpan çiftlik eviydi. Elimi siper edip bunu görmezden gelirsem, kendimi Robinson Crusoe gibi hissediyordum.

O tarafa doğru yürümeye başladım; bunun bir nedeni solak olmamdı, zaten hayatım boyunca hep doğal olarak sola dönmüşümdür. Ama asıl nedeni o yönde görebildiğim şeylerin olmasıydı. Fazla ilerleyemedim; o gün Büyük Kumsal Yürüyüşü günü değildi ve koltuk değneğime erişecek kadar gücüm kalsın istiyordum. Arkama döndüğümde kumda bıraktığım ayak izlerime baktım. Sabah aydınlığında sol ayağımın izi sanki presten çıkmış gibi belirgindi. Sağ ayağımınkiyse silikti, çünkü sağ ayağımı sürükleme huyum vardı, ama yürüyüşe başladığımda onlar da belirgindi. Geriye doğru adımlarımı saydım. Toplam otuz sekiz adımdı. Artık kalçam sızlamaya başlamıştı. Eve girmeye, buzdolabından bir yoğurt çıkarıp kablolu televizyonun Jack Cantori'nin iddia ettiği gibi, yayına açık mı olduğunu sınamaya hazırdım.

Aynen iddia ettiği gibiydi.

III

Böylece bu benim sabah rutinim oldu: portakal suyu, yürüyüş, yoğurt, günün haberleri. Headline News haber programını sabah altıdan ona kadar sunan Robin Meade adındaki genç kadınla da sıkı ahbap oldum. Sıkıcı bir rutin, değil mi? Ama bir diktatörün yönetiminde sancılar çeken bir ülkenin dibi değişimlerin yaklaşmasıyla fokur fokur kaynarken bile, yüzeysel olaylar sıkıcı görünebilir... diktatörler sıkıcılığı *severler,* hatta bayılırlar.

Sakatlanmış bir beden ve beyin tıpkı bir diktatörlük gibi değildir; diktatörlüğün ta kendisidir. Acı kadar merhametsiz bir zorba yoktur, akıl karışıklığı kadar zalim bir despot yoktur. Beynimin de bedenim kadar kötü yaralanmış olduğunu ancak tek başıma kaldığımda ve diğer bütün seslerin kaybolduğu zaman anladım. Yirmi beş yıllık karıma odadan çıkmasını söyledikten sonra sırf alnımdaki teri silmeye çalıştı, diye onu boğmaya kalkmam bunun en önemsiz belirtisiydi. Her ne kadar daha büyük bir sorunun habercisi olsa da, kaza gününden ayrıldığımız ana kadar onunla bir kere bile sevişmemiş olmamız da çok önemli bir etken değildi. Aniden öfke krizlerine kapılmam da...

Asıl belirti bir çeşit geri çekilişti. Bunu başka nasıl tanımlarım, bilmiyorum. Karım, bana başka biri gibi görünmeye başlamıştı... başka. Hayatımdaki insanların da çoğu bana *başka* biri gibi geliyordu ve işin üzücü yanı buna pek aldırmıyordum. Önceleri karım ve hayatım aklıma geldiğinde içimde bu başkalığı hissetmemin, bazen pantolonunu kapatmak için kullanılan o şeyin *-farmar, furmar, fervane-* adını bile hatırlayamayan biri için bunun doğal olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. Bu da geçer, diyordum; sonra Pam boşanmak istediğini söyleyince ilk öfkemin ardından bir rahatlama geldi. Çünkü artık o *başkalık* duygusunu hissetmem

yersiz olmayacaktı, en azından karıma karşı. Artık gerçekten başkaydı. Üstündeki Freemantle üniformasını çıkarmış, takımı terk etmişti.

Duma'daki ilk haftalarım sırasında bu *başkalık* duygusu bazı şeylerden hiç sıkıntı çekmeksizin kaytarmamı sağladı. Tom Riley, Kathi Green ve William Bozeman III -Ölümsüz Bozie- gibi insanlardan gelen mektuplara veya e-postalara, gerçek hayatımla fazla ilgisi olmayan çok kısa cevaplar veriyordum *(iyiyim, hava iyi, kemiklerim iyileşiyor).* Onlardan gelen mektuplar önce seyrekleşmeye başlayıp sonra kesilince, hiç üzülmedim.

Takımımda sadece Ilse kalmış gibiydi. Üniformasını geri vermeyi reddeden sadece Ilse oldu. O *başkalık* hissini ona karşı hiç duymadım. Ilse hâlâ cam pencerenin benim bulunduğum tarafındaydı ve her an elini uzatıyordu. Ona her gün bir e-posta göndermezsem, telefon açıyordu. Üç günde bir onu telefonla aramazsam, o beni arıyordu. Ve ben de ona körfezde balık tutmak veya Everglades bataklığını görmekle ilgili planlarım konusunda yalan söylemedim. Ilse'ye doğruyu söyledim, en azından beni kaçık sanmayacağı kadarını.

Örneğin, ona sabahları yürüyüşe çıktığımı ve her gün biraz daha uzağa gidebildiğimi söyledim, ama Sayı Oyunu'ndan hiç söz etmedim, çünkü kulağa saçma geliyordu... buna Obsesif kompalsif, yani saplantı-zorlantı demek bence daha uygundu.

O ilk sabah Büyük Pembe'den çıkıp otuz sekiz adım atmıştım. İkinci seferinde önce her zamanki gibi büyük bir bardak portakal suyunu devirdikten sonra yine güney kumsalına doğru yürüdüm. Bu defa kırk beş adım yürüdüm; bu da o günlerde benim için koltuk değneksiz yalpaladığım uzun bir mesafe sayılırdı. Sayı Oyunu'nun özü, kendimi kandırmacaya dayanıyor. Bir adım atıyorum, sonra iki, üç, dört, sonra dokuza geldiğimde saymaya sıfırdan başlıyorum. Sonra bu sayıları birden dokuza kadar topladığımda sonuç kırk beş çıkıyor. Bu söylediğim size kaçıkça geliyorsa, itirazım yok.

Üçüncü sabah kendimi gaza getirip Büyük Pembe'den başlayarak on adım atmaya karar verdim... koltuk değneksiz; aslında bu gidiş geliş elli beş adım ya da yaklaşık doksan metre ediyor. Bir hafta sonra bunu on yedi adıma çıkardım... bütün o sayıları topladığınızda yüz elli üç adım demek. O mesafeyi yürüdükten sonra dönüp evime bakıyor, içimden amma da uzun yürümüşüm diyordum. Bir yandan da geriye ne çok yolum var, diye düşünüp moralim bozuluyordu.

Bunu yapabilirsin, diyordum kendime. *Zor değil. Hepsi hepsi on yedi adım.*

Bunu kendime söylüyordum, Ilse'ye değil.

Her gün mesafeyi artırarak ve arkamda ayak izlerimi bırakarak. Arada bir Jack Cantori'nin beni götürdüğü Beneva Road Alışveriş Merkezi'nde Noel Baba ortaya çıktığında, beni şaşırtan bir şeyin farkına vardım. Güneye doğru giden bütün ayak izlerim netti. Sağ ayağımın izi ancak dönüş yolunda sürüklendiği için silikleşiyordu.

Egzersiz insanda bağımlılık yaratıyor; artık yağmurlu günler de beni durduramıyordu. Büyük Pembe'nin ikinci katı kocaman bir odaydı. Yerde sanayi tipi büyük bir kırmızı halıyla Meksika Körfezi'ne açılan büyük bir pencere vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Jack istediğim mobilyanın bir listesini yapmamı önerdi, bunları alt kattakileri kiraladığı yerden alabilecekti... tabii, alt kattakilerden memnun kaldıysam. Şikâyetim olmadığını söyledim, ama ikinci kata da istediğim pek bir şey yoktu. O odanın boş kalmasından memnundum. Hayal gücümü çalıştırıyordu. Ondan istediğim üç şey vardı: dik arkalıklı bir iskemle, bir ressam sehpası ve bir Cybex marka koşu bandı. Jack bunları bana alabilir miydi? Alabilirdi ve aldı da. Üç gün içinde. O günden sonra da, ta son güne kadar resim yapmak veya hava çok kötü olduğunda, egzersiz yapmak için ikinci katı kullanacaktım. Dik arkalıklı iskemle de benim Büyük Pembe'de kaldığım süre boyunca, ikinci kattaki tek mobilya parçası oldu.

Zaten havanın kötü olduğu günlerin sayısı çok azdı... boşuna Florida'ya Güneşli Eyalet demiyorlardı. Benim güney yönündeki yürüyüşlerimin mesafesi uzadıkça ilk gün gözüme çarpan iki noktanın iki insan olduğu ortaya çıktı... En azından çoğu gün iki kişiydi. Bir tanesi tekerlekli sandalyedeydi ve başında benim hasır şapka olarak tahmin ettiğim bir şey vardı. Diğeri bu kadının tekerlekli sandalyesini itiyor, sonra onun yanına oturuyordu. Kumsala geliş saatleri sabah yedi sularındaydı. Bazı zamanlar yürüyebilen olanı tekerlekli sandalyede olanını kısa bir süreliğine yalnız bırakıyor, sonra da sabah güneşinde parıldayan bir şeyle geri dönüyordu. Bu bir kahve demliği, kahvaltı tepsisi ya da her ikisi birden olabilirdi. Başka bir tahminim de bu insanların, çok büyük turuncu kiremitli çatısı olan çiftlik evinden geldikleriydi. Duma Adası'nda yolun bitip aşırı bir hevesle büyüyerek adanın çoğunu kaplayan bitki örtüsü başlamadan önce görünen son ev buydu.

IV

Burasının bu kadar *boş* oluşuna alışamıyordum. "Çok sessiz bir yer olduğu söylenir," demişti Sandy Smith, ama ben yine de kumsalın daha öğlen olmadan dolacağını düşünmüştüm: gözümün önüne örtülerinin üstünde güneşlenen, birbirlerine güneş losyonu süren çiftler, iPod'ları kollarına bağlı, voleybol oynayan üniversiteli gençler, jetskiler yirmi otuz metre açıkta vızır vızır geçerken, mayoları popolarından taşan minik çocukların su kenarında oynaştıkları bir yer geliyordu.

Jack, bana hâlâ aralık ayında olduğumuzu hatırlattı.. "Turizm bakımından Florida," dedi. "Şükran Günü'yle Noel arasındaki dönemde morg gibidir. Ağustos kadar kötü değilse de, yine epey ölüdür. Ayrıca..." Kolunu açarak göstermeye çalıştı. Üstünde kırmızıyla **13** yazılı posta kutusu-

nun önünde duruyorduk, ben koltuk değneğime yaslanmıştım, Jack de paçaları kesilmiş kot pantolonu üstüne giydiği tişörtle karşımda dikilmişti. "Burası pek de turistik alan sayılmaz. Hiç eğitilmiş yunus gördünüz mü? Şu büyük evi de sayarsanız, topu topu yedi tane ev var... sonra da orman. Bu arada, orada çökmekte olan başka bir ev daha varmış. Casey Adası'nda duyduğum dedikodulardan öğrendim."

"Duma'nın *ne* sorunu var, Jack? Dokuz millik değerli Florida arazisi, harika bir kumsal... nasıl oluyor da bugüne kadar hiç geliştirilmemiş? Nedir sorunu?"

Jack omuzlarını silkti. "Bildiğim kadarıyla, çok uzun zamandan beri süregelen bir yasal anlaşmazlık varmış. Araştırıp öğrenmemi ister misiniz?"

Bir an düşündükten sonra başımı iki yana salladım.

"Sizi rahatsız ediyor mu?" Jack içten bir merakla sormuştu. "Bütün bu sessizlik? Çünkü, açık konuşayım, beni biraz tedirgin ederdi doğrusu."

"Hayır, Jack," dedim. "Hiç rahatsız etmiyor." Gerçekten de öyleydi. İyileşmek bir çeşit başkaldırıdır; daha önce de söylediğimi sandığım gibi, bütün başarılı başkaldırılar gizlilik içinde başlar.

"Ne yapıyorsunuz? Eğer sormamda sakınca yoksa?"

"Sabahları egzersiz yapıyorum. Okuyorum. Öğleden sonraları uyuyorum. Ve resim yapıyorum. Yakında yağlıboya kullanmayı da deneyebilirim, ama henüz buna hazır değilim."

"Bazı resimleriniz bir amatör için bayağı güzel."

"Teşekkür ederim, Jack, çok naziksin."

Bunu söylerken Jack sadece nazik olmak mı istemişti, yoksa kendince doğruyu mu söylüyordu, bilmiyordum. Galiba önemli de değildi. Resim gibi şeylerden bahsederken hep insanların kişisel fikirleri seslendirilir, öyle değil mi? Ben sadece benim için bir şeylerin olageldiğini biliyor-

dum. *İçimde* bir şey. Bazı anlarda beni korkutuyordu. Ama çoğu zaman harika geliyordu.

Çizimlerimi genellikle üst katta, artık Küçük Pembe olarak anmaya başladığım odada yapıyordum. Oradan görünen tek manzara körfez ve o dümdüz ufuk çizgisiydi, ama dijital kameramla başka şeylerin resmini çekiyor, bazen bunlardan çıkış alıp sehpama iliştiriyor (Jack'le birlikte bunu öğleden sonrası güneşini alacak yöne çevirmiştik) ve bakarak çizimimi yapıyordum. Bu fotoğraflarda bir ruh veya tema yoktu, ama Kamen'e yazdığım e-postada bundan bahsedince bana, rahat bırakıldığı zaman bilinçaltındaki aklın şiirler yazabildiğini söyledi.

Belki *öyledir,* belki *değildir.*

Posta kutumu çizdim. Büyük Pembe'nin etrafında büyüyen bitkilerin resmini çizdim, sonra Jack'e bir kitap aldırttım... *Florida Sahillerindeki Yaygın Bitkiler...* böylece resimlerime isim verebiliyordum. İsimlendirmem iyi oluyordu... resme bir çeşit güç kazandırıyordu. Bu sırada ikinci kutu boyalı kalemime geçmiştim, üçüncüsü sırada beklemekteydi.

Midye kabuklarını da çiziyordum. Elbette çizecektim. Her yerde midye kabuğu vardı... sırf benim yürüyüş alanım içinde dünyanın midye kabuğu bulunuyordu. Sanki Duma Adası midye kabuklarından oluşmuştu; çok geçmeden beşer onar tane eve getirmeye başladım.

Ve hemen her gece güneş batarken günbatımını çizdim. Günbatımlarının klişe olduğunu biliyordum, ama ben de bu yüzden bunu çiziyordum. Bana öyle geliyordu ki, bir kez o ben-bunu-başardım duvarını aşacak olsam, bir yere varabilecektim. Bu nedenle üst üste resim yapıp durdum ama hiçbirinin bir şeye benzediği yoktu. Venüs Sarı'sıyla Venüs Turuncusu'nu bir kez daha üst üste kullanmayı denedim, ama bunun devamı iyi gelmedi. O kasvetli fırın pırıltısı eksik kalıyordu. Her günbatımı çalışmam sonuçta kalemle çizilmiş, boktan bir şeydi ve renkler sanki *sana*

ufukta yangın var diyorum, diye haykırıyordu. Bunlardan kırk kat daha iyisini cumartesi günleri Sarasota ya da Venice Beach'deki sokak sergilerinden alabilirdiniz. Çizimlerimden bazılarını sakladım, ama diğerlerini o kadar kötü buluyordum ki, çöpe attım.

Bir akşam yine birkaç başarısız denemeden sonra, yine güneşin üst kemerinin gözden kaybolurken geride o turuncu rengini bırakışını seyrettiğim sırada aklıma geldi: *Gemiydi. İlk resmime o sihirli havayı veren şey o gemiydi. Günbatımı sanki onun içinden parıldıyordu.* Peki, ama şimdi ufuk çizgisini kesen bir gemi yoktu; sadece altı kopkoyu bir lacivert, üstüyse hafif yeşile çalmaya başlayan parlak turuncu-sarı, dümdüz bir çizgi vardı; bunu görüyordum ama resme yansıtamıyordum, hele o yetersiz boyama kalemlerimle bu mümkün değildi.

Sehpamın dibinde saçılmış yirmi otuz tane fotoğraf çıkışı vardı. Gözüm sophora kolyesi adındaki bitkinin yakın çekim resmine gitti. Buna bakarken hayalet sağ kolum kaşınmaya başladı. Sarı kalemimi dişlerimin arasında sıkıştırıp yerdeki sophora resmini aldım ve inceledim. Aydınlık giderek azalıyordu, ama yavaş yavaş... Küçük Pembe adını verdiğim üst kat odası uzun süre aydınlık kalabiliyordu. Resimdeki ayrıntılara hayranlıkla bakmama yetecek kadar zamanım vardı; dijital kameramla harika yakın çekimler yapılabiliyordu.

Ne yaptığımı düşünmeden fotoğrafı sehpamın ucuna iliştirdim ve sophorayı günbatımıma ekledim. Hızlı çalıştım... önce birkaç dizi kavisten ibaret bir eskiz yaptım, bu sophoraydı... sonra sıra boyamadaydı: siyahın üstünden geçen kahverengi, sonra bir tutam parlak sarı, çiçeğin geri kalanı. Konsantrasyonumun nasıl huni biçiminde daraldığını hatırlıyorum, tıpkı inşaatçılık işinde aldığım her ihalenin ve yaptığım her inşaatın ölüm kalım meselesi olduğu günlerdeki gibiydi. Bir ara yine olmayan kolumu kaşımak için kalemi dişlerimin arasına sıkıştırdığımı hatırlıyorum; kaybetmiş olduğum

tarafımı hep unutuyordum. Sol elimle bir şey taşırken bir kapıyı açmak için dalgınlıkla sağ elimi uzatıyordum. Çolaklar unutuyor işte. Akılları unutur, iyileştikçe de vücutları unutmalarına izin verir.

O akşamla ilgili en çok hatırladığım şey, sanki çakan bir şimşeği üç dört dakikalığına bir şişeye hapsetmeyi başarmış gibi, harika bir duyguya kapılmam oldu. Artık oda iyice loşlaşmıştı, gölgeler gül rengi halının üstünden giderek belirsizleşen sehpama doğru ilerliyordu. Yaptığım resme bakamıyordum. Koşu bandımın etrafından yalpalayarak geçip kapının yanındaki elektrik düğmesine gittim ve tepedeki lambayı açtım. Sonra sehpamın başına gelip baktım; soluğum kesildi.

Sophora kolyesi ufuk çizgisi üzerinde koca bir süper tankeri yutabilecek büyüklükte bir deniz yaratığının vantuzlu kolları gibi duruyordu. Sarı renkteki tek çiçeği de yabancı bir göz gibi görünebilirdi. Benim için asıl önemli olan, günbatımının ben-bunu-her-gece-yaparım sıradanlığındaki güzelliğini verebilmiş olmamdı.

Bu resmi bir tarafa ayırdım. Sonra alt kata inip mikrodalgada kızarmış tavuk yemeğimi pişirdim ve son kırıntısına kadar yedim.

V

Ertesi gece günbatımına ayrıkotu demetleriyle desen yaptım; yeşilin içinden parıldayan parlak turuncu, ufuk çizgisini orman yangınına çevirdi. Bir sonraki gece palmiye ağaçlarını denedim, ama iyi olmadı, çünkü bu da klişeydi. Bir tek hula-hula yapan yerli kızlar eksik kalıyordu. Daha sonra ufuk çizgisine bir denizkabuğu oturttum; taç gibi olmuştu ve günbatımı bunun her bir yanından ateşler saçarak çıkıyordu. Sonuç, en azından benim gözümle... tahammül edilemeyecek kadar ürperticiydi. Ertesi gün baktığımda bütün büyüsü kaybolur diye düşünerek bu resmi duvara doğru çevirdim; ama kaybolmadı. En azından benim için.

Dijital kameramla bunun bir resmini çekip bir e-posta eki yaptım. Bu da, çıkışını alıp dosyada sakladığım, aşağıdaki yazışmaya yol açtı:

EFree 19'dan KamenDoc'a
10.14
9 Aralık

Kamen: Sana tekrar resim çizmeye başladığımı söylemiştim. Bu senin suçun; o halde hiç değilse ekteki resme bakıp fikrini söyle. Evimden görünen bir manzara. Kırılacağımı düşünmeden fikrini söyle.

Edgar

KamenDoc'tan EFree19'a
12.09
9 Aralık

Edgar: Bence epey ilerletmişsin. Hem de ÇOK.
Kamen

Not: Gerçekten bu resim müthiş. Keşfedilmemiş bir Dali eseri gibi.
Bir şey bulduğun belli. Büyüklüğü nedir?

EFree19'dan KamenDoc'a
01.13
9 Aralık

Bilmiyorum. Büyük galiba.
EF

KamenDoc'tan EFree19'a
01.22
9 Aralık

O halde bunu ORTAYA ÇIKAR!

Kamen

İki gün sonra Jack aldırmak istediğim bir şey var mı, diye sormak için uğradığında, ondan bir kitapçıya gidip bana Salman Dali'nin sanatı hakkında bir kitap almasını rica ettim.

Jack güldü. "Galiba, *Salvador* Dali, demek istiyorsunuz," dedi. "Tabii, eğer yazdığı bir kitapla başını büyük derde sokan o adamı kastetmiyorsanız. Kitabın adı şu anda aklıma gelmiyor.

"*Şeytan Ayetleri,*" dedim bir çırpıda. İnsanın beyni ne tuhaf, değil mi?

Bu kitap bana bir servete mal oldu; Barnes&Nobles indirim kartıma rağmen yüz on dokuz dolar tuttu; boşanma sırasında kendime birkaç milyon ayırmakla iyi etmiştim. Kitabımla eve girdiğimde telefonun MESAJ VAR ışığı göz kırpıyordu. Arayan Ilse'ydi; ilk dinleyişimde mesaj biraz gizemli gelmişti.

"Annem sana telefon edecek," diyordu Ilse. "Baba, onunla çok güzel konuştum... ona yapmış olduğum iyilikleri öne sürdüm, en dokunaklı sesimle lütfen, diyerek yalvardım... aynı şekilde Melinda'ya da; n'olur, sen de evet, de. Evet, de. Hatırım için."

Oturup önceden yemeği çok istediğim halde, hevesimin kaçtığı elmalı çöreği yedim; sonra da, *Hello Dali,*(*) diye düşünerek pahalı resim kitabımın sayfalarını çevirmeye başladım. Eserlerinin hepsini beğenmedim. Çoğuna bakarken sırf zaman geçirmek için yetenekli bir ukalanın yaptığı

(*) Selam, Dali. Louis Armstrong şarkısı Hello Dolly ile ses uyumlu.

şeyler, diye düşündüm. Ama bazı resimleri beni heyecanlandırdı, bazıları da tıpkı midye kabuklu resmim gibi beni ürküttü. Yerde yatan bir kadının üstünde uçuşan kaplanlar. Suda yüzen bir gül. Hele bir tanesi, *Filleri Yansıtan Kuğular,* o kadar tuhaftı ki, doğru dürüst bakamadım bile... Ama sayfaları sonuna kadar çevirdim.

Ama aslında yaptığım şey, yakında-eski olacak karımın telefon edip Noel'i kızlarla birlikte geçirmemiz için beni St. Paul'a davet etmesini beklemekti. Bir süre sonra telefon çaldı; Pam daha ilk başta, *bu daveti akıllıca bulmadığım halde yapıyorum,* deyince içimden işi orada koparıp *ben de kabul etmeyi akıllıca bulmuyorum,* demek geldi. Ama sadece, *anlıyorum,* dedim. *Sonra da Noel arifesi iyi mi?* diye sordum. Karşılığında, *iyi,* dediği zaman sesindeki kavgaya hazırım tonu kaybolmuştu. Ailece Noel geçirme planını altüst edecek bir çatışma da böylece önlenmiş oldu. Ama eski evime tekrar gitmek fikri hâlâ bana kötü geliyordu.

ORTAYA ÇIKAR, demişti Kamen hem de büyük harflerle. Şimdi buradan ayrılırsam, ortaya çıkarmak bir yana, belki de öldüreceğimden korkuyordum. Tekrar Duma Adası'na dönebilirdim, ama bu, eski havamı bulacağım anlamına gelmezdi. Yürüyüşlerim, resimlerim. Biri diğeriyle besleniyordu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum, ama bilmem de şart değildi.

Ama Illy: *Evet, de. Hatırım için.* Evet, diyeceğimi biliyordu; sadece benim daha çok sevdiğim kızım olduğu için değil (Melinda bunun farkındaydı), daima çok azla yetinen ve çok ender bir şey isteyen biri olduğu içindi. Ve bir nedeni de, onun mesajını dinlerken aklıma Melinda'yla birlikte Lake Phalen'e geldikleri gün nasıl birden ağlamaya başladığını hatırlamamdı; neden her şeyin eskisi gibi olmadığını sormuştu. Galiba ona, *çünkü hiçbir şey eskisi gibi olamaz,* diye cevap vermiştim, ama belki birkaç günlüğüne bu mümkün olabilirdi... ya da buna yakın bir şey. Ilse on do-

kuz yaşındaydı; çocukluk günlerinin Noel'i için yaşı fazla büyüktü, ama hâlâ ailesiyle birlikte bir Noel daha geçirmeyi hak edecek yaştaydı. Bu, Melinda için de geçerliydi. Onun hayatta kalma becerileri daha güçlüydü, ama o da bir kez daha uçağa binip Fransa'dan buraya gelecekti; bu da bana bir şey hatırlattı.

Pekâlâ, o zaman. Gidecektim, bir hoşluk yapacaktım, ama belki bir öfke krizine kapılırım, diye yanıma Reba'yı da almayı ihmal etmeyecektim. Bu krizler iyice azalmıştı, ama tabii, Duma Adası'nda periyodik unutkanlıklarım ve bok gibi topallamam dışında beni öfkelendirecek bir şey olmuyordu. Son on beş yıldır kullandığım acenteye telefon açıp yirmi dört aralık sabahı saat dokuzda Sarasota'dan Mineapolis uluslararası havaalanına kalkacak uçağa yer ayırttım. Jack'i aradım; seve seve beni havaalanına götürüp yirmi sekizinde karşılayacağını söyledi. Tam her şeyi yoluna koymuşken, Pam telefon edip hadisenin iptal edildiğini söyledi.

VI

Pam'in babası emekli deniz piyadesiydi. Eşiyle birlikte yirminci yüzyılın son yılında tekrar California'da Palm Desert'e yerleşmişlerdi; güvenlik kapısı olan, içinde göstermelik bir zenci çift ve dört Yahudi çiftin yaşadığı, dışarıya kapalı sitelerden biriydi. Çocukların ve vejetaryenlerin girmesi yasaktı. Site sakinlerinin Cumhuriyetçi partiye oy vermeleri, boynunda suni elmas tasması olan, aptal bakışlı ve adları ille de i sesiyle biten köpek sahibi olmaları zorunluydu. Taffi, olabilir. Cassi daha da iyi, ama Rififi gibi bir şey felaket olur. Pam'in babasına rektum kanseri teşhisi konmuştu. Buna şaşırmadım. Onun gibi beyaz götlekleri bir araya getirirsen, sonunda bu çıkar işte.

Bunu karıma söylemedim, tabii; Pam önce metanetle başlamış, sonra gözyaşlarını tutamamıştı. "Kemoterapiye başladılar, ama annem çoktan metas... messass... o boktan kelime her neyse işte... senin gibi olmaya başladım!" Sonra da burun çekişi devam ederken şok olmuş ve mahçup bir sesle, "Afedersin Eddie," dedi. "Çok ayıp oldu."

"Hayır, olmadı," dedim. "Hiç ayıp değil. O kelime de metastaz, olacak."

"Evet. Teşekkür ederim. Her neyse, bu gece ana tümörü almak için ameliyat edecekler." Tekrar ağlamaya başlıyordu. "Babama böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum."

"Sakin ol," dedim. "Bugünlerde mucizeler yaratıyorlar. En büyük örneği benim."

Ya beni mucize olarak görmüyordu ya da o konuya girmek istemedi. "Yani, sonuçta buradaki Noel olayı iptal ediliyor."

"Elbette." Doğrusu ne mi? Çok memnun olmuştum. Hem de nasıl.

"Ben yarın ilk uçakla Palm'a gidiyorum. Ilse cuma günü, Melinda ise ayın yirmisinde oraya gelecek. Sanırım... babamla pek anlaşamadığınızı düşünecek olursak..."

Bir defasında Demokratlara "Komünistokratlar," dediği için kayınpederimle yumruk yumruğa gireceğimizi düşünecek olursak, anlaşamadığımızı söylemek hafif kalıyordu. "Eğer Noel'i sen ve kızlarla birlikte Palm Desert'te geçirmeyi istemediğimi düşünüyorsan, haklısın. Onlara para yardımı yapacaksın; umarım annenle baban bu yardımda benim katkım olduğunu anlarlar ve..."

"Bu konuşmaya lanet olası *çek defterini* karıştırmanın hiç zamanı değildi!"

Ve öfke geri dönüvermişti. Bir anda minik kutusundan fırlayan yaylı bir bebek gibi. İçimden, *def ol git, ağzı boklu karı, demek* geldi. Ama demedim. Bir nedeni de ağzımdan, *bağzı koklu darı veya kağzı doklu barı* gi-

bi bir şey çıkacağından korkmuş olmamdı. Böyle olacağını bir şekilde biliyordum.

Ama dememe ramak kalmıştı.

"Eddie?" Sesinde saldırganlık vardı, çanak tuttuğum taktirde hemen kavgaya tutuşacaktı.

"Çek defterimi hiçbir şeye karıştırmıyorum," dedim, ağzımdan çıkan her kelimeye kulak vererek. Hatasız söylemiştim. Rahatladım. "Söylemek istediğim şey, hasta yatağında benim yüzümü görmek babanın iyileşmesine yardımcı olmaz." Bir an öfkeye kapılıp ben de kendi yatağımda onun yüzünü görmemiştim, diyecektim. Bir kez daha kendimi tuttum, ama artık terlemeye başlıyordum.

"Pekâlâ," dedi Pam. "Ne demek istediğini anlıyorum." Bir süre durduktan sonra, "Noel'de ne yapacaksın, Eddie?" diye sordu.

Günbatımının resmini yapacağım, diye düşündüm. *Belki bu defa başarırım.*

"Sanırım, eğer cici çocuk olursam Jack Cantori ve ailesiyle Noel yemeğine davet edilirim," dedim, ama böyle bir ihtimal olduğunu sanmıyordum. "Jack, bana yardımcı olan genç."

"Sesin iyi geliyor. Daha güçlü. Hâlâ bir şeyleri unutuyor musun?"

"Bilmem, hatırlamıyorum," dedim.

"Çok komik."

"Gülmek en büyük ilaçmış. *Bütün Dünya*'da okumuştum."

"Kolun nasıl? Hâlâ hayalet kaşıntıların oluyor mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Artık iyice bitti galiba."

"İyi. Harika." Yine durdu. Sonra: "Eddie?"

"Buradayım," dedim. Ve yumruğumu sıkmaktan avucumun içinde beliren kırmızı yarım ayla birlikte hâlâ buradayım.

Uzun bir suskunluk. Telefon hatlarında artık benim çocukluğumdaki gibi parazit sesi olmuyordu, ama aramızda bulunan onlarca kilometrenin

hafifçe iç geçirişini duyar gibiydim. Deniz çekilirken körfezden gelen ses benziyordu. Derken Pam, "Bu duruma gelindiği için üzgünüm," dedi.

"Ben de," dedim, Pam telefonu kapadıktan sonra büyükçe midye kabuklarımdan birini alıp televizyonun ekranına fırlatmama az kaldı. Ama bunu yapmadım, odanın karşı ucuna yürüyüp kapıyı açtım ve midye kabuğunu ıssız yola fırlattım. Pam'den nefret etmiyordum... gerçekten... ama hâlâ bir şeyden nefret eder gibiydim. Belki öbür hayatımdan.

Belki de sadece kendimden.

VII

ifsogirl88'den EFree19'a
09.05
23 Aralık

Sevgili babacığım, doktorlar pek bir şey söylemiyorlar ama ben dedemin ameliyatından çok ümitli değilim. Annem tabii, her gün dedemin ziyaretine gidiyor, anneannemi de götürüyor ve iyimser görünmeye çalışıyor; ama annemi bilirsin, pek de iyimser biri değildir. Ben oraya gelip seni görmek istiyorum: Tarifelere baktım, ayın 26'sında Sarasota'ya bir uçak var. Oranın saatiyle 18:15'te varıyor. 2 veya 3 gün kalabilirim. N'olur, kabul et. Hem hediyelerimi sana postayla göndereceğime kendim getiririm. Sevgiler...

Ilse

Not: Sana özel haberlerim var.

Hiç üstünde düşündüm mü, yoksa sadece içgüdüme mi danıştım? Hatırlamıyorum. Belki ikisi de değildi. Belki de önemi olan tek şey, kızımı görmeyi çok istememdi. Her neyse, cevabımı hemen verdim.

EFree19'dan ifsogirl88'e
09.17
23 Aralık

Ilse: Elbette gel. Bilet işini hallet, seni havaalanında Noel meleğim Jack Cantori'yle birlikte karşılarız. Umarım, yeni evimi beğenirsin; ona Büyük Pembe adını verdim. Yalnız, bir şey var: Bunu annenin haberi ve onayı olmadan yapma. Senin de bildiğin gibi bir sürü tatsızlık yaşadık. O tatsızlıkların geride kaldığını ümit ediyorum. Umarım anlıyorsundur.

Baban

Ilse'nin cevabı da aynı hızla geldi. Herhalde hazır bekliyordu.

ifsogirl88'den EFree19'a
09.23
23 Aralık

Annemin onayını aldım; sakıncası yokmuş. Melinda'ya da gelmesi için ısrar ettim, ama orada kalmayı tercih ediyor, sonra da Fransa'ya dönecek. Bunun için ona darılma.

Ilse

Not: Yaşasın! Çok heyecanlıyım!! ☺

Bunun için ona darılma. Galiba benim küçük kızım konuşmaya başladığı günden beri ablası için bu sözleri söylüyordu. Melinda bu sandviçleri yemek istemiyor, çünkü sosis hiç sevmez... ama bunun için ona darılma. Melinda bu ayakkabıları giyemez, çünkü sınıfındaki hiçbir kız böyle ayakkabı giymiyormuş... bunun için ona darılma. Melinda mezuniyet balosuna Ryan'ın babasıyla gitmek istiyormuş... bunun için ona darılma. İşin kötüsü neydi, biliyor musunuz? Ona hiç darılmıyordum. Aslında Melinda'ya, durumu daha çok bozacak, ama gerçeğin ta kendisi olan bir şey söyleyebilirdim: Ilse'yi ona tercih etmem, benim solak doğup büyümem gibi, tamamen benim kontrolüm dışında bir şeydi. Belki de özellikle gerçeğin bu olması durumu daha çok bozardı.

VIII

Ilse, Duma Adası'na, Büyük Pembe'ye geliyor. Kızım, yaşasın, demiş, heyecanlanmıştı, ben de yaşasın, diyordum. Haftada iki gün temizliğe gelmesi için Jack, bana Juanita adında tombul bir kadın buldu; kadına hemen misafir yatak odasını hazırlattım. Ondan bir de, Noel'in ertesi günü taze çiçek getirmesini rica ettim. Kadın güldü ve kulağıma, nele kaküsü gibi gelen bir şey önerdi. Artık çapraz ilişki kurmakta ustalaşmıştım; beş saniyeyi geçmeyen bir duraksamadan sonra ona, Ilse'nin Noel kaktüsünü çok beğeneceğini söyledim.

Noel arifesinde Ilse'nin e-postasını bir kez daha okudum. Güneş batıya geçmiş, suyun üstünde parlak bir hat oluşturmuştu, ama batmasına en az iki saat daha vardı; ben Florida odasındaydım. Deniz yükseliyordu. Altımda midye kabuklarının sürtünmeyle çıkardıkları gıcırtı çok yüksek sesle fısıldayan birinin konuşmasını andırıyordu. Kızımın mektup sonunda yazdığı nota bir daha baktım: *Sana özel haberlerim var...* ve o anda, ar-

tık yerinde olmayan sağ kolum karıncalanmaya başladı. Karıncalanmanın yeri çok açık bir şekilde belliydi. Dirseğimin büküldüğü yerden başlayıp bileğimin üst kısmında son buluyordu. Giderek azdı ve kaşımak için deli olduğum bir kaşıntı haline geldi.

Gözlerimi kapatıp sağ başparmağımla ikincisini birleştirip şıklattım. Ses çıkmadı, ama bu şıklamayı hissettim. Sağ kolumu yan tarafıma sürttüm ve bu sürtünmeyi hissettim. Çoktan St. Paul Hastanesi'nin çöp fırınında kül olan sağ elimi koltuğun üzerine koydum ve parmaklarımı tıklattım. Ses yoktu, ama duyumsuyordum: derinin hasıra teması. Tanrı'nın adına yemin edebilirdim.

Birden müthiş bir çizme arzusu geldi.

Üst kata çıkmayı düşündüm, ama o anda Küçük Pembe, bana çok uzak göründü. Oturma odasına gidip resim defterimi aldın. Resim malzemelerimin çoğu üst kattaydı, ama oturma odası masasının çekmecesinde birkaç kutu renkli kalem vardı. Bunları da aldım.

Artık evin verandası olarak kabul ettiğim Florida odasına gidip oturdum ve gözlerimi kapadım. Altımda işe koyulmuş dalgaları dinliyordum; midye kabuklarını yerden kaldırıp her birine eskisinden farklı bir şekli veriyorlardı. Gözlerim kapalıyken duyduğum o gıcırdama sesi giderek daha çok bir konuşma sesini andırıyordu: su, karanın o ucuna geçici bir dil kazandırmıştı. Karanın kendisi de geçiciydi, çünkü jeolojik açıdan bakılırsa Duma'nın da ömrü uzun olmayacaktı. Buradaki mercan adalarının hiçbirinin uzun bir geleceği yoktu; sonunda körfez hepsini yutacak, zamanla başka yerlerde yenileri ortaya çıkacaktı. Bu gerçek herhalde Florida için de geçerliydi. Kara alçaktaydı ve sanki ödünç alınmış bir ömrü vardı.

Ama o ses öyle huzur vericiydi ki... Hipnotize edici bir özelliği vardı.

Gözlerimi açmadan el yordamıyla Ilse'nin e-postasını aldım ve parmak uçlarımı üstünde gezdirdim. Sonra bunu sağ elimle yaptım. Sonra

gözlerimi açıp var olan elimle e-posta çıkışını yana itip resim defterimi kucağıma aldım. Kapağını açtıktan sonra daha önceden uçları sivriltilmiş on iki tane kalemi önümdeki masanın üstüne yığdım ve çizmeye başladım. Aklımda Ilse'nin resmini yapmak gibi bir düşünce vardı... ne de olsa başka kimseyi düşünüyor değildim... ve pek iyi bir şey çıkaramayacağımı sanıyordum, çünkü yeniden resim yapmaya başladığımdan beri hiç insan figürü denememiştim. Sonunda ortaya çıkan resim Ilse olmadı, ama fena da değildi. Öyle harika bir şey değildi, bir Rembrandt (hatta, Norman Rockwell) bile değildi, ama fena da sayılmazdı.

Kot pantolonlu ve üstünde Minnesota Twins takımının tişörtü olan bir genç adamdı; tişörtteki 48 sayısı bana hiçbir şey ifade etmiyordu; eski hayatımda elimden geldiği kadar maça giderdim, ama hiçbir zaman beysbol hastası olmadım. Gencin sarı saçları vardı, ama bunu tutturamadığımın farkındaydım; kahverengiye çalan sarıyı verebilmek için gereken boyalarım yoktu. Bir elinde bir kitap vardı. Gülümsüyordu. Onun kim olduğunu biliyordum. Bu çocuk Ilse'nin özel haberiydi. Midye kabukları dalgalarla yerlerinden yükselip ters çevrilip tekrar yere düşerken çıkardıkları sesle bana bunu söylüyorlardı. *Nişanlandı, nişanlandı.* Kızımın bir elmas yüzüğü vardı, çocuğun bunu aldığı dükkânın adı...

Oğlanın kot pantolonunu Venüs mavisiyle karartıyordum. Birden mavi kalemi bırakıp siyahı aldım ve kelimeyi sayfanın altına hızla yazdım.

ZALES

Bu bir bilgiydi; aynı zamanda da resmin adıydı. İsim vermek resme güç katıyordu.

Sonra hiç düşünmeden siyahı bırakıp turuncuyu aldım ve işçi botlarını ekledim. Turuncu fazla parlak geldi ve botları yeniymiş gibi gösterdi, oysa değildi, ama *fikir* doğruydu.

Sağ kolumu kaşıdım, sağ kolumun *içinden* kaşıdım ve tabii, kaşıdığım yer kaburgalarım oldu. İçimden, "Bok," diye mırıldandım. Altımda midye kabukları gıcırdayarak bir isim seslendirir gibiydi. Connor muydu? Hayır, bunda bir terslik vardı. Bu tersliğin nereden kaynaklandığını bilmiyordum, ama birdenbire sağ kolumun hayalet kaşıntısı buz gibi bir sancıya dönüştü.

Üstteki sayfayı çevirip yeni sayfaya bir eskiz daha yaptım; bu kez sadece kırmızı kalemle. Kırmızı, kırmızı, *KIRMIZIYDI!* Kalem neredeyse kendiliğinden çizerek ortaya kesik bir yaradan akan kan gibi bir insan figürü çıkardı. Figürün arkası dönüktü, deniztarağı biçiminde yakası olan kırmızı bir cüppesi vardı. Saçını da kırmızıya boyadım, çünkü kana benziyordu ve bu kişi kanı çağrıştırıyordu. Tıpkı tehlike gibi. Belki benim için değil, ama...

"Ilse için," diye mırıldandım. "Ilse için tehlike. Bu oğlan mı? Özel haber olan oğlan mı?"

Bu özel haber oğlanıyla ilgili bir terslik vardı, ama beni asıl ürperten şey o değildi. Her şeyden önce o cüppe içindeki kişi erkeğe benzemiyordu. Ayırt etmek zordu, ama, evet... bence bu kadındı. Belki de üstündeki şey cüppe değildi. Elbise olabilir miydi? Uzun kırmızı bir elbise?

İlk çizdiğim figüre döndüm ve özel haber oğlanının elindeki kitaba baktım. Kırmızı kalemi yere atıp defteri siyaha boyadım. Sonra tekrar oğlana baktım ve o anda onun üstüne el yazısına benzeyen harflerle

SİNEKKUŞLARI

yazdım. Sonra da siyah kalemi yere attım. Titreyen ellerimi kaldırıp yüzümü örttüm ve kızımın adını seslenmeye başladım... bir sevdiğinizi uçurumun eşiğine veya otomobillerin hızla geçtiği bir yere çok yakın görüp de uyarmak istiyormuş gibi.

Belki de sadece kafayı üşütmüştüm. *Herhalde* kafayı üşütmüştüm.

Bir süre sonra gözlerimin üzerinde tabii ki, sadece tek elim olduğunu fark ettim. Hayalet sancı ve kaşıntı geçmişti. Ama kafayı üşütüyor olduğum... belki de çoktan üşütmüş olduğum fikri hâlâ aklımdaydı. Ama çok kesin olan bir şey vardı. Acıkmıştım. Müthiş acıkmıştım.

IX

Ilse'nin uçağı alana on dakika erken indi. Kızım soluk kot pantolon ve üstündeki Brown Üniversitesi tişörtü içinde ışıl ışıldı; Jack, onu karşıladığımız B Terminali'nde daha ilk görüşte nasıl âşık olmadı, şaşırdım. Ilse kendini kollarıma attı, yüzüme öpücükler yağdırdı, sonra benim koltuk değneğime doğru yan yatmaya başladığımı görünce gülüp tuttu. Onu Jack'le tanıştırırken sol elinin üçüncü parmağındaki küçük elmaslı yüzüğü (Zales'den satın alındığına emindim) hiç görmemiş gibi davrandım.

"Harika görünüyorsun, baba," dedi Ilse, dışarıya, ılık aralık akşamına çıktığımızda. "Yanmışsın, Lilydale Park'taki o eğlence merkezini yaptığından beri ilk kez esmerleşmişsin. Kilo da almışsın. En az beş kilo. Sence de öyle değil mi, Jack?"

"Buna en iyi siz karar verirsiniz," dedi Jack gülerek. "Ben gidip arabayı alayım. Ayakta durabilecek misiniz, patron. Biraz uzun sürebilir."

"Ben iyiyim."

Kızımın iki çantası ve bilgisayarıyla, kaldırımda beklemeye başladık. Ilse gözlerimin içine gülüyordu.

"Gördün, değil mi?" diye sordu. "Görmedim numarası yapma."

"Yüzüğü kastediyorsan, evet, gördüm. Eğer bunu okuldaki bir yarışmada kazanmış değilsen, tebrik ederim. Melinda biliyor mu?"

"Evet."

"Annen?"

"*Sence* ne, baba? Bir tahminde bulun."

Tahminime göre... söylemedin. Şu anda deden için çok üzülüyor diye."

"Yüzüğü California'da bulunduğum sürece... Melinda'ya göstermem dışında, hep çantamda tutmamın nedeni sadece dedem değildi. Her şey bir yana, önce sana söylemek istedim. Çok mu kötüyüm?"

"Hayır, tatlım. Çok duygulandım."

Gerçekten de duygulanmıştım. Ama bir yandan da onun için korkuyordum; korkumun tek nedeni kızımın daha yirmi yaşında bile olmayışı değildi.

"Adı Carson Jones ve şaşıracaksın, ama ilahiyat öğrencisi. Onu seviyorum, baba. Onu öyle çok seviyorum ki."

"Bu çok iyi, tatlım," dedim, ama korku bacaklarımdan yukarı tırmanmaya başlamıştı. *Aman ona çok âşık olma,* diye düşünüyordum. *Çok fazla sevme. Çünkü...*

Ilse yüzüme yakından bakarken gülümsemesi soldu. "Ne? Ne oldu?"

Onun ne kadar çabuk kavradığını ve benim ruhumu okuyabildiğini unutmuştum. Aşk da kendi sezgi güçlerini ortaya koyuyor, değil mi?

"Hiçbir şey, tatlım. Eh... kalçam biraz ağrıyor da."

"Ağrı kesici haplarını aldın mı?"

"Aslında... hapları biraz azaltmaya başladım. Ocakta tamamen bırakmayı düşünüyorum. Bu benim yeni yıl hedefim."

"Baba, bu çok güzel!"

"Her ne kadar yeni yıl hedeflerine her zaman ulaşılamazsa da..."

"Sen öyle değilsin. Sen bir şeyi yapacağım dersen, mutlaka yaparsın." Ilse'nin kaşları çatıldı. "Annemin sende hiç hoşlanmadığı şeylerden biri de budur. Galiba bu özelliğini kıskanıyor."

"Hayatım, bu boşanma öylesine oldu, işte. Taraf tutmaya kalkma, tamam mı?"

"Sana başka bir şey daha söyleyeyim," dedi Ilse. Dudakları incelmişti. "Annem Palm'a geldiğinden beri sokağın başında oturan bir adamla fazla sık görüşüyor. Sadece kahve içip dertleşme olduğunu söylüyor... çünkü Max de geçen yıl babasını kaybetmiş ve dedemi de çok seviyormuş, falan filan... ama annemin o adama bakışını görüyorum ve... hiç hoşuma gitmiyor." Ilse'nin dudakları neredeyse hiç görünmez olmuştu ve ürkütücü bir şekilde annesine benziyordu. Bunu gördüğüm anda nedense içim rahatladı: *Kızım ayakları üstünde durabilecekti. Bu kutsal kitapçı Jones, onu terk etse bile, kızım yıkılmazdı.*

Kiralık arabamı görebiliyordum, ama Jack'in yanımıza gelmesine daha vardı. Yolcu alan otomobiller dura kalka ilerliyorlardı. Göğsümün üstünde koltuk değneğime yaslanıp kızıma sarıldım. Ta California'dan buraya beni görmeye gelmişti. "Annene karşı hoşgörülü ol, tamam mı?"

"Senin hiç umurunda değil mi..."

"Bugünlerde benim umurumda olan tek şey senin ve Melinda'nın mutlu olmanız."

Gözlerinin altında halkalar görüyordum; ne kadar genç de olsa onca yolculuk yapmak onu yormuştu. Herhalde yarın sabah geç saatlere kadar uyur, diye düşündüm; sakıncası yoktu. Eğer erkek arkadaşı hakkındaki hislerim doğruysa... yanıldığımı umuyordum, ama doğruydu... kızım önümüzdeki yıl boyunca epey uykusuz gece geçireceğe benzerdi.

Jack ancak Air Florida Terminali'ne gelebilmişti, olduğumuz yere varmasına biraz daha zaman vardı. "Oğlanın resmi var mı? Meraklı babalar görmek ister."

Ilse'nin yüzü ışıldadı. "Olmaz mı hiç?" Cüzdanının şeffaf kapaklı kısmı içinden resmi çıkarıp bana uzattı. Sanırım bu defa tepkimi iyi gizledim, çünkü kızımın yüzündeki mutlu (aslında salakça) gülümseme değişmedi. Bana gelince. Sanki insan boğazından geçecek biçimde yapılmamış bir cisim yutmuş gibiydim. İri bir kurşun parçası falan gibi.

Nedeni, Carson Jones'in benim Noel arifesinde çizdiğim adama benzemesi değildi. Kızımın parmağında yüzüğü gördüğüm anda kendimi buna hazırlamıştım zaten. Beni şok eden şey, fotoğrafın çizdiğim resimle aynı olmasıydı. Sanki resim sehpamın ucuna sophora kolyesi, deniz lavantası veya diğer bitkilerin fotoğrafını değil de bunu iliştirmiştim. Oğlanın üstünde kot pantolon ve benim rengini bir türlü tutturamadığım sarı iş botları vardı; koyu sarı saçları kulaklarını örtüyordu; elinde İncil olduğunu bildiğim bir kitap tutmuştu. Ama en belirgin olan şey, sol göğsünde 48 numara yazılı Minnesota Twins tişörtüydü.

"48 numara hangi oyuncu ve sen Brown'da nasıl oldu da bir Twins taraftarıyla karşılaştın? Ben oradaki herkesin Red Sox taraftarı olduğunu sanırdım."

"48 numara Torii *Hunter*'ın forması," dedi kızım, bana, bunu nasıl bilmezsin, gibisinden bakarak. "Öğrenci salonunda muazzam bir televizyon ekranı var; geçen temmuzda bir Sox ve Twins maçı varken oraya gitmiştim. Yaz dönemi olmasına rağmen salon tıklım tıklım doluydu, ama Twins taraftarı olarak sadece Carson ve ben vardık... onun üstüne Torii tişörtü, benimse Twins kepim vardı. Doğal olarak yan yana oturduk ve..." Ilse devamını özetlemek için sadece omuz silkmekle yetindi.

"Peki, bu çocuk hangi taraftan, yani dini bakımdan?"

"Baptist." Ilse o anda meydan okur gibi baktı, sanki *yamyam,* demiş gibi. Hiçbir kiliseye bağlı olmadığım için Baptistler hakkında da olumsuz bir yargım yoktu. Benim hiç sevmediğim dinler, kendi tanrılarını başkalarının tanrısından büyük görenlerdir. "Son dört aydır, haftada üç kez birlikte ayine gidiyoruz."

O sırada Jack önümüzde durdu; Ilse çantalarından birini almak için eğildi. "Bir sömestr izin alıp muhteşem bir gospel(*) grubuyla turneye çı-

(*) Özellikle siyahların söylediği dini müzik, ilahi.

kacak. Organizatörleri bile var. Grubun adı Sinekkuşları. Baba, onu bir dinlesen, melek gibi şarkı söylüyor."

"Eminim, öyledir," dedim.

Kızım bir kez daha yanağımdan öptü. "İyi ki, gelmişim, baba. Sen de geldiğime sevindin mi?"

"Ne kadar sevindiğimi bilemezsin," dedim, içimden de keşke Jack'e böyle delicesine âşık olsaydın diye geçti. Böylece bütün sorunlar çözülmüş olurdu... ya da o zaman bana öyle geliyordu.

X

Öyle havalı bir Noel yemeğimiz olmadı, ama Jack'in Astronot Tavuğu dediğinden, yanında kızılcık sosu, salata ve sütlaç vardı. Ilse hepsinden iki porsiyon yedi. Yemekten sonra hediyelerimizi verdik ne kadar beğendiğimizi dile getirdik... her şey istediğimiz gibiydi! Ilse'yi Küçük Pembe'ye çıkardım ve çalışmalarımı gösterdim. Erkek arkadaşının ve kırmızılı kadının (eğer kadınsa) resimlerini yatak odamdaki dolabın en üst rafına saklamıştım; kızım gidene kadar da orada kalacaklardı.

Yaklaşık bir düzine kadarını... çoğu günbatımı... kartonlara yapıştırıp odanın duvarlarına dayamıştım. Ilse bunların önünden bir kez geçti. Sonra bir tur daha yaptı. O sırada gece ilerlemişti ve üst kattaki büyük penceremden sadece karanlık görünüyordu. Deniz yükselmeye başlamıştı; karşıda körfezin olduğu, sadece kıyıya vuran dalgaların iç çeker gibi çıkardığı seslerden bile anlaşılabilirdi.

"Bunları gerçekten sen mi yaptın?" diye sordu Ilse sonunda. Dönüp bana baktı; bakışında beni huzursuz eden bir ifade vardı. Sanki ciddi bir yeniden değerlendirme yapıyormuş gibi.

"Gerçekten ben yaptım," dedim. "Nasıl buldun?"

"Güzel. Güzelden de öte iyi. Şu..." Eğilip ufuk çizgisine oturtulmuş, etrafından sarı turuncu günbatımı ışığı saçan midye kabuğu resmini gösterdi. "Bu resim öyle... ürpertici ki."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim. "Ama yeni bir şey değil. Bütün iş günbatımını sürrealist öğelerle süslemek. İşte sana Salvador Dali!"

Ilse *Günbatımında Midye Kabuğu* resmini bırakıp *Günbatımında Sophora*'yı aldı.

"Bunları gören oldu mu?"

"Sadece sen ve Jack. Ha, bir de Juanita. Bunlara *asustador,* diyor. Ona benzer bir şey işte. Jack anlamının ürkütücü olduğunu söyledi."

"Gerçekten biraz ürkütücü," dedi Ilse. "Ama baba... kullandığın bu kalemlerin boyası zamanla silikleşecek. Eğer bu resimleri bir şekilde korumazsan hepsi solar."

"Ne yapayım?"

"Bilmiyorum. Ama bence bilen birine götürmen gerekir. Bunların ne kadar iyi olduğunu sana söyleyecek birine."

Göğsüm kabardı, ama bir yandan da huzursuz oldum. "Nereye, kime götürebileceğimi bilmiyorum..."

"Jack'e sor. Belki bunları görmek isteyecek bir resim galerisi biliyordur."

"Tabii, canım, resimleri koltukaltıma tıkıştırıp sokağa çıkayım ve, "Ben Duma Adası'nda oturuyorum, kalem çizimlerim var... çoğu Florida sahillerinde ender kullanılan günbatımı teması işleyen ve hizmetçimin *ürkütücü* bulduğu resimler."

Ilse ellerini kalçasına dayayıp başını yana eğdi. Pam da kavga çıkaracağı zaman aynı şekilde dururdu... veya kavgayı arazi vitesine geçireceği zaman.

"Baba..."

"Eyvah, ayvayı yedim galiba."

Ilse hiç tınmadı. "İki kamyonet, elden düşme bir Kore malı buldozer ve bankadan aldığın yirmi bin dolarla başlayıp milyonlarca dolarlık bir şirket yarattın. Tutup şimdi bana birkaç resim galerisi sahibine resimlerini baktıramayacağını mı söylüyorsun? Gerçekten bunu yapmaya karar verince?

Sonra da yumuşadı.

"Yani, bu resimler güzel, baba. *Güzel.* Benim bütün eğitimim lisedeyken bir dönem aldığım Resim Değerlendirme dersinden ibaret, ama ben bile bunu anlıyorum.

Bir şeyler geveledim, ama ne dediğimi hatırlamıyorum. Aklım deli gibi çiziktirdiğim Carson Jones, nam-ı diğer Baptist Sinekkuşu resmindeydi. Ilse görse, bunu da güzel bulur muydu acaba?"

Ama görmeyecekti. Ne onu ne de kırmızı cüppeli olanı. Hiç kimse görmeyecekti. O anda böyle düşünüyordum.

"Baba, sende bu yetenek hep vardıysa, neredeydi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ayrıca ne kadar yeteneğin söz konusu olduğu da tartışılır."

"O halde sana bunu söyleyecek birini bul. Anlayan birini." Yerden benim posta kutusu resmimi aldı. "Bu bile... öyle özel bir şey değil, ama özel işte. Çünkü..." Kâğıda dokundu. "Bu sallanan at. Resme neden sallanan atı koydun, baba?"

"Bilmem," dedim. "Orada olmasını istedim."

"Akıldan mı çizdin?"

"Hayır. Bunu yapamıyorum. Ya kaza yüzünden ya da başından beri böyle bir becerim olmadığı için." Ama bazı durumlarda yapabiliyordum. Örneğin, Twins tişörtlü gençleri çizerken. "Internette bir yerde gördüm, çıkış aldım..."

"Eyvah, resmin üstünü lekeledim!" diye bağırdı Ilse. "*Hay lanet!*"

"Ilse, önemli değil. Dert etme."

"Pekâlâ önemli ve dert ediyorum. Bu boktan kalemlerin yerine mutlaka kendine doğru dürüst boya almalısın!" Bunu der demez de utanıp eliyle ağzını kapattı.

"Buna belki inanmayacaksın," dedim. "Ama bu çeşit sözleri ilk defa duyuyor değilim. Gerçi, erkek arkadaşının pek hoşuna gitmeyebilir..."

"Çok haklısın," dedi kızım. Biraz hüzünle. Sonra gülümsedi. "Ama birisi trafikte onu kızdırırsa ağzı bozulabiliyor. Baba, senin şu resimlerine gelince..."

"Beğendiğine sevindim."

"Beğenmekten öte. Hayran kaldım." Esnedi. "Ayrıca ayakta uyuyor gibiyim."

"Bence hemen bir bardak sıcak kakao iç ve yat."

"Harika fikir."

"Hangisi?"

Ilse güldü. Kızımın gülüşünü işitmek çok güzeldi. Evi dolduruyordu. "Her ikisi de."

XI

Ertesi sabah ellerimizde kahvelerimiz, ayaklarımız suyun içinde sahilde manzarayı seyrettik. Güneş az önce yükselmişti, gölgelerimiz sakin denizin üstünde uzanıp gidiyordu.

Ilse ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Baba, dünyanın en güzel yeri burası mı?"

"Hayır, ama henüz genç olduğun için öyle düşünmen doğal. Aslında burası En Güzel yerler listesinde dördüncü gelir. İlk üçü, yazılışı çok zor yerler."

Fincanını ağzına götürürken güldü. "Söylesene."

"Madem ısrar ediyorsun. Bir numara, Machu Picchu'dur. İki numara Marakeş'tir. Üç numara, Petroglyph Ulusal Anıtı'dır. Sonra dört numarada, Florida'nın batı kıyısındaki Duma Adası var."

Ilse'nin gülüşü birkaç saniye için yayıldı. Sonra kayboldu ve yüzünde yine o ciddi ifadeyle bana bakmaya başladı. Dört yaşındayken yine aynı ifadeyle bana baktığını hatırlıyorum; peri masallarındaki gibi sihir var mıdır, diye sormuştu. Ona, elbette, vardır, demiştim bunun yalan olduğunu sanarak. Oysa, artık pek emin değildim. Ama hava çok güzeldi, çıplak ayaklarım körfezin içindeydi ve ben, Ilse'nin kırılmasını istemiyordum. Ne var ki, öyle olacağını sanıyordum. Önünde sonunda herkes bundan payını alır, öyle değil mi? Pat, diye burnunun üstüne. Pat, diye gözünün üstüne. Pat, diye bel altına, devrilirsin, hakem de o sırada sosisli sandviç almaya gitmiş. Ne var ki, sevdiğin insanlar bu kırgınlığı çoğaltıp etraflarına dağıtırlar. Acı, sevginin en büyük gücüdür. Bunu da Wireman söylemişti.

"Kötü bir şey mi gördün, hayatım?"

"Hayır, yine, iyi ki gelmişim, diye düşünüyordum. Seni hep yaşlılar evinde ya da perşembeleri striptiz olan kötü barlarda çürüyüp gidiyorsun diye gözümün önüne getiriyordum. Galiba son zamanlarda fazla Carl Hiaasen romanı okumuşum."

"O dediğin yerlerden burada çok var," dedim.

"Duma gibi yerler de var mı?"

"Bilmiyorum. Belki bir iki tane vardır." Ama Jack'in söylediklerine bakılırsa pek yoktu.

"Sen bunu hak ediyorsun," dedi kızım. "Artık dinlenme ve iyileşme zamanı. Ve bütün..." eliyle körfezi gösterdi... "Bu manzara seni iyileştiremezse, ne iyileştirir bilmiyorum. Bir tek şey var..."

"Ev-vet?" dedim, iki parmağımı yerden bir şey alıyormuş gibi birleştirerek. Ailelerin içinde özel bir lisan gelişir, buna işaret dili de dahildir.

Benim bu hareketim yabancı birine hiçbir şey ifade etmezdi, ama Ilse anlamıştı.

"Pekâlâ, uyanık babacığım. Çorbadaki tek sinek, deniz yükselirken çıkan ses. Gecenin bir yarısı uyandım, bunun suyun altındaki midye kabuklarının sürüklenmesi olduğunu anlayana dek az kalsın çığlığı basacaktım. Yani, doğru tahmin etmişim, değil mi? N'olur, doğru olduğunu söyle."

"Doğru. Sen ne sandın, peki?"

Ilse'nin gerçekten ürperdiğini gördüm. "Aklıma ilk gelen şey... sakın gülme... gösteri yürüyüşü yapan iskeletlerdi. Yüzlercesi birden, evin etrafında yürüyorlardı."

Bu benim aklıma hiç gelmemişti, ama kızımın ne demek istediğini anlıyordum. "Ben bu sesi çok huzur verici buluyorum."

Ilse biraz kuşkulu bir ifadeyle omuz silkti. "Pekâlâ, tamam o zaman. Herkes nasıl algılıyorsa. Dönelim mi artık? İkimize sahanda yumurta kırıp biraz biber ve mantar da katmayı düşünüyorum."

"Bana uyar."

"Kazadan beri senin ilk kez bu kadar uzun süre koltuk değneğine dayanmadan durduğunu görüyorum."

"Ocak ortasına kadar kumsalda dört yüz metre güneye yürümeyi umuyorum."

Ilse bir ıslık sesi çıkardı. "Dört yüz metre gidip *dönecek* misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır. Sadece dört yüz metre. Dönüşte uçarak gelmeyi düşünüyorum." Kollarımı iki yana açıp nasıl yapacağımı gösterdim.

Ilse sinirli bir ses çıkarıp eve doğru yürümek üzere hareket etti; o sırada güney tarafında nokta kadar küçük bir ışık görünce durdu. Bir... sonra iki tane. Orada iki nokta vardı.

"Orada insanlar var," dedi Ilse elini güneşe siper ederek.

"Komşularım. Şu anda *sadece* onlar komşum. En azından ben öyle sanıyorum."

"Onlarla tanıştın mı?"

"Hayır. Bildiğim tek şey, bir adamla, tekerlekli sandalyede bir kadın var. Sanırım kadın çoğu zaman suyun kenarında kahvaltı ediyor. Sanırım parlayan şey de o tepsi."

"Kendine bir golf arabası alsana. Bir çırpıda gidip onlara, merhaba, diyebilirsin."

"Çok geçmeden oraya *yürüyerek* gidip merhaba, diyeceğim," dedim. "Bana golf arabası falan yok. Dr. Kamen kendime hedef koymamı söyledi, ben de hedef koyuyorum."

"Hedef koymak için ruh doktoruna ihtiyacın yoktu, baba," dedi Ilse hâlâ güneye bakarak. "Hangi evde oturuyorlar. Kovboy filmlerindeki çiftlik evlerine benzeyen o büyük evde mi?"

"Öyle olduğunu sanıyorum."

"Ve orada başka kimse yaşamıyor mu?"

"Şimdilik hayır. Jack ocakta ve şubatta oradaki evleri kiralayanların olduğunu söylüyor, ama bu günlerde yalnızca onlar ve ben varız. Adanın geri kalanı botanik bir pornografi gibi. Burada bitkiler deli gibi büyümüş."

"*Neden* acaba?"

"Hiç fikrim yok. Öğreneceğim... en azından öğrenmeye çalışacağım, ama şimdilik sadece ayaklarımın üstüne basmaya çalışıyorum. Bunu mecazi anlamda söylemedim."

Artık eve doğru yürüyorduk. "Güneşin altında ıssız bir ada," dedi Ilse. "Bunun bir hikâyesi olmalı. Neredeyse, mutlaka bir hikâyesi olmalı diyeceğim; sence de öyle değil mi?"

"Evet," dedim. "Jack araştırmayı önerdi, ama ona zahmet etmemesini söyledim... bunu kendim yapmayı düşünüyorum." Koltuk değneğimi

alıp koltukaltıma yerleştirdim ve yürümeye başladım; onun desteği olmadan kumsalda uzun süre kaldıktan sonra tekrar kavuşmak iyi geliyordu. Ama Ilse yanımda yoktu. Dönüp baktım. Durmuş, ellerini gözüne siper ederek hâlâ güneye bakıyordu. "Geliyor musun, tatlım?"

"Evet." Kumsalın diğer tarafında yine bir parıltı oldu... kahvaltı tepsisi. Ya da kahve demliği. "Belki hikâyeyi *onlar* biliyorlardır," dedi Ilse, bana yetişerek.

"Belki biliyorlardır."

Kızım yolu işaret etti. "Ya bu? Nereye kadar gidiyor?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Öğleden sonra otomobille gidip keşfetmeye var mısın?"

"Hertz'den kiralık bir Chevy Malibu'ya pilotluk etmeye hazır mısın?"

"Tabii," dedi. Ellerini ince kalçalarının üstüne dayayıp Güneyli aksanını taklit ederek yere tükürür gibi yaptı. "Yolun bittiği yere kadar sürerim."

XII

Ne var ki, Duma Yolu'nun sonuna yaklaşamayacaktık bile. O gün değil. Güney tarafının keşfi iyi başladı, kötü bitti.

Evden çıkarken ikimiz de iyiydik. Ben bir saatlik istirahatımı yapmış, öğlen Oxycontin'imi almıştım. Kızım altına şort, üstüne de askılı tişörtünü giymiş, burnuna güneş kremi sürmekte ısrar ettiğim için gülmüştü. Aynaya bakıp, "Palyaço gibi oldum," dedi. Çok neşeliydi, bense kazadan beri ilk kez kendimi bu kadar mutlu hissediyordum; yani, o öğleden sonra başımıza gelenler tam bir sürpriz oldu. Ilse suçu öğlen yemeğinde buldu... tonbalığı salatasındaki mayonezin bozuk olduğunu düşündü: karşı çıkmadım, ama bence mayonezle ilgisi yoktu.

Yol dardı, engebeliydi ve çatlaklarla doluydu. Adanın büyük bir kısmını kaplayan bitki örtüsüne gelene dek hep böyleydi; ayrıca her bir yan-

da rüzgârın kumsaldan üfürdüğü kemik renkli kum tepecikleri vardı. Kiralık arabamız bunların çoğunun üstünden zorlanmadan aştı, ama yol suya doğru iyice yakından kıvrılırken... bu tam Wireman'ın *Palacio de Asesinos*(*) dediği çiftlik evine varmadan oldu... kumullar iyice yoğunlaştı; araba kullanmayı karlı bir bölgede öğrenmiş olan Ilse halinden şikâyet etmiyordu.

Büyük Pembe'yle *El Palacio*(**) arasındaki evler benim Florida Pastel Çirkinliği diye düşündüğüm stildeydi. Çoğunun penceresi kepenklerle kapalıydı; biri dışında hepsinin garaj yolları kilitli bahçe kapıları ardında kalıyordu. O bir tanesinin de garaj yolu önüne bıçkı tezgâhından oluşan iki barikat konmuş, üstünde **VAHŞİ KÖPEKLER VAHŞİ KÖPEKLER** yazılı bir uyarı levhası vardı. Bu vahşi köpekli evin ötesindeyse çiftlik evinin alanı başlıyordu. Bu alanın etrafı üç metre yüksekliğinde heybetli bir çimento duvarla çevriliydi; duvarın üstünde turuncu kiremitler vardı; bunun arkasında, içerideki evin çatısını kaplayan turuncu kiremitler çeşitli açılarla masmavi gökyüzüne doğru yükselmekteydi.

"Ulu Tanrı aşkına," dedi Ilse... bunu erkek arkadaşından öğrenmiş olmalıydı. "Bu ev sanki Beverly Hills'den çıkmış gibi."

Duvar daracık engebeli yolun doğusuna doğru en az seksen metre uzanıyordu. Duvar olduğu için herhalde, hiçbir yerde GİRMEK YASAKTIR uyarısı yoktu. Tam orta yerinde aralık duran iki parçalı demir bir bahçe kapısı vardı. Aralık kapının içindeyse..."

"İşte kadın orada," dedim. "Kumsalda gördüğümüz kadın. Vay canına, bu kadın Mafya Babası'nın gelini sanki."

"*Ba-bba!*" dedi Ilse hem gülerek hem ayıplayarak.

Kadın bir hayli yaşlıydı, en azından seksenli yaşlarının ortasında olmalıydı. Tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Sandalyenin ayak koyma

(*) Katiller'in Sarayı.

(**) Saray.

yerinde çok büyük bir çift mavi Converse basketbol ayakkabısı vardı. Havanın en az yirmi beş derecelik sıcağına rağmen gri renkli kalın bir eşofman takımı giymişti. Bir elinde tütmekte olan bir sigara, başındaysa, yürüyüşlerim sırasında gördüğüm hasır şapka vardı, ama yakından bakınca bu şapkanın ne kadar büyük olduğunu fark ettim... aslında eskimiş bir sombreroydu. *Baba* filminin sonunda torunuyla bahçede oynayan Marlon Brando'ya müthiş benziyordu. Kadının kucağında tam olarak tabancaya benzemeyen bir şey vardı.

Ilse de ben de kadına el salladık. Bir süre hiç tepki göstermedi. Bir süre sonra bir avucunu kaldırıp kızılderili usulü selam verdi ve pek az dişi kalmış ağzı ışıl ışıl bir gülümsemeye dönüştü. Yüzünü kaplayan kırışıklıklar ona iyi huylu bir cadı görünümü veriyordu. Kadının ardındaki eve hiç bakamadım bile; aklım hâlâ onun aniden ortaya çıkışı, mavi spor ayakkabıları, yüzündeki kırışıklıklar...

"Baba, kadının elindeki şey *tabanca* mıydı?" Ilse'nin gözleri büyümüş, dikiz aynasından geriye bakıyordu. "O yaşlı kadının elinde *tabanca* mı vardı?"

Otomobil kaymaya başlamıştı; bir an çiftlik evinin köşesine çarpacak gibi olduk. Hemen direksiyonu tutup rotamızı düzelttim. "Galiba. Onun gibi bir şeydi işte. Sen önüne bak, tatlım. Bu yol pek yola benzemiyor."

Ilse yeniden önüne bakmaya başladı. Çiftlik evinin duvarı güneşi kapatmıştı. "Onun gibi bir şey demekle neyi kastettin?"

"Değişik bir şeydi... bilmiyorum, ama yaylı tüfek gibi bir şey olabilir. Belki bununla yılan vuruyordur."

"Neyse ki, gülümsedi," dedi Ilse. "Ama ne *güzel* gülümsedi, değil mi?"

"Evet."

Çiflik evi Duma Adası'nın açık olan kuzey ucundaki son yapıydı. Bunun ötesinde yol kara tarafına doğru kıvrılıyor, ilk başta ilginç, sonra ürkütücü, sonra da boğucu bulmaya başladığım yeşillik her yanı kaplıyordu.

Yüksekliği en az dört metreyi bulan bu yeşillik kütlesi içinden uzanan kırmızı yuvarlak yapraklar kurumuş kan gibi görünüyordu.

"Bu şey nedir, baba?"

"Denizüzümü. Şu sarı çiçekleri olanlara da wedelia deniyor. Her yerde görebilirsin. Rododendron da var. Ağaçların çoğu çam, ama..."

Ilse iyice yavaşlayıp eğildi ve ön camın köşesinden bakmaya çalıştı. "Şunlar da bir çeşit palmiye. Ve... şuraya bak..."

Yol daha da içerilere kıvrılıyordu ve artık iki yanındaki ağaç gövdeleri birbirine düğümlenmiş gri halatlara benzemişti. Kökleri yoldaki asfaltı çatlatmıştı. Şimdi bunların üstünden geçebiliyoruz, diye düşündüm, ama birkaç yıl sonra buradan otomobil geçebilecek miydi? Mümkün değildi.

"Boğazlayan inciri," dedim.

"Ne güzel isim, bir Alfred Hitchcock filminden alınmış gibi. Bunlar da rasgele büyüyorlar mı?"

"Bilmem."

Ilse otomobili büyük bir dikkatle yola taşan köklerin üstünden sürüyordu. Hızımızı saatte yedi kilometreye düşürmüştük. Rododendron ve deniz üzümleri kütleleri arasında yığınla boğazlayan inciri büyümüştü. Yüksek bitki örtüsü yolu koyu bir gölge altında bırakıyordu. İki yana bakarak herhangi bir mesafe tayin etmek imkânsız gibiydi. Arada bir görünen güneş ışını dışında gökyüzü bile kaybolmuştu. Artık asfaltın içindeki çatlaklardan fışkıran testere otu bile görüyorduk.

Kolum kaşınmaya başladı. Olmayan kolum. Kaşımak için düşünmeden elimi götürdüm, ama her zamanki gibi artık tahriş olmuş kaburgalarımı kaşıdım. Aynı anda başımın sol yanı da kaşınmaya başladı. Bunu kaşıyabilirdim, ben de öyle yaptım.

"Baba?"

"İyiyim. Neden duruyorsun?"

"Çünkü... ben pek iyi değilim."

O anda fark ettim ki, hiç de iyi görünmüyordu. Yüzü neredeyse burnuna sürdüğüm güneş merhemi gibi bembeyaz olmuştu. "Ilse? Ne oluyor?"

"Midem. Öğle yemeğinde yaptığım o tonbalıklı salatayı ciddi bir şekilde sorgulamaya başladım." Dönüp bana, eyvah kusacağım, dercesine bir bakış attı. "Ayrıca buradan bizi nasıl çıkaracağımızı da kara kara düşünmeye başladım."

Doğrusu iyi bir soruydu. Sanki bütün denizüzümleri hep birden üstümüze gelmiş, araya dolanan palmiye ağaçları daha bir yoğunlaşmış gibiydi. Etrafımızdaki bitkilerin kokusunu alabildiğimi fark ettim, boğazımın içinde hayat bulan, halat gibi bir aromaydı. Neden olmasın? Ne de olsa, canlı şeylerin kokusuydu; her iki tarafımızda duvar örmüşlerdi. Ve tepemizde.

"Baba?"

Kaşıntı şiddetini artırmıştı. Kırmızıydı... o kaşıntı, burnumdaki ve boğazımdaki pis kokunun yeşil olduğu kadar kırmızıydı. *Kakıya* sıkıştığında, *ombotile* sıkıştığında kaşındığı gibi kaşınıyordu.

"Baba, kusura bakma, ama kusacağım."

Kakı değil, *ombotil* de değil, *otomobildi* ve Ilse otomobilin kapısını açıp bir eliyle direksiyona tutunarak yana sarktı, sonra onun kustuğunu duydum.

Sağ gözüm kırmızıyla kaplandı, içimden *bunu yapabilirim,* diye geçirdim. *Bunu yapabilirim. Yeter ki, o boklu kafamı toparlayabileyim.*

Vücudumu ters çevirip kapımı açtım ve dışarı çıktım. Birbirine dolanmış çeşitli bitkilerin içine balıklama dalmamak için kapının üstüne tutunmak zorunda kaldım. Her yanım kaşınıyordu. Dallar ve çalılar otomobilin o kadar yakınındaydı ki, öne doğru yürüdüğüm sırada her yanım çizildi. Görüşümün yarısı

(KIRMIZI)

sanki kan içinde gibiydi. Bir çam dalının sağ el bileğimi... yemin ederim... sıyırdığını hissettim; Ilse kusmaya devam ederken ben de içimden

bunu yapabilirim, *bunu mutlaka yapmalıyım,* diye tekrarlayıp durdum. Bu daracık yolda, tepemizi kaplayan yeşil çatıya rağmen havanın, olması gerekenden çok daha sıcak olduğunu fark ediyordum. Kalan bir lokma aklımla, ne halt etmeye bu yola girdik, diye düşünmeden edemedim. Ama tabii, böyle bir durum hiç hesapta yoktu.

Ilse hâlâ sağ eliyle direksiyona tutunmuş, yana doğru sarkıyordu. Alnı ter damlacıklarıyla kaplıydı. Başını kaldırıp bana baktı. "Öf bee..."

"Kenara git, Ilse."

"Baba, ne yapacaksın?"

Sanki anlamıyordu. O anda birden *geri* ve *gitmek* kelimelerine erişemedim. Söyleyebildiğim tek şey, en gereksiz sözcük olan *biz* oldu. İçimde öfkenin kaynamış su gibi kabardığını hissediyordum. Ya da kan gibi. Evet daha çok onun gibiydi. Çünkü öfke, tabii ki, *kırmızıydı.*

"Bizi buradan çıkaracağım. Kenara git." İçimden geçen: *Sakın ona kızma. Ne olursa olsun, sakın ona bağırayım deme. Tanrım, n'olur bunu yapmayım.*

"Baba, sen bunu yapamaz..."

"Evet. Bunu yapabilirim. Kenara git."

İtaat etme alışkanlığı zor kaybolur... galiba, özellikle de babalar ve kızları söz konusu olunca. Ve tabii, kızımın midesi bulanıyordu. Ilse kenara çekildi ve ben direksiyona geçtim, her zamanki gibi önce tersine oturuş pozisyonunu alıp sol elimle çürük sağ bacağımı kaldırıp yerleştirdim. Bütün sağ yanım sanki düşük voltajlı elektrik şoku verilmiş gibi titriyordu.

Gözlerimi kapatıp, *BEN BUNU yapabilirim,* diye düşündüm. *Bunun için de o içi paçavra dolu bebeğe ihtiyacım yok.*

Gözlerimi açıp tekrar dünyaya baktığımda o kırmızılığın ve... Tanrı'ya şükür, o öfkenin azalmış olduğunu fark ettim. Geri vitese aldım ve yavaş yavaş geri gitmeye başladım. Ilse gibi yana dönemiyordum, çünkü

direksiyonu tutacak sağ elim yoktu. Dikiz aynasıyla idare ettim. Kafamın içinde hayalet gibi *müp- müp- müp* sesi çınlıyordu.

"Aman bizi yoldan çıkarma," dedi Ilse. "Yürüyemeyiz. Ben çok fenayım, sense çok sakatsın."

"Çıkarmam, Monica," dedim, ama o sırada tekrar kusmak için pencereden sarktığı için beni işittiğini sanmıyorum.

XIII

Yavaş yavaş, Ilse'nin durduğu yerden geri geri gitmeye başladım; kendime *sakin ol, ağır ağır gidersen bu iş olur,* diye tekrarlayıp duruyordum. Yol üstündeki boğazlayan incir kökleri üzerinden hoplayarak geçerken kalçam sızladı. Arada bir denizüzümü dalları otomobilin yanını çiziyordu. Hertz Şirketi bundan hoşlanmayacaktı, ama o sırada bu hiç umurumda değildi.

Tepemizdeki yeşil örtü seyrekleştikçe gün ışığını da görmeye başlıyorduk. Bu iyiydi. Görüşüm de açılmış, korkunç kaşıntı azalıyordu. Bu daha da iyiydi.

"Etrafı duvarla çevrili o büyük yeri görebiliyorum," dedi Ilse omzunun üstünden geriye bakarak.

"Biraz daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz, ama midem hâlâ balgamlı gibi." Bir öğürme sesi çıkardı. "Eyvah bunu hiç söylememeliydim." Pencereden uzanıp yine kusmaya başladı. Sonra da arkasına yaslandı; hem gülüyor hem inliyordu. Saçları alnına yapışmıştı. "Otomobilin yanına kustum. Umarım hortumun vardır."

"Bunu dert etme. Hiç kıpırdamadan otur ve derin nefesler al."

Kızım bitkin bir asker selamı çakıp gözlerini kapadı.

Büyük hasır şapkalı kadın görünürde yoktu, ama az önce aralık duran demir kapı şimdi ardına kadar açıktı... kadın sanki bir misafir bekli-

yormuş gibi. Belki de bizim dönüş yapmak için bu boşluğa ihtiyacımız olacağını düşünmüştü.

Bunu düşünerek zaman harcamadım, otomobili doğruca açık kapıdan içeri sürdüm. Bir anda görebildiklerim, mat mavi karo kaplı bir avlu, bir tenis kortu ve üstünde demir halkaları olan çok büyük bir çift kanatlı kapıydı. Sonra ev yoluna doğru döndüm. Beş dakikada vardık. Görüşüm o sabah uyandığım sırada olduğu kadar açıktı. Sağ tarafımdaki hafif kaşıntı dışında kendimi iyi hissediyordum.

İçimde büyük bir resim çizme arzusu doğdu. Ne çizeceğimi bilmiyordum, ama Küçük Pembe'de oturup defterlerimden birini sehpaya yerleştirdiğim zaman bilecektim. Bundan kuşkum yoktu.

"Otomobilin kenarını temizleyeceğim," dedi Ilse.

"Sen, hemen gidip uzanacaksın. Yarı ölü gibisin."

Kızım güldü. "Bu benim iyi yarım. Annemin böyle söyleyişini hatırladın mı?"

"Evet. Hadi, şimdi git. Yıkama işini ben yaparım." Büyük Pembe'nin kuzey tarafında sarılı duran hortumu gösterdim. "Bak, işte orada, kullanıma hazır bekliyor."

"Sen iyi olduğuna emin misin?"

"Yeterince. Sanırım sen o salatadan benden fazla yedin."

Kızım bir kez daha gülümsemeyi başardı. "Kendi yaptığım yemeklere karşı hep zaafım olmuştur. Baba, bizi eve getirmen kolay iş değildi. Seni öperdim, ama *nefesim*...

Ben, *onu* öptüm. Alnından. Teni soğuk ve nemliydi. "Ayaklarını kaldırıp yat, Bayan Kurabiye... bu komutanlıktan gelen emirdir."

Kızım gitti. Çeşmenin musluğunu açıp otomobili gerektiğinden daha uzun bir süre yıkadım; kızımın yattığından emin olmak istiyordum. Yatmıştı. İkinci yatak odasının aralık kapısından baktığım zaman onun tıpkı çocukluğunda olduğu gibi, bir eli yanağının altında, bir dizi göğsüne doğ-

ru çekilmiş halde uyumakta olduğunu gördüm. Değiştiğimizi sanırız, ama aslında pek değişmeyiz... Wireman böyle diyor.

Belki *öyledir,* belki *değildir...* bunu da Freemantle söylüyor.

XIV

Beni çekip duran bir şey vardı... belki kazadan beri içimde olan bir şeydi, ama kesinlikle Duma Adası Yolu'ndan geri getirdiğim bir şeydi. Çekmesine izin verdim. Zaten direnebilir miydim, bilmiyorum, ama denemedim bile; merak içindeydim.

Kızımın çantası oturma odasında sehpanın üstündeydi. Çantayı açıp cüzdanını çıkardım ve içindeki resimlere tek tek bakmaya başladım. Kendimi biraz adileşmiş hissettim, ama çok değil. *Ne de olsa, bir şey çalmıyorum,* dedim kendime, ama tabii, çalmanın da birçok yolu vardır, değil mi?

Elime Carson Jones'un havaalanında kızımın gösterdiği resmi geldi, ama ben bunu istemiyordum. Onun tek başına değil, kızımla beraber olduğu bir fotoğrafını istiyordum. Bir çift olarak çekilmiş resimlerini. Böyle bir tanesini buldum. Bir manav tezgâhı önünde poz vermiş gibiydiler, arkalarında mısır ve hıyar sepetleri vardı. Gençtiler, güzeldiler, ikisi de gülüyordu. Birbirlerine sarılmışlardı, Carson'un bir eli kızımın kot pantolonlu poposu üstündeydi. Seni deli Hıristiyan. Sağ kolum hâlâ kaşınıyordu... hafif fakat sıcaklık veren bir kaşıntıydı. Kaşıdım, içinden kaşıdım ve belki on bininci kez kaburgalarımı kaşımış oldum. Bu resim şeffaf bir koruyucu içindeydi. İçinden çıkardım... tıpkı ilk soygun işine çıkmış bir hırsız gibi heyecanlıydım... kızımın hâlâ uyuduğundan emin olmak için aralık kapıya baktım, sonra da resmin arkasını çevirdim.

Seni seviyorum, Baltabağım!
"Smiley"

Kızıma Baltabağı diyen ve kendi adı olarak da Smiley yazan bir damat adayına güvenebilir miydim? Sanmıyordum. Belki haksızlık ediyordum, ama hayır... öyle değildi. Her neyse, sonunda aradığımı buldum. Hem de bir tane değil, iki tane. Resmi tekrar ön yüzüne çevirdim, gözlerimi kapadım ve sanki sağ elimle resmin üstüne dokunuyormuş gibi yaptım. Ama hiç de hayali bir his duymuyordum; sanırım artık bunu anlatmam gerekmez.

Biraz zaman geçtikten sonra... ne kadar geçtiğini bilmiyorum... resmi tekrar plastik koruyucusu içine soktum, sonra da cüzdanı çantanın içinde tam olarak bulduğum yere bıraktım. Çantayı sehpanın üstüne koyduktan sonra Öfke Yönetimi Bebeği Reba'yı almak için yatak odama gittim. Onu çotuğumla koltukaltım arasına sıkıştırdım ve yalpalayarak Küçük Pembe'ye giden merdivenleri çıktım. Reba'yı pencerenin önüne bırakırken galiba şöyle söylediğimi hatırlıyorum: "Seni Monica Seles'e çevireceğim" ama pekâlâ Monica Goldstein da demiş olabilirim; iş hatırlamaya geldi mi, hepimiz hile yaparız. Bu da Wireman'dan.

Duma'da olanların çoğunu net hatırlayabiliyorum, ama o öğleden sonrası bana çok silik geliyor. Deli gibi çizmeye başladığımı hatırlıyorum ve çalıştığım sırada olmayan kolumun kaşıntısının tamamen geçtiğini. O günlerde her an görüşümü etkileyen, yorgun olduğumda daha da artan o kızıllığın da bir süreliğine geçtiğine neredeyse eminim.

O durumda ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Epey bir süre olmalı. Bitirdiğimde çok yorgun ve açlıktan ölecek hale geldiğime göre epey sürmüş olmalı.

Tekrar alt kata inip buzdolabından sövüş et çıkardım. Sandviç yapmadım, çünkü Ilse'nin, benim bir şey yiyecek kadar iyi durumda olduğumu bilmesini istemiyordum. Sorunlarımızın bozuk mayonezden kaynaklandığını bilmesi daha iyiydi. Böylece bir sürü başka açıklama aramaktan kurtulmuş olurduk.

Aklıma gelen bütün başka açıklamalar mantıklı değildi.

Yarım paket dilimlenmiş salam yiyip üstüne de yarım litre soğuk çay içtikten sonra odama gidip uzandım ve hemen uykuya daldım.

XV

Günbatımları.

Bazen düşünüyorum da, Duma Adası'yla ilgili en net anılarım akşam manzaraları; dibi kan gibiyken sonra giderek solan o turuncu gökyüzü ve yeşilin siyaha dönüşmesi. O akşam uyandığımda bir gün daha batıyordu. Koltuk değneğimle hoplaya zıplaya büyük odaya gittim (ilk on dakika içinde yürümek çok zor oluyordu). Ilse'nin oda kapısı açıktı ve yatağı boştu.

"Ilse?" diye seslendim.

Bir an hiç karşılık gelmedi. Sonra üst kattan onun seslendiğini duydum. "Baba? İnanamıyorum, bunu nasıl yaptın? Bunu *ne zaman* yaptın?"

Ağrılarla sancılarla ilgili bütün düşüncelerim uçup gitti. Elimden geldiğince çabuk Küçük Pembe'ye giderken bir yandan da ne çizdiğimi hatırlamaya çalışıyordum. Her ne yapmışsam, bunu ortalıkta bırakmamayı düşünmemiştim. Ya gerçekten korkunç bir şeyse? Ya aklıma o sırada bir çarmıha germe geldiyse ve haçın üstüne bir Gospel Sinekkuşu oturttuysam?

Ilse sehpamın önünde durduğu için resmin ne olduğunu göremiyordum. Vücuduyla önünü kapatmıştı. Biraz yanda dursaydı bile, odadaki ışık sadece kanlar içinde batmakta olan güneşten geleceği için resim o parıltının önündeyken dikdörtgen bir siyahlıktan ibaret olacaktı.

Lambayı açtım; beni görmek için onca yoldan gelmiş olan kızımı üzecek bir şey yapmamış olmam için dua ediyordum. Sesinden anlaşılır gibi değildi.

Ilse, bana döndü, yüzünde öfkeden ziyade şaşkınlık dolu bir ifade vardı. "Bu resmi ne zaman yaptın?"

"Dur bakayım..." dedim. "Biraz kenara çekilir misin?"

"Yine hafızan sana oyun mu oynuyor? Öyle, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Yani, evet." Ucunu gördüğüm kadarıyla pencerenin dışındaki kumsaldı, ama daha fazlasını göremiyordum. "Şuna bir bakayım, o zaman eminim... hayatım biraz yana çekilsene... pencereden çok kapı gibisin."

"Ve çok vıdı vıdı ediyorum, değil mi?" Ilse bir kahkaha attı. Kahkaha sesi hiç bu kadar rahatlatıcı gelmemişti. Resimde ne gördüyse, onu kızdırmamıştı, böylece benim de kalkmış olan midem tekrar eski yerine oturdu. O kızmadığına göre benim de kızıp o ana kadar çok güzel geçen bu ziyaretin havasını bozma ihtimali kaybolmuştu.

Kızım sola kayınca o uyku öncesi mayışık halimde ne çizmiş olduğumu görebildim. Teknik olarak baktığımda, çizmek için Lake Phalen'de kalemi ilk elime aldığım andan beri yaptığım en güzel resimdi. Kızımın o kadar şaşırması normaldi. Ben de çok şaşırmıştım.

Kumsalın, Küçük Pembe'nin duvar boyu penceresinden görünen kısmıydı. Venüs Şirketi'nin Krom adıyla piyasaya sürdüğü renkle suyun üstüne kondurduğum ışık, zamanı sabahın erken saatleri olarak belirliyordu. Resmin tam ortasında tenis elbisesi giymiş küçük bir kız vardı. Arkası dönüktü, ama kızıl saçları kimliğini ele veriyordu: bu Reba'ydı, benim küçük aşkım, öbür hayatımdaki sevgilim. Figür kötü çizilmişti, ama bunun kasten böyle yapıldığı belliydi, yani bunun gerçek bir küçük kız olmadığı, sadece hayali bir manzarada hayali bir figür olduğu anlaşılıyordu.

Ayaklarının etrafı ve kumun üstü parlak yeşil tenis toplarıyla doluydu.

Toplardan birkaçı da kıyıya vuran küçük dalgaların üstünde yüzüyordu.

"Bunu ne zaman yaptın?" Ilse hâlâ gülüyordu... neredeyse kahkaha atacak gibiydi. "Ve ne anlama geliyor?"

"Beğendin mi?" diye sordum. Çünkü ben beğenmemiştim. Yeşilin doğru tonu olmadığı için tenis toplarının rengi yanlış olmuştu, ama nefret etmemin sebebi bu değildi; baştan aşağı yanlış bir resim olduğu için nefret ediyordum. Kalp kırıklığı gibi bir şeydi.

"Ben *bayıldım!*" dedi Ilse ve kahkahayı bastı. "Hadi, baba, bunu ne zaman yaptın, söyle."

"Sen uyurken. Biraz uzanayım, dedim, ama huzursuz olunca, biraz daha dikey durmamın iyi geleceğini düşündüm. Resim yapmaya karar verdim. Buraya çıktığım ana kadar elimde bunun olduğunun farkında değildim." Pencerenin önüne dayanmış, bacakları öne uzanmış halde duran Reba'yı gösterdim.

"Bu senin bir şeyi unuttuğun zaman bağırıp çağırdığın bebek mi oluyor?"

"Öyle bir şey. Her neyse, resmi yaptım. Bir saat falan sürdü. Bitirdiğimde kendimi daha iyi hissediyordum." Her ne kadar çizim sırası aklımda pek kalmadıysa da, anlattıklarımın yalan olduğunu bilecek kadar hatırlıyordum. "Sonra da uzanıp biraz kestirdim. Hepsi bu kadar."

"Bunu alabilir miyim?"

İçime bir sıkıntı çöktü, ama kızımın kalbini kırmadan ve kaçık durumuna düşmeden nasıl, hayır, diyeceğimi bilemedim. "Eğer gerçekten istiyorsan. Pek iyi sayılmaz doğrusu. Meşhur Freemantle Günbatımları'ndan birini tercih etmez misin? Ya da sallanan atın olduğu posta kutusu resmini? İstersen sana..."

"Ben bunu istiyorum," dedi Ilse. "Hem tuhaf hem çok şirin... hatta biraz da... ne bileyim, meşum bir havası var. Şöyle bir bakınca bu 'bir oyuncak bebek', diyorsun. Başka bir açıdan bakınca, 'Hayır, bu küçük bir

kız... ne de olsa ayakta duruyor, değil mi?' diyorsun. Renkli kalemlerle bu kadar çok şey yapmayı nasıl öğrendin?" Kararlı bir şekilde başını salladı. "Ben bunu istiyorum. Ama bir isim vermelisin. Ressamların eserlerine isim vermeleri gerekir."

"Haklısın, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor..."

"Hadi, hadi, geveleme. Aklına ilk gelen şeyi söyle."

"Peki," dedim. "*Oyunun Sonu.*"

Ilse ellerini çırptı. "Harika. *Harika!* Ama bir de imzalaman gerekiyor. Ne buyurganım, değil mi?"

Hep böyleydin," dedim. "*Çok* buyurgandın. Artık daha iyisin herhalde."

Evet. Ya sen?"

"İyiyim," dedim, ama değildim. Aniden yine o hain kırmızılık başlamıştı. Venüs Şirketi bu renkte kalem yapmıyor, ama sehpanın yanında ucu yeni sivriltilmiş bir Venüs Siyahı vardı. Bunu aldım ve resimdeki bebeğin bir bacağının yanına adımı yazdım. Bebeğin arkasında, denizin üstünde bir düzineye yakın, yanlış yeşille boyanmış tenis topu yüzüyordu. Bu topların ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama hoşlanmamıştım. Bu resme imza atmak da hoşuma gitmiyordu, ama attıktan sonra üst kenarına *Oyunun Sonu* yazdım. Daha sonra kendimi, Pam'in kızlara sevmedikleri bir işi bitirdikten sonra söylemelerini öğrettiği gibi hissediyordum:

Oh, bu da bitti.

XVI

Ilse iki gün daha kaldı, iki gün de çok güzel geçti. Jack'le birlikte onu havaalanına götürdüğümüzde güneşte yanmış kolları ve yüzüyle gençliğin, sağlıklı ve mutlu havası vardı.

Jack resmi taşıyabilmesi için ona karton bir silindir kutu bulmuştu.

"Baba, kendine iyi bakacağına ve bana ihtiyaç duyarsan hemen arayacağına söz ver."

"Tamam," dedim gülerek.

"Ayrıca resimlerini de birine götürüp fikrini alacağına söz ver. Bu işlerden anlayan birine."

"Ama..."

Çenesini aşağıya düşürüp kaşlarını çattı. Yine ilk tanıştığımız zamanki haliyle Pam'e benzemişti. "Bana söz versen iyi olur, yoksa..."

Kaşlarının arasındaki dikey çizgi ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu; söz vermek zorunda kaldım.

Çizgi düzleşti. "Güzel, anlaştık. İyileşmeyi hak ediyorsun. Bazen, buna gerçekten inanıyor musun, diye kuşkuya düştüğüm oluyor."

"Elbette inanıyorum," dedim.

Ilse, beni duymamış gibi devam etti. "Çünkü olanlar senin suçun değildi."

Bunu duyunca gözlerim doldu. Böyle olduğunu biliyordum herhalde, ama başka birinin bunu yüksek sesle söylemesi iyi oluyordu. Kamen'den başka birinin... onun işi zaten insanların pislik dolu anılarını kazıyıp bilinçaltının çöplüklerine atmak.

Kızım başını salladı. "Mutlaka iyileşeceksin. Ben böyle istiyorum ve bilirsin, çok buyurganımdır."

Hoparlörden anons yapıldı. "Delta Havayolları'nın 559 sefer sayılı Cincinnati ve Cleveland uçağı." Ilse'nin eve dönüş yolundaki ilk etabı.

"Hadi, tatlım, git de üstünü başını arayıp ayakkabılarını kontrol etsinler."

"Önce söylemem gereken bir şey daha var."

Hâlâ sahip olduğum tek elimi havaya kaldırdım. "*Şimdi* ne, değerli kızım?"

Ilse buna güldü: sabrım taşmaya başlarken her iki kızıma da böyle hitap ederdim.

"Carson'la nişanlanmak için daha çok genç olduğumuzu söylemediğin için teşekkür ederim."

"Yararı olur muydu?"

"Hayır."

"Hayır. Hem zaten sanırım annen bu işi ikimize yetecek kadar yapacaktır."

Ilse önce canı yanmış gibi ağzını buruşturdu, sonra da güldü. "Melinda da öyle... ama sırf ondan önce davrandım diye."

Bana bir kez daha sımsıkı sarıldı. Saçını derin derin soludum... mis gibi şampuanla, genç, sağlıklı bir kadının kokusuydu. Ilse geri çekilip benim her-işe-koşan yardımcıma baktı. Jack saygılı bir şekilde bir kenara çekilmiş duruyordu. "Ona iyi bak, Jack. Çok değerlidir."

Birbirlerine âşık falan olmamışlardı... ne yazık ki... ama Jack, ona sımsıcak bir gülücük verdi. "Elimden geleni yaparım."

"Resimlerini birine göstereceğine söz verdi. Sen şahitsin."

Jack başını sallayarak gülümsedi.

"Güzel." Ilse burnumun üstüne son bir öpücük kondurdu. "İyi ol, baba. Kendini tedavi et." Sonra da elleri çantalarıyla dolu olmasına rağmen hızlı adımlarla kapılardan geçti. Kapı ardından kapanmadan önce son kez dönüp baktı. "Kendine boya al!"

"Alırım!" diye bağırdım, ama bilmem beni işitti mi. Florida'da klimadan tasarruf etmek için kapılar çok çabuk kapanır. Bir an bütün dünya önce bulanık sonra da çok parlak göründü; şakaklarımda bir zonklama, burnumda ıslak bir karıncalanma oldu. Başımı eğdim, baş ve işaret parmaklarımla çabucak gözlerimi sildim; Jack bir kez daha çok ilginç bir şey görmüş gibi göğe bakıyordu. Bir kelime vardı, ama bir türlü aklıma gelmiyordu. Önce *düzülü,* diyecektim, sonra da *ütülü.*

Acele etme, öfkeye kapılma, kendine bunu yapabileceğini söyle, o zaman o kelime aklına gelir. Bazen istemediğin halde gelir. Bu kelime de *üzüntüydü.*

"Otomobili getirmemi bekler misiniz, yoksa..."

"Hayır, yürüyebilirim." Parmaklarımı koltuk değneğimin kenarına doladım. "Sen trafiğe dikkat et. Karşıya geçerken araba altında kalmak istemiyorum. Bir kez başıma geldi."

XVII

Dönüşte resim malzemeleri satan Art&Artifacts adlı dükkâna uğradık. Oradayken Jack'e Sarasota'daki resim galerileri hakkında bilgisi var mı, diye sordum.

"Tabii, patron. Annem bunlardan birinde çalışmıştı, adı Scoto'dur. Palm Bulvarı'nda.

"Bundan bir anlam çıkarmam mı gerekiyor?"

"Şehrin sanatçı kesiminde, bir üst tabaka galerisidir," dedi Jack sonra da ekleme gereği duydu. "Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Galeriyi işletenler iyi insanlardır... anneme karşı hep nazik olmuşlardı, ama ne bileyim..."

"Bir *üst tabaka* galerisi."

"Evet."

"Fiyatları bakımından mı?"

"Seçkin insanların buluştuğu bir yer." Jack çok ciddi anlatıyordu, ama ben kahkahayı basınca o da bana katıldı. Sanırım o gün Jack Cantori, benim yarım zamanlı yardımcım olmaktan çok, arkadaşım olmaya başladı.

"O halde, mesele yok," dedim. "Çünkü ben kesinlikle seçkinim. Çak, evlat."

Ben elimi kaldırdım, Jack de avucuma tokadı çaktı.

XVIII

Büyük Pembe'ye vardıktan sonra Jack aldıklarımı eve taşımama yardım etti... beş çuval, iki kutu ve dokuz adet gergin durumda tuval. Tamamının maliyeti bin dolara yakın. Jack'e bunları ertesi gün yukarı çıkarabileceğimizi söyledim. O gece yağlıboya resim yapmaya hiç hevesim yoktu.

Sandviç yapmak için yalpalayarak mutfağa doğru giderken telefonun mesaj ışığının göz kırptığını fark ettim. Ilse'dir, diye düşündüm; hava koşulları veya teknik bir sorun nedeniyle uçuş iptal edilmiş olabilirdi.

Ama değildi. Hoş, fakat yaşlılara özgü çatlak bir sesti; kim olduğunu hemen anladım. Tekerlekli sandalyenin parlak ayak destek yerinde o kocaman basketbol ayakkabılı ayakları görür gibi oluyordum.

"Merhaba, Bay Freemantle, Duma Adası'na hoş geldiniz. Çok kısa bir an için bile olsa, geçen gün sizi gördüğüme çok sevindim. Yanınızdaki genç kadının kızınız olduğunu farz ediyorum... ne de olsa size benziyor. Onu havaalanına götürdünüz mü? Keşke öyle olmasa, diye geçiyor içimden.

Bir süre suskunluk. Kadının solumasını işitiyordum; tam astımlı sayılmaz, ama hayatının büyük bir kısmını elinde sigarayla geçirmiş bir insanın soluma sesi. Derken yine konuştu.

"Düşünecek olursam, Duma Adası kız evlatlar için pek şanslı bir yer olmamıştır."

Elimde olmadan Reba'yı düşündüm... üstünde alakasız bir tenis elbisesi, etrafında bir sürü tüylü tenis topu, dalgalar başka topları da kıyıya sürüklüyor.

"Zaman içinde karşılaşacağımızı umuyorum. Hoşça kalın, Bay Freemantle."

Klik sesi. Sonra da yalnızca ben ve evin altındaki midye kabuklarının çıkardığı huzursuz gıcırdama sesi.

Deniz yükseliyordu.

Resim Nasıl Çizilir (III)

Aç kalın. Michelangelo'ya, Picasso'ya yararı olmuştur; ve âşık oldukları için değil (belki bu da biraz rol oynamış olabilir), ama sofraya ekmek koyabilmek için resim yapan daha yüz bin ressama da yararı olmuştur. Dünyayı tercüme etmek istiyorsanız, iştahınızı kullanmanız gerekir. Bu sizi şaşırtıyor mu? Şaşırtmasın. Açlık kadar insani olan bir şey yoktur. Kabul, yetenek olmadan yaratıcılık olmaz, ama yetenek ucuzdur. Yetenek yalvara yalvara gelir. Açlık sanatın pistonudur. Size anlattığım o küçük kızı hatırladınız mı? O kendininkini buldu ve kullandı.

Kız düşünüyor: Artık bütün gün yatak yok. Baba odasına gidiyorum, Baba'nın çalışma odasına. Bazen çalışma odası diyorum, bazen çalışosa. Güzel, büyük bir penceresi var. Beni ismekleye oturtuyorlar. Aşağı yukarı görebiliyorum. Kuşlar ve güzel. Bana çok güzel, o yüzden beni üzüm. Bazı bulutların kanatları var. Bazılarının mavi gözleri. Her günbatımında ben üzümden ağlıyorum. Görmek acıtıyor. İçimdeki alt üstü acıtıyor. Gördüklerimi söyleyemiyorum bu da beni üzümüyor.

Kız düşünüyor, ÜZÜNTÜ, o kelime ÜZÜNTÜ. Üzüm o yeşil taneli yenen şey.

Kız düşünüyor, o acıyı bir durdurabilsem. İçimden çiş gibi çıkarabilsem. Ağlıyorum ve ne demek istediğimi söyleyebilmek için yalvar yalvar yalvarıyorum. Nan yardım edemiyor. Ben, ona "Kara!" dediğim zaman elini yüzüne götürüp gülüyor ve, "Hep öyleydim, hep öyle olacağım," diyor. Büyük kızlar da yardım etmiyor. Onlara çok kızıyorum, neden dinle-

miyorsunuz BÜYÜK KAKALAR! Sonra bir gün ikizler geliyor, Tessie ve Lo-Lo. Aralarında özel konuşuyorlar, beni özel dinliyorlar. Önce beni anlamıyorlar, ama sonra. Tessie, bana kâğıt getirir. Lo-Lo, bana kalem getirir ve ben ağzımdan, "Ke-Lem!" çıkıyor onlar da alkıçlayıp ellerini çırkıyorlar.

Kız düşünüyor, KALEM KELİMESİNİ NEREDEYSE SÖYLEYEBİLİYORUM!

Kız düşünüyor, kâğıt üstünde dünyayı yapabilirim. Kelimenin anlamını çizebilirim. Ağaç görürüm ağaç yaparım. Kuş görürüm, kuş yaparım. Bu iyi, bardaktan su gibi.

Bu, başı yara bandajıyla sarılmış, üstünde küçük pembe bir sabahlıkla babasının çalışma odasına pencerenin yanında oturan küçük bir kızdır. Oyuncak bebeği Noveen hemen yanı başında yerde yatıyor. Önünde bir masa var, masanın üstünde de bir kâğıt. Kız az önce bir pençe resmi çizdi ve bunun, pencerenin dışındaki kurumuş çam ağacına ciddi bir benzerliği var.

Kız düşünüyor, ben ELIZABETH'im.

Bu, dilini kaybettiğini sandığın sırada sana geri verilmesi gibi bir şey olmalı. Ve dahası. Daha iyisi. Bu onun kendi hediyesiydi, ELIZABETH'in. O ilk, son derece cesur çizimlerden bile bu kız neler olduğunu anlamış olmalıydı. Ve daha fazlasını istiyordu.

Hediyesi acıkmaydı. En iyi hediyeler... ve en kötüleri hep bu olurdu.

4– Sebeplenen Arkadaşlar

I

Yılbaşı günü öğleden sonra kısa fakat dinlendirici bir şekerlemeden uyandığımda aklımda belli bir çeşit midye kabuğu vardı... üstünde beyaz benekleri olan turuncu bir midye kabuğu. Bunu rüyamda mı gördüm, bilmiyorum, ama böyle bir tane bulmak istiyordum. Artık yağlıboya denemelerine başlamaya hazırdım ve bu turuncu midye kabuklarından birini Meksika Körfezi günbatımının ortasına oturtmayı düşünüyordum.

Kumsalda güneye doğru yürüyerek aranmaya başladım; bana sadece gölgem eşlik ediyordu ve suyun kenarında hiç sıkılmadan rızkını arayan on, on beş tane minik kuş. Daha ileride pelikanlar havada dolanıyorlar, sonra aniden kanatlarını toplayıp taş gibi suya düşüyorlardı. O öğleden sonra aklımda egzersiz yapmak yoktu, bu nedenle kalçamdaki ağrıyı kontrol etmiyor, adımlarımı saymıyordum. Aslında düşündüğüm hiçbir şey yoktu; aklım, denizde yiyecek bir şey gördükleri ana kadar havada süzülen pelikanlar gibiydi. Sonunda aradığım gibi bir midye kabuğu bulup da geriye baktığımda Büyük Pembe'nin ne kadar küçük göründüğünü görüp çok şaşırdım.

Turuncu midye kabuğunu elimde hoplatırken birden kalçamda o kırık-cam gibi zonklamayı hissettim. Kalçamdan başlayıp bütün bacağıma yayılıyordu. Ama evimden oraya kadar olan ayak izlerime baktığımda ayağımı hemen hiç sürümemiş olduğumu gördüm. O anda anladım ki, kendime nicedir bebek muamelesi yapıyordum... belki az, belki de çok

fazla. O aptal Sayı Oyunu'm. Bugün o her beş dakikada bir yaptığım mini-egzersizleri de unutmuştum. Yaptığım şey... sadece yürüyüşe çıkmak olmuştu. Normal bir insan gibi.

Demek ki, bir seçeneğim vardı. Dönüşte yine kendime bebek muamelesi yapar, arada bir durup Kathi Green'in hiçbir işe yaramayan, ama canımı çok yakan gerinme egzersizlerini uygulayabilirdim ya da başka bir şey yapmadan sadece yürürdüm. Sakatlanmamış, normal bir insan gibi.

Böyle yapmaya karar verdim. Ama dönüş yoluna başlamadan önce arkaya bir bakış attığımda, kumsalın daha güney tarafında çizgili bir plaj koltuğu gördüm. Yanında, koltuk gibi çizgileri olan şemsiyeli bir masa vardı. Koltukta bir adam oturuyordu. Büyük Pembe'den bakınca ufacık bir nokta gibi görünen şey aslında üstünde bir kot pantolon ve kolları dirseğine kadar sıvanmış beyaz gömlek olan, uzun boylu iri yapılı bir adamdı. Uzun saçları rüzgârda savruluyordu. Yüz hatlarını çıkaramadım; arada hâlâ epey mesafe vardı. Adam, benim baktığımı görünce el salladı. Ben de karşılık verdim, sonra ayak izlerimi takip ederek dönüş yoluma başladım. Bu benim Wireman'la ilk karşılaşmamdı.

II

O gece yatmadan önce düşündüğüm şey, sabah kalktığımda her yanımın sızlayacağı ve yeni yılın ikinci gününü evin içinde yalpalayarak geçireceğimdi. Böyle olmadığını anlayınca çok sevindim. Sıcak bir banyo yorgun kaslarıma çok iyi geldi.

Böyle olunca da, tabii ki, o öğleden sonra tekrar yola koyuldum. Hedef belirtmedim, yeni yıl hedefi falan yoktu; Sayı Oyunu da olmayacaktı. Sadece kumsalda yürüyüş yapan bir adam oldum, arada bir su kenarına çok yaklaşıp yiyecek arayan minik kuşları korkuttum. Kimi zaman ilginç

bir midye kabuğu görüp cebime attım (bir hafta sonra bu hazinelerimi taşıyabilmek için yanıma naylon torba almam gerekecekti. İriyarı adamı daha ayrıntılı görebilecek mesafeye yaklaştığımda... bugün mavi gömlek ve haki pantolon giymiş, ayakları çıplaktı... tekrar dönüp Büyük Pembe'nin yolunu tuttum. Ama adama el sallamayı ihmal etmedim; o da karşılık verdi.

İşte bu benim Büyük Kumsal Yürüyüşleri'min başlangıcı oldu. Her öğleden sonrası mesafeler uzadı ve çizgili plaj koltuğunda oturan iriyarı adamı her defasında daha net gördüm. Anladığım kadarıyla adamın da kendi rutini vardı; sabahları yaşlı kadının tekerlekli sandalyesini, kumsala yerleştirdikleri ve benim Büyük Pembe'den bakınca göremediğim, tahta bir iskele üstünde iterek getiriyordu. Öğleden sonralarıysa tek başına geliyordu. Gömleğini çıkardığını hiç görmemiştim, ama yüzü ve kolları eski mobilyalar gibi koyu esmerdi. Yanındaki masada uzun bir bardak ve içinde buzlu su, limonata veya cin-tonik olabilecek bir sürahi vardı. Her gördüğünde bana el salladı, ben de karşılık verdim.

Ocak sonlarına doğru bir gün, mesafe iki yüz metreye kadar indiğinde kumsalın üstünde ikinci bir çizgili plaj koltuğu gördüm. Masada da ikinci bir bardak vardı (boştu ama o da uzun bir bardaktı ve çok imrendirici görünüyordu). Ben el sallayınca o da salladı, sonra da boş koltuğu işaret etti.

"Teşekkür ederim, ama şimdi olmaz!" diye seslendim.

"Boş ver, gel işte!" diye seslendi. "Seni golf otosuyla geri götürürüm!"

Bunu duyunca güldüm. Ilse de benim bir golf otosu almamı istiyordu; kumsalda aşağı yukarı deli gibi sürüp minik kuşları korkutayım diye. "Oyun planımda bu yok," diye bağırdım. "Ama yakında gelirim! O sürahide ne varsa, benim için buzu eksik etme."

"Sen bilirsin, *dostum!*" Asker selamı taklidi yaptı. "Bu arada, günün hakkını ver, bırak gün de senin hakkını versin!"

Wireman'ın söylediği her şeyi hatırlıyorum, ama onunla en çok çağrıştırdığım lafı bu oldu, çünkü bunu işittiğimde henüz adını bilmiyordum, elini bile sıkmamıştım: *Günün hakkını ver, bırak gün de senin hakkını versin.*

III

O kış Freemantle'nin tek yaptığı şey yürümek olmadı; Freemantle tekrar yaşamaya başladı. Bu da felaket güzel bir duyguydu. Rüzgârlı bir gecede, dalgalar sahili döverken ve midye kabukları her zamanki munis sohbetleri yerine sert bir tartışmaya girmişken önemli bir karar aldım. Bu yeni duygunun gerçek bir şey olduğunu anladığım zaman, Öfke Yönetimi Bebeği Reba'yı kumsala götürecek üstüne çakmak benzini boca ettikten sonra tutuşturacaktım. Bu da öbür hayatıma Viking usulü bir cenaze töreniyle veda etmekti. Neden olmasın?

Bu arada yağlıboya çalışması vardı; bu işe tıpkı pelikanların suya daldıkları gibi dalmıştım. Bir hafta geçtiğinde, neden o güne kadar boyalı kalemlerle osurup durdum diye hayıflanmaya başladım. Ilse'ye bir e-posta yazıp beni zorladığı için teşekkür ettim; hemen cevap gönderdi ve iş zorlamaya geldiğinde hiç zorlanmadığını yazdı. Yazdığı başka bir şey de, Sinekkuşları grubunun turne öncesi ısınmak için Rhode Adası, Pawtucker'deki büyük bir kilisede konser verdiğiydi... Cemaat kendinden geçmiş, deli gibi alkışlayarak müziğe eşlik etmişti. "Oturma sıralarındaki insanlar konser boyunca dalgalandılar," diye yazıyordu Ilse. "Baptistler dans yerine bunu yapıyorlar."

O kış genel olarak interneti, özellikle de Google'ı benim yakın arkadaşım haline getirdi; tuşları tek elle, ağaçkakan gibi gagalayıp durdum. Duma Adası'nı aradığımda bir haritadan başka fazla bir şey bulamadım. Daha derin araştırmaya girebilirdim, ama içimden bir ses şimdilik orada

bırakmamı söyledi. Benim asıl ilgimi çeken şey, kol veya bacaklarını kaybedenlerin sonradan yaşadıkları özel tecrübeleriydi. Bununla ilgili de birçok şey buldum.

Şunu başından söylemeliyim: Google'da okuduğum bütün hikâyelere körü körüne inanmadıysam da, en uçuk görüneni bile yok saymadım, çünkü benim kendi tuhaf tecrübelerimin, aldığım yaralarla... beynimdeki Broca alanının tahribatı ve kopan kolum... ilgili olduğuna hiç kuşkum yoktu. Üstünde Torii Hunter tişörtüyle çizmiş olduğum Carson Jones'un resmine bakmam yeterdi; Bay Jones'un Ilse'ye nişan yüzüğünü Zales'ten satın aldığına emindim. Bundan daha az somut, ama aynı derecedc ikna edici olan bir şey de, giderek daha gerçek ötesi olan çizimlerimdi. Öbür hayatımda telefon başındayken yapmış olduğum karalamalar hiçbir şekilde şimdi yaptığım günbatımlarının habercisi olmamıştı.

Vücudunun bir yerini kaybedip başka bir şey kazanan ilk kişi ben değildim. Fredonia, New York'ta bir keresteci ormanda kendi elini kopardıktan sonra, kan fışkıran bileğini koterize edip hayatını kurtarmıştı. Kopuk elini eve götürüp içi alkol dolu bir kavanoza koymuş sonra da evin bodrumunda saklamış. Üç yıl sonra, artık bileğinin güneyinde yer almayan el fena halde üşümeye başlamış. Adam bodruma inip baktığında, pencerelerden birinin kırık olduğunu ve kış rüzgârının doğruca içinde eli bulunan kavanoza doğru estiğini görmüş. Kavanozu alıp şöminenin yanına koyduğu zaman üşüme hissi hemen geçmiş.

Sibirya'da Tura adında bir yerde, bir Rus köylüsü tarım makinesine kolunu kaptırıp dirseğinin altındaki kısmını kaybetmiş. Sonra da ömrünün sonuna kadar dowser(*) olarak yaşamış. Altında su bulunan bir yerde durduğu zaman, artık orada olmayan sol eli ve sol kolunun birden üşüdüğünü ve ıslandığını hissediyormuş. Bununla ilgili okuduğum üç makalede, adamın bu özelliğinin hiç kaybolmadığı yazılıydı.

(*) Çatal bir çubukla yeraltında su ya da maden damarı arayan kimse.

Nebraska'da bir adam kopmuş ayağındaki nasırlardan kasırga geleceğini tahmin edebiliyormuş. Bacağı kopuk bir gemici arkadaşları tarafından balık bulucusu olarak kullanılmaktaymış. Bir tren kazasında iki kolunu birden kaybettiği güne kadar okur yazar olmayan bir Japon, sonradan saygın bir şair olmuş.

Bütün bu hikâyelerden belki de en tuhaf olanı, *doğuştan* kolsuz olan New Jersey'li Kearney Jaffords'unkiydi. On üçüncü yaş gününden kısa bir süre sonra o güne kadar uyumlu olan bu özürlü çocuk birden histerik davranışlar göstermeye başlamış, ebeveynlerine devamlı kollarının "acıdığını ve bir çiftlikte gömülü olduğunu" söyler olmuş ve bu çiftliğin nerede olduğunu gösterebileceğini söylemiş. Aile iki gün boyunca otomobil kullanıp Iowa'da uçsuz bucaksız bir yerde bir toprak yola varmış. Çocuk onları bir mısır tarlasından geçirip çatısında POSTA TORBASI reklamı olan bir çiftlik ambarına getirmiş ve orasını kazmaları için ısrar etmiş. Annesiyle babası kazmaya başlamışlar; bir şey bulacaklarını düşündükleri için değil, sadece çocuk yine huzur bulsun diye kazmışlar. Yerin bir metre altında iki iskelet bulmuşlar. Biri, on ikiyle on beş yaş arası bir kız çocuğuna aitmiş. Diğeriyse yaşı belirlenemeyen bir adama. Adair Bölgesi Sorgu Hakimi bu cesetlerin yaklaşık on iki yıldan beri toprağın altında olduğunu tahmin etmiş... tabii, bu on üç de olabilirmiş, ki bu da Kearney Jafford'un yaşamış olduğu yıl sayısıymış. İki cesedin de kimlikleri belirlenememiş. Kız çocuğunun iskeletindeki kollar yerinden alınmış. Bu kemikler kimliği belirlenmeyen adamın kemikleriyle karıştırılmış.

Bu hikâyeyi ne kadar ilginç bulduysam da, iki tane daha vardı ki, özellikle de kızımın çantasını nasıl karıştırdığımı düşününce bana hepsinden ilginç geldi.

Bunları, "Eksik Olan Taraflarıyla Görüyorlar," adında bir makalede buldum. *Kuzey Amerika Parapsikoloji Dergisi*'ndeydi. Biri Phoenix'li bir

kadın, diğeri Rio Gallegos adında Arjantinli bir adam olan iki medyum hakkındaydı. Kadının sağ eli yoktu, adamınsa bütün sağ kolu. Her ikişi de defalarca kayıp kişileri bulmalarında polise yardım etmiş ve başarılı olmuşlardı (belki başarısız oldukları durumlar da vardı, ama makalede bunlardan söz edilmemişti).

Makaleye göre her iki ampute medyum da aynı tekniği kullanmaktaydılar. Onlara kayıp kişinin giydiği bir şey veya el yazısından bir örnek veriliyordu. Gözlerini kapatıp bu şeye, olmayan elleriyle dokunduklarını hayal ediyorlardı. Phoenix'li kadın o sırada bir "görüntü alıyor" ve bunu yanındakilere anlatıyordu. Arjantinli adam bu trans halindeyken edindiği bilgiyi kalan eliyle hemen süratle yazmaya başlıyordu. Bu işlemi benim resim yapışıma benzettim.

Ve dediğim gibi, internet keşiflerim sırasında okuduğum birkaç tane çok uçuk hikâyeyi kuşkuyla karşılamış olabilirim, ama bana olanlar hakkında en küçük bir kuşkum yoktu. Carson Jones'un resmi olmasaydı da, yine inanırdım. Bunun da en önemli nedeni sessizlikti. Arada bir Jack'in uğraması veya Wireman'ın uzaktan "İyi Günler, dostum!" diye seslenmesi dışında kimseyi görmüyordum ve kimseyle konuşmuyordum. Dışarıdan gelen etkiler neredeyse tamamen yok olmuştu; böyle olduğu zamanlarda insan kendisini çok net bir şekilde duyabiliyor. İnsanın benlikleri arasında... yüzeydeki benliğiyle derindeki benliği demek istiyorum... çok net haberleşme olması, kendinden kuşkulanmanın en büyük düşmanıdır. Akıl karışıklığı bir anda bitiverir.

Ama emin olmak için kendi kendime bunun sadece bir deney olduğunu söylediğim bir şeyi yapmaya karar verdim.

IV

EFree19'dan Pamorama667'ye
09.15
24 Ocak

Sevgili Pam: Senden alışılmadık bir bicam olacak. Bir süredir resim yapıyorum; konuları tuhaf, fakat eğlenceli (en azından ben öyle buluyorum). Tarif etmektense sana göstermem daha kolay olacağından ekte birkaç jpeg gönderiyorum. Senin bahçede çalışırken giydiğin, birinin üstünde ÇEK diğerininse ELİNİ yazan eldivenlerin ne zamandan beri aklımda. Bunları alıp günbatımının üstüne kondurmak istiyorum. Bana neden, diye sorma, böyle fikirler birden aklıma geliveriyor işte. O eldivenler hâlâ duruyor mu? Duruyorsa, lütfen bana gönderir misin? Eğer istiyorsan seve seve geri gönderirim.
Bu resimleri bizim eski tayfaya göstermesen iyi olur. Özellikle de Bozie bunları görürse herhalde veli gibi gülmeye başlar.

Eddie.

Not: Eldivenleri göndermek istemezsen, sorun değil. Göylesine aklıma gelmişti.

E.

O akşam cevap geldi; Pam o sırada St. Paul'deki eve dönmüştü.

Pamorama667'den EFree19'a

17.00

24 Ocak

Selam Edgar: Ilse, senin resimlerinden bahsetmişti. Kesinlikle değişik şeyler. Umarım bu hobin o otomobil restorasyon işinden daha uzun ömürlü olur. Gitti gidiyor.com olmasaydı, herhalde o eski Mustang şimdi hâlâ evin arkasında duruyordu. İstediğin şeyin tuhaf olduğu konusunda haklısın, ama resimlerine baktığım zaman ne yapmayı düşündüğünü anlıyorum (farklı şeyleri bir araya getirip insanların bunlara yeni bir bakış açısıyla bakmasını istiyorsun, değil mi?) Zaten yeni bir çift eldiven almayı düşünüyordum, bu nedenle eskisini sana UPS ile göndereceğim, yalnız senden "Bitmiş Ürün"ün resmini bana jpeg ile göndermeni rica ediyorum (☺) eğer bir gün bunu bitirecek olursan.

Ilse harika zaman geçirdiğini söyledi; umarım sana bir teşekkür kartı göndermiş, sadece e-postayla yetinmemiştir. Ama Ilse'yi tanırım.

Sana söyleyeceğim bir şey daha var, Eddie, ama hoşuna gidecek mi bilmiyorum. E-postanın ve jpeg resim eklerinin bir kopyasını Zander Kamen'e gönderdim, eminim onu hatırlıyorsundur. Resimlerinin onun hoşuna gideceğini düşünmüştüm, ama asıl istediğim şey senin e-postanı görüp endişe gerektirecek bir şey var mı, diye karar vermesiydi, çünkü konuşurken yaptığın şeyleri yazıda da yapıyorsun: "ricam" yerine "bicam", "deli gibi gülmeye" yerine "veli gibi gülmeye" yazmışsın. Yazının sonunda, "göylesine aklıma

gelmişti" diyorsun; bunun anlamını çıkaramadım, ama Dr. Kamen herhalde "öylesine" demek istediğini söylüyor. Sadece senin iyiliğini düşünüyorum.

Pam

Not: Babam biraz daha iyi, ameliyattan iyi çıktı (doktorlar bütün tümörü aldıklarını söylüyorlar, ama eminim hep böyle söylüyorlardır). Kemoterapiyi de çok sarsılınadan kaldırabiliyor, artık onu eve çıkardık. Yürüyebilecek hale geldi.
İlgin için teşekkür ederim.

Yazdığı not bölümü eski karımın sevimsiz tarafına çok güzel bir örnekti: geride bekle... bekle... bekle... sonra *ısır* ve "oradan toz ol." Ama haklıydı. Babasıyla telefonda konuşacağı zaman ona Komünistokrat'ın şifa dileklerini iletmesini söylemeliydim. Göt kanseri çok kötüdür.

Bir türlü bitirmeye zaman bulamadığım o Mustang onarımından, benim yanlış yazdığım kelimelere kadar, bütün e-postası bir sinir bozma senfonisi gibiydi. Üstelik kelimelerimle ilgili endişeyi gösteren bu kadın *Xander*'in Z ile yazıldığını sanıyordu.

Öfkemi bir kez dalağımdan dışarı attıktan sonra (ille bilmek istiyorsanız, bunu yüksek sesle ve boş odada yaptım) gerçekten de ona gönderdiğim e-postayı bir daha okudum ve evet, endişe duydum. Çok değil, ama duydum.

Diğer yandan da, belki sadece göylesine yazmıştım.

V

İkinci çizgili koltuk iri yapılı adamın masasında artık demirbaş olmuştu; ben oraya doğru yaklaştıkça bazen karşılıklı laf atıştırdığımız oluyordu. Tuhaf bir tanışma biçimiydi, ama hoştu. Pam'in sığ endişelerle do-

lu ve derin anlamlı (Belki sen de babam kadar hastasındır, Eddie, belki daha da hastasındır.) e-postasını aldığımın ertesi günü kumsalın güneyindeki adam bana seslendi; "Sence buraya gelmene daha ne kadar var?"

"Dört gün," diye karşılık verdim. "Üç de olabilir!"

"Yürüyüşünü gidiş-dönüş yapmaya çok mu kararlısın?"

"Evet," dedim. "Adın ne?"

Biraz tombullaşmaya başlamış olan, güneşten esmerleşmiş yüzü hâlâ güzeldi. Gülünce bembeyaz dişleri görünürken sarkmaya başlamış gerdanı kayboldu. "Buraya geldiğin zaman söylerim! Senin adın ne?"

"Posta kutumun üstünde yazıyor!" diye seslendim.

"Posta kutularını okuyacak kadar alçaldığım gün, haberlerimi de sohbet radyosundan almaya başlarım!"

Ona el salladım, o da karşılık verip İspanyolca bana iyi günler diledi; sonra da tekrar denize dönüp kuşları izlemeye koyuldu.

Büyük Pembe'ye döndüğümde bilgisayarıma yeni bir e-posta geldiği haberini veren bayrağı gördüm:

KamenDoc'tan EFree19'a
14.49
25 Ocak

Edgar: Pam, bana, senin son e-postanı ve resimlerini gönderdi. Her şeyden önce şunu belirtmeliyim ki, bir ressam olarak bu kadar hızlı gelişmen beni çok ŞAŞIRTTI. Ressam sıfatını hak etmediğini düşünüp utandığını biliyorum, ama bunun için başka bir kelime de bulamıyorum. DURMAMALISIN. Pam'in endişelerine gelince: büyük ihtimalle önemli bir şey değil. Ama yine de bir MRI çektirmen iyi olabilir. Orada bir doktorun var mı? Bir kontrolden geç istersen, dostum.

Kamen

EFree19'dan KamenDoc'a
15.58
25 Ocak

Kamen: Mesajını aldığıma sevindim. Eğer bana ressam demeği uygun buluyorsan, seninle tartışacak değilim. Henüz Florida'da bir doktorum yok. Senin, bana tavsiye edeceğin biri var mı, yoksa ben yine, beynime parmaklarını en son daldıran Todd Jamieson'u mu bulayım?

Edgar

Kamen'in bana bir doktor tavsiye edeceğini ve benim de ondan bir randevu alıp gideceğimi sanıyordum, ama o günlerde birkaç yazım hatası ve dilbilim tuhaflıkları yapmış olmam bana ciddi bir öncelik gibi gelmedi. Yürüyüşlerim benim için öncelikti, hedef olarak belirlediğim o çizgili koltuk bir çeşit öncelikti, ama ocak ayındaki en önemli önceliklerim, internetteki araştırmalarım ve resim yapmaktı. *Midye kabuklu Günbatımı No. 16*'yı daha ancak bir gece önce bitirebilmiştim.

27 Ocak günü, plaj koltuğuna iki yüz metre kala durup tekrar Büyük Pembe'ye döndüğümde evde beni bir UPS paketi bekliyordu. İçinde iki eldiven vardı; birinin üstünde soluk kırmızı harflerle ÇEK, diğerindeyse aynı büyüklükteki harflerle ELİNİ yazılıydı. Eldivenler yıllarca kullanılmaktan epey yıpranmış durumdaydı, ama Pam tahmin ettiğim gibi onları yıkamıştı. Aslında böyle yapacağını ümit etmiştim. Benim ilgimi çeken, bu eldivenleri evliliğimiz boyunca, hatta ben Lake Phalen'de, o Mendota Heights'deyken giyen Pam değildi. O Pam, benim için yeterince tanıdıktı. Ama... *Ben, sana olan başka bir şeyi söyleyeyim,* demişti küçük kızım Ilse, bunu söylerken annesine ne kadar benzediğinin farkında olmadan. *Annem Palm'a geldiğinden beri sokağın başında oturan bir adamla fazla sık görüşüyor.*

İşte benim ilgimi çeken, bu Pam'di... Sokağın başında oturan adamla sık görüşen Pam. Max adındaki adamla. Bu Pam'in elleri eldivenleri yıkamış, sonra alıp UPS paketinin içindeki beyaz kutuya yerleştirmişti.

Deney konum *bu* Pam'di... Ya da kendime böyle söylüyordum; ama kendi kendimizi o kadar çok kandırıyoruz ki, bunu meslek haline bile getirebiliriz. Bunu da Wireman söylemişti; çoğu zaman haklı çıkar. Galiba gereğinden fazla. Şimdi bile.

VI

Günbatımını beklemedim, çünkü asıl amacımın resim yapmak olmadığı konusunda kendimi kandıracak değildim; amacım bilginin resmini yapmaktı. Karımın anormal temiz haldeki bahçe eldivenlerini (adamakıllı çamaşır suyu kullanmış olmalıydı) Küçük Pembe'ye götürdüm ve resim sehpamın karşısına geçip oturdum. Sehpada temiz bir tuval beni bekliyordu. Solda iki masa vardı. Bir tanesinin üstü dijital kameramla çekmiş olduğum çeşitli nesnelerin fotoğraflarıyla doluydu. Diğeriyse yeşil bir muşamba üstünde duruyordu. Bu masada iki düzine kadar yağlıboya kabı, içinde kısmen terebentin olan birkaç kavanoz ve durulamak için kullandığım birkaç su şişesi vardı. Darmadağınık bir işyeri gibiydi.

Eldivenleri kucağıma alıp gözlerimi kapadım ve sağ elimle onlara dokunuyormuş gibi yaptım. Hiçbir şey olmadı. Ne bir sızı ne de kaşıntı; hayalet parmakların eldivenin kaba dokusu üstünde gezindiği hissi de yoktu. Oturup bunun gelmesi için kendimi *zorladım...* nasıl bir *şeyse* artık... ama yine bir şey olmadı. Hiç sıçacağım yokken helada oturup kendimi zorlamak gibi bir şeydi. Beş uzun dakika geçtikten sonra gözlerimi açıp kucağımdaki eldivenlere baktım: ÇEK... ELİNİ.

Hiçbir işe yaramayan şeyler. Bir boka yaramayan şeyler.

Öfkeye kapılma, dengeli ol, diye düşündüm. Sonra da aklımdan geçen şey: *Çok geç, öfkeye kapıldım bile. Bu eldivenlere ve bunları giyen kadına. Dengeli olmaya gelince?*

"Onun için de çok geç artık," dedim çotuğuma bakarak. "Bir daha hiçbir zaman mengeli olmayacağım."

Yanlış kelime. Her zaman yanlış kelime ve bu bok ömür boyu sürecek. İçimden karşımda duran bütün oyuncaklarımı devirip yere fırlatmak geldi.

"Dengeli," dedim özellikle alçak sesle. "Bir daha hiçbir zaman dengeli olamayacağım. Ben tek kolluyum." Bu hiç tuhaf değildi (hatta pek mantıklı da değildi) ama öfkem yine süzülerek kaybolmaya başladı. Doğru kelimeyi söylediğimi işitmem işe yarıyordu. Çoğu zaman.

Çotuğumu aklımdan çıkarıp dikkatimi yeniden karımın eldivenlerine yöneltim. ÇEK ELİNİ... tabii ya!

Derin bir iç geçirip... beki biraz da rahatlama mı vardı, ne... eldivenleri model nesnelerimi koyduğum masaya bıraktım, terebentinli kavanozun içinden bir fırça çıkarıp bunu bezle sildim ve bomboş tuvale baktım. Niyetim zaten bu eldivenlerin resmini nıi yapmaktı? Hem ne halt etmeye bunu yapacaktım ki? *Neden?*

Birdenbire benim resim yapıyor olmam fikri fena halde gülünç geldi. Nasıl resim yapıldığını bilmediğim düşüncesi bana çok daha mantıklı geldi. Bu fırçayı siyah boyaya batırıp sonra da o ürkütücü beyaz boşluğa sürecek olsam, bir dizi çöp insan figürü yapmaktan öteye geçemeyeceğim belliydi. *Bir sürü çöp insan... çocukça karalamalar...*

Bu durum beni ürpertiyordu. Koltuğumdan kalktım hem de hızla. Birden artık burada olmak istemediğimi fark ettim; ne Küçük Pembe'de ne Büyük Pembe'de; Duma Adası'nda olmak da istemiyordum, amaçsız, topallayan ve geri zekâlı emekli hayatımdan sıkılmıştım. Kaç tane yalan

söylüyordum? Ressam olduğumu mu? Saçına. Kamen istediği kadar büyük harflerle ŞAŞIRTTI ve DURMAMALISIN, diye e-posta göndersin; onun uzmanlık alanı korkunç kaza kurbanlarını kandırıp yaşamakta oldukları sahte sönük hayatın gerçek hayat kadar iyi olduğuna inandırmaktı. Olumlu düşünce pompalama işinde Kamen ve rehabilitasyon kraliçesi Kathi Green çok ustaydılar. Gerçekten MÜTHİŞTİLER ve onların çoğu minnettar hastası DURMAMALISIN, diye haykırıyorlardı. Ben kendime medyum olduğumu mu söylüyordum? Bilinmeyen şeyleri görebilen hayalet bir kolum olduğuna mı inanıyordum? Bu sadece gülünç değil, acınasıydı ve delilikti.

Nokomis'te bir 7-Eleven dükkânı vardı. Direksiyon becerilerimi sınamaya ve oraya gidip bir altı kutuluk bira aldıktan sonra sarhoş olmaya karar verdim. İyice kafayı bulursam, yarın sabah akşamdan kalmanın verdiği kafa bulanıklığıyla kendimi daha iyi hissedebilirdim. Daha kötü olacak halim yoktu ya. Koltuk değneğime uzandım ve o anda ayağım... hem de sol ayağım, lanet olası, sağlam olanı... koltuğun altına takıldı. Sendeledim. Sağ bacağım beni taşıyacak kadar güçlü olmadığı için boylu boyunca yere devrildim... düşüşümü yumuşatmak için de sağ kolumu uzattım.

Tabii, bu sadece içgüdüseldi... ama sağ kolum düşüşümü yumuşatmıştı. Gerçekten. Göremedim, çünkü refleksle gözlerimi kapamıştım, ama eğer düşüşümü yumuşatmasaydım, yerde halı olsa da olmasa da, kesinlikle ciddi bir hasar görebilirdim. Boynum fena halde incinebilirdi, belki de kırılabilirdi.

Bir süre yerde serili kaldım; hâlâ hayatta olduğuma kendimi inandırdıktan sonra dizlerimin üstünde doğruldum; kalçam fena halde sızlıyordu. Zonklayan sağ kolumu gözlerimin hizasına kaldırdım. Kol falan yoktu. Koltuğumu kaldırıp düzelttikten sonra sol kolumla ona yaslandım; kafamı öne uzatıp sağ kolumu ısırdım.

Dişlerimin dirsek altına gömüldüğünü hissettim. Acıdı.

Bu kadar da değildi. Dudaklarımda sağ kolumun temasını hissettim. Sonra başımı geri çektim; nefes nefese kalmıştım. "Tanrım! Neler oluyor? Bu nedir böyle?"

Sanki bir anda kolum beliriverecekmiş gibi geldi. Öyle olmadı, ama oradaydı, işte. Fırçalarımdan birini almak için koltuğumdan uzandım. Parmaklarımın fırçaya dokunduğunu hissediyordum, ama fırça yerinden kımıldamadı. *Demek hayalet olmak böyle bir şey,* diye geçti aklımdan.

Koltuğuma gömüldüm. Kalçam korkunç ağrıyordu, ama bu sancı çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Sol elimle uzanıp daha önce temizlemiş olduğum fırçayı aldım ve kulağımın arkasına sıkıştırdım. Başka bir tanesini alıp sildim ve bunu da sehpanın oluğuna bıraktım. Üçüncü fırçayı da sildikten sonra sehpa oluğuna koydum. Dördüncüyü alacakken buna zaman ayıramayacağıma karar verdim ve almadım. Yine ateş basmıştı, o müthiş açlık. Bu, benim öfke nöbetlerim kadar ani ve şiddetli oluyordu. Duman detektörleri devreye girip alt katta yangın çıktığını duyursaydı bile hiç aldırmazdım. Yeni bir fırçayı ambalajından sıyırıp siyaha daldırdım ve resmi yapmaya başladım.

Tıpkı *Oyunun Sonu* adını verdiğim resimde olduğu gibi, *Sebeplenen Arkadaşlar*'ı da nasıl yaptığımı hatırlamıyorum. Bildiğim tek şey bunun şiddetli bir patlama içinde gerçekleştiği ve günbatımlarının bununla hiç ilgisi olmadığı. Resimde siyah ve mavi hâkimdi, berelenmenin rengi; bittiğinde sol kolum çalışmaktan sızlıyordu. Elim, bileğime kadar boyaya bulanmıştı.

Bitmiş haldeki tablo bana küçükken raflarda gördüğüm kara dizi romanlarının kapaklarını hatırlattı... ön planda hep cehennem yolcusu olduğu belli vamp bir kadının olduğu kapaklar. Ne var ki, o kapaklardaki kadınlar genellikle sarışındılar ve yaşları yirmi, yirmi iki civarında olurdu.

Benim resmimdeyse kadın siyah saçlıydı ve yaşı kırkın üstünde görünüyordu. Bu kadın benim eski karımdı.

Buruşmuş bir yatağın üstünde oturuyordu, üstünde sadece mavi bir külot vardı. Aynı renkteki sutyeninin askısı bir bacağına takılı duruyordu. Başı hafifçe öne eğikti, ama yüz hatlarından kim olduğu açıkça belliydi; Çin harflerine benzeyen birkaç fırça darbesiyle yüzünü MÜKEMMEL yansıtmıştım. Bir memesinin üstünde resmin tek parlak noktası vardı: bir gül dövmesi. Bunu ne zaman yaptırmış ve neden yaptırmış, diye merak ettim. Pam'in mürekkepli dövme yaptırması, motorkros yarışlarına katışması kadar uzak ihtimaldi, ama bunun doğru olduğuna hiç kuşkum yoktu; bu da Carson Jones'un üstündeki Torii Hunter tişörtü kadar gerçekti.

Resimde iki tane de erkek vardı; ikisi de çıplak. Biri pencerenin önünde, yarım dönmüş durumdaydı. Elli yaşlarında, orta sınıf bir beyaz erkeğin tipik vücudu vardı; sanırım her kondisyon merkezi soyunma odasında görülebilecek, hafif göbekli, düz kıçlı ve normal erkek memeleri olan bir adam. Yüzünden zeki ve iyi eğitim görmüş olduğu anlaşılıyordu. O yüzde ayrıca bir de, sevdiği kadını kaybetmek üzere olanlara özgü melankolik bir ifade de vardı. Bunun kaçınılmaz olduğunu kabullenmiş bir ifade. Bu adam Palm Desert'taki Max'ti. Üstünde adı yazılı bir levha taşısaydı ancak bu kadar belli olurdu. Babasını geçen yıl kaybetmiş olan Max. Pam'e önce kahve içmeyi teklif ederek başlayan, sonra daha fazlasını teklif eden Max. Pam hem kahve teklifini hem de daha fazlasını kabul etmişti, ama bunun da ötesini kabul etmemişti. Adamın yüzü bunu anlatıyordu. Yüzünün tamamı görünmüyordu, ama göründüğü kadarı kıçından bile daha çıplaktı.

Diğer adam kapının eşiğine yaslanmış, ayak bileklerini birbirine dolamıştı; bu duruşuyla bütün iri yapısı öne çıkmış oluyordu. Penceredeki adamdan on yaş daha büyüktü, ama fiziği daha biçimliydi. Hiç göbeği

yoktu, bacakları uzun kaslıydı. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde ufak bir gülücükle Pam'e bakmaktaydı. Bu gülüşü iyi tanıyordum, çünkü Tom Riley, benim otuz beş yıllık muhasebecim... ve arkadaşımdı. Düğünümde babamı sağdıç yapma geleneğimiz olmasaydı, bu görevi Tom'dan yapmasını isterdim.

Onun çıplak halde kapıya yaslanmış, karıma bakarkenki haline baktım ve eşyalarımı Lake Phalen'e taşımaya nasıl yardım ettiğini hatırladım. *Evi bırakmak zorunda değilsin, bu deplasmanda maçı yaparken saha avantajından vazgeçmek gibi bir şey olur,* deyişini hatırladım.

Sonra onu gözleri dolmuşken yakaladığımı. *Patron, seni bu halde görmeye alışamıyorum.*

O zamanlarda da karımı düzüyor muydu? Sanmıyordum. Ama...

Ona götürmeni istediğim bir teklifte bulunacağım, demiştim. O da bu teklifi götürmüştü. Anlaşılan, benim teklifimden fazlasını götürmüştü.

Koltuk değneğimi kullanmadan yalpalayarak büyük pencereye gittim. Günbatımına daha saatler vardı, ama ışık artık iyice batıdan geliyordu ve denizin üstünde yansımaya başlamıştı. Israrla o parlayan yansımaya baktım ve defalarca gözümü silmek zorunda kaldım.

Kendime, bu resmin hâlâ kendini onarmaya çalışan bir beynin hayal ürününden başka bir şey olmadığına inandırmaya çalıştım. Ama olmuyordu. İçimdeki bütün sesler çok açık seçik ve tutarlı şeyler söylemekteydi; olan biteni biliyordum. Pam, Palm Desert'tayken Max ile düzüşmüş, adam daha kalıcı ve derinliği olan bir ilişki teklif edince, onu reddetmişti. Pam ayrıca benim en eski arkadaşım ve iş ortağımla da düzüşmüştü ve hâlâ düzüşüyor olabilirdi. Cevabı olmayan tek soru, adamlardan hangisinin onu göğsünün üstüne gül dövmesi yaptırmaya ikna ettiğiydi.

"Bunu daha fazla düşünmemeliyim," diyerek zonklayan alnımı pencerenin camına dayadım. Karşımda güneş Meksika Körfezi'ni yakıyordu. "Gerçekten, bunu daha fazla düşünmemeliyim."

O halde parmaklarını şıklat, diye geçti aklımdan.

Sağ elimin parmaklarını şıklattım ve çıkan sesi duydum... kısa bir klik sesi. "Pekâlâ, bu iş de böylece bitmiştir!" dedim neşelenerek. Ama sonra gözlerimi kapatınca Pam'i yatağın... herhangi bir yatağın... üstünde sadece külotuyla, sutyeninin askısı yılan gibi bacağına dolanmış halde gördüm.

Sebeplenen arkadaşlar.

Leşimden sebeplenen aşağılık arkadaşlar.

VII

O akşam günbatımını Küçük Pembe'den seyretmedim. Koltuk değneğimi evin duvarına dayadıktan sonra yalpalayarak kumsala doğru gittim ve dizlerime kadar suyun içinde yürüdüm. Fırtına dönemi geçtikten sonra birkaç ay boyunca hep olduğu gibi, su soğuktu, ama aldırmadım. Suyun üstünde yansıyan güneş artık turuncu rengini almıştı, benim asıl baktığım şey de buydu.

"Git kıçınla deney yap," dedim, su her tarafımı sararken. Ayaklarımın üstünde sallanıyordum; denge bulmak için kolumu uzattım. "O boklu kıçınla."

Tepemde uzun boyunlu bir kuş süzülerek geçiyordu.

"Hafiyelik etmeye kalktım ve bedelini ödedim."

Doğru. Eğer bir daha Pam'i boğacak gibi olursam bu benden başka kimsenin suçu olmazdı. *Üzülmek istemiyorsan anahtar deliğinden bakmayacaksın,* derdi sevgili yaşlı annem. Delikten baktım ve üzüldüm, hepsi bu işte. Artık bu Pam'in kendi hayatıydı, nasıl yaşadığı da onu ilgilendirirdi. Benim yapmam gereken şey bunu unutmaktı. Ama *sorun,* bunu yapıp yapamayacağımdı. Parmak şıklatmaktan daha zordu... olmayan bir elin parmaklarını şıklatmaktan bile daha zordu.

Beni devirecek büyüklükte bir dalga geldi. Bir an için suyun altında kaldım ve suyu soludum. Sonra çırpına çırpına başımı su üstüne çıkardım. Ters akıntı beni kum ve midye kabuklarıyla birlikte çekmeye çalıştı. Sağlam ayağımla kendimi sahile doğru ittim, hatta sakat ayağımı bile kullandım ve biraz mesafe aldım. Bazı şeyler konusunda kafam karışık olabilir, ama Meksika Körfezi'nde boğulmak istemediğime emindim. Bu konuda hiç tereddüdüm yoktu. Saçlarım gözlerimin üstüne yapışmıştı su tükürerek, öksürerek ve ıslak bir bavulu çeker gibi sağ bacağımı sürükleyerek sürüne sürüne sudan çıktım.

Bir süre sonra kuru kumsalın üstüne varınca sırtüstü yatıp göğe baktım. Tombul bir yarım ay Büyük Pembe'nin çatısının üstünde belirmişti. Orası son derecede sakin ve huzurlu görünüyordu. Oysa burada, aşağıda hiç de sakin ve huzurlu olmayan bir adam vardı: titriyordu, üzgündü ve öfkeliydi. Çotuğuma bakmak için başımı çevirdim, sonra da tekrar aya baktım.

"Artık hafiyelik yok," dedim. "Bu durum bu geceden itibaren geçerlidir. Artık hafiyelik ve deney yapmak yok."

Bunu söylerken çok kararlıydım. Ama dediğim gibi (Wireman, benden önce söylemişti), kendimizi o kadar çok kandırıyoruz ki, neredeyse bunu meslek haline getireceğiz.

5– Wireman

I

Wireman'la ilk karşılaşmamızda o kadar çok güldü ki, üstünde oturduğu koltuğu kırdı; ben de az kalsın gülmekten bayılıyordum... gerçekten de kendimden geçmeme çok az kalmıştı. Aslında Tom Riley'in eski karımla yatıyor olduğunu öğrenmemin (delillerim hiçbir mahkemede geçerli sayılmazdı tabii) ertesi günü böyle bir durum yaşayacağım aklımın ucundan bile geçmezdi, ama bu, gelecekte yaşanacakların bir habercisi olmuştu. Birlikte kahkahalar atarak güldüğümüz tek gün bu değildi. Wireman, benim için pek çok şeydi... en azından kaderimdi... ama her şeyden çok, benim dostumdu.

II

Bir süre sonra onun çizgili şemsiyesi olan masasına ve karşısındaki boş koltuğa vardığım zaman, "Nihayet topallayan yabancı elinde midye kabuğu dolu ekmek torbasıyla teşrif etti," dedi Wireman. "Otursana, topallayan yabancı. Gel, boğazını ıslat. Bu bardak kaç gündür seni bekliyor."

Naylon torbamı... gerçekten de ekmek torbasıydı... masanın üstüne bırakıp elimi ona uzattım. "Edgar Freemantle."

Eli kısa, el sıkışı güçlüydü. "Jerome Wireman. Ama çoğu kimse sadece Wireman der."

Bana ayrılmış olan plaj koltuğuna baktım. Arkalık kısmı yüksek oturma kısmıysa alçaktaydı, Porsche'nin çanak biçimindeki koltuğunu andırıyordu.

"Bunda bir terslik mi gördün, *dostum?*" diye sordu Wireman bir kaşını kaldırarak. Grileşmiş, kalın kaşları vardı.

"Ben kalkmaya çalışırken gülmeyeceksen, mesele yok," dedim.

"Tatlım, yaşaman gerektiği gibi yaşa. Bunu bin dokuz yüz altmış sekizde Chuck Berry söylemişti."

Boş koltuğun yanında durdum, içimden kısa bir dua edip kendimi koltuğa bıraktım. Ağırlığımı sakat kalçama vermemek için her zaman olduğu gibi sol yanıma yaslandım. Koltuğu tam ortalayamamıştım, ama iki ahşap kola tutunarak sağlam ayağımla destek aldım; koltuk biraz sendeledi, o kadar. Bir ay önce bunu başaramazdım, ama artık daha güçlüydüm. Kathi Green görse, alkışlardı.

"Kutlarım, Edgar," dedi Wireman. "Yoksa, sana Eddie mi demeliyim?"

"Hangisini istersen, ikisi de kullanılıyor. O sürahide ne var acaba?"

"Buzlu yeşil çay," dedi. "Çok güzel serinletir. Denemek ister misin?"

"İyi olur."

Bardağımı doldurduktan sonra kendisininkini de tepesine kadar doldurdu. Çay açık yeşil renkteydi. Wireman'ın kenarları kırışıklıklarla dolu gözleri çaydan daha yeşildi. Siyah saçı şakaklarının üstünde beyazlaşmaya başlamıştı ve adamakıllı uzundu. Rüzgâr savurduğu zaman başının sağ yanında, alnının bittiği yerde metal para biçiminde küçük bir yara izi vardı. Bugün mayo giymişti, bacakları da kolları kadar esmerdi. Vücudu formda görünüyordu, ama bana biraz da yorgunmuş gibi geldi.

"Senin şerefine içelim, *dostum.* Başardın."

"Pekâlâ," dedim. "Bunun şerefine içelim."

Bardaklarımızı tokuşturup içtik. Daha önce de yeşil çay içmiştim ve fena bulmamıştım, ama bu bambaşka bir şeydi... içinde biraz tatlılık olan soğuk ipek içmeye benziyordu.

"İçindeki bal tadını aldın mı?" diye sordu Wireman; ben başımı sallayınca da güldü. "Herkes farkına varamıyor. Sürahiye bir çorba kaşığı bal koyarım. Bu da çayın doğal tatlılığını ortaya çıkarıyor. Bu mutfak sırrını Çin Denizi'nde bir buharlı gemide çalışırken öğrenmiştim." Bardağını kaldırıp içinden diğer tarafa baktı. "Korsanlarla savaşıp tropik gökyüzü altında esrarengiz kadınlarla yatardık."

"Bu bana biraz palavra gibi geldi, Bay Wireman."

Güldü. "Aslında bu bal olayını Miss Eastlake'in yemek kitaplarından birinde okumuştum."

"Bu senin sabahları birlikte buraya geldiğin hanım mı? Tekerlekli sandalyede olan?"

"Evet, o."

Sonra ne söylediğimi pek düşünmeden... aklımda sadece tekerlekli sandalyenin ayaklığındaki muazzam basketbol ayakkabıları vardı... ağzımdan çıkan şey: "Mafya Babası'nın Gelini" oldu.

Wireman'ın ağzı açık kaldı; yeşil gözleri öyle büyüdü ki, neredeyse *pot kırdım,* diye özür dileyecektim. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Çok ender durumlarda, söylenen bir şey insanın bütün ciddiyet duvarlarının arasından sızıp bam teline ulaşır ve katıla katıla güldürür ya işte Wireman öylesine gülüyordu. Patlayacak gibiydi, neden öyle güldüğünü anlamadığımı görünce daha da çok gülmeye başladı. Bardağını masaya bırakmak istedi, ama ıskaladı. Bardak yumuşak kumun üstüne düştü ve dimdik vaziyette yere yapışıp kaldı. Sigara söndürmek için otel lobilerinde bulunan o kum çanaklarında sigara izmaritlerinin dimdik duruşu gibiydi. Bu manzara ona daha da komik geldi ve eliyle bana gösterdi.

Zorlukla, "İstesem de bunu yapamazdım!" dedikten sonra yeni bir gülme krizine girdi; koltuğunda havalanmış gibi, bir eli karnında diğerini göğsüne bastırmıştı. O anda otuz yıl önce lisedeyken okuduğum bir şiir-

den bir parça aklıma geliverdi: *Erkekler acı çektiklerini gizlemezler, kıvranma taklidi yapmazlar.*

Ben de gülümsüyordum, derken kıkırdamaya başladım, çünkü konuyu bilmesen de, karşındaki insanın böyle gülmesi bulaşıcı oluyor. Hem bardağın o biçimde yere düşmesi ve içindeki çayın bir damlasının bile dökülmemesi... komikti doğrusu. Çizgi filmlerde sıkça görülen gülmece öğesi gibiydi. Ama Wireman'ı deli gibi güldüren şey aslında dik duran bardak değildi.

"Anlayamadım," dedim. "Yanlış bir şey söylediysem, özür..."

"Onun gibi bir *şey,*" dedi Wireman sözleri zor anlaşılır bir sesle. "Yani, o kadın, onun gibi bir şey. Ama *kızı,* tabii, Mafya Babası'nın *Kızı...*"

Ama bunu söylerken hem iki yana hem de önüne arkasına doğru sallanıyordu... numara falan değildi, gerçekten iki büklüm olmuştu. O anda koltuk daha fazla dayanamadı ve gürültülü bir şekilde kırılarak Wireman'ı yüzünde gülünç bir ifadeyle yere devirdi. Düşerken eli şemsiyenin direğine çarpınca masa da devrildi. Şemsiye rüzgârı arkasına alınca yelken gibi şişti ve masayı kumsalda sürüklemeye başladı. Beni kahkahalara boğan şey ne katlanan koltuğu tıpkı bir midye gibi onu arasına alıp kapanırken Wireman'ın gözlerinin hayretle ceviz gibi büyümesiydi ne de onun aniden yere yuvarlanmış olması. Ucundaki şemsiyenin çekişiyle kaçmaya çalışan masa da değildi. Bunca şey olurken Wireman'ın bardağının hâlâ onun hemen yanında dimdik durmaya devam etmesiydi.

Acme Buzlu Çay Şirketi, diye düşündüm, aklım hâlâ o çizgi filmlerde. *Müp - müp!* Ve bu da tabii aklıma bana onca hasar veren vinci getirdi... zamanında bip sesi çıkarmayan vinci. Çizgi film kahramanı Bay Çakal benim ufalanan kamyonetimin içinde gözleri faltaşı gibi, tüylü kulakları iki yana açılmış halde gözlerimin önüne geldi.

O zaman koptum işte. Katıla katıla gülerken sanki vücudumda hiç kemik yokmuş gibi koltuğumdan yuvarlanıp kumun üstüne, Wireman'ın

yanına yığıldım... ama hâlâ dimdik duran bardağa çarpmadım. Gözlerimden yaşlar boşanıyordu ve beynime yeterince oksijen gitmediği için dünyam loşlaşmaya başlamıştı.

Hâlâ ulur gibi sesler çıkaran Wireman dizlerinin ve dirseklerinin üstünde sürünerek kaçak masayı yakalamaya çalışıyordu. Bir ayağına doğru hamle yaptı, ama masa sanki bunu sezmiş gibi öteye gitti. Wireman'ın yüzü gözü kum içinde kalmış, hapşırıyordu. Ben artık sırtüstü dönmüştüm ve soluk almaya çalışıyordum; bayılmama ramak kalmıştı, ama hâlâ gülmeye devam ediyordum.

Wireman'la işte böyle tanıştım.

III

Yirmi dakika sonra masa hemen hemen eski konumunda yerleştirilmişti. O iş tamamdı, ama ikimiz de tekrar bir kıkırdama krizine yakalanmadan şemsiyeye bakamıyorduk. Şemsiyenin kamalarından biri kırılmış olduğundan artık masanın üstünde çarpık duruyordu; ayık gibi görünmeye çalışan bir sarhoşa benzemişti. Benim ısrarım üzerine sağlam koltuğa Wireman geçmiş, ben de tahta yürüme iskelesine oturmuştum. Her ne kadar arkalığım yoksa da, ayağa kalkmam daha kolay (ve saygınlığımı fazla kaybetmeden) olacaktı. Wireman yeni bir sürahi buzlu çay getirmeyi teklif etti, ama ben reddettim, onun yerine mucizevi bir şekilde bir damlası bile dökülmemiş olan bardağı paylaşmaya razı oldum.

"Şimdi seninle su kardeşi olduk," dedi bardağı bitirdiğimiz zaman.

"Bu bir kızılderili geleneği falan mı?" diye sordum.

"Hayır, *Yabancı Topraklarda Bir Yabancı,* Robert Heinlein'in romanından. Ruhu şad olsun."

O anda onu çizgili koltuğunda hiç kitap okurken görmediğimi düşündüm, ama bunu söylemedim. Pek çok insan kumsalda kitap okumaz;

güneşin sayfadan yansıması baş ağrısı yapar. Baş ağrısı çeken insanların halinden anlarım.

Wireman yine gülmeye başladı. Çocuk gibi, iki eliyle ağzını kapadı, ama kahkahaları ellerinin arasından taşıyordu. "Yeter artık. Tanrım, yeter artık. Karnımdaki bütün kasları yırtılmış gibi hissediyorum."

"Ben de öyle," dedim.

Bir süre konuşmadık. Körfez meltemi serin ve tertemizdi, hafif bir tuz tadı vardı. Şemsiyedeki yırtık dalgalanıyordu. Sürahideki çayın döküIüp kumda kararttığı nokta neredeyse kurumuş gibiydi.

"Masanın nasıl kaçmaya çalıştığını gördün mü?" diye sordu Wireman gülerek. "Karaktersiz *masa?*"

Ben de güldüm. Kalçam ve karın kaslarım sızlıyordu, ama az önce gülmekten bayılacak hale gelen biri için kendimi bayağı iyi hissediyordum. "Alabama'dan Kaçış," dedim bir film adı ortaya atarak.

Wireman yüzündeki kumu silip başını salladı. "Mutlu Ölüler. Bin dokuz yüz yetmiş dokuz. Ya da o yıllarda." Yine kıkırdadı, sonra önce küçük ardından gümbür gümbür kahkahalar atmaya başladı. Karnını tutup bir yandan da inliyordu. "Artık yeter, durmam lazım... Mafya Babası'nın Gelini! Olur şey değil!" Sonra yeni bir gülme krizi.

"Sakın ona söyleyeyim deme," dedim.

Kahkahayı kesti, ama hâlâ gülümsüyordu. "O kadar ketum değilimdir, *dostum.* Ama... o şapkaydı, değil mi? Başına giydiği o büyük hasır şapka. Marlon Brando'nun bahçede küçük çocukla oynarken giydiği şapkaya benzeyen."

Aslında o basketbol ayakkabıları da vardı, ama ben sadece başımı salladım ve gülmeye devam ettik.

"Eğer seni onunla tanıştırırken yine kriz tutarsa," dedi (ve o anda, gülme krizi ihtimali aklına geldi ve yine katıla katıla gülmeye başladı; in-

san bu krize bir kez yakalandı mı, böyle oluyor işte). "Bunun nedeni olarak koltuğumun kırılmasını söyleriz, tamam mı?"

"Tamam," dedim. "Az önce, onun gibi bir şey, derken ne demek istedin?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Uzakta çok ufak görünen Büyük Pembe'yi işaret etti. Dönüş yolum epey uzun olacak gibiydi. "Oturduğun yerin sahibi kim, sence, *dostum?* Yani, tabii parayı emlakçına ödüyorsun, ama ödediğin çek sonunda kimin eline geçiyor sence?"

"Miss Eastlake'in banka hesabına, diye bir tahminde bulunayım."

"Doğru. Miss Elizabeth Eastlake. Kadın seksen beş yaşında." Tekrar gülmeye başlayacakken başını iki yana salladı ve, "Artık durmam lazım," dedi. "Ama, açık konuşayım, çok uzun zamandan beri böyle deli gibi gülmemiştim."

"Aynen, ben de öyle."

Bana baktı... kolsuz ve saçlarımın keçeleşmiş haline... ve başını salladı. Sonra bir süre konuşmadan körfeze baktık. Yıl boyunca havanın sıcak olması nedeniyle yaşlı ve hastalıklı insanların Florida'ya geldiğini biliyordum, ama bence Meksika Körfezi'nin başka bir özelliği de var. Sadece o güneşin aydınlattığı dümdüz denize bakmak bile insanı iyileştiriyor. Ne büyük kelime, değil mi? Yani, *körfez,* demek istiyorum. İçine birçok şeyi atıp orada kayboluşunu seyredebileceğin kadar büyük.

Bir süre sonra Wireman, "Sence, senin oturduğun yerle burası arasındaki evlerin sahibi kim?" diye sordu. Eliyle arkasında kalan üstü turuncu kiremitli beyaz duvarları işaret etti. "Bunun adı bölge haritalarında *Heron's Roost* olarak geçer, ama ben *El Palacio de Asesinos,* diyorum."

"Yoksa, yine Miss Eastlake mi?"

"İkide iki bildin," dedi.

"Neden buraya *Katillerin Sarayı,* diyorsun?"

"İngilizce düşünecek olursam, burası 'Kanun Kaçaklarının Gizlenme Yeri' olur," dedi Wireman gülerek. "Çünkü tipik bir kovboy filminde çete reisinin gelip şapkasını astığı yere benziyor. Her neyse, Heron's Roost ile Salmon Point arasında altı tane güzel ev..."

"Salmon Point'e ben Büyük Pembe adını verdim," dedim. "İngilizce düşünecek olursak."

Wireman başını salladı. "*El Rosado Grande.* Güzel isim. Hoşuma gitti. Orada... ne kadar kalacaksın?"

"Bir yıllığına kiraladım, ama bilemiyorum. Sıcaklar beni korkutmuyor... galiba buna çekilmez mevsim diyorlarmış... ama kasırgaları düşünmeden edemiyorum."

"Evet, burada hepimiz kasırga mevsimini düşünmeden edemeyiz, özellikle Charley ve Katrina kasırgalarından sonra. Ama Salmon Point'le Heron's Roost arasındaki evler kasırga mevsiminden çok önce boşalırlar. Duma Adası'nın geri kalanı gibi. Aslında buraya da pekâlâ Eastlake Adası adı verilebilir.

"Bütün burasının ona ait olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu iş öbür hayatında avukatlık yapmış olan benim gibi bir adam için bile çok karmaşık," dedi Wireman. "Bir zamanlar bütün bunlar *babasına* aitti, bunlar ve Florida'nın doğusunda epey büyükçe bir bölge. Otuzlu yıllarda Duma dışında her şeyi sattı. Kuzey ucu Miss Eastlake'e ait, bunda kuşku yok." Wireman kolunu açarak adanın kuzey tarafını gösterdi; bu taraflar ileride, striptizcinin kutusu gibi kel, diye anılacaktı. "Bütün arazi ve üstündeki evler... en lüksü olan Heron's Roost'tan, senin Büyük Pembe'ne kadar. Bu evlerden gelen kira gelirine hiç ihtiyacı yok, çünkü babası ona ve kardeşlerine *bir hayli para* da bıraktı.

"Erkek ve kız kardeşlerinden kaçı hâlâ..."

"Hiçbiri," dedi Wireman. "Baba'nın Kızı ailedeki son çocuk." Sonra burnundan bir soluk verip başını iki yana salladı. "Ondan böyle bahsetmemeliyim artık," dedi, daha çok beni kastederek.

"Nasıl istersen. Ben adanın geri kalanının neden hiç gelişmediğini merak ediyorum. Florida'da konut ve inşaat piyasasındaki hiç bitmeyen yükselişi düşününce, burasının böyle oluşu daha ilk geldiğim günden beri bana tuhaf geliyor."

"Bu konuda uzman bilgisi olan biri gibi konuşuyorsun. Öbür hayatında sen nesin, Edgar?"

"İnşaat müteahhidi."

"Ama artık o günlerin geride mi kaldı?"

Bu soruyu geçiştirebilirdim... onu, kendimi ortaya atacak kadar iyi tanımıyordum... ama öyle yapmadım. Birlikte yaşadığınız o gülme krizinin bunda rol oynadığına eminim. "Evet," dedim.

"Peki, şimdiki hayatında nesin?"

İç geçirip başımı yana çevirdim. Bütün üzüntülerini içine boşaltıp hiç iz bırakmadan kayboluşunu seyredebileceğin körfeze baktım. "Henüz tam olarak bilmiyorum. Bir süredir resim yapıyorum." Sonra da onun gülmesini bekledim.

Gülmedi. "Salm... Büyük Pembe'de kalan ilk ressam, sen değilsin. Sanatla ilgili epey bir geçmişi vardır."

"Şaka ediyorsun." Evde bunu gösteren en küçük bir iz yoktu.

"Ciddiyim," dedi. "Alexander Calder orada kaldı. Keith Haring. Marcel Duchamp. Hepsi de erozyonun evi suya gömme tehlikesi başlamadan önce orada yaşadı." Bir süre sonra, "Salvador Dali," dedi.

Ağzımdan hayret içinde, "Hasmiktir!" çıktı, onun başını yana eğdiğini görünce de yüzüme kan hücum etti. Bir an yine içimi o çıldırtan, kafa-

mı ve boğazımı tıkayan öfke bastı. *Bunu yapabilirim,* diye düşündüm. "Affedersin. Bir süre önce bir kaza geçirdim ve..." Sonra durdum.

"Bunu anlamak zor değil," dedi Wireman. "Belki fark etmediysen, sağ tarafında bir şeyin eksik, *dostum.*"

"Evet. Bazen de... ne bileyim... afazi(*) oluyorum galiba."

"Anlıyorum. Her neyse, Dali hakkında söylediğim şey doğru. Bin dokuz yüz seksen bir yılında üç hafta senin evinde kaldı." Sonra da hiç düşünmeden devam etti. "Neler yaşamakta olduğunu biliyorum."

"Bunu hiç sanmam." Söyleyiş tarzım o kadar sert olsun istememiştim, ama ağzımdan öyle çıkıverdi. Çünkü böyle hissediyordum.

Wireman bir süre hiçbir şey söylemedi. Şemsiyenin yırtık parçası dalgalanıp duruyordu. Bana düşünmek için zaman kalmıştı: *Eh, bu ilginç bir dostluk olabilirdi, ama hiçbir zaman gerçekleşmeyecek.* Ama tekrar konuşmaya başladığında sesi sakin ve sıcaktı. Az önceki sapma hiç yaşanmamış gibi.

"Duma'nın gelişim sorununun bir bölümü bitki örtüsüdür. Deniz yulafı buraya ait, ama diğer bütün bitkilerin sulama olmadan büyümesi saçma. Bence birilerinin bunu bir soruşturması gerekir."

"Bir gün kızımla birlikte keşfe çıktık. Buranın güneyi kesinlikle vahşi bir orman gibi."

Wireman telaşlandı. "Duma Adası Yolu senin durumundaki biri için gezi yeri değildir. Çok kötü durumdadır."

"Bilmez miyim. Ama merak ettiğim şey, neden bu yol dört şeritli değil, iki yanında bisiklet yolları ve her sekiz yüz metrede bir lüks apartmanlar yok."

"Arazinin sahibini kimse tanımadığı için mi? Başlangıç olarak buna ne dersin?"

(*) Söz yitimi.

"Ciddi misin?"

"Evet. Miss Eastlake 1950'den beri, adanın ucundan, güneydeki Heron's Roost'a kadar bölümünün sahibi. Bu konuda hiç kuşku yok. Vasiyetlerde de yazılıydı."

"*Vasiyetler* mi? Çoğul mu?"

"Üç tane. Hepsi holografik, hepsinin farklı tanıkları var, Duma Adası konusundaysa üçü de birbirinden farklı. Ama üçünde de, Duma Adası'nın kuzey ucu, babası John tarafından hiçbir şarta bağlı olmaksızın Elizabeth Eastlake'e bırakılıyor. Geri kalanıysa, o günden beri mahkemelik. Altmış yıldır işin içinden çıkılamıyor."

"Miss Eastlake'in bütün kardeşleri öldü, dememiş miydin?"

"Öldüler, ama bir sürü yeğeni var, yeğenlerinin çocukları ve torunları var. Bütün dünyayı kaplamışlar gibi. Onlar işi karıştırıyorlar. Miss Eastlake'e bulaşmıyorlar, ama devamlı birbirlerini yiyorlar. Onun adı bu vasiyetlerde sadece Duma Adası'nın bu bölümüyle ilgili olarak geçer; bu bölge de iki kadastro kuruluşu tarafından özenle belirlenip ayrılmıştır; biri İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce, diğeriyse hemen sonra. Bunlar resmi kayıtlarda var. Ama asıl ne var, biliyor musun, *dostum?*"

"Hayır."

"Miss Eastlake bu durumu babasının bilerek hazırladığını düşünüyor. Ben de avukat gözlüğümle vasiyet kopyalarını gördükten sonra, ona hak verdim."

"Vergileri kim ödüyor?"

Wireman önce şaşırdı, sonra güldü. "Seni gittikçe daha çok sevmeye başlıyorum, *dostum.*"

"Öbür hayatım," diye hatırlattım ona. Bu öbür hayat lafı giderek kulağıma daha hoş gelmeye başlamıştı.

"Tamam. O halde şimdi bunu çok güzel bulacaksın. Çok zekice. John Eastlake'in son üç vasiyetnamesinde aynı ifadelerle belirtilen mad-

deler vergilerin ödenmesi için bir emanet fonu kuruyor. Fonu yöneten ilk yatırım şirketi o günden beri mahsup edildi... aslında onu *mahsup* eden şirket de mahsup edildi..."

"Amerika'nın iş tarzı böyle," dedim.

"Gerçekten de öyle. Sonuç olarak, bu fonun parasız kalma tehlikesi hiç olmadı ve vergiler de tıkır tıkır ödendi."

"Yeter ki, para olsun."

"Doğru." Wireman ayağa kalktı, ellerini ensesinde birleştirip gerindi. "Eve gelip patronla tanışmak ister misin? Şu sıralarda öğlen uykusundan kalkmış olmalı. Bazı sorunları var, ama seksen beş yaşına göre, çok iyi durumda."

O anda telesekreterim sayesinde patronuyla daha önceden tanıştığımı söylemenin sırası değildi. "Başka bir gün. Bizim gülme krizimiz iyice geçtikten sonra."

Başını salladı. "Yarın yine gel, istersen."

"Belki gelirim. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Yine elimi uzattım Yine elimi sıktı, bir yandan da sağ kolumun çotuğuna bakıyordu.

"Protez kullanmıyor musun? Yoksa, sadece belli zamanlarda mı takıyorsun?"

Bu konuda herkese uydurduğum bir şey vardı... çotuk sinirleri acıyor, diye... ama bu yalandı ve Wireman'a yalan söylemek istemedim. Bir nedeni onun herhangi bir palavranın kokusunu hemen alabilmesiydi, ama asıl nedeni ona yalan söylemek istemeyişimdi.

"Hastanede yatarken ölçümü almışlardı, tabii; başta fizyoterapistim ve psikolog dostum olmak üzere herkes de protez kullanmamı tavsiye ediyordu. Bunu kullanmaya ne kadar çabuk alışırsam, hayatıma devam etmem de o kadar çabuk..."

"Her şeyi arkanda bırakıp zıplamaya devam edersin..."

"Evet."

"Ama bazen bir şeyi geride bırakmak o kadar kolay olmuyor."

"Olmuyor."

"Bazen bunu yapmak doğru bile olmuyor," dedi Wireman.

"Tam öyle değil, ama..." Devamını getirmeyip elimi salladım.

"Çok uzak da değil, öyle mi?"

"Evet," dedim. "Çay için teşekkür ederim."

"Yine gel, bir tane daha iç. Ben güneşe sadece saat ikiyle üç arası çıkıyorum... günde bir saat bana yetiyor, ama Miss Eastlake öğleden sonraları ya uyur ya da biblolarının düzenini değiştirir, tabii ki, *Oprah Winfrey* programını kaçırmaz; böylece benim de zamanım olur. Aslında ne yapacağımı bilemediğim kadar boş zamanım oluyor. Kim bilir? Belki de konuşacak çok şey buluruz."

"Tamam," dedim. "İyi olur."

Wireman güldü. Bu onu çok yakışıklı yapıyordu. Elini uzattı, bir kez daha el sıkıştık. "Ne düşünüyorum, biliyor musun? Temeli kahkahalar üstüne kurulmuş dostluklar her zaman çok sağlam olur."

"Belki bundan sonraki işin, Çin kurabiyeleri içine günlük fallar yazmak olur," dedim.

"Bundan çok daha kötü işler vardır, *dostum.* Çok daha kötüleri."

IV

Eve dönerken aklımda Miss Eastlake vardı; başında büyük bir hasır şapka, ayaklarında kocaman basketbol ayakkabılarıyla Florida Adası'nın sahibi olan yaşlı kadın. Kesinlikle Baba'nın Gelini değil, ama Arazi Baronu'nun Kızı ve öğrendiğim kadarıyla ressamların hamisi. Beynim yine oyununu oynadı ve babasının adını hatırlayamadım (tek heceli, kolay bir

şeydi), ama Wireman'ın anlattığı biçimiyle, durumun ne olduğunu hatırlıyordum. Buna benzer bir şeyi daha önce hiç duymamıştım, ama insan geçimini inşaat yaparak sağlıyorsa, her türlü mülk düzenlemesiyle karşılaşıyor. Bence bu düzenleme çok akıllıcaydı... tabii, eğer küçük krallığının büyük bir kısmının el değmemiş bir güzellikte kalmasını istiyorsan. Ama insan bunu neden isterdi ki?

Büyük Pembe'ye az bir mesafe kaldığında bacağımın çok ağrıdığını fark ettim. Yalpalayarak içeri girip mutfak musluğundan su içtikten sonra oturma odasına, oradan da yatak odama geçtim. Telefonda mesaj ışığı yanıyordu, ama o anda dış dünyadan hiçbir mesaj almak istemiyordum. Tek isteğim, ayaklarımı yerden kesmekti.

Sırt üstü yatıp tepemde dönen vantilatörün pervanesine baktım. Neden yapay kol takmadığımı çok iyi açıklayamamıştım. *Bir avukat neden yaşlı ve evlenmemiş bir kadının ev bakıcılığını yapar? Bu ne biçim bir öbür hayat?* diye sorsaydım, Wireman, bana daha iyi bir açıklama yapabilir miydi acaba?

Aklımda bu soruyla rüyasız ve son derece doyurucu bir uykuya daldım.

V

Uyandığım zaman sıcak bir duş yaptım, sonra telesekreterime bakmak için oturma odasına gittim. Dört kilometre yürüme sonucu, kaslarım tahmin ettiğim kadar gergin değildi. Yarın sabah kalktığımda sızılarım olabilirdi, ama bu gece iyi olduğumu sanıyordum.

Mesaj Jack'tendi. Annesi onu Dario Nannuzzi adında birisine yönlendirmişti ve bu Nannuzzi cuma günü saat on altıyla on yedi arası benim resimlerime bakabilecekti... ama en iyilerinden seçeceğim en çok on resim olmalıydı. Nannuzi eskiz değil, yalnızca bitmiş çalışmalarımı görmek istiyordu.

Bu haberi duyunca içimde huzursuz bir kıpırtı...

Hayır, bu ifade nasıl hissettiğimi tarif etmekten çok uzak.

Mideme kramp girdi ve o anda bağırsaklarımın beş santim sarktığına yemin edebilirdim. En kötüsü bu değildi. O yarı kaşıntı, yarı sızı tekrar sağ tarafımı kapladı ve olmayan sağ kolumun altına kadar uzandı. Kendi kendime bu hislerin... üç gün öncesinden ter dökmeye başlamanın... aptalca olduğunu söyledim. Bir zamanlar St. Paul Belediye Meclisi'ne on milyon dolarlık bir iş teklifi sunmuştum, ki o meclis içinden bir adam daha sonra Minnesota valisi oldu. İki kızımı ilk dans resitaline çıkarken ponpon kız denemelerine girerken direksiyon dersi alırlarken görmüş, onların ergenlik cehennemini yaşamalarına tanık olmuştum. Bunlara kıyasla resimlerimi bir sanat galerisi sahibine göstermek neydi ki?

Ama yine de, Küçük Pembe'ye çıkarken topuklarımda kurşun varmış gibiydi.

Güneş batıyordu, büyük odaya mandalina renginde harika bir ışık dolmuştu, ama bunu tuvale aktarmak için bir istek duymadım... bu gece olmayacaktı. Ama ışık yine de beni çağırıyordu. Tıpkı çoktan kaybettiğiniz bir sevgilinin resmi, eski eşyaları karıştırırken karşınıza çıkınca sizi çağırdığı gibi. Ve deniz yükseliyordu. Midye kabuklarının gıcırdama sesini üst kattan bile duyabiliyordum. Oturup ıvır zıvır masamın üstündeki nesneleri karıştırmaya başladım... bir kuş tüyü, suyun düzleştirdiği bir taş, su içinde kalmaktan rengi grileşmiş bir çakmak. Aklıma Emily Dickinson'un bir şiiri değil, ama çok eski bir folk şarkısı geldi: *Güneş ne güzel, değil mi, anne, ağaçların arasından ışıldıyor.* Karşımda ağaç falan yoktu, tabii, ama istersem ufuk çizgisine bir tane kondurabilirdim. Böylece kızıl günbatımı ağacın içinden ışıldayabilirdi. Hoş geldin, Dali.

Yeteneğimin *olmadığı* söylenecek, diye korkmuyordum. Sinyor Nannuzzi'nin bana *biraz* yeteneğim olduğunu söyleyeceğinden korkuyordum.

Başparmağıyla işaret parmağı arasında bir iki santim boşluk bırakarak bana Venedik Kaldırım Resimleri Festivali'nde yer ayırmamı tavsiye edecek diye korkuyordum. Orada beni çok başarılı bulacaklar, birçok turist benim çok güzel Dali taklitlerime hayran kalacaktı.

Peki, o bunu yaparsa, başparmağıyla işaret parmağı arasında bir iki santim boşluk bırakarak bana *biraz* yeteneğim olduğunu söylerse, ne yapacaktım? Bir yabancının vereceği karar benim yeni sahip olduğum özgüveni silecek, beni yeni edindiğim bu keyiften mahrum edecek miydi?

"Belki," dedim.

Evet. Çünkü resim yapmak alışveriş merkezleri dikmeye benzemiyordu.

En kolay iş bu randevuyu iptal etmekti... ne var ki, Ilse'ye söz vermiştim ve çocuklarıma verdiğim sözden dönme huyum yoktu.

Sağ kolum neredeyse acıyacak kadar kötü kaşınıyordu. Sol yanımda, duvara dayalı sekiz dokuz tane tuvalim vardı. Hangileri en iyi diye karar vermek için o tarafa döndüm, ama bir an için bile onlara bakamadım.

Tom Riley merdivenlerin başında dikilmiş duruyordu. Üstü çıplak, altındaysa ıslatmış olduğu apış arasıyla bir bacağının iç kısmı kararmış, mavi bir pijama vardı. Sağ gözü yoktu. Olması gereken yerde keçeleşmiş kırmızıyla siyah renkli bir çukur vardı. Sağ şakağından yana doğru uzanan kurumuş kan, savaş boyası gibi kulağının üstündeki kırlaşmış saçının arasına girip kaybolmuştu. Diğer gözü Meksika Körfezi'ne dikilmişti. Kızıl günbatımı onun dar ve soluk yüzünü aydınlatıyordu.

Hayret ve dehşet içinde bir çığlık atarak iki büklüm olup koltuğumdan düştüm. Sakat kalçamın üstüne düşünce, bu kez acıdan bağırdım. Ani silkinmemle ayağım az önce oturmakta olduğum koltuğa takılıp yere devrilmesine neden oldu. Tekrar merdivenlere baktığımda Tom yoktu.

VI

On dakika sonra aşağıya inmiş, onu arıyordum. Küçük Pembe'den aşağıya merdivenleri oturma pozisyonunda, popomun üstünde inmiştim. Koltuktan düşünce kalçamı hırpaladığım için değildi; bacaklarım o kadar çok titriyordu ki, yürüyerek inebileceğime zannetmiyordum. Bayılacağımdan korkuyordum.

Lake Phalen'deyken ona baktığımda, gözlerindeki anormal parlaklığı fark ettiğim Tom'u hatırladım, beni utandırmamak için yüksek sesle ağlamamaya çalışan Tom. *Patron, seni bu durumda görmeye alışamıyorum... çok üzgünüm.*

Tom'un Apple Valley'deki şık evinde telefon çalmaya başladı. İki kez evlenip boşanmış olan Tom, Mendota Heights'daki evi boşaltmamamı tavsiye eden Tom... *deplasmanda saha avantajından vazgeçmek olur,* demişti. Daha sonra benim saha avantajımın keyfini süren Tom... tabii, eğer *Sebeplenen Arkadaşlar*'a inanacak olursam... ki, ben buna inanıyordum.

Üst katta görmüş olduğum şeye de inanıyordum.

Bir kez çaldı... iki... üç.

"Hadi, aç şunu," diye mırıldandım. "Aç ulan şu telefonu." Açsaydı ne diyeceğimi bilmiyordum, umurumda da değildi. O anda istediğim tek şey onun sesini duymaktı.

Duymasına duydum, ama sesinin kaydını. "Merhaba, ben Tom Riley," dedi. "Kardeşim George ve annemle birlikte yıllık deniz yolculuğumuza çıkıyoruz... bu yıl Nassau'ya gideceğiz. Ne dersin, anne?"

"Ben artık Bahama Mama oldum," dedi sigaradan dolayı hırıltılı ama kesinlikle neşe dolu bir ses.

"Evet, öyle oldu," diye devam etti Tom. "8 Şubat'ta dönmüş olacağız. Bu arada, isterseniz mesaj bırakabilirsiniz... ne zaman bıraksınlar, George?"

"*Züp* zesini duyunca!" diye bağırdı bir erkek sesi.

"Tamam!" dedi Tom. "Ziip zesiyle. Ya da ofisimi arayabilirsiniz." Telefon numarasını verdi, sonra üçü birden, "İYİ YOLCULUKLAR!" dedi.

Bir şey söylemeden telefonu kapadım. Mesajdaki ses hiç de intiharı düşünen birinin sesi gibi değildi, ama tabii yanında en yakınları ve en sevdikleri (daha sonra onun için "Çok iyi görünüyordu" demeye aday kişiler) varken...

"İntihar olacağını kim söylüyor?" diye sordum boş odaya... sonra da, gerçekten boş mu, diye korka korka bakındım. "Bir kaza olmayacağını kim söylüyor? Hatta cinayet? Tabii, şu ana kadar gerçekleşmediğini varsayarsak?"

Ama o ana kadar olsaydı biri mutlaka bana haber verirdi. Belki Bozie ama büyük ihtimalle Pam. Üstelik..."

"İntihar," dedim. Bu kez odaya söyleyerek. "Bu bir intihar ve henüz olmadı. O gördüğüm bir uyarıydı."

Kalkıp koltuk değneğimle yatak odama gittim. Son günlerde koltuk değneğini daha az kullanır olmuştum, ama bu gece onu istiyordum. Hem de nasıl.

En iyi kızım yatağın yanında yastıklara yaslanmış duruyordu. Bu yatak aslında gerçek bir kadına ait olmalıydı... eğer hâlâ bir kadınım olsaydı. Oturup onu kaldırdım ve çizgi filmlerdekine benzeyen o kocaman mavi gözlerine baktım: *Uiii, seni kaka adam!* Benim Reba'm çizgi filmdeki Lucy Ricardo'ya benziyordu.

"Noel'de hayaletin gelip Scrooge'yi uyarması gibi oldu," dedim. "Olabilecek şeyler hakkında."

Reba bu konuda fikir yürütmedi.

"Peki, ben ne yapayım? Bu olay resimler gibi değildi. Kesinlikle resimler gibi değildi."

Ama öyleydi ve bunu biliyordum. Resimler de, görüntüler de beyinden kaynaklanıyordu ve benim beynimde bir şey değişmişti. Tahminimce bu de-

ğişiklik aldığım yaraların uygun bir bileşimi sonucu oluşmuştu. Ya da ters bir bileşim. Karşı darbe. Broca alanı. Ve Duma Adası. Burası... ne?

"Kuvvetlendiriyor," dedim Reba'ya. "Öyle değil mi?"

Reba bir şey söylemedi.

"Burada bir şey var ve beni etkiliyor. Hatta beni çağırıyor olması da mümkün mü?"

Bunu düşünmek tüylerimi ürpertti. Altımda dalgaların yerinden kaldırıp düşürdüğü midye kabukları gıcırdıyordu. Bunları midye kabuğu yerine binlerce kuru kafa olarak hayal etmek o kadar kolaydı ki... dalga geldiği zaman hepsi aynı anda dişlerini takırdatıyordu.

Galiba Jack söylemişti, ötede bir yerde çökmeye yüz tutmuş bir ev vardı. Ilse'yle birlikte o tarafa doğru giderken yol birdenbire bozuluvermişti. Ilse'nin midesi gibi. Benim midem fena değildi, ama bitkilerin kötü kokusu iğrençti ve kayıp kolumun kaşıntısı dayanılmaz hale gelmişti. Bu keşif girişimimizden bahsettiğim zaman Wireman telaşlanmış, *Duma Adası Yolu senin durumundaki biri için gezi yeri değildir,* demişti. Peki, tam olarak benim durumum neydi?

Reba fikir yürütmemeye devam etti.

"Bunun olmasını istemiyorum," dedim alçak sesle.

Reba boş boş bana bakıyordu. Ben kaka adamdım, *onun* tek düşüncesi buydu.

"Ne işe yararsın zaten?" diye sorup onu yana fırlattım. Yastığın üstüne yüzüstü düşünce poposu havada, pembe bacakları iki yana açılmış olarak kaldı... küçük bir orospuya benzemişti. *Üüü, seni kaka adam* olmuştum gerçekten.

Başımı eğip dizlerimin arasından yerdeki halıya baktım ve ensemi ovuşturdum. Oradaki kaslarım gerilmiş düğüm olmuştu. Demir gibiydi. Bir süreden beri o kötü baş ağrısını yaşamamıştım, ama bu kaslar kısa sü-

rede gevşemezse, bu gece çekeceğim vardı. Bir şeylcr yemem gerekiyordu, bu da bir başlangıç olurdu. Rahatlatıcı bir şey. O kalori yüklü donmuş yemeklerden biri iyi gelirdi... donmuş etin ve sosun üstündeki ambalajı sıyırdıktan sonra yedi dakika mikrodalgada tuttum mu... bir çırpıda hepsini lüpletirdim.

Ama bir süre daha oturmaya devam ettim. Kafamda bir dolu soru vardı, ama çoğunun cevabını vermek benim kapasitemi aşardı. Bunu anladım ve kabullendim. O vinçle olan karşılaşmamdan sonra birçok şeyi kabul etmeyi öğrenmiştim. Ne kadar acıkmış da olsam, yemeğe başlamadan önce hiç olmazsa tek bir sorunun cevabını vermek zorunda olduğumu düşündüm. Yatağın başucundaki telefon eve aitti. Numara çevirmeli, eski model ve çok şık bir cihazdı. Altında çoğu sarı sayfalardan oluşan bir rehber vardı. Çok ince olan beyaz sayfalar kısmını açtım; Elizabeth Eastlake'in numarasını bulacağımı hiç sanmıyordum. Ama vardı. Numarayı çevirdim. İki kere çaldıktan sonra Wireman açtı.

"Alo, Eastlake Malikânesi."

Gülmekten katılırken koltuğunu kıran adamın sesinden çok farklıydı. Birden yaptığım iş çok budalaca geldi, ama başka seçeneğim kalmamıştı.

"Wireman? Ben Edgar Freemantle. Yardıma ihtiyacım var."

6– Evin Hanımı

I

Ertesi öğleden sonra ben yine *El Palacio de Asesinos*'un kumsal iskelesi sonundaki masada yerimi almış oturmuştum. Çizgili şemsiye yırtık olmasına rağmen hâlâ işe yarıyordu. Denizden esen rüzgâr üstümüzdeki tişörtleri haklı çıkaracak kadar serindi. Güneş ışınları masanın yüzeyinde dans ederek yansırken ben konuşuyordum. Ve adamakıllı da konuştum... neredeyse bir saat kadar; arada bir Wireman'ın hiç boş bırakmadığı bardağımdaki yeşil buzlu çayla boğazımı ıslatarak. Nihayet durdum; bir süre sahili okşayan dalgaların hafif fısıltısından başka ses olmadı.

Wireman önceki gece sesimde yeterince terslik sezmiş olmalıydı ki, hemen golf arabasına atlayıp gelmeyi teklif etmişti. Miss Eastlake ile telsiz aracılığıyla temas kurabilirdi. Ben ertesi güne kadar bekleyebileceğimi söyledim. Önemli, dedim, ama acil değil. Yani, 911'i arayacak kadar değil. Doğruydu da. Eğer Tom deniz yolculuğu sırasında intihar edecek olursa zaten bunu önleyecek bir şey yapamazdım. Ayrıca, annesi ve kardeşi yanındayken böyle bir şey yapacağını sanmıyordum.

Wireman'a kızımın çantasını nasıl karıştırdığımı anlatmaya niyetim yoktu... bu işi düşündükçe daha çok utanıyordum. Ama **BAĞLANTI-KAYIŞI** ile konuya girip konuşmaya başladıktan sonra, duramadım. Hemen her şeyi anlatıp, Tom Riley'in Küçük Pembe'nin merdivenlerinin başında ölü gibi soluk yüzlü ve bir gözü eksik halde duruşuyla bitirdim.

Sanırım her şeyi anlatabilmemin bir nedeni Wireman'ın beni en yakın akıl hastanesine kapattırmayacağını bilmemdendi... bunu yapacak yasal yetkisi yoktu. Diğer nedeniyse, her ne kadar onun nezaketi ve neşesi beni, ona çektiyse de, hâlâ bir yabancıydı. Bazen, hatta çoğu zaman insanı mahcup eden veya üşütük gibi gelen hikâyeleri bir yabancıya anlatmanın daha kolay olduğunu düşünürüm. Ama en büyük nedeni, içimi boşaltma ihtiyacıydı; kendimi yılan zehriyle dolmuş biri gibi hissediyordum.

Wireman boşalan bardağına tekrar çay koyarken elinin hafifçe titrediğini fark ettim. Bu bana ilginç ve biraz endişe verici geldi. Sonra saatine baktı. Saatini hemşire stili takıyordu, yüzü içeri dönük. "Yarım saat falan sonra mutlaka yukarı gidip onu kontrol etmem lazım," dedi. "Eminim, bir şeyi yoktur, ama..."

"Ya varsa," diye sordum. "Düşmüşse veya başka bir şey olmuşsa?"

Cebinden bir telsiz cihazı çıkardı. Cep telefonu büyüklüğündeydi. "Bunu yanından ayırmamasına özen gösteriyorum. Ayrıca evin her yanında Hızlı Cevap çağırma düğmeleri var, ama..." Parmağını göğsüne vurdu. "Asıl alarm sistemi benim, tamam mı? Başkasına güvenmem."

Denize doğru bakıp iç geçirdi.

"Alzheimer'i var. Henüz çok kötü durumda değil, ama Dr. Hadlock kısa zamanda hızla ilerleyeceğini söylüyor. Bir yıl sonra..." Yüzü asılarak omuzlarını salladı, ama sonra yine yüzü aydınlandı. "Her gün saat on altıda çay içeriz. Çay ve *Oprah*'ın programı. Benimle yukarı gelip evin hanımıyla tanışsana. Sana bir dilim turta bile ikram ederim."

"Tamam," dedim. "Gelirim. Sence benim telesekreterime mesaj bırakıp Duma Adası'nın kız evlatlar için uğurlu bir yer olmadığını söyleyen o muydu?"

"Elbette. Ama bunu açıklamasını bekliyorsan... hatta hatırlamasını bile bekliyorsan, sana iyi şanslar. Ama belki ben yardımcı olabilirim. Dün

bana erkek kardeşleri ve kız kardeşlerini sorduğunda bunu düzeltecek fırsatım olmadı. İşin doğrusu, Elizabeth'in bütün kardeşleri kızdı. En büyüğü 1908 ya da o yıllarda doğmuş. Elizabeth'in sahneye çıkışı 1923. Annesi onu doğurduktan iki ay sonra ölüyor. Enfeksiyon gibi bir şeyden. Belki de damarlardaki pıhtıdır... o yıllarda kim ne biliyordu ki? Ölümü burada, Duma Adası'na olmuş."

"Babası tekrar evlenmiş mi?" Adamın adını hâlâ hatırlamıyordum.

Wireman yardımcı oldu. "John mu? Hayır."

"Bana altı tane kızı burada büyüttüğünü söylemeyeceksin herhalde."

"Niyeti buymuş ve bu amaçla bir dadı tutmuş. Ama en büyük kızı bir oğlanla kaçmış. Miss Elizabeth az kalsın öleceği bir kaza geçirmiş. İkizlere gelince..." Başını iki yana salladı. "Onlar Elizabeth'ten iki yaş büyüktüler. 1927 yılında kayboldular. Yüzmeye gittikleri, ters dip akıntısıyla sürüklenip bu denizde boğuldukları tahmin ediliyor."

Bir süre hiç konuşmadan, insanı aldatan bir yumuşaklıkla kıyıyı okşayan dalgaları seyrettik. Sonra bütün bunları ona, Elizabeth'in mi anlattığını sordum.

"Bir kısmını. Hepsini değil. Hatırladığı bazı şeyleri de karıştırabiliyor. Körfez sahilinin tarihçesi üzerine bir Web sitesi var; bana anlattığı şeyler arasından çıkardığım bir şey bu sitede anılıyordu. Tampa'da kütüphaneci olan bir adamla bir e-posta yazışması yaptım." Wireman ellerini kaldırıp klavyede yazar gibi yaptı. "Tessie ve Laura Eastlake. Kütüphaneci bana 9 Nisan 1927 tarihli Tampa gazetesinin bir nüshasını gönderdi. Ön sayfada sert ve ürperten bir manşet vardı. Tek kelime: KAYBOLDULAR."

"Vay canına."

"Altı yaşındaydılar. Elizabeth de o sırada dört yaşında olmalı, neler olduğunu anlayabilecek yaşta. Belki de KAYBOLDULAR gibi basit bir gaze-

te manşetini de okuyabiliyordu. İkizlerin ölümü, büyük kızı Adriana'nın fabrika müdürlerinden biriyle Atlanta'ya kaçması... John'un Duma Adası'ndan bir süreliğine uzaklaşmasına şaşırmamalı. Kalan üç kızıyla birlikte Miami'ye taşındılar. Uzun yıllar sonra burada ölmek için geri geldiğinde ona Miss Eastlake baktı." Wireman omuzlarını salladı. "Benim şimdi ona baktığım gibi. Şimdi Alzheimer hastası yaşlı bir kadının neden Duma'yı kız evlatlar için kötü bir yer olarak gördüğünü anlıyor musun?"

"Aşağı yukarı, ama Alzheimer hastası yaşlı bir kadın yeni kiracısının telefon numarasını nasıl buldu?"

Wireman hin hin baktı. "Yeni kiracı, eski numara; buradaki bütün telefonlar *otomatik çevir* listesindedir. Başka sorun var mı?"

Şaşırmıştım. "Ben, onun *otomatik çevir* listesinde miyim?"

"Beni suçlama; ben buraya film başladıktan sonra geldim. Tahminimce, onun işlerini yapan emlakçı bütün kiralık evlerin telefonlarını kaydetmiş olmalı. Ya da Miss Eastlake'in işletme müdürüdür. Altı haftada bir onun hâlâ sağ olduğunu ve benim bir şeyler araklamadığımı görmek için St. Petersburg'dan buraya gelir. Bir daha geldiği zaman ona sorarım."

"Demek ki, Miss Eastlake aklına estiği zaman bir düğmeye basarak adanın kuzey ucundaki herhangi bir evi arayabiliyor."

"Evet... bütün evler onun sonuçta." Elimin üstüne dokundu. "Ama ne var, biliyor musun, *dostum?* Sanırım bu akşam senin düğmen küçük bir sinir krizi geçirecek."

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Sakın bunu yapma."

"Evet," dedi anlıyormuş gibi. Kim bilir, belki de anlamıştı. "Her neyse, bu sana gelen esrarengiz telefon mesajını açıklıyor... ama sana şunu söylemem gerek, Duma Adası'nda açıklamaların zayıf kalması gibi bir durum vardır. Senin hikâyen de buna örnek.

"Ne demek istiyorsun? Senin de... böyle tecrübelerin oldu mu?"

Geniş esmer yüzünde hiçbir ifade olmaksızın bana baktı. Serin ocak rüzgârı şiddetini artırmış, ayak bileklerimize kum taneciklerini savuruyordu. Wireman'ın saçını da havaya kaldırmış, sağ şakağının üstünde, metal para biçimindeki yara izini açığa çıkarmıştı. Acaba bir bar kavgasında biri şişenin ağzıyla mı vurmuştu? Kimsenin bu adama o kadar öfkelenebileceğini düşünemiyordum. Çok zordu.

"Evet, benim de... *tecrübelerim* oldu," dedi, parmaklarını tırnak işareti gibi yaparak. "Çocukları *yetişkin* haline getiren şey. Ve İngilizce öğretmenlerinin ilk yıl palavra atacak bir şey bulmalarını sağlar... *edebiyat derslerinde.*" Her defasında elleriyle tırnak açıp kapama işareti yaptı.

Tamam, o konuda konuşmak istemiyordu, hiç değilse o anda. Ben de ona hikâyemim ne kadarına inandığını sordum.

Arkasına yaslanıp gözlerini yuvarladı. "Benim sabrımı sınama, *dostum.* Bir iki konuda yanılmış olabilirsin, ama kaçık değilsin. Yukarıda bir kadın var... dünyanın en tatlı insanı ve onu çok seviyorum, ama bazen beni babası sanıyor, 1934 yılında Miami'de olduğunu sanıyor. Kimi zaman o porselen bebeklerini tenis kortunun arkasındaki havuza atıyor. O öğlen uykusundayken ben bunları çıkarıp eski yerlerine koyuyorum, yoksa hırçınlaşıyor. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Sanırım yaza kadar daha kötü olacak."

"Yani?"

"Yani, ben biliyorum, *dostum,* Duma'yı biliyorum ve seni tanımaya başlıyorum. Arkadaşını ölü olarak gördüğüne inanmaya hazırım."

"Numara yapmıyorsun, değil mi?"

"Numara yapmıyorum. *Mesele,* senin bu konuda ne yapacağın; biraz kaba olacak, ama, eskiden sana ait olan çanağı yaladığı için o adamın ölmesini istemediğini varsayıyorum."

"İstemiyorum. Sadece bir anlığına bir şey oldu... nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum."

"O bir anlık şey, içinden onun çükünü baltayla koparmak sonra gözüne kızgın şiş sokmak gibi bir şey miydi? O bir anlık şey böyle bir şey miydi, *dostum?*" Wireman bir eline tabanca biçimi verip bana doğrulttu. "Meksikalı bir kadınla evliydim ve kıskançlık nedir bilirim. Normal bir şeydir. Refleks gibi."

"Karın hiç seni..." Durdum; birden bu adamla daha dün tanıştığımızı hatırladım. Ne var ki, bunu unutmak kolaydı. Wireman insanın *içine işliyordu.*

"Bildiğim kadarıyla, hayır, *dostum.* Onun yaptığı şey, gözlerimin önünde ölmek oldu." Yüzü tamamen ifadesizdi. "O konuya girmeyelim, tamam mı?"

"Tamam."

"Kıskançlık hakkında unutulmaması gereken şey, bunun gelip gittiğidir. Sıcak mevsim bastığında buradaki öğleden sonrası sağanaklarına benzer. Bunu aştığını söylüyorsun. Öyle de olması gerekir, çünkü artık onun *campesino*'su değilsin. Mesele, diğer konuda ne yapacağın. Bu adamın kendini öldürmesine nasıl engel olacaksın? Çünkü ailece yapılan bu mutlu deniz yolculuğu bitince ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Bir süre bir şey söylemedim. Wireman'ın son söylediği İspanyolca sözcüğü tercüme etmeye çalışıyordum. Artık onun çiftçisi değilsin, mi diyordu? Bunda acı bir gerçeklik vardı.

"*Dostum?* Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedim. "E-posta adresi var, ama ona ne yazayım ki? 'Sevgili Tom, intihar etmeyi düşündüğün için endişeleniyorum, lütfen bana hemen cevap yaz.' Hem zaten eminim, tatildeyken e-postasına bakmıyordur. Boşanmış olduğu iki eski karısı var, birine hâlâ nafaka ödüyor,

ama her ikisiyle de yakın değil. Bir çocuğu olmuştu, ama daha bebekken öldü... hastalığının adı... ne? *Ne* oldu?"

Wireman koltuğuna gömülüp başını çevirdi ve ikindi kahvaltılarını aramak için suya dalış yapan pelikanlara baktı. Vücut dili tiksinti duyduğunu gösteriyordu.

Bana döndü. "Bırak artık debelenmeyi. Arkadaşını kimin iyi tanıdığını biliyorsun. Ya da bildiğine inanıyorsun."

"Pam mi? Onu mu kastediyorsun?"

Sadece bana bakmakla yetindi.

"Konuşacak mısın, Wireman, yoksa sadece orada oturup duracak mısın?"

"Gidip hanımıma bakmam lazım. Artık uyanmıştır ve on altı çayını ister."

"Pam benim delirdiğimi düşünecek! Zaten *hâlâ* kaçık olduğumu düşünüyor!"

"Onu ikna et." Sonra biraz yumuşadı. "Bak, Edgar. Eğer karın ona senin sandığın kadar yakınlaşmışsa, zaten belirtileri görmüştür. Yapabileceğin tek şey bunu denemek. *Entiendes?*"(*)

"Bunun anlamını bilmiyorum."

"Karını ara, demek."

"O benim boşandığım karım."

"Hayır. Kafan değişene kadar boşanma sadece yasal bir kurgudur. O yüzden senin akli durumun hakkında ne düşündüğünü dert ediyorsun. Ama bu adam için de kaygılanıyorsan, karını ara ve adamın intiharı düşündüğünü sanman için nedenlerin olduğunu söyle."

Koltuğundan kalkıp bana elini uzattı. "Bu kadar konuşma yeter. Şimdi gel ve patronla tanış. Pişman olmazsın. Bir patron olarak çok tatlı bir insandır."

(*) Sezgi.

Uzattığı eli tuttum ve koltuktan kalkmama yardım etti. Elleri çok kuvvetliydi. Bu da Jerome Wireman'ın hiç unutmayacağım başka bir özelliğiydi. Elleri çok kuvvetliydi. Arka duvara giden yürüme iskelesi ancak tek kişinin yürüyebileceği genişlikte olduğu için ben de yalpalayarak onun ardından yürüdüm. Kapıya geldiğimiz zaman bana dönüp gülümsedi.

"Josie salı ve perşembeleri gelip temizlik yapar, Miss Eastlake uyurken de ona göz kulak olur... yani, sana da uyarsa, yarın öğleden sonra gelip resimlerine bakabilirim."

"Bakmanı istediğimi nasıl bildin? Bunu sana söylemek için hâlâ cesaretimi toplamaya çalışıyordum."

"O resim galerisindeki adama göstermeden önce birinin bakmasını istediğin çok belli. Yani kızın ve sana yardımcı olan o çocuktan başka birinin."

"Randevum cuma günü. Çok çekiniyorum."

Wireman elini havaya kaldırıp güldü. "Merak etme," dedi. "Eğer yaptıklarını bir şeye benzetemezsem, sana bunu söylerim."

"İyi olur."

Başını salladı. "Bilesin istedim." Sonra bahçe kapısını açıp beni Heron's Roost'un, diğer adıyla *Katiller'in Sarayı*'nın avlusuna soktu.

II

Avluyu, ön kapıyı manevra yapmak için kullandığımda görmüştüm, ama o gün sadece bir anlığına göz atabilmiştim. O sırada aklımda yalnızca kendimi ve yüzü kül rengi olmuş, ter içindeki kızımı Büyük Pembe'ye ulaştırmak vardı. Tenis kortunu ve yerdeki mavi karoları fark etmiştim, ama havuzu görmemiştim. Fileyi biraz gerince tenis kortu oynanmaya hazır halde olurdu. Bir sepet dolusu tenis topu kenarda duruyordu. Aklıma Ilse'nin yanında götürdüğü eskizim geldi: *Oyunun Sonu.*

"Bugünlerde," dedi Wireman yanından geçerken kortu göstererek; ben yetişebileyim diye yavaşlamıştı. "Sen ve ben. Seni çok hırpalamam... sadece servis vole... ama raket sallamayı o kadar çok istiyorum ki."

"Resimlerimi değerlendirmenin bedeli servis vole mi olacak?"

Güldü. "Bedeli var, ama o değil. Sonra söylerim. Hadi, içeri gel."

III

Wireman, beni arka kapıdan içeri aldı; loş ışıklı, büyük beyaz servis tezgâhları ve muazzam bir Westinghouse ocağı olan mutfaktan geçip içinde fısıltıların dolaştığı eve girdik. Duvarlar koyu renk pırıl pırıl ahşapla kaplıydı. Bir duvarı tamamen kitaplarla kaplı bir odadan geçerken bir köşede dikili duran şövalye zırhı gözüme çarptı. Burası gerçekten de, eski Florida stilinde bir saraydı. Kütüphane bir çalışma odasına açılıyordu; duvarlarda parıltılı soyut resimler asılıydı.

Ana salonda yürürken (ben yalpalayarak Wireman'ın takip ederken) ışık tepemizden beyaz yağmur gibi üstümüze akıyordu. Evin bu kısmı malikânenin daha eski ve mütevazı kısmını ayıran sınırdı. Wireman birden sağa döndü, ben de peşinden gidince kendimi çok büyük ve serin bir salonun içinde buldum. Pencereler çiçeklerle dolu bir yan bahçeye bakıyordu. Kızlarım bu çiçeklerin yarısının, Pam hepsinin adını bilirdi, ama ben sadece birkaç tanesini tanıyabildim: yıldızçiçeği, mürver ve kovan çiçeği. Ha, bir de rododendronları tanıdım. Bundan çok vardı. Bu bahçeyi ana avluya bağlayan patikanın üstünde keskin gözlü bir balıkçıl dolanıyordu. Yüzünde düşünceli ve ciddi bir ifade vardı. Bu kuşları yerdeyken gördüğümde hep aklıma, şimdi hangi cadıyı yakacağını düşünen Püriten cadı avcıları gelir.

Salonun ortasında, Ilse'yle birlikte Duma Adası Yolu'nu keşfe çıktığımız zaman gördüğümüz kadın duruyordu. O gün tekerlekli sandalye-

sindeydi ve ayaklarında mavi basketbol ayakkabıları vardı. Bugün yürütecine dayanarak ayakta durmaktaydı, çok büyük ve soluk renkli ayakları çıplaktı. Bej bir pantolonla, komik bir şekilde geniş omuzları olan uzun kollu, koyu kahverengi ipek bir bluz giymişti. Bu kıyafeti bana, Katharine Hepburn'ün eski filmlerini hatırlattı. Ne var ki, Katharine Hepburn en yaşlı haliyle bile bu kadar yaşlı değildi.

Babamın elektrikli trenleri için kullandığına benzeyen uzun ve alçak bir masa vardı. Üstü porselen biblolarla kaplıydı: erkekler, kadınlar, çocuklar, çiftlik hayvanları, hayvanat bahçesi hayvanları, mitolojik yaratıklar...

Elizabeth Eastlake gözlerinde sevinç ışıltılarıyla Wireman'a baktı. Bu ifadenin resmini yapmak isterdim... ama kimse ciddiye almazdı herhalde. Sanatımızda basit duyguları yansıtmaya pek inanmıyoruz, oysa her gün çevremizde en sık gördüğümüz şey.

"Wireman!" dedi Elizabeth. "Erken uyandım ve o andan beri porselenlerimle öyle güzel zaman geçiriyorum ki!" Tipik bir güneyli kız aksanı vardı. "Bak, bütün aile evde."

Masanın bir ucunda bir malikâne modeli vardı. Sütunlu olanlardan. *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki gibi. Etrafında bir düzineye yakın insan figürü daire biçiminde duruyorlardı. Bir seremoni havası vardı.

"Evet," dedi Wireman.

"Ve okul binası! Çocukları okul binasının dışına çıkardım! Gel de bak!"

"Bakarım, ama ben olmadan yataktan kalkman hiç hoşuma gitmiyor, biliyorsun."

"O telsizle seni çağırmak istemedim. Gerçekten kendimi çok iyi hissediyorum. Gel bak. Yeni arkadaşın da gelsin. Aa, ben sizi tanıyorum." Gülerek parmağıyla yaklaşmamı istedi. "Wireman sizden bahsetti. Salmon Point'te oturan yeni kiracısınız."

"Oraya Büyük Pembe adını vermiş," dedi Wireman.

Elizabeth güldü. Sigara içenlere özgü, sonunda öksürükle biten bir gülüştü. Wireman hızlı davranıp onu tuttu. Öksürmesi veya Wireman'ın onu tutması Miss Eastlake'i rahatsız etmemişti. "Bunu sevdim!" dedi öksürük dinince. "Ah, bu çok *hoşuma* gitti! Gelin de yeni okul binası düzenimi görün, Bay?... Eminim adınızı öğrenmişimdir, ama şimdi aklıma gelmiyor, siz Bay?..."

"Freemantle," dedim. "Edgar Freemantle."

Oyuncak masasına, onun yanına gittim; elini uzattı. Kaslı sayılmazdı, ama tıpkı ayakları gibi eli de adamakıllı büyüktü. Tokalaşma adabını unutmamıştı, el sıkışı kuvvetliydi. Bu sırada neşeli bir ilgiyle beni süzmeyi de ihmal etmedi. Hafıza sorunu olduğunu içtenlikle itiraf etmesi hoşuma gitmişti. Ve Alzheimer'lı falan ama, o ana kadar onun yaptığı zihinsel ve sözel hatadan daha çoğunu ben yapıyordum.

"Tanıştığımıza sevindim, Edgar. Seni daha önce gördüm, ama ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Ama daha sonra aklıma gelir. Büyük Pembe! Çok şuh bir isim!"

"Evi beğeniyorum, ha'mfendi."

"Güzel. Eğer seni tatmin ediyorsa memnun olurum. Orası ressamların evidir. Sen de ressam mısın, Edgar?"

Bana riyasız mavi gözleriyle bakıyordu. "Evet," dedim. En kolay, en çabuk cevaptı ve belki de gerçekti. "Sanırım, öyleyim."

"Tabii ki, öylesin, hayatım, ilk gördüğümde anlamıştım zaten. Resimlerinden birini almalıyım. Bedeli için Wireman seninle konuşur. Avukat olduğu kadar çok iyi de bir aşçıdır, sana söylemiş miydi?"

"Evet... hayır... yani..." Kopmuştum. Kadının konuşması bir anda çok farklı yönlere sapmıştı. Wireman ise gülmemek için kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Bu da beni gülme eşiğine getirdi, tabii.

"Büyük Pembe'de kalan bütün ressamlardan bir resim almaya gayret ederim. Elimde orada yapılmış bir Haring tablosu var. Bir de Dali eskizi."

Bunu duyunca gülmem geçiverdi. "Öyle mi?"

"Evet! Birazdan sana gösteririm, zaten görmemek mümkün değil, çünkü o skeç televizyon odasında durur ve biz de hep *Oprah*'ı seyrederiz. Değil mi, Wireman?"

"Evet, Miss Eastlake," dedi Wireman ve bileğinin iç tarafındaki saatine bir göz attı.

Kadın güldü. "Bu kadar resmi olmamız ne tuhaf, değil mi? Ben, ona Wireman, o bana, Miss Eastlake der... kafam bozulduğu zamanlar hariç... bazen bir şeyleri unuttuğum zaman öyle oluyorum. Tıpkı bir piyesteki kişiler gibiyiz. Neşeli bir piyes; herkes sonunda orkestranın başlattığı müzikle bütün oyuncuların şarkı söyleyeceğini bilir." Bunun ne hoş bir fikir olduğunu belirtmek için kahkahayla güldü, ama bu gülüşte biraz raydan çıkmış bir hava vardı.

Wireman çok nazikçe, "*Oprah*'ı seyretmek için diğer odaya gitsek iyi olacak," dedi. "Artık biraz oturman gerek. *Oprah*'ı seyrederken de bir sigara tüttürürsün; bu hoşuna gider, biliyorsun."

"Bir dakika, Wireman. Bir dakika sonra gideriz. Burada o kadar az misafirimiz oluyor ki." Sonra bana döndü. "Sen ne çeşit ressamsın, Edgar? Sanatın sanat için olduğuna inanıyor musun?"

"Kesinlikle sanatın sanat için olduğuna inanırım, ha'mfendi."

"Memnun oldum. Salmon Point bu çeşit ressamları sever. Ne diyorsun ona?"

"Resimlerime mi?"

"Hayır, tatlım... Salmon Point'e."

"Büyük Pembe, ha'mfendi."

"O halde, bundan sonra hep Büyük Pembe olacak. Ben de senin için Elizabeth olacağım."

Güldüm. Mecburdum, çünkü bunu büyük bir içtenlikle söylemişti. "Bundan sonra size Elizabeth diyeceğim."

"Çok hoş. Bir iki dakika sonra televizyon odasına geçeriz, ama önce..." Dikkatini tekrar oyuncak masasına çevirdi. "Pekâlâ, Wireman? Pekâlâ, Edgar? Çocukları nasıl yerleştirdiğimi görüyor musunuz?"

Bir düzineye yakın figür vardı, hepsinin de yüzü okul binasının sol yanına dönüktü. Öğrenci mevcudu düşük bir okul.

"Size ne ifade ediyor?" diye sordu Elizabeth. "Wireman? Edward? Herhangi biriniz?"

Tamam, bu küçük bir hataydı, ama tabii, ben böyle hatalara alışkındım. O anda da benim ismim muz kabuğu görevini yapıyordu.

"Teneffüs," dedi Wireman omuzlarını sallayarak.

"Tabii ki, değil," dedi Elizabeth. "Teneffüs olsaydı çocuklar *oynamakta* olurlardı; hepsi birbirlerine sokulmuş ağızları açık bakmazlardı."

"Ya bir yangın ya da yangın talimi," dedim.

Elizabeth yürütecinin üzerinden eğilip (Wireman hemen dengesini korumak için omuzlarından tuttu) yanağıma bir öpücük kondurdu. Buna çok şaşırdım, ama rahatsız edici bulmadım. "Çok iyi, Edward!" diye sevinçle bağırdı. "Peki, sence hangisi?"

Şöyle bir düşündüm. Soruyu ciddiye alınca cevabı kolaydı. "Talim."

"Evet!" Mavi gözleri sevinç içinde pırıl pırıl olmuştu. "Wiring'e neden öyle olduğunu söylesene."

"Yangın olsaydı, hepsi bir yana kaçışırdı. Oysa şimdi hepsi..."

"Tekrar içeri girmek için bekliyorlar." Tekrar Wireman'a döndüğü zaman değişmiş, korkan bir kadın oluvermişti. "Adını yine yanlış söyledim."

"Zararı yok, Miss Eastlake," dedi Wireman ve onun şakağına öyle şefkat dolu bir öpücük kondurdu ki, bunu görünce adamı daha çok sevdim.

Elizabeth, bana bakıp gülünce bulutların arasından güneş çıkmış gibi oldu. "Birisi sana soyadınla hitap ediyorsa, bilirsin ki..." Yine aklı dağılmış gibiydi, gülümsemesi titremeye başladı. "Bilirsin ki..."

"*Oprah*'ı seyretme zamanı gelmiştir," dedi Wireman ve onun koluna girdi. Birlikte yürütecini oyuncak masasından çevirdiler, sonra da Elizabeth şaşırtan bir hızla odanın karşı ucundaki kapıya doğru ilerledi. Wireman da dikkatle onun yanı sıra yürüdü.

Elizabeth'in televizyon odasında, tam ortada kocaman düz ekran bir Samsung'u vardı. Arkasında da bir yığın pahalı ses sitemi aksamı. Bunlara bakmadım bile. Bütün dikkatim, CD rafları üstünde duran çerçeve içindeki eskize odaklanmıştı; bir an nefes almayı bile unuttum.

Eskiz kara kalemle çizilmiş, sadece iki kırmızı çizgi eklenmişti; öğretmenlerin sınav kâğıtlarını değerlendirirken kullandıkları kırmızı tükenmezkalemle... Bu çizgiler pek de rasgele olmadan, günbatımını göstermek için ufuk çizgisi boyunca yerleştirilmişti. Bir dâhi tarafından. Bu, benim Küçük Pembe'den gördüğüm ufuk çizgimdi. Buna emindim; tıpkı ressamın gözleriyle görüp aklıyla tercüme ettiği şeyi boş beyaz kâğıda aktarırken altından gelen midye gıcırtısını dinlediğine emin olduğum gibi. Ufuk çizgisinde bir gemi vardı, herhalde bir tankerdi. Bu benim Duma Adası 13 Numara'daki ilk akşamımda gördüğüm tanker olabilirdi. Stili benimkine hiç benzemiyordu, ama tema seçimi hemen hemen aynıydı.

Altında da özensizce karalanmış imza vardı: *Salv Dali.*

IV

Oprah her zaman ilgi çeken kilo verme konusunda Kirstie Alley'i sorguya çekerken Miss Eastlake... Elizabeth'de sigarasını içti. Wireman yumurtalı sandviç yapıp ikram etti; çok lezzetliydi. Gözlerim hep Dali eskizine takılıyordu. Dr. Phil ekrana gelip seyirciler arasında azarlanmak için gönüllü oldukları belli birkaç tombul kadını haşlarken ben, Wireman ve Elizabeth'e artık gitmem gerektiğini söyledim.

Elizabeth uzaktan kumandayla Dr. Phil'in sesini kıstı ve cihazın altındaki kitabı bana uzattı. Gözlerinde alçakgönüllü ve ümitli bir ifade vardı. "Wireman öğleden sonraları gelip bana kitap okuyacağını söylüyor, Edmund, bu doğru mu?"

Bazen bir saniyeden kısa bir an içinde karar vermemiz gerekir; ben de öyle yaptım. Elizabeth'in sol yanında oturmakta olan Wireman'a hiç bakmadım. Elizabeth'in oyun masası başındayken sergilediği zekâ keskinliği azalmaktaydı; ben bile bunu anlayabiliyordum, ama daha epey bir miktar kaldığını düşündüm. Wireman'ın bulunduğu yere bir an bile gözüm gitse, benim böyle bir şey demediğimi anlayacak ve mahcup olacaktı. Onun mahcup olmasını istemiyordum. Hem ondan hoşlandığım için hem de gelecek bir iki yıl içinde mahcup olacağı pek çok şey çıkacağını düşündüğüm için. Yakında isim unutmaktan çok daha fazlası olacaktı.

"Bunu konuşmuştuk," dedim.

"Belki şimdi bana bir şiir okursun," dedi Elizabeth. "Sen seç. Şiirleri öyle özlüyorum ki. *Oprah* olmadan yaşayabilirim, ama kitapsız bir hayat susuzluk içinde bir hayattır, şiir olmayan bir hayatsa..." Güldü. Yüreğimi sızlatan bir sesti bu. "Resim olmayan bir hayat gibidir, sence öyle değil mi? Yoksa, değil mi?"

Odaya sessizlik çöktü. Bir yerlerden bir saatin tıklama sesi geldi; sadece bu vardı. Wireman bir şey söyleyecekken vazgeçti. Elizabeth, onu konuşamaz hale getirmişti; bu adamı bu hale getirmek de öyle kolay iş değildi doğrusu.

"Senin seçimin olabilir," dedi bir daha. "Ama burada çok fazla kaldığını düşünüyorsan, Edward..."

"Hayır," dedim. "Hayır, önemli değil."

Kitabın sade bir adı vardı: *Güzel Şiirler.* Editörü, Garrison Keillor'du; benim yaşamış olduğum yerlerde valilik için adaylığını koysa, kazanabilecek bir adam. Kitabı rasgele açtım ve karşıma Frank O'Hara tarafından yazılmış bir şiir çıktı. Kısaydı. Bu da onu, *benim* kitabımda iyi şiir yapardı. Başladım okumaya.

"O günlerde nasıl olduğumuzu unuttun mu
Hâlâ birinci sınıftayken
Ve gün tombul ve ağzında bir elmayla gelirken

"Zamanı dert etmenin yararı yoktur
Ama elimizde hâlâ birkaç kozumuz vardı
Ve zor engelleri aşmayı bilirdik

"Bütün çayır bizim yemeğimiz gibi görünürdü
Hız göstergelerine ihtiyacımız yoktu
Kokteylimizi su ve buzla yapabilirdik..."

Orada bana bir şey oldu. Sesim titremeye ve kelimeleri çift görmeye başladım, sanki su kelimesi gözlerime su çıkarmış gibiydi. Başımı kaldırıp, "Özür dilerim," dedim. Sesim kısıktı. Wireman endişeli görünürken Elizabeth anlayışlı bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Sorun değil, Edgar," dedi. "Şiir bazen bana da böyle yapar. İçten bir duygu utanılacak bir şey değildir. Erkekler acı çektiklerini gizlemezler."

"Kıvranma taklidi yapmazlar," diye ekledim. Sesim sanki başka birisinden geliyormuş gibiydi.

Elizabeth sevinçle güldü. "Bu adam Emily Dickinson'u[*] iyi tanıyor, Wireman!"

"Öyle galiba," dedi Wireman. Gözlerini üstümden ayırmıyordu.

"Bitirecek misin, Edward?"

"Evet, ha'mfendi.

"Sen yanımda olsaydın
Daha hızlı veya daha yeşil olmak istemezdim
Sen benim en güzel günlerimdin."

(*) Amerikan edebiyatında en çok beğenilen kadın şair.

Kitabı kapadım. "Bitti."

"Senin en güzel günlerin neydi, Edgar?" diye sordu Elizabeth.

"Belki bunlardır," dedim. "Umarım."

Elizabeth başını salladı. "O halde ben de umayım. İnsan her zaman umabilir. Ve Edgar?"

"Evet, ha'mfendi?"

"Bana, Elizabeth diyebilirsin. Hayatımın bu ucuna gelmişken ha'm-fendi denilmesi hoşuma gitmiyor. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Sanırım anlıyoruz, Elizabeth."

Güldü; gülünce de gözlerinde biriken yaşlar akmaya başladı. Göz-yaşlarının düştüğü yanakları yaşlıydı, yıpranmıştı ve kırışıklıklarla doluy-du, ama gözleri gençti. Gençti.

V

On dakika sonra Wireman'la birlikte yine kumsaldaki iskeledeydik. Evin hanımını bir dilim kek, bir bardak çay ve uzaktan kumandayla bir-likte bırakmıştık. Torbamda Wireman'ın yaptığı yumurtalı sandviçlerden iki adet vardı. Bunları götürmezsem, bozulacaklarını söyledi, çok ısrar et-mesi de gerekmedi. Ondan birkaç tane de aspirin istedim.

"Bak," dedi Wireman. "Kitap okuma konusunda özür dilerim. İnan bana, önce sana soracaktım."

"Dert etme, Wireman."

Başını salladı ama yüzüme değil, körfeze bakıyordu. "Ona hiçbir va-atte bulunmadığımı bilmeni isterim. Ama... artık tam çocuk gibi oldu. Tıpkı çocuklar gibi, olmasını istediği şeyleri olmuş gibi görüyor."

"İstediği şey de birinin ona okuması."

"Evet."

"Kasette veya CD'de kayıtlı şiirler onu tatmin etmiyor mu?"

"Hayır. Kayıttan ve canlı okuma arasındaki fark, taze mantarla konservesi arasındaki fark gibidir, diyor." Güldü, ama hâlâ bana bakmıyordu.

"Sen neden ona okumuyorsun, Wireman?"

Gözleri hâlâ denize çevrili halde. "Çünkü artık okuyamıyorum," dedi.

"Artık mı... neden?"

Bir an bunu aklında tarttıktan sonra başını iki yana salladı. "Bugün olmaz. Wireman yoruldu, dostum, Elizabeth de bu gece huysuz olacak. Sinirli ve münakaşacı; kafası karışık, pişmanlıklar içinde olacak kendisini Londra'da veya St. Tropez'de zannedecek. Belirtilerini gördüm."

"Başka bir gün bana söyler misin?"

"Evet." Burnundan iç çekti. "Sen, bana kendininkini gösterebiliyorsan, ben de benimkini gösterebilirim, herhalde, ama pek de hevesli değilim. Tek başına dönebileceğine emin misin?"

"Kesinlikle," dedim ama kalçam kocaman bir motor gibi zonkluyordu.

"Seni golf arabasıyla götürürdüm, gerçekten, ama Elizabeth bu durumdayken... tutup pencereleri yıkamaya kalkabilir... ya da rafların tozunu almaya ya da yürüteci olmadan yürüyüşe çıkmaya kalkabilir." Bu düşünceyle birden ürperdi.

"Herkes beni golf arabasına bindirmeye çalışıyor," dedim.

"Karını arayacak mısın?"

"Başka seçeneğim olduğunu zannetmiyorum," dedim.

"İyi olur. Resimlerine bakmaya geldiğim zaman bana anlatırsın. Herhangi bir zaman olabilir. Eğer sabah olmasını tercih edersen, telefonla çağırabileceğim bir hemşire var... Annmarie Whistler."

"Tamam. Sağ ol. Ve beni dinlediğin için de teşekkür ederim, Wireman."

"Ben de patrona şiir okuduğun için teşekkür ederim, dostum."

Kumsalda evime doğru yürümeye başladım, ama elli metre kadar gittikten sonra aklıma bir şey geldi. Wireman'ın eve dönmüş olabileceğini düşünerek geriyc baktım, ama hâlâ elleri cebinde denize bakar halde duruyordu. "Wireman!"

"Ne?"

"Elizabeth'in kendisi de ressam mıydı?"

Uzunca bir süre cevap vermedi. Sadece artan rüzgârın etkisiyle daha gürültülü gelen dalgaların sesi duyuldu. Sonra, "Bu ilginç bir soru, Edgar," dedi. "Eğer ona soracak olursan... ki, bunu tavsiye etmem... sana hayır, diyecektir. Ama doğru olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Sen şimdi yürümene bak, dostum," dedi cevap yerine. "Yoksa o kalçan fena tutulacak." Sonra da bana bir el sallayıp döndü ve iskeleden yürüyerek eve doğru yollandı.

Bir an öylece kaldıktan sonra ben de döndüm ve Büyük Pembe'ye doğru yürümeye başladım. Yolum uzundu ve ben eve varmadan önce iyice uzamış gölgem deniz yulafları içinde kayboldu, ama sonunda eve geldim. Dalgalar giderek büyüyor, evin altında midye kabuklarının mırıltıları bir kez daha hararetli tartışmalara dönüyordu.

Resim Nasıl Çizilir (IV)

Bildiğiniz bir şeyle başlayın, sonra bunu yeniden keşfedin. Sanat büyülüdür; bu tartışılmaz, ama bütün sanat, ne kadar alışılmadık olsa da, her gün olagelen şeylerde başlar. Yeter ki, sıradan bir toprak üstünde tuhaf çiçekler açtığı zaman şaşırmayın. Elizabeth bunu biliyordu. Ona kimse öğretmiş değildi, kendi kendine öğrenmişti.

Çizdikçe daha çok görüyordu. Daha çok gördükçe daha çok çizmek istiyordu. Bu iş böyledir. Ve daha çok gördükçe lisanı daha çok geri gelmeye başladı; önce arabadan düşüp başını çarptığı gün bildiği dört beş yüz kelime, sonra da çok çok daha fazlası.

Babası onun resimlerindeki hızla gelişen ince zevkine şaşırıyordu. Ablaları da öyle... her iki Büyük Kaka ve ikizler (Adie değil; Adie üç arkadaşı ve iki güvenilir şaperonuyla(*) birlikte Avrupa'daydı... evleneceği adam, Emery Paulson henüz sahneye çıkmamıştı). Dadı/hizmetçi olan kadın ondan korkar olmuştu.

Onunla en baştan beri ilgilenmekte olan doktor küçük kızın egzersizlerine ve heyecanlanmasına çok dikkat edilmesi gerektiği konusunda uyarmıştı, yoksa ateşi çıkabilirdi, ama 1926 yılının ocak ayına gelindiğinde Elizabeth'in adanın güney ucunda dolaşmadığı yer kalmamıştı; resim defteri elinde, gördüğü her şeyin resmini yapıyordu.

O kış Elizabeth ailesindeki herkesin resimlerinden bıkmaya başladığını görecekti... önce Büyük Kakalar Maria ve Hannah, sonra Tessie ve Lo-Lo,

(*) Bir genç kıza her zaman eşlik eden yaşlı kadın.

sonra babası, hatta sonra dadı Nan Melda bile. Dozu arttığı zaman dehanın bile bıkkınlık yarattığını anlıyor muydu? Belki de, bir çocuğa özgü içgüdüyle, anlıyordu.

Onların bu bıkkınlığının sonucu olarak Elizabeth büyük bir kararlılıkla kendi gördüğü şeylerdeki harikalığı tekrar keşfederek onların da görmesini sağlamaya çalıştı.

Böylece onun gerçek ötesi aşaması başladı: önce baş aşağıya uçan kuşlar, sonra suda yürüyen hayvanlar ve sonra onun az çok tanınmasına yol açan, Gülen Atlar. Ve işte o zaman bir şey değişti. Elizabeth'i kendi kanalı olarak kullanan karanlık bir şey içeri sızdı.

Bebeğinin resmini çizmeye başladı, bunu yapınca bebeği konuşmaya başladı.

Noveen.

O sırada Adie Fransa'dan dönmüştü ve Noveen çoğu zaman Adie'nin ince ve neşeli sesiyle konuşarak, Elizabeth'e Fransızca tekerlemeler söylüyordu. Yatak örtüsünün üstünde bebeğin yüz resimleri (iri, yuvarlak ve kırmızı dudakları dışında tamamen kahverengi) saçılmış haldeyken bazen Noveen, onu ninniler söyleyerek uyutuyordu.

Bazen Noveen, ona masal anlatıyordu... karmakarışık ama harika masallar. Sindirella, Oz'dan gelen kırmızı terlikleri giyiyor; Bobbsey İkizler'i Büyülü Orman'da kayboluyorlar ve çatısı nane şekerinden yapılmış tatlı bir ev buluyorlar.

Ama sonra Noveen'in sesi değişti. Artık Adie'nin sesi değildi. Elizabeth'in tanıdığı hiç kimsenin sesi değildi ve Elizabeth, ona susmasını söylediği zaman bile Noveen konuşmaya devam ediyordu. İlk başlarda o ses hoş gibiydi. Belki biraz eğlenceli. Tuhaftı, ama eğlenceliydi.

Sonra her şey değişti, değil mi? Çünkü sanat büyülüdür ve her büyülü şey de beyaz değildir.

Küçük kızlar için bile.

7– Sanat Sanat İçindir

I

Odadaki içki dolabında tek şişe bira vardı. Benim istediğim küçük bir kadeh sert içkiydi, bu nedenle biraya dokunmadım. Beklemek istiyordum, önce yumurtalı sandviçlerimden birini yiyip sonra karıma ne söyleyeceğimi düşünmek istiyordum, ama bunu da yapmadım. Bazen bir işi yapmanın tek yolu o işi yapmaktır. Telsiz telefonu alıp Florida odasına geçtim. Camlar kapalı olmasına rağmen oda serindi, ama böylesi daha iyiydi. Serin havada kafam daha iyi çalışırdı. Hem belki ufuk çizgisine doğru inişe geçen ve denizin üstünü altın rengine boyayan güneşin manzarası beni sakinleştirirdi. Çünkü hiç sakin değildim. Kalbim çok hızlı çarpıyor, yanaklarım ateş gibiydi ve kalçam fena halde canımı yakıyordu; bir anda karımın adını hatırlayamadığımı fark ettim ve dehşet içinde kaldım. Hatırlamak için kendimi her zorladığımda dilimin ucuna İspanyolca tehlike anlamına gelen *peligro* sözcüğü geliyordu.

Minnesota'ya telefon açmadan önce bir şeye kesinlikle ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Telefonu kanepenin üstüne bırakıp koltuk değneğimin yardımıyla (o gece yatana kadar vücudumun bir parçası olacaktı) yatak odasına gittim ve Reba'yı aldım. Onun mavi gözlerine bir kere bakmam Pam'in adını hatırlamama yetti ve nabzım normale döndü. En iyi kızımı çotuğumla yanım arasına sıkıştırıp kemiksiz pembe bacakları sallana sallana Florida

odasına döndüm ve tekrar kanepeye oturdum. Reba'yı da batan güneşi görebilmesi için yanıma oturttum.

"Çok uzun süre bakarsan kör olabilirsin," dedim. "Tabii, bütün eğlencesi de buradadır. Bruce Springsteen, 1973 falan, *dostum.*"

Reba cevap vermedi.

"Aslında şimdi yukarıda olup bunun resmini yapmalıydım," dedim ona. "Miktirici sanatı miktirici sanat için yapmalıyım."

Cevap yok. Reba'nın kocaman gözleri, Amerika'nın en kaka adamıyla kalakaldığını bütün dünyaya ilan eder gibiydi.

Telsiz telefonu alıp onun yüzüne doğru sallayarak, "Bunu yapabilirim," dedim.

Reba bir şey söylemedi, ama kuşkulu görünüyordu. Altımızda midye kabukları rüzgârın yönlendirdiği tartışmaya devam ediyorlardı. *Sen yaptın, ben yapmadım, tabii ki, sen yaptın.*

Bu konuyu Öfke Yönetimi Bebeği'mle konuşmak istiyordum. Ama bunun yerine eskiden benim olan evin numarasını tuşladım. Bunu hatırlamakta zorluk çekmemiştim. Pam'in telesekreteri çıkacak, diye umuyordum, ama telefonu soluk soluğa kendisi açtı. "Selam, Joanie, iyi ki, aradın. Ben gecikiyorum, umarım üç on beş randevumuzu..."

"Joanie değil," dedim; bu sırada hiç düşünmeden Reba'yı alıp kucağıma oturttum. "Ben Edgar. Üç on beş randevunu iptal etsen iyi olur. Önemli bir şey konuşmamız gerekiyor."

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Benimle ilgili değil. Ben iyiyim."

"Edgar daha sonra konuşabilir miyiz? Saçımı yaptırmam gerek ve çok geç kalmış durumdayım. Saat altıda dönerim."

"Tom Riley hakkında."

Pam'in tarafındaki dünyada bir sessizlik. Bir on saniye falan sürdü. Bu on saniye sırasında denize yansıyan altın renkli ışıma biraz karardı.

Elizabeth Eastlake, Emily Dickinson'u tanıyordu; acaba Vachel Lindsay'i de tanır mı, diye aklımdan geçirdim.

"Ne olmuş Tom'a," diye sordu Pam biraz zaman geçtikten sonra. Temkinli bir sesti, hem de çok temkinli. Kuaför randevusunun aklından çıktığına emindim.

"Onun intihar etmeyi düşündüğünü sanıyorum." Telefonu omzuma dayayıp Reba'nın saçlarını okşamaya başladım. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Ben ne... Ben nereden..." Soluğu kesilmiş gibiydi. "Tanrı aşkına, böyle bir şeyi neden bilecekmişim..." Sonra biraz toparlanır gibi oldu ve haklı yere öfkelendiğini düşündü. Böyle durumlarda işe yarıyor herhalde. "Gökten düşer gibi beni arıyorsun ve Tom Riley'in akli durumunu söylememi mi bekliyorsun? Senin iyileşmekte olduğunu düşünüyordum, ama galiba çok iyimser..."

"Belki onunla düzüştüğün için bir şeyler sezmiş olabilirsin." Elim Reba'nın turuncuya çalan saçlarını yolacak gibi kavradı. "Yanılıyor muyum?"

"*Bu delilik!*" diye çığlığa yakın bir ses çıkardı. "Senin *yardıma* ihtiyacın var, Edgar! Ya Dr. Kamen'i ara ya da oradan bir doktor bul kendine ve bunu *hemen* yap!"

Öfkem... ve bunu mutlaka izleyen kelimeleri söyleyememe durumum... birden kayboldu. Reba'nın saçını kavrayan elim gevşedi.

"Sakin ol, Pam. Bu iş seninle ilgili değil. Benimle de. Tom'la ilgili. Onda herhangi bir depresyon belirtisi gördün mü? Görmüş olmalısın."

Cevap yok. Ama telefonun kapanma sesi de yok. Soluklarını duyabiliyordum.

Nihayet, "Tamam, tamam," dedi. "Anlaşıldı. Bu düşünce aklına nereden geldi, biliyorum. Küçük Bayan Dram Kraliçesi, değil mi? Sanırım Ilse sana, Palm Desert'taki Max Stanton'u da anlatmıştır. Aman, Edgar, kızımızın nasıl olduğunu *biliyorsun!*"

Bunu işitince öfkemin geri dönme tehlikesini hissettim. Elimi uzatıp Reba'nın yumuşak karnını avuçladım. *Bunu yapabilirim,* diye düşündüm. *Bu iş Ilse'yle de ilgili değil. Ya Pam? Pam sadece çok korkmuş durumda, çünkü hiç beklemediği bir yerden karşısına çıktı. Korkuyor ve kızgın, ama ben bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım.*

Bir an için onu öldürmek istediğimi bir yana bırakalım. Ya da eğer burada, Florida odasında yanımda olsaydı öldürmeye kalkışacağımı da.

"Ilse bir şey söylemedi."

"Bu kadar kaçıklık yeter, artık telefonu kapatıyorum..."

"Bilmediğim tek şey, hangisinin seni göğsüne dövme yapmaya ikna ettiği. O küçük gül."

Çığlık attı. Kısa, alçak sesli bir çığlıktı, ama yeterliydi. Yine bir sessizlik. Sonra da patlama geldi. "O şıllık! Gördü ve sana söyledi! Başka türlü bilmene imkân yok. Her neyse, *hiçbir* anlamı yok. *Hiçbir* şeyi kanıtlamaz!"

"Mahkemede değiliz, Pam," dedim.

Cevap vermedi, ama solumasını işitiyordum.

"Ilse'nin bu Max hakkında şüpheleri vardı, ama Tom'la ilgili en küçük bir fikri bile yok. Ona söyleyecek olursan, kızımızın kalbini kırarsın." Durdum. "Benimkini de."

Pam ağlıyordu. "Kalbinin içine edeyim. Senin de içine edeyim. Keşke ölseydin. Keşke ölseydin pis yalancı, adi herif!"

Hiç değilse artık ben, onun hakkında böyle düşünmüyordum. Çok şükür.

Denizin üstündeki altın renkli ışıma artık bakır rengine dönmüştü.

"Tom'un akli durumu hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Hem bilesin, onunla ilişkim falan yok. Bir ara vardı, hepsi üç hafta sürdü. Bitti. Palm Desert'tan döndüğümde bunu ona kesin bir dille

söyledim. Birçok nedeni var, ama asıl nedeni onun çok..." Birden Pam geri sıçradı. "Sana bunu Ilse söylemiş olmalı. Bak, Melinda bilseydi bile söylemezdi." Ve birden saçma bir kin kusmaya başladı. "Neler çektiğimi o biliyordu."

Pam'le bu konuyu konuşmak için hayret edecek kadar ilgisizdim. İlgim başka bir şeye yönelikti. "Onun çok... ne?"

"*Kimin* çok ne?" diye bağırdı. "Öff, bundan hiç hoşlanmıyorum. Böyle sorguya çekilmekten!"

Sanki ben bayılıyordum. "Tom'un. 'Asıl nedeni onun çok', diyordun sonra durdun."

"Dengesiz olması. Duygusal bir çöp torbası gibi. Bir gün iyi, bir gün huysuz, bazı günlerde her ikisi de, özellikle de..."

Pam birden sustu.

"Haplarını almazsa," diye tamamladım onun yerine.

"Evet, öyle; eh, ben onun psikiyatrı değilim," dedi Pam; sesindeki nitelik sadece öfke değildi. Masmavi çelik olduğuna emindim. Tanrım. Yıllarca evli olduğum kadın gerektiğinde ne kadar sert olabiliyordu, ama bu bağışlamaz çeliğin yeni bir şey olduğunu düşündüm: benim kazamdan ona kalan bir şey. Pam'in sakatlığı.

"Edgar, bu ruh doktorculuğu oyunundan sıkıldım artık. Bir kereciğine olsun, ikide bir ağzına hap atmayan, adam gibi bir adama rastlamak isterdim. Şimdi sana bir şey söyleyemem, daha sonra, sinirlerim bu kadar bozuk değilken sor."

Kulağıma burun çekme sesi geldi, bunu izleyecek ağlama sesini bekledim. Çok sürmedi. Ağlaması her zamanki gibiydi; belli ki, bazı şeyler hiç değişmiyordu.

"Kahrol, Edgar, pekâlâ iyi başlamış olan günümün içine ettiğin için."

"Kimle yattığın umurumda değil," dedim. "Biz boşandık. İstediğim tek şey Tom Riley'in hayatını kurtarmak."

Bu kez öyle yüksek bir sesle bağırdı ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "*Ben, onun hayatından SORUMLU değilim! İLİŞKİMİZ BİTTİ! Sana az önce söyledim ya!*" Sonra biraz daha alçak sesle: "Zaten şimdi St. Paul'de bile değil. Annesi ve o homo erkek kardeşiyle birlikte deniz yolculuğuna çıktılar."

Birden anladım ya da anladığımı sandım. Sanki her şeyi havadan, kuşbakışı görür gibi olmuştum. Belki de ben intiharı düşündüğüm sırada bunun mutlaka kaza gibi görünmesine gayret etmeye karar verdiğim içindi. Nedeni hayat sigortasından gelecek para değildi; sadece kızlarımın, babalarının intihar ettiğini bilen bir toplum içinde damgalanmalarını istememiştim.

Cevap buydu, değil mi?

"Ona bildiğini söyle. Döndüğü zaman ona kendini öldürmeyi düşündüğünü bildiğini söyle."

"Neden bana inansın ki?"

"Çünkü intihar etmeyi düşünüyor. Çünkü onu tanıyorsun. Çünkü o bir akıl hastası ve sırtında **İNTİHARI DÜŞÜNÜYOR** yazılı bir ilan taşıdığını sanıyor. Sakinleştirici ilaçlarını aksattığını bildiğini söyle. Bunu biliyorsun, değil mi? Gerçekten."

"Evet. Bunu ona defalarca söylemişimdir, ama yararı olmuyordu."

"İlaçlarını almazsa devamlı dırdır edeceğini söyledin mi hiç? Başkalarına da bunu söyleyeceğini?"

"Hayır, bundan sonra da bunu yapacak değilim!" Pam şaşırmış gibiydi. "St. Paul'de herkesin benim, Tom Riley ile yattığımı bilmesini mi istiyorsun? Onunla bir *ilişkim* olduğunu herkes bilsin mi?"

"Peki, St. Paul'de herkes onun başına bir şey gelecek, diye endişelendiğini bilse ne olur? Bu da çok kötü bir şey mi?"

Pam sessiz kaldı.

"Senden tek istediğim, o döndüğü zaman onunla yüzleşmen ve..."

"Tek istediğin! Zaten senin bütün hayatın istemek olmuştur. Bak, sana ne diyeceğim, Eddie eğer bu iş senin için o kadar önemliyse, o zaman onunla *sen* yüzleş!" Yine o cırtlak ve sert ses çıkmıştı, ama bu kez içinde korku da vardı.

"Eğer ilişkiyi bitiren sensen herhalde hâlâ onun üstünde biraz gücün vardır. Belki de... onun hayatının kurtulmasını sağlayacak bir güç. Biliyorum, biraz korkutucu geliyor, ama bu iş sana kaldı."

"Hayır, bana kalmadı. Telefonu kapatıyorum."

"Eğer kendini öldürürse, hayatının sonuna kadar vicdan azabı çekeceğini sanmam... ama en az bir yıl boyunca kendini çok kötü hissedersin. Belki de iki yıl."

"Hissetmem. Geceleri içim rahat uyurum."

"Kusura bakma, Panda, sana inanmıyorum."

Bu ona çok eskiden taktığım bir isimdi; yıllardır hiç kullanmamıştım, bu adı nasıl taktığımı da hatırlamıyorum, ama Pam'i çözmeye yetti. Yine ağlamaya başladı. Bu kez öfkeli değildi. "Neden böyle hainlik ediyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Bu konuşma benim de istediğim bir şey değildi. Benim istediğim, birkaç tane ağrı kesici hap almaktı. Sonra belki yatağa serilip biraz da ben ağlardım. "Ona bildiğini söyle. Ona tekrar psikiyatrını görmesini ve sakinleştirici ilaçlarını almasını söyle. En önemlisi de... eğer kendini öldürürse, annesinden ve erkek kardeşinden başlayarak herkese bunu anlatacağını söyle. Ölümünü kaza gibi göstermek için ne kadar çabalasa da herkes bunun intihar olduğunu bilecek."

"Bunu yapamam! *Yapamam!*" Ümitsiz bir sesti.

Bir an düşündükten sonra Tom Riley'in hayatını tamamen Pam'in ellerine bırakmaya karar verdim... sanki telefon hattından ona iletir gibi.

Bir sorunu bu şekilde başkasına pas etmek Edgar Freemantle'nin kitabında hiç olmamıştı, ama tabii, o Edgar Freemantle zamanını günbatımı resimleri yaparak geçiren bir adam değildi. Ya da bebek oynayarak.

"Karar senin, Panda. Eğer hâlâ seni sevmiyorsa, belki yararsız olabilir, ama..."

"Yok, hâlâ seviyor." Sesi daha da ümitsiz çıkmıştı.

"O halde ona söyle, hayatını tekrar yaşamaya başlasın, sevse de sevmese de."

"Tipik Edgar, hâlâ bir şeyleri yönetiyor işte," dedi Pam. "Ta uzakta, ada krallığındaki tahtından bile. İşte bizim Edgar'ımız. Canavar Edgar."

"Buna kırıldım," dedim.

"Çok iyi," dedi ve telefonu kapadı. Bir süre daha kanepede oturup günbatımının daha parlak bir renge dönüşmesini seyrettim. Florida odası serinlemeye başlamıştı. Florida'da kış olmadığını sananlar çok yanılırlar. 1977 yılında Sarasota'da üç santimetre kar yağmış. Galiba her yerde soğuma oluyor. Bahse girerim cehennemde bile kar yağıyordur, ama yerde kaldığını pek sanmam.

II

Ertesi gün öğlen yemeğinden hemen sonra Wireman telefon etti ve resimlerimi göstermek için davetim hâlâ geçerli mi, diye sordu. Bana fikrini hiç cilalamadan söyleyeceğine söz vermişti; bunu hatırlayınca biraz gerildim, ama yine de gelmesini söyledim.

En güzel bulduğum on altı resmi çıkardım... ama bu ocak öğleden sonrası, gün ışığında hepsi de bana yavan göründü. Carson Jones eskizim hâlâ yatak odamdaki dolabın üstünde duruyordu. Onu da aldım ve sıradaki resimlerin en sonuna koydum. Boyalı kalemle yaptıklarım yağlıboya

çalışmalarıma göre çok gösterişsiz duruyordu ve tabii, daha küçüktü, ama yine de diğerlerinde olmayan bir özelliği vardı.

Kırmızı cüppe olan resmi de çıkarmayı düşündüm, ama sonra vazgeçtim. Belki beni ürperttiği için. Bunun yerine, kalemle yaptığım, tankerli, *Selam* adlı çalışmamı çıkardım.

O sırada sarı şeritli golf arabasıyla Wireman geldi. Zili çalmasına gerek kalmadı. Kapıda onu karşılamak için bekliyordum.

"Çok gergin görünüyorsun, *dostum,*" dedi içeri girerken. "Gevşe biraz. Ben, doktor değilim, burası da doktorun muayenehanesi değil."

"Elimde değil. Burası bir inşaat olsaydı ve sen belediye müfettişi olsaydın böyle hissetmezdim, ama..."

"Ama o senin öbür hayatındı," dedi Wireman. "Bu senin yeni hayatın ve daha henüz tam alışamadın."

"Aşağı yukarı dediğin gibi."

"Tabii, ya. Öbür hayatın dedim de, karını arayıp benimle konuştuğun o konuyu açtın mı?"

"Evet. Neler konuştuğumuzu kelimesi kelimesine bilmek ister misin?"

"Hayır. Sadece bu görüşme sonucu için rahatladı mı, onu bilmek istiyorum."

"Pam'le hastanede uyandığım günden beri içimi rahatlatan bir konuşmam olmadı. Ama, Tom'u arayacağına emin gibiyim."

"O halde, tamam, demektir. *Babe 1995.*" Wireman artık tamamen içeri girmiş meraklı gözlerle etrafına bakınıyordu. "Yaptığın değişiklikler hoşuma gitti."

Kahkahayı bastım. Değişiklik bir yana, televizyonun üstündeki sigara içilmez yazısını bile kaldırmamıştım. "Yeni olan tek şey, Jack'e aldırdığım ve üst kata koyduğum koşu bandı. Sen herhalde buraya daha önce de gelmişsindir."

Bana gizemli bir gülümsemeyle baktı. "Hepimiz buraya daha önce geldik, *dostum...* bu iş profesyonel futboldan bile büyüktür. Bunu söyleyen romancı Peter Straub yaklaşık, 1985 yılında."

"Anlayamadım."

"Bayan Eastlake'in yanında çalışmaya başlayalı on altı ay oldu... sadece Frank Kasırgası sırasında kısa süreliğine St. Pete'ye gittim. Her neyse, Salmon Point'i... pardon, Büyük Pembe'yi son kiralayanlar sekiz haftalığına tuttular, ama sadece iki hafta oturduktan sonra çekip gittiler. Ya evi sevmediler ya da ev onları." Wireman hayalet taklidi yaparak kollarını havaya kaldırıp birkaç adım attı. Ne var ki, giydiği tropik çiçekler ve kuş desenli gömleği yaratmak istediği havaya ters düşüyordu. "Daha sonraysa, Büyük Pembe'de her ne yürüdüyse... *yalnız yürüdü.*"

"Romancı Shirley Jackson," dedim. "Bilmemkaç yılında."

"Evet." Wireman bir şey anlatmaya çalışıyordu. Büyük Pembe. Kollarını iki yana açıp her şeyi kapsadığını gösteren bir hareket yaptı. "*ESKİDEN!* Tipik bir Yirmi Birinci Yüzyıl Florida tarzı dekore edilmiş Kiralık Ev! *ŞİMDİ!* Yirmi Birinci Yüzyıl Florida tarzı dekore edilmiş Kiralık Ev, artı üst katta Cybex marka bir koşu bandı ve... "Gözlerini kıstı. "Florida odasındaki kanepede oturan şey bir Lucille Ball(*) bebeği mi?"

"Onun adı Reba, Öfke Yönetimi Kraliçesi. Bana, onu psikiyatr dostum Dr. Kramer verdi." Ama doğru olmamıştı. Olmayan kolum fena halde kaşınmaya başladı. Belki de on bininci kez kaşımaya çalıştım ve yeni yeni iyileşmeye başlayan kaburgalarımı kaşıdım. "Bir dakika bekle," dedim ve körfezi seyretmekte olan Reba'ya baktım. *Bunu yapabilirim,* diye düşündüm. *Bu da tıpkı devlete kaptırmamak için sakladığın paranın yeri gibi.*

Wireman sabırla bekliyordu.

(*) Ellili yıllarda ABD televizyonlarında "I Love Lucy" dizisiyle popüler olan komedi yıldızı.

Kolum kaşındı. Olmayan kolum. Bazen çizmek isteyen kolum. O anda da çizmek istedi. Galiba, Wireman'ı çizmek istiyordu. Wireman ve bir kâse meyve. Wireman ve tabanca.

Manyaklaşma, diye düşündüm.

Bunu yapabilirim, diye düşündüm.

Off-shore bankalarda paranı devletten gizliyorsun, diye düşündüm. *Nassau. Bahama Adaları.* Cayman Adaları. Ve, pat, diye aklıma geldi.

"Kamen," dedim. "Adı bu. Reba'yı bana Kamen verdi. Xander Kamen."

"Eh, artık bu meseleyi hallettiğimize göre resimlere bakabiliriz," dedi Wireman.

"Tamam," dedim ve koltuk değneğimin yardımıyla merdivenlere yöneldim. Yarısına geldiğimde aklıma bir şey geldi ve durdum. "Wireman," dedim arkama dönmeden. "Koşu bandımın Cybex marka olduğunu nasıl bildin?"

Bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra: "Bildiğim tek marka odur," dedi. "Şimdi şu merdivenleri çıkacak mısın yoksa popona bir tekme mi istersin?"

Kulağa inandırıcı geliyor, ama sahteliği belli, diye düşündüm merdivenleri çıkmaya devam ederken. *Bence yalan söylüyorsun ve ne var, biliyor musun? Bence benim bildiğimi biliyorsun.*

III

Eserlerimi Küçük Pembe'nin kuzey duvarına dayamıştım; öğleden sonrası güneşi, resimlerime doğal ışık veriyordu. Wireman yavaş yavaş onların önünden geçerken arada bir durup bazılarına ikinci kez baktı. Bana kalırsa resimlerim hak ettiğinden daha çok ışık almaktaydı. Ilse ve Jack beğendiklerini söylemişlerdi, ama biri kızımdı, diğeri ücretli yardımcım.

Wireman kalemle yapılmış tankerli resme gelince çömeldi ve otuz saniye boyunca kolları bacaklarının üstünde, elleri dizlerinden aşağıya sarkar durumda kaldı.

"Ne..." diye başladım.

"Şşştt," dedi ve otuz saniyelik bir sessizliğe daha katlandım. Sonra ayağa kalktı. Bana döndüğü zaman gözleri çok irileşmiş gibiydi ve bir tanesi kızarmıştı. İç köşesinden su (gözyaşı değil) akıyordu. Arka cebinden bir mendil çıkarıp gözünü sildi; bu işi her gün on kere yapmaya alışkın birinin otomatik hareketi gibiydi.

"Vay canına," dedi; mendili yine arka cebine yerleştirirken pencereye doğru yürüdü.

"Vay canına ne?" diye sordum. "Vay canına *ne?*

Pencereden dışarı bakıyordu. "Bunların ne kadar iyi olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Yani gerçekten farkında değilsin."

"Öyle mi?" diye sordum. Kendimden hiç bu kadar kuşku duymamıştım. "Ciddi misin?"

"Bunları zaman sırasına göre mi yerleştirdin?" diye sordu hâlâ gözleri körfeze dönük. O şakacı, iğneleyici, hep gülen Wireman bambaşka biri olmuştu. Şu anda dinlediğim Wireman jüri üyelerinin dinlemeye alışkın olduğu biri gibiydi... tabii, onun o çeşit bir avukat olduğunu varsayarsam. "Zaman sıralı, değil mi? Yani, son ikisi dışında. Onların çok daha erken dönem olduğu belli."

Resim yapmaya başlayalı birkaç ay olmuşken herhangi birinin "çok daha erken dönem" diye nitelenmesi tuhaf geldi, ama bir göz gezdirdiğim zaman onun haklı olduğunu anladım. Resimlerimi kronolojik sıraya göre yerleştirmeyi düşünmemiştim... yani, bilerek değildi, ama gerçekten de öyle yapmıştım.

"Evet," dedim. "En başta yaptığımdan en son yaptığıma doğru."

Son dört resmi işaret etti... benim günbatımı karması olarak nitelendirdiklerime. Bir tanesine nautilus kabuğu eklemiştim, birine, üstünde **Memorex** yazılı (ve ortasından kızıl güneş ışığı geçen) bir CD, üçüncüsüne, kumsalda bulduğum ama resimde tarih öncesi devasa pterodactyl kadar büyük yansıttığım ölü bir martı kondurmuştum. Dördüncüsü, dijital fotoğrafından yaptığım, Büyük Pembe altındaki midye kabuğu yatağıydı. Buna da, her nedense, güller eklemiştim. Büyük Pembe civarında hiç gül yoktu, ama yeni dostum Google'da bir sürü gül fotoğrafı vardı.

"Bu son grup yağlıboya tablo," dedi Wireman. "Bunları gören oldu mu? Kızın gördü mü?"

"Hayır. Bu dördünü o gittikten sonra yaptım."

"Yanında çalışan çocuk?"

"Hayır."

"Tabii, bunu da kızına göstermedin, şu erkek arkadaşının..."

"Tabii ki, hayır. Şaka mı ediyorsun?"

"Göstermemişsindir, tabii. Her ne kadar aceleye getirilmişse de o resmin kendine özgü bir kuvveti var. Diğerlerine gelince..." Güldü. O anda onun heyecanlandığını anladım; işte ben de o zaman heyecanlanmaya başladım. Ama aynı zamanda temkinliydim de. *Onun eskiden avukat olduğunu unutma,* dedim içimden. *Resim eleştirmeni değil.*

"Bu şeylerin geride kalanları..." Yine ince sesli bir kahkaha attı. Odanın içinde daire çizer gibi dolanıyordu; koşu bandının üstüne çıkıp inerken bunu ne kadar rahat yaptığını görüp gıpta ettim. Ellerini gri saçlarının içine sokup sanki beynini germek ister gibi yukarı çekti.

Bir süre sonra gelip karşımda durdu. Neredeyse benimle yüzleşir gibiydi. "Bak. Son bir yıl içinde dünya seni epey hırpalamış, böyle bir şeyin de insanın eski havasını nasıl söndürdüğünü bilirim. Ama bu resimlerin ne kadar iyi olduğunu hiç değilse *hissettiğini* söyle."

Güneş yırtık şemsiye kenarından masanın üstünde küçük lekeler bırakırken ikimizin gülme krizinden çıkmaya çalışmamızı hatırladım. Wireman, bana *neler yaşadığını biliyorum,* demiş, ben de ona *bunu hiç sanmam,* diye karşılık vermiştim. Artık öyle olduğuna inanıyordum. Wireman biliyordu. Önceki günü hatırlamamın ardından içimde Wireman'ı kâğıda aktarma arzusu doğdu... öyle açlık falan gibi değildi, sadece istek. Bir portre ve natürmort bileşimi. *Meyveli ve Tabancalı Avukat.*

Küt parmaklı eliyle yanağımı okşadı. "Dünyadan Edgar'a. Cevap ver, Edgar."

"Sizi duyuyorum, Houston," dediğimi fark ettim. "Ben Edgar."

"Ee, ne diyorsun, *dostum?* Yanılıyor muyum? Bu resimleri yaparken kendini iyi hissettin mi hissetmedin mi?"

"Evet," dedim. "Çok iyi hissettim."

"Sanatın en basit gerçeğidir... iyi bir resim daima ressamına iyi hissettirir. Seyircisine de, yani, dikkatini iyice veren ve *gerçekten* bakan seyircisine..."

"Herhalde bu, sen oluyorsun," dedim. "Epey uzun bir süre baktın."

Gülmedi. "Resim iyiyse ve buna bakan kişi de kendini kaptırmışsa, arada duygusal bir patlama olur. Ben bu patlamayı hissettim, Edgar."

"Güzel."

"Hem de nasıl. Şu Scoto'daki adamın da bunları gördüğü zaman aynı şeyi hissedeceğini sanıyorum. Hatta, bahse bile girerim."

"Aslında o kadar da bir şey yok. Özüne inecek olursan, ısıtılıp tekrar sofraya konan Dali, o kadar."

Kolunu omzuma doladı ve beni merdivenlere doğru çevirdi. "Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim; kızının erkek arkadaşının resmini esrarengiz bir hayalet kol yoluyla yapmış olduğunu da tartışacak değiliz. O tenis topları olan resmi görmeyi gerçekten çok isterdim, ama imkânsız tabii."

"İsabet oldu," dedim.

"Ama dikkatli olmalısın, Edgar. Duma Adası... bazı özellikleri olan insanlar için çok kuvvetli bir yerdir. Bazı insanlara büyük bir güç verir. Senin gibi insanlara."

"Ya sen?" diye sordum. Hemen cevap vermedi; bunun üzerine parmağımı yüzüne doğrulttum. "O gözün yine sulanıyor."

Mendilini çıkarıp gözünü sildi.

"Sana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum. "Neden okuyamıyorsun? Resimlere biraz uzun süre bile bakman seni neden tuhaflaştırıyor?"

Epey bir süre hiçbir şey söylemedi. Oysa Büyük Pembe'nin altındaki midye kabuklarının söyleyecek çok şeyi vardı. Bir dalgayla *meyve,* diyorlardı. Bir sonrakiyle de *tabanca.* Dalgalar gelip gittikçe bu kelimeler sesleniyordu. Meyve, tabanca, meyve, tabanca, meyve.

"Hayır," dedi. "Şimdi olmaz. Eğer benim resmimi çizmek istiyorsan, tabii, istediğin gibi çiz."

"Wireman, benim kafamın içini ne kadar okuyabiliyorsun?"

"Çok değil," dedi. "Ama bunu iyi anladın, dostum."

"Eğer Duma Adası'nda olmasaydık, yine okuyabilir miydin? Örneğin, Tampa'da bir kafede oturuyor olsaydık?"

"Eh, herhalde biraz gıdıklanırdım." Güldü. "Özellikle de burada bir yıldan fazla zaman geçirip... ışınlar iliklerime işledikten sonra."

"Benimle resim galerisine gelir misin? Scoto'ya?"

"*Dostum,* bunu hayatta kaçırmam."

IV

O gece birden şiddetli bir rüzgâr çıktı ve iki saat boyunca adam akıllı yağmur yağdı. Şimşekler çakarken dalgalar evin altındaki kazıkları dövdü durdu. Büyük Pembe'den inleme sesleri çıktı, ama dimdik ayakta kalmayı

başardı. Bu sırada ilginç bir şey keşfettim: Körfez biraz delirdiğinde ve büyük dalgalar gelmeye başladığında midye kabukları seslerini kesiyorlardı. Dalgalar onları hiç konuşamayacakları kadar yukarı kaldırıyordu.

Şimşeklerin ve dalgaların en cafcaflı anında üst kata çıktım ve... kendimi biraz da yarattığı canavarına hayat veren Dr. Frankenstein gibi hissederek Wireman'ı çizdim; Venüs siyah kalemle. Yani, sonuna kadar. Sonra da kâsedeki meyveler için turuncu ve kırmızı kullandım. Arka plana bir kapı eşiği çizip buraya Reba'yı koydum; ayakta durmuş, seyrediyordu. Kamen görse herhalde Reba'nın benim resim dünyamdaki temsilcim olduğunu söylerdi. Belki öyle, belki değil. Son olarak Venüs gök mavisini aldım ve Reba'nın aptal gözlerini boyadım. Sonra da bitti. Bir başka Freemantle şaheseri doğmuştu.

Gök gürültüleri giderek azalıp son birkaç şimşek körfeze veda ederken oturup resme baktım. Wireman bir masada oturmaktaydı. Öbür hayatının sonundaydı bu oturuşu, buna emindim. Masanın üstünde bir kâse meyveyle ya atış talimi için ya da evini korumak için bulundurduğu tabancası vardı (o zamanlar gözleri sağlamdı). Tabancayı önce çizmiş, sonra da daha karanlık bir hava vermek için üstünü karalamıştım. Bu öbür ev boştu. Bu öbür evin bir yerinde tıklayan bir saat vardı. Bu öbür evde bir buzdolabının uğultusu vardı. Hava çiçek kokularıyla ağırlaşmıştı. Kötü bir kokuydu. Sesler daha da kötüydü. Saatin takırtısı. Bu kadınsız ve çocuksuz evde buz yapmaya çalışan buzdolabının hiç durmayan uğultusu. Az sonra masadaki adam gözlerini kapatıp elini kâseye uzatacak ve içinden bir meyve alacaktı. Aldığı meyve portakal olursa, kalkıp yatmaya gidecekti. Eğer elma olursa, tabancanın namlusunu şakağına dayayıp tetiği çekecek ve sızlayan beynini havalandırmaya çıkaracaktı.

Aldığı meyve elma olmuştu.

V

Ertesi gün Jack ödünç aldığı bir minibüs ve tuvallerimi saracağım bol miktarda yumuşak kumaşla geldi. Ona kumsalın öbür ucundaki büyük evde yaşayan bir adamla ahbaplık kurduğumu, onun da bizimle geleceğini söyledim. "Hiç sorun değil," dedi Jack peşinde sürüklediği tekerlekli çantayla neşe içinde merdivenleri çıkarken. "Minibüste dünya kadar yerimiz... Vaay!" Merdivenlerin başında durdu kaldı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bunlar yeni mi? Öyle olmalı."

"Evet." Scoto'daki Nannuzzi yarım düzine resim istemiş, on taneyi geçmesin demişti; ben de ortalamasını alıp sekiz tane seçmiştim. Dördü bir gün önce Wireman'ın çok beğendikleriydi. "Nasıl buldun?"

"Abi, bunlar *müthiş!*"

İçtenliğinden şüphe etmek mümkün değildi; bana daha önce hiç abi, dememişti. Birkaç basamak daha çıktıktan sonra koltuk değneğimin ucuyla poposunu dürttüm. "Yol aç."

Tekerlekli çantayı yanına çekerek kenara çekilince ben de Küçük Pembe'ye giden son basamakları çıktım. Jack hâlâ gözlerini resimlerden ayıramamıştı.

"Jack, Scoto'daki bu adam gerçekten iyi midir? Biliyor musun?"

"Annem öyle olduğunu söylüyor, bu da bana yeter." Galiba bunun anlamı, benim için de yeterli olması gerektiğiydi. Herhalde yeterli olmalıydı. "Diğer ortakları hakkında bir şey söylemedi... sanırım iki kişi daha var... ama Bay Nannuzzi'nin iyi olduğunu söyledi."

Jack, bana bir iyilik yapmıştı. Duygulanmıştım.

"Eğer bu resimleri beğenmezse," diye tamamladı Jack. "O zaman bir halt bilmiyor, demektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Alt kattan Wireman'ın sesi geldi. "Tak-tak-tak! Gezimiz için geldim. Gidiyoruz, değil mi? İsim listesinde adım var mı? Öğlen yemeği için kumanya getirecek miydik?"

VI

Hayalimde kel, sıska, parlak kahverengi gözleri olan... Ben Kingsley'in İtalyan versiyonu gibi birini canlandırmıştım, ama Dario Nannuzzi kırk yaşlarında, şişmanca, kibar ve gür saçlı bir adamdı. Gözleri dikkatimi çekmişti. Hiçbir falsoyu kaçırmayan gözleri vardı. Wireman son tablonun da örtüsünü açarken gözlerinin bir anlığına... çok az, ama fark edilir şekilde büyüdüğünü gördüm. Baktığı resmim, *Midye Kabuklarında Yetişen Güller*'di. Resimlerim galerinin en arka tarafındaki duvarın önüne dizildi; bu alanın büyük bir kısmı Stephanie Shachat'ın fotoğraflarına ve William Berra'nın yağlıboyalarına ayrılmıştı. Bunlar benim yüz yılda yapamayacağım kadar iyi görünüyordu.

Ama adamın gözlerinde o belli belirsiz büyüme de olmuştu.

Nannuzzi sırayla, ilk resimden sonuncusuna kadar, tek tek hepsine baktı. Sonra bir tur daha yaptı. Bunun iyi mi, kötü mü, olduğu hakkında hiç fikrim yoktu. İşin çirkin gerçeği, o güne kadar hiçbir resim galerisine gitmemiş olmamdı. Ne düşündüğünü sormak için Wireman'a döndüm, ama o geri çekilmiş, alçak sesle Jack'e bir şeyler söylüyor, birlikte resimlerime bakan Nannuzzi'yi seyrediyorlardı.

Resimlerime bakan yalnızca onlar değildi. Ocak sonu Florida'nın batı kıyısındaki pahalı dükkânların en işlek zamanıdır. Epeyce büyük olan Scoto Galeri'sinde on beş kadar bakar almaz vardı (Nannuzzi daha sonra onlar için daha saygın bir ifadeyle "potansiyel müşteri" diyecekti) ve kimi Shachat'ın yıldız çiçeklerine, kimi de William Berra'nın çok güzel, ama fazla turistik kokan Avrupa manzaralarına göz atıyorlardı. Birkaçı da, benim tablolarımın ambalajı açılırken heyecandan fark etmedi-

ğim heykellerin önündeydi... heykelleri yapan da David Gerstein adında bir adamdı.

Önce bu insanları oraya çeken şeyin bu heykeller olduğunu sandım. Bazıları şöyle bir bakıyordu, ama çoğu bu kadarını bile yapmadı. Hepsinin baktığı şey benim resimlerimdi.

Yüzü Michigan yanığı (ya bembeyaz ya da ıstakoz gibi kızarmış olur) bir adam serbest eliyle omzuma dokundu. Diğer eliyle karısının elini tutuyordu. "Ressamın kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Benim," dedim ve o anda yüzüme kan hücum etti. Kendimi son bir haftayı porno sitelerinden resim yükleyerek geçirdiğimi itiraf ediyormuş gibi hissettim.

"*Sizi* kutlarım!" dedi karısı içtenlikle. "Sergi açacak mısınız?"

Artık hepsi bana bakıyordu. Yeni bir balık türü ortaya çıkmış gibi. En azından bana öyle geldi.

"Yergi açar mıyım, bilemiyorum. Sergi." Yanaklarıma daha çok kan hücum ettiğini hissettim. Utanç kanı, bu kötüydü. Öfke kanı, bu daha da kötüydü. Eğer boşaltacak olursam bu kendime yönelik olacaktı, ama bu insanlar öyle olduğunu bilmezlerdi ki.

Kelimeleri içimden boşaltmak için ağzımı açtım, sonra hemen kapadım. *Sakin ol,* diye düşündüm ve içimden, keşke Reba yanımda olsaydı, diye geçirdim. Bu insanlar herhalde kucağında oyuncak bebeğini taşıyan bir ressam görseler, yadırgamazlardı. Ne de olsa, Andy Warhol döneminde yaşamışlardı.

Sakin ol. Bunu yapabilirim.

"Demek istediğim, çalışmalarıma başlayalı fazla olmadı ve bunun usulünü bilmiyorum."

Kendini kandırma, Edgar. Onların ilgisini çeken şeyin ne olduğunu biliyorsun. Resimlerin değil, boş gömlek kolun. Sen Tek Kollu Çolak ressamsın. Konuşmayı kısa kesip onlara sittir çeksene!

Olacak şey değildi, tabii, ama...

Ama artık galerideki herkes etrafımda dikilmişti. Daha önce Bayan Shacat'ın çiçeklerine bakanlar da sadece meraktan gelmişlerdi. Tipik bir gruplaşmaydı. Daha önce inşaat alanlarındaki tahta perdelerde bir delik olunca orada kümelenen insanları çok görmüştüm.

"Usulün nasıl olduğunu size söyleyeyim," dedi Michigan yanığı adam. Göbekli, burnunun üstü çok cin içenlerde görülen lekelerle dolu bir adamdı; üstündeki tropikal gömlek neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu. Beyaz ayakkabıları, özenle taranmış bembeyaz saçlarıyla çok uyumluydu. "Çok basit. İki adım. Birinci adım, şu resme kaç para istediğinizi söyleyeceksiniz." *Martılı Günbatımı'*nı gösteriyordu. "İkinci adım, benim size bir çek yazmam."

Grupta gülüşmeler oldu. Dario Nannuzzi gülmedi. İşaret edip beni yanına çağırdı.

"İzninizle," dedi beyaz saçlı adama.

"Pokerin bedeli arttı, dostum," dedi kalabalıktan biri beyaz saçlı adama. Bunu kahkahalar izledi. Beyaz saçlı da güldü, ama pek eğlenmiş gibi görünmüyordu.

Bütün bu olanları sanki bir rüyadaymış gibi izliyordum.

Nannuzzi, bana bir gülümseme çaktıktan sonra hâlâ hepsi resimlerime bakmakta olan ziyaretçilere döndü. "Sayın bayanlar ve baylar, Bay Freemantle bugün buraya resim satmaya değil, sadece eserleri hakkında fikir almaya geldi. Lütfen, onun mahremiyetine ve benim profesyonel konumuma saygı gösterin." Her ne demekse, diye düşündüm hâlâ şaşkın halde. "Biz arka ofiste biraz konuşurken siz de isterseniz sergilenmekte olan eserlere bakınız. Bayan Aucoin, Bay Brooks ve Bay Castellano seve seve bütün sorularınızı cevaplayacaklardır."

"Bence, bu adamla hemen bir sözleşme yapın," dedi, ciddi görünümlü, gri saçlarını topuz yapmış, kırışıklıklarına rağmen yüzü hâlâ güzel olan

bir kadın. Bu sözleri alkışlarla desteklendi. Benim rüyada olma hissim daha da kuvvetlenmişti.

Arkalardan bir yerden genç bir adam süzülerek yanımıza geldi. Onu Nannuzzi çağırmış olmalıydı, ama ben fark etmemiştim. Kısa bir konuşma yaptılar, sonra genç adam bir rulo etiket çıkardı. Oval şeklindeydi, üstünde gümüş renkli SD harfleri vardı. Nannuzzi bir tanesini koparıp ilk resme yapıştırmak için eğildi, sonra tereddüt içinde bana döndü ve suçlar gibi baktı. "Bunlar hiçbir şeklide mühürlenmemiş."

"Aa... herhalde öyle," dedim. Yine kızarıyordum. "Bunun ne demek olduğunu pek bilmiyorum."

"Dario karşında kendi kendini yetiştirmiş gerçek bir Amerikan ressamı var," dedi ciddi görünümlü kadın. "Eğer üç seneden uzun bir zamandır resim yapıyorsa, sana Zoria'da bir akşam yemeği ısmarlarım, yanında bir şişe de şarap." Kadın yıpranmış, ama hâlâ güzel yüzünü bana çevirdi.

"Yazacağın bir şey olduğu zaman, seni bizzat ben arayacağım, Mary," dedi Nannuzzi.

"İyi edersin," dedi kadın. "Bak ona adını bile sormuyorum... ne cici kızım, gördün mü?" Bana parmaklarını kıvırarak veda etti ve küçük kalabalığın içine daldı.

"Sormasına gerek yok ki," dedi Jack; haklıydı tabii. Her yağlıboya tablonun sol alt köşesine, tıpkı öbür hayatımdaki bütün faturaları, iş emirlerini ve sözleşmeleri imzaladığım gibi, özenle *Edgar Freemantle* yazmıştım.

VII

Nannuzzi SD etiketlerini tabloların sağ üst köşesine koymaya razı oldu; bu biçimiyle, dosyaların, klasörlerin kenarındaki kulaklara benzemişti. Sonra Wireman'la beni ofisine götürdü. Jack de davetliydi, ama o resimlerle kalmayı tercih etti.

Ofisinde Nannuzzi, bize kahve içmeyi teklif etti, geri çevirdik, sonra su teklifini kabul ettik. Ben ayrıca birkaç tane Tylenol istedim.

"O kadın kimdi?" diye sordu Wireman.

"Mary Ire," dedi Nannuzzi. "Suncoast sanat çevrelerinin demirbaşıdır. *Bulvar* adında bedelsiz bir kültür gazetesi yayınlar. Yılın büyük bir kısmında ayda bir çıkar, ama turist mevsiminde bu iki haftada bir olur. Tampa'da yaşar. Bu işin içindeki bazılarına göre tabut gibi bir yerde. En çok ilgisini çeken şey, yeni yetişen yerel ressamlardır."

"Çok zeki bir kadın herhalde," dedi Wireman.

Nannuzzi omuz silkti. "Mary iyidir. Birçok ressama yardım etmiştir ve oldum olası buralardadır. Bu da onu... büyük ölçüde kısa ömürlü bir iş yaptığımız bu şehirde önemli bir kişi haline getiriyor."

"Anlıyorum," dedi Wireman. Hiç olmazsa birinin anladığına memnun oldum. "Kadın bir arabulucu."

"Daha da öte," dedi Nannuzzi. "Bir çeşit okutmandır. Onu mutlu etmeye çalışırız. Mümkün olduğunca, tabii."

Wireman anladığını göstermek için başını sallıyordu. "Florida'nın batı sahillerinde iyi işleyen bir ressam-galeri ekonomisi vardır. Mary Ire bunu anlıyor ve besliyor. Yani, yolun ilerisinde Mutlu Resim Galerisi Elvis Presley'in kadife üstüne makarnayla yaptığı resimleri on bin dolardan satabileceğini keşfederse, Mary hemen..."

"Onların foyasını ortaya çıkarır," diye tamamladı Nannuzzi. "Sanat züppelerinin... bunları siyah elbiseleri ve minicik cep telefonlarından hemen tanırsınız... inandıklarının tersine, bizler düzenbaz değiliz."

"İçini döktün mü?" diye sordu Wireman ciddileşerek.

"Hemen hemen," dedi Nannuzzi. "Diyeceğim, Mary bizim durumumuzu anlayan biridir. Biz iyi şeyler satarız, bazen harika şeyler de olur. Yeni ressamlar bulup onları geliştirmek için elimizden geleni yaparız,

ama bazı müşterilerimiz gereğinden fazla zengindirler. Az önce elinde çek defterini sallayan Bay Costenza veya rengi yeni paltosuna uysun, diye köpeğini boyatan zengin kadınlar gibilerini kastediyorum." Nannuzzi dişlerini sergileyen bir şekilde gülümsedi; bu gülümsemesini zengin müşterilerinin pek gördüklerini sanmıyordum.

Büyülenmiş gibiydim. Bu bambaşka bir dünyaydı.

"Mary gidebildiği her serginin eleştiri yazısını yazar, ama inanın, bütün eleştirileri de övücü değildir."

"Ama çoğu öyledir, değil mi?" diye sordu Wireman.

"Tabii, çünkü sergilerin çoğu iyidir. Harika bulduğu şeyler hakkında pek konuşmaz, ama iyileri? Evet. Kim olsa evine asıp mahcup olmadan "Bunu satın aldım," diyebileceği şeyler vardır."

Nannuzzi sıradanlığı çok güzel tarif etmişti. ...bunun yüzlerce mimari projeye nasıl yansıdığını görmüştüm... ama yine sesimi çıkarmadım.

"Mary bizim yeni ressamlara gösterdiğimiz ilgiyi de paylaşır. Bir gün onunla karşılıklı oturmanız sizin de yararınıza olabilir, Bay Freemantle. Örneğin, eserlerinizi sergilemeden önce."

"Burada, Scoto'da böyle bir sergi açmak ilgini çeker mi?" diye sordu Wireman.

Dudaklarım kurumuştu. Dilimle ıslatmaya çalıştım, ama dilim de kuruydu. Bir yudum su aldım ve, "Bu iş torbayı batın önüne koymak oluyor," dedim." Sustum. Biraz oyalandım. Bir yudum su daha içtim. "Affedersiniz. Arabayı atın önüne koymak. Ben buraya *sizin* ne düşündüğünüzü öğrenmeye geldim, Signor Nannuzzi. Uzman olan sizsiniz."

Nannuzzi öne doğru eğildi. Küçük odada koltuğundan çıkan gıcırtı bana çok gürültülü geldi. Ama adam güldü; gülüşü sıcaktı. Gülmesi gözlerini parlatmış, daha etkileyici hale getirmişti. Resim satma işinde neden bu kadar başarılı olduğunu anlıyordum, ama o anda satış yapmıyordu.

Masanın üstünden uzanıp elimi tuttu... resim yaptığım, sahip olduğum tek elimi.

"Bay Freemantle, beni onurlandırıyorsunuz, ama ailemizin Signor'u babam Augustino'dur. Ben sadece Bay olmaktan memnunum. Resimlerinize gelince, evet, hepsi çok iyi. Ne kadar süredir bu işi yaptığınız düşünülürse, gerçekten çok iyi. Hatta, bundan da iyi."

"Onları iyi *yapan* nedir?" diye sordum. "Eğer iyiyse, onları iyi yapan nedir?"

"Gerçek," dedi. "Her fırça darbesi bunu yansıtıyor."

"Ama bunların çoğu günbatımları! Ve eklediğim şeyler..." Elimi kaldırdım, sonra indirdim. "Bunlar da sadece ilginç olması için yaptığım hileler."

Nannuzzi güldü. "Çok haşin kelimeler öğrenmişsiniz! Nereden öğrendiniz? *The New York Times*'ın sanat sayfalarından mı? Bill O'Reilly'yi dinlerken mi? Yoksa, her ikisi de mi?" Tavanı işaret etti. "Ampul? Hiledir!" Kendi göğsünü gösterdi. "Kalp pili mi? O da hiledir!" Ellerini havaya kaldırdı. "Aklınızdaki kötü kelimeleri kovun, Bay Freemantle. Sanat ümitlerin barınağı olmalıdır, kuşkunun değil. Kuşkularınız tecrübesizlikten kaynaklanıyor, ki bu da onursuz bir şey değildir. Dinleyin. Beni dinler misiniz?"

"Elbette," dedim. "Bunun için geldim."

"Gerçek derken güzelliği kastediyorum."

"John Keats," Wireman. "Şiirin adı Ölünün Küllerine Ağıt."

Nannuzzi, ona aldırmadı. Masasının üstüne eğilmiş bana bakıyordu. "Benim için, Bay Freemantle..."

"Edgar."

"Benim için, Edgar, sanat bundan ibarettir ve sadece bu açıdan yargılanabilir."

Yine güldü... bu kez gülüşünde savungan bir ifade sezdim.

"Bakın, ben sanat hakkında fazla düşünmek istemem. Sanatı eleştirmek de istemem. Sempozyumlara katılmayı, sunumları dinlemeyi veya bu konuyu kokteyl partilerinde tartışmayı istemem... ama benim işimde bazen bunları yapmak zorunda kalıyorum. Benim istediğim şey, sanatı gördüğüm zaman kalbimi avuçlarımın arasına alıp yere düşmektir."

Wireman katıla katıla gülmeye başladı. "Az önce gördüğümüz adam kalbini avuçlayıp yere düşüyor muydu, bilemem, ama kesinlikle çek defterini avuçlamaya hazırdı."

"Sanırım, o adam kendi içinde yere düşmüştür," dedi Nannuzzi. "Sanırım oradaki herkes de düşmüştür."

"Aslında, bence de öyle," dedi Wireman. Artık gülmüyordu.

Nannuzzi'nin gözleri hâlâ benden ayrılmamıştı. "Artık hileden bahsetmek yok. O tabloların çoğunda yapmak istediğiniz şey son derece açık: Florida temaları içinde en popüler ve en eski olan tropik günbatımını yeniden keşfetmenin bir yolunu aramışsınız. Klişeyi aşmak için kendi yolunuzu bulmaya çalışmışsınız."

"Evet, orası öyle. Demek ki, Dali'yi kopyalayarak..."

Nannuzzi elini salladı. "Bu resimlerin Dali ile en küçük bir benzerliği yok. Edgar, seninle sanat ekollerini tartışacak değilim; sonu *izm* ile biten kelimeler de kullanacak kadar alçalmayacağım. Sen hiçbir sanat ekolüne ait değilsin, çünkü bunların hiçbirini bilmiyorsun."

"Ben binaları bilirim," dedim.

"O halde neden bina *resimleri* yapmıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. Ona bunu aklımdan bile geçirmedim, diyebilirdim, ama olmayan kolumdan bile geçirmedim desem, daha doğru olurdu.

"Mary haklıydı. Sen kendi kendini yetiştirmiş bir ressamsın, Edgar. Bu da kötü bir şey değildir. Granma Moses böyleydi. Jackson Pollock böyleydi. Demek istediğim şey, Edgar, sen yeteneklisin."

Ağzımı açtım. Kapadım. Ne diyeceğimi bir türlü kestiremiyordum. Wireman yardım etti.

"Adama tcşekkür etsene, Edgar," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil. Ve eğer sergi açmaya karar verirsen, Edgar, lütfen, önce Scoto'ya gel. Sana Palm Bulvarı'nda önerilecek en güzel sözleşmeyi hazırlarım. Söz veriyorum."

"Şaka mı ediyorsun? Elbette önce buraya gelirim."

"Tabii, ben de sözleşmeyi incelerim," dedi Wireman saf bir gülümsemeyle.

Nannuzzi de bu gülümsemeye karşılık verdi. "Tabii, iyi olur. Gerçi inceleyeceğiniz çok bir şey yok; Scoto'da ilk ressamların standart sözleşmesi bir buçuk sayfalık bir şeydir."

"Bay Nannuzzi," dedim. "Gerçekten size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Ettin bile," dedi. "Kalbimi avuçladım... ne kadarı kaldıysa... ve yere düştüm. Gitmeden önce, bir şey daha var." Masanın üstünde bir not defteri bulup bir şey yazdı ve bir doktorun hastasına reçete verişi gibi, sayfayı yırtıp bana uzattı. Büyük harflerle yazdığı kelime gerçekten de bir doktorun reçetesinde olabilecek bir şeye benziyordu: **LIQUIN.**

"Liquin nedir?" diye sordum.

"Bir koruyucudur. Bunu bitmiş çalışmalarının üstüne bir kâğıt havluyla koyarak başlamanı tavsiye ederim. İnce bir astar. Kuruması için yirmi dört saat bıraktıktan sonra ikinci astarı koy. Bu şekilde günbatımların yüzlerce yıl parlaklığını ve canlılığını koruyabilir." Çok ciddi bir yüzle bana bakınca midemin göğsüme doğru yükseldiğini hissettim. "Resimlerin o kadar uzun bir ömrü hak edecek kadar iyi midirler bilemem, ama belki öyledirler. Kim bilir? Belki öyledirler."

VIII

Akşam yemeğini Mary Ire'ın sözünü ettiği Zoria'da yedik ve yemekten önce Wireman'ın bana bir kadeh viski ısmarlamasına izin verdim. Kazadan beri içtiğim ilk sert içkiydi ve beni tuhaf bir şekilde çarptı. Her şeyi sanki çok daha büyük bir netlikle görür gibiydim, bütün dünya ışık ve renklerle bezenmişti. Nesnelerin açıları, hatta geçen garsonların kıvrık kolları bile sanki havayı kesip açarak daha karanlık ve yoğun bir atmosferin bir şurup gibi dışarı boşalmasını sağlayacaktı. Yediğim kılıçbalığı ve taze fasulye enfesti. Üçümüz neşeli bir sohbete daldık ve bol bol güldük. Ama yine de yemek faslı bir an önce bitsin istiyordum. Başım hâlâ ağrıyordu; artık kafatasımın arkasına kaymıştı; Ana caddede tampon tampona giden araçları görebiliyorduk. Korna sesleri müthiş rahatsız ediciydi. Duma'yı istiyordum. Körfezin siyahlığını ve yatağımda, yanı başımda Reba'yla yatarken altımda midye kabuklarının sessiz sohbetlerini istiyordum.

Garson daha kahve ister miyiz, diye sormaya geldiğinde sohbeti Jack neredeyse tek başına sürdürüyordu. O aşırı farkındalık halimde, ortam değişikliğine ihtiyacı olan tek kişinin ben olmadığımı görebiliyordum. Restoranın loş ışığında zaten epey esmer olan Wireman'ın yüzünün ne kadar solduğunu söylemek kolay değildi, ama bence rengi epey uçmuştu. Üstelik o sol gözü yine sulanıyordu.

"Sadece hesabı getirin," dedi Wireman, ben de zoraki bir gülümseme çıkardım. "Kutlamayı kısa kestiğim için bağışlayın, ama hanımımın yanına dönmek istiyorum. Umarım sizler için sakıncası yoktur."

"Bana uyar," dedi Jack. "Bedava yemek ve spor programına yetişecek saatte evde olmak. Daha ne isteyebilirim ki?"

Jack minibüsü almaya giderken Wireman'la birlikte otoparkın dışında bekledik. Burada ışık daha kuvvetliydi ve gördüklerim yeni dostumun durumu hakkında içimi rahatlatmadı; yüzü sapsarı olmuştu. İyi misin, diye sordum.

"Bomba gibiyim," dedi. "Ama Bayan Eastlake son birkaç geceyi hiç uyumadan, bok gibi geçirdi. Ablalarını çağırdı, babasını çağırdı, çağırmadığı kimse kalmadı. O dolunay hikâyesinde bir gerçek payı var. Mantıklı bir açıklaması yok, ama bir şeyler var, işte. Tanrıça Diana sadece aklı tam yerinde olmayanların duyabileceği bir frekansta yayın yapıyor. Neyse ki, ay şimdi son çeyreğine girdi de hanımım geceleri uyuyabilecek. Dolayısıyla ben de artık geceleri uyumaya başlayabileceğim. Umarım."

"İyi."

"Senin yerinde olsaydım, Edgar bu galeri işini fazla düşünmezdim, sadece bu gece için de söylemiyorum. Ve resim yapmaya devam ederdim. Epey yoğun çalıştın, ama korkarım henüz bir sergi için yeterince..."

Tam arkasında bir direk vardı. Gerileyip ona doğru sendeledi. Ben orada olmasaydım, eminim yere kapaklanacaktı. Viskinin etkisi biraz azalıyordu, ama dengesini kaybettiği anda gözlerine ne olduğunu görebilecek kadar kendimdeydim. Sağ gözü, sanki ayakkabılarını kontrol eder gibi yere dönüktü; o sırada kanlanmış ve sulanan sol gözü, gözbebeğinin sadece altı gözükecek kadar yukarı kaymıştı. Bu gördüğümün imkânsız bir şey olduğunu düşünecek kadar zamanım oldu; insanların gözü bu şekilde iki zıt yöne gidemezdi. Ve bu herhalde sağlıklı insanlar için geçerliydi. Sonra Wireman kaymaya başladı.

Hemen onu tuttum. "Wireman? *Wireman?*"

Başını şöyle bir silkeledikten sonra bana baktı. Şimdi gözleri yerli yerindeydi. Sadece sol gözü kanlı ve ıslandığı için parlıyordu. Mendilini çıkardı, yanağını silip güldü. "Sıkıcı bir konuşma yaparak başkalarını uyutanlar olduğunu duymuştum, ama insan kendi kendisini nasıl uyutur? Olacak şey değil."

"Sen uyuyakalmadın. Sen o sırada... sana ne olduğunu bilmiyorum."

"Saçmalama, yahu."

"Yok, hayır, gözlerin bir tuhaf oldu."

"Buna, uyuyakalmak denir, *dostum.*" Bana tipik bir Wireman bakışı gönderdi: başı yana eğik, kaşları kalkmış, dudak kenarları gülümsemeye hazır. Ama benim ne dediğimi anladığını sanıyordum.

"Benim genel bir kontrol için bir doktora gitmem gerek," dedim. "MRI falan çekilecek. Dostum Kamen'e söz verdim. Randevuyu iki kişi için alayım mı?"

Wireman hâlâ direğe yaslanıyordu. Birden doğruldu. "Bak, işte minibüsle Jack geliyor. Amma da çabuk geldi. Hadi bakalım, Edgar... Duma Adası'na son otobüs kalkıyor."

IX

Dönüş yolunda bir defa daha oldu, üstelik daha kötüydü; Jack direksiyonda olduğu için görmedi ve eminim Wireman'ın kendisi de farkında değildi. Jack'ten trafiği yoğun Tamiami yolundan değil de, daha dar ve virajlı bir yoldan gitmesini rica ettim. Ayın suda yansımasını görmek istiyordum.

"Sen de o ressamlara özgü egzantrikliğe mi başladın, *dostum?*" dedi Wireman arka koltuktan. Ayaklarını uzatmıştı. Emniyet kemerine pek rağbet etmediği belliydi. "Yakında başına bir de bere geçirirsin."

"Saçmala, Wireman," dedim.

Yakası açılmadık bir küfür savurup sustu.

Sağ tarafımda ayın siyah denizin üstünde yüzüşünü seyrettim. Büyüleyici bir manzaraydı. Acaba bunun minibüsten gördüğüm haliyle resmini yapabilir miyim, diye düşündüm: hareket halinde bir ay, suyun hemen altında gümüş bir mermi.

Aklımdan bunlar geçerken (belki de uykuya dalacakken) birden sudaki ayın üstünde hayalet gibi bir hareket fark ettim. Bu Wireman'ın yansımasıydı. Bir an aklımdan Wireman'ın arkada mastürbasyon yaptığı gibi delice bir düşünce geçti, çünkü bacakları açılıp kapanıyor, kalçaları aşağı

yukarı doğru hareket eder gibiydi. Jack'e baktım, ama o bütün dikkatini virajlı Casey Adası yoluna vermişti. Zaten Wireman tam Jack'in arkasında kalıyordu, dikiz aynasından bile onu görmesi mümkün değildi.

Sol omzundan geriye baktım. Wireman mastürbasyon yapmıyordu. Wireman'ın uyuduğu ve heyecanlı bir rüya gördüğü de yoktu. Wireman *sara krizi* geçiriyordu. Sessizdi, büyük ihtimalle çok şiddetli değildi, ama sara kriziydi, işte. Freemantle Şirketi'nin ilk on yılı sırasında yanımda saralı bir teknik ressam çalışmıştı, bu nedenle, bir sara krizi gördüğüm zaman hemen tanırdım. Wireman'ın gövdesi koltuktan on on beş santim kalkıp iniyor, bacakları kasılıp tekrar gevşiyor, parmakları karnının üstünde titreyip duruyordu. Dudakları, sanki lezzetli bir şeyi tadıyormuş gibiydi. Gözleri de tıpkı otopark dışındaki halini almıştı. Yıldızların aydınlığında gözbebeklerinin birinin aşağıda birinin yukarıda oluşu, tarif edemeyeceğim kadar ürpertici görünüyordu. Ağzının sol kenarından tükürüğü akarken sol gözünden akan yaş favorisine bulaşmıştı.

Yaklaşık yirmi saniye kadar sürdükten sonra kesildi. Wireman gözlerini kırpıştırdıktan sonra gözbebekleri ait oldukları yere döndü. Bir dakika kadar sessiz kaldı. Belki iki dakika. Ona baktığımı görünce, "Bir kadeh daha içki için neler vermezdim, ama herhalde olmaz, değil mi?" dedi.

"Hanımının gece yarısı seni çağırdığını duymayabilirsin," dedim, mümkün olduğunca heyecansız bir sesle.

"Duma Adası köprüsü tam karşımızda," dedi Jack. "Eve vardık sayılır, arkadaşlar."

Wireman doğrulup gerindi. "Güzel bir gün oldu, ama bu gece yatağımın hakkını vereceğim. Galiba yaşlanıyorum mu ne?"

X

Bacağım kazık kesilmesine rağmen minibüsten inmeyi başardım ve Wireman giriş kapısının önündeki son model güvenlik kilidinin demir kutusunu açarken yanında dikildim.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim, Wireman."

"Bir şey değil," dedi. "Ama bana bir daha teşekkür edersen, ağzının ortasına bir yumruk atmak zorunda kalırım. Kusura bakma, ama böyle olur, işte."

"Öğrendiğim iyi oldu," dedim. "Bilgilendirdiğin için sağ ol."

Gülüp omzuma vurdu. "Seni seviyorum, Edgar. Görgülüsün, akıllısın ve kıçımı öpmeye layık dudakların var."

"Çok güzel. Ağlayacak gibi oldum. Dinle, Wireman..."

Ona az önce ne olduğunu söyleyebilirdim. Az kalsın söyleyecektim. Sonra vazgeçtim. Bu kararım doğru muydu yanlış mıydı, bilmiyorum, ama onun Elizabeth Eastlake'le çetin bir gece geçireceğini biliyordum. Ayrıca baş ağrım kafamın arkasına iyice yerleşmişti. Sonunda ona, doktor randevumu iki kişilik yapmayı tekrar sormaya razı oldum.

"Düşünürüm," dedi. "Sana haber veririm."

"Ama çok uzatma, çünkü..."

Elini kaldırıp beni susturdu; ilk kez gülmüyordu. "Yeter, Edgar. Bu gecelik, yeter, tamam mı?"

"Tamam," dedim. İçeri girene kadar ona baktıktan sonra tekrar minibüse bindim.

Jack radyonun sesini iyice açmıştı. "Renegade" çalıyordu. Sesi kısmaya kalkışırken, "Kalsın," dedim.

"Gerçekten mi?" Manevra yapıp tekrar yola çıktı. "Çok iyi bir grup. Daha önce duydunuz mu?"

"Jack," dedim. "Bu grup Styx'tir. Dennis DeYoung? Tommy Shaw? Sen hangi dünyada yaşıyorsun? Mağarada mı?"

Jack suçlu bir ifadeyle güldü. "Ben daha çok halk müziği tarzını severim, eski parçalar daha çok hoşuma gidiyor. Aslında benim zevkim Rat Pack müziğidir."

Jack Cantori'nin Dean Martin ve Frank Sinatra'yı sevmesi, bu olanlar gerçekten oluyor mu, diye düşünmeme yol açtı... ve o gün bunu ilk kez düşünüyor değildim. Merak ettiğim başka bir şey de, bazen eski karımın adını bile hatırlayamazken, Styx Grubu'ndan Dennis DeYoung ve Tommy Shaw'ın adlarını, hatta çalmakta olan parçayı Shaw'ın bestelediğini nasıl hatırlayabildiğimdi.

XI

Oturma odasındaki telefonun telesekreterinde iki ışık da yanıyordu; biri, mesajım olduğunu, diğeriyse mesajları kaydeden bandın dolmuş olduğunu göstermekteydi. Ama sadece bir kişinin mesaj bıraktığını gösteren 1 sayısı vardı. Baş ağrım artık alnıma doğru ilerlemişken bu hiç hoşuma gitmedi. Bandı dolduracak kadar uzun bir mesaj bırakabilecek sadece iki kişi tanıyordum; Pam ve Ilse. İkisinden de iyi haber alma ihtimali zayıftı. *Her şey yolunda, fırsat bulunca beni ara,* demek beş dakikalık kayıt süresini doldurmazdı.

Yarına bırak, diye düşündüm. Hatta, içimde var olduğunu bilmediğim bir ses daha da ötesini yapmamı söylüyordu. Hiç dinlemeden mesajı sil, gitsin.

"Tabii, tabii," dedim. "Sonra her kimse, beni tekrar aradığında telesekreterimi köpeğin yediğini söylerim."

Bandı dinleme düğmesine bastım. Karşımıza neyin çıkacağını bildiğimizi sandığımız zamanlarda hep olduğu gibi, bambaşka bir şey çıktı.

Pam değildi, Ilse de değildi. Telesekreterdeki hışırtılı, hafif amfizemli ses Elizabeth Eastlake'e aitti.

"Merhaba, Edgar," diyordu. "Umarım öğleden sonran verimli geçmiştir ve Wireman'la geçirdiğin akşamın da benimki kadar keyifli olmuştur... Bayan... adını unuttum, ama çok hoş bir kadındı. Umarım *senin* adını unutmadığımı fark etmişsindir. Zihnimin açıldığı anlardan birinin tadını çıkarıyorum. Bu anları çok severim, ama aynı zamanda bana hüzün veriyor. Tıpkı bir rüzgârın havalandırdığı bir planörle yeri kaplayan sisin üstüne çıkmaya benziyor. Bir süre için her şeyi büyük bir netlikle görebiliyorsun... ama aynı zamanda o rüzgârın dineceğini ve planörünün tekrar alçalıp o sisin içine gireceğini de biliyorsun. Anlatabildim mi?"

Pekâlâ anlıyordum. Şimdi daha iyi durumdaydım, ama kazadan sonra gözlerimi açtığım dünya da böyleydi; kelimeler anlamsız bir şekilde çınlıyor, anılar fırtına sonrası bahçe eşyaları gibi etrafa savrulmuş oluyordu. İnsanlara vurarak iletişim kurmaya çalıştığım ve sadece iki duyguya sahip olduğum bir dünyaydı: korku ve öfke. İnsan bu durumu aşıyor, ama sonra gerçeğin bir örümcek ağı gibi olduğu inancını içinden atamıyor. Ağın gerisinde ne mi var? Karmaşa. Çılgınlık. Belki de gerçek doğru, ama gerçek doğru kırmızıdır.

"Yeter kendimden bahsettiğim, Edgar. Sana bir şey sormak için aradım. Sen sanatı para için mi yaratırsın, yoksa sanat sanat içindir düşüncesine mi inanırsın? Biliyorum, bunu tanıştığımız zaman sormuştum... neredeyse eminim, ama cevabını hatırlayamıyorum. Sanırım, düşüncen, sanat sanat içindir olmalı, yoksa Duma seni çağırmazdı. Fakat burada uzun süre kalırsan..."

Sesine belirgin bir endişe yerleşmişti.

"Edgar insan senin ne kadar iyi bir komşu olacağından hiç kuşku duyamaz, benim de öyle bir endişem yok, ama bazı önlemler almak zorundasın. Sanırım bir kızın var ve seni ziyaret etti. Değil mi? Bana el salladı-

ğını hatırlar gibiyim. Sarı saçlı, tatlı bir şey. Onu kendi ablam Hannah ile karıştırıyor olabilirim... bazen böyle oluyor, farkındayım... ama bu defa sanırım doğru söyledim. Eğer burada kalma niyetin varsa, Edgar, kızını bir daha buraya davet etme. Ne olursa olsun. Duma Adası kız evlatlar için güvenli bir yer değildir."

Telesekretere bakakaldım. Güvenli değil. Daha önce şanslı değil, demişti ya da öyle hatırlıyordum. Bu iki şey aynı kapıya mı çıkıyordu?

"Ve sanatın. Bir de senin resimlerin meselesi var." Sesi özür diler ve soluksuz gibiydi. "İnsan bir ressama ne yapması gerektiğini söylemeyi sevmiyor, ama... eyvah..." Ömür boyu sigara içmiş olanlara özgü bir öksürük nöbetine tutuldu. "İnsan böyle konulara doğrudan girmek istemiyor, ama sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, Edgar? Sanatını ve yarattıklarını taktir eden biri olarak?"

Bekledim. Makinede ses yoktu. Acaba bant mı bitti, diye düşündüm. Ayaklarımın altında midye kabukları sanki bir sırrı paylaşır gibi sessizce mırıldanıyorlardı. *Tabanca, meyve. Tabanca, meyve.* Sonra Elizabeth yine başladı.

"Eğer Scoto veya Avenida galerilerinin yöneticileri sana sergi açmanı teklif ederlerse, bunu kabul etmeni bütün kalbimle tavsiye ederim. Başkaları da eserlerinin tadına varsınlar diye, tabii, ama asıl nedeni, mümkün olduğunca çok resmini bir an önce Duma'dan dışarı çıkarman." Zorlu bir işin sonuna gelmiş gibi derin bir soluk aldı. Konuşmasından tamamen aklı başında olduğu ve o anı yaşadığı belliydi. "*Resimlerin birikmesine izin verme.* Sana tavsiyem budur, iyi niyetle ve... hiçbir kişisel gündemim olmadan. Evet, bunu demek istedim. Burada sanat eserlerinin birikmesi, bir aküyü fazla şarj etmeye benzer. Bunu yaparsan akü patlayabilir."

Söylediği gerçekten doğru muydu, bilmiyordum, ama ne demek istediğini anlıyordum.

"Sana bunun neden olduğunu söyleyemem, ama öyle," diye devam etti; içimden bir ses bunun yalan olduğunu söyledi. "Ve eğer sanatın sanat için olduğuna inanıyorsan, asıl önemli şey resmi yapmaktır, değil mi? Ekmeğini kazanmak için resimlerini satmak zorunda olmasan da, eserlerini paylaşmak... bunları dünyaya açmak... herhalde ressamlar böyle şeyleri isterler, değil mi? Vermeyi?"

Ressamlar için neyin önemli olduğunu ben nereden bilecektim? Resim bittikten sonra onun nasıl korunacağını bile daha bugün öğrenmiştim. Nannuzzi ve Mary Ire, benim için ne demişlerdi? Kendi kendini yetiştirmiş "alaylı" Amerikan ressamı mıydı?

Bir sessizlikten sonra yine devam etti: "Sanırım artık burada keseceğim. Söyleyeceğimi söyledim. Eğer kalmaya niyetin varsa, lütfen söylediklerimi iyi düşün, Edward. Bana tekrar okumanı heyecanla bekliyorum. Umarım, bol bol şiir okursun. Ne güzel olur. Şimdilik hoşça kal. Yaşlı bir kadını dinlediğin için teşekkür ederim." Sessizlik. Sonra, "Masa su sızdırıyor," dedi. "Öyle olmalı. Çok özür dilerim."

Yirmi saniye bekledim, otuz. Tam onun telefonu kapamayı unuttuğuna karar verip durdurma düğmesine basacakken tekrar sesini duydum. Sadece üç kelimeydi ve daha önceki su sızdıran masa kadar anlamsızdı, ama tüylerimi diken diken etmeye yetti.

"Babam bir balıkadamdı," dedi Elizabeth Eastlake. Her bir kelimeyi vurgulayarak söylemişti. Sonra da telefonu kapatışının sesi duyuldu.

"Başka mesaj yok," dedi telefondaki kayıtlı ses. "Mesaj kaseti doldu."

Makineye baktım ve bandı silmeyi düşündüm, ama sonra bir kere de Wireman'a dinletmeye karar verdim. Soyunup dişlerimi fırçaladıktan sonra yatağıma yattım. Başım hafifçe zonklarken altımdaki midye kabukları aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorlardı: *Babam bir balıkadamdı.*

8– Aile Portresi

I

Bir süre için hayatın temposu yavaşladı. Bazen böyle olur. Kazan kaynar, sonra tam taşacakken bir el... Tanrı mı, kader mi, yoksa sadece tesadüf mü... uzanıp ateşin altını kısar. Bunu bir keresinde Wireman'a söylemiştim, o da bana, hayat dizi filmlerdeki cuma günlerine benzer, demişti. Seyircilere her şeyin çözüleceği ve açıklanacağı beklentisini verir, sonra aynı saçmalık pazartesi akşamı yine başlardı.

Benimle doktora geleceğini ve ne sorunu olduğunu öğreneceğimizi sanıyordum. Bana neden kendisini kafasından vurduğunu ve böyle bir şeyden nasıl sağ çıktığını anlatacağını sanıyordum. Bunun cevabı, "Sara nöbetleri ve küçük yazıları okuyamama" olabilirdi. Hatta belki bana patronunun neden Ilse'yi adadan uzak tutmaya çalıştığını da söyleyebilirdi. Ve en önemlisi: Büyük Amerikan alaylı ressamı Edgar Freemantle'nin hayatında şimdi ne olacak sorusunun cevabını bulacağımı sanıyordum.

Bunların hiçbiri gerçekleşmedi; en azından bir süreliğine. Hayat değişiklikler yaratıyor ve bazen bunların sonuçları da patlayıcı olabiliyor. Ama dizi filmlerde ve gerçek hayatta çoğu zaman büyük patlamaların fitilleri de uzun oluyor.

Wireman, benimle doktora gelip "kafasını muayene ettirmeyi" kabul etti, ama bu, marta kadar olmayacaktı. Şubat ayı boyunca çok meşgulüm, dedi. Wireman'ın, sanki kiracı değil de aybaşı gören kadınlarmış gibi "ay-

lıkçı" dediği kış sakinleri gelecek hafta sonundan itibaren bütün Eastlake mülklerine taşınacaklardı. Wireman en çok ilk gelecek olanları seviyordu. Bu kişiler Rhode Island'dan gelen Godfrey ailesiydi ve Wireman'ın (dolayısıyla benim) Joe ve Rita Hain Köpek olarak tanıdığı insanlardı. Her kış on haftalığına gelip Eastlake Malikânesi'ne en yakın evde kalırlardı. Rottieler ve Pit Bull köpekleri için uyarı levhası dışarı asılmıştı; bu uyarıyı Ilse'yle beraber oradan geçerken görmüştük. Wireman bana Joe Hain Köpek'in eski bir yeşil bereli komando olduğunu söylemişti; ses tonu bu kadarının her şeyi açıklamaya yettiğini belirtiyordu.

"Bay Dirisko onlara bir paket falan getirdiği zaman otomobilinden bile çıkmaz," dedi Wireman. Bahsettiği kişi ABD. Posta Servisi'nin güney Casey ve bütün Duma Adası bölgesi temsilcisiydi. Godfreylerin geliş günlerinden bir iki gün önce Hain Köpek evinin önündeki testere tezgâhları üstünde oturuyorduk. Ezilmiş midye kabuklarıyla dolu garaj yolu ıslak, pembe bir pırıltı içindeydi. "Ne getirmişse, posta kutusunun dibine bırakır, sonra da *El Palacio*'ya gider. Haksız mı bence? Hayır, hiç haksız değil."

"Wireman, şu doktor işi..."

"Martta, *dostum.* Söz veriyorum."

"Geciktirmeye çalışıyorsun," dedim.

"Hayır. Benim bir tane dolu mevsimim var, o da bu. Geçen yıl biraz hazırlıksız yakalandım, ama bu kez öyle olmayacak. Bu kez olamaz, çünkü bu yıl Bayan Eastlake çok daha az yardımcı olabilecek. Hiç değilse Hain Köpekler eski kiracı, tanıdığımız insanlar, Baumgarten ailesi de öyle. Onları da severim. İki çocukları var."

"Kızları var mı?" diye sordum, Elizabeth'in Duma'daki kız evlatlarla ilgili önyargısını hatırlayarak.

"Hayır, ama iki oğlan da alınlarında ZENGİNİZ AMA BUNUN İÇİN BİZİ SUÇLAMAYIN damgası olması gereken cinsten çocuklar. Diğer dört

eve gelenlerin hepsi yeni. Umarım hiçbiri sabahlara kadar parti verip rock-and-roll çalan tiplerden değildir, ama bu ihtimal de yok değil."

"Evet, ama dua et de hiç olmazsa Slipknot CD'lerini evlerinde bırakmış olsunlar."

"Slipknot kim? Slipknot *ne?*"

"Bilmesen daha iyi olur Wireman özellikle de kendini sıkı çalışmaya hazırlarken."

"Sana sadece Duma Adası'nda şubat ayının nasıl olduğunu anlatıyorum, *dostum.* Her bakımdan hazır olmak istiyorum, acil durum bilgileri vermekten, Baumgarten çocuklarından birinin denizanası tarafından çarpıldığında ne yapılacağına kadar. Rita Hain Köpek'in, yine birkaç haftalığına arkadaki yatak odasına kapatacakları anneannesine nereden vantilatör alacağını bilmeliyim. Bayan Eastlake'in durumu kötüye mi gidiyor sanıyorsun? Guadalajara sokaklarında gezdirdikleri mumyalar bile Büyükanne Hain Köpek'ten daha iyi durumdadırlar. Konuşması sadece iki cümleden ibarettir... 'Bana kurabiye getirdin mi?' ve... 'Bana bir havlu getir, Rita, galiba son osuruğumun içinde bir yumru vardı.'"

Kahkahayı bastım.

Wireman ayağıyla yere gülen bir surat çizdi. Gölgelerimiz arkamızda kalan asfalt kaplı ve düzgün Duma Adası Yolu'na düşüyordu. En azından burada düzgündü. Biraz daha güneydeyse tamamen değişiyordu. "Eğer ilgini çekiyorsa, vantilatör sorununun cevabı, Dan'ın Vantilatör Şehri'dir. Ne güzel isim, değil mi? Aslında bu insanların sorunlarını halletmek hoşuma gidiyor. Küçük krizleri çözmek. Burada, Duma Adası'ndaki insanları mahkemedekilerden çok daha fazla mutlu edebiliyorum."

Ama insanları konuşmak istemediğin konulardan uzaklaştırma becerini kaybetmemişsin, diye düşündüm. "Wireman bir doktorun gözlerini muayene edip kafatasına bir iki kere tıklatması yarım saat bile..."

"Yanılıyorsun, *dostum,*" dedi sabırla. "Yılın bu vaktinde herhangi bir doktora basit bir boğaz ağrısı için bile gitsen, iki saatini alır. Buna bir de bir saatlik yolculuğu ekle... şu sıralar daha da uzun sürer, çünkü tatilci mevsimindeyiz ve bu insanların hiçbiri nereye gittiklerini bile bilmiyorlardır. Bahsettiğin iş en az üç saat sürer ve ben de bu süreyi ayıramam. 17 numaradaki eve gelecek klimacı... 27 numaraya gelecek sayaç okuyucusu... ve buraya beklediğim kablolu yayın teknisyeni ile randevularım varken hiç olmaz. Yolun ilerisindeki 39 numaralı evi işaret etti. "Toledo'dan gelecek gençler buraya Wi-Fi denen bir şey kurdurmak için fazladan yedi yüz dolar ödüyorlar, bense bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum."

"Geleceğin dalgası, demek. Ben kurdurdum. Jack halletti. Baba-düzücü, ana-bıçaklayıcı geleceğin dalgası."

"Bu iyiydi be. Arlo Guthrie, 1967."

"Filmi de 1969'da yapıldı, galiba," dedim.

"Her ne zamansa, yaşasın ana-düzücü baba-çükücü geleceğin dalgası. Ama bu benim, çocuklarının ayaklarını yıkayan bir anne kırkayaktan daha meşgul olduğum gerçeğini değiştirmez... üstelik, yapma, Edgar. Sen de biliyorsun ki, bu iş kafama iki kere tıklayıp doktor feneriyle gözüme bakılmasından daha uzun sürer. Bu sadece işin başı."

"Ama gerekliyse..."

"Şu anda yeterince iyiyim."

"Tabii. O yüzden Elizabeth'e her öğleden sonra ben şiir okuyorum."

"O kadarcık edebiyat kültürü almak seni öldürmez, pis yamyam."

"Biliyorum öldürmez, ama *sen* de benim ne demek istediğimi biliyorsun." O anda düşündüğüm, aslında uzun zamandan beri düşündüğüm şey, Wireman'ın yetişkin olarak geçen hayatımda beni kızdırmadan sürekli hayır, diyebilen çok az kişiden biri oluşuydu. Herif, hayır deme dâhisiydi. Bazen bunu onun kişiliğine yoruyordum, bazen de kazanın benim içimde bir değişiklik yaptığına; kimi zaman da her ikisine.

"Artık okuyabiliyorum," dedi Wireman. "Kısa kısa. İdare edecek kadar. İlaç şişelerinin etiketlerini, telefon numaralarını falan. Ve muayene olacağım, onun için daha fazla kendini kasma. Yahu, sen karını çıldırtıyordun, herhalde." Yan gözle bana baktı. "Eyvah. Wireman burada nasırına mı bastı yoksa?"

"Başının yanındaki yara izi hakkında konuşmaya hazır mısın? *Dostum?*"

Güldü. "*Pes. Pes.* Özür dilerim."

"Kurt Cobain," dedim. "1993. Ya da o yıllarda."

Gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi? Bence 1995'di, ama rock müziğini artık geride bıraktım. Wireman yaşlandı, acı ama gerçek. Sara meselesine gelince... kusura bakma, Edgar, ama buna inanmıyorum."

Ama inanıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bir şey söylememe fırsat bırakmadan testere tezgâhından inip kuzey yönünü işaret etti. "Bak! Beyaz minibüs! Sanırım kablolu yayın ekibi geldi!"

II

Wireman telesekreterimdeki mesajı dinledikten sonra Elizabeth'in anlattıkları hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi, ben de ona inandım. Kızım hakkındaki endişelerinin de kendisinin çoktan ölmüş olan ablalarıyla ilgili olduğunu düşünüyordu. Elizabeth'in resimlerimi adada biriktirmemi istememesine de çok şaşırdı ve hiçbir anlam veremediğini söyledi.

Joe ve Rita Hain Köpek evlerine taşındılar; köpeklerinin hiç durmaksızın havlamaları da başlamış oldu. Baumgartenler de taşındılar; yürüyüşlerim sırasında kumsalda oynayan çocuklarının yanından geçiyordum. Tıpkı Wireman'ın söylediği gibi, sağlıklı, güzel ve terbiyeli çocuklardı; biri on bir, diğeri on üç yaşlarında olmalıydı. Vücut yapılarına bakılır-

sa, lise son sınıfa geldikleri zaman okulun kızları peşlerini bırakmayacak gibiydi. Ben yalpalayarak yanlarından geçerken beni de frizbi oynamaya davet ederlerdi... büyük kardeş Jeff her fırsatta atışımı över, beni yüreklendirecek şeyler söylerdi.

Spor otomobilleriyle gelen bir çift Büyük Pembe'nin hemen güneyindeki eve yerleştiler ve kokteyl saatlerinde kasvetli bir Toby Keith müziğine katlanmak zorunda kaldım. Bunun yerine Slipknot'u bile tercih ederdim. Toledo'dan gelen dört genç bir golf arabası getirmişlerdi ve voleybol oynamadıkları veya balığa çıkmadıkları zamanlarda bunu kumsalda deli gibi sürüyorlardı.

Wireman çok meşguldü. Neyse ki, ona yardım ediliyordu. Bir gün Jack, Hain Köpek'in bahçesindeki tıkanmış su fıskıyesini açmasına yardım etti. İki gün sonra, Toledo'lu gençlerin kum tepeciğine saplanan golf arabasını çıkarmasına yardım ettim... gençler arabayı orada bırakıp bira içmeye gitmişlerdi ve met zamanı denizin aracı sürükleyip götürme tehlikesi vardı. Kalçam ve bacağım hâlâ iyileşme aşamasındaydı, ama tek kolum yeterince sağlamdı.

Sakat kalçam, sakat bacağım falan demeden Büyük Kumsal Yürüyüşleri'me devam ettim. Bazı günler... öğleden sonra sis bastırıp bütün körfezi ve sahildeki evleri sardığında, giderek azalmakta olan stokumdan ağrı kesici haplarımı aldım. Ama çoğu zaman almıyordum. O şubat ayı boyunca Wireman plaj koltuğunda pek oturamadı, ama Elizabeth Eastlake hemen hemen her zaman oturma odasındaydı, hemen hemen her zaman benim kim olduğumu biliyordu ve elinde bana vereceği bir şiir kitabı vardı. Bu her defasında Keillor'un *Güzel Şiirler* kitabı olmazdı, ama en sevdiği de oydu. Benim de hoşuma gidiyordu.

O şubat ve mart aylarında ben de bir sürü kitap okudum. Onca yıl okumadığım kadar çok... roman, kısa hikâye, Irak batağına nasıl düştüğü-

müz hakkında üç tane uzun belgesel (sorumlusu ABD Başkanı ve Başkan yardımcısıydı, tabii). Ama zamanımı en çok alan şey resim yapmaktı. Her öğleden sonra ve her akşam resim yaptım... ta ki, yorgunluktan kolumu kaldıramayacak hale gelene kadar. Kumsal manzaraları, deniz manzaraları, natürmortlar ve günbatımları, günbatımları, günbatımları.

Ama o fitil hâlâ tütmeye devam ediyordu. Ateşin altı kısılmıştı, ama kapatılmamıştı. Candy Brown meselesi sıradaki ilk şey değildi, ama olacağı belliydi. Bu da Sevgililer Günü'ne kadar ortaya çıkmadı. Düşünüyorum da, bu gerçekten kaderin korkunç bir cilvesi olmuştu.

Korkunç.

III

ifsogirl188'den EFree19'a
10.19
3 Şubat

Sevgili babam, resimlerinin beğenilmesine çok sevindim. Yaşasın! Eğer sergi açmanı teklif ederlerse üstümde "küçük siyah elbisemle" ilk uçağa atlar oraya gelirim (ister inan ister inanma, böyle bir elbisem var). Şimdi oturup sıkı çalışmam gerekiyor, çünkü... bu bir sır... Nisanda, Bahar Tatili'nde Carson'a bir sürpriz yapacağım. Sinekkuşları o sırada Tennessee ve Arkansas'ta turnede olacaklar. Eğer dönem ortası sınavlarım iyi geçerse, onları Memphis veya Little Rock'ta yakalayabileceğimi sanıyorum. Ne dersin?

Ilse

Baptist Sinekkuşu hakkındaki endişelerim azalmamıştı ve bence kızım başına bela arıyordu. Ama o oğlan hakkında yanılıyorsa, bunu bir an önce kendisinin anlaması daha iyi olacaktı. Böylece... benim hata yapmıyor olmam için dua ederek... ona bir e-posta yazdım ve derslerine engel olmadığı sürece, bunun ilginç bir fikir olduğunu söyledim. (Sevgili kızıma erkek arkadaşıyla bir hafta geçirmesinin iyi bir fikir olduğunu söylemek içimden gelmedi; her ne kadar söz konusu erkek arkadaş ve etrafındakiler yobaz Baptistler de olsa). Bu fikrini annesiyle paylaşmasının akıllıca olmadığını da söylemeyi ihmal etmedim. Buna cevap anında geldi.

ifsogirl188'den EFree19'a
12.02
3 Şubat

Sevgili babam: Aklımı kaçırdığımı mı sanıyorsun???

Illy

Hayır, sanmıyordum... ama Little Rock'a gittiğinde sevgili tenorunu gruptaki bir sopranoyla yatay pozisyonda yakalayacak olursa, çok mutsuz bir Ilse olacaktı. O zaman da, hiç kuşku yok, annesi her şeyi öğrenecek... nişanlanmayı falan... ve bu onun, benim akıl sağlığımla ilgili bir sürü yorum yapmasına yol açacaktı. O konuda zaten ben kendi kendime epey soru sormuştum ve kendime "sınıfı geçer" notu vermiştim. İnsanın kendi çocukları söz konusu olunca zaman zaman tuhaf kararlar vermek zorunda kalıyor ve bunların doğru olmasını ummaktan başka çaresi kalmıyor. Ebeveynlik böyle bir şey işte.

Bir de emlakçı Sandy Smith durumu vardı. Telefon mesajında Elizabeth, benim sanatın sanat için olduğuna inandığımı sandığını söylemişti, yoksa Duma Adası, beni çağırmazdı. Sandy'den istediğim tek şey, beni

buraya çağıran şeyin sadece Amerika'daki bütün yağlı müşterilere gönderdikleri parlak bir broşür olduğunu doğrulamasıydı.

Aldığım cevap umduğum gibi değildi, ama *çok* şaşırdığımı söylersem yalan olurdu. Ne de olsa bu benim kötü hafızalı yılımdı. Ve her şeyin belli bir biçimde olduğuna inanmak arzusu vardı; iş geçmişi düşünmeye geldi mi, hepimiz hile yaparız.

SmithRealty9505'den EFree19'a
14.17
8 Şubat

Sevgili Edgar: Evin keyfini sürdüğüne sevindim. Sorunun cevabına gelince, Salmon Point evi sana gönderdiğim tek broşür değil, Florida ve Jamaika'da kiralık olan dokuz ev broşüründen sadece biriydi. Hatırladığım kadarıyla, sen sadece Salmon Point'le ilgilenmiştin. Hatta, senin, "Bir an önce şu sözleşmeyi hazırla," deyişini hâlâ hatırlıyorum. Umarım yardımcı olabilmişimdir.

Sandy

Mesajı iki kez okuduktan sonra, "Sözleşmeyi yap, sonra bırak sözleşme seni yapsın, *dostum,*" diye mırıldandım.

Diğer broşürleri şimdi bile hatırlamıyordum, ama Salmon Point'inki hâlâ aklımdaydı. Parlak pembe bir klasör içinde gelmişti. *Büyük* pembe diyesi geliyor insanın; dikkatimi çeken kelimeler *Salmon Point* değil, onun altında yaldızlı kabartmayla yazılmış yazıydı. KÖRFEZ SAHİLİNDEKİ GİZLİ SIĞINAĞINIZ. Yani, galiba gerçekten de beni çağırmıştı.

Galiba gerçekten de çağırmıştı.

IV

KamenDoc'tan EFree19'a
13.46
10 Şubat

Edgar: Sağır kızılderilinin oğluna dediği gibi, çoktandır sesini duymuyordum (kusura bakma, sadece kötü espriler aklımda kalıyor). Resimler nasıl gidiyor? MRI için sana Sarasota Memorial Hastanesi'ndeki Nöroloji Merkezi'ni tavsiye ederim. Telefonu: 941-555-5554.

Kamen

EFree19'dan KamenDoc'a
14.19
10 Şubat

Kamen: Tavsiye için teşekkür ederim. Nöroloji Merkezi adı beni ürkütecek kadar ciddi geliyor. Ama kısa zamanda randevumu alırım.

Edgar

KamenDoc'tan EFree19'a
16.55
10 Şubat

Kısa zamanda, gerçekten de kısa zamanda olsun. Sara krizi geçirmediğin sürece.

Kamen

Kamen, "sara krizi geçirmediğin sürece" cümlesinin yanına, e-posta süslemesi gülen bir surat oturtmuştu, ama bu gülen ağız dişlerle doluydu. Minibüsün arka koltuğunda Wireman'ın debelenişini ve gözbebeklerinin farklı yönlere kayışını gören biri olarak bu süslemeye hiç gülesim gelmedi. Ama martın on beşi olmadan Wireman'ı traktörle bile çekerek götüremeyeceğimi biliyordum... *çok şiddetli bir kriz* gelmediği sürece. Hem zaten Wireman, Xander Kamen'in sorunu değildi. Aslında ben de artık onun sorunu değildim. Hâlâ benim için zahmete girmesi çok duygulandırmıştı. Hemen bir cevap yazmaya başladım:

EFree19'dan KamenDoc'a
17.05
10 Şubat

Kamen: Sara krizi falan yok. İyiyim. Fırtına gibi resim yapıyorum. Bazı çalışmalarımı bir Sarasota galerisine götürdüm ve oranın sahiplerinden birine gösterdim. Bana sergi açmamı teklif edecek galiba. Teklif ederse ve ben de kabul edersem, sen de gelir misin? Buz ve karlar diyarından tanıdık bir yüz görmek çok hoş olur.

Edgar

Bunu yazdıktan sonra bilgisayarı kapatıp kendime bir sandviç yapacaktım, ama daha kapatamadan yeni bir e-posta geldiğini gördüm.

KamenDoc'tan EFree19'a
17.09
10 Şubat

Bana gününü söyle hemen gelirim.

Bilgisayarı kapatırken ağzım kulaklarımdaydı. Birazcık da gözlerim yaşarmıştı.

V

Bir gün sonra 17 numarada oturan çifte (spor otomobil ve boktan halk müziği dinleyenler) lavabo borusu almak için Wireman'la birlikte Nokomis'e gittik. Sonra da Hain Köpekler için bir miktar plastik çit aldık. Wireman'ın bu alışveriş için benim yardımıma ihtiyacı yoktu, özellikle de benim gibi peşinden yalpalayarak yürüyen birine. Ama yağmurlu ve kasvetli bir gündü ve kendimi adadan dışarı atmak istiyordum. Ophelia'da öğlen yemeği yedik, biraz rock and roll hakkında tartıştık, genel olarak da günümüz iyi geçti. Eve döndüğümde telesekreterimin ışığı göz kırpıyordu. Pam'di. "Beni ara," deyip kapatmıştı.

Aradım, ama önce... bu bir itirafa hem de korkakça bir itirafa benziyor... internette o günün Minneapolis *Star Tribune* gazetesine girip ÖLÜM İLANLARI sayfasını tıkladım. İsimleri bir çırpıda taradım ve Thomas Riley'in adının olmadığını gördüm. Aslında bu bir şey kanıtlamazdı, belki de sabah yayınından hemen sonra kendini öldürmüş olabilirdi.

Pam bazen öğlen uykusuna yatar, bu arada telefonunun sesini kapatırdı; öyle olsaydı karşıma telesekreteri çıkacak, ben de bir süre daha rahat edebilecektim. Ama bu öğleden sonra öyle olmamıştı. Karşıma Pam çıktı: "Alo."

"Benim, Pam. Beni aramışsın."

"Herhalde dışarıda güneşleniyordun," dedi. "Burada kar yağıyor. Kar var ve hava buz gibi soğuk."

Biraz gevşedim. Tom ölmemişti. Tom ölmüş olsaydı, havadan sudan konuşmazdık.

"Aslında, bulunduğum yer de soğuk ve yağmurlu," dedim.

"Güzel. Umarım, bronşit olursun. Tom Riley bu sabah buradaydı, bana işgüzar kancık diye bağırdı, bir vazoyu yere atıp parçaladıktan sonra çekip gitti. Vazoyu bana fırlatmadığına şükretmeliyim, herhalde." Pam ağlamaya başladı. Burnunu çekti, sonra da gülerek beni şaşırttı. Buruk

bir gülüştü, ama şaşırtacak kadar da neşeliydi. "Beni ağlatmayı beceren o tuhaf yeteneğin ne zaman yok olacak sence?"

"Bana ne olduğunu anlat, Panda."

"Bir daha bu lafı da duymak istemiyorum. Bana bir daha böyle dersen telefonu kaparım. Sonra da Tom'u sen ararsın ve ne olduğunu *ona* sorarsın. Aslında en iyisi sana bunu yaptırmak olurdu. Hak ediyorsun."

Elimi başıma götürdüm ve şakaklarımı ovmaya başladım: başparmak sol boşlukta, ilk iki parmak sağda. İnsanın tek eliyle bu kadar çok rüyayı ve acıyı kapsayabilmesi hayret verici bir şey. Tabii, bir de onca çirkin ve iğrenç dolapları da açığa çıkarma potansiyeli oluyor.

"Anlat bana, Pam. Lütfen. Seni dinleyeceğim ve hiç kızmayacağım."

"Bunları aştın artık, öyle mi? Bir saniye bekle." Telefonu bir yere bırakma sesi duyuldu, herhalde mutfak tezgâhıydı. Bir an uzaktan televizyonun sesi kulağıma geldi, sonra kesildi. Pam tekrar telefona geldi. "Şimdi tamam, artık aklımdan ne geçiyorsa işitebiliyorum." Bir kez daha gürültülü bir şekilde burnunu sümkürdü. Tekrar konuşmaya başladığında kendini toparlamıştı ve sesinde ağlama izi yoktu.

"Myra'dan, Tom eve döndüğü zaman beni aramasını rica ettim... Myra Devorkian, onun karşısındaki evde oturuyor. Tom için endişelendiğimi söyledim. Bunu gizli tutmamın bir anlamı yoktu, değil mi?"

"Yoktu."

"Ve tam isabet! Myra kendisinin de endişelendiğini söyledi... hem o hem kocası Ben. Çok fazla içiyormuş, bazen ofisine tıraş olmadan gidiyormuş. Ama, yolculuğa çıkarken bayağı neşeli olduğunu söyledi, Myra. Komşuların bu kadar çok şey görmesi şaşırtıcı, değil mi? Üstelik yakın arkadaş bile sayılmazlar. Ben ve Myra, onunla ilişkimizi bilmiyorlardı tabii, ama Tom'un bunalım içinde olduğunu çok iyi biliyorlardı."

Bilmediklerini sanıyorsun, demedim.

"Her neyse, uzun sözün kısası, Tom'u eve davet ettim. Geldiği zaman gözlerindeki ifade... bana bakışı... sanki benim niyetimin şey olduğunu..."

"Bıraktığınız yerden devam etmek," dedim.

"Olanları ben mi anlatacağım sen mi?"

"Özür dilerim."

"Ama haklısın. Elbette, haklısın. Onu kahve için mutfağa davet etmek istedim, ama holden içeri adımını atmadı. Beni öpmek istedi." Bunu söylerken sesinde meydan okuyan bir gurur vardı. "Bir kez öpmesine izin verdim... ama daha ötesini istediği belli olunca onu ittim ve söylemem gereken bir şey var, dedim. Yüzümün ifadesinden bunun kötü bir şey olduğunu anladığını söyledi, ama hiçbir şey onu, bir daha görüşmeyeceğimizi söylediğim zamanki kadar üzemezmiş. Al işte sana erkek milleti... bir de suçu başkasına atmakta bizim çok usta olduğumuzu söylerler.

"Ona, bir daha sevgili olarak görüşmeyeceğimiz, onu arkadaş olarak sevmediğim anlamına gelmez, dedim. Sonra birkaç kişinin bana onun tuhaf... kendinde değilmiş gibi davrandığını söylediğini anlattım, bunu da antidepresan ilaçlarını almamasıyla birleştirdim ve onun için endişelendiğimi söyledim. İntihar etmeyi düşündüğünü sanıyorum, dedim."

Pam bir an durduktan sonra devam etti.

"Tom gelmeden önce bunu bu şekilde pat, diye söylemeyi düşünmüyordum. Ama tuhaftır... kapıdan içeri adımını attığı anda kuşkum azaldı, sonra beni öptüğü zaman da kesin olarak anladım. Dudakları soğuktu. Ve kuruydu. Bir ceset öpüyormuşum gibi hissettim."

"Eminim öyledir," dedim ve sağ kolumu kaşımaya çalıştım.

"Yüzü birden gerildi, ama ne biçim gerilme! Yüzündeki bütün çizgiler düzleşti ve ağzı neredeyse görünmez oldu. Bu düşünceyi kafama kimin soktuğunu sordu. Ve daha ben cevap veremeden bunun maval olduğunu söyledi. Kullandığı kelime buydu ve bu hiç Tom Riley'in kullandığı bir kelime değildi."

Pam bu konuda haklıydı... benim eskiden tanıdığım Tom asla maval gibi bir kelime kullanmazdı.

"Ona isim vermek istemedim... tabii ki, senin adını vermezdim yoksa benim çıldırdığımı sanırdı; Ilse'nin adını da vermedim, çünkü onu gördüğü zaman ne yapacağını..."

"Sana söylemiştim, Ilse'nin bu işle hiçbir ilgisi..."

"Sesini kes. Bitirmek üzereyim. Tuhaf davrandığını söyleyen bu insanların onun ikinci boşanmasından sonra almaya başladığı haplardan ve geçen mayıstan beri de bunları almayı bıraktığından haberleri olmadığını söyledim. Bu ilaçlara aptal haplar, diyor. Her şeyi gizleyebildiğini sanıyorsa, yanıldığını söyledim. Sonra da, eğer kendisine bir şey yapmaya kalkarsa, annesine ve kardeşine bunun intihar olduğunu söylerim, onlar da yıkılırlar, dedim. Bu senin fikrindi, Edgar ve işe yaradı. Umarım gurur duyuyorsundur. İşte o zaman vazomu kırdı ve bana işgüzar kancık dedi. Çarşaf gibi, bembeyaz olmuştu. Eminim..." Yutkunduğunu duydum. "Eminim, bu işi nasıl yapacağını planlamıştı."

"Hiç şüphem yok," dedim. "Sence şimdi ne yapacaktır?"

"Bilmiyorum. Gerçekten hiç bilmiyorum."

"Onu arasam mı acaba?"

"Bence aramasan daha iyi olur. Bizim konuştuğumuzu öğrenirse daha kötü olabilir." Sonra öç alır gibi bir sesle, "O zaman uykusu kaçan *sen* olursun."

Bu benim aklıma gelmemiş bir ihtimaldi, ama Pam haklıydı. Tom ve Wireman bir noktada birbirlerine benziyorlardı: ikisinin de yardıma ihtiyacı vardı, ama bu yardımı almalarını sağlayamıyordum.

"Peki, onun kendini öldürmeye niyetli olduğunu sen nasıl öğrendin?" diye sordu Pam. "Bunu bilmek istiyorum ve telefonu kapatmadan önce bana bunu mutlaka söyleyeceksin. Ben kendi üstüme düşeni yaptım, şimdi sen de bana bunu söyleyeceksin."

İşte olmuştu, bana daha önce sormadığı şeyi soruyordu; ilk başta kafayı yalnızca Tom'la ilişkisini nasıl öğrendiğime takmıştı. Büyük sözleri

sadece Wireman söylemez; babamın da böyle deyişleri vardır. Biri de şöyledir: Eğer yalan işine yaramıyorsa, gerçeği söylemeyi dene.

"Kazadan beri ben resim yapıyorum," dedim. "Bunu biliyorsun."

"Ee?"

Ona çizdiğim resmi anlattım; Palm Desert'taki Max ve Tom Riley. İnternette hayalet kol-bacak fenomenleriyle ilgili okuduklarımı anlattım. Ve Tom Riley'i artık stüdyom olan odanın merdivenlerinde, üstünde sadece pijama pantolonuyla ve bir gözünün yerinde kanlı bir çukurla gördüğümü de.

Bitirdiğim zaman uzun bir sessizlik oldu. Sessizliği ben bozmadım. Sonunda Pam temkinli bir sesle sordu: "Buna gerçekten inanıyor musun, Edgar... *tek* kelimesine bile?"

"Wireman, kumsalda bana komşu olan..." Durdum, kendime büyük bir öfke duyuyordum. Söyleyecek kelime bulamadığım için değil. Ya da tam o değil. Pam'e komşum olan adamın da arada bir telepatik gücü olduğunu ve onun bana inandığını mı söyleyecektim?

"Ne olmuş kumsalda sana komşu olan adama, Edgar?" Sesi sakin ve yumuşaktı. Kazadan sonra ilk ay boyunca bu sesi duymuştum. Bu onun yatıştırma sesiydi.

"Hiçbir şey," dedim. "Önemli değil."

"Mutlaka Dr. Kamen'i arayıp bu yeni fikrini ona açıklamalısın," dedi. "Kendini medyum sanma fikrini. Ona e-posta falan yazma, telefonla ara. *Lütfen.*"

"Pekâlâ, Pam." Çok yorgun hissediyordum. Tabii, o kadar da hüsran ve öfke içindeydim.

"Pekâlâ ne?"

"Pekâlâ, ne dediğini duydum. Net bir şekilde. Hiçbir yanlış anlamaya yer kalmadan. O düşünceyi kafandan çıkar. Tek istediğim, Tom'un hayatını kurtarmaktı."

Buna verecek cevap bulamadı. Tom konusunu nasıl bildiğimin de hiçbir mantıklı açıklamasını yapamıyordu. Konuşmayı orada bıraktık. Telefonu kapatırken aklımdan geçen şey: *Hiçbir iyilik cezasız kalmaz oldu.*

Bu Pam için de geçerliydi galiba.

VI

Kızmıştım ve ne yapacağımı bilemiyordum. Kasvetli, ağır hava da içimi karartıyordu. Yağlıboya resim yapmayı denedim, ama yapamadım. Alt kata inip eskiz defterlerimden birini aldım; tek çizebildiğim, öbür hayatımda telefonda konuşurken çiziktirdiğim koca kulaklı miki resimleri oldu. Hüsran içinde defteri bir yana atmayı düşünürken telefon çaldı. Arayan Wireman'dı.

"Bu öğleden sonra geliyor musun," diye sordu.

"Tabii," dedim.

"Belki yağmur var diye..."

"Arabayla gelmeyi düşünüyorum. Yürümeyi aklımdan bile geçirmem."

"Güzel. Ama şiir saati olacağını sanma. Bayan Eastlake kayıplarda."

"Kötü mü?"

"Hiç bu kadar kötü olduğunu görmemiştim. Tamamen kopmuş durumda. Oradan oraya uçuyor." Derin bir nefes aldı sonra verdi. Telefondan rüzgâr esiyormuş gibi oldu. "Dinle, Edgar, bunu istemek hoşuma gitmiyor, ama onu bir süreliğine sana bırakabilir miyim? En fazla kırk beş dakikalığına. Baumgartenlerin saunası arıza yapmış... galiba ısıtıcısı... tamire gelen adamın da bana bir kapatma düğmesi mi ne, göstermesi gerekiyormuş. Tabii, bir de iş emrini imzalamam gerekiyor.

"Sorun değil."

"Harikasın. Dudaklarında uçukların olmasaydı seni öperdim."

"Miktir git, Wireman."

"Evet, herkes beni çok sever... bu da benim lanetim işte."

"Pam aradı. Arkadaşım Tom Riley ile konuşmuş." O ikisinin neler yaptığı düşünülecek olursa Tom için arkadaşım demek tuhaf geliyordu, ama boş ver. "Sanırım Pam, onun intihar planını bozmuş."

"Bu çok iyi. O halde sesin neden kötü geliyor."

"Benim nasıl bildiğimi öğrenmek istedi."

"O herifle vuruştuğunu nasıl bildiğini değil de..."

"Tom'un intihar edecek kadar bunalımda olduğunu bin beş yüz mil öteden nasıl anlayabildiğimi."

"Hah! Peki, sen ne dedin?"

"Yanımda iyi bir avukat olmadığı için, gerçeği anlattım."

"O da senin biraz *kafayı üşütmüş* olduğunu sandı."

"Hayır, Wireman, *fazlasıyla kafayı üşütmüş olduğumu* sandı."

"Önemli mi?"

"Hayır. Ama, Pam bunu kafasında kurmaya başlayacak... bu konuda müthiştir... ve korkarım yapmaya çalıştığım iyilik küçük kızımın suratında patlayabilir."

"Karın suçu atacak birini aradığı taktirde."

"Öyle yapacaktır. Onu tanırım."

"Bu kötü olur."

"Ilse'yi hiç hak etmediği kadar çok sarsar. Tom hayatları boyunca onun ve Melinda'nın amcaları gibiydi."

"O halde, gördüğün şeyi gerçekten de gördüğüne ve kızının bununla hiç ilgisi olmadığına karını ikna etmek zorundasın."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Onun hakkında senin bilmenin hiç mümkün olmadığı bir şeyi söylesene."

"Wireman, sen delirmişsin! Böyle bir şeyi istediğim anda yapamam ki!

"Ne biliyorsun? Şimdi telefonu kapatmam gerekiyor, dostum... duyduğum gürültüye bakılırsa Bayan Eastlake'in öğlen yemeği yere döküldü. Görüşmek üzere."

"Tamam," dedim. Hoşça kal, diyecektim ama telefonu kapatmıştı. Ben de kapattım ve Pam'in bahçe eldivenlerini nereye koyduğumu hatırlamaya çalıştım... birinde ÇEK diğerinde ELLERİNİ yazan eldivenler. Belki bunlar yanımda olursa, Wireman'ın fikri o kadar da çılgınca çıkmayabilirdi.

Bütün evi altüst ettim, ama bulamadım. *Sebeplenen Arkadaşlar* resmini yaptıktan sonra onları atmış olabilir miydim? Ama böyle yaptığımı hatırlamıyordum. Şimdi de hatırlamıyorum. Bildiğim tek şey o eldivenleri bir daha hiç görmediğim.

VII

O öğleden sonra gittiğimde, Wireman ve Elizabeth'in Porselen Salonu adını verdikleri odayı hüzünlü bir kış güneşi doldurmuştu. Şiddetini arttıran yağmur duvarları ve pencereleri dalgalar halinde dövüyor, azgınlaşan rüzgâr *El Palacio*'yu çevreleyen palmiyeleri sarsarken gölgelerini evin içindeki duvarlarda uçuşturuyordu. Bu eve gelmeye başladığımdan beri ilk kez uzun masanın üstündeki porselen figürlerin duruşuna bir anlam veremedim; herhangi bir *tablo* yoktu, sadece bir grup insan, hayvan ve binalar vardı. Tek boynuzlu at ve siyah yüzlü adamlardan biri ters dönmüş okul binasının yanında duruyorlardı. Masada anlatılan bir hikâye varsa, herhalde bu bir felaket filmi olurdu. Tara stili malikânenin yanında bir kurabiye duruyordu. Elizabeth sorduğu taktirde ne söylemem gerektiğini Wireman daha önce anlatmıştı.

Elizabeth ise tekerlekli sandalyesinde biraz yana eğilmiş pozisyonda oturuyor, genellikle çok düzenli olan oyuncak masasındaki karmaşayı

seyrediyordu. Üstünde, ayaklarındaki çok büyük basketbol ayakkabılarıyla aynı tonda mavi bir elbise vardı. Eğri oturduğu için yakası sıyrılmış elbisesinin içinden renkli sutyeninin askısı görünüyordu. O sabah onu, Wireman mı giydirmişti, yoksa bu işi kendisi tek başına mı yapmış, diye düşünmeden edemedim.

İlk başlarda konuşması tutarlıydı; adımı doğru söylemiş, sağlığımı sormuştu. Wireman, Baumgartenlerin evine gitmek üzere çıkarken ona hoşça kal, dedi ve lütfen şapkasını ve şemsiyesini almayı unutmamasını söyledi. Bunların hepsi iyiydi. Ama on beş dakika sonra kahvaltısını getirmek için mutfağa gidip döndüğümde bir değişiklik olmuştu. Gözlerini odanın köşesine dikmiş mırıldanıyordu: "Git buradan, Tessie, sen buraya ait değilsin. Yanındaki o koca oğlanı da götür."

Tessie. Bu adı biliyordum. İlişkilendirme tekniğimi kullanarak çağrışım yapacak bir şey aradım ve buldum: KAYBOLDULAR diyen bir gazete manşeti. Tessie, Elizabeth'in ikiz ablalarından biriydi. Bunu Wireman söylemişti. Bana, *boğuldukları sanılıyor,* derken içimin nasıl parçalandığını hatırladım.

"Getir onu bana," dedi kurabiye kutusunu göstererek; getirdim. Cebinden mendile sarılı bir porselen kadın figürü çıkardı. Kutunun kapağını açtıktan sonra bana hem kurnaz hem de aklı karışmış bir ifadeyle baktı; porselen figürü kutunun içine bırakınca *ponk* diye bir ses çıktı. Kapağını kapatırken yardım etmek için uzattığım elimi itti, sonra kutuyu bana uzattı.

"Bunu ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu. "Sana... sana..." Nasıl mücadele ettiğini görüyordum. Kelime dilinin ucunda kıvırtıyor, ama ona bir türlü erişemiyordu. Onun yerine ben söyleyebilirdim, ama biri bana bunu yaptığı zaman nasıl öfkelendiğimi hatırladım ve bekledim. "Sana bunu ne yapmalayacağını söyledi mi?"

"Evet."

"O halde ne bekliyorsun? *Götür* bu kaltağı."

Kutuyu alıp tenis kortunun ötesindeki küçük havuza götürdüm. Havuzdaki balıklar kıpır kıpır yüzeye fırlıyorlardı; belli ki, yağmur onları beni olduğundan daha fazla heyecanlandırmıştı. Wireman'ın söylediği gibi, oradaki bankın kenarında küçük bir taş yığını vardı. Birini alıp havuza attım. "İşitmez sanırsın, ama kulakları çok iyi duyar," demişti Wireman. Sonra, kadın figürünün hâlâ içinde olduğu kutuyu eve götürdüm. Ama Porselen Salonu değil. Mutfağa gittim ve kapağı açıp mendile sarılı porselen bebeği çıkardım. Bu yaptığım Wireman'ın talimatları arasında yoktu, ama merak etmiştim.

Bir kadın figürüydü, ama yüzü kazınmıştı. Yüzü olan yerde beyaz bir boşluk vardı.

Elizabeth, "*Kim var orada?*" diye haykırınca yerimden sıçradım. Az kalsın elimdeki porselen bebeği düşürecektim ve yerde paramparça olacaktı.

"Sadece ben varım, Elizabeth," dedim bebeği tezgâhın üstüne bırakırken.

"Edmund? Ya da Edgar ya da adın her ne ise, sen misin?"

"Evet." Tekrar salona gittim.

"Benim o işimi hallettin mi?"

"Evet, ha'mfendi, o iş tamamdır."

"Ben kahvaltımı yedim mi?"

"Evet."

"Pekâlâ," dedi Elizabeth ve iç geçirdi.

"Başka bir şey ister misin? İstersen..."

"Hayır, teşekkür ederim, hayatım. Tren birazdan burada olur, dolu mideyle yolculuk yapmayı sevmem, bilirsin. Her zaman olduğu gibi, arkadaki koltuklardan birine oturmak zorunda kalırım ve midem doluyken mutlaka tren tutar. Benim kurabiye kutumu gördün mü?"

"Galiba mutfaktaydı. Getirmemi ister misin?"

"Böyle ıslak bir günde gerekmez," dedi. "Sana o kaltağı havuza attırırım sanıyordum, havuz işi görürdü, ama fikrimi değiştirdim. Böyle ıslak bir günde gereksiz herhalde. Merhametin doğası gergin değildir, bilirsin. Yağmur gibi hafifçe damlar."

"Cennetten," dedim.

"Evet, öyle."

"Porselenlerini düzene soksana, Elizabeth. Bugün hepsi birbirine karışmış."

Masaya bir göz attı; sonra ani bir şiddetle rüzgârın savurduğu yağmur pencereye çarpınca o tarafa döndü. "Ne bok iş be," dedi. "Kafam bok gibi karışık." Sonra içinde barındıracağını hiç tahmin etmediğim bir hınçla, "Hepsi öldüler ve beni *buna* bıraktılar."

Kadının ağzından çıkan küfürlü sözlerden irkilecek en son insan bendim herhalde; durumunu çok iyi anlıyordum. Belki merhametin doğası gergin değildi, milyonlarca insan bu düşünceyle yaşamaktaydı, ama... karşımıza böyle koşullar da çıkabiliyordu işte.

"O adam o şeyi hiç almamalıydı, ama bilmiyordu ki," dedi Elizabeth.

"Hangi şeyi?"

"Hangi şeyi," diyerek başını onaylar gibi salladı. "Treni istiyorum. Koca oğlan gelmeden buradan *gitmek* istiyorum."

Sonra ikimiz de sessiz kaldık. Elizabeth gözlerini kapadı; tekerlekli sandalyesinde uyuyakalmış gibiydi.

Bir şey yapmış olmak için koltuğumdan kalktım ve masaya yaklaştım. Porselen bir oğlan ve kız çocuğu alıp baktım, sonra onları bir yana bıraktım. Uzun, cilalı meşe masanın üstünde en az yüz tane figür vardı. Belki de iki yüz. Bir tane eski moda bonesi olan bir kadın figürüne baktım, ama onu da istemiyordum. Bone uygun değildi, üstelik kadın çok gençti. Uzun, boyalı saçlı bir kadın buldum; bu daha iyiydi. Saçı biraz fazla uzun ve siyahtı, ama...

Hayır, değildi, çünkü Pam, kimi insanların Orta Yaş Bunalımı Gençlik Pınarı diye adlandırdıkları güzellik salonuna gitmişti.

Porselen bebeği elime aldım; keşke onu içine sokacağım bir evim, eline tutuşturacağım bir kitabım olsaydı, diye düşündüm.

Bebeği sağ elime almak istedim... çok doğaldı, çünkü sağ elim yerindeydi, hissedebiliyordum... ve pat diye masanın üstüne düşürdüm. Kırılmadı, ama Elizabeth'in gözleri açılıverdi. "Dick! Bu treninin sesi miydi? Düdük mü öttürdü? Ağladı mı?"

"Daha değil," dedim. "Biraz kestirsene."

"Hah, onu ikinci kat sahanlığında bulabilirsin," dedi sanki ona başka bir şey söylemişim gibi; sonra yine gözlerini kapadı. "Tren gelince bana seslen. Bu istasyon beni deli ediyor. Koca oğlana da bakar ol; o bok herif her an karşımızda bitebilir."

"Tamam," dedim. Sağ kolum fena halde kaşınıyordu. Küçük defterimi almak için elimi arka cebime götürdüm, ama defter yoktu; onu Büyük Pembe'deki mutfak tezgâhında bırakmıştım. Bunu düşünmek aklıma Palacio'nun mutfağını getirdi. Kurabiye kutusunu bıraktığım yerde mesaj almak için kullanılan bir defter vardı. Hemen gidip defteri aldım, dişlerimin arasına sıkıştırıp tekrar Porselen Salonu'na gelirken göğüs cebimden de tükenmezkalemimi çıkarıyordum. Tekrar koltuğuma oturdum ve hızla porselen bebeği çizmeye başladım; masanın karşısında Elizabeth ağzı aralık halde uyuyor, yağmur deli gibi pencereleri dövüyordu. Rüzgârın savurduğu palmiyelerin duvarlara vuran gölgeleri yarasaları andırıyordu.

Uzun sürmedi; ve çalışırken bir şeyin farkına vardım: Kaşıntım kalemin ucundan süzülüp çıkıyor gibiydi, sanki onu kâğıda döküyordum. Çizimimdeki kadın, porselen bebekti, ama aynı zamanda da Pam'di. Çizdiğim kadın Pam'di, ama aynı zamanda da porselen bebekti. Saçı onu son gördüğüm halinden daha uzundu ve omuzlarına dökülmüştü. Bir şeye oturuyor...

(SALMANa, KOMULa)

koltuğa. Ne koltuğu? Bir sallanan koltuk. Ben evden ayrıldığım sırada böyle bir eşya yoktu, ama şimdi vardı. Masada Pam'in yanında bir şey vardı. Önce ne olduğunu anlayamadım, ama kalemimin ucundan yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı ve tepesinde yazı olan bir kutu belirdi. Ninelerin En Sevdiği. Kalemim masadaki kutunun yanına bir şey koydu. Bir yulaf kurabiyesi. Pam'in en sevdiği şey. Ben buna bakarken kalem Pam'in eline bir kitap tutuşturdu. Uygun açıdan bakamadığım için kitabın adını okuyamadım. Bu arada kalem, pencereyle Pam'in ayakları arasına çizgiler eklemeye başladı. Konuştuğumuz zaman Pam kar yağdığını söylemişti, ama artık kar durmuştu. Bu çizgiler güneş ışınlarıydı.

Resim bitti sanıyordum, ama belli ki iki şey daha vardı. Kalemim kâğıdın en sol köşesine gidip bir çırpıda oraya bir televizyon ekledi. Yeni bir televizyon, Elizabeth'inki gibi düz ekran. Altına da..."

Kalem işini bitirdi ve yana düştü. Kaşıntım geçmişti. Parmaklarım kütük gibiydi. Masanın diğer tarafında Elizabeth derin bir uykuya dalmıştı. Bir zamanlar herhalde genç ve güzeldi. Belki bir zamanlar bir genç adamın rüyalarını süslemişti. Şimdi, pek az diş kalmış ağzı tavana çevrilmiş, horluyordu. Eğer Tanrı varsa, bence biraz daha gayret etmesi gerekiyor.

VIII

Hem kütüphanede hem mutfakta bir telefon olduğunu görmüştüm; kütüphane Porselen Salonu'na daha yakın olduğu için oraya gittim. Minnesota'ya şehirlerarası telefon açtığım için Wireman'ın veya Elizabeth'in bana kızacaklarını sanmıyordum. Telefonu aldım, ama hemen numarayı tuşlamadım. Tavandan nokta halinde verilen ışıkların altında, şövalye zır-

hının bitişiğindeki duvarın üstünde antika silahlar koleksiyonu vardı. Bağımsızlık savaşından kalma uzun namlulu bir tüfek, aynı dönemden kalma çakmak taşlı bir tabanca, çift namlulu bir cep tabancası, bir Winchester filinta tüfek. Bu tüfeğin üstündeyse, Ilse'yle birlikte gördüğümüz zaman Elizabeth'in elinde tuttuğu alet vardı. Ters V biçimindeki şeyin yanında dört adet de cephanesi duruyordu. Bunlar ok denemeyecek kadar kısaydı. Olsa olsa kısa zıpkın denebilirdi. Uçları parlak ve son derece sivriydi.

Böyle bir şeyle epey hasar verilebilir, diye düşündüm. Sonra aklıma geldi: *Babam bir balıkadamdı.*

Bunu kafamdan uzaklaştırıp eskiden evim olan numarayı aradım.

IX

"Selam, Pam, yine benim."

"Artık seninle konuşmak istemiyorum, Edgar. Söyleyecek bir şeyimiz kalmadı.

"Pek öyle değil. Ama kısa tutacağım. Bakmak zorunda olduğum yaşlı bir kadın var. Şu anda uyuyor, ama onu uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

Pam her şeye rağmen merakını yenemedi. "Ne yaşlı kadını?"

"Adı Elizabeth Eastlake. Seksen beş yaşında ve Alzheimer hastası. Onun asıl yardımcısı şu anda birinin saunasındaki elektrik sorununu halletmeye gitti, ben de ona yardım ediyorum."

"Kitabının Başkalarına Yardım Etmek sayfasına altın yıldız mı koydurmak istiyorsun?"

"Hayır, seni deli olmadığıma inandırmak için aradım." Çizdiğim resmi de yanıma almıştım. Bunu kaldırmak için ahizeyi kulağımla omzum arasına yerleştirdim.

"Neden senin için bu kadar önemli?"

"Çünkü her şeyin Ilse'den kaynaklandığını düşünüyorsun, ama öyle değil."

"Tanrım, sen inanılmaz bir adamsın. Ilse, seni Santa Fe'den arayıp ayakkabı bağının koptuğunu söylese, ilk uçakla gidip ona yeni bir tane alırsın."

"Ayrıca, hiç öyle olmadığım halde benim delirdiğimi sanmanı istemiyorum. Bu nedenle... dinliyor musun?"

Karşı tarafta bir sessizlik oldu, ama bu da yeterince iyiydi. Dinliyordu.

"Duştan çıkalı on, on beş dakika oldu. Sanırım saçlarını sabahlığının üstünden sarkıtmışsın. Galiba hâlâ saç kurutma makinesinden hoşlanmıyorsun."

"Nasıl..."

"Nasıl olduğunu *bilmiyorum.* Telefon ettiğimde sallanan koltukta oturuyordun. Bunu boşandıktan sonra almış olmalısın. Kitap okuyor, kurabiye yiyordun. Ninelerin En Sevdiği marka yulaflı kurabiye. Şu anda güneş çıktı ve pencereden içeri süzülüyor. Yeni bir televizyonun var, düz ekranlı olanlardan." Durdum. "Ve bir de kedi. Kedin var. Şu anda televizyonun altında uyuyor."

Karşı tarafta bir ölüm sessizliği. Benim tarafımdaysa camı döven rüzgâr ve yağmurun sesi. Hâlâ orada mısın, diye soracakken konuşmaya başladı, ama sesi Pam'e hiç yakışmayacak kadar heyecansızdı. Bir an artık kalbimi kırmayı bırakacak, diye düşündüm, ama yanılmıştım. "Beni gözetlemeyi bırak. Eğer beni şu kadarcık sevdiysen, bırak artık beni gözetlemeyi."

"Sen de beni suçlamayı bırak," dedim hırıltılı bir sesle. Birden Ilse aklıma geldi; havaalanında onu uğurlamak için beklerken bana bakıp *iyileşmeyi hak ediyorsun,* demişti. *Ama bazen senin buna gerçekten inandığını sanmıyorum.* "Bana olanlar benim suçum değildi. Kaza benim suçum değildi, bu da değil. Böyle olmasını ben istemedim."

"Ben mi istedim, sanıyorsun?" diye haykırdı Pam.

Gözlerimi kapadım ve öfkeye öfkeyle karşılık vermemek için dua ettim. "Tabii ki, hayır."

"*O halde beni bu işe karıştırma! Artık beni arama! Artık beni KORKUTMA!*"

Telefonu kapadı. Ahize kulağımda öylece durdum. Önce bir sessizlik, sonra bir klik sesi. Ardından da, Duma Adası bölgesine özgü statik gürültüsü. Bugün bu ses sanki suluymuş gibiydi. Yağmurun etkisi olabilir. Telefonu kapatıp şövalye zırhına baktım. "Bence bu konuşma amacına ulaşmıştır, Sir Lancelot," dedim.

Cevap gelmedi; eh, bunu da hak etmiyor değildim.

X

Saksılarla dolu ana koridordan geçip Porselen Salonu'na döndüğümde Elizabeth aynı pozisyonda uyumaktaydı. Daha önce acıklı bulduğum horultusu şimdi bana rahatlatıcı geldi, görünüşüne bakıp boynu kırılmış ve ölmüş sanmak mümkündü. Bir an acaba onu uyandırayım mı, diye geçti aklımdan, ama sonra uyuması daha iyi, diye karar verdim. Sonra sağ tarafımdaki merdivenlere bakınca onun, *ikinci kat sahanlığında bulabilirsin,* deyişini hatırladım.

Neyi bulabilirim?

Herhalde bu da onun tutarsız saçmalamalarından biriydi, ama yapacak başka bir şeyim olmadığı için merdivenlere gittim. Bitimine beş basamak kala durup baktım; sonra geri kalanı çıktım. Gerçekten de bir şey vardı: İnce, yaldızlı bir çerçeve içinde muazzam bir siyah beyaz fotoğraf. Daha sonra bin dokuz yüz yirmilerden kalma siyah beyaz bir fotoğrafın nasıl bu boyutlarda büyütülebildiğini Wireman'a sordum... yüksekliği en az bir buçuk, eniyse bir metreden fazlaydı ve netliğinden çok az kaybet-

mişti. Bana bunun bir Hasselblad ile çekilmiş olabileceğini söyledi; dijitaller çıkmadan önce yapılmış en iyi fotoğraf makinesiydi.

Arkalarında Meksika Körfezi beyaz kumlar üstünde poz veren sekiz kişi vardı. Kırklı yaşlarının ortasındaki adam uzun boylu ve yakışıklıydı. Üstünde fanilası ve tayttan oluşan bir mayo vardı. Her iki yanında beş kız duruyordu; en büyüğü ergenliğinin sonlarına yaklaşmış, en küçükleri de aynı yumurta ikizi olan kızlardı. İkizler fırfırlı etekleri olan aynı tip mayo giymişler, el ele tutuşmuşlardı. Boş olan ellerindeyse bana, Reba'yı hatırlatan bebekleri vardı. Bebeklerin boş gülen suratlarının üstünde koyu renk iplikten oluşan saçları da mutlaka *KIRMIZI* olmalıydı. John Eastlake olduğunu sandığım adamın bir kolunun arasında, altı numaralı kızı, şu anda alt katta horlayan kadın haline gelecek küçük bebek vardı. Beyazların arkasında yirmi yaşlarında, siyah bir genç kadın duruyordu; saçı bir eşarpla tepesinde bağlanmıştı. Kol kaslarının nasıl gerildiğine bakılırsa, elinde adamakıllı ağır bir piknik sepeti tutuyordu. Bir kolunda üç tane gümüş bilezik vardı.

Elizabeth gülerek bir elini fotoğrafı çeken kişiye doğru uzatmıştı. Başka gülen yoktu; belki adamın dudaklarının kenarında hayalet bir gülümseme dolaşıyor olabilirdi, ama bıyıklı olduğu için tam belli değildi. Genç zenci dadı kesinlikle çok nemrut görünüyordu.

John Eastlake'in bebeği tutmayan elinde iki şey vardı. Biri balıkadam maskesiydi. Diğeriyse, benim kütüphanede diğer silahların yanında görmüş olduğum zıpkın tabancasıydı. Acaba bir anlığına Elizabeth'in zihnindeki sis açıldı ve beni buraya bilerek mi gönderdi, diye düşündüm.

Bunu daha fazla düşünmeme fırsat kalmadan alt katta ön kapı açıldı. "Ben geldim!" diye seslendi Wireman. "Görev tamamlanmıştır! Şimdi kim bir kadeh içki istiyor bakalım?"

Resim Nasıl Çizilir (V)

Denemekten korkmayın; ilham perinizi bulun ve kendinizi onun yönlendirmesine bırakın. Yeteneği geliştikçe Elizabeth'in ilham perisi Noween oldu; konuşan harika bebek. Ya da o öyle sanıyordu. Ve bu yanılgısını anladığında... Noween'in sesi değiştiğinde... artık çok geç olacaktı. Ama ilk başlarda herhalde çok güzeldi. İnsanın ilham perisini bulması her zaman çok hoştur.

Örneğin, pasta.

Onu yere gönder, *diyor Noween.* Onu yere gönder, Libbit!

Elizabeth de bunu yapabildiği için, yapıyor. Nan Melda'nın pastasını yerdeyken çiziyor. Yere saçılmış! *Hah! Ve Nan Melda elleri kalçasında, tiksintiyle yerdeki pastanın başında duruyor.*

Peki, bu gerçekten olduğu zaman Elizabeth utanmış mıydı? Utanmış ve biraz da korkmuş muydu? Galiba evet.

Öyle olduğunu biliyorum. Çocuklar için kötülük sadece hayal edildiği zaman eğlencelidir.

Ama başka oyunlar da vardı. Başka deneyler. Ta ki, 1927'de nihayet...

Florida'da mevsim dışı olan bütün kasırgalara Alice adı verilir. Şaka gibi bir şeydir bu. Ama o yılın mart ayında çığlık çığlığa gelen kasırgaya Elizabeth'in adı verilmeliydi.

Oyuncak bebeğin kulağına fısıldaması, geceleri palmiyelerin rüzgârda çıkardığı sese benziyor olmalıydı. Ya da Büyük Pembe'nin altındaki midye kabuklarının fısıldaşmasına. Küçük Libbit uykuya dalmak üzereyken fısıl-

dadı. Ona büyük bir fırtına çizmesinin ne kadar eğlenceli olacağını söyledi. Ve dahasını.

Gizlenmiş şeyler var, *diyor Noween.* Fırtınanın ortaya çıkaracağı gömülü hazineler. Babanın bulup bakmaktan çok hoşlanacağı şeyler.

Kilidi açan da bu oldu. Fırtına resmi yapmak Elizabeth'i fazla ilgilendirmiyordu, ama babayı memnun etmek fikri? Buna direnmek mümkün değildi.

Çünkü o yıl baba öfkeliydi. Avrupa gezisinden sonra bile okula dönmemekte ısrar eden Adie'ye kızgındı. Doğru insanlarla tanışmak doğru balolarda boy göstermek Adie'nin ilgisini çekmiyordu. Emery'ye abayı yakmıştı... ve o da babanın gözünde kesinlikle doğru kumaş değildi.

Baba, o bizim cinsimizden değil, *diyor, Adie de* o *benim cinsimdir, diyor ve baba köpürüyor.*

Tatsız münakaşalar oluyordu. Baba, Adie'ye, Adie babaya kızıyordu. Hannah ve Maria yakışıklı bir sevgilisi olduğu ve adam hem Adie'den daha yaşlı hem ondan daha alt tabaka olduğu için Adie'ye kızıyorlardı. İkizler bu kavgalar arasında korkmuşlardı. Libbit de korkmuştu. Nan Melda ikide bir, Tessie ve Lo-Lo'nun hatırı olmasaydı bu evde bir dakika bile kalmam, çoktan Jacksonville'ye ailemin yanına giderdim diyor.

Elizabeth bütün olanların resmini çizmiş, böylece ben de her şeyi gördüm.

Nihayet fokurdayan tencere taştı. Adie ve Uygunsuz Genç Adam Emery'nin rakip şirketten bir iş teklifi aldığı Atlanta'ya kaçtılar. Baba burnundan soluyordu. Hafta sonu için Braden'deki okullarından dönmüş olan Büyük Kakalar onu çalışma odasındaki telefonda konuşurken duymuşlar: Emery'yi zorla buraya getirtip komalık edene kadar kamçılatacağını söylüyormuş. İkisini de kamçılatmayı düşünüyormuş.

Sonra da, hayır, *demiş.* Ne hali varsa görsün. Yatağı kendisi yaptı, içinde de kendisi yatsın.

Bunun ardından da kasırga geldi. Alice.

Libbit bunun gelişini hissetmiş. Ölüm gibi kapkara birkaç kalem darbesiyle rüzgârın kabarıp üfürdüğünü hissetmiş. Gerçek fırtına geldiğinde büyüklüğü, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve rüzgârın çıkardığı tren çığlığına benzer gürültü onu fena halde korkutmuş; köpeğini çağırmak için çaldığı ıslığa kocaman bir kurdun gelmesi gibi olmuş.

Ama rüzgâr dinip de güneş açtığında herkes iyi durumdaymış. Hatta, daha da iyi, çünkü kasırga sonrasında bir süreliğine Adie ve Uygunsuz Genç Adam unutulmuş. Hatta, Elizabeth bir ara, Bay Shannington'la birlikte ön bahçedeki fırtına sonrası enkazı toplarlarken babanın bir şarkı mırıldandığını işitmiş. Baba küçük kırmızı traktörü kullanıyor, Bay Shannington da kırık dalları ve kopmuş çalıları arkadaki treylere yüklüyormuş.

Bebek fısıldadı, ilham perisi hikâyesini anlattı.

Elizabeth dinledikten sonra hemen o gün Hag's Rock'un açığındaki o yerin resmini çizdi; Noween gömülü hazinenin orada açığa çıktığını fısıldamıştı.

Libbit gidip oraya bakmak için babaya yalvarıyor, yalvarıyor, yalvarıyor. Baba, HAYIR diyor, baba çok yorgun olduğunu söylüyor, bahçede onca zaman çalıştıktan sonra her yeri tutulmuş.

Nan Melda, sıcak bir banyo sizi gevşetir, Bay Eastlake, *diyor.*

Sonra Nan Melda, Elizabeth'in artık nasıl olduğunu biliyorsunuz, *diyor.* Orada bir şey olduğunu söylüyorsa, o zaman belki de...

Böylece hep birlikte Hag's Rock'a gidiliyor... Baba artık ona küçük gelen mayosu içinde, Elizabeth, ikizler ve Nan Melda. Hannah ve Maria okula dönmüşler, Adie ise... en iyisi ondan bahsetmemek. Nan Melda kırmızı piknik sepetini taşıyor. İçinde öğlen yemeği, kızlar için güneş şapkaları, Elizabeth'in resim malzemeleri, babanın zıpkın tabancası ve birkaç zıpkını var.

Baba paletlerini takıp dizlerine kadar suyun içine giriyor ve bağırıyor: Su çok soğuk! Umarım çok uzun sürmez, Libbit. Bu muhteşem hazine neredeymiş, söyle bakalım.

Libbit söyleyeceğim, diyor, ama porselen bebeklerden birinin benim olacağına söz ver.

Baba, hangi bebeği istiyorsan senin olsun... bu senin hakkındır, *diyor.*

Bunu ilham perisi gördü, küçük kız da resmini yaptı. Böylece gelecekleri çizilmiş oldu.

9— Candy Brown

I

İki gece sonra ilk kez geminin resmini yaptım.

Başlangıç olarak ona *Kız ve Gemi* adını verdim, sonra da *Kız ve Gemi No. 1,* ama ikisi de resmin gerçek adı değildi; gerçek adı *Ilse ve Gemi No. 1'*di. Çalışmalarımı sergileme kararı vermemde bu *Gemi* dizisi, Candy Brown olayından bile daha etkili oldu. Nannuzzi sergi yapmak isterse kabul edecektim. Shakespeare'nin "köpük şöhret" (bunu da Wireman'a borçluyum) dediği şeyin peşinde değildim, Elizabeth'in haklı olduğu sonucuna varmıştım: Duma Adası'nda resimlerimin birikmemesi daha iyi olacaktı.

Gemi resimleri güzeldi. Belki de harikaydı. Bitirdiğim zaman gerçekten de bana öyle geldi. Aynı zamanda da acı ve güçlü ilaç gibiydiler. Sanırım bunu, Sevgililer Günü'nün ilk saatlerinde yaptığım birinci resimden beri biliyordum. Tina Garibaldi'nin hayatının son gecesi sırasında.

II

Rüya aslında tam bir kâbus sayılmazdı, ama tarif edemeyeceğim kadar canlıydı; buna rağmen hissettiklerimin ancak bir kısmını tuvale aktarabildim. Hepsini değil, bir kısmını. Belki de yetecek kadarını. Günbatımıydı. O rüyada ve ondan sonra gördüklerimin hepsinde zaman günbatı-

mıydı. Batıdan alabildiğine kızıl ışık geliyor, göğe yükselirken önce turuncu sonra da ürpertici bir yeşile dönüşüyordu. Körfez neredeyse ölü gibi sakindi, sadece soluduğunu gösterir gibi yüzeyinde minicik dalgalar vardı. Suda yansıyan günbatımı ışınında, içi kanla dolu kocaman bir delik gibi duruyordu.

Bu, o fırın ışığının ortasında duran üç direkli bir gemi siluetiydi. Geminin çürümüş yelkenlerindeki delikler arasından kızıl alevler gibi güneş ışığı süzülüyordu. Güvertesinde canlı kimse yoktu. Bunu anlamak için bir kez bakmak yeterliydi. Sanki korkunç bir hastalık bütün mürettebatı kırıp geçirmiş, geriye sadece çürüyen bir ahşap tekne ve yelken bezi bırakmış gibi, tehdit dolu bir havası vardı. Sanki üstünden bir martı veya pelikan uçacak olsa, anında ölecek, tüylerinden dumanlar tüterek güverteye düşecekmiş gibi bir his duyduğumu hatırlıyorum.

Kırk metre kadar uzağında küçük bir kayık duruyordu. İçinde de sırtı bana dönük bir kız vardı. Saçı kırmızıydı, ama sahte bir saçtı... hiçbir canlı kızın o şekilde birbirine dolanmış ipliklere benzeyen saçı olamazdı. Kızın kimliğini ele veren şey elbisesiydi. Üstünde çapraz çizgileri ve her köşesinde BEN KAZANIRIM, SEN KAZANIRSIN yazısı vardı. Dört beş yaşlarındayken Ilse'nin böyle bir elbisesi vardı... *El Palacio de Asesinos*'un ikinci kat sahanlığında gördüğüm aile portresinde ikizlerin olduğu yaştayken.

Onu gemiye yaklaşmaması için uyarmak isteyerek bağırmaya çalıştım. Bağıramadım. Çaresizdim. Ama galiba önemli değildi. Kız, üstünde Ilse'nin çapraz çizgili elbisesiyle o küçük kayığın içinde oturmuş, bakınıyordu.

Yataktan savrulup sakat yanımın üstüne yere düştüm. Acıyla bağırıp sırt üstü döndüm, evin altında midye kabuklarının çıkardığı yumuşak gıcırtı sesini dinledim. Bu bana nerede olduğumu hatırlattı, ama içimi rahatlatmadı. *Ben kazanırım,* diyorlardı. *Ben kazanırım, sen kazanırsın. Sen*

kazanırsın, ben kazanırım. Tabanca, ben kazanırım. Meyve, sen kazanırsın. Ben kazanırım, sen kazanırsın.

Olmayan kolum yanıyordu. Bunu durduramazsam delirecektim ve durdurmanın da sadece bir yolu vardı. Hemen üst kata çıkıp üç saat kadar deli gibi resim yaptım. Masamın üstünde herhangi bir model, pencereden baktığımda görünür hiçbir nesne yoktu. Ama ihtiyacım da yoktu. Her şey kafamın içindeydi. Ve çalışırken bir şey fark ediyordum: en başından beri resimlerin yapmaya çalıştığı şey buydu. Kayıktaki kız değildi; o sadece gerçeğe tutunmak için eklenmiş bir basamaktı. Başından beri peşinde olduğum şey gemiydi. Gemi ve günbatımı. Geriye bakıp düşündüğümde buradaki ironiyi de fark ettim. Buraya geldiğim ilk gün çizdiğim ilk eskizin adı *Selam*'dı.

III

Yatmaya gittiğimde saat sabahın üç buçuğuydu; dokuza kadar uyudum. Uyandığımda kendimi son derece diri, temiz ve yenilenmiş hissediyordum. Hava güzeldi: tek bir bulut yoktu ve bir haftadır olduğundan daha sıcaktı. Baumgartenler evlerine dönme hazırlığı içindeydiler, ama oğullarıyla son bir kez frizbi oynayabildim. İştahım açılmış, ağrılarım iyice azalmıştı. Bir saatliğine bile olsa normal insanlar gibi hissetmek çok hoş oluyordu.

Elizabeth'in zihni de açılmıştı. O porselenlerini düzene sokarken ona birkaç şiir okudum. Wireman'ın da neşesi yerindeydi. O gün bütün dünyanın keyfi iyiydi. Daha sonra düşündüğümde, George "Candy" Brown'un on iki yaşındaki Tina Garibaldi'yi kaçırdığı saatin, benim Elizabeth'e, Richard Wilbur'un çamaşır hakkındaki, "Sevgiyi Dünyevi Şeylerde Arayalım" şiirini okuduğum ana denk geldiğini anlayacaktım. Bu şiiri seçmemdeki neden, o

günkü gazetede bunun Sevgililer Günü'nde en çok okunan şiir olduğunu görmemdi. Küçük Garibaldi'nin kaçırılma saati videoda kayıtlıydı: 15.16. Bu da benim yeşil çayımdan bir yudum alıp internetten çıkarmış olduğum Wilbur şiirini açtığım andı.

Crossroads Alışveriş Merkezi'nin arkasındaki yükleme boşaltma rampasını gözlemek için kapalı devre kameralar yerleştirilmişti; herhalde hırsızlığa engel olmak içindi. Ama bu defa kameralar bir çocuğun hayatının çalınışını yakalamışlardı. Kız ekranın sağından girip soluna doğru yürüyordu, kot pantolonlu, sıska bir çocuktu, sırtında çantası vardı. Herhalde eve gitmeden önce alışveriş merkezine uğramayı düşünmüştü. Televizyon kanallarının defalarca gösterdiği bantta, adamın rampanın yanından çıkıp kızın bileğini tutuşu görünüyordu. Kız yüzünü ona çevirip bir şey soruyor, Brown da karşılık olarak başını salladıktan sonra onu götürüyordu. İlk başlarda kız direnmemişti, ama sonra, tam bir kamyonun arkasına geçip görüntüden çıkmadan önce kurtulmaya çalıştı. Ama adam, onu bileğinden sımsıkı yakalamıştı, sonra da kameranın görüş alanından çıktılar. Adli tıp uzmanına göre bundan altı saat sonra adam kızı öldürmüştü, ama vücudundaki dehşet verici izlere bakıldığında o saatlerin, o güne kadar kimseye zararı dokunmamış olan küçük kız için çok zor geçtiği anlaşılıyordu. Herhalde o saatler hiç geçmek bilmemişti.

Açık pencerenin dışında, meleklerin yıkadığı sabah havası var, diyordu Richard Wilbur. "Sevgiyi Dünyevi Şeylerde Arayalım" şiirinde. Ne var ki, hayır, Richard. Hayır.

O bahsettiğin şey sadece çarşaftı.

IV

Baumgartenler ayrıldılar. Godfreylerin köpekleri havlayarak onları uğurladılar. Merry Maids Şirketi'nin elemanları gelip Baumgartenlerin

kaldığı evi baştan aşağıya temizlediler. Godfreylerin köpekleri havlayarak onlara merhaba (sonra da hoşça kal) dediler. Tina Garibaldi'nin cesedi Wilk Park'ın arkasındaki bir hendeğin içinde bulundu; belden aşağısı çıplaktı ve bir çöp torbası gibi oraya atılmıştı. Kanal 6 kızın annesini haykırırken gösterdi. Baumgartenlerin yerine Kintnerler taşındı. Toledo'lu kiracıların boşalttığı 39 numaralı eve Michigan'lı yaşlı ve çok tatlı üç kadın geldi. Her an gülüyorlardı, Wireman veya beni oraya gelirken gördükleri zaman şen çığlıklar atıyorlardı. Eve kurulan Wi-Fi tesisatını kullanıp kullanmadıklarını bilmiyorum, ama onlarla ilk kez Scrabble oynadığım gün bana yemek ikram ettiler. Kadınlar öğleden sonra yürüyüşlerine çıktıklarında Godfreylerin köpekleri sıkılmadan sürekli havlayıp durdu. Sarasota'da E-Z Jet Yıkama Şirketi'nde çalışan biri polise telefon açıp birlikte çalıştığı otomobil yıkayıcılarından birinin, Tina Garibaldi bandındaki adama çok benzediğini söyledi; adamın adı George Brown'du, ama herkes ona, Candy diyordu. Candy Brown, Sevgililer Günü öğleden sonra saat 14.30'da iyi olmadığını söyleyerek işyerinden ayrılmıştı. Oto yıkama yeri Crossroads Alışveriş Merkezi'nden bir sokak ötedeydi. Sevgililer Günü'nden iki gün sonra *Palacio* mutfağına geldiğimde Wireman'ı masada oturmuş halde buldum, başı arkaya sarkmış, bütün vücudu titriyordu. Titremeleri geçince bana iyi olduğunu söyledi. Ben, ona hiç de iyi görünmüyorsun, dediğim zaman bana, ondan hiç beklemediğim bir terslikle, kendi işime bakmamı söyledi. Elimi kaldırıp ona üç parmağımı gösterdim ve kaç gördüğünü sordum. Üç, dedi. Sonra iki parmağımı gösterip sordum, iki dedi. Endişelerim tam geçmese de, işi orada bıraktım. Bir kez daha. Ne de olsa Wireman'ın bakıcısı değildim. *Kız ve Gemi No. 2 ve 3'*ü yaptım. *No. 2*'de, kayıktaki çocuk Reba'nın puanlı mavi elbisesini giyiyordu, ama bunun hâlâ Ilse'nin elbisesi olduğundan emindim. *No. 3*'teyse artık kuşkum kalmadı. Saçı da kızımın o günlerinden hatırladığım ince mısır

püskülü haline dönmüştü. Üstünde, hatırlamam için nedenim olan, mavi bir gemici gömleği vardı; Ilse bu gömlek üstündeyken ağaçtan düşüp kolunu kırmıştı. *No. 3*'te gemi hafifçe yana dönmüştü ve pruvasında soyulmuş boyayla yazılı adının ilk harflerini okuyabiliyordum: *PER*. Geri kalan harflerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçinde John Eastlake'in zıpkın tabancasının yer aldığı ilk resim de buydu. Kayığın oturma yerlerinden birinin üstünde duruyordu. 18 Şubat günü Jack'in bir arkadaşı kiralık evlerdeki tamiratlara yardım etmek için geldi. Godfreylerin köpekleri büyük bir hevesle ona havladılar ve ne zaman kalçasından iri bir et parçası alınmasını isterse, ona seve seve yardımcı olacaklarını bildirdiler. Polis Candy Brown'ın karısını sorguya çekti (kadın da ona Candy diyordu, herkes ona Candy, diyordu, herhalde Tina'ya işkence edip onu öldürmeden önce de kendisine Candy demesini söylemişti) ve kocasının Sevgililer Günü öğleden sonra nerede olduğunu sordu. Kadın belki, onun hasta olabileceğini, ama evdeyken iyi olduğunu söyledi. O akşam saat yirmiye kadar eve dönmemişti. Geldiğinde de ona bir kutu çikolata getirmişti. Kocam böyle hoşluklar yapar, diyordu kadın. Şubat ayının yirmi birinci günü, halk müziği dinleyen kiracılar da geldikleri yere döndüler.

Onların yerine kimse taşınmadı. Wireman bunun tatilci mevsiminin inişe geçtiğini gösteren bir işaret olduğunu söyledi. Duma Adası'nda bu mevsim hep diğer yerlere göre daha çabuk biterdi; hiç restoran yoktu, turist çekecek en küçük bir şey bile... hatta uyduruk bir timsah çiftliği bile yoktu. Godfreylerin köpekleri de mevsimin bittiğini ilan edercesine hiç durmadan havlıyorlardı. Halk müziği dinleyenlerin evi boşalttığı gün, polis arama izniyle Candy Brown'un Sarasota'daki evine gitti. Kanal 6 haberine göre evden birkaç parça eşya aldılar. Bir gün sonra 39 numaradaki yaşlı hanımlar Scrabble oynarken bir kez daha yemek ikram ettiler. Kelimenin Üç Katı hanesine hiç giremedim, ama sözlükte, hayatımda hiç

duymadığım kelimelerin varlığını öğrendim. Eve gelip televizyonu açtığımda Kanal 6'da FLAŞ HABER logosu vardı. Candy Brown tutuklanmıştı. "Soruşturma ekibine yakın bir kaynaktan" alınan bilgiye göre, Brown'un evinden alınan eşyalardan ikisi iç çamaşırlarıydı ve birinde kan lekeleri vardı. Akşama doğru DNA testi sonuçları öğrenilecekti. Candy Brown bunu beklemedi. Ertesi günün gazetesinde adamın bir demeci vardı: "Kafayı bulmuştum ve kötü bir şey yaptım." O sabah bunu okurken meyve suyumu içiyordum. Haberin üstünde resim vardı; artık bana Kennedy'nin Dallas'ta vurulduğu anı gösteren resim kadar tanıdık geldi. Candy, kızın bileğine yapışmış, kız soran gözlerle ona bakıyordu. Telefon çaldı. Kimin aradığına bakmadan açtım ve, alo, dedim. Aklım Tina Garibaldi'deydi. Arayan Wireman'dı. Kısa bir süreliğine eve gelebilir miyim, diye sordu. Elbette, dedikten sonra veda edecekken kulağıma bir ses geldiğini fark ettim; Wireman'nın sesinde değil, sanki onun altındaydı ve hiç mi hiç normal değildi. Ne oldu, diye sordum.

"Galiba sol gözüm kör oldu, *dostum.*"

Küçük bir kahkaha attı. Tuhaf ve yitik bir sesti.

"Bunun olacağını biliyordum, ama yine de şok oldum. Sanırım bir gün uyandığımızda öldüğümüzü..." Titrek bir soluk aldı. "Gelebilir misin? Hemşire Annmarie'yi aradım, ama bir göreve gitmiş ve... sen gelebilir misin, Edgar? Lütfen?"

"Hemen geliyorum. Dayan, Wireman. Olduğun yerde kal, hemen geliyorum."

V

Haftalardır kendi gözlerimde bir sorun yaşamamıştım. Kaza sonucu çevresel görme kaybım olmuştu, ama eskiden öne bakarken görebildiğim

şeyleri görmek için başımı sağa çevirmem yetiyordu; bunun dışında görmemle ilgili bir sorunum yoktu. Kiralık otomobilime giderken yine gözümü o kanlı kırmızılık kapatırsa ne yaparım, diye düşündüm... ya da bir sabah uyandığımda dünyamın bir tarafının siyah bir delik olduğunu anlarsam... Bunu düşününce de Wireman'nın nasıl kahkaha atabildiğine hayret ettim. Cılız bir kahkaha da olsa.

Otomobilin kapısına elimi attığım anda Wireman'ın, Annmarie Whistler'in görevli olduğunu söyleyişi aklıma geldi; Wireman evden bir süreliğine ayrılmak zorunda kalınca, yerini alması için bu kadına güveniyordu. Hemen eve koşup cep telefonundan Jack'i aradım; telefonu açması ve gelebileceğini söylemesi için dua ediyordum. Telefonu açtı ve gelebileceğini söyledi. Bu çok iyi haberdi.

VI

O sabah ilk kez direksiyon başında adadan dışarı çıktım ve zorlu bir sınav geçirdim; Tamiami Yolu'nda araçlar tampon tampona gidebiliyorlardı. İstikametimiz Sarasota Memorial Hastanesi'ydi. Bu hastanenin adını, Wireman'ın protestolarına rağmen telefon ettiğim Elizabeth'in doktorundan almıştım. Şimdi de Wireman ikide bir bana, iyi miyim, diye soruyordu. Bunu yapabilecek miydim, benim Elizabeth'le kalmam ve otomobili Jack'in kullanması daha iyi olmaz mıydı?

"İyiyim," dedim.

"Tamam ama, korkudan ölecekmiş gibi görünüyorsun. Bu kadarını ben görebiliyorum." Sağ gözü bana doğru döndü. Sol gözü de aynı şeyi yapmaya çalıştı, ama pek başarılı olamadı. Kanlanmış, hafifçe yukarıya dönüktü ve devamlı yaşarıyordu. "Korkudan fıttıracak mısın, *dostum?*"

"Hayır. Hem Elizabeth'in söylediklerini duydun. Kendiliğinden gitmeyecek olsaydın süpürgeyle seni kovalayacaktı."

Wireman hasta olduğunu Bayan Eastlake'in öğrenmesini istememişti, ama telefonda benimle konuşurken kadın da yürüteciyle mutfağa gelmiş ve onun ne söylediğini işitmişti. Hem zaten onda da biraz Wireman'ın sorunundan vardı. Bunu aramızda konuşmamıştık, ama vardı.

"Seni yatırmaya karar verirlerse..." diye başladım.

"Eminim yatırmak isterler, bu onlar için refleks gibi bir şey, ama öyle olmayacak. Eğer düzeltebilirlerse, o zaman başka. Oraya gitmemin tek nedeni, Hadlock'un bana bunun kalıcı olmadığını, sadece radarımda geçici bir leke olduğunu söyleyebilecek olması." Güldü.

"Wireman, senin neyin var, be adam?"

"Zamanla öğrenirsin, *dostum.* Bugünlerde neyin resmini yapıyorsun?"

"Bunu boş ver şimdi."

"Eyvah," dedi Wireman. "Galiba soru sorulmasından sıkılan yalnız ben değilim. Kış aylarında Tamiami Yolu'nu düzenli kullanan her kırk sürücüden birinin kaza yaptığını biliyor muydun? Gerçekten. Ve geçenlerde haberlerde duyduğum bir şeye göre, Houston Astrodome büyüklüğünde bir asteroitin dünyaya çarpma ihtimali, aslında..."

Radyoya uzanıp, "Biraz müzik dinlesek," dedim.

"İyi fikir," dedi. "Ama n'olur halk müziği olmasın."

Önce ne demek istediğini anlamadım, ama sonra kısa zaman önce ayrılan spor arabaları olan kiracıları hatırladım. Bölgenin en yüksek sesli rock müziği çalan ve kendilerine The Bone adını veren istasyonunu buldum. Bir Nazareth parçası olan "Hair of the Dog" çalıyordu.

"Rock and Roll çalsın da ne olursa olsun," dedi Wireman.

VII

Uzun bir gün oldu. İnsan kendini modern tıbbın montaj bandına bıraktığında... özellikle de bu yaşlılarla ve çoğu hastalıklı kış turistleriyle dolu bir şehrin hastanesinde oluyorsa, uzun bir gün geçireceği kesindir. Akşamın on sekizine kadar oradaydık. Gerçekten de Wireman'ı yatırmak istediler, ama o kabul etmedi.

Vaktimin çoğunu dergilerin eski, koltuk minderlerinin ince olduğu ve bir köşede sesi sonuna kadar açık televizyon bulunan bekleme odalarında geçirdim. Bekleyen insanların endişeli konuşmaları televizyondan gelen gürültüyle karışıyordu. Arada bir cep telefonu kullanmanın yasak olmadığı kısma gidip Wireman'ın telefonuyla Jack'i aradım. Elizabeth iyi miydi? Çok iyiydi. Scrabble oynuyorlardı. İkinci arayışımda Porselen Şehri'ni düzenliyorlardı. Üçüncüsünde sandviç yiyorlar ve *Oprah*'ı seyrediyorlardı. Dördüncüsünde Elizabeth uyuyordu.

"Wireman'a söyle, günlük tuvalet ziyaretlerinin hepsini yaptı," dedi Jack. "Şu ana kadar."

Söyledim. Wireman bunu duyduğuna sevindi. Montaj bandı yavaş yavaş dönmeye devam etti.

Üç bekleme odası... biri Genel Hasta Kabulü'ndeydi, Wireman doldurması gereken formları bile eline almak istemedi... sanırım okuyamadığı içindi (gerekli bilgileri onun yerine ben doldurdum); ikincisi, Nöroloji bölümünün dışındakiydi; Elizabeth'in doktoru Gene Hadlock ve soluk benizli, keçi sakallı bir adam olan Herbert Principe'yle tanıştım. Dr. Hadlock, Principe için Sarasota'nın en iyi nöroloğu olduğunu söyledi. Principe bunu inkâr etmediği gibi, herhangi bir tevazu belirtisi de göstermedi. Son bekleme odası ikinci kattaki Büyük Sofistike Donanımlar Bölümü'ydü. Burada Wireman'ı, benim çok iyi tanıdığım MRI çekimine değil, koridorun sonundaki, tahminime göre bu modern çağda ihmal edilmiş ve tozlarla kaplı röntgen odasına aldılar. Wireman boynundaki madalyonu

tutmam için bana verirken Sarasota'nın en iyi nöroloğunun neden günü geçmiş teknoloji kullandığını merak ediyordum. Kimse de zahmet edip bana bir açıklama yapmadı.

Üç bekleme odasındaki televizyon da tekrar tekrar o resmi gösteren Kanal 6'yı veriyordu: Candy Brown, Tina Garibaldi'nin bileğine yapışmış, küçük kız başını kaldırmış ona bakıyordu. Azıcık düzgün bir evde yetişen herkes bu bakışın ne anlama geldiğini yüreğinde hissedebilirdi. İnsanlar çocuklarına yabancıların tehlikeli olabileceğine dikkat etmelerini, çok dikkat etmelerini söylerler, çocuklar da belki buna inanırlardı, ama varlıklı kimselerin evlerinde büyüyen çocuklar emniyette olmayı doğuştan edindikleri bir hak gibi görürlerdi. Bu nedenle kızın gözleri, *tabii, bayım, ne yapmam gerektiğini söyleyin,* diyordu. O gözler, *erişkin olan sizsiniz, ben çocuğum, o halde bana ne istediğinizi söyleyin,* diyordu. O gözler, *bana büyüklerime saygı göstermem öğretildi,* diyordu. Ama insanın içini en çok paralayan şey, gözlerin *daha önce kimse canımı yakmadı,* deyişiydi.

Bu filmin ve neredeyse hiç aralıksız gösterilen o resmin bundan sonra olacak her şeyi açıklayabildiğini sanmıyorum, ama hiç mi rolü olmadı? Oldu.

Hem de nasıl.

VIII

Her şey bittikten sonra hastane garajından çıkıp Duma'ya dönmek üzere Tamiami Yolu'na saptığımda hava kararalı çok olmuştu. Önceleri Wireman hiç aklımda yoktu; bütün dikkatimi direksiyona vermiştim, şansımın artık tükendiğini ve dönüş yolunda mutlaka bir kaza yapacağımı düşünüyordum. Siesta Adası Kavşağı'nı geçtikten sonra trafik biraz seyreldiği zaman gevşemeye başladım. Crossroads Alışveriş Merkezi'ne vardığımızda Wireman, "Otoparka girsene," dedi.

"Bir şey mi lazım? Yeni külot mu alacaksın? Birkaç tane cepli tişört mü almak istiyorsun?"

"Ukalalık etme de park et. Bir ışığın altına park et."

Işıklardan birinin altına park edip motoru kapattım. Otopark yarı yarıya dolu olduğu halde bana ürpertici geldi. Candy Brown'un, Tina Garibaldi'yi diğer tarafta bulunan yükleme rampasında kaçırdığını biliyordum.

"Sanırım bunu bir kereliğine söyleyebilirim," dedi Wireman. "Sen de duymayı hak ediyorsun. Çünkü bana çok iyi davrandın. Bana iyiliğin dokundu."

"Sen de bana aynısını yaptın, Wireman."

Elleri, hastaneden çıkarken ona verilen gri renkli ince dosyanın üstündeydi. Dosyanın kapağında adı yazılıydı. Yüzüme bakmadan, beni susturmak için bir parmağını kaldırdı; gözleri önümüzdeki büyük mağazaya dönüktü. "Bu işi bir anda yapmak istiyorum. Tamam mı?"

"Elbette."

"Benim hikâyem..." Birden canlandı ve bana döndü. Sol gözü parlıyor ve durmadan yaşarıyordu, ama şimdi hiç değilse diğeriyle birlikte bana çevrilmişti. "*Dostum,* hiç Şans Topu oyununda iki yüz ya da üç yüz milyon dolar kazanan birinin mutluluk haberlerini görmüş müydün?"

"Görmeyen yoktur."

"Adamı sahneye çıkarırlar, eline kartondan sahte bir çek tutuştururlar, adam da hemen her defasında anlaşılmayan bir şeyler geveler, ama bu iyidir, çünkü böyle bir durumda önemli olan *anlaşılmaz* olmaktır; çünkü onca sayıyı doğru seçmek inanılacak şey değildir. Akıl durur. Böyle bir durumda insanın yapabileceği en iyi şey, 'Disney World'a gideceğim,' falan gibi bir şey demektir. Buraya kadar tamam mı?"

"Buraya kadar, evet."

Wireman karşımızdaki mağazaya girip çıkanlara bakmaya devam etti. Bu binanın arkasında Tina Garibaldi onca acıya ve üzüntüye neden olacak Candy Brown'la karşılaşmıştı.

"*Piyangoyu* ben de kazandım. Ne var ki, iyi anlamda değil. Hatta, olabilecek en kötü anlamda diyebilirim. Öbür hayatımda avukatlığımı Omaha'da yapmaktaydım. Fineham, Dooling ve Allen adında bir hukuk şirketinde çalışıyordum. Ben de dahil olmak üzere her şeyi alaya alan kimseler bu şirkete Onları Bul, Düdükle ve Unut adını takmışlardı. Aslında çok iyi bir şirketti ve olabildiğince namusluydu. İşlerimiz iyiydi, benim konumum da iyiydi. Bekârdım ve o aralar... otuz yedi yaşındaydım... herhalde hep öyle kalacağımı düşünüyordum. Sonra şehre bir sirk geldi, Edgar. Vahşi kedileri, trapezcileri falan olan gerçek bir sirk. Çoğu zaman olduğu gibi, burada da çalışanların çoğu yabancı uyrukluydular. Trapezciler ve aileleri Meksikalıydı. Sirkin muhasebecilerinden biri olan Julia da Meksikalıydı. Defterleri tuttuğu gibi, tercümanlık da yapıyordu."

Kadının adını İspanyolca telaffuzuyla söylemişti... *Hulia.*

"Ben hiç sirklere gitmezdim. Arada bir rock konserlerine giderdim, ama sirke gitmezdim. Ama işte yine piyango durumu var. Birkaç günde bir sirkin masa başı personeli kura çekip ofiste atıştıracak şeyler almaya kimin gideceğini seçiyorlar... cips, bisküvi, kahve, gazoz. Omaha'dalarken bir gün kura Julia'ya çıkıyor. Süpermarketin otoparkında minibüsüne dönerken aşırı hızla parka giren bir dağıtım kamyonu, bir alışveriş arabası hattına çarpıyor... bunları nasıl birbirlerine kenetleyerek bıraktıklarını bilirsin."

"Evet."

"Bam! Alışveriş arabaları on metre yuvarlanıp o hızla Julia'ya çarpıp bacağını kırıyor. Görüş açısında olmadığı için bunu önceden görmesine imkân yok. O sırada yakında olan bir polis memuru onun çığlığını duyu-

yor ve hemen bir ambulans çağırıyor. Kamyon şoförüne de bir alkol testi yapmayı ihmal etmiyor. Test sonucu on yedi çıkıyor."

"Kötü müdür bu?"

"Evet, *dostum.* Nebraska'da on yedi, iki yüz dolar cezayla geçiştirilmez, doğruca sarhoş araç kullanma maddesine girer. Julia, Acil Servis'teki doktorun tavsiyesi üzerine bize geldi. O zamanlar bizim şirkette otuz beş tane avukat vardı; Julia'nın bedeni zarar davası bunların arasından on beş avukattan birine verilebilirdi. Bana verildi. Numaraların nasıl bir düzene girmeye başladığını görebiliyor musun?"

"Evet."

"Onu mahkemede temsil etmekten fazlasını yaptım ve onunla evlendim. Julia davayı kazandı ve yüklü bir miktar para aldı. Sirk, bütün sirklerin yaptığı gibi şehirden ayrıldı, ama bir muhasebecisi eksik olarak. Birbirimize ne kadar âşık olduğumuzu söylemem gerekir mi?"

"Hayır," dedim. "Adını her söyleyişinde sesinden belli oluyor."

"Teşekkür ederim, Edgar. Teşekkür ederim." Elleri dosyasının üstünde, başı öne eğilmiş halde oturuyordu. Sonra arka cebinden epeyce şişkin, eskimiş bir cüzdan çıkardı. Bu kadar kalın bir şeyin üstünde nasıl oturabildiğine şaşırdım. Bir süre içini karıştırdıktan sonra aradığını buldu ve kara saçlı, kara gözlü, üstünde kolsuz beyaz bir bluz olan bir kadın resmi çıkardı. Kadın otuz yaşında görünüyordu ve soluk kesecek kadar güzeldi.

"*Benim Julia'm,*" dedi. Ben resmi geri vermek için uzatırken başını iki yana salladı. Başka bir fotoğraf arıyordu. Buna bakmaya korkuyordum, ama bana uzattığı zaman aldım.

Bu resim minyatür bir Julia Wireman'dı. Aynı kara saçlar, soluk renkli kusursuz bir yüz. Aynı ciddi bakışlı kara gözler.

"Esmeralda," dedi Wireman. "Kalbimin öbür yarısı."

"Esmeralda," diye tekrarladım. O resimde Candy Brown'a bakan gözlerle neredeyse aynı, diye geçti aklımdan. Ama belki bütün çocukların gözleri aynı oluyor. Kolum kaşınmaya başladı. Hastanenin çöp fırınında yanıp kül olan kolum. Kaşımaya çalıştım ve kaburgalarımı kaşıdım. Değişen bir şey yoktu.

Wireman resimleri geri aldı, ikisini de hüzün veren bir sevgiyle öptükten sonra yine cüzdanına yerleştirdi. Bunu yapması biraz uzun sürdü, çünkü elleri titremeye başlamıştı. Galiba görmekte de zorlanıyordu. "İnsanın bu eski numaraları seyretmesi de gerekmiyor, *dostum.* Gözlerini kaparsan, her birinin doğru yerine oturduğunu duyabiliyorsun. *Klik,* sonra *klik,* sonra bir daha *klik.* Bazı insanlar şanslı oluyorlar işte." Dilini damağına çarptırarak şaklattı. Küçük otomobilin içinde bayağı yüksek bir ses çıktı.

"Kızım Ez üç yaşındayken Julia, Omaha'daki İşçi Bulma Kurumu ve Göçmen Sorunları adındaki bir kuruluşta yarım günlük bir iş buldu. İspanyolcadan başka dil bilmeyenlere, yeşil kartlı veya kartsız, kaçak olarak girmiş fakat vatandaşlık hakkı isteyen kimselere doğru adımları göstererek yardım ediyordu. Küçük, mütevazı bir kuruluştu, ama bana göre onca yaygara yapanlardan çok daha fazla yararlı oluyorlardı."

Ellerini gözlerine bastırıp derin, titrek bir soluk aldı. Sonra ellerini tekrar dosyanın üstüne koydu.

"Olay olduğunda ben iş için Kansas City'deydim. Julia pazartesiden perşembeye kadar sabahları İşçi Kurumu'nda oluyordu. Ez, yani, Esmeralda yuvadaydı. Çok da iyi bir yuvaydı. Orasını mahkemeye verip sahibi olan kadını beş parasız bırakabilirdim... ama yapmadım. Çünkü onca üzüntüme rağmen Esmeralda'ya olanların herhangi birinin çocuğuna da olabileceğini anlıyordum. *Buna piyango,* denir dostum, *anlıyor musun?* Bir keresinde şirketim bir jaluzi şirketini dava etmişti... ben o işe karış-

mamıştım. Karyolasındaki bir bebek uzanıp jaluzinin kordonunu çekip yutmuş ve boğularak ölmüş. Aile davayı kazandı ve tazminat aldı, ama bebek ölmüştü artık; o kordon olmasa başka bir şey olacaktı. Küçük bir oyuncak, bir bilye." Wireman omuz silkti. "Ez'i öldüren şey bilyeydi. Oynarken boğazına kaçırınca boğularak öldü."

"Tanrım, Wireman! Çok üzüldüm!"

"Onu hastaneye götürdüklerinde hâlâ hayattaymış. Yuvadaki görevli kadın hem Julia'nın hem benim işyerimizi aramış. Julia ofisten fırtına gibi çıkıp arabasına binmiş ve deli gibi sürmeye başlamış. Hastaneye üç sokak kala bir belediye kamyonuyla kafa kafaya çarpışmış. O anda ölmüş. Bu kaza olduğunda kızımız zaten yirmi dakikadır ölüymüş. Sana tutman için verdiğim madalyon... o Julia'nındı."

Uzun bir süre konuşmadı; ben de sessizliği bozmadım. Böyle bir hikâyeye ne denirdi ki? Bir süre sonra Wireman devam etti.

"İşte Şans Topu'nun başka bir versiyonu. Beş numara, artı bir de çok önemli olan Bonus Sayısı. Klik, klik, klik, klik, klik. Ardından da oturaklı olsun diye, klak. Benim başıma böyle bir şey gelebilir, diye hiç aklıma gelir miydi? Hayır, *dostum* aklımın ucundan bile geçmezdi, ama Tanrı hayal edemediğimiz şeyler için bizi cezalandırıyor. Annemle babam bir psikoloğa gitmem için çok yalvardılar, ben de gerçekten bir süre gittim... cenazelerden sekiz ay sonra. Ortalıkta bir balon gibi sürüklenmekten sıkılmıştım."

"O duyguyu bilirim," dedim.

"Bildiğini biliyorum. Değişik zamanlarda cehenneme girdik... sen de ben de. Sonra yine çıktık galiba, ama benim topuklarım hâlâ tütüyor. Seninkiler?"

"Aynen öyle."

"Psikolog... iyi bir adamdı, ama onunla konuşamıyordum. Onunla birlikteyken konuşma özürlü oluyordum. Onun yanındayken devamlı gü-

ler olmuştum. Hep mayolu fıstık bir kızın ortaya çıkıp gelip bana büyük, kartondan çekimi vermesini bekliyordum. Seyirciler alkışlayacaktı. Ama gerçekten de bir çek geldi. Evliyken ortak bir hayat sigortası yaptırmıştım. Ez dünyaya gelince onu da dahil ettim. Böylece, gerçekten de *piyango çıkmış oldu.* Özellikle de, Julia'nın süpermarketteki kazadan aldığı tazminatı da buna ekleyince. Sonunda da buraya geldik işte."

İnce gri dosyayı kaldırıp gösterdi.

"İntihar fikri hep kafamda dolaşıp duruyor giderek daha güçleniyordu. En çekici yanı, Julia ve Esmeralda'nın hâlâ bir yerlerde durup yetişmem için beni bekledikleri düşüncesiydi... ama sonsuza kadar beklemeyeceklerdi. Pek dindar bir adam sayılmam, ama ölümden sonra bir hayatın olması ihtimaline inanıyorum ve yaşamaya devam ediyoruz... kendi kimliklerimizle. Ama tabii..." Soğuk bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Başlıca neden bunalımda olmamdı. Kasamda bir tabancam vardı. .22 kalibrelik. Esmeralda doğduktan sonra evi korumak için alnııştım. Bir gece yemek masasına oturdum ve... sanırım hikâyenin gerisini biliyorsun, *dostum.*"

Eh, birazını, demek istercesine elimi kaldırdım.

"Boş evimde yemek masasına oturdum. Ev işlerimi yapan kadın masanın ortasına meyve dolu bir kâse koymuştu. Tabancayı masanın üstüne bıraktım ve gözlerimi kapadım. Meyve kâsesini iki üç defa çevirdim. İçimden, kâseden elma seçersem tabancayı şakağıma dayayıp hayatıma son vereceğim, dedim. Portakal gelirse... o zaman piyango kazançlarımı alıp Disney World'a gidecektim."

"Buzdolabının gürültüsünü işitiyordun," dedim.

"Doğru," dedi hiç şaşırmadan. "Buzdolabının gürültüsünü işitiyordum... hem motorun uğultusunu hem de buzluğun çıkardığı takırtıyı. Elimi uzattım ve bir elma seçtim."

"Hile yaptın mı?"

Wireman güldü. "İyi soru. Eğer çaktırmadan baktım mı, diye soruyorsan, cevabı, hayır. Ama kâsedeki meyvelerin yerlerini ezberlemiş miydim, diye soruyorsan..." Omuz silkti. "*Kim bilir?* Sonuçta, bizi günaha sokan Adem'in elmasını seçtim. Bunu koklamam veya ısırıp bakmam gerekmiyordu, elma olduğunu kabuğundan anlamıştım. Böylece gözlerimi açmadan ve kendime tekrar düşünme fırsatı vermeden tabancayı şakağıma dayadım." Elini tabanca şekline sokup genellikle uzun saçlarının gizlediği yara izine götürdü. "Aklımdan geçen son şey, 'Artık hiç değilse bu buzdolabını dinlemek ve hazır börek yemek zorunda kalmayacağım' oldu. Silah sesini hatırlamıyorum. Ama bütün dünya birden bembeyaz kesildi ve Wireman'ın öbür hayatı orada bitti. Şimdi... biraz halüsinasyon martavalı dinlemek ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Seninkilere benziyor mu, diye merak ediyorsun, değil mi?"

"Evet." O anda aklıma bir soru geldi. Önemli sayılabilecek bir soru. "Wireman, sen Duma Adası'na gelmeden *önce* hiç telepatik patlamalar... tuhaf algılamalar... ya da adına ne diyorsan, yaşadın mı?" Aklıma Monica Goldstein'ın köpeği Gandalf gelmişti; ve onu olmayan kolumla nasıl boğduğum.

"Evet, iki üç kere," dedi. "Onları da zamanla sana anlatırım, Edgar, ama artık Jack'i daha fazla Bayan Eastlake ile bırakmak istemiyorum. Her şey bir yana, kadın artık benim için çok endişeleniyordur. Tatlı insan."

Ona, kendisi de tatlı bir insan olan Jack'in de büyük ihtimalle endişelendiğini söyleyebilirdim, ama bunun yerine devam etmesini istedim.

"Sık sık etrafında bir kırmızılık görüyorsun, *dostum,*" dedi Wireman. "Bunun tam olarak bir aura, bir hale olduğunu sanmıyorum, düşünce kıvamında bir şey de değil. Üç dört kere senden bunu hem kelime hem de

renk olarak aldım. Ve bir kere de Duma Adası dışındayken. Scoto'dayken."

"Bir kelimeyi söyleyemediğim zamandı."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum."

"Ben de, ama eminim öyleydi. *Kırmızı* benim hatırlamama yarayan bir ipucu. Tetik gibi. Bunu da bir Reba McEntyre şarkısından, tesadüfen buldum. Galiba bir şey daha var. Bir şey unuttuğum zaman içimde..."

"Öfke mi duyuyorsun?"

Pam'in boğazına nasıl sarıldığımı hatırladım. Onu boğmaya çalışmamı.

"Evet," dedim. "Öyle denebilir."

"Yaa."

"Her neyse, sanırım o kırmızı ortaya çıktı ve bütün zihinsel elbiselerimi lekeledi. Bunun gibi bir şey mi?"

"Yakın. Ne zaman senin etrafında veya *içinde* bunu sezinleyecek olsam, aklıma kafama kurşun sıktıktan sonra uyanıp bütün dünyamı kırmızı görüşüm geliyor. Herhalde cehennemdeyim, diye düşünmüştüm, cehennem böyle bir yer olmalı... en koyusundan kırmızıyla kaplı bir yer." Biraz durdu. "Sonra bunun sadece o elma olduğunu anladım. Tam önümde, gözümün iki santim ötesinde duruyordu. Elma yerdeydi, ben de yerdeydim."

"Olur şey değil," dedim.

"Evet, ben de öyle düşündüm, ama elma hemen gözümün yanındaydı işte. Yüksek sesle 'Meyve Kâsesi' dedim. Bunu izleyen doksan altı saat boyunca söylediğim her şeyi büyük bir netlikle hatırlıyorum. En küçük ayrıntısına kadar. Tabii, hatırladığım şeylerin bazılarının doğru olmadığını biliyorum, ama onları da yine büyük bir kesinlikle hatırlıyorum. Bugüne kadar hiçbir çapraz sorgulama beni şaşırtamadı, Jack Fineham'ın gözlerinden, ağzından ve burun deliklerinden cerahatli karafatmaların çıktığını görmem bile.

"Başım müthiş ağrıyordu, ama elmaya yakından bakışımın şokunu atlattıktan sonra çok da kötü durumda sayılmazdım. Saat sabahın dördüydü. Aradan altı saat geçmişti. Pıhtılaşmış bir kan gölünün içinde yatıyordum. Sağ yanağımda jöle gibi kurumuştu. Oturup, "Et jölesi içinde bir züppeyim," dediğimi hatırlıyorum, sonra da, "Meyve kâsesinde hiç jöle yok," dediğimi. Bunu söylemek sanki dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibiydi, akıl sağlığı testinde bunu söyleyerek geçer not alabilirdim. Kendimi vurduğumdan kuşku duymaya başladım. Bana daha çok yemek masasında uyuyakaldım, kendimi vurmayı sadece *aklımdan geçirdim* ve sandalyeden düşüp başımı çarptım, gibi geliyordu. Hatta bu neredeyse kesin gibiydi; ne de olsa hareket ediyordum, konuşabiliyordum. Hadi başka bir şey söyle bakalım, dedim kendime. Annemin adını söyle. Ama bunun yerine 'Paraları hazır et, ev sahibi yakında gelir' dedim."

Heyecanla başımı salladım. Komadan çıktıktan sonra aynı durumu defalarca kendim yaşamıştım. *Arkadaşını* içeri *otur*.

"Öfkeleniyor muydun?"

"Hayır, sakindim! Rahatlamış gibiydim! Kafamı çarptığım için biraz sersemlemiş olmam kabul edilebilir bir şeydi. Ama sonra yerdeki tabancayı gördüm. Alıp namlunun ucunu kokladım. Kısa zaman önce ateş edilmiş bir tabancanın kokusu çok bellidir. Ekşi bir kokudur, sanki pençeleri varmış gibi. Buna rağmen hâlâ uyuyakalıp kafamı yere çarpma açıklamasında ısrar ediyordum... ta ki banyoya gidip şakağımdaki deliği görene kadar. Etrafında da yuvarlak yanık izi." Yine güldü; insanın eskiden yapmış olduğu bir budalalığı hatırlarken gülüşü gibiydi.

"İşte o zaman son numaranın da cuk, diye yerine oturduğunu duydum, Edgar... Şans Topu numarası! Ve o anda artık Disney World'a gideceğimi anladım."

"Ya da benzeri bir yere," dedim. "Olur şey değil, Wireman."

"Barut yanığı izlerini temizlemeye çalıştım, ama bezi oraya bastırınca çok acıyordu. Çürük dişinle ısırmak gibi bir şeydi."

Birden onu neden MRI çekimine değil de röntgene aldıklarını anladım. Kurşun hâlâ kafasının içindeydi.

"Wireman, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"İnsanın optik sinirleri... ne bileyim... geride midir?"

"Evet, öyledir."

"Demek o yüzden senin *sol* gözün arızalı. Şeye benziyor..." Bir an terimi hatırlayamadım ve yumruklarımı sıktım. Sonra birden aklıma geldi. "Karşı darbe gibi."

"Sanırım öyledir. Kendimi ahmak kafamın sağ tarafından vurdum, ama sol gözüm boku yedi. Kurşun deliğinin üstüne bir flaster yapıştırdım. Bir aspirin aldım."

Kahkahayla güldüm. Elimde değildi. Wireman da gülüp başını salladı.

"Sonra yatağıma girip uyumaya çalıştım. Şehir bandosu çalarken aralarına girip uyumaya çalışmak gibi bir şeydi. Tam dört gün boyunca uyumayacaktım. Bir daha hiç uyuyamayacakmışım gibi geldi. Aklım saatte dört bin mil hızla gidiyordu. Bunun yanında kokain, çocuk oyuncağı kalırdı. Değil uyumak, uzun süre kıpırdamadan yatmam bile mümkün değildi. Yirmi dakika dayandıktan sonra fırlayıp bir plak çaldım. Saat sabahın beş buçuğu olmuştu. Otuz dakikayı egzersiz bisikletinde geçirdim... Julia ve Ez öldükten sonra bunu ilk kez kullanıyordum. Sonra duş yaptım ve işe gittim.

"Bunu izleyen üç gün boyunca kuş oldum, uçak oldum, Süper Avukat oldum. İş arkadaşlarım önce benim için endişe ediyorlardı, sonra benim için korkmaya, derken kendileri için korkmaya başladılar... saçmalamalarım artıyordu... keza, Tarzan İspanyolcası ve Fransızca tekerlemeler

söyleme eğilimim de sıklaşmaya başlamıştı. Ama o günlerde bir sürü şirket işini de hallettim. Burası kesin, çünkü sonra kontrol etmiştim. Köşe ofislerde bulunan şirket ortakları ve diğer avukatların hepsi benim bir sinir krizi geçirmekte olduğum konusunda birleşmişlerdi; bir bakıma da haklıydılar. Benimki *organik* bir sinir kriziydi. Birkaç kişi beni eve göndermeye çalıştı, ama başaramadılar. Şirketteki iyi arkadaşlarımdan biri olan Dion Knightly, beni bir doktora götürmesine izin vermem için yalvardı. Ona ne dedim, biliyor musun?"

"Hayır."

"'Tarlada hamur, teknede çamur.' Çok iyi hatırlıyorum! Sonra da yanından ayrıldım. Ama yürümem seksek atlamaya benziyordu. Normal yürümek Wireman için çok yavaş bir şeydi. İki gecemi sabaha kadar açık barlarda geçirdim. Üçüncü gece güvenlik görevlisi bütün protestolarıma rağmen beni dışarı çıkardı. Adama, bir peniste milyon tane kılcal damar olduğunu, ama bir tane bile ahlak ilkesi bulunmadığını söyledim. Ona ayrıca et jölesinde bir züppe olduğunu ve babasının ondan nefret ettiğini söyledim." Wireman başını eğip dosyasına baktı. "Galiba babası hakkında söylediğim şey ona çok dokundu. Aslında öyle olduğunu biliyorum." Eliyle şakağında duran yara izine dokundu. "Bu radyo bozuk, *dostum.* Bozuk radyo.

"Ertesi gün krallığımızın en yüksek rütbeli mihracesi olan Jack Fineham'ın beni görmek istediğini söylediler. Bana izin kullanmam emredildi. Rica değil, emirdi. Jack ailemin başına gelen talihsizlikten sonra, işe çok erken döndüğümü düşünüyordu. Saçma, dedim, karım ve kızım sadece çürük bir elma yediler, o kadar. 'Sen de böyle söyleyeceksin, tamam mı, beyaz saçlı pislik, yoksa böcekler yesin seni.' İşte o zaman gözlerinden ve burnundan karafatmalar çıkmaya başladı. İki tanesi de dilinin altında belirmişti, alt dudağının üstünde yürürken bıraktıkları beyaz dışkı çenesine doğru sızıyordu.

"Çığlık atmaya başladım. Ve üstüne doğru atıldım. Masasındaki imdat düğmesi olmasaydı onu öldürebilirdim... paranoyak herifin böyle bir düğmesi olduğunu bilmiyordum. Bir de, şaşırtacak kadar hızlı koşuyordu. Ofisin içinde öyle bir *kaçışı* vardı ki, Edgar. Onca yıl tenis ve golf oynamasının ödülü." Wireman bir an sahneyi gözünün önüne getirdi. "Ama benim de gençliğim ve deli gücüm vardı. Diğer avukatlar içeri gelene kadar onu yakalayıp altıma almıştım. Altı kişi zorlukla beni üstünden kaldırabildiler, bu arada onun Paul Stuart imzası taşıyan takımının ceketini yırtmıştım. Adamın nasıl bağırdığını duymalıydın. Benim ağzımdan çıkanları da. Aklına bile gelemeyecek saçmalıklarla suçluyordum onu... kadın çamaşırlarına nasıl düşkün olduğunu falan bağırıyordum. Belki de bardaki güvenlik görevlisinin babasıyla ilgili söylediklerim gibi, bu da doğruydu. Ne tuhaf, değil mi? Sonunda, deli veya akıllı, fikrine değer verilen bir avukat da olsam, bu olay benim o şirketteki kariyerimin sonu oldu."

"Üzüldüm," dedim.

"Her şey olacağına varır," dedi Wireman. "Avukatlar beni yaka paça, darmadağın olmuş ofisten çıkarırlarken bir kriz geçirdim. *En kötüsünden.* Eğer o avukatlardan biri biraz tıp eğitimi görmüş olmasaydı, orada ölebilirdim. Bundan sonraki üç günümü baygın geçirdim. İyi oldu, uykuya ihtiyacım vardı. Şimdi de..."

Dosyayı açıp bana röntgen filmlerini uzattı. MRI filmleri kadar net değildi, ama kendi tecrübelerim sayesinde baktığım şeyde ne gördüğümü anlayabiliyordum.

"Bak işte, Edgar. Çoğu insanın var olduğunu kabul etmediği şey: bir avukat beyni. Senin de böyle resimlerin var mı?"

"İstersen şöyle diyelim: eğer bir albüm yapmak isteseydim..."

Güldü. "Ama bu resimlerle kim albüm yapmak ister ki? Kurşunu görüyor musun?"

"Evet. Demek ki, tabancayı şöyle tutuyordun..." Elimi kaldırıp parmağımı aşağıya doğru epey dik bir açıyla eğdim.

"Hemen hemen öyle. Ama tabanca tam ateş almamış olmalı. Mermiyi kafatasımın içinden geçirecek ve daha da dik bir açıyla aşağıya doğru itecek kadar bir patlama olmuş. Beynime girip orada kalmış. Ama daha önce bir çeşit... bilemiyorum..."

"Burun dalgası mı yapmış?"

Gözleri parladı. "Aynen öyle! Ne var ki, beyin dokusu sudan çok bir dana ciğerine benziyor."

"Ööö. Ne hoş."

"Biliyorum. İtiraf edeyim ki, Wireman en güzel kelimeleri bulur. Mermi aşağıya doğru bir burun dalgası yaratmış, bu da optik kiyasma üstünde ödem ve baskı yapıyor. Burası beynin görme santralı. Ne hoş, değil mi? Şakağıma silah dayayıp kendimi vuruyorum ve bu işten sağ çıkmakla kalmadığım gibi, bir de şu arkadaki donanımda sorun yaratan bir kurşunla yaşamak zorunda kalıyorum." Sağ kulağının üstündeki kemik yapısını gösterdi. "Sorunlar giderek daha kötüleşiyor, çünkü kurşun ilerliyor. Şu anda iki yıl öncesine göre en az iki santim daha derinde. Belki daha fazla. Bunu öğrenmek için Hadlock veya Principe'e ihtiyacım yoktu. Filmlerde kendim de görebiliyorum."

"O halde, bırak seni ameliyat edip kurşunu çıkarsınlar, Wireman. Sen iyileşip dönene kadar Jack'le ben Elizabeth'e çok iyi..." Wireman başını iki yana sallıyordu. "Hayır mı? Neden hayır?"

"Ameliyatla alınamayacak kadar derinde, *dostum*. Bu yüzden beni hastaneye yatırmalarına izin vermedim. Umurumda olmadığını mı sanmıştın? Hayır. Ölmeyi *istediğim* günler geride kaldı. Karımı ve kızımı hâlâ özlüyorum, ama artık bakmam gereken Bayan Eastlake var, Duma Adası'nı çok seviyorum. Sonra, sen varsın, Edgar. Senin hikâyenin nasıl so-

nuçlanacağını görmek istiyorum. Yaptığım şeyden pişman mıyım? Bazen *evet,* bazen *hayır.* Evet, diye düşündüğüm zamanlarda kendime artık eskisi gibi olmadığımı, daha ağırdan almam gerektiğini hatırlatıyorum. O adam o kadar yara almış ve yıkılmıştı ki, yaptığı şeyden sorumlu tutulamazdı. Bu benim öbür hayatım; sorunlarıma da sanki... doğuştan gelen özürler diye bakmaya çalışıyorum."

"Ama bu çok tuhaf, Wireman."

"Öyle mi? Kendi durumunu düşün."

Kendi durumumu düşündüm. Ben, karısını boğmaya kalkışıp bunu unutan bir adamdım. Halen, yatağının bir yarısını oyuncak bebekle paylaşan bir adam. Düşüncelerimi kendime saklamaya karar verdim.

"Dr. Principe'in beni yatırmak istemesinin tek nedeni ilginç bir vaka olmam."

"Bunu bilemezsin."

"Öyle bir *bilirim* ki!" Wireman kendisini zor tutuyordu. "İntihar etmeye kalkıştığımdan beri en az dört tane Principe'yle karşılaştım. Korkunç derecede birbirlerine benzerler: çok zeki, fakat asosyal, empati fukarası, neredeyse sosyopat denebilecek tiplerdir. Principe'nin bana yapacağı ameliyat, beyninin aynı noktasında habis tümörü olan bir hastaya yapacağı ameliyattan farklı olmaz. Tümör vakasında hiç değilse radyasyonu da deneyebilirler. Mermi çekirdeğinde bu işe yaramaz. Principe bunu biliyor, ama vakamı da çok ilginç buluyor. Beni hastaneye yatırıp şöyle yapınca acıyor mu, falan demek için biraz sahte ümit vermekte sakınca görmüyor. Daha sonra, ben ölünce de yeni bir sunum yapabilmesi için malzemesi olacak. Sonra da gidip Cancún'da soğutulmuş şarabını yudumlar."

"Çok duygusuzlaştırdın."

"Principe'nin gözleri kadar değil... duygusuz olan *onun* gözleri. O gözlere bir baktım mı, hâlâ vaktim varken hemen ters yönde kaçmak isterim. Nitekim, aynen öyle yaptım."

Fazla üstelememeye karar verdim. "Peki, şimdiki genel durum nedir?"

"Hadi, gidelim mi, artık? Burası beni boğmaya başladı. O sapığın küçük kızı kaçırdığı yerde olduğumuzu şimdi fark ettim."

"Buraya geldiğimiz anda sana bunu söyleyebilirdim."

"Kendine sakladığın isabet olmuş." Esnedi. "Yorulmuşum, yahu."

"Strestendir." İki yanıma da baktıktan sonra Tamiami Yolu'na çıktım. Hâlâ direksiyon kullandığıma inanamıyordum, ama hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Genel durum pek pembe sayılmaz. Bir atı bile devirecek miktarda Doxepin ve Zonegran alıyorum... bunlar sara ilaçları ve yararı da olmuyor değil, ama Zoria'da yemek yediğimiz o gece başımın belada olduğunu anlamıştım. İnkâr etmeye çalıştım, ama ne derler bilirsin: Firavun inkâr ettiği için boğuldu, o sayede Musa da İsrail'in Çocukları'nı özgürlüğe götürdü."

"O dediğin Kızıldeniz'di galiba. Alabileceğin başka ilaçlar var mı? Daha kuvvetli olanlar?"

"Principe reçete yazmaya çok hevesliydi, ama bana, Neurontin vermeye kalktı, ki bunu hayatta kullanmam."

"İşinden dolayı mı?"

"Evet."

"Wireman eğer tamamen kör olursan Elizabeth'e hiç yararın olmaz."

Cevap vermesi birkaç dakika sürdü. Önümüzdeki yol neredeyse bomboştu. Sonra konuştu: "Yakında körlükten daha büyük sorunlarım olacak."

Başımı çevirmeden ona baktım. "Yani, bu seni öldürebilir mi?"

"Evet." Hiç heyecanlanmadan söylemesi çok inandırıcıydı. "Edgar?"

"Ne?"

"Ölmeden önce, hâlâ tek gözümle görebiliyorken başka çalışmalarını da görmek isterim. Bayan Eastlake de görmek istiyor. Hatta, senden bu-

nu rica etmemi söyledi. Tablolarını otomobille *El Palacio*'ya getirebilirsin... şoförlüğün çok iyi."

Duma Adası sapağı karşımızdaydı. Sinyal vermeye başladım.

"Sana bazen ne düşündüğümü söyleyeyim," dedi. "Başımın üstünde dolaşan bu muhteşem talih, bir an gelip dönecek ve ters yöne geçecek. Böyle bir şey düşünmem için istatistiklere dayanan bir neden yok, ama benim için tutunacağım bir şey. Anlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Ve Wireman?"

"Hâlâ buradayım, *dostum.*"

"Sen adayı çok seviyorsun, ama aynı zamanda adada bir terslik olduğunu da düşünüyorsun. Burasının nesi var?"

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şey var. Sence de öyle değil mi?"

"Elbette, öyle. Böyle düşündüğümü biliyorsun. Ilse'yle birlikte yolun sonuna doğru gitmeye çalışırken ikimiz de hasta olduk. O benden daha kötü oldu."

"Duyduğum hikâyelere göre, sadece Ilse değil."

"Öyle hikâyeler mi var?"

"Var ya. Kumsalda bir şey yok, ama iç taraflarda..." Başını iki yana salladı. "Su yatağında bir çeşit bir kirlenme olabileceğini düşünüyorum. Bu aynı şey, küçücük bahçendeki çimlerin solmaması için sulamak zorunda olduğun bir iklimde oradaki nebatatın manyak gibi büyümesine neden oluyor. Bilemiyorum. Ama en iyisi oradan uzak durmak. Bunun özellikle ileride çocuk sahibi olmak isteyen genç kızlar için doğru olduğuna inanıyorum. Sakat bebekleri olmamaları için."

İşte bu, daha önce benim aklıma gelmemiş kötü bir fikirdi. Yolun geri kalanında hiç konuşmadım.

IX

Bu artık hafızayla ilgili bir şey ve o kışla ilgili hatırladıklarım içinde o şubat gecesi *El Palacio*'ya varışımız kadar canlı hatırladığım çok az şey var. Demir giriş kapısının kanatları açıktı. Arasında, tekerlekli sandalyesinde, Ilse'yle başarısız keşif yolculuğumuzu yaptığımız gün gördüğümüz haliyle Elizabeth Eastlake oturuyordu. Bu kez elinde zıpkın tabancası yoktu, ama yine altlı üstlü eşofmanı (omuzlarına eski bir lise üniforması ceket almıştı), ayaklarında da o kocaman basketbol ayakkabıları vardı. Yanında yürüteci, yürütecin yanındaysa elinde feneriyle Jack Cantori durmaktaydı.

Elizabeth arabayı görünce ayağa kalkmak için davrandı. Jack, ona engel olmaya çalıştı. Ama sonra kadının kararlı olduğunu görünce elindeki feneri yere bırakıp ona yardım etti. Ben arabayı kapının yanına park ettiğim sırada Wireman kendi kapısını açmaktaydı. Farların ışığı Jack ve Elizabeth'i sahnedeki oyuncular gibi aydınlanmıştı. "Yapmayın, Bayan Eastlake!" diye seslendi Wireman. "Kalkmaya çalışmayın! Ben, sizi içeri götürürüm!"

Elizabeth aldırmadı. Jack, onu yürütecine götürdü, aslında o, Jack'i götürdü ve elciklerine tutundu. Sonra da arabaya doğru gelmeye başladı. Ben hâlâ sürücü koltuğundan çıkmaya, hep olduğu gibi sakat kalçamı kurtarmaya çalışıyordum. Elizabeth yürütecini bırakıp kollarını Wireman'a uzattığında ben de kaputun önüne gelebilmiştim. Kolları soluk ve cansız gibiydi, ama iki ayağını yana açmış, duruşu sağlamdı. Gece kokularıyla dolu bir rüzgâr eserek saçlarını geriye savurdu... yara izini görünce pek şaşırmadım. Başının yan tarafında adamakıllı eski bir yara izi vardı. Benimkinin neredeyse ikizi gibi.

Wireman açık duran yolcu kapısının öbür tarafına geçti ve birkaç saniye öylece durdu. Sanırım, hâlâ avutabileceği kadar avutulabilir mi, diye

karar vermeye çalışıyordu. Sonra da, ayı yürüyüşüne benzer bir şekilde Elizabeth'e doğru yürüdü. Elizabeth, ona sarılıp başını kocaman göğüslerine çekti. Bir an durduğu yerde sallanınca, ne kadar sağlam basarsa bassın, düşecek diye korktum, ama sonra doğruldu ve artritle bükülmüş parmaklarıyla Wireman'ın sırtını okşamaya başladı.

Biraz çekinerek onlara doğru yürüyünce Elizabeth'in gözleri bana çevrildi. Gözleri pırıl pırıldı. Bana trenin ne zaman geleceğini soran, kafasının bok gibi karışık olduğunu söyleyen kadın bu değildi. Bütün devreleri açık durumdaydı. En azından bir süreliğine.

"Bizi merak etme," dedi Elizabeth. "Evine gidebilirsin, Edgar."

"Ama..."

"Bizi merak etme." Yamuk parmaklarıyla, ama büyük bir şefkatle Wireman'ın sırtını ovuyordu. "Wireman, beni içeri götürür. Bir dakika sonra. Değil mi, Wireman?"

Wireman ses çıkarmadan hâlâ onun göğsüne dayalı başını salladı.

Bir an düşündükten sonra Elizabeth'in dediğini yapmaya karar verdim. "Pekâlâ, o halde. İyi geceler, Elizabeth, iyi geceler, Wireman. Hadi, Jack, gidelim."

Yürütecin önünde bir raf vardı. Jack feneri buraya koyduktan sonra yüzü hâlâ kadının göğsüne gömülmüş olan Wireman'a baktı. Sonra da açık duran yolcu kapısına doğru yürüdü. "İyi geceler, ha'mfendi."

"İyi geceler, genç adam. Sabırsız bir Scrabble oyuncususun, ama istikbal vaat ediyorsun. Ha, Edgar?" Wireman'ın başının üstünden, sakin bir ifadeyle bana baktı. "Su artık daha hızlı akıyor. Bunu hissediyor musun?"

"Evet," dedim. Neden bahsettiğini bilmiyordum. Ama sonra neden bahsettiğini anladım.

"Kal. Lütfen adada kal, ne olursa olsun. Sana ihtiyacımız var, benim sana ihtiyacım var ve Duma Adası'nın sana ihtiyacı var. Bir daha aklı gittiği zaman, sana bunu söylediğimi unutma."

"Unutmam."

"Nan Melda'nın piknik sepetini ara. Eminim, tavan arasındadır. Kırmızı. Onu bulacaksın. Hepsi içindedir."

"Nedir o, Elizabeth?"

Başını salladı. "İyi geceler, Edward."

İşte bu kadar basitti; tekrar aklının gittiğini anlamıştım. Ama Wireman, onu içeri götürürdü. Wireman, ona bakardı. Ama o bunu yapabilecek hale gelene kadar Elizabeth ikisine de bakardı. Onları orada, parke taşları üstünde yürüteçle tekerlekli sandalye arasında bıraktım. Elizabeth onu kollarının arasına almış, Wireman başını onun göğsüne yaslamış halde. Bu anı çok net.

Net.

X

Direksiyon kullanmanın stresi ve onca zaman yalnız yaşadıktan sonra kalabalık içinde bulunmak beni çok yormuştu, ama bırak uyumayı, yatıp uzanmam bile söz konusu değildi. E-postama baktım; iki kızımdan gelen mesajlar vardı. Melinda, Paris'te grip olmuştu ve her hastalığında olduğu gibi, bunu da kişisel bir saldırı gibi görüyordu. Ilse, bana North Carolina, Asheville'deki *Citizen-Times* gazetesinin web adresini göndermişti. Tıklayıp girdim ve Sinekkuşları hakkında övgü dolu bir eleştiri yazısı buldum. First Baptist Kilisesi'nde konser vermişler dinleyicileri mest etmişlerdi. Bir de fotoğraf vardı: Carson Jones ve çok güzel, sarışın bir kız grubun önüne çıkmışlar, şarkıyı söyleyen ağızları açık, gözleri birbirlerine kilitlenmişti. Gazetenin resim altı **Carson Jones ve Bridget Andreisson, "How Great Thou Art" adlı ilahiye düet yaparlarken,** yazıyordu. Hmmm. Ilse mektubunda, "Hiç kıskanmıyorum," diye yazmıştı. İki kere hmmm.

Kendime salamlı ve peynirli bir sandviç yapıp üst kata çıktım. Aslında *Ilse ve Gemi* olan, *Kız ve Gemi* resimlerime baktım. Wireman'ın son günlerde neyin resmini yaptığımı sormasını düşündüm. Elizabeth'in telesekretere bıraktığı uzun mesajı düşündüm. Sesindeki endişeyi. Bana önlem almam gerektiğini söylemişti.

Ani bir kararla, düşmemeye çalışarak olabildiğince hızla tekrar alt kata indim.

XI

Ben Wireman gibi yanımda şişkin bir cüzdan taşımam; ön cebime tıkıştıracağım bir kredi kartı, ehliyetim ve bir miktar nakit bana yeter. Cüzdan oturma odasındaki çalışma masasının kilitli çekmecesindeydi. Çıkarıp kartvizitleri karıştırdım ve üstünde yaldızlı harflerle **SCOTO GALERİSİ** yazılı olanı aldım. Tahmin ettiğim gibi, mesai saatleri sonrası olduğu için karşıma telesekreter çıktı. Dario Nannuzzi'nin kendini tanıtan kısa konuşması ve biip sesini dinledikten sonra konuşmaya başladım: "Selam, Bay Nannuzzi, ben Duma Adası'ndan Edgar Freemantle. Ben..." Bir an duraksadım; adam demek istiyordum, ama onun bu ifadeyi beğenmeyeceğini de biliyordum. "Ben büyük midye kabukları ve bitkileri günbatımlarının üstüne oturtan ressamım. Çalışmalarımı sergileme ihtimalinden söz etmiştiniz. Hâlâ ilginizi çekiyorsa, lütfen beni arayın." Telefon numaramı söyledikten sonra kapadım. Hiç değilse *bir şey* yaptım, diye düşünüyordum.

Buzdolabından bir bira alıp televizyonu açtım; yatmadan önce belki ilginç bir film bulup takılırım, diye düşünüyordum. Evin altındaki midye kabukları tatlı tatlı mırıldanıyorlardı; bu gece çok medeniydiler, sohbetleri alçak sesliydi.

Bir mikrofon demetinin önünde duran bir adamın sesi bir anda bütün midye kabuklarını bastırdı. Kanal 6'da günün yıldızı, Candy Brown'un mah-

kemece tayin edilen avukatıydı. Videoya kaydedilmiş olan bu basın toplantısı Wireman'ın kafasını muayene ettirdiği saatlerde gerçekleşmiş olmalıydı. Adam elli yaşlarındaydı ve saçını atkuyruğu yapmıştı, fakat işini ciddiye aldığı belliydi. Görünüşüne ve konuşmasına bakılırsa, müvekkili için *elinden geleni* yapacaktı. Muhabirlere, müvekkilinin akıl hastalığını öne sürerek suçsuzluk kararı isteyeceğini söyledi.

Adamın söylediğine göre Bay Brown bir uyuşturucu bağımlısıydı, porno düşkünü bir seks bağımlısı ve bir şizofrendi. *Herkesin zayıf olduğu şeyler vardır,* konusuna hiç girmedi, çünkü henüz jüri oluşturulmamıştı. Kanal 6 mikrofonunun yanı sıra NBC, CBS, ABC, Fox ve CNN logolu mikrofonları da görebiliyordum. Tina Garibaldi bir kompozisyon veya fen yarışmasını kazansaydı ya da ailenin köpeğini azgın nehir sularında boğulmaktan kurtarsaydı, medyada bu kadar yayın zamanı verilmezdi, ama tecavüz edilip öldürüldüğü için ülke çapında ünlenmişti. Zavallı çocuk. Külotunun, katilinin dolabından çıktığını herkes biliyordu artık.

"Müvekkilim bütün bağımlılıklarını dürüstçe açıklamıştır," dedi avukat. "Annesi ve iki üvey babası da uyuşturucu bağımlısıydılar. Dehşet içinde geçen çocukluğu sırasında sistemli olarak dövülmüş ve cinsel tacize uğramış. Karısı iyi kalpli bir kadın, ama o ada zihinsel özürlü. Her şeyden önce, müvekkilimin sokaklara salıverilmesi engellenmeliydi."

Avukat kameralara baktı.

"Bu, Sarasota'nın işlediği bir suçtur, George Brown'un değil. Garibaldiler için yüreğim parçalanıyor, onlar için gözyaşı döküyorum" ...sanki bunu kanıtlarmış gibi, hiç de gözü yaşlı olmayan yüzünü kameralara doğru kaldırdı... "ama George Brown'un hayatını almak Tina Garibaldi'yi geri getirmeyecek ve bu arızalı insanı denetimsiz bir halde sokaklara salıveren arızalı sistemi onarmayacaktır. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar, dinlediğiniz için teşekkür ederim, izin verirseniz..."

Avukat arkasından gelen soru yağmuruna aldırmadan yürümeye devam etti ve o anda televizyonu kapasaydım veya başka bir kanala geçsey-

dim, yine sorun olmayacaktı... en azından farklı olmayacaktı. Ama kapamadım ve kanal değiştirmedim. Kanal 6 tekrar stüdyoya dönmüştü ve yorumcu şöyle diyordu: "Bugüne kadar *kazanılması asla mümkün* görünmeyen altıdan fazla davayı kazanmış olan Royal Bonnier güvenlik kameralarının kaydettiği görüntülerin mahkemede gösterilmemesi için elinden geleni yapacağını belirtti."

Ve o lanet şey yine başladı. Çocuk sırtında çantasıyla ekranın sağından soluna doğru gidiyor. Brown rampanın arkasından çıkıp çocuğun bileğine yapışıyor. Kız başını kaldırıp ona bakıyor ve sanki bir şey soruyor. İşte o anda da olmayan koluma sanki yüzlerce arı doluşmuş gibi bir kaşıntı bastı.

Bağırdım... hem şaşkınlıktan hem de dayanılmaz kaşıntıdan... ve yere düştüm. Düşerken uzaktan kumandayı ve sandviç tabağımı da devirdim ve olmayan kolumu ya da erişemediğim kolumu kaşımaya çalıştım. Yeter, diye bağırıyordum, *lütfen*, yeter artık. Ama tabii, bunu durdurmanın bir tek yolu vardı. Dizlerimin üstünde merdivenlere doğru sürünürken çıkan çatırtı sesinden uzaktan kumandayı kırdığımı anladım, ama önce kanalı değiştirmiştim. CMT'ye: Halk Müziği Televizyonu. Alan Jackson acıklı bir cinayet şarkısı söylüyordu. Merdivenleri sürünerek çıkarken iki kez tırabzana elimi uzattım; sağ elimi bu kadar gerçek hissediyordum. Duman içinden geçmiş gibi olduğunu anlayana kadar düpedüz terli avucumun ahşap üzerindeki şaplamasını hissettim.

Zorlukla üst kata varıp ayağa kalktım. Bütün ışıkları açtığım gibi, kıçı kırık halimle resim sehpama koştum. Üstünde yarısı bitmiş bir *Kız ve Gemi* resmi vardı. Hemen onu bir yana atıp sehpaya boş bir tuval yerleştirdim. İnler gibi kesik soluklar alıyordum. Saçlarımdan aşağıya ter boşanıyordu. Fırça silme bezini alıp omzuma koydum. Dişlerimin arasına bir fırça, kulağımın kenarına başka bir fırça yerleştirdikten sonra üçüncüyü

alacakken vazgeçip bir kurşunkalem aldım. Çizmeye başladığım anda kolumdaki müthiş kaşıntı azalmaya başladı. Geceyarısı olduğunda resim tamamlanmıştı ve kaşıntı da tamamen geçmişti. Ama bu herhangi bir resim değildi; bu yaptığım bambaşka bir şeydi ve ayıptır söylemesi, çok güzeldi. Gerçekten de yetenekli bir adamdım. Resim Candy Brown'u eli Tina Garibaldi'nin bileğine kilitlenmiş halde gösteriyordu. Tina masum kara gözleriyle ona bakmaktaydı. Kızın o bakışını o kadar kusursuz yansıtmıştım ki, anne babası bu resmin bitmiş haline bir kez baksalar intihar etmeye kalkarlardı. Ama hiçbir zaman göremeyeceklerdi.

Bu resmi asla.

Yaptığım tablo 15 Şubat'tan beri bütün Florida gazetelerinde, belki de Amerika'daki bütün gazetelerde en az bir kere yer almış fotoğrafın neredeyse bir kopyası olmuştu. Ama önemli bir fark vardı. Eminin Dario Nannuzzi bunu benim marka işaretim olarak görürdü... Amerika'nın alaylı ressamı Edgar Freemantle, klişeliği aşarak cehennemsi Candy-Tina eşleşmesini yeniden keşfetmeye çalışıyor. Ama bu resmi Nannuzzi de asla görmeyecekti.

Fırçalarımı kavanozun içine bıraktım. Dirseğime kadar boyaya batmıştım (yüzümün bütün sol tarafı da), ama aklımdaki en son şey temizlenmekti.

Açlıktan ölüyordum.

Hamburger vardı, ama buzu çözülmemişti. Geçen hafta Jack'in Morton's marketinden aldığı rosto da aynı durumdaydı. Kalan salamlarımı da daha önce sandviçime katıp yemiştim.

Ama açılmamış bir kutu Meyveli ve Yoğurtlu Tahıl gevreği vardı. Hemen bunu kâseye boşaltmaya başladım. Ne var ki, açlıktan gözüm dönmüş o halimde bu kâse bana bir yüksük kadar küçük göründü. Bunu bırakıp dolaptan bir karıştırma tası aldım ve bütün kutu gevreği içine bo-

şalttım. Üstüne de çeyrek kilo süt. Yedi sekiz çorba kaşığı şeker boca ettikten sonra yumuldum; arada sadece biraz daha süt eklemek için durdum. Hepsini bitirdikten sonra da yatmaya gittim. Giderken hâlâ ağıtlar yakan şehir kovboyunu susturmak için televizyonu kapadım. Kendimi çaprazlamasına yatağa bırakınca Reba'yla göz göze geldik; Büyük Pembe'nin altındaki midye kabukları mırıldanıyorlardı.

Bu defa ne yaptın? Bu defa ne yaptın, kaka adam?

Hiçbir şey, demeye çalıştım, ama kelimeyi ağzımdan çıkarana kadar uyuyakaldım. Hem zaten... yalan olurdu.

XII

Telefonun ziliyle uyandım. Zor bela, ikinci denememde doğru düğmeye basıp az da olsa alo sözcüğüne benzeyen bir ses çıkardım.

"*Dostum*, uyan da kahvaltıya gel!" diye bağırdı Wireman. "Biftek ve yumurta. Kutlama var!" Biraz durdu. "En azından ben kutluyorum. Bayan Eastlake'i yine sis bastı."

"Neyi kutlu..." Birden kutlama nedeni olabilecek tek şey aklıma geldi; hemen doğrulmak isterken Reba'ya çarpıp yere düşürdüm. "Gözün yine görmeye mi başladı?"

"Korkarım o kadar iyi değil, ama yine de iyi. Bu, bütün Sarasota'nın kutlayabileceği bir şey. Candy Brown, *dostum.* Sabah yoklamasını yapan gardiyanlar onu hücresinde ölü bulmuşlar."

Bir an o kaşıntı yine sağ kolumu bastı ve kırmızıydı.

"Ne diyorlar?" diye sordum. "İntihar mı?"

"Bilmiyorum, ama her nasıl olduysa... intihar veya doğal nedenler... Florida eyaletini büyük masraftan, kızın ailesini de mahkemeye çıkmanın üzüntüsünden kurtardı. Hadi gel, birlikte bunu kutlayalım."

"Giyineyim," dedim. Sonra rengârenk olmuş sol koluma baktım. "Yıkanayım. Gece geç yatım."

"Resim mi yaptın?"

"Hayır, Pamela Anderson'u düdüklüyordum."

"Fantezi dünyan hazin bir şekilde yoksul, Edgar. Ben dün gece Milo Venüs'ünü düdükledim, üstelik iki *kolu* da vardı. Gecikme. *Yumurtalarını* nasıl istersin?"

"Omlet olsun. Yarım saate kadar oradayım."

"Tamam. Ama verdiğim habere çok fazla sevinmemiş gibisin."

"Hâlâ uyanmaya çalışıyorum. Ama, o adamın öldüğüne çok sevindiğimi söyleyebilirim."

"Şuradan bir numara al ve sıraya gir," dedi ve telefonu kapadı.

XIII

Uzaktan kumanda kırılmış olduğu için kanal ayarını elle yaptım; neyse ki, bu antika beceriye hâlâ sahiptim. Tina'yı haber yapan Kanal 6 artık her an Candy Brown ile doluydu. Üstüme yapışan boyayı temizlerken sonuna kadar açtığım televizyonun sesini dinledim.

Göründüğü kadarıyla George "Candy" Brown uykusunda ölmüştü. Röportaj yapılan bir gardiyan şöyle diyordu: "Bugüne kadar onun gibi horlayan kimse gelmedi buraya... hatta aramızda, eğer genel koğuşlarda kalsaydı diğer mahkûmlar sırf bunun için onu öldürürler, diye konuşuyorduk." Bir doktor ölüm nedeninin uyku apnesi ve bunun yol açtığı komplikasyonlar olabileceğini söyledi. Yetişkinlerde bu tip ölümler çok yaygın değildi, ama ilk kez de olmuyordu.

Uyku apnesi fena teşhis değildi, ama asıl komplikasyonun ben olduğumu düşünüyordum. Üstümdeki boyaların büyük kısmı temizlenmişti;

sabah aydınlığında yaptığım resim versiyonuna bakmak için merdivenleri çıkıp Küçük Pembe'ye geldim. Açlıktan ölecek halde hızla aşağıya inerken düşündüğüm kadar iyi bulacağımı sanmıyordum... ne kadar hızlı çalıştığım düşünülecek olursa, bu mümkün değildi.

Ama o kadar iyiydi işte. Resimde, üstünde pembe tişörtü ve kot pantolonu, sırtında çantasıyla Tina vardı. Candy Brown da kot pantolonluydu ve kızın bileğine yapışmıştı. Kızın gözleri ona bakıyor ve sanki bir şey sorar gibi ağzı hafifçe açıktı... herhalde, *ne istiyorsunuz, bayım*, diye soruyordu. Candy'nin gözleri de ona bakıyordu ve karanlık niyetlerle doluydu, ama yüzünün geri kalanında hiçbir ifade yoktu, çünkü yüzünün geri kalanı yoktu. Burnunu ve ağzını yapmamıştım.

Benim Candy Brown versiyonumda gözlerinden aşağısı bomboştu.

10 – Köpük Şöhret

I

O sabah kumsalda yalpalayarak *El Palacio de Asesinos*'a giderken üstümde, Florida'ya uçakla geldiğim gün giymiş olduğum yün ceket vardı. Körfezden gelen rüzgârla birlikte hava soğumuştu; deniz kırık bir çelik gibi görünüyordu ve gökyüzünde hiçbir şey yoktu. Bunun Duma Adası'nda yaşayacağım en soğuk gün olduğunu bilseydim, hoşuma gidebilirdi... ama belki de gitmezdi, çünkü soğuktan hoşlanma zevkimi kaybetmiştim.

Koleksiyon torbam yine omzumda asılıydı, çünkü kumsalda yürürken bu artık benim bir parçam gibi olmuştu, ama uzun zamandır içine bir şey koyduğum yoktu. Bacağımda pek bir şey hissetmeden yürüyordum; kulaklarımda ıslıklar çalarak esen rüzgârı duyduğum yoktu; suya dalıp çıkan kuşları da görmüyordum.

Onu ben öldürdüm, diye düşündüm. *Tıpkı Monica Goldstein'ın köpeğini öldürdüğüm gibi. Bu saçmalık gibi geliyor, ama...*

Ne var ki, bana saçmalık gibi gelmiyordu. Saçmalık *değildi.*

Adamın soluğunu ben kesmiştim.

II

El Palacio'nun güney tarafında etrafı camla kapalı bir güneşlenme verandası vardı. Bir yanı tropik bitkiler cümbüşüne, diğer yanıysa körfe-

zin metalik mavi sularına bakıyordu. Elizabeth burada, kolluklarına kahvaltı tepsisinin takılı olduğu tekerlekli sandalyesindeydi. Onunla karşılaştığımdan beri ilk kez sandalyeye kayışla bağlanmış olduğunu gördüm. Önündeki tepsi, içi çırpılmış yumurta artıkları ve kızarmış ekmek kırıntılarıyla, on aylık bebeğin yemek tepsisini andırıyordu. Wireman, ona meyve suyunu bebek bardağıyla vermişti. Köşedeki küçük televizyon Kanal 6'ya ayarlanmıştı. Hâlâ Candy vardı. Adam artık ölmüştü ve Kanal 6 onun cansız bedeninden bile faydalanıyordu. Adam belki buna layıktı, ama yine de bana iğrenç geldi.

"Galiba yemeyi bitirdi," dedi Wireman. "Ama ben senin omletini yapıp ekmek kızartana kadar onunla otursan iyi olur."

"Elbette, ama benim için zahmet etme. Geç saatlere kadar çalıştım, yatmadan önce de bir şeyler atıştırdım." Bir şeyler atıştırdım, ha? Tabii. Sabah mutfak lavabosundaki boş karıştırma tasını görmüştüm.

"Zahmet olmaz. Bu sabah bacağın nasıl?"

"Fena değil." Bu doğruydu. "*Ya sen nasılsın?*"

"İyiyim, sağ ol." Ama bitkin görünüyordu; sol gözü hâlâ kanlıydı ve sulanıyordu. "Beş dakika bile sürmez."

Elizabeth neredeyse tamamen kayıptı. Bebek bardağıyla ona meyve suyunu içirmek istedim, bir yudum aldıktan sonra başını çevirdi. Sabah aydınlığında yüzü çok yaşlı ve şaşkın görünüyordu. İlginç bir üçlü oluşturduğumuzu düşündüm: bunamış bir kadın, beyninde kurşunla yaşayan eski bir avukat ve ampute eski bir müteahhit. Televizyon Candy Brown'un avukatını... artık eski avukatını... göstermekteydi. Adam kapsamlı bir soruşturma yapılmasını istiyordu. Elizabeth bu konuda belki de bütün Sarasota Beldesi'nin sözcülüğünü yaparcasına, sandalyesinde kaykılarak gözlerini kapadı ve uyudu.

Wireman ikimize de bol bol yetecek omletle geldi; inanılmaz bir iştahla yedim. Elizabeth horlamaya başladı. Bir şey çok kesindi; eğer uyku apnesi varsa, ölümü genç yaşta olmayacaktı.

"Kulağının üstünde leke kalmış, *dostum,*" dedi Wireman çatalıyla kendi kulağında bir noktayı göstererek.

"Ne?"

"Boya kalmış."

"Evet," dedim. "Daha birkaç gün üstümden boya temizlemem gerekecek. Adamakıllı saçmışım."

"Gecenin bir yarısı neyin resmini yapıyordun?"

"Şu anda bundan bahsetmek istemiyorum."

Wireman başını sallayıp omuz silkti. "Sende de ressamlarda özgü o tuhaflık başlıyor."

"Yine başlama."

"Ben saygılarımı sunarken sen alay ettiğimi düşünüyorsun, üzücü olur."

"Affedersin."

Elini boş ver, dercesine salladı. "*Omletini* yesene. Ye de sen de Wireman gibi güçlü kuvvetli ol."

Omletimi yemeye devam ettim. Elizabeth horlamaya, televizyon da ötmeye devam etti. Şimdi ekranda Tina Garibaldi'nin teyzesi vardı; benim kızım Melinda'dan birkaç yaş büyükçe bir kızdı. Tanrı'nın Florida eyaletinin çok yavaş davrandığına karar verip "o canavar'ı" kendisinin cezalandırdığını söylüyordu. *Haklısın,* dostum, dedim içimden, *ama bunu yapan Tanrı değildi.*

"Şu bok panayırını kapatsana," dedim.

Wireman televizyonu kapatıp bana döndü.

"O ressam tuhaflığı konusunda haklı olabilirsin. Çalışmalarımı Scoto'da sergilemeye karar verdim; tabii, o Nannuzzi denen adam hâlâ bunu istiyorsa."

Wireman, Elizabeth'i uyandırmamak için hafifçe el çırptı. "Harika! Edgar köpük şöhret peşinde! Neden olmasın? Neden olmayacakmış ki?"

"Köpük möpük peşinde değilim," dedim, ama bunun doğru olduğundan da pek emin değildim. "Ama bana bir sözleşme yapmayı teklif ederlerse, buna bir göz atacak kadar emekliliğinden vazgeçebilir misin?"

Wireman'ın gülümsemesi soldu. "Eğer hâlâ buralardaysam, tabii, ama daha ne kadar buralarda olacağımı bilmiyorum." Yüzümdeki ifadeyi görünce elini kaldırdı. "Daha Ölüm Marşı'nı çalmaya başlamadım, ama kendine şu soruyu sor, *dostum:* Hâlâ Bayan Eastlake'in bakımını üstlenmem ne kadar doğru? Bu sağlık koşullarımda?"

Bu benim, özellikle de bu sabah, hiç girmek istemediğim bir konu olduğu için ben, ona bir soru sordum. "Sen ilk başta bu işe nasıl girdin?"

"Önemi var mı?"

"Olabilir," dedim.

Benim Duma Adası'ndaki hayatımın nasıl başladığını düşünüyordum... bir varsayım burasını benim seçmiş olmamdı; ama bir süredir galiba burasının beni seçtiğini düşünür olmuştum. Hatta, bazen yatağımda uzanmış midye kabuklarının fısıldaşmalarını dinlerken geçirdiğim kazanın da gerçekten bir kaza olup olmadığını sorgular olmuştum. Tabii, bir kaza olmalıydı, ama Julia Wireman'ınkiyle benimki arasında kolayca görünebilir benzerlikler vardı. Bana çarpan bir vinç olmuştu, ona çarpan bir belediye kamyonu. Ama, tako sosunda İsa'nın yüzünü gördüklerini iddia eden ve normal hayatlarını sürdüren o kadar çok insan vardır ki.

"Bak," dedi Wireman. "Eğer yine uzun bir hikâye anlatmamı bekliyorsan, boşuna ümitlenme. Aslında anlatmayı severim, ama şu anda kaynak kurumuş durumda." Dönüp Elizabeth'e baktı; biraz gıpta eder gibiydi. "Dün gece pek iyi uyumadım."

"O halde kısaltılmış şekliyle anlat."

Omuz silkti. O neşeli hali tıpkı bira bardağının üstündeki köpük gibi kaybolmuştu. Geniş omuzları öne çökmüş, göğsüne, içine göçmüş bir görünüm vermişti.

"Jack Fineham, beni kovunca, Tampa'nın Disney World'a yeterince yakın olduğuna karar verdim. Ama oraya gidince, sıkıntıdan patlayacak gibi oldum."

"Sıkılmışsındır, tabii," dedim.

"İyi bir şey yapmam gerekiyormuş gibi bir his vardı içimde. Darfur veya New Orleans'a gidip para almadan çalışmayı düşündüysem de, vazgeçtim. Piyango numaralarının bir yerlerde hâlâ hopladığını ve bir tanesinin borudan yukarıya çıkmayı beklediğini hissediyordum. Sonuncu numara."

"Evet," dedim." Enseme soğuk bir parmak dokunmuş gibi oldu. Çok hafifçe. "Bir numara daha. Bu hissi bilirim."

"*Evet, dostum,* bildiğini biliyorum. Bir iyilik yapayım, defterlerdeki hesabı denkleştireyim, diye bekliyordum. Çünkü bu denkleşme gerekli diye düşünüyordum. Bir gün Tampa *Tribune* gazetesinde bir ilan gördüm. 'Yaşlı bir kadın için refakatçi, adada bulunan kiralık mülkleri için yönetici aranıyor. Dolgun maaş ve yan imkânlar için başvuranların özgeçmişlerini ve tavsiye mektuplarını getirmeleri gereklidir. Bu çetin bir görevdir ve seçilecek kişi memnun edilecektir. Görev bağlılık gerektirir.' Ben görevine bağlı bir adamdım ve ilanda okuduklarım hoşuma gitmişti. Bayan Eastlake'in avukatıyla görüşme yaptım. Bana daha önce bu görevde çalışan çiftin, birinin babası ölümcül bir kaza geçirdiği için acil olarak New England'a gitmek zorunda kaldıklarını söyledi."

"Ve işi sana verdiler. "Peki bunu?..." Şakağını işaret ettim.

"Avukata hiç bahsetmedim. Zaten bana epey kuşkuyla bakıyordu... Omaha'lı bir avukat bir yılını neden yaşlı bir kadını yatağına yatırıp çoğu zaman boş olan evlerin kilitlerini kontrol ederek geçirmek istesin, diye merak ediyordu herhalde. Ama Bayan Eastlake..." Uzanıp yaşlı kadının buruşuk elini okşadı. "Onunla daha ilk gün her konuda anlaştık, öyle değil mi, hayatım?"

Elizabeth horlayarak karşılık verdi, ama Wireman'ın yüzündeki ifadeyi görünce ensemde o soğuk parmağın temasını bir kez daha hissettim; bu kez daha kuvvetli. Hem hissediyor hem de biliyordum: üçümüz buradaydık, çünkü bir şey bizim burada olmamızı istemişti. Bunu bilişim, hayatım boyunca sahip olduğum ve iş hayatımda kullandığım mantığa dayanmıyordu, ama bundan rahatsız değildim. Burada, Duma Adası'nda ben farklı bir insandım ve ihtiyaç duyduğum tek mantık sinir uçlarımda bulunuyordu.

"Ona büyük bir hayranlık duyuyorum," dedi Wireman. Sanki ağır bir şeyi kaldırıyormuş gibi iç geçirerek peçetesini aldı ve gözlerini sildi. "Buraya geldiğimde sana daha önce bahsettiğim bütün o hummalı, kaçık saçmalıklarım bitmişti. Mavi ve güneşli bir iklimde, başı çatlayacak kadar ağrımaması için gazeteyi taksit taksit okuyabilen, saçları ağarmış, sakin bir adamdım. Temel bir fikre sımsıkı tutunuyordum: Ödemem gereken bir borç vardı. Yapmam gereken bir iş. Bu işi bulup gereğini yapacaktım. Bayan Eastlake beni maaş karşılığı tutmadı; beni yanına aldı. Buraya geldiğimde bu durumda değildi, Edgar. Zekiydi, komikti, kurumluydu, flörtçüydü, kaprisliydi, titizdi... isterse beni sindirir isterse beni neşelendirirdi ki, çoğu zaman bunu yapardı."

"Çok renkliymiş."

"Renkliydi. Onun yerinde başka bir kadın olsaydı çoktan tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu. Ama o öyle değil. Doksan kiloluk vücudunu o yürütece dayayıp bu klimalı müzenin her tarafını dolaşıyor, bahçede dolaşıyor... hatta bir zamanlar atış talimi bile yapıyordu; bazen babasının eski tabancalarından biriyle, ama daha çok o zıpkın tabancasıyla, çünkü bunun geri tepme olasılığı daha azdır. Bir de sesinden hoşlanıyormuş. Elinde o zıpkın tabancasıyla görsen, gerçekten de Mafya Babası'nın Gelini'ne benziyor."

"Onu ilk gördüğümde öyleydi," dedim.

"Ona hemen kanım ısındı ve zamanla da çok sevmeye başladım. Julia bana, *sevgilim,* derdi. Bayan Eastlake ile birlikte olduğum zaman bunu hatırlarım. O benim hem *sevgilim* hem *dostum.* Kalbimi kaybettiğimi sandığım bir zamanda yeniden onu bulmamı sağladı."

"Çok şanslıymışsın."

"Belki *öyle* belki *değil.* Ama şunu söyleyeyim ki, ondan ayrılmak çok zor gelecek. Yeni biri geldiği zaman ne yapar? Yeni biri onun kumsalda içeceği kahvenin nasıl olacağını bilemez... ya da o boktan kurabiye kutusunu balık havuzuna atar gibi yapmayı... Bayan Eastlake bunu ona anlatamaz, çünkü artık kafasındaki sis bulutu dağılacak gibi değil."

Bana döndü; çok bitkin ve fazlasıyla telaşlı görünüyordu.

"Her şeyi yazacağım, evet, böyle yapacağım... bütün yapılan işleri. Sabahtan akşama dek. Sen de yeni bakıcının buna uyduğunu kontrol edersin. Değil mi, Edgar? Yani, sen de onu seviyorsun, değil mi? Ve Jack! Belki o da biraz yardım eder. Bunu ondan istemek doğru olmaz, biliyorum, ama..."

Birden aklına yeni bir fikir geldi ve ayağa kalktı, denize doğru bakmaya başladı. Kilo vermişti. Yanaklarının derisi o kadar gerilmişti ki, parlıyordu. Keçeye dönmüş saçları kulaklarının üstünden sarkıyordu; epeydir yıkanmadığı belliydi.

Beni korkutmaya başlamıştı. "Wireman..."

Birden bana döndü; gözleri alev alevdi, ama sol gözü bir kan tabakası içindeydi. "Söz ver, Edgar! Bir plan yapmamız gerek. Eğer planımız olmazsa onu alıp bir yaşlılar evine götürürler, bir aya kalmaz ölür. Belki bir haftada. Biliyorum. Bu yüzden bana söz vermelisin..."

Haklı olabileceğini düşündüm. Ve eğer onun taşacak hale gelen kazanından biraz istim almazsam hemen önümde yeni bir kriz geçirebilirdi. Bu yüzden söz verdim. Sonra da, "Belki de sandığından çok daha uzun yaşarsın, Wireman," dedim.

"Tabii. Ama ben yine de her şeyi yazacağım. Ne olur ne olmaz."

III

Wireman Büyük Pembe'ye dönüşüm için bana yine golf arabasını teklif etti. Yürümeyi tercih ettiğimi söyledim, ama yola çıkmadan önce bana bir bardak meyve suyu ikram etmesini istedim.

Herkes gibi ben de taze sıkılmış Florida portakalına bayılırım, ama itiraf etmeliyim ki, o sabah bunu isterken gizli bir amacım vardı. Wireman, beni *El Palacio*'nun kumsal tarafındaki camekânlı holünde bırakmıştı. Bu odayı ofis olarak kullanıyordu, ama beş dakikadan fazla okuyamayan birinin yazışmalarla nasıl başa çıkabildiğini anlayabilmiş değildim. Tahminim... beni çok duygulandıran bir tahmin... kendi durumu kötüleşmeden önce ona, Elizabeth'in epeyce yardım etmiş olabileceğiydi.

Kahvaltı için eve girdiğim sırada bu odaya şöyle bir bakmıştım; Wireman'ın son günlerde kullandığını pek sanmadığım dizüstü bilgisayarının üzerinde o mahut gri dosya gözüme çarpmıştı. Şimdi o yanımda yokken dosyayı açtım ve üç röntgen filminden birini aldım.

"Büyük bardak mı, küçük bardak mı?" diye seslendi Wireman mutfaktan; sesini duyunca korkudan az kalsın filmi elimden düşürecektim.

"Orta boy olsun!" diye seslendim. Filmi koleksiyon torbamın içine tıkıştırıp tekrar dosyanın kapağını kapadım. Beş dakika sonra dönüş yolumdaydım.

IV

Tek bir röntgen filmi bile olsa, bir arkadaşımdan bir şey çalmış olmam hoşuma gitmiyordu. Candy Brown'a yaptığıma emin olduğum şeyden ona bahsetmeyişim de hoşuma gitmiyordu. Wireman'a bunu anlatabilirdim; Tom Riley olayından sonra bana inanırdı. Asıl sorun da buydu zaten. Wireman budala değildi. Eğer bir fırça darbesiyle Candy Brown'u

morga gönderebiliyorsam, belki beyni hasar görmüş eski bir avukata da doktorların başaramadığı şeyi yapabilirdim. Ama ya yapamazsam? En iyisi sahte ümitler vermemekti... en azından kendi kalbimin dışında, çünkü orada bu ümitler son derece yüksekti.

Büyük Pembe'ye döndüğümde kalçam çığlıklar atmaktaydı. Ceketimi dolaba astıktan sonra birkaç tane Oxycontin aldım; o sırada telesekreterde mesaj ışığının yandığını gördüm.

Mesaj Nannuzzi'dendi. Benden haber aldığına sevinmişti. Tabii, diyordu, eğer diğer eserlerim de onun görmüş oldukları gibiyse, Scoto Galerisi çalışmalarımı memnuniyetle sergilerdi; tercihen de kış tatilcileri ayrılmadan, Paskalya'dan önce. Kendisiyle birlikte bir veya iki ortağının da beni stüdyomda ziyaret edip tamamlanmış diğer çalışmalarıma bakmaları mümkün müydü? Görmem için yanlarında bir de sözleşme numunesi getirebilirlerdi.

Haber iyiydi... heyecan vericiydi, ama sanki başka bir gezegende, Başka bir Edgar Freemantle'yi ilgilendiriyormuş gibi geldi. Mesajı kaydettikten sonra röntgen filmini alıp üst kata çıkmaya hazırlandım. Ama vazgeçtim. Bu iş için Küçük Pembe uygun değildi, çünkü *resim sehpası* uygun değildi. Tuvalde yağlıboya da olmazdı. Bu iş için olmazdı.

Topallayarak tekrar oturma odasına döndüm. Sehpanın üstünde bir resim defteri ve birkaç kutu boyalı kalem vardı, ama bunları da uygun bulmadım. Olmayan sağ kolumda hafiften bir kaşıntı başlamıştı ve ilk kez bunu gerçekten yapabileceğimi düşündüm... yani, mesajı almak için doğru aracı, doğru medyumu bulabildiğim taktirde yapabilirdim.

Birden aklıma medyumların aynı zamanda Bilinmeyen Dünya'dan mesajları alıp yazan kişiler olduğu geldi ve güldüm. Biraz gerginlik hissettiğim de doğruydu.

İlk başta ne aradığımı pek bilemeden yatak odama gittim. Sonra gardırobuma bakarken anladım. Önceki hafta Jack, beni St. Armand's Circ-

le'de, erkek kıyafetleri satan bir mağazaya götürmüş, orada altı tane, önden düğmeli gömlek satın almıştım. Ilse küçükken bunlara Büyük İnsanların Gömleği derdi. Hepsi hâlâ naylon ambalajları içindeydi. Bunları açıp iğnelerini çıkardım ve tekrar hepsini dolabın içine bıraktım. Benim aradığım, gömlekler değildi. İçindeki kartonları istiyordum.

O parlak beyaz, dikdörtgen kartonları.

Dizüstü bilgisayar çantamın içinde bir Sharpie buldum. Öbür hayatımda bu kalemleri mürekkebin kokusu ve kolayca yayılması nedeniyle hiç sevmezdim. Ama bu hayatımda yarattıkları çizgilerin koyuluğuna ve dolgunluğuna bayılıyordum. Kartonları, kalemi ve Wireman'ın beynini alıp Florida odasına gittim; burada ışık güçlü ve tantanalıydı.

Olmayan kolumdaki kaşıntı derinleşiyordu. Artık onu neredeyse bir dost gibi görmeye başlamıştım.

Doktorların röntgen filmlerini incelemek için kullandıkları o ışıklı kutulardan yoktu, ama Florida odasının cam duvarı pekâlâ aynı işi görürdü. Yapışkan banda bile ihtiyacım yoktu; filmi camla krom doğrama arasına kolayca sıkıştırdım. Böylece, çoğu insanın var olduğunu kabul etmediği şey net bir şekilde karşımda duruyordu: bir avukatın beyni. Körfez denizinin üstünde yüzüyormuş gibiydi. Bir süre, belki dört beş dakika kadar büyülenmiş gibi bakakaldım; mavi deniz o gri filmin ve beyin çizgilerinin gerisinde sis gibi görünüyordu.

Mermi biraz parçalanmış siyah bir nokta halindeydi. Biraz da küçük bir tekneye benziyordu. Denizde duran küçük bir *kayık* gibi.

Çizmeye başladım. Aslında amacım içinde mermi olmayan sağlam bir beyin çizmekti, ama sonunda bunun da ötesini yaptım. Beyni bitirdikten sonra suyu da ekledim, çünkü resim sanki bunu talep eder gibiydi... ya da olmayan kolum. Ya da belki ikisi de aynı şeydi. Sadece körfezin orada olduğunu hatırlatmak içindi, ama çok başarılı olmasına yetiyordu,

çünkü ben gerçekten çok yetenekli bir heriftim. Tamamı yirmi dakika sürdü; bittikten sonra da ortaya Meksika Körfezi üstünde yüzen bir beyin çıktı. Çok iyi olmuştu be.

Aynı zamanda da dehşet vericiydi. Kendi resimlerim için bu kelimeyi kullanmak istemem, ama kaçınılmaz bir gerçek. Filmi camdan alıp resmimle karşılaştırdım... birinde mermi var birinde yok. O anda belki daha önce anlamış olmam gereken bir şey fark ettim. Kesinlikle de *Kız ve Gemi* dizisine başladıktan sonra. Yaptığım resimlerin çok etkileyici olması sadece insanların bam teline dokunduğu için değildi; bunun nedeni, insanların gördükleri bu şeylerin yetenek ötesi bir kaynaktan geldiğini anladıkları... ya da bilinç altında bildikleri içindi. Bu Duma resimleri görenlere, zor kontrol altında tutulan bir dehşet iletiyorlardı. Gerçekleşmeyi bekleyen bir dehşet. Çürümüş yelkenler içinde.

V

Yine acıkmıştım. Kendime bir sandviç yapıp bilgisayarımın önünde yedim. Sinekkuşları grubunun turnesini takip ediyordum... benim için tam bir saplantı haline gelmişlerdi. O sırada telefon çaldı. Arayan Wireman'dı.

"Başımın ağrısı geçti," dedi.

"Senin alo, deyişin hep böyle midir?" diye sordum. "Bir daha beni aradığın zaman, mesela, 'Az önce bağırsaklarımı boşalttım,' diyemez misin?"

"Bunu hafife alma. Kendimi vurduktan sonra yemek masasının önünde ayıldığımdan beri başımın ağrıması durmamıştı. Bazen fon müziği gibi, bazen de cehennemde kutlanan yılbaşı partisi gibi olurdu, ama her zaman ağrırdı. Ama yarım saat önce, birden kesiliverdi. Tam kendime bir kahve yapıyordum, bir anda *kesildi.* İnanamadım. Önce öldüm, sandım. O andan beri ağrı tekrar başlayacak beynime Maxwell'in gümüş çekiciyle indirecek diye iğne üstünde oturuyordum, ama başlamadı."

"Maxwell's Silver Hammer, Lennon-McCartney bestesi," dedim. "1968. Sakın bu defa yanıldığımı söyleme."

Bir şey söylemedi. Uzun bir süre. Ama solumasını işitebiliyordum. Nihayet, "Sen mi bir şey yaptın, Edgar? Wireman'a söylesene. Hadi, babana söyle, yavrum."

Önce ona hiçbir şey yapmadığımı söylemeyi düşündüm. Sonra onun gidip röntgen film dosyasına bakmasını ve birinin eksik olduğunu gördüğünü düşündüm. Bir yandan da hâlâ yaralı durumda, fakat ölmesine daha çok var olan sandviçimi düşündüm. "Görmen nasıl? Bunda bir değişiklik var mı?"

"Hayır, sol lamba hâlâ sönük. Principe'e göre, tekrar yanacağı da yok. Bu hayatımda bir daha hiç yanmayacak."

Lanet! Oysa içimden, işi tamamladığım düşüncesi geçmemiş miydi? Bu sabah Sharpie kalem ve kartonla yaptığım resim bir önceki geceki eksiksiz orgazmıma benzememişti. Yorgundum. Artık bugün oturup körfezi seyretmekten başka bir şey yapmak istemiyordum. Oturup, *denizin üstünde* güneşin batışını resmini yapmadan seyretmek. Ama Wireman söz konusuydu. Başka biri değil, *Wireman.*

"Hâlâ orada mısın, *dostum?*"

Evet," dedim. "Bugün daha sonra, birkaç saatliğine Annmarie Whistler'i ayarlayabilir misin?"

"Neden? Ne olacak?"

"Yapacağım portrene model olursun," dedim. "Eğer gözün hâlâ düzelmediyse, demek ki, Wireman'ın kendisine ihtiyaç var."

"Sen bir şey *yaptın.*" Sesi iyice alçalmıştı. "Benim resmimi mi yaptın? Aklından mı?"

"İçinde röntgen filmlerinin olduğu dosyaya baksana," dedim. "Saat dört civarı burada ol. Önce biraz uyumak istiyorum. Ha, bir de yiyecek bir şeyler getir. Resim yapınca çok acıkıyorum." Ardından, *belli resimleri* yapınca, demek istedim, ama söylemedim. Yeterince şey söylemiştim.

VI

Uyuyabileceğimden pek emin değildim, ama uyudum. Çalar saat beni üçte uyandırdı. Küçük Pembe'ye çıkıp tuval stokuma baktım. En büyüğü 1.5 metreye 75 santimetreydi. Bunu seçtim. Sehpamın boyunu sonuna kadar yükselttikten sonra boş tuvali uzunlamasına yerleştirdim. Boş haliyle beyaz bir tabutu andırıyordu; ona bakarken midemde ve sağ kolumda bir heyecan titreşimi hissettim. Sağ elimin parmaklarını gerdim. Göremiyordum, ama açıp kapadığımı hissedebiliyordum. Tırnaklarımın avucuma battığını da. Bu tırnaklar adamakıllı uzamıştı. Kazadan sonra hep uzarken onları kesmenin yolu yoktu.

VII

Wireman ayı yürüyüşüne benzer adımlarıyla eve geldiğinde ben fırçalarımı temizliyordum. Üstünde kot pantolon ve bir kazak vardı, ceket giymemişti. Hava ısınmaya başlıyordu.

Ön kapıya gelince bana seslendi, ben de ona üst kata çıkmasını söyledim. Merdivenlerin tepesine varınca sehpadaki büyük tuvali gördü. "Vay canına, bana portre dediğin zaman sadece bir kafa resmi yapacağını sanmıştım."

"Aslında öyle yapmayı düşünüyorum," dedim. "Ama korkarım o kadar gerçekçi bir şey olmayacak. Biraz ön çalışma yaptım. Gel de, bak."

Röntgen filmi ve benim yaptığım çizim çalışma masasının alt çekmecesindeydi. Bunları Wireman'a verdikten sonra tekrar sehpamın önündeki yerime oturdum. Tuvalim artık bomboş ve beyaz değildi. Dörtte üçünü kaplayan hafifçe çizili bir dikdörtgen vardı. Bunu gömlek kartonunu tuvale dayayıp etrafından 2 numaralı kurşunkalemle geçerek çizmiştim.

Wireman iki dakika boyunca hiçbir şey söylemeden durdu. Gözleri röntgen filmiyle benim çizimim arasında gidip geliyordu. Sonra, zor işitilir bir sesle, "Biz burada neden bahsediyoruz, *dostum*. Ne diyoruz?"

"Demiyoruz," dedim. "Henüz değil. Bana gömlek kartonunu uzatsana."

"Bu, gömlek kartonu muydu?"

"Evet, ama dikkatli ol. Ona ihtiyacım var. Röntgen filminin artık önemi kalmadı."

Gömlek kartonu üstündeki resmi bana uzatan elinde titreme vardı.

"Şimdi bitmiş resimlerin durduğu duvara git ve sol baştaki resme bak. Tam köşedekine."

Gidip baktı ve irkildi. "Olur şey değil! Bunu ne zaman yaptın?"

"Dün gece."

Resmi alıp pencereden gelen aydınlığa doğru tuttu. Ağzı ve burnu olmayan Candy Brown'u ve ona bakan Tina'yı gördü.

"Ağzı ve burnu olmayınca Candy Brown ölür ve dosya kapanır," dedi Wireman. Sesi fısıltı halindeydi. "Vay be, *plajda* senin yüzüne kum sıçratan biri olmak istemezdim, doğrusu." Resmi yerine bıraktıktan sonra, sanki patlayacak bir şeyden uzaklaşır gibi, temkinli bir şekilde geri çekildi. "Sana ne oldu? İçine *cinler* mi girdi?"

"Çok iyi bir soru," dedim. "Sana göstermeyecektim. Ama... ne yapacağımızı düşününce..."

"Ne yapacağız ki?"

"Biliyorsun, Wireman."

Bacağı sakat olan kendisiymiş gibi biraz sendeledi. Adamakıllı terlemişti, yüzü parlıyordu. Sol gözü hâlâ *kırmızıydı,* ama galiba eskisi kadar değildi. Tabii, bu benim iyimserliğime de yorulabilirdi. "Bunu yapabilir misin?"

"Deneyebilirim," dedim. "Eğer sen de istiyorsan."

Kazağını çıkardı. "Hadi, o zaman."

"Pencerenin yanında durmanı istiyorum; güneş çekilmeye başladığında ışığın güçlü bir şekilde yüzüne gelmesi gerek. Oturman için mutfakta bir tabure var. Annmarie ne kadar kalacak evde?"

"Sekize kadar kalabileceğini söyledi; Bayan Eastlake'e akşam yemeğini de yedirecek. Bize lazanya getirdim. Saat beş buçukta bunu senin fırınına koyarız."

"Güzel." Lazanya hazır olana dek ışık da bitmiş olurdu zaten. Wireman'ın birkaç tane dijital fotoğrafını çeker, bunları sehpaya tutturup oradan da çalışabilirdim. Elim çabuktu, ama bunun uzun bir işlem olacağını biliyordum... en az birkaç günlük işti.

Wireman tabureyle birlikte yukarı geldiğinde birden olduğu yerde kaldı. "Sen ne *yapıyorsun?*"

"Neye benziyor?"

"Tertemiz tuvalde bir delik açıyorsun."

"Aferin sana." Kestiğim dikdörtgeni kenara koyup, yüzen beyin resmi olan gömlek kartonunu aldım ve sehpanın arkasına gittim. "Bunu yerine yapıştırmama yardım etsene."

"Bütün bunları ne zaman planladın, *dostum?*"

"Planlamadım," dedim.

"Planlamadın mı?" Tuvalin arkasından bana bakıyordu; tıpkı inşaat tahta perdelerinin deliklerinden içeri bakan insanlar gibiydi."

"Hayır. Çalıştıkça sanki bir şey bana ne yapacağımı söylüyor. Bu tarafa gelsene."

Wireman'ın da yardımıyla hazırlıkları birkaç dakika içinde bitirdik. Dikdörtgeni gömlek kartonuyla kapadı. Göğüs cebimden bir tüp zamk çıkardım ve resmi tuvalin arkasına yapıştırdım. Öne geçip baktığımda çok iyi durduğunu gördüm. En azından bana öyle göründü.

Wireman'ın alnını işaret ettim. "Bu senin beynin," dedim. Sonra da sehpada duran resmi gösterdim. "Bu da tuval üstündeki beynin."

Boş gözlerle baktı.

"Şakaydı, Wireman."

"Anlamıyorum," dedi.

VIII

O gece iştahlı futbolcular gibi yemek yedik. Wireman'a daha iyi görüyor musun, diye sordum. Başını iki yana salladı. "Sol tarafım hâlâ kapkaranlık, Edgar. Keşke daha iyi olduğunu söyleyebilseydim, ama öyle değil."

Ona Nannuzzi'nin mesajını dinlettim. Wireman bir kahkaha attı ve yumruğunu salladı. Bu kadar sevindiğini, hatta neşeli olduğunu görmek beni duygulandırdı. "Tırmanışın başladı, *dostum*... bu kesinlikle senin öbür hayatın. *Time* dergisinin kapağında seni görmek için sabırsızlanıyorum." Eliyle derginin kapağı biçiminde bir işaret yaptı.

"Bu konuda bana endişe veren tek bir şey var," dedim... sonra gülmek zorunda kaldım. Aslında bu konuda bana endişe veren pek çok şey vardı, en başta da kendimi nasıl bir şeye kaptırdığım hakkında en küçük bir fikrimin olmayışıydı. "Kızım buraya gelmek isteyebilir. Daha önce gelmiş olan."

"Bunun nesi kötü ki? Çoğu adam profesyonelliğe geçişlerini kızlarının izlemesini ister. Şu son parça lazanyayı yiyecek misin?"

Son parçayı paylaştık. Sanatçı bencilliğiyle büyük yarısını ben aldım.

"Kızımın buraya gelmesi çok hoşuma gider. Ama senin hanım patronun Duma Adası'nın kız evlatlar için iyi bir yer olmadığını söylüyor, ben de ona inanır gibiyim."

"Hanım patronum Alzheimer hastası ve gittikçe kötüleşiyor. Bunun kötü yanı, artık kıçını dirseğinden ayırt edemeyişi. İyi yanıysa, ben de dahil olmak üzere her gün yeni insanlarla karşılaşıyor olması."

"Kız evlatlarla ilgili o uyarıyı iki kere yaptı; iki defasında da kafası sisli değildi."

"Belki de haklıdır," dedi Wireman. "Ya da belki, Bayan Eastlake dört yaşındayken iki ablasının burada ölmesi aklının bir ucunda takılı kalmıştır."

"Ilse arabamın yanına kustu. Eve döndüğümüzde o kadar kötü hissediyordu ki, yürümekten bile acizdi."

"Çok fazla güneş altında kaldıktan sonra, ters bir şey yemiş olabilir. Bak... riske girmek istemiyorsan, buna saygı duyarım. O halde yapman gereken şey, her iki kızını da günde yirmi dört saat servisi olan iyi bir otele yerleştirmek. Şahsen Ritz-Carlton'ı tavsiye ederim."

"İkisini de mi? Melinda'nın gelmesi mümkün değil..."

Lazanyasından son bir ısırık alıp kenara bıraktı. "Bu işe doğru açıdan bakmıyorsun, *dostum,* ama Wireman minnetini göstermek için..."

"Daha minnet duymanı gerektirecek bir şey olmadı..."

"...seni doğru rotaya sokacak. Çünkü dayanaksız bir sürü endişenin mutluluğunu çalmasını görmek istemiyorum. *Hay* Allah be adam, mutlu *olmalısın.* Palm Bulvarı'nda sergi açabilmek için adam öldürmeye razı kaç Florida'lı vardır, biliyor musun?"

"Wireman az önce *hay* Allah mı dedin?"

"Konuyu değiştirme."

"Henüz sergi açmamı teklif etmediler."

"Edeceklerdir. Sırf dalga geçmek için buraya numune sözleşme getirmiyorlar. O halde, dinle beni. Dinliyor musun?"

"Elbette."

"Bu sergi bir kez programa alındı mı... ki, öyle olacak... sen de sahneye çıkan her yeni ressamdan yapması beklenen şeyi yapacaksın: reklam ve tanıtım. Mary Ire ile başlayıp gazeteler ve Kanal 6 ile devam eden rö-

portajlar. Eğer tek kolun olmayışı üzerinde dururlarsa senin için o kadar daha iyi olur." Eliyle yine dergi kapağı biçimi gösterdi. "Edgar Freemantle, tıpkı Anka kuşu gibi Trajedisinin Hâlâ Tüten Küllerinden doğup Suncoast Resim Sahnesine Geliyor!"

"Gel bunu tüttür, *dostum,*" dedim apış aramı avuçlayarak. Ama gülmeden edemiyordum.

Wireman bu pespaye esprime kulak asmadı. Heyecanlanmıştı. "Senin o eksik *kolun,* altına dönüşecek."

"Wireman amma da alaycı bir herfisin be."

Bunu iltifat olarak kabul etti; yanlış da değildi. "Senin avukatlığını yapacağım. Resimleri sen seçeceksin; Nannuzzi danışmanlık yapabilir. Nannuzzi sergi düzenlemesini yapacak sana danışacak. Sana uyar mı?"

"Sanırım, uyar. Eğer hep böyle oluyorsa."

"*Bu* defa öyle olacak. Ve, Edgar... hepsinden önemlisi... sevdiğin herkesi arayıp onları sergine davet edeceksin."

"Ama..."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Herkesi. Ruh doktorunu, eski karını, iki kızını, bu Tom Riley denen adamı, sana rehabilitasyon yaptıran kadını..."

"Kathi Green," dedim sersemlemiş bir halde. "Wireman, Tom gelmez. Hayatta gelmez. Pam da öyle. Melinda ise Fransa'da."

Wireman'ın dinlediği yoktu. "Bir avukattan söz etmiştin..."

"William Bozeman III. Bozie."

"Onu da davet et. Tabii, anneni ve babanı da. Kız kardeşlerini ve erkek kardeşlerini de."

"Annem babam öldü, ben tek çocuktum. Bozie..." Başımı salladım. "Bozie gelir. Ama sakın ona böyle deme, Wireman. Yüzüne karşı sakın bu adı kullanma."

"Başka bir avukata Bozie der miyim hiç? Sen, beni budala mı sandın?" Bir an düşündü. "Kendimi başımdan vurdum ve öldürmeyi başaramadım; bu soruya cevap vermesen iyi olur."

Söylediklerine pek dikkatimi veremiyordum, çünkü aklım başka bir yerdeydi. İlk defa öbür hayatımdaki insanları bir araya getirecek bir parti verebilirdim... ve *bu insanlar o partiye gelebilirlerdi.* Bu fikir hem heyecan vericiydi hem de gözümü korkutuyordu.

"*Hepsinin* de gelmesi mümkün, biliyorsun," dedi Wireman. "Eski karın, dünyayı dolaşan kızın ve intiharcı muhasebecin. Düşünsene bir... Michiganlı'lardan oluşan bir çete."

"Minnesotalı."

Aynı kapıya çıkar, anlamında ellerini kaldırdı ve omuz silkti. Nebraska'lı biri için fazla kendini beğenmişlikti.

"Bir uçak kiralayabilirim," dedim. "Bir Gulfstream. Ritz-Carlton'da bütün bir katı kiralayıp büyük bir parti veririm. Neden olmasın?"

"Doğru," dedi. "Sonra da açlıktan ölen ressam rolü yaparsın."

"Evet," dedim. "Pencereye de bir ilan yapıştırırım. 'EKMEK PARASINA ÇALIŞIRIM.'"

İkimiz de kahkahayı bastık.

IX

Tabaklarımızı bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra onu tekrar üst kata çıkardım, ama sadece birkaç dijital fotoğraflarını çekmek için... büyük, hiçbir beceri istemeyen yakın çekimler. Hayatımda çekmiş olduğum birkaç güzel fotoğraf vardır, ama hepsi de tesadüftü. Kameralardan nefret ederim ve sanki kameralar da bunu bilir. İşim bittikten sonra ona eve gidip Annmarie'yi bırakabileceğini söyledim. Hava kararmıştı; otomobilimi almasını teklif ettim.

"Yürüyeceğim. Temiz hava iyi gelir." Sonra da tuvali işaret etti. "Bakabilir miyim?"

"Aslında bakmasan iyi olur."

İtiraz edeceğini sanıyordum, ama sadece başını salladı ve merdivenlere gitti. Yürüyüşüne bir canlılık gelmişti... bu, kesinlikle hayal gücümün ürünü değildi. Kapıda, "Yarın sabah ilk iş Nannuzzi'yi ara," dedi. "Üstünden fazla zaman geçmesin."

"Tamam. Sen de bir değişiklik olursa beni ara..." Yağlıboya lekeli elimle yüzünü işaret ettim.

Güldü. "İlk haber vereceğim kişi sen olacaksın. Şimdilik baş ağrısından kurtulmaya razıyım." Gülüşü kayboldu. "Tekrar başlamayacağına emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim."

"Tabii, tabii, insanlık hali, değil mi? Ama çaba gösterdiğin için teşekkür ederim." Sonra, ne oluyor diyemeden, elimi alıp üstünü öptü. Dudağının üstündeki sert kıllara rağmen yumuşak bir öpücüktü. Sonra da *veda* edip gitti, karanlığın içinde kayboldu; geride körfezin iç çekişiyle evin altındaki midyelerin fısıltılı sohbetleri kaldı. Derken bir ses daha ortaya çıktı. Telefon çalıyordu.

X

Arayan Ilse'ydi, çene çalmak için aramıştı. Evet, dersleri iyi gidiyordu, evet, kendini çok iyi hissediyordu ve evet, haftada bir annesine telefon açıyor, Melinda'yla da e-postalaşıyordu. Ilse'ye göre Melinda'nın hastalığı, teşhisini kendi koyduğu palavradan bir şeydi. Ona duygularında ne kadar cömert davrandığını söylediğim zaman güldü.

Kızıma Sarasota'da bir galeride sergi açma ihtimalinden bahsedince öyle bir çığlık attı ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Baba, bu *harika!* Ne zaman? Gelebilir miyim?"

"Eğer istiyorsan, elbette," dedim. "Herkesi davet edeceğim." Aslında ağzımdan çıkana kadar bu kararı vermiş değildim. "Nisan ortasını düşünüyoruz."

"Hay aksi! Tam da turnedeki Sinekkuşları'na yetişmeyi planladığım zaman." Bir süre durdu. Düşündü. Sonra, "İkisini de yapabilirim," dedi. "Kendi başıma küçük bir turne de ben yaparım."

"Yapabilir misin?"

"Tabii. Sen, bana tarihini söyle, *orada* olurum."

Gözlerim yaşardı. Erkek evlat sahibi olmak nedir bilmiyorum, ama eminim kız evladının olması kadar ödüllendirici değildir. "Buna çok sevindim, tatlım. Sence... ablanın gelme ihtimali var mıdır?"

"Bence gelecektir," dedi Ilse. "Senin sanat çevrelerinde bu kadar heyecan yaratmanı görmek onun çok hoşuna gider. Tanıtımın yapılacak mı?"

"Arkadaşım Wireman öyle diyor. Tek kollu ressam, falan işte."

"Ama o kadar iyisin ki, baba!"

Teşekkür edip konuyu Carson Jones'a getirdim. Ondan haber alıyor musun, diye sordum.

"Carson iyi," dedi Ilse.

"Gerçekten mi?"

"Tabii... neden?"

"Bilmem. Sesin sanki bulutluymuş gibi geldi de."

Kızımın gülüşünde acı dolu bir ifade vardı. "Beni fazla iyi tanıyorsun. İşin aslı şu: gittikleri her yerde öyle bir iz bırakıyorlar ki, şöhretleri yayılıyor. Şarkıcılardan dördünün başka işleri olduğu için turne 15 Mayıs'ta bitecek şekilde planlanmıştı, organizatörleri üç yeni şarkıcı buldu. Kısa zamanda yıldız olan bu Bridget Andreisson da onların turneyi uzatmalarına neden oldu. Bu da çok iyi bir şey." Bunu söylerken Ilse'nin sesindeki he-

yecan kayboldu ve hiç tanımadığım bir kadının sesine dönüştü. "Böylece, mayıs ortasında bitmesi gereken turne haziran sonuna kadar uzadı ve sıraya Ortabatı eyaletleri ve San Francisco, Cow Palace'daki final konseri girdi. Harikulade, değil mi?" Bu benim, Ilse ve Melinda'nın garajda yaptıkları bale gösterisi sonunda kullandığım ifadeydi, ama bu lafı hiç böyle hüzünlü ve hafif alaycı bir şekilde söylediğimi hatırlamıyordum.

"Erkek arkadaşın ve bu Bridget'in birlikte olması seni endişelendiriyor mu?"

"Hayır!" dedi hemen, sonra güldü. "Carson, onun çok güzel sesi olduğunu ve onunla birlikte şarkı söylediği için kendini şanslı gördüğünü söylüyor... artık bir yerine iki tane düet yapıyorlar... ama kız sığ bir insan ve burnu fazla havadaymış."

Bekledim.

"Pekâlâ," dedi Ilse sonunda.

"Pekâlâ, ne?"

"Pekâlâ, endişeliyim." Biraz durdu. "Biraz, çünkü kız her gün otobüste ve her gece sahnede onunla birlikte, bense buradayım." Biraz daha uzun süren bir suskunluk. "Carson'la telefonda konuşurken de sesi eskisi gibi değil. Çok değil, ama biraz farklı gibiydi."

"Bu senin hayal gücün de olabilir."

"Olabilir. Hem zaten, eğer aralarında bir şey varsa... ki, yok, eminim hiçbir şey yok... ama eğer bir şey varsa, şimdi ortaya çıkması, ileride, biz şey yaptıktan sonra çıkmasından daha iyi..."

"Evet," dedim; kızımın böyle yetişkin bir kadın gibi konuşması beni üzdü. Onların yol kenarında sarmaş dolaş poz verdikleri resmi ve buna olmayan sağ elimle dokunuşumu hatırladım. Sonra Reba'yı kaptığım gibi koşarak Küçük Pembe'ye çıkışımı. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Ama o gün boyalı kalemlerimle (bu da çok uzun zaman önceymiş

gibi geliyordu) yaptığım resmin sonsuz aşk kavramıyla alay eder gibi bir niteliği vardı: tenis elbisesi içinde küçük kız muazzam körfeze bakıyor. Ayaklarının dibinde tenis topları. Bundan daha fazla top da kıyıya vuran dalgaların üstünde yüzüyor.

O kız Reba'ydı, ama aynı zamanda Ilsey'di... ve başka kim? Elizabeth Eastlake mi?

Bu fikir nereden doğdu bilmiyorum, ama evet, diye düşündüm.

Su artık daha hızlı akıyor, demişti Elizabeth. *Hissediyor musun?*

Hissediyordum.

"Baba, orada mısın?"

"Evet," dedim yine. "Tatlım, kendine iyi bak, tamam mı? Kendini endişelere kaptırma. Buradaki arkadaşım, sonunda bütün endişelerimizi tüketiriz diyor. Buna ben de inanıyorum."

"Seninle konuşmak her zaman beni rahatlatıyor," dedi Ilse. "Bu yüzden seni arıyorum. Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum."

"Kaç demet?"

Bana bunu soralı kaç yıl olmuştu? On iki? On dört mü? Önemi yoktu, cevabını hatırladım.

"Bir milyon, bir tanesi de yastığının altına," dedim.

Veda edip telefonu kapadıktan sonra, Carson Jones, kızımı üzerse onu öldürürüm, diye aklımdan geçirdim. Bu düşünce beni güldürdü; kim bilir kaç baba aynı şeyi düşünüp aynı sözü vermişti. Ama bütün o babalar içinde sadece ben, kızını üzen bir adamı birkaç fırça darbesiyle öldürebilirdim.

XI

Dario Nannuzzi ve ortaklarından Jimmy Yoshida adında bir adam hemen ertesi gün evime geldiler. Yoshida Japon asıllı bir Amerikalıydı ve

roman kahramanı Dorian Gray gibi, hiç yaşını göstermeyen tiplerdendi. Garaj yolunda Nannuzzi'nin Jaguar'ından inerlerken üstündeki kot pantolonu ve tişörtüyle bana on sekiz yaşındaymış gibi göründü. Eve yaklaştıkları sırada, yirmi sekiz gibi oldu. Sonra el sıkışırken yakından bakınca, ağız ve göz kenarlarındaki çizgileri fark ettim ve kırklı yaşlarının sonunda olduğuna karar verdim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Galeride hâlâ ziyaretiniz konuşuluyor. Mary Ire üç kere geldi ve sizinle ne zaman sözleşme yapacağımızı sordu."

"İçeri gelsenize," dedim. "Kumsalın diğer tarafında oturan arkadaşım Wireman, beni iki kez arayıp ben gelmeden hiçbir şey imzalamamamı söyledi."

Nannuzzi gülümsedi. "Biz ressamları dolandırmayız, Bay Freemantle."

"Bana Edgar, diyecektin, unuttun mu? Size kahve ikram edebilir miyim?"

"Önce resimlere bakalım," dedi Jimmy Yoshida. "Kahveyi sonra içeriz."

Bir soluk aldım. "Pekâlâ. Hadi, üst kata çıkalım."

XII

Wireman'ın portresinin üstünü örtmüştüm (hâlâ üst kısmında yüzen bir beynin göründüğü belirsiz bir şekilden ibaret); Tina Garibaldi'yle Candy Brown'un olduğu resim, *Sebeplenen Arkadaşlar* ve kırmızı cüppeli tablolarım alt kattaki dolapta saklıydı. Bütün diğer çalışmalarımı ortaya çıkarmıştım. Odanın iki duvarını tamamen kaplayan, üçüncü duvarın da bir kısmına dayadığım kırk bir tablom vardı. *Kız ve Gemi* dizisinin beş versiyonu da bunlara dahildi.

Onların sessizliğine daha fazla dayanamayıp konuştum. "O resim koruyucusu hakkındaki bilgi için teşekkür ederim. Çok iyi oldu. Kızlarımın ifadesiyle, bomba gibi oldu."

Nannuzzi duymamış gibiydi. O bir yöne, Yoshida başka bir yöne gidiyordu. Sehpanın üstünde üzeri çarşafla örtülü büyük tuvalin ne olduğunu ikisi de sormadı. Herhalde onların dünyasında bunu sormak ayıp kabul ediliyordu. Altımızda midye kabukları mırldanıyor, denizde vızıldayan bir Jet-skinin sesi geliyordu. Sağ kolum kaşınmaya başlamıştı, ama hafif ve derinden bir kaşıntı, bana resim yapmak istediğini, ama bekleyebileceğini söylüyordu... zamanının geleceğini bilir gibiydi. Güneş batmadan önce. O zaman resim yapmaya başlayacaktım, ama önce sehpanın kenarına tutturduğum fotoğraflara bakacak sonra da başka bir şeyin kontrolüne girecektim, midye kabukları daha yüksek sesle gıcırdayacak, körfez önce şeftali rengindeyken pembeye dönecek sonra turuncuya en sonunda da *KIRMIZIYA* dönüşecekti ve iyi olacaktı, iyi olacaktı, her şey iyi olacaktı.

Nannuzzi ve Yoshida ayrı yönlerden gelip merdivenlerin başında buluştular. Aralarında kısa bir konuşma yaptıktan sonra yanıma geldiler. Yoshida kot pantolonunun arka cebinden, üstünde **NUMUNE SÖZLEŞME/SCOTO GALERİSİ** yazılı bir zarf çıkardı. "Buyurun," dedi. "Eserlerinizi temsil etmek için istenen değişiklikleri yapabileceğimizi Bay Wireman'a söyleyin."

"Öyle mi?" diye sordum. "Emin misiniz?"

Yoshida gülmüyordu. "Evet, Edgar. Eminiz."

"Teşekkür ederim," dedim. "İkinize de." Sonra Yoshida'nın biraz gerisinde duran Nannuzzi'ye baktım; o gülümsüyordu. "Dario, gerçekten çok teşekkür ederim."

Dario tablolara şöyle bir baktıktan sonra güldü, ellerini havaya kaldırıp tekrar indirdi. "Sanırım asıl teşekkür etmesi gereken, biziz, Edgar."

"Beni en çok etkileyen, bu resimlerin duruluğu oldu," dedi Yoshida. "Ve onların... bilmiyorum, ama galiba buna... *berraklık* denebilir. Bu re-

simler seyredeni hiç boğmadan taşıyıp götürüyor. Beni şaşırtan başka bir şey de, ne kadar hızlı çalışmış olduğun. Şişenin dibi delinmiş gibi."

"Bu ne demek oluyor?"

"Resim yapmaya geç başlayan ressamlar için kullanılan bir ifadedir," diye açıkladı Nannuzzi. "Kaybettikleri zamanı telafi etmeye çalışır gibi. Ama yine de... birkaç ay, hatta birkaç hafta içinde kırk bir tablo yapmak..."

Üstelik, daha çocuk katilini öldüren tabloyu görmedin bile, diye düşündüm.

Dario neşesiz bir sesle güldü. "Dikkat et, burada yangın falan çıkmasın hiç, tamam mı?"

"Evet... bu çok kötü olur. Sözleşme imzaladığımız taktirde tablolarımdan bir kısmını galerinize bırakabilir miyim?"

"Elbette," dedi Nannuzzi.

"Çok iyi." Wireman sözleşme hakkında ne düşünürse düşünsün, bir an önce imzalayıp resimleri adadan uzaklaştırmak istiyordum... beni kaygılandıran şey de yangın ihtimali değildi. Şişe dibinin delinmesi belki resme geç başlayan ressamlar arasında yaygın olabilirdi, ama Duma Adası'nda kırk bir tane tablonun bulunması, olması gereken sayıdan otuz altı tane daha fazlaydı. Bu odada onların canlı varlığını hissedebiliyordum. Kavanoz içindeki elektrik gibi.

Tabii ki, bunu Dario ve Jimmy de hissediyorlardı. Bu resimleri bu kadar etkileyici yapan şey de buydu zaten. İnsanın yakasına *yapışıyorlardı.*

XIII

Ertesi sabah kumsalda Wireman ve Elizabeth ile kahve içmeye gittim. Artık yola çıkmadan önce sadece bir aspirin almam yetiyordu ve Büyük Kumsal Yürüyüşleri'm zorlu bir egzersiz olmaktan çıkıp keyifli bir etkinlik olmuştu. Özellikle de havalar ısındıktan sonra.

Elizabeth tekerlekli sandalyesindeydi; önündeki tepside kahvaltısının artıkları vardı. Gördüğüm kadarıyla Wireman, ona biraz meyve suyu, yarım fincan da kahve içirmeyi başarmıştı. Sert ve hiç onaylamayan bir ifadeyle körfeze bakıyordu. O anki görünüşüyle Mafya Babası Geli-ni'nden çok acımasız Kaptan Bligh'e benzemişti.

"*İyi günler, dostum,*" dedi Wireman. Sonra Elizabeth'e döndü. "Edgar geldi, Bayan Eastlake. Ona merhaba diyecek misiniz?"

"Kaka, çiş, pis fare," dedi Elizabeth. Öyle sanıyorum. Ama bunu hâlâ koyu lacivert ve hâlâ tam uyanmamış olan körfeze söyledi.

"Galiba, hâlâ pek iyi değil," dedim.

"Değil. Daha önce de iniş çıkışları olurdu, ama hiç bu kadar aşağıya inmemişti."

"Hâlâ ona göstermek için resim getirmedim."

"Şu sıra pek anlamı olmaz." Wireman, bana bir fincan sütsüz kahve uzattı. Alsana. İyi gelir."

Ona içinde numune sözleşmenin olduğu zarfı uzattım, sonra Elizabeth' e döndüm. "Daha sonra biraz şiir okumamı ister misin?" diye sordum.

Tık yoktu. Hâlâ asık suratla körfeze bakıyordu. Kaptan Bligh birazdan bir tayfayı direğe bağlatıp kamçılatacaktı.

Hiçbir nedeni olmadan ona sordum: "Baban balıkadam mıydı, Elizabeth?"

Başını hafifçe çevirip ihtiyar gözleriyle bana baktı. Üst dudağında köpek gülümsemesine benzer bir hareket oldu. Bir an için... kısa, fakat bana uzun gelen bir an... sanki bana başka birisi bakıyormuş gibi hissettim. Elizabeth Eastlake'in yaşlı vücudunu üstüne bir çorap gibi giymiş bir varlık. Kısa bir an sağ elim yumruk oldu ve bir kez daha var olmayan tırnaklarımın var olmayan avucuma battığını hissettim. Ama sonra Elizabeth tekrar körfeze doğru döndü, aynı anda eli de tepsi üstündeki kek

parçasına gitti. Kendimi budala gibi hissettim; sinirlerime hâkim olmalıydım. Burada tuhaf güçlerin cirit attığı doğruydu kuşkusuz, ama her gölge de hayalet değildi.

"Öyleydi," dedi Wireman, bir yandan zarfın içindeki sözleşmeyi çıkarırken. "John Eastlake tıpkı Ricou Browning gibiydi... hatırlarsın, ellili yıllarda yapılan *Kara Gölün Canavarı* filmindeki adam."

"Wireman, sen gereksiz bilgiler kaynağı bir artezyen kuyusu gibisin."

"Öyleyimdir. Babası o zıpkın tabancasını bir dükkandan satın almamış. Bayan Eastlake bunu ısmarlama yaptırdığını söylemişti. Aslında şimdi bir müzede olması gerekir."

Ama John Eastlake'in zıpkın tabancası pek umurumda değildi, en azından o sırada. "Sen sözleşmeyi *okuyor musun?*"

Sözleşmeyi tepsinin üstüne bıraktı; sersemlemiş gibiydi. "Okumaya çalışıyordum."

"Ya sol gözün?"

"Değişen bir şey yok. Ama dur bakalım, hayal kırıklığına kapılmayalım. Doktorun dediği..."

"Bana bir iyilik yap. Sol gözünü kapatsana."

Kapattı.

"Ne görüyorsun?"

"Seni, Edgar."

"Peki, sağ gözünü kapat."

Kapattı. "Şimdi sadece siyah görüyorum. Ama..." Sustu. "Galiba eskisi kadar siyah değil." Tekrar elini indirdi. "Kesin bir şey söyleyemem. Bugünlerde gerçekle, iyimser varsayımları ayırt edemiyorum." Başını iki yana sertçe salladıktan sonra avucuyla alnına vurdu.

"Sakin ol."

"Demesi kolay." Bir süre ses çıkarmadan oturduktan sonra Elizabeth'in elindeki kek parçasını alıp onun ağzına götürdü. Lokma ağzına

tamamen girdikten sonra bana döndü. "Ben içeriden bir şey getirene kadar ona bakar mısın?"

"Seve seve."

Wireman hızlı adımlarla eve doğru giderken ben de Elizabeth ile baş başa kaldım. Başka bir kek parçasını ağzına uzattım, hafifçe kemirmeye başladı; bir an aklıma yedi sekiz yaşlarındayken beslediğim tavşan geldi. Adı Bay Hitchens'di. Bunu neden hatırladığıma anlam veremedim... hafıza ne tuhaf şey, değil mi? Elizabeth'in topuz yapılmış saçını okşadım, saçları sertti. Bu saçları her sabah Wireman tarayıp topuz yapıyor olmalıydı. Bu sabah onu, Wireman giydirmiş, altına da bezini yerleştirmiş olmalıydı, çünkü Elizabeth böyleyken altını tutamazdı. Wireman bezi çengelli iğneyle tuttururken acaba Esmeralda'yı düşünüyor muydu? Elizabeth'in saçını topuz yaparken Julia aklına geliyor muydu acaba?

Bir parça daha kek alıp uzattım. Uysalca ağzını açtı... ama ben bir an tereddüt ettim. "Kırmızı piknik sepetinde ne var, Elizabeth? Tavan arasındaki sepette?"

Bir an düşünür gibi oldu. Kendini zorluyordu. Sonra: "Herhangi bir boru sapı." Bir an duraksadıktan sonra omuz silkti. "Adie'nin istediği herhangi bir boru sapı. Ateş et!" Sonra çatlak bir sesle güldü. Cadı sesi gibi ürpertici bir sesti. Kekin geri kalanını da küçük parçalar halinde ona yedirdim ve başka soru sormadım.

XIV

Wireman döndüğünde yanında bir mikro kasetli teyp getirmişti. Bana verdi. "Senden sözleşmeyi teybe okumanı istemek hiç hoşuma gitmiyor, ama mecburum. Lanet şey en az iki sayfa uzunluğunda. Mümkünse bana bu öğleden sonra geri verebilir misin?"

"Olur. Ve eğer resimlerimden bazılarını satabilirsem, sen de komisyonunu alırsın, dostum. Yüzde on beş. Bu hem yasal danışmanlığının hem de yetenek keşfetmenin karşılığı olur."

Koltuğuna yaslanıp kahkahayla inleme karışımı bir ses çıkardı. "*Olur şey değil!* Tam hayatımda bundan daha aşağılara düşemem derken, birden miktirici bir yetenek avcısı olup çıktım! Ağzımı bozduğum için özür dilerim, Bayan Eastlake."

Elizabeth farkında bile değildi; gözleri hâlâ körfeze dönüktü... çok uzaklarda, Tampa'ya doğru yol alan bir tanker vardı. Ben hemen büyülenip kaldım. Körfezde bir tekne gördüğüm zaman böyle oluyordum.

Sonra kendimi zorlayarak dikkatimi Wireman'a yöneltttim. "Bütün bunlardan sen sorumlusun, bu yüzden..."

"*Saçmalama!*"

"...ortaya çıkıp komisyonunu almayı da bilmelisin."

"Sadece yüzde on alırım, aslında bu bile çok fazla. Ya bunu kabul edersin, *dostum* ya da bir anda yüzde sekize ineriz."

"Pekâlâ. Yüzde on olsun." Elimi uzattım; Elizabeth'in kırıntılarla dolu tepsisinin üstünden el sıkıştık. Küçük teybi cebime soktum. "Eğer gözünde bir değişiklik olursa bana haber..." Gözünü işaret ederken artık eskisi kadar kırmızı olmadığını fark ettim.

"Elbette." Sözleşmeyi alıp üstündeki kırıntıları silkeledikten sonra bana verdi. Sonra da ellerini dizlerinin üstüne koyup bana baktı. "Yeni bir röntgen filmi çektirseydim, ne görünürdü? Merminin küçülmüş olduğu mu? Ya da yok olduğu mu?"

"Bilmiyorum."

"Hâlâ portrem üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Sakın durma, *dostum.* Lütfen durma."

"Öyle bir niyetim yok. Ama çok fazla ümitlenme, tamam mı?"

"Tamam." Sonra da aklına Dario'nun endişesine çok benzeyen bir şey geldi. "Ya Büyük Pembe'nin üstüne bir yıldırım düşer ve o resim de dahil olmak üzere içeride ne varsa yanıp kül olursa?"

Başımı iki yana salladım. Bu konuyu düşünmek istemiyordum. Wireman'a, tavan arasına çıkıp orada belli bir piknik sepetini arayabilir miyim (rengi *KIRMIZIYDI)* diye sormayı düşünmüşken vazgeçtim. Orada olduğuna emindim, ama içinde ne olduğunu öğrenmek istediğimden o kadar emin değildim. Duma Adası'nda tuhaf şeyler oluyordu ve bunların hepsinin de iyi şeyler olmadığına inanmam için nedenlerim vardı; bu şeylerin çoğu hakkında hiçbir şey yapmak istemiyordum. Eğer ben onlara bulaşmazsam, belki onlar da beni rahat bırakırlardı. Resimlerimin çoğunu ada dışına gönderip her şeyin yolunda gitmesine gayret edecektim; satın almak isteyen çıkarsa da satacaktım. Resimlerimi elden çıkarırken hiç içim sızlamazdı. Üstünde çalışırken onlara tutkuyla bağlanıyordum, ama bittikten sonra, eskiden inşaat alanlarında postalla gezdiğim zamanlar ayağımda çıkan nasırlardan farklı gelmiyordu.

Kız ve Gemi dizisini hemen vermeyecektim; özel bir bağlılığım olduğu için değil, dizinin henüz bitmemiş olmasındandı. O resimler hâlâ canlı et gibiydi. Daha sonra onları da sergiye katar ve satabilirdim, ama şimdilik bulundukları yerde, Küçük Pembe'de kalmalarını istiyordum.

XV

Evime döndüğümde ufuk çizgisindeki gemi kaybolmuştu; içimdeki resim yapma dürtüsü de o anda geçiverdi. Wireman'ın teybine sözleşmeyi okudum. Hukukçu değildim, ama öbür hayatımda, bunun çok basit bir şey olduğunu anlayacak kadar yasal belge görmüştüm.

O akşam sözleşmeyi ve teybi *El Palacio*'ya geri götürdüm. Wireman akşam yemeğini hazırlıyordu. Elizabeth Porselen Salonu'ndaydı. Kapının dışındaki keskin gözlü balıkçıl kuşu artık evin fahri beslemesi gibi, asabi bakışlarla her şeyi süzüyordu. Akşam güneşi odayı ışığa boğmuştu. Porselen şehri darmadağın durumdaydı; hayvanlar, insanlar orada burada kümelenmişler, evler masanın dörtbir yanına saçılmış, sütunlu malikâne ters çevrilmişti. Masanın yanındaki koltuğunda oturmakta olan Elizabeth'in yüzünde yine Kaptan Bligh ifadesi vardı ve bana bakışı, sıkıysa bunları düzelt bakalım, der gibiydi.

Arkamdan Wireman'ın sesini duyunca yerimde sıçradım. "Eğer bunları bir düzene sokmaya kalkacak olursam, hemen bozuyor. Birkaç tanesini yere atıp kırdı."

"Değerli miydiler?"

"Bazıları öyle, ama mesele o değil. Kendinde olduğu zaman bu biblolarının hepsini tanıyor. Tanıyor ve seviyor. Kendine gelip Bo Preep... ya da kömürcü adam nerede diye sorarsa, onları kırdığını söylemem gerekir; o zaman da bütün gün üzülüyor."

"Eğer kendine gelirse."

"Eh, evet."

"Ben artk eve gideyim, Wireman."

"Resim mi yapacaksın?"

"Evet." Dönüp dağınık masaya baktım. "Wireman?"

"Evet, *dostum?*"

"Kafası sisliyken neden bunları dağıtıyor?"

"Sanırım... kendi olmadığı şeylere bakmaya tahammül edemiyor."

Tekrar ona doğru dönerken elini omzuma koydu.

"Şu anda bana bakmamanı tercih ederim," dedi. Sesini güçlükle kontrol eder gibiydi. "Şu anda pek kendimde değilim. Eğer kumsal tarafından gideceksen, ön kapıdan çık ve avludan dolaş. Bunu yapar mısın?"

Dediği gibi yaptım. Eve döndükten sonra da onun portresi üzerinde çalıştım. Fena olmuyordu. Yani, iyi oluyordu, demek istiyorum herhalde. Yüzünü artık seçebiliyordum, ortaya çıkmak istiyordu. Doğmaya başlıyordu. Hiçbir özelliği yoktu, ama böylesi daha iyiydi. Her zaman en iyisi, özel bir şey olmamasıydı. O anda mutlu olduğumu hatırlıyorum. Huzurluydum. Midye kabukları mırıldanıyorlardı. Sağ kolumda çok hafif, derinden bir kaşıntı vardı. Körfeze bakan pencere dikdörtgen şeklinde bir siyahlık halindeydi. Bir kere alt kata inip bir sandviç yedim ve radyoyu açtım; The Bone kanalında J. Geils "Hold Your Lovin" adlı şarkıyı söylüyordu. J. Geils tanrıların rock and roll'a verdiği bir armağandı. Bir süre daha çalıştıktan sonra Wireman'ın yüzü biraz daha ortaya çıktı. O anda tam bir hayalet gibiydi. Tuvale dadanmış bir hayalet. Ama zararsız bir hayaletti. Arkama dönüp baktığımda Wireman'ı, Tom Riley gibi merdivenlerin başında dururken görmeyecektim; *El Palacio*'da Wireman'ın sol tarafı hâlâ karanlıktaydı; bunu da öylesine biliyordum işte. Resim yaptım. (Radyo müzik çaldı. Müziğin altından midye kabukları fısıldaştılar.)

Bir süre sonra çalışmayı bırakıp duş yaptım ve yattım. Hiç rüya görmedim.

Duma Adası'ndaki günlerimi düşündüğüm zaman, galiba Wireman'ın portresi üzerinde çalıştığım şubat ve mart aylarındaki o günler, en iyi günlerimdi.

XVI

Ertesi gün saat onda Wireman telefon etti. Ben sehpamın başına geçmiştim. "Engel oluyor muyum?" diye sordu.

"Zararı yok," dedim. "Mola verebilirim." Ama yalandı.

"Bu sabah senin varlığını özledik." Durdu. "Yani, biliyorsun... ben özledim. Bayan Eastlake..."

"Anlıyorum," dedim.

"Sözleşme güzel yazılmış. Herhangi bir tuzak yok. Satış gelirini galeriyle yarı yarıya paylaşacağın yazılı, ama ben bunda değişiklik yapacağım. Brüt satışlar çeyrek milyona vardıktan sonra yüzde elli payı kabul etmiyorum. Bu noktayı geçtikten sonra sen yüzde altmış dört alacaksın."

"Wireman, ben hayatta çeyrek milyon dolarlık resim satamam!"

"Onların da böyle düşüneceklerini umuyorum, *dostum;* bu nedenle de, satışlar yarım milyonu aştığı taktirde payının yüzde yetmişe çıkmasını teklif edeceğim."

"Oldu olacak, Florida Güzeli de bir geceliğine bana gelsin," dedim gülerek. "Bunu da sözleşmeye ekler misin?"

"Tamam. Başka bir nokta da, sözleşmenin yüz seksen günlük geçerlilik süresi. Bunun doksan gün olması gerek. Herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum, ama bana ilginç geldi. Büyük bir New York galerisinin seni alıp götürmesinden korkuyorlar herhalde."

"Sözleşmeyle ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır, sanırım artık sen de işinin başına dönmek istersin. Bu değişiklikler için Bay Yoshida'yı ararım."

"Görmende bir değişiklik var mı?"

"Hayır, *dostum.* Keşke, var, diyebilseydim. Ama sen resmine devam et."

Tam telefonu kapatacakken son söylediklerini duydum. "Bu sabah haberleri izledin mi?"

"Televizyonu hiç açmadım. Neden?"

"Adli tıp uzmanı Candy Brown'un damar tıkanıklığına bağlı kalp yetmezliğinden öldüğünü açıkladı. Bilmek istersin, diye düşündüm."

XVII

Resmi yapmaya devam ettim. Yavaş gidiyordu, ama tıkanmış falan değildim. Beyninin körfezde yüzdüğü yerdeki pencerenin etrafında Wireman'ın varlığı ortaya çıkıyordu. Sehpanın kenarına iliştirdiğim fotoğraflardaki halinden daha genç bir Wireman oluyordu, ama sakıncası yoktu. O resimlere giderek daha az bakıyordum; üçüncü güne geldiğimdeyse tamamen indirdim. Artık onlara ihtiyacım yoktu. Hâlâ, çoğu ressamın çalıştığını sandığım biçimde çalışıyordum: ani bir ilham gelip tuvale saldırarak değil, düzenli bir işi yapar gibi resim yapıyordum. Radyo hep açıktı, devamlı olarak The Bone kanalını dinliyordum.

Dördüncü gün Wireman, bana yenilenmiş sözleşmeyi getirdi ve bunu imzalayabileceğimi söyledi. Nannuzzi'nin resimlerimin fotoğrafını çekmek istediğini, bunlardan yapacağı slaytlarla sergi açılmadan bir ay önce, mart ortasında, Sarasota'daki Selby Kütüphanesi'nde bir konferans düzenlemek istediğini anlattı. Bu konferansa Tampa ve Sarasota bölgelerinden altmış yetmiş tane devamlı müşteri katılacaktı. İyi, dedim ve sözleşmeyi imzaladım.

O öğleden sonra Dario geldi. Bir an önce söyleyeceğini söyleyip gitsin, ben de işime döneyim istiyordum. Sırf laf olsun diye ona Selby Kütüphanesi'ndeki konferansı kimin vereceğini sordum.

Dario, bana bir kaşını kaldırarak sanki dalga geçiyormuşum gibi baktı. "Şu anda dünyada senin resimlerini en iyi bilen kişi," dedi. "Sen."

Ağzım açık kaldı. "Ben konferans veremem! Resimden hiç anlamam ki!"

Kollarını açarak tablolarımı işaret etti. Gelecek hafta Jack ve Scoto'nun iki adamı bunları sandıklara yerleştirip Sarasota'ya götüreceklerdi. Tahminime göre, sergi açılana kadar da galerinin arkasındaki depoda sandıklar içinde saklanacaktı. "Bu resimler seninle aynı fikirde değil, dostum."

"Dario bu insanlar bu işten *anlıyorlar!* Kurslara gitmişler. Eminim birçoğu üniversitede resim konusunda uzmanlaşmışlar! Benden ne yapmamı istiyorsun, oraya çıkıp *lagaluga* mı edeyim?"

"Jackson Pollock da çalışmaları hakkında konuşurken aşağı yukarı öyle yapıyordu. Çoğu zaman da sarhoştu. Ve bu sayede zengin oldu." Dario yanıma geldi ve çotuğumu tuttu. Bu hareketi beni çok etkiledi. Çoğu insan kopuk bir kolun veya bacağın çotuğuna dokunmak istemez, sanki amputasyonun bulaşıcı olduğuna inanıyorlarmış gibidir. "Dinle, arkadaşım, bunlar çok önemli insanlardır. Sadece zengin oldukları için değil, yeni ressamlara ilgi duydukları ve her biri kendi gibi düşünen en az üç kişiyi daha tanıdığı için. Konferans, *senin* vereceğin konferans bittikten sonra da konuşmaya başlayacaklar. O çeşit konuşma da hemen her zaman çok verimli 'söylentilere' dönüşür."

Susup kamerasının kordonunu çekti ve güldü.

"Yapacağın tek şey bu işe nasıl başladığını ve nasıl geliştiğini..."

"Dario, nasıl geliştiğimi ben *bilmiyorum* ki!"

"O halde, bunu söyle. Ne istersen söyle. Tanrı aşkına sen *sanatçısın,* be!"

Daha fazla üstelemedim. Konferans tehdidi daha hâlâ bana çok uzakmış gibi geliyordu ve onun bir an önce gitmesini istiyordum. Tekrar The Bone kanalını açıp sehpanın üstündeki çarşafı kaldırmak ve *Wireman Batıya Bakıyor* üzerinde çalışmak istiyordum. Bu resim artık farazi bir sihirli numara değildi. Artık kendisinin sihirli numarasıydı. Bu konuda son derece bencil olmuştum; bundan sonra gelecek her şey... Mary Ire ile röportaj, konferans, sergi... bana önümdeki işler gibi değil, bir şekilde üstümde olacakmış gibi geliyordu. Körfeze yağan yağmur balıklara nasıl görünüyorsa.

Martın o ilk haftası gün ışığı çok önemliydi. Güneş ışığı değil, gün ışığı. Bunun Küçük Pembe'yi nasıl doldurduğu ve nasıl havaya kaldırır gi-

bi göründüğü. O hafta boyunca hep radyoda müzik dinledim. İşim bitip radyoyu kapadıktan sonra fırçalarımı temizlerken de evin altındaki midye kabuklarını işitiyordum. Karşımda gördüğüm hayalet surat hakkında mırıldanıyorlardı, henüz daha Duma Adası'nı görmemiş olan daha genç bir adamın suratı. Bir şarkı vardı... sanırım Paul Simon'undu... *Hiç âşık olmasaydım, hiçbir zaman ağlamazdım,* diyordu bir yerinde. İşte bu yüz oydu. Gerçek bir yüz değildi, pek gerçek sayılmazdı, ama ben onu gerçek yapıyordum. Körfezde yüzen beynin etrafında gittikçe büyüyordu. Artık fotoğraflara ihtiyacım yoktu, çünkü bu benim tanıdığım bir yüzdü. Bunu akıldan yapıyordum.

XVIII

Martın dördünde hava bütün gün sıcaktı, ama klimayı çalıştırmaya üşendim. Üstümde sadece spor şortuyla, alnımdan ve yüzümden terler damlayarak resim yapmaya devam ettim. İki kere telefon çaldı. İlk arayan Wireman'dı.

"Son zamanlarda seni burada göremez olduk, Edgar. Akşam yemeğine gelir misin?"

"Galiba gelmesem daha iyi olur, Wireman. Sağ ol."

"Resim mi yapacaksın, yoksa *El Palacio*'daki cemaatimiz seni sıkmaya mı başladı? Ya da her ikisi birden mi?"

"Sadece resim yapma kısmı doğru. Bitirmek üzereyim. Görme konusunda bir gelişme var mı?"

"Sol lambam hâlâ sönük, ama bunu kapatmak için kendime bir göz bandı aldım; bunu taktığım zaman sağ gözümle on beş dakika kadar okuyabiliyorum. Bu benim için çok büyük bir ilerleme ve sanırım bunu sana borçluyum."

"Öyle olup olmadığına emin değilim," dedim. "Bu benim Tina Garibaldi ve Candy Brown resmimle aynı şey değil. Ya da karımla... arkadaşlarının konu olduğu resimle. Bu defa öyle bir *çarpıntı* olmadı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, *dostum.*"

"Ama bir şey olacağı varsa, sanırım yakın zamanda olacaktır. Olmazsa da, hiç değilse yirmi beş yaşındaki halinde yapılmış bir portren olur."

"Şaka mı ediyorsun, *dostum?*"

"Hayır."

"Yirmi beş yaşımdayken nasıl göründüğümü hatırlamıyorum bile."

"Elizabeth nasıl? Onda bir gelişme var mı?"

Wireman iç çekti. "Dün sabah biraz daha iyi gibiydi, ben de onu arkadaki salona aldım, orada daha küçük bir masa var, ben Porselen Banliyösü, diyorum. Wallendorf balerinlerinden oluşan bir seti yere fırlattı. Sekizi birden paramparça oldu. Telafisi yok, tabii."

"Üzüldüm."

"Geçen sonbaharda hiç bu kadar kötüleşebileceğini düşünemiyordum; Tanrı hayal edemediğimiz şeyler için bizi cezalandırıyor."

İkinci telefon bundan on beş dakika sonra geldi; sinir içinde fırçamı masanın üstüne fırlattım. Arayan Jimmy Yoshida'ydı. Onun coşkulu sesini duyduktan sonra sinirli kalmak zordu. Slaytları görmüştü ve bunları gören herkesin kıçının tavana vuracağını söylüyordu.

"Bu çok iyi," dedim. "Konferansımda herkese 'kıçınızı kaldırıp tavana vurun' derim sonra da çıkıp giderim."

Buna, hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi güldü. Sonra da, "Seni aramamın asıl nedeni," dedi. "Resimlerinin arasında SD... satılık değil, diye işaretlemek istediklerin var mı?"

Dışarıda kocaman, yüklü bir kamyonun tahta bir köprü üstünden geçmesine benzer bir gürültü koptu. Körfeze baktım... tahta köprü falan yoktu... sonra bu sesin uzakta, batıdaki gök gürlemesi olduğunu anladım.

"Edgar, hâlâ orada mısın?"

"Evet," dedim. "Satın almak isteyen biri olursa, *Kız ve Gemi* dizisi dışında hepsini satabilirsiniz."

"Öyle mi?"

"Sesinde biraz hayal kırıklığı mı seziyorum?"

"Bunlardan bir tanesini galeri için satın almayı umuyordum. *Numara 2'*yi." Sözleşme şartlarına göre bunu yüzde elli iskontoyla alma hakkı vardı. Babam böyle bir durum için, *hiç fena değil, evlat,* derdi.

"O dizi henüz bitmedi. Belki kalanları da yaptıktan sonra."

"Kaç tane daha olacak?"

Hayalet geminin adını okuyabilene kadar o resimleri yapacağım.

Bunu yüksek sesle de söyleyecekken batıdan art arda gök gürlemeleri geldi. "Sanırım ben de zamanı geldiğinde bileceğim. Şimdi, izin verirsen..."

"Çalışıyor muydun? Özür dilerim. Seni daha fazla tutmayayım."

Telefonu kapadıktan sonra hâlâ çalışmak istiyor muyum, diye kendimi tarttım. Ama... bitirmeme az kalmıştı. Biraz zorlarsam bu gece bitirebilirdim. Bir de, körfezin üstünde fırtına patladığında resim yapma düşüncesi hoşuma gitmişti.

Tanrı yardımcım olsun, bu fikri çok romantik bulmuştum.

Telefon geldiği zaman kısmış olduğum radyonun sesini yükselttim; Axl Rose çığlık çığlığa, "Welcome to the Jungle" şarkısını söylüyordu. Bir fırça alıp kulağımın arasına sıkıştırdım. Sonra bir fırça daha alıp resim yapmaya başladım.

XIX

Bulut kümeleri birikmeye başladı; muazzam yassı tekneler gibiydiler, altları siyah, ortalarına doğru çürük mor rengini alıyorlardı. Arada bir içlerinde bir şimşek çakınca, kötü fikirlerle dolu beyinlere benziyorlardı. Körfez bütün rengini kaybetti ve öldü. Sarı bir şerit halindeki günbatımı, hafif turuncu renkte birkaç kez göz kırptıktan sonra tamamen söndü. Küçük Pembe'ye bir loşluk çöktü. Her şimşek çakışında radyoda patlayacakmış gibi statik oluyordu. Sadece radyoyu kapatmak için ara verdim, ama ışıkları açmadım.

O resmi yapanın ne zaman ben olmaktan çıktığını hatırlamıyorum... ve bugüne kadar da hâlâ ben hiç devreden çıktım mı çıkmadım mı, karar verebilmiş değilim; belki *öyledir* belki *değildir.* Bildiğim tek şey, bir an başımı eğdiğim zaman alacakaranlık loşluğunda ve arada bir çakan şimşeklerin ışığında sağ kolumu görmüş olduğum. Çotuk kısmı güneşten esmerleşmişti, ama kolun geri kalanı soluk beyazdı. Kaslar gevşemiş, sarkıyordu. Kesik izi yoktu, sadece esmerleşmiş çotukla beyaz kısım arasında çizgi gibi duran renk farkı vardı. Çotuğun altı ateş gibi kaşınıyordu. Derken bir şimşek daha çaktı ve bu defa kol yoktu... hiçbir zaman da olmamıştı... en azından Duma Adası'nda, ama kaşıntı hâlâ devam ediyordu, o kadar kötüydü ki, içimden bir şeyi ısırıp koparmak geliyordu.

Tekrar tuvale döndüm; döndüğüm anda da kaşıntı kovadan su boşalır gibi tuvale doğru akmaya başladı ve cinnet geçirdim. Karanlıkla birlikte fırtına da adanın üstüne çöktü; bir ara aklıma sirklerde, dönen tekerlek üstünde kollarını bacaklarını açmış güzel kızla gözleri bağlı olarak bıçak atan adam geldi; sanırım bunu düşününce güldüm, çünkü ben de gözüm kapalı olarak *resim* yapıyordum... neredeyse. İkide bir şimşek çakıyor, bunun kısa süreli aydınlığında tuvaldeki Wireman üstüme atlıyor-

du... yirmi beş yaşındaki Wireman, Julia'dan önceki Wireman, Esmeralda'dan önceki Wireman, *piyangodan* önceki Wireman.

Ben kazanırım, sen kazanırsın.

Muazzam bir şimşek daha çakarak penceremi mor-beyaz renge boyadı; körfezden öyle şiddetli bir rüzgâr ve yağmur bastırdı ki, o an hâlâ düşünebilecek kadar kalmış aklımla camın mutlaka kırılacağını sandım. Tam tepemde bir cephanelik infilak etti. Altımdaysa midye kabuklarının mırıltısı artık ölü şeylerin kemiksi sesleriyle yaptıkları dedikoduya dönüştü. Bunu daha önce nasıl işitmemiş olabilirdim? Ölü şeyler, evet! Buraya bir gemi gelmişti, çürümüş yelkenleriyle, ölüler gemisi gelmiş ve yaşayan cesetleri buraya boşaltmıştı. Hepsi bu evin altındaydılar ve fırtına onları hayata geçirmişti. Onları, midye kabuklarının kemik mezarlığı örtüsünü itip yeşil saçları, martı gibi gözleriyle birbirlerinin üstünde sürünerek karanlığın içinde konuşurken görüyordum. Hiç durmadan konuşuyorlardı, çünkü anlatacak çok şeyleri vardı; bir daha kim bilir ne zaman bir fırtına çıkıp onları hayata döndürürdü?

Buna rağmen resmime devam ediyordum. Karanlıkta, dehşet içinde kolum hiç durmadan bir aşağıya bir yukarıya inip kalkıyordu, bir an orkestra şefi gibi fırtınayı *yönetir* oldum. Durmam mümkün değildi. Sonra bir an geldi ve *Wireman Batıya Bakıyor* bitti. Sağ kolum öyle söyledi. Sol alt köşeye imzamı attım... -EF- sonra da iki elimi kullanarak fırçayı kırıp parçaları yere fırlattım. Sendeleyerek sehpanın önünden çekilirken olan şey her neyse, durması için haykırdım. Duracaktı; elbette duracaktı; resim bitmişti, tabii ki, o şey de duracaktı.

Merdivenlerin başına gelip aşağıya baktım, altta iki ıslak şey gördüm. *Elma, portakal,* diye geçti aklımdan. *Ben kazanırım, sen kazanırsın,* diye düşündüm. Sonra şimşek çakınca bunların altı yaşlarında iki kız olduğunu anladım; Elizabeth'in boğulan ikiz ablaları olmalıydılar. Elbisele-

ri vücutlarına, saçları yanaklarına yapışmıştı. Yüzleri soluk ve dehşet vericiydi.

Nereden geldiklerini biliyordum. Midye kabuklarının altından çıkmışlardı.

Bana doğru gelmek için el ele merdivenleri çıkmaya başladılar. İki kilometre tepemde bir gök gürültüsü patladı. Haykırmak istedim. Sesim çıkmadı. *Bunları görüyor olamam,* diye düşündüm. Sonra da, *görüyorum,* diye düşündüm.

"Bunu yapabilirim," dedi kızlardan biri. Midye kabuklarının sesiyle konuşuyordu.

"Kırmızıydı," dedi diğer kız. O da midye kabuklarının sesiyle konuşmuştu. Merdivenlerin yarısına varmışlardı. Başları kurukafa büyüklüğünde, yanlarından ıslak saçları sarkıyordu.

Birlikte, "*Koltuk* otur," dediler, çocukların ip atlarken şakıdıkları kafiyeli tekerlemeler gibi... ama midye kabuklarının sesiyle.

Balık karnı gibi parmaklarını bana doğru uzattılar.

Merdivenlerin başında düşüp bayıldım.

XX

Telefon çalıyordu. O yıl benim Telefon Kışı'mdı.

Gözlerimi aralayıp başucumdaki lambaya uzandım, hemen aydınlık olmasını istiyordum, çünkü hayatımdaki en kötü kâbusu görmüştüm. Lamba yerine elim bir duvara çarptı. Elim duvara değer değmez de başımın tuhaf ve canımı acıtan bir açıda eğilmiş halde aynı duvara dayandığını fark ettim. Yine gök gürledi, ama artık ses daha uzaktan geliyordu... veda gümbürtüsüydü. Bu ses her şeyi acı ve korkunç bir gerçeğe geri getirmeye yetti. Yatakta değildim. Küçük Pembe'deydim. Bayılmıştım, çünkü..."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Popom merdivenlerin bittiği yerde, bacaklarımsa basamaklardan aşağıya sarkıyordu. Aklıma boğulan iki kız geldi... hayır, aklıma gelmenin ötesinde, büyük bir netlikle hatırladım... ve o anda kalçamın sakatlığına bakmadan yerden yay gibi fırladım. Dikkatimi tamamen merdivenlerin başındaki üç elektrik düğmesine yöneltmiştim, ama elim daha düğmelere giderken *işe yaramayacak, fırtına mutlaka hatlara hasar vermiştir,* diye düşünüyordum.

Ama elektrik vardı ve bir anda merdiven ve stüdyo aydınlandı. Merdivenlerin altında kum ve su görünce bir an çok kötü oldum, ama bulunduğum yerden ön kapının rüzgârla açılmış olduğunu da görebiliyordum.

Tabii ki, rüzgârdan açılmış olmalıydı.

Oturma odasındaki telefon sesi kesildi ve telesekreter devreye girdi. Kaydedilmiş sesim arayana bip sesinden sonra mesajını bırakmasını söylüyordu. Arayan Wireman'dı.

"Edgar, neredesin?" Sesinde heyecan mı, üzüntü mü yoksa dehşet mi olduğunu anlayamayacağım kadar kafam karışıktı. "Beni ara, beni hemen araman gerek, *hemen!*" Sonra da klik sesi.

Seksen yaşında bir adamın temkinli adımlarıyla merdivenleri inip alt kata geldim ve ilk iş lambaları açmak oldu: oturma odasını, mutfağı, her iki yatak odasını, Florida odasını. Banyo lambasını bile açtım; elimi karanlığın içindeki düğmeye uzatırken soğuk, ıslak ve yosunlarla kaplı bir şeye temas ederim diye korkuyordum, ama bir şey olmadı. Bütün lambalar açıldıktan sonra çok acıkmış olduğumu anlayacak kadar gevşedim. Açlıktan ölüyordum. Wireman'ın portresi üstünde çalışmaya başladığımdan beri ilk kez böyle hissediyordum... ama tabii, bu son seans olağanüstü bir şeydi.

Açık kapıdan içeri dolan pisliğe baktım. Sadece kum ve su vardı... ev sahibinin balmumuyla cilaladığı ahşap döşemenin üstünde damlacıklar

oluşturmuştu. Merdiven başında, halıyla kaplı kısımdaysa biraz ıslaklık vardı, o kadar.

Ayak izi var mı, diye baktığımı kendime bile itiraf edemedim.

Mutfağa girip bir tavuklu sandviç yaptım ve bunu hemen orada, ayakta yemeye başladım. Buzdolabından da bir bira çıkarıp açtım. Sandviç bitince önceki günden kalan salataya yumuldum. Sonra da *El Palacio*'ya telefon açmak için oturma odasına geçtim. Wireman ilk çalışında telefonu açtı. Ona beni aradığı zaman dışarıda olduğumu, fırtına eve bir hasar vermiş mi, diye baktığımı söyleyecektim, ama benim nerede olduğum Wireman'ın aklındaki en son şeydi. Wireman ağlamakla gülmek arası sesler çıkarıyordu.

"Görebiliyorum! Eskisi kadar iyi! Sol gözümle pırıl pırıl görebiliyorum. İnanılır gibi değil, ama..."

"Sakin ol, Wireman, ne dediğini anlamakta zorlanıyorum."

Sakin olmadı. Galiba olamıyordu. "Fırtınanın en şiddetli anında arızalı gözüme bir acı girdi, dayanılır gibi değildi, yanıyordu, eve yıldırım düştü sandım, göz bandımı çıkarıp attım ve o gözümle görebiliyordum! Sana ne söylediğimi anlıyor musun? Görebiliyorum!"

"Evet," dedim. "Anlıyorum. Harika."

"Sen miydin? Sendin, değil mi?"

"Olabilir," dedim. "Herhalde öyledir. Sana bir tablo yaptım. Yarın getiririm." Bir an duraksadım. "Bunu iyi koru, *dostum.* Resim bittikten sonra ona ne olacağı önemli değil, diye düşünüyorum, ama son seçimi Bush'un kazanamayacağını da düşünüyordum."

Buna deli gibi güldü. "Tamam, *anladım.* Çok zorlandın mı?"

Cevap vermeden önce aklıma bir şey geldi. "Elizabeth fırtına sırasında çok zorlandı mı?"

"Öf, çok fenaydı. Fırtınalar onu her zaman korkutmuştur, ama bu defa dehşet içindeydi. Ablalarının adını haykırıyordu. Tessie ve Lo-Lo'nun adla-

rını... bin dokuz yüz yirmilerde boğulan ikizler. Bir ara bana bile kafayı taktı, ama neyse, geçti artık. *Sen* iyi misin? Çok zor *oldu* mu?"

Ön kapıyla merdivenler arasında, yerdeki kumlara baktım. Kesinlikle ayak izi yoktu. Kumdan başka bir şey gördüğümü sandıysam, bu da artık benim *sanatçı hayal gücümün* ürünü olurdu. "Biraz. Ama geçti artık."

Bunun doğru olduğunu umuyordum.

XXI

Bir beş dakika daha konuştuk, konuşan daha çok Wireman'dı. Aslında, abuk sabuk şeyler söyleyip durdu. Son söylediği şey, uyumaktan korktuğu oldu. Uyandığında sol gözünün tekrar kör olduğunu öğreneceğinden korkuyordu. Ona böyle bir şey olmayacağını söyledikten sonra veda edip telefonu kapadım. Benim korktuğum şeyse, gecenin bir yarısı uyanıp Tessie ve Elizabeth'in Lo-Lo dediği Laura'yı yatağımın ucunda otururken görmekti.

Belki kızlardan biri Reba'yı ıslak kucağına oturtmuş durumdayken.

Bir bira daha alıp üst kata çıktım. Sehpaya başım önde, ayaklarıma bakarak yaklaştım, sanki portreyi habersiz yakalayacakmışım gibi. Bir yanımla -bu rasyonel yanımdı- sadece şimşeklerin aydınlığında çalışırken boyaları rastgele sıçratıp Wireman'ın portresini karmakarışık bir halde bulacağımı düşünüyordum. Ama diğer yanım başka türlü düşünüyordu. Bu yanım, benim o resmi başka bir ışık altında yaptığımı (tıpkı gözü bağlı adamın bıçak atarken yararlandığı ışık gibi) biliyordu. Bu yanım *Wireman Batıya Bakıyor* resminin güzel olduğunu biliyordu ve haklıydı.

Bir bakıma bu benim Duma Adası'nda yaptığım en güzel resimdi, çünkü bu benim en *rasyonel* çalışmamdı -son anları hariç- *Wireman Batıya Bakıyor* gün ışığında yapılmıştı. Ve aklı başında bir adam tarafından.

Tuvalime dadanan hayalet güzel yüzlü, genç, sakin ve kırılgan bir adam olarak ortaya çıkmıştı. Saçları parlak siyahtı. Yeşil gözlerine de yansıyan hafif bir gülümsemeyle dudaklarının kenarı kıvrılmıştı. Kaşları gür ve biçimliydi. Geniş alnı bu adamın düşüncelerini körfeze akıttığı bir pencereydi. Görünen beyinde mermi yoktu. Aynı şekilde bir anevrizmayı veya habis bir tümörü de çıkarabilirdim. İşi bitirmemin maliyeti yüksekti, ama fatura ödenmişti.

Fırtına artık uzaklardan gelen gök gürültüleri haline dönmüştü. Uyuyabileceğimi düşündüm, istersem başucu lambam açık yatardım; Reba kimseye söylemezdi. Hatta Reba'yı çotuğumla vücudum arasına alarak da uyuyabilirdim. Daha önce böyle yapmıştım. Ve Wireman tekrar görebiliyordu. Ne var ki, o anda bu bana asıl mesele gibi görünmedi. Asıl mesele, nihayet çok güzel bir resim yapmış olmamdı.

Ve benimdi.

Bu düşünceyle uyuyabileceğimi düşündüm.

Resim Nasıl Çizilir (VI)

Dikkatini bir noktaya odakla. İyi bir resimle, dünyada binlerce örneği olan bini bir para bir görüntü arasındaki fark budur.

İş odaklanmaya geldi mi, Elizabeth Eastlake şeytan gibiydi; bu kızın tekrar dünyaya dönmek için nasıl bir çaba gösterdiği unutulmasın. Noveen'in içinde barınan ses ona hazineden bahsettiği zaman Elizabeth bütün dikkatini buna odakladı ve körfezin kumlu zemininde etrafa saçılmış hazinenin resmini çizdi. Fırtına üstündeki kumları savurup bunu açığa çıkardığı zaman bazı parçalar güneş ışınını yansıtacak kadar yüzeye yakındı.

Elizabeth babasını memnun etmek istiyordu. Kendisi için istediği tek şey, o porselen bebekti.

Baba, hangi bebeği istiyorsan senindir... hakkın olan ganimettir, diyor, Tanrı ondan razı olsun.

Elizabeth de onunla birlikte minik dizlerine kadar suya girdi, bir yandan da eliyle orada, işte orada, *diyordu.* Ben dur diyene kadar yüz.

O olduğu yerde beklerken babası biraz daha ileriye yürüdü, sonra vücudunu akıntıya bırakıp öne doğru daldı, paletleri Elizabeth'e küçük kayıklar gibi görünüyordu. Daha sonra yapacağı resimde bunları aynen öyle çizecekti. Babası maskesinin içine tükürdükten sonra suyla çalkaladı. Şnorkelin ağızlığını dudakları arasına yerleştirdi. Sonra da yüzü suyun içinde yüzmeye başladı. Suyun üstünde kalan ıslak vücudu güneşi altın damlacıkları gibi yansıtıyordu.

Bunların hepsini biliyorum. Bir kısmını Elizabeth çizmiş, ben de bazılarını çizdim.

Ben kazanırım, sen kazanırsın.

Elizabeth kolunun altında, olanları izleyen Noveen'le birlikte bir adım daha attı. Onun suya devrileceğinden korkan Nan Melda kumsalda yaptıkları çardağa dönmesi için seslendi. Sonra hep birlikte ayakta seyretmeye başladılar. Elizabeth babasına durmasını söyledi. John ilk dalışını yaparken paletlerinin havaya dikildiğini gördüler. Kırk saniye kadar suyun altında kaldıktan sonra sular saçarak ve şnorkelin ağızlığını püskürterek yüzeye çıktı.

Gerçekten de orada bir şey var, *diye bağırdı.*

Sonra küçük Libbit'in yanına geldi ve ona sarıldı, sarıldı, sarıldı.

Biliyordum. Resmini çizmiştim. Yakında bir yerdeki battaniye üstünde kırmızı piknik sepeti ve bunun üstündeki zıpkın tabancasıyla.

John bir kez daha daldı ve bu sefer kollarının arasında, göğsüne bastırdığı bir yığın antikayla çıktı. Daha sonraki dalışlarında dipte daha kolay kalabilmek için ağırlık olarak Nan Melda'nın pazar sepetini yanına alacaktı. Daha da sonra gazetede bir fotoğraf: sudan çıkarılan bir sürü ıvır zıvır "hazine" gerisinde gülücükler saçan bir John Eastlake ve onun, kendini vargücüyle odaklamış yetenekli kızı. Ama o resimde porselen bebek yok.

Çünkü o porselen bebek çok özeldi. Libbit'e aitti. Onun hakkı olan ganimetti.

Tessie ve Lo-Lo'yu ölüme sürükleyen şey o bebek işi miydi? O koca oğlanı yaratan iş? Elizabeth'in o zaman bu işte ne kadar rolü vardı? Ressam kimdi, boş yüzeyi kim çizmişti?

Bunlar bugüne kadar tatmin edici cevaplar bulamadığım sorular, ama ben de kendi resimlerimi çizdim ve iş resim yapmaya geldi mi, biliyorum ki, Nietzsche'nin bir sözünü tercüme etmek çok uygun olur: Eğer bir şeye iyice odaklanırsan, odaklandığın şey seni bir daha bırakmaz. Bazen şartlı tahliye bile yoktur.

11– Duma'dan Görünen Manzara

I

Ertesi sabah erken bir saatte Wireman'la birlikte adamakıllı soğuk olan körfezde ayak bileklerimize kadar suyun içine girmiş duruyorduk. O suya girince, hiç soru sormadan ben de onu izlemiştim. Onun altında şortu vardı; bense sadece paçalarımı sıvayacak kadar oyalanmıştım. Arkamızda, koltuğuna kaykılmış vaziyette Elizabeth vardı; ciddi gözlerle ufuk çizgisine bakıyordu. Kahvaltısının büyük bir kısmı yenmemiş halde tepsisinde duruyordu. Bir iki lokma yedikten sonra geri kalanını tepsinin içinde dağıtmıştı. Açık haldeki saçları güneyden gelen ılık rüzgârla savruluyordu.

Dalgalar üstümüze geliyor ve bizi sarıyordu. Bir kez alıştıktan sonra, o ipeksi temas hoşuma gitmeye başladı: gelirken sanki mucizevi bir şekilde beş kilo hafiflemiş gibi hissettiriyor, sonra geri çekilirken ayak parmaklarımın arasında çekilen kumları ve oluşan minicik girdapları hissediyordum. Yetmiş seksen metre önümüzde iki tombul pelikan yan yana uçuyorlardı. Sonra aniden kanatlarını toplayıp kendilerini taş gibi suya bıraktılar. Bir tanesi eli boş çıktı, ama diğerinin gagasında kahvaltısı vardı. Pelikan daha tam yükselmeden küçük balık o ağzın içinde kayboluverdi. İç taraflarda, yeşilliklerin bulunduğu yerde başka bir kuş hiç durmadan, "Ah-ah! Ah-ah!" diye bağırıyordu.

Wireman, bana doğru döndü. Yirmi beş yaşında göstermiyordu, ama onunla tanıştığım günden beri hiç bu kadar genç görünmemişti. Sol gö-

zünde hiçbir kırmızılık yoktu ve yerinden kopmuş gibi de görünmüyordu. Beni gördüğüne kuşkum yoktu; hem de çok iyi gördüğüne.

"Senin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa," dedi Wireman. "Ne zaman olursa. Ben hayattayken. Beni çağırırsın. Gelirim. Söylersin. Yaparım. Açık çek. Bunu çok iyi anladın mı?"

"Evet," dedim. Çok iyi anladığım bir şey daha vardı: birisi sana açık çek teklif ettiği zaman bunu asla bozdurmaman gerekiyordu. Bu, o sırada düşündüğüm bir şey değildi. Bazen bir şeyi anlamak beyinde değil, yürekte oluyor.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Wireman. "Bütün söyleyeceklerim bu kadar."

Horlama sesi duydum. Dönüp baktığımda Elizabeth'in çenesi göğsüne gömülmüştü. Bir eliyle bir dilim kızarmış ekmeği avuçlamış, saçları ise uçuşuyordu.

"Daha zayıf görünüyor," dedim.

"Yılbaşından beri on kilo verdi. Ona günde bir kere o vitamin karışımlarından veriyorum, ama her zaman kabul etmiyor. Ya sen? Senin bu halde görünmenin nedeni fazla çalışmak mı?"

"Nasıl görünmemin?"

"Poponun sol yanağını Baskervilles'in köpeği koparmış gibi görünmenin. Eğer çok çalışmaktansa, belki biraz ara verip dinlenmen gerekir." Omuz silkti. "Kanal 6'da hep dedikleri gibi, 'Bu bizim fikrimiz, sizinkini de duymak isteriz.'"

Ayaklarım suyun içinde dalgaların gelip gidişini hissederken Wireman'a ne söyleyebileceğimi düşünüyordum. Ona ne kadarını söyleyebileceğimi. Cevap belliydi: ya hepsini ya da hiç.

"Galiba dün gece olanları sana anlatsam iyi olacak. Ama bana söz ver, beyaz önlüklü adamları çağırmayacaksın."

"Peki."

Ona portreyi karanlıkta bitirdiğimi anlattım. Sağ elimi ve sağ kolumu gördüğümü söyledim. Sonra da merdivenlerin başında o iki ölü kızı görüp bayıldığımı. Anlatmam bittiğinde sudan çıkmış, Elizabeth'in horlamakta olduğu yere gelmiştik. Wireman tepsiyi silmeye başladı; artıkları bir torbaya döktü.

"O kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadarı yetmiyor mu?"

"Sadece soruyorum."

"Başka bir şey yok. Saat altıya kadar mışıl mışıl uyudum. Sonra da seni *-tablonu-* arabanın otomobilin arkasına atıp buraya geldim. Bu arada, resmi görmeye kendini hazır hissettiğin zaman..."

"Onun da zamanı gelecek. Şimdi, birle on arasında bir sayı düşün."

"Ne?"

"Dediğimi yap, *dostum.*"

"Peki," dedim ve içimden bir sayı tuttum.

Bir süre bir şey söylemeden körfeze baktı. Sonra da, "Dokuz mu?" diye sordu.

"Hayır. Yedi."

Başını salladı. "Yedi." Birkaç dakika boyunca parmaklarıyla göğsünde tempo tuttuktan sonra ellerini indirdi. "Dün sana doğru sayıyı söyleyebilirdim. Bugün bunu yapamıyorum. Telepati gücüm -o küçük pırıltı- kayboldu. Adil bir alışveriş. Wireman eski Wireman oldu ve Wireman buna *şükrediyor.*"

"Lafı nereye getirmek istiyorsun? Bunun bir anlamı var mıydı?"

"Vardı. Anlamı şu: eğer korktuğun buysa, sen delirmiyorsun. Duma Adası'nda arızalı insanlar, özel insanlar haline geliyorlar. Arızalı olma durumları sona erince, özel olmaları da sona eriyor. Ben onarıldım. Sen hâlâ arızalısın, bu nedenle hâlâ özelsin."

"Lafı nereye getirmek istediğini hâlâ anlamış değilim."

"Çünkü basit bir şeyi zorlaştırmaya çalışıyorsun. Önüne bak, *dostum,* ne görüyorsun?"

"Körfezi."

"Zamanının büyük bir kısmını neyin resmini yaparak geçiriyorsun?"

"Körfezi. Körfezde günbatımını."

"Peki, resim yapmak nedir?"

"Resim yapmak görmektir, herhalde."

"Hayır, kesinlikle öyledir. Peki, Duma Adası'nda görmek nedir?"

İyi çalışmadığı bir derste sözlü sınava çekilen öğrenci gibi hissederek, "*Özel* bir şekilde görmek mi?" diye sordum.

"Evet. O halde, ne dersin, Edgar? Dün gece o iki ölü kız orada mıydılar, değil miydiler?"

Sırtımın ürperdiğini hissettim. "Herhalde oradaydılar."

"Bence de öyle. Bence de sen o iki kızın hayaletlerini gördün."

"Beni korkutuyorlar," dedim alçak sesle.

"Edgar... hayaletlerin insanlara zarar verebileceklerini sanmam."

"Belki normal bir yerde normal insanlara zarar vermezler."

Biraz isteksizce başını salladı. "Pekâlâ. O halde ne yapmak istiyorsun?"

"İstemediğim şey, buradan ayrılmak. Henüz burada işim bitmedi."

Sadece sergiyi ve... köpük şöhreti düşünmüyordum. Daha fazlası vardı. Bu daha fazlasının da ne olduğunu bildiğim yoktu. Henüz değil. Eğer bunu kelimelere dökmeye kalksam çok budalaca bir şey halinde çıkardı, şans kurabiyelerinden çıkan sözler gibi. İçinde *kader* kelimesi olan bir şey.

"Buraya, *El Palacio*'ya gelmek ister misin? Bizim yanımıza taşınmayı?"

"Hayır." Bunu yaparsam daha da kötü olur gibi geldi. Hem zaten Büyük Pembe, benim yerimdi. Ona âşık olmuştum. "Ama, Wireman, Eastlake ailesi hakkında, özellikle de o iki kız hakkında biraz araştırma yapabilir misin? Eğer tekrar okuyabiliyorsan, belki internette biraz araştırıp..."

Wireman kolumu tuttu. "Araştırmanın kralını yaparım. Belki sen de o yönde bir adım atabilirsin. Mary Ire, seninle bir röportaj yapacak, değil mi?"

"Evet. Benim o sözde konferansımdan bir hafta sonrasına ayarladılar."

"Ona, Eastlake ailesi hakkında soru sor. Belki istediğin bilgiyi ondan alabilirsin. Bayan Eastlake eskiden iyi bir resim müşterisiydi."

"Tamam."

Wireman tekerlekli sandalyenin elciklerinden tutup ev tarafına doğru çevirdi. "Şimdi gidip benim portreme bir bakalım. Hâlâ Jerry Garcia'nın dünyayı kurtaracağına inandığım günlerde nasıl bir herifmişim, görmek istiyorum."

II

Arabamı avluda, Elizabeth'in Vietnam Savaşı günlerinden kalma Mercedes-Benz'inin yanına park etmiştim. Portreyi benim mütevazı Chevrolet'imden çıkarıp Wireman'ın görebileceği şekilde kaldırdım. Ses çıkarmadan resme bakarken aklıma tuhaf bir düşünce geldi: kendimi erkek kıyafeti satan bir dükkânda aynanın yanında duran bir terzi gibi hissediyordum. Birazdan müşterim, ona diktiğim elbiseyi beğenip beğenmediğini söyleyecekti.

Daha güneyde, artık cangıl olarak kabul ettiğim yerde aynı kuş yine, "Ah-ah!" diye yakınmaya başlamıştı.

Sonunda dayanamadım. "Bir şey söyle, Wireman. Ne olursa."

"Söyleyemem. Nutkum tutuldu."

"Senin mi? Mümkün değil."

Ama yüzünü bana dönünce, doğru söylediğini anladım. Birisi kafasına çekiçle vurmuş gibiydi. O güne kadar yaptığım resimlerin insanları etkilediğini anlamıştım, ama hiçbirinin tepkisi o mart sabahı Wireman'ın verdiği tepki gibi olmamıştı.

Sonunda onu bu halinden çıkaran sert bir tıklatma sesi oldu. Elizabeth'ti. Uyanmış, tepsisine vuruyordu. "Sigara!" diye bağırdı. "Sigara! *Sigara!*" Bazı şeyleri Alzheimer'ın sisleri bile silemiyordu. Beyninin nikotin arzulayan o kısmı hiç bozulmamıştı. Sonuna kadar sigara içmeye devam edecekti.

Wireman şortunun cebinden bir paket çıkardı; içinden bir tane alıp ağzına götürdü, yaktı. Sonra bunu Elizabeth'e uzattı. "Eğer bu işi size bıraksam, kendinizi yakar mısınız, Bayan Eastlake?"

"*Sigara!*"

"Bu cevap bana pek cesaret verici gelmedi, hayatım."

Ama yine de sigarayı ona verdi. Alzheimerli de olsa, Elizabeth sigarayı tam bir profesyonel içici gibi tutup derin bir nefes çekti, sonra da dumanı burnundan üfledi. Arkasına yaslandığı zaman yüzündeki ifade artık Kaptan Bligh olmaktan çıkmış, tören geçidini izleyen Başkan Roosevelt'e benzemişti. Eksik olan tek şey dişleri arasında sıkıştıracağı bir ağızlıktı. Tabii, biraz da diş.

Wireman gözlerini tekrar portreye çevirdi. "Bunu bana karşılıksız verme konusunda ciddi misin gerçekten? Olamaz. Bu muazzam bir eser."

"Senin oldu," dedim. "Bunu tartışmayacağız."

"Bunu sergide göstermelisin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyo..."

"Sen demedin mi, resim bittikten sonra model üzerindeki etkisi de biter diye?"

"Evet, herhalde *öyledir.*"

"Herhalde demen benim için yeterli; üstelik Scoto bu evden daha emniyetli bir yer. Edgar bu resim görülmeyi hak ediyor. Yahu, *mutlaka* görülmesi lazım."

"Sen olmuş musun, Wireman?" Gerçekten merak ediyordum.

"Evet. Hayır." Bir süre daha hiç konuşmadan resme baktı. Sonra bana döndü. "Bu benim olmak istediğim halim. Belki hayatımın en güzel yılında, en güzel birkaç gününde böyleydim." Sonra da neredeyse isteksizce ekledi. "Benim en idealist olduğum yıl."

Yine sessizce resme bakmaya devam etti. Elizabeth buharlı trenler gibi tütüyordu.

"Merak ettiğim pek çok şey var, Edgar," dedi Wireman. "Duma Adası'na geldiğimden beri kafamda, dört yaşında bir çocuğun aklındakinden daha çok soru oluştu. Ama hiç merak etmediğim tek şey, senin burada kalmayı istemen. Ben de böyle bir şey yapabiliyor olsaydım, ömür boyu burada kalmak isterdim."

"Geçen yıl bu vakitlerde telefon başındayken not defterlerine karalamalar yapardım," dedim.

"Evet, söylemiştin. Sana bir şey sorayım, *dostum.* Şu resme ve bu işe koyulduğundan beri yapmış olduğun diğerlerine baktıktan sonra, kolunu kaybettiğin o kazayı yaşamamış olmak ister miydin? Yani elinde olsaydı, bunu değiştirir miydin?"

The Bone radyosu bangır bangır hard rock müziği pompalarken Küçük Pembe'de resim yapışımı düşündüm. Büyük Kumsal Yürüyüşleri'mi düşündüm. Hatta, Baumgartenlerin oğullarının, *bravo, Bay Freemantle, çok iyi tuttunuz,* demelerini bile düşündüm. Sonra da hastane yatağında gözlerimi açtığım an aklıma geldi; kendimi nasıl *ateşler* içinde hissettiğim, kafamın nasıl karmakarışık olduğu, kendi adımı bile hatırlayamadığım

anlar. Öfkeyi. Vücudumun bir tarafını kaybettiğimi anladığım an nasıl ağlamaya başlayıp bir türlü duramadığımı.

"Değiştirirdim," dedim. "Gözümü bile kırpmadan."

"Anlıyorum," dedi Wireman. "Merak etmiştim." Sonra da Elizabeth'e dönüp sigarasını aldı.

Elizabeth oyuncağı alınmış bir çocuk gibi hemen ellerini uzattı. "Sigara! *Sigara! SİGARA!*" Wireman sigarayı sandaletinin topuğunda söndürdü; Elizabeth de mızmızlanmayı kesti; ne de olsa nikotin ihtiyacı karşılanmıştı.

"Ben tabloyu içerideki hole yerleştirene kadar onunla kalır mısın?" dedi Wireman.

"Tabii," dedim. "Wireman, benim demek istediğim sadece..."

"Biliyorum. Kolun. Çektiğin acı. Karın. Budala bir soruydu. Belli ki, öyleydi. Şimdi şu tabloyu emniyete alayım, tamam mı? Jack bir daha geldiğinde onu buraya gönder. Güzelce sarıp Scoto'ya göndeririz. Ama Sarasota'ya gitmeden önce ambalajın her yanına Satılık Değildir yazacağım. Eğer bana veriyorsan, bu bebek artık *benimdir*. Kazaya kurban gitsin istemem."

Güneydeki cangılda o kuş yine kaygılı ötüşüne geçmişti. "Ah-ah! Ah-ah! Ah-ah!"

Ona bir iki şey daha söylemek biraz daha açıklamak istiyordum, ama hızla eve yürümeye başlamıştı. Hem zaten bu onun sorusuydu. Onun budala sorusu.

III

Ertesi gün Jack Cantori geldi ve *Wireman Batıya Bakıyor*'u Scoto'ya götürdü. Ambalajı açılır açılmaz da Dario, beni aradı. Hayatında böyle

bir şey görmediğini söyledi, bunu, *Kız ve Gemi* tablolarını serginin ana parçaları yapacağını anlattı. O da Jimmy de, bunların satılık olmamasının çok büyük ilgi çekeceğini düşünüyorlardı. İyi, dedim. Konferansıma hazırlanıyor muyum, diye sordu ben de ona bunu düşündüğümü söyledim. İyi olur, dedi, çünkü daha şimdiden büyük bir ilgi başlıyormuş, üstelik daha tanıtıcı sirküler dağıtılmadığı halde.

"Tabii, bunu internetten dinleyeceklere JPEG görüntülerini de göndereceğiz."

"Çok iyi olur," dedim, ama kendimi o kadar iyi hissetmiyordum. Mart ayının o ilk on gününde üstüme tuhaf bir halsizlik çökmüştü. Çalışmama yansımıyordu; bir günbatımı ve bir *Kız ve Gemi* daha yaptım. Her sabah omzuma astığım torbamla kumsalda yürüyüşler yaptım; denizin kıyıya vurduğu midye kabukları veya ilginç şeyler var mı, diye bakındım. Bir dolu bira ve gazoz kutusu, prezervatif, bir oyuncak ışın tabancası ve bir tane de bikini altı buldum. Hiç tenis topu yoktu. Çizgili şemsiyenin altında Wireman'la yeşil çay içtim. Bol mayonezli tonbalığı salatasını yemesi için Elizabeth'e dil döktüm; vitamin karışımını bardaktan pipetle içmesine yardım ettim. Bir gün onun tekerlekli sandalyesinin dibine oturup kocaman nasırlı ayaklarını kumla örttüm.

Yapmadığım şey, sözde resim konferansım için not hazırlamaktı. Dario telefon edip de konferans yerinin kütüphanedeki iki yüz kişilik konferans salonuna alındığını söylediği zaman kanım donduğu halde nasıl renk vermediğime hâlâ şaşarım.

İki yüz kişi demek, bana çevrilmiş dört yüz tane göz demekti.

Yapmadığım başka şeyler de, davetiye yazmak, Sarasota'daki Ritz-Carlton'da 15 ve 16 Nisan geceleri için oda ayırmak ya da dostlarımı ve akrabalarımı Minnesota'dan buraya getirmek için bir Gulfstream kiralamaktı.

Benim resimlerimi görmek için kalkıp buralara gelmeyi isteyebilecekleri fikri artık saçma gelmeye başlamıştı.

Daha bir yıl önce St. Paul Planlama Komitesi'yle zemin etütü için savaşan Edgar Freemantle'nin bir grup *resim uzmanı* müşteriye *resim hakkında konferans* vermesi fikriyse, düpedüz çılgınlık gibi geliyordu.

Ama resimler yeterince gerçekti ve... harikaydı be. Günbatımında Küçük Pembe'de resim sehpamın önünde sadece şort giymiş halimle dururken The Bone'un müziğini dinlerken *Kız ve Gemi* No.7'de resmin nasıl büyük bir hızla tamamlandığını görürken kendimi tamamen uyanık ve canlı hissediyordum; doğru zamanda doğru yerde bulunan bir adam gibi. Hayalet gemi biraz daha dönmüştü; adı *Perse* olarak görünüyordu. Ani bir dürtüyle bu kelimeyi Google'da aradım ve sadece bir tane açıklama bulabildim. Perse, İngiltere'de bir özel okulun adıydı, mezunlarına da Yaşlı Perseliler deniyordu. Üç direkli falan bir Okul Gemisi'nden bahis yoktu.

Bu son versiyonunda, kayıktaki kızın üstünde askılı yeşil bir elbise vardı ve etrafındaki denizi güller kaplamıştı. Rahatsız edici bir resimdi.

Kumsalda yürürken yemeğimi yerken Wireman'la ya da tek başıma bira içerken mutluydum. Resim yaparken mutluydum. Mutluluğun da ötesinde. Resim yaparken Duma Adası'na gelmeden önce hiç tanımadığım bir doygunluk hissi duyuyordum. Ama Scoto'daki sergi ve bunu başarılı hale getirmek için yapılması gereken şeyleri düşündüğüm zaman kafam kilitlenir gibi oluyordu. Bu artık sahne korkusu falan değil, düpedüz panikti.

Bir takım şeyleri unutuyordum... örneğin, Dario'nun, Jimmy'nin veya Scoto'daki Alice Aucoin'dan gelen e-postaları açmayı. Jack, bana bu konferans için heyecanlı mıyım, diye sorduğunda, ona evet, deyip benzini Osprey'den almasını söylüyor, bana ne sorduğunu unutuyordum. Wire-

man, bana sergide bazı resim gruplarının nasıl yerleştirileceği konusunda Alice Aucoin'la görüştün mü, diye sorduğunda ona, gel biraz tenis oynayalım, Elizabeth seyrederken eğleniyor, diyordum.

Derken konferans tarihinden bir hafta kadar önce Wireman yapmış olduğu bir şeyi bana göstermek istediğini söyledi. Küçük bir el işi, dedi. "Bir ressam olarak bana fikrini söyle."

Çizgili şemsiyenin gölgesi altında siyah bir klasör duruyordu (Jack şemsiyedeki yırtığı elektrikçi bandıyla onarmıştı). Klasörü açınca içinden gösterişli bir broşür çıktı. Ön tarafında benim çalışmalarımdan biri vardı, *Günbatımı ve Sophora,* bunun ne kadar profesyonel işi gibi göründüğüne şaşırdım. Resmin altında şunlar yazılıydı:

Sevgili Linnie: Florida'da işte bunları yapıyorum ve ne kadar meşgul olduğunu bildiğim halde...

"*Ne kadar*" ifadesinin altında bir ok vardı. İfadesiz bir yüzle beni izleyen Wireman'a baktım. Onun arkasında, Elizabeth gözlerini körfeze dikmişti. Onun bu emrivakisine kızayım mı, yoksa rahatlayayım mı, karar veremedim. Aslında içimden iki duygu da geçiyordu. Ve büyük kızına bazen Linnie, diye hitap ettiğini ona söylediğimi hatırlamıyordum.

"İstediğin harf biçimini de kullanabiliyorsun," dedi Wireman. "Bana sorarsan bu biraz fazla cici kız stili, ama suç ortağım bunu beğendi. Her davetiye için boşluğa farklı isim de yazabiliyorsun. Bilgisayarda böyle şeyler yapmanın güzelliği de bu işte."

Cevap vermeden diğer sayfaya geçtim. Burada, bir yanda *Günbatımı ve Cadıotu,* diğerindeyse *Kız ve Gemi No. 1* vardı. Resimlerin altında yazı devam ediyordu:

...Florida, Sarasota'daki Scoto Galerisi'nde 15 Nisan günü 07.00 - 10.00 saatleri arasında sergimin açılışına gelebilmeni umuyorum. 15 Nisan sabahı 08.25'te kalkıp 10.15'te New York'a varacak olan 22 Sefer Sayılı Air France uçağında, birinci mevkide yerin ayrıldı. Aynı gün New York JFK Havaalanı'ndan 01.20'de kalkıp 04.30'da Sarasota'ya varacak olan 496 Sefer Sayılı Delta uçağında da yerin hazırdı. Uçağını karşılayacak olan limuzin seni Ritz-Carlton Oteli'ne götürecek. 15 Nisan-17 Nisan geceleri için odan ayrıldı ve ücreti ödendi.

Bunun da altında bir ok vardı. Şaşırmış bir halde Wireman'a baktım. Yüzü hâlâ ifadesizdi, ama alnının sağında bir damarın attığını görebiliyordum. Daha sonra bana şunları söyleyecekti: "Dostluğumuzu tehlikeye attığımı biliyordum, ama birimizin bir şeyler yapması gerekiyordu ve bunun sen olmayacağı da kesindi."

Broşürün bir sonraki sayfasına baktım. O müthiş reprodüksiyonlardan iki tane daha vardı: Yine bir günbatımı resmi ve posta kutumun olduğu isimsiz eskiz. Bu, Venüs boya kalemleriyle yaptığım ilk resimlerimden biriydi, ama oradaki ahşap direğin yanında biten çiçek çok hoşuma gidiyordu... siyah ve sarı çok güzel kullanılmıştı; eskiz haliyle bile reprodüksiyon çok güzeldi, bunu yapan kişi sanki işini iyi biliyormuş gibi. Ya da, öğrenmeye başlamış gibi.

Buradaki yazı kısaydı:

Eğer gelemezsen, anlayışla karşılarım... ne de olsa Paris iki adımlık bir yerde değil! Ama gelebileceğini umuyorum.

Kızmıştım, ama aptal da değildim. Birinin dizginleri ele alması gerekiyordu. Belli ki, Wireman bu görevin kendisine düştüğüne karar vermişti.

Ilse, diye düşündüm. *Bu işte ona Ilse yardım etmiş olmalı.*

Son sayfada başka bir resmimi göreceğimi sanıyordum, ama yoktu. Bu sayfada gördüğüm şey yüreğimi şaşkınlık ve sevgiyle burktu. Melinda oldum olası benim çetinceviz kızımdı, ama bu yüzden onu daha az sevmiş değildim. Ona karşı olan hislerim de dört köşesi kırpılmış bu eski siyah-beyaz fotoğrafta açıkça görülüyordu. Fotoğrafın adamakıllı eski olması doğaldı, çünkü resimde yanımda duran Melinda dört yaşında bile değildi. Demek ki, bu resim en azından on sekiz yıllıktı. Kızımın üstünde kot pantolon, kovboy çizmeleri, kovboy stili bir gömlek ve başında hasır şapka vardı. Melinda'yı ara sıra Şeker adında bir taya bindirdiğim Pleasant Hill Çiftliği'ne mi gitmiştik? Öyleydi, herhalde. Her neyse, ikimiz bir kaldırımın üstünde duruyorduk, benim üstümde rengi solmuş bir kot pantolon, kısa kolları sıyrılmış beyaz bir tişört vardı ve saçlarım geriye taranmıştı. Kızım bir elini benim pantolon cebime takmıştı ve bana bakan yüzünde öyle büyük bir sevgi vardı ki, boğazımın yandığını hissettim. Her an gözyaşları boşanmak üzere olan bir insanın gülümsemesine benzer bir gülüş çıktı ağzımdan. Resmin altında şöyle yazıyordu:

> *Başka kimlerin geldiğini öğrenmek istersen, 941-555-6166 numaradan beni, 941-555-8191 numaradan Jerome Wireman'ı veya anneni arayabilirsin. Kendisi de Minnesota grubuyla birlikte gelecek ve*
> *seninle otelde buluşacak.*
> *Umarım gelebilirsin, ama her durumda seni seviyorum tatlı kızım...*
>
> *Baban*

Aynı zamanda mektup ve davetiye olan broşürü kapadım ve birkaç dakika buna bakarak sessizce oturdum. Konuşmaya cesaret edemiyordum.

"Bu sadece bir taslak, tabii," dedi Wireman. Sesinde bir çekingenlik vardı. Başka bir deyişle, her zamanki halinden eser yoktu. "Eğer hoşuna gitmediyse bunu atıp yeni bir şey yapmaya başlarım. Darılmak gücenmek yok."

"Bu resmi Ilse'den almadın," dedim.

"Hayır, *dostum.* Bunu eski fotoğraf albümlerinden birinde Pam buldu."

Birden her şey yerli yerine oturdu.

"Pam'le kaç kere konuştun, *Jerome?*"

İrkildi. "Buna kırıldım, ama galiba sormaya hakkın var. Beş altı kere konuşmuşumdur. Ona senin burada kendini bir çıkmaza soktuğunu ve kendinle birlikte birçok insanı da batıracağını söyleyerek başladım ve..."

"Has *sittir!*" dedim canım yanmış gibi.

"Sana ümit ve güven yatırımı yapan onca insan, tabii onca para..."

"Scoto'dakilerin bu işe harcadıkları parayı onlara rahatça ödeyebilirim..."

"Kes sesini," dedi sesindeki bu soğukluğu daha önce hiç duymamıştım. Gözlerindeki soğukluğu da. "Sen hıyarın teki değilsin, *dostum,* o halde öyle davranma. Onların güvenini geri ödeyebilir misin? Eğer müşterilerine vaat ettikleri yeni ressam konferansta veya sergide ortaya çıkmazsa, kaybolan prestijlerini geri ödeyebilir misin?"

"Wireman, *sergiyi* halledebilirim; mesele o lanet *konferans...*"

"Onlar bunu bilmiyorlar!" diye bağırdı. Kesinlikle gür bir sesi vardı; doğrusu, tam mahkeme salonlarında gümbürdeyen seslerden. Elizabeth aldırmadı, ama su kenarındaki minik kuşlar kahverengi bir çarşaf gibi havalandılar. "Adamların tuhaf bir endişeleri var; 15 Nisan günü sen ortada görünmeyeceksin ve bütün resimlerini geri çekeceksin, onlar da turist mevsiminin en verimli günlerinde, yani yıllık cirolarının üçte birini çıkardıkları dönemde, salonları bomboş kalacak."

"Böyle düşünmeleri için bir neden yok ki," dedim, ama yüzüm fırınlanmış kiremit gibi yanıyordu.

"Yok mu? Öbür hayatındayken sen böyle davranışlar karşısında ne hissederdin, *dostum?* Sana çimento satacak olan müteahhit son anda ortadan kaybolsaydı nasıl bir sonuca varırdın? Ya da yeni banka binasının sıhhi tesisatını yapacak olan taşeronun işe başlaması gereken günde orada olmasaydı? Sen böyle insanlara güven duyar mıydın? Mazeretlerine inanır mıydın?"

Bir şey söyleyemedim.

"Dario, sana e-posta gönderip bazı kararlar vermeni istiyor, cevap alamıyor. O olsun, diğerleri olsun sana telefonda bir şey soruyorlar, senden, 'Bir düşüneyim,' gibi işe yaramaz cevaplar alıyorlar. Tanıdıkları bir insan olsaydın bile huzursuz olurlardı, ama öyle de değilsin. Sonuçta onlar için sokaktan geçerken uğramış birisin. Bunun üzerine beni arıyorlar, ben de elimden geleni yapıyorum -ne de olsa senin temsilcin oldum- ama ben ressam değilim, onlar da değil. Bizler bebeği doğurtmaya çalışan taksi şoförleri gibiyiz."

"Anlıyorum," dedim.

"Bundan o kadar emin değilim." Derin bir iç çekti. "Konferansla ilgili olarak bunun sadece sahne korkusu olduğunu, ama sergiyi halledeceğini söylüyorsun. Eminim, bir yanın buna inanıyor, ama, *dostum,* bir yanınla da 15 Nisan'da Scoto Galerisi'nde bulunmaya hiç *niyetin* olmadığını düşünüyorum."

"Wireman bu söylediğin şey..."

"Saçmalık mı? Ritz-Carlton'ı arayıp Bay Freemantle diye biri nisan ortası için oda ayırdı mı, diye soruyorum, *hayır,* diyorlar. Bunun üzerine derin bir soluk alıp eski karını arıyorum. Numarası artık rehberde yok, emlakçına acil bir durum var, diyerek ondan aldım. Ve o anda anlıyorum

kı, Pam hâlâ senin için endişeleniyor. Aslında kendisi telefon edip bunu söylemek istiyor, ama tersleyeceksin diye çekiniyor."

Ağzım açık ona bakıyordum.

"Tanışma faslını bitirdikten sonra anladığım ilk şey Pam Freemantle'nin kocasının beş hafta sonra açacağı sergi hakkında hiçbir şey bilmediği oluyor. İkinci şey Wireman telefonda beklerken ve o arada yeni kazandığı gözüyle çapraz bulmaca çözerken Pam'in başka bir telefonla yaptığı soruşturma sonucu eski kocasının uçak kiralamakla ilgili de hiçbir adım atmadığını öğreniyoruz... en azından Pam'in tanıdığı şirkete böyle bir başvuru yok. Bu da bizi şu tartışma konusuna getiriyor: Acaba Edgar Freemantle o gün geldiğinde, bok canına, deyip bir yere saklanmaya mı karar verdi?"

"Hayır, beni yanlış anlamışsın," dedim, ama bunu söyleyişim inandırıcı olmaktan çok uzaktı. "Sadece bu organizasyon işleri beni deli ettiği için bunu... devamlı erteleyip duruyordum."

Wireman fırsat vermiyordu. Tanık kürsüsünde olsaydım, herhalde o ana kadar eriyip biterdim, yargıç da beni yerden süpürmeleri için mola verirdi. "Pam'in dediğine bakılırsa St. Paul'de Freemantle Şirketi'nin yapmış olduğu inşaatları çıkarsalar, orası bin dokuz yüz yetmiş iki yılındaki Des Moines'e benzermiş."

"Pam abartır."

Wireman aldırmadı. "Yani ben şimdi onca büyük işi organize etmiş bir adamın birkaç uçak biletiyle iki düzine otel odasını ayırtamadığına mı inanayım? Özellikle de, onun sesini duymak için can atan eski ofis memurlarına bir telefon etmesi yeterliyken?"

"Onlar... ama onlar yapamazlar..."

"Öfkeleniyor musun?"

"Hayır." Ama öfkeleniyordum. Eski öfkem yine geri gelmiş, sesini yükseltmek, The Bone kanalındaki Axl Rose gibi avaz avaz bağırmak isti-

yordu. Parmaklarımı baş ağrımın başlamakta olduğu, sağ gözümün üstündeki noktaya götürdüm. Bu gece resim falan yapamayacaktım ve bu Wireman'ın suçuydu. Onun yüzündendi. Bir an için onun kör olmasını istedim. Yarı kör değil, tam *kör* ve onun o şekilde resmini yapabileceğimi düşündüm. Bunun üzerine öfkem geçti.

Wireman elimi başıma götürdüğümü görünce frene bastı. "Bak, karının şimdiye kadar sözlü olarak sorduğu kimselerin çoğu, bayıla bayıla geliriz, demişler. Senin eski ustabaşın Angel Slobotnik gelirken bir kavanoz da turşu getireceğini söylemiş. Pam'in dediğine göre adam müthiş heyecanlanmış."

"Turşu değil, yumurta turşusu," dedim ve o anda Koca Angel'ın geniş, yassı, güleç yüzünü neredeyse dokunabileceğim kadar yakınımda hissettim. Angel ciddi bir kalp krizi geçirene kadar tam yirmi sene sağ kolum olmuştu. Ne kadar olmadık bir şey istesem de her zaman, *yaparız, patron,* diyen Angel.

"Pam'le birlikte uçak düzenlemelerini yaptık," dedi Wireman. "Sadece Minnesota ve St. Paul'dekiler için değil, başka yerlerden gelecekler için de." Parmağıyla broşürün üstünü tıklattı. "Burada yazılı Air France ve Delta seferleri gerçek, kızın Melinda'nın biletleri de ayırtıldı. Ne olup bittiğini o da biliyor. Ilse de. Sadece resmen davet edilmeyi bekliyorlar. Ilse, sana telefon açmak istedi, ama Pam beklemesini söyledi. Bu işe senin start vermen gerektiğini söylüyor. Evliliğin boyunca karının hangi konularda haksız olduğunu bilemem, dostum, ama bu konuda çok haklı."

"Tamam," dedim. "Seni duyuyorum."

"Güzel. Şimdi seninle konferans hakkında konuşmak istiyorum."

İnler gibi bir ses çıkardım.

"Eğer konferanstan kaytarmaya kalkarsan, açılış gecesi partisine gitmek sana iki katı zor gelir..."

Hayret dolu bir ifadeyle ona baktım.

"Ne?" diye sordu. "Yanlış mı?"

"Kaytarmak ne demek?" diye sordum.

"İşi yapmadan tüymek," diye açıkladı.

"Resimleri Pam'e gönderdin, değil mi? JPEG dosyasıyla?"

"Evet."

"Tepkisi nasıl oldu?"

"Düşüp bayılacak gibi oldu, *dostum.*"

Gözümde Pam'in düşüp bayılacak gibi oluşunu canlandırmaya çalıştım. Bunu başarır gibi de oldum, ama hayranlıkla ışıldayan o yüz daha gençti. Demek ki, böyle bir etki yaratalı epey uzun bir zaman geçmişti.

Elizabeth uykuya dalmak üzereydi, ama saçları rüzgârdan yanaklarına çarpıyor, o da sinek kovalar gibi elini savurup duruyordu. Kalkıp tekerlekli sandalyenin elciğine asılı torbadan bir lastik bant çıkardım ve tek elimle saçını arkasında topladım. Aynı şeyi Melinda ve Ilse için defalarca yaptığımı da buruk bir şekilde hatırlıyordum.

"Sağ ol, Edgar. Sağ ol, *dostum.*"

"Peki, nasıl yapacağım?" diye sordum. "En azından bir kısmı doğaüstü olan bir süreç hakkında ne diyeceğim?"

İşte, söylemiştim. Meselenin özü buydu.

Wireman sakindi. "Edgar!" dedi soluğunu vererek.

"Edgar *ne?*"

Alçak herif resmen güldü. "Onlara bunu söylersen... *sana inanacaklardır.*"

Bu iddiasını çürütmek için ağzımı açtım. Aklıma Dali'nin eserleri, Van Gogh'un o muhteşem *Yıldızlı Gece* tablosu ve Andrew Wyeth'in belli tabloları geldi, ama *Christina'nın Dünyası* değil, sadece iç dekorasyonları: ışığın tuhaf bir şekilde aynı anda iki taraftan geliyormuş gibi göründüğü boş odalar. Tekrar ağzımı kapadım.

"Sana ne diyeceğini ben söyleyemem," dedi Wireman. "Ama sana böyle bir şey verebilirim." Davetiye/broşürü kaldırıp gösterdi. "Sana bir örnek verebilirim."

"İşime yarar."

"Öyle mi? O halde dinle."

Ben de dinledim.

IV

"Alo?"

Florida odasındaki kanepede oturuyordum. Nabzım hızlanmıştı. Sıkıntılı geçeceği tahmin edilen her telefon görüşmesi öncesinde çoğu insan bu ikilemi yaşamıştır: bir yanıyla o konuşmanın yapılıp bir an önce geride kalmasını istersiniz, bir yandan da, telefona cevap verilmese de bu sevimsiz konuşmayı başka bir zamana ertelesem, dersiniz.

Bana birinci seçenek çıktı. Pam ilk çalışında telefonu açtı. Bu konuşmamızın son defa olandan daha iyi geçmesini ummaktan başka çarem yoktu. Aslında son birkaç tanesinden.

"Pam, benim, Edgar."

"Merhaba, Edgar," dedi temkinli bir sesle. "Nasılsın?"

"Fena değilim... iyiyim. Arkadaşım Wireman'la konuştum da. İkinizin birlikte yaptığı o davetiyeyi gösterdi." *İkinizin birlikte yaptığı.* Bu biraz saldırganca olmuştu. Hatta komplo kokuyordu. Ama başka nasıl söyleyebilirdim ki?

"Evet?" Sesinden bir şey çıkarmak imkânsızdı.

Derin bir nefes alıp kendimi boşluğa bıraktım. Tanrı korkakları sevmez, diyor Wireman. Başka şeylerin yanı sıra. "Teşekkür etmek için aradım. Kendimi manda gibi bırakmış durumdaydım. Senin devreye girmen çok iyi oldu."

O kadar uzun bir sessizlik oldu ki, bir an telefonu kapadı sandım. Sonra, "Hâlâ buradayım, Eddie," dedi. "Hâlâ kendimi yerden kaldırmaya çalışıyorum. Benden en son ne zaman özür dilediğini hatırlamıyorum da."

Ben özür mü dilemiştim? Ne... her neyse. Belki buna yakın bir şeydi. "O halde bunun için de özür dilerim," dedim.

"Benim de sana bir özür borcum var," dedi Pam.

"Senin mi? Senin neden özür dilemen gerekiyor?"

"Tom Riley aradı. Daha iki gün olmadı. Tekrar ilaçlarını kullanmaya başlamış. Kendi deyişiyle 'tekrar birini' görecekmiş... ruh doktorunu kastettiğini sanıyorum. Hayatını kurtardığım için teşekkür etti. Sana telefon açıp da böyle bir şey için teşekkür eden oldu mu hiç?"

"Hayır." Ama son günlerde birisi bana telefon açıp tekrar görebildiği için teşekkür etmişti, bu nedenle onun ne demek istediğini anlıyordum.

"Çok güzel oluyor. 'Sen olmasaydın, ölmüştüm.' Aynen böyle söyledi. Ne var ki, asıl teşekkür etmesi gerekenin sen olduğunu ona söyleyemedim, çünkü çok çılgınca olurdu."

Sanki tam orta yerimden sımsıkı bir kemer beni ikiye ayırıyormuş gibi hissettim. Bazen iyi sonuçlanan şeyler de oluyor. Gerçekten. "Bu çok güzel, Pam."

"Senin bu serginle ilgili olarak Ilse ve Melinda'yla konuştum; Ilse'yle konuşurken konuyu Tom'a getirdim ve onun ikimizin arasında geçenlerden hiç haberi olmadığını hemen anladım. Bu konuda da yanılmıştım. Ve o sırada çok çirkin bir yanımı sergilemiştim."

Ağlamaya başladığını anlayınca telaşlandım. "Pam, dinle."

"Beni terk ettiğinden beri *epey* kişiye epeyce çirkin yanımı gösterdim."

Seni, ben terk etmedim, diye bağıracaktım az kalsın. Az kalmıştı. O kadar ki, alnımın tepesinde ter damlacıkları belirdi. *Seni, ben terk etmedim, boşanmayı isteyen sendin, aptal karı!*

Ama bunun yerine, "Pam, yeter artık," dedim.

"Ama buna inanmak o kadar zordu ki; beni arayıp diğer şeyleri söyledikten sonra bile. Biliyorsun işte, yeni televizyonum. Puffball."

Tam Puffball ne, diye soracakken kediyi hatırladım.

"Ama artık daha iyiyim. Tekrar kiliseye gitmeye başladım. Buna inanabiliyor musun? Ve bir terapiste gidiyorum. Kadınla haftada bir seansım var." Pam bir süre sustuktan sonra hızla anlatmaya devam etti. "Terapistim çok iyi. İnsan geçmişine bakan kapıyı kapatamaz, ancak bazı hatalarını telafi edebilir ve hayatına devam eder, diyor. Bunu anladım anlamasına, ama sana karşı yaptığım hataları nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum, Eddie."

"Pam, bana hiçbir şey borçlu değil..."

"Terapistimin söylediğine göre önemli olan senin ne düşündüğün değil, benim ne düşündüğümmüş."

"Anlıyorum." Bu sözler bana eski Pam'i hatırlatıyordu. Galiba doğru terapisti bulmuştu.

"Derken arkadaşın Wireman aradı ve yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi ve bana o resimleri gönderdi. Asıllarını görmek için can atıyorum. Senin *biraz* yeteneğin olduğunu biliyordum, çünkü Melinda'nın hasta olduğu o yıl ona o küçük kitapları çizerdin."

"Öyle mi?" Melinda'nın hasta olduğu o yılı hatırlıyordum; birbiri ardına enfeksiyon kapmış, çok fazla antibiyotik almanın sonucu uzun süreyle ishal olmuş, bir hafta kadar hastanede yatmıştı. O baharda tam beş kilo vermişti. Çok zeki bir çocuk olmasaydı, ikinci sınıfı tekrar etmek zorunda kalabilirdi. Ama ona küçük kitaplar çizdiğimi hatırlamıyordum.

"Balık Freddy? Yengeç Carla? Ürkek Geyik Donald?"

Ürkek Geyik Donald çok uzaktan tanıdık gelir gibiydi, ama... "Hayır," dedim.

"Angel bunları yayınlatman gerektiğini söylüyordu, unuttun mu? Ama *bu* resimler...Tanrım. Böyle bir şey yapabileceğini biliyor muydun?"

"Hayır. Lake Phalen'deyken belki biraz yeteneğim olabilir, diye düşünmeye başlamıştım, ama sandığımdan hızlı bir ilerleme kaydettim." *Wireman Batıya Bakıyor* ve ağızsız, burunsuz Candy Brown'u düşündüm. Durumumu bundan daha yetersiz ifade etmek mümkün değildi herhalde.

"Eddie, davetiyelerin geri kalanını da numunedeki gibi yapmama izin verir misin? Onları isimlere göre özelleştirip daha da güzel yapabilirim."

"Pa..." Az kalsın yine *Panda* diyecektim. "Pam, senden bunu yapmanı isteyemem."

"Ben yapmak istiyorum."

"Öyle mi? Peki o zaman."

"Bunları yazıp e-postayla Bay Wireman'a gönderirim. Basılmadan önce kontrol edersin. O adam tam bir mücevher, biliyor musun?"

"Evet," dedim. "Öyledir. İkiniz bayağı iyi örgütlenmişsiniz doğrusu."

"Çok iyiydi, değil mi?" Neşelenmişti. "Buna ihtiyacın vardı. Ama senin de benim için bir şey yapman gerekiyor."

"Ne?"

"Kızları araman lazım, çünkü deli oluyorlar. Özellikle de Ilse. Tamam mı?"

"Tamam. Ee, Pam?"

"Ne var, hayatım?"

Eminim bunu düşünmeden söylemişti, nasıl karşılayacağımı bilmeden. Aman, yahu... herhalde o da benim ona taktığım ismi söylediğimde aynı şeyi hissetmişti.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Önemli değil."

Vedalaşıp telefonu kapadığımızda saat daha ancak on bire çeyrek vardı. O kış zaman, hiç Küçük Pembe'de olduğum anlardaki kadar hızlı

geçmemişti... sehpamın başında dikilirken batıdaki renklerin nasıl bu kadar hızla solabildiğine hayret ediyordum... o sabah da, nicedir ertelediğim telefon görüşmelerini yaparken hızı kesilmemişti. Bu görüşmeleri birbiri ardına yuttum, ilaç gibi.

Kucağımdaki kablosuz telefona baktım. "Kahrol, telefon," dedim ve yeni bir numarayı tuşladım.

V

"Scoto Galerisi, ben Alice."

Son günlerde iyice tanıdık gelen cıvıl cıvıl bir ses.

"Selam, Alice, ben Edgar Freemantle."

"Evet, Edgar?" Cıvıltılı ses birden temkinli bir tona döndü. Daha önceki konuşmalarımızda da böyle miydi? Üstünde durmamış mıydım?

"Eğer birkaç dakikanı ayırabilirsen, konferansta göstereceğim slaytların sırası hakkında konuşmak istiyorum."

"*Elbette,* Edgar." Kadının çok rahatladığı belliydi. Kendimi kahraman gibi hissettim. Tabii, aynı zamanda korkak bir sıçan gibi.

"Not alabilir misin?"

"Hem de nasıl."

"Peki. Temel olarak, bunların kronolojik sırada olmasını düşünüyoruz ve..."

"Ama resimlerin zaman sırasını ben *bilmiyorum.* Sizi arayıp bunu sormak istemiştim ve..."

"Biliyorum, ben de sana o sırayı şimdi söyleyeceğim, ama dinle bak, Alice: ilk slayt zaman sırası dışında olacak. İlk slayt *Midye Kabuklarında Yetişen Güller,* olacak. Yazdın mı?"

"İlk slayt *Midye Kabuklarında Yetişen Güller.* Yazdım." Alice, benimle tanıştığından beri sadece ikinci kez konuşuyor olmaktan gerçekten mutlu gibiydi.

"Şimdi, kalem eskizleri," dedim.

Konuşmamız yarım saat daha sürdü.

VI

"Oui, allô?"

Bir an bir şey söyleyemedim. Fransızlar bana hep itici gelmiştir. Duyduğum sesin genç bir adama ait oluşu daha da itici geldi.

"Allô, allô?" Sabırsız bir ses. "*Qui est à l'appareil?*"(*)

"Galiba yanlış numarayı tuşladım," dedim, kendimi sadece salak gibi değil, başka hiçbir dil bilmeyen bir Amerikan salağı gibi hissederek. "Melinda Freemantle'yi arıyordum."

"D'aoccord,(**) doğru numarayı aradınız." Sonra seslendiğini duydum. "Melinda! *C'est ton papa, je crois, chérie.*" (***)

Ahizenin masaya bırakıldığını duydum. Bir an gözümün önüne bir sahne geldi... çok net ve pek şık olmayan bir sahne. Pam bana hasta kızım için çizdiğim karikatürlerden söz ettiği için hatırlamıştım... Başında beresi olan kocaman bir kokarca, Mösyö Pepé Le Pew, kızımın *pansiyonunda* dolanıyor, beyaz çizgili sırtından da kokular çıktığını gösteren çizgiler.

Melinda telefonu aldı. Sesi telaşlıydı. "Baba? Baba, bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda," dedim. "O genç oda arkadaşın mıydı?" Espri olsun diye söylemiştim, ama karşımda beni şaşırtan bir sessizlik olunca hassas bir noktaya dokunduğumu anladım. "Önemli değil, Linnie. Sadece..."

(*) Kim arıyor.

(**) Tamam.

(***) Baban arıyor tatlım.

"...bana takılıyordun, değil mi?" Espri hoşuna mı gitmişti, yoksa kızdırmış mıydı, anlamak mümkün değildi. Hatlar iyiydi, ama bu küçük farkı anlayabileceğim kadar iyi sayılmazdı. "Doğrusunu istersen, evet, oda arkadaşım." Bu sözlerin de mesajı açıktı. *Bir itirazın mı var?*

Kesinlikle itirazım falan yoktu. "Arkadaş edindiğine sevindim. Beresi var mı?"

Kızımın güldüğünü duyunca çok rahatladım. Melinda'yla konuşurken bir esprinin nereye varacağını kestirmek mümkün değildi, çünkü mizah anlayışı nisan havası gibi güvenilmezdi. İçeriye seslendiğini duydum: "*Ric! Arayan babam. Senin başında bere var mı,* diye soruyor."

Arkada bir erkeğin gülme sesi duyuldu. *Ah, Edgar,* diye düşündüm. *Okyanus ötesinden bile çocukların arasına giriyorsun, kaçık herif.*

"Baba, sen iyi misin?"

"İyiyim. Senin hastalığın ne durumda?"

"Artık daha iyiyim."

"Az önce annenle telefonda konuştum. Açacağım bu sergi için resmi davetiyeyi yakında alırsın, ama annen geleceğini söyleyince çok sevindim."

"Sevinen sen *misin?* Annem, bana bazı resimleri gönderdi, oraya gelmek için deli oluyorum. Böyle resim *yapmayı* ne zaman öğrendin?"

Son bir saatte bana en çok sorulan soruydu. "Burada öğrendim."

"*Harika* şeyler. Diğerleri de o kadar güzel mi?"

"Gelip kendin karar vermen gerekiyor."

"Ric de gelebilir mi?"

"Pasaportu var mı?"

"Evet..."

"Babanla alay etmeyeceğine söz verir mi?"

"Kendinden büyüklere karşı çok saygılıdır."

"Uçak biletlerinin tükenmediğini ve aynı odada kalmakta sakınca görmeyeceğinizi varsayarsak ki, görmeyeceğinizi sanıyorum o halde, tabii, o da gelcbilir."

Öyle bir çığlık attı ki, kulağım acıdı, ama telefonu uzaklaştırmadım. Melinda Freemantle'yi böyle çığlık attıracak bir şey söylemeyeli veya yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Teşekkür ederim, baba... çok sevindim!"

"Ric'le tanışmak isterim. Belki beresini yürütürüm. Ne de olsa, artık ben bir ressamım."

"Bunu söylediğini ona iletirim." Sesi değişti. "Ilse'yle konuştun mu?"

"Hayır, neden sordun?"

"Konuştuğun zaman Ric'in de geleceğinden bahsetme, tamam mı? O işi ben yapayım."

"Zaten söyleyeceğim yoktu."

"Çünkü o ve Carson, sana ondan bahsettiğini söylemişti..."

"Evet."

"Aralarında bir sorun olduğuna eminim. Ilse her şeyi tekrar iyice düşünüyormuş. Aynen böyle söyledi. Ric hiç şaşırmadı. Herkesin gözü önünde dua eden birine güvenilmez, diyor. Benim bildiğim tek şey, minik kız kardeşimin artık olgun bir kadın gibi konuşuyor olması."

Sen farklı mısın, kızım, diye geçti aklımdan. Bir an onun yedi yaşındaki hali gözlerimin önüne geldi; o çok ağır hasta olduğu ve benim de Pam'in de kızımız ölebilir, diye düşündüğümüz günlerdeki hali. O günlerde Melinda soluk bir yüz, kocaman simsiyah gözler ve uzun saçlardan ibaret kalmıştı. Bir ara, *değneğin ucuna tutturulmuş bir kurukafa,* diye düşünmüş, sonra da kendimden nefret etmiştim. Kendimden daha da çok nefret ettiğim bir şey de, iki kızımdan biri mutlaka böyle hasta olacaksa, Melinda'nın olması daha iyi, diye düşünmüş olduğumdu. Her zaman iki kızımı da aynı ölçüde ve derinlikte sevdiğime kendimi inandırmaya çalış-

mışımdır, ama doğru değildi. Belki bazı ebeveynler için bu doğru olabilir -sanırım Pam böyledir- ama benim için değildi. Peki, Melinda bunun farkında mıydı?"

Elbette, farkındaydı.

"Kendine iyi bakıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet, baba." Gözlerini yuvarladığını görür gibi oldum.

"Öyle yapmaya devam et. Buraya da sağ salim gel."

"Baba?" Bir an durdu. "Seni seviyorum."

Güldüm. "Kaç demet?"

"Bir milyon, bir tanesi de yastığının altı için," dedi çocuk avutur gibi. Sakıncası yoktu. Bir süre öylece oturup dışarıdaki denizi seyrettim, gözlerimi ovuşturdum. Sonra da o gün artık son olacağını umduğum telefon görüşmesini yaptım.

VII

Artık öğlen olmuştu, bu yüzden Ilse'yi bulabileceğimi sanmıyordum; herhalde o sırada arkadaşlarıyla öğlen yemeğine çıkmış olurdu. Ne var ki, o da tıpkı Pam gibi ilk çalışında telefonu açtı. Kızımın alo, deyişi çok tedirgindi; birden her şey gözümün önünde canlanır gibi oldu. Beni, Carson Jones sanmıştı; oğlan ya bir fırsat daha tanıması için yalvaracak ya da açıklamasına izin vermesini isteyecekti. Bir açıklama daha. Bu sezgimi hiçbir zaman doğrulayamadım, ama gerek de yoktu. Bazı şeylerin doğru olduğunu insan biliyor işte.

"Selam, kızım, nasılsın?"

Sesi hemen canlandı. "Baba!"

"Nasılsın, tatlım?"

"İyiyim, baba, ama senin kadar iyi değilim... sana o resimlerin ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim? Yani, *söyledim,* değil mi?"

"Söyledin," dedim, buruk da olsa, gülerek. Melinda, onun sesini olgun bir kadına benzetmiş olabilirdi, ama o ilk titrek alo deyişinden sonra bana yine eski Ilse gibi geldi. Coca-Cola'nın bardaktaki köpürmesine benziyordu.

"Annem senin savsakladığını söyledi, ama orada yeni edindiğin arkadaşınla birlik olup seni harekete geçireceklermiş. Buna *bayıldım!* Annem tıpkı eski günlerdeki gibi olmuş!" Nefes almak için biraz durdu; tekrar konuşmaya başladığında sesindeki heyecan durulmuştu. "Yani... o kadar değilse de, idare eder."

"Ne demek istediğini anlıyorum, fıstığım."

"Baba, sen inanılır gibi değilsin. Bu yeniden doğuştan da *öte* bir şey."

"Bütün bu cilalamalar bana neye mal olacak?"

"*Milyonlara,*" dedi gülerek.

"Hâlâ Sinekkuşları turnesine yetişmeyi düşünüyor musun?"diye sordum pek önemsemezmiş havalarda. Neredeyse yirmi yaşına gelen sevgili kızımın aşk hayatıyla pek ilgilenmiyormuş gibi.

"Hayır," dedi Ilse. "Sanırım o işten vazgeçtim." Sadece dört kelime... ama o dört kelimeyi söylerken bambaşka bir Ilse olduğunu anladım. Bu Ilse yakın bir gelecekte ciddi bir iş kadını gibi üstünde iş döpiyesi, ayaklarında ciddi ayakkabılar olan, saçları topuz yapılmış bir genç kadın olacaktı... havaalanında uçağına giderken sırt çantası yerine şık bir evrak çantası taşıyan genç iş kadını.

"Tamamından mı, yoksa..."

"Orası henüz belli değil."

"Didikliyorum sanma, tatlım. Sadece meraklı bir baba..."

"... olarak bilmek istiyorsun, tabii, haklısın, ama bu kez sana yardımcı olamam. Şu anda bildiğim tek şey onu hâlâ seviyor olduğum -en azından öyle sanıyorum- ve onu özlüyorum, ama o bir seçim yapmak zorunda."

Bu noktaya gelindiğinde Pam olsa, *seninle diğer kız arasında mı?* diye sorardı. Ama ben, "Yemeklerini yiyor musun?" diye sordum.

Ilse kahkahayı patlattı.

"Soruma cevap ver, Ilse."

"Hem de domuz gibi!"

"O halde, şimdi neden öğlen yemeğinde değilsin?"

"Birkaç arkadaş parkta piknik yapacağız da ondan. Yanımıza ders notlarımızı ve frizbimizi de alacağız. Ben peynirle Fransız ekmeği götüreceğim. Ve geç kaldım."

"Pekâlâ. Yeter ki, yemeklerini düzenli ye ve bir köşeye çekilip somurtma."

"Yemeğimi iyi yiyorum, somurtmam da orta düzeyde." Sesi yine değişmiş, yetişkin sesi olmuştu. İkide bir değişmesi aklımı karıştırıyordu. "Bazı geceler uykum kaçıyor, aklıma sen geliyorsun. Senin de uykunun kaçtığı oluyor mu?"

"Bazen. Artık o kadar sık değil."

"Baba, annemle evlenmen senin hatan mıydı? Onun hatası mıydı? Yoksa bir kaza mıydı?"

"Kazaydı, hata değildi. Yirmi dört güzel yıl, iki tane güzel kız evlat ve hâlâ onunla konuşuyoruz. Hata değildi, Ilse."

"Keşke olmasaydı, diyor musun?"

Bu soruyla da çok karşılaşır olmuştum. "Hayır."

"Eğer geçmişe dönebilsen, başka türlü..."

Biraz durdum, ama çok sürmedi. Bazen doğru cevabın ne olduğuna karar vermek için zaman yetmiyor. Bazen de sadece doğru cevabı verebiliyorsun. "Hayır, tatlım."

"Peki. Ama seni özlüyorum, baba."

"Ben de seni özlüyorum."

"Bazen eski günleri de özlüyorum. Her şeyin daha az karmaşık olduğu günleri." Sustu. Sessizliği ben bozabilirdim... konuşacak gibi de ol-

dum... ama ben de sustum. Bazen sessizlik en iyisidir. "Baba, insanlar ikinci bir fırsatı hak ederler mi?"

Kendi ikinci fırsatımı düşündüm. Ölmem gereken bir kazadan nasıl sağ çıktığımı. Göründüğü kadarıyla, sadece hayatta kalmakla da yetinmiyordum. İçimi büyük bir minnet duygusu kapladı. "Her zaman hak ederler."

"Teşekkür ederim, baba. Seni görmek için can atıyorum."

"Ben de öyle. Yakında resmi davetiyeni alırsın."

"Tamam. Şimdi gitmem gerek. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kızım telefonu kapadıktan sonra bir süre ahize kulağımda oturdum ve sessizliği dinledim. "Günün hakkını ver, bırak gün de senin hakkını versin," dedim. Sonra da yapmak zorunda olduğum yeni bir görüşme için numaraları tuşladım.

VIII

Alice Aucoin telefonu açtığında bu kez sesi temkinli olmaktan çok neşeliydi. İyi bir değişiklik, diye düşündüm.

"Alice sergiye ne isim vereceğimizi hiç konuşmadık."

"'Midye Kabuklarında Yetişen Güller' diyeceğinizi sanıyordum," dedi Alice. "Bu çok iyi bir isim. Çok anlamlı."

"Evet," dedim; Florida odasından körfeze bakıyordum. Deniz mavi beyaz karışımı parlak bir tabak gibiydi; gözümü kamaştırdı. "Ama tam istediğim gibi değil."

"Daha iyi bir isim düşünüyorsunuz, herhalde."

"Galiba, öyle. 'Duma'dan Görünen Manzara' adını vermek istiyorum. Ne dersin?"

Anında cevap verdi. "Bence çok güzel."

Bence de öyleydi.

IX

Büyük Pembe'nin iyi çalışan klimasına rağmen tişörtüm terden ıslanmıştı ve kendimi son zamanlarda *El Palacio*'ya gidip gelişlerim sonunda olduğumdan daha yorgun hissediyordum. Telefonu dayadığım kulağım pişmiş ve zonkluyordu. Ilse için endişcliydim... çocukları hava kararınca eve çağırabildikleri yaşları geçtikten sonra ebeveynlerin onların sorunlarını dert etmeleri gibiydi. Ama bitirdiğim işlerden de tatmin olmuştum; inşaat alanında iyi geçen sıkı bir iş günü sonrası da böyle hissederdim.

Pek aç değildim, ama yine de bir marul yaprağı üstüne tonbalığı salatası döküp yedim, yanında da tam yağlı süt içtim... kalp için kötü ama kemikler için iyi. Pam bunun palavra olduğunu söylerdi. Mutfaktaki televizyonu açtım; Candy Brown'un karısı Sarasota Belediyesi'ni ihmalle suçlayarak mahkemeye vermişti. *Sana iyi şanslar dilerim, canım,* diye düşündüm. Bölge meteoroloji dairesi kasırga mevsiminin her zamankinden erken başlayabileceğini söylüyordu. Beysbol hazırlık maçında Devil Rays takımı Red Sox karşısında hiç beklenmeyen bir yenilgi almıştı.

Bir an tatlı yemeği düşündüysem de, vazgeçtim ve bir şekerleme yapmak için yatak odama gittim. Saati kurmaya gerek görmedim, fazla uyuyacağımı sanmıyordum. Uyusam bile güneş batıya geçtiğinde yatak odası penceresinden gelip beni uyandırırdı.

Bu düşüncelerle daldım ve o akşam saat altıya kadar uyudum.

X

Akşam yemeği söz konusu bile olamazdı; zaten aklımdan bile geçmedi. Altımda midye kabukları *resim yap, resim yap*, diye fısıldıyorlardı.

Sadece külotumla Küçük Pembe'ye çıkarken rüyamda yürür gibiydim. Radyoyu The Bone'ya ayarladım, *Kız ve Gemi No. 7*'yi duvara dayayıp sehpaya büyük bir tuval yerleştirdim. Wireman resmindeki kadar ol-

masa da, epey büyüktü. Olmayan kolum kaşınıyordu, ama artık bu beni rahatsız eden bir şey değildi; aslında neredeyse arar bile olmuştum.

Radyoda Shark Puppy vardı: Söyledikleri parça "Dig"(*) idi. Harika bir şarkı. Sözleri müthişti. *Hayat aşk ve zevkten ötedir.*

Çok net bir şekilde hatırladığım şey, bütün dünyanın kucak açmış, beni beklediğini hissetmemdi... radyoda gitarlar haykırırken altımda midye kabukları mırıldanırken içimde muazzam bir güç hissediyordum.

Ben bu dünyaya define bulmaya geldim.

Evet, hazine. Ganimet.

Güneş batana ve ay beyaz ışınını denizin üstüne dökene kadar resim yaptım. Sonra o ışık da bitti.

Ertesi gece de.

Bir sonraki gece de.

Daha sonraki de.

Kız ve Gemi No. 8.

Eğer oyunu kuralına göre oynamayacaksan bedelini ödemek zorundasın.

İçimi boşaltıyordum.

XI

Dario Nannuzzi'yi takım elbise ve kravatlı, saçları geriye taranmış haliyle görmek, beni ışıkları yarıya kısılmış Geldbart Konferans Salonu'ndaki mırıldaşan dinleyicilerden daha çok ürkütmüştü... tabii, sahnenin ortasındaki spot ışığıyla aydınlatılmış konuşmacı kürsüsünü saymazsam. Dario'nun kendisinin bile heyecanlı olması -podyuma çıkarken notlarını elinden düşürmüştü- korkularımı daha da artırdı.

(*) Kazmak.

"İyi akşamlar, benim adım Dario Nannuzzi," dedi. "Palm Bulvarı'ndaki Scoto Galerisi'nin küratörlerinden biri ve başmüşterisiyim. Dahası, otuz yıldan beri Sarasota sanat cemiyetinin içinde olan bir kişiyim ve umarım bütün Amerika'da bundan daha üst düzey bir sanat cemiyeti yoktur dersem, övündüğümü düşünmezsiniz."

Dinleyiciler bu sözleri coşkuyla alkışladılar. Wireman daha sonra bu insanların Manet ve Monet arasındaki farkı bilen kişiler olabileceğini söylemişti. Takdimcilerin bu uzun girişleri, sahne kenarında bekleyen asıl konuşmacıları daha çok ürkütmekten başka işe yaramıyordu.

Dario notları arasında sayfa değiştirirken bir kez daha yere düşürecek gibi oldu, ama son anda bunları tutup tekrar dinleyicilere baktı. "Nereden başlayacağımı pek bilmiyorum, ama neyse ki, gerçek yetenek birden ortaya çıkıveriyor ve kendi tanıtımını kendisi yapabiliyor."

Bunu dedikten sonra on dakika boyunca beni tanıtmaya devam etti; tek sayfalık notlarım elimde buruşmuş halde beklerken sözünü ettiği isimler sanki önümden resmi geçit yapar gibi süzülerek geçtiler. Edward Hopper ve Salvador Dali gibi tanıdığım isimler vardı. Yves Tanguy ve Kay Sage gibi tanımadıklarım da. Tanımadığım her isim geçtiğinde kendimi daha çok sahtekâr gibi hissettim. İçimdeki korku artık sadece kafamda değildi; bağırsaklarıma da sımsıkı yapışmıştı. Gaz çıkarma ihtiyacı duydum, ama pantolonumu doldurmaktan korkuyordum. Daha da kötüsü vardı. Konuşmam için hazırladığım her kelime kafamdan uçup gitmiş, sadece fena halde gerçek olan ilk satır kalmıştı aklımda: *Benim adım Edgar Freemantle ve nasıl olup da burada bulunduğumu hiç bilmiyorum.* Bunun dinleyicilerden biraz kıkırdama getirmesini bekliyordum. Ama şimdi böyle olmayacağını anlamıştım. Ne var ki, gerçeğin ta kendisiydi.

Dario ağır ağır devam ederken... Joan Miro bilmemkim, Breton'un Sürrealist Manifestosu gibi şeylerden bahsederken dehşet içindeki eski inşaat müteahhidi buz gibi avucu içinde buruşturduğu tek sayfacık notla-

nıyla bekliyordu. Dilim ölü bir sümüklüböcek gibiydi, belki çatlak bir ses çıkarabilirdim, ama çoğunun sanat akademisi diploması olan, hatta bazılarının sanat *profesörü* olduğu bu iki yüz kişinin karşısında tutarlı iki kelime söylemem mümkün görünmüyordu. En kötüsü de beynimdi. Çılgınca bir öfkeyle dolmak için hazır bekliyordu: kelimeler aklıma gelmeyebilirdi, ama öfke her an patlamaya hazırdı.

"Yeter!" dedi Dario neşeli bir sesle ve içimi kavuran korkuyu tazeleyerek alt kısımlarıma bir kramp gönderdi... üst tarafta dehşet, alt tarafta bokumu zor tutma durumu. Ne bileşimdi ama. "Scoto'nun bahar takviminde yeni bir ressam çıkarmayalı on beş sene oluyor ve şu ana dek bu denli ilgi çeken birini de takdim edebilmiş değiliz. Sanırım birazdan göreceğiniz slaytlar ve dinleyeceğiniz konuşma bunca ilginin ve heyecanın nereden kaynaklandığını açıklamaya yetecektir."

Durumun önemini vurgulamak için durdu. Kaşımın üstünde biriken zehirli bir ter damlacığını kolumla sildim. Kolum bana elli kilodan daha ağır geldi.

"Bayanlar ve baylar, size eski Minnesota'lı, yeni Duma Ada'lı Edgar Freemantle'yi takdim ediyorum."

Müthiş bir alkış patladı. Topçu birliği topyekûn ateşe geçmiş gibi bir ses çıktı. Kendime hemen oradan kaçmamı emrettim. Kendime oraya düşüp bayılmamı emrettim. Ama ikisini de yapmadım. Tıpkı rüyada gibi -ama iyi bir rüya değil- sahneye yürüdüm. Her şey çok yavaş oluyormuş gibiydi. Bütün koltukların dolu olduğunu gördüm, ama hiç kimse oturmuyordu, çünkü herkes ayaktaydı... beni ayakta alkışlıyorlardı. Kubbe tavanı süsleyen resimde dünyevi işlerle hiç ilgilenmeden uçuşan melekler vardı; o an onlardan biri olmayı o kadar çok isterdim ki. Dario elini bana uzatmış halde podyumun kenarında duruyordu. Ters elini uzatmıştı; kendi heyecanı içinde sağ elini uzattığı için ben karşılık olarak uzattığım sol

elimi ters çevirmek zorunda kaldım. Not kâğıdım avuçlarımız arasında iyice buruştu ve yırtıldı. *Bak ne yaptın, bok herif,* dedim içimden... sonra dehşet dolu bir an için bunu yüksek sesle söylemiş olduğumu sanıp mikrofondan bütün salona gideceği korkusunu yaşadım. Dario yanımdan ayrılıp beni kürsüde tek başıma bıraktığı zaman spot ışığının ne kadar parlak olduğunu fark ettim. Esnek mikrofon çubuğu bana yılan oynatıcısının sepetinden başını çıkaran bir kobra yılanı gibi göründü. Alkışlar giderek azalırken bazı insanlar tekrar koltuklarına oturmaktaydılar. Birazdan alkışların yerini beklenti dolu bir sessizlik alacaktı. Benim başlamamı bekleyeceklerdi. Ama benim söyleyecek bir şeyim yoktu. Artık açış cümlem bile kafamdan uçup gitmişti. Dinleyiciler beklemeye devam edecek sessizlik uzayıp gidecekti. Önce bir iki asabi öksürük, ardından mırıldanmalar başlayacaktı. Çünkü hepsi boktan insanlardı. Hepsi de bir boka yaramayan hıyarlardı. Ağzımı açmayı başarsaydım, söyleyeceklerim ağız dolusu öfkeli küfürlerden ibaret olabilirdi.

İlk slaytın gösterilmesini isteyecektim. Belki bu kadarını yapabilirdim, sonra da resimler yardımıyla bir şeyler söyleyebilirdim. Öyle olacağını ummaktan başka çarem yoktu. Not kâğıdıma baktığım zaman bunun sadece yırtılmakla kalmayıp elimin teriyle yazıların okunamayacak hale gelmiş olduğunu da gördüm. Ya bundan ya da stresten gözlerimle beynim arasında kısa devre oldu. Hem birinci slayt neydi? Posta kutusu mu? *Günbatımında Sophora mı?* İkisinin de doğru olmadığına neredeyse emindim.

Artık herkes bekliyordu. Alkışlar tamamen kesilmişti. Amerikan alaylı ressamının ağzını açıp ulumaya başlama zamanı gelmişti. Üçüncü sıranın başında dimdik oturmakta olan Mary Ire'ı gördüm. Wireman'ı aradım. Beni bu işe bulaştırdığı için ona kızgın değildim. Sadece birazdan olacaklar için gözlerimle özür dilemek istiyordum.

Ben ilk sırada oturuyor olacağım, demişti Wireman. *Tam ortada.*

Ve gerçekten de oradaydı. Jack, temizlikçim Juanita, Jimmy Yoshida ve Alice Aucoin, Wireman'ın sol tarafındaydılar. Onun sağındaysa, sıra başında...

Sıra başında gördüğüm adam halüsinasyon olmalıydı. Gözlerimi kırpıştırdım falan, ama adam hâlâ oradaydı. Kocaman, siyah bir yüz, gayet sakin. Salonun dar koltuğuna öyle sıkışarak oturmuştu ki, yerinden kaldırmak için bir manivela gerekebilirdi. Xander Kamen kalın çerçeveli gözlüğüyle bana bakarken onu her zamankinden çok bir ilaha benzettim. Şişmanlıktan kucağı belli olmuyordu, ama göbeğinin üstünde dengelemiş olduğu, kurdeleyle sarılı yaklaşık bir metre uzunluğunda bir hediye kutusu vardı. Benim büyük şaşkınlığımı görünce bir el işareti yaptı: el sallama değildi bu, tuhaf bir selam verişti; parmaklarının ucunu önce geniş alnına, sonra dudaklarına götürdü, son olarak da parmakları açık halde elini benim olduğum tarafa doğru uzattı. Burada, Wireman'ın yanında oturuyor olması dünyanın en normal şeyiymiş gibi gülümsüyordu. Dudaklarıyla bana mesajını gönderdi. *Bunu yapabilirsin.*

Belki de yapabilirdim. Eğer aklımı o andan uzaklaştırabilirsem. Yana doğru düşünmeyi başarırsam.

Wireman'ı düşündüm -daha doğrusu, *Wireman Batıya Bakıyor* resmimi- ve açış cümlem aklıma geliverdi.

Kamen'e başımı salladım. Bana karşılık verdi. Sonra dinleyicilere baktım ve onların da sadece insan olduklarını gördüm. Bütün melekler başımızın üstündeydiler ve artık karanlıkta uçuşuyorlardı. Şeytanlara gelince, herhalde çoğu benim kafamın içindeydi.

"Merhaba..." diye başladım ve sesim mikrofonda patlama sesi gibi çıkınca irkilip geri çekildim. Dinleyiciler güldüler, ama bir dakika önce olsa öfkeleneceğim bu tepkiye aldırmadım. Ne de olsa gülüşmeydi ve kötü niyet yoktu.

Bunu yapabilirim.

"Merhaba," dedim bir kez daha. "Benim adım Edgar Freemantle ve büyük ihtimalle bu işi pek beceremeyeceğim. Öbür hayatımda inşaat işindeydim. Bunu iyi becerdiğimi biliyorum, çünkü devamlı iş alıyordum. Şimdiki hayatımda resim yapıyorum. Ama hesapta hiç topluluk önünde konuşma yapmak yoktu."

Bu kez kahkahalar daha serbest ve daha yaygındı.

"Konuşmama, buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum, diyerek başlayacaktım, ama aslında biliyorum. Bu da iyi bir şey, çünkü söyleyeceklerim bundan ibaret olacak. Bakın, ben sanat tarihi, sanat kuramları, hatta sanat değerlendirmesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım bazılarınız Mary Ire'ı tanıyorsunuzdur."

Bu cümlem kıkırdaşmalara yol açtı, sanki *bazılarınız Andy Warhol'un adını duymuş olabilir,* demişim gibi. Mary şöyle bir etrafına bakındıktan sonra dimdik oturmaya devam etti.

"Scoto Galerisi'ne ilk kez birkaç resmimi getirdiğim zaman Bayan Ire bunları gördü ve benim için Amerikan alaylı ressamı dedi. Bu benim pek hoşuma gitmedi, çünkü ben kimseyle alay ettiğimi hatırlamıyordum."

Yine bir kahkaha salvosu. Bacaklarım artık beton olmaktan çıkmış, yine normal bacak haline gelmişti. Artık kaçabilecek gücü bulmuştum, ama kaçmayı istemediğim gibi, gerekli de görmüyordum. Belki resimlerimi hiç beğenmezlerdi, ama olsun, ben onları beğeniyordum. İsterlerse gülsünler, yuh çeksinler, beğenmediklerini esneyerek veya başka yollarla ifade etsinler, ben yine evime dönüp resim yapmayı sürdürecektim.

Peki ya bayılırlarsa? Aynı hesap.

"Ama Mary, benim için yaptığı şeyleri doğru kelimelerle ifade edemiyor, çünkü kimse bunları ona öğretmemiş, demek istediyse, çok haklıydı."

Kamen memnun görünüyordu, onaylayarak başını salladı. Ve inanılır gibi değil, ama Mary Ire de.

"Böylece geriye sadece benim buraya nasıl geldiğimin hikâyesi kalıyor, öbür hayatımdan bugünlerde yaşamakta olduğum hayata geçerken aştığım köprü."

Kamen kocaman elleriyle sessizce alkışlama hareketi yaptı. Bunu görünce rahatladım. Onu orada görmek bana iyi geliyordu. Gelmeseydi ne olurdu bilmiyorum, ama galiba çok hoş olmazdı.

"Ama bu hikâyeyi sadeleştirmek zorundayım, çünkü arkadaşım Wireman'ın dediği gibi, iş geçmişi hatırlamaya geldiği zaman hepimiz hile yaparız; bunun doğru olduğuna inanıyorum. İnsan çok fazla anlatmaya kalkarsa kendini -ne bileyim- geçmişin 'keşke öyle olsaydı' versiyonunu anlatırken bulabilir."

Aşağıya baktığımda Wireman'ın doğrular gibi başını salladığını gördüm.

"Evet, böyle düşünüyorum, keşke öyle olsaydı versiyonu. Bu yüzden olan biteni kısa tutacağım: inşaat alanında bir kaza geçirdim. Kötü bir kaza. Bir vinç geldi, içinde bulunduğum kamyoneti ve beni ezdi. Sağ kolumu kaybettim, az kalsın hayatımı da kaybediyordum. Evliydim, ama evliliğim parçalandı. Delirmek üzereydim. Şimdi o durumumu daha açık bir şekilde görebiliyorum; o zaman bildiğim tek şey kendimi çok kötü hissettiğimdi, çok kötü. Başka bir dostum, Xander Kamen adında bir adam, bir gün bana herhangi bir şey beni mutlu eder mi, diye sordu. Bu benim..."

Sustum. Kucağında uzun hediye paketiyle oturan Kamen gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Onun o soğuk sonbahar günü Lake Phalen'deki oturma odasında, yanında kocaman çantasıyla oturuşunu hatırladım. İntihar etmeyi ve hepsi karanlığa çıkan binlerce yol düşündüğümü hatırladım.

Sessizlik uzuyordu, ama artık bundan korkmuyordum. Dinleyicilerimin de aldırdığı yoktu. Benim böyle dalıp gitmem doğal kabul ediliyordu. Ne de olsa ben bir *ressamdım.*

"Mutluluk fikri... en azından benim anladığım biçimiyle... çok uzun zamandır düşünmediğim bir şeydi," dedim. "Ailemin geçimini sağlamayı düşünürdüm, şirketimi kurduktan sonra çalışanlarımın işsiz kalmamalarını düşünür oldum. Başarılı olmayı da düşündüm ve bunun için çaba sarf ettim, çünkü birçok insan benim başarısız olmamı bekliyordu. Sonra bu kaza oldu. Her şey değişti. O zaman bir de baktım ki..."

Aradığım kelimeye ulaşmak için iki elimi birden uzattım, ama dinleyiciler sadece birini görebildiler. Belki biraz da çotuğumun seğirdiğini fark etmişlerdir.

"Mutluluk anlamında kullanabileceğim hiçbir kaynağım yoktu." Omuzlarımı salladım. "Arkadaşım Kamen'e eskiden resim çizdiğimi, ama uzun zamandan beri bunu hiç yapmadığımı söyledim. Bana tekrar başlamamı tavsiye etti, neden diye sorduğum zaman da bana gecelere karşı önlem almam gerektiğini söyledi. O gün ne demek istediğini anlamamıştım, çünkü sancılar içindeydim ve kafam karmakarışıktı. Şimdi daha iyi anlıyorum. İnsanlar gece oldu derken karanlık bastı, karanlık çöktü gibi ifadeler kullanırlar, ama burada gece doğuyor. Güneş battıktan sonra körfezde gece doğuyor. Bunu görmek beni hayretler içinde bıraktı."

Hiç planlamadan bu kadar güzel konuşabilmem de hayret vericiydi. Sağ kolumdan ses çıkmıyordu. İğneyle tutturulmuş ceket kolu içinde kendi halinde bir çotuktu.

"Lütfen, bütün ışıkları kısabilir miyiz? Benimkini de, lütfen."

Kumanda masasını Alice yönetiyordu; hiç oyalanmadan dediğimi yaptı. Bana yönelmiş olan spot ışık kısıldı ve fısıltı haline geldi. Bütün salonu bir loşluk sarmıştı.

"İki hayatım arasındaki köprüyü aşarken şunu fark ettim ki, bazen güzellik hiç umulmadık bir yerden çıkabiliyor. Bu pek özgün bir fikir sayılmaz, değil mi? Basmakalıp bir ifade... biraz Florida günbatımlarına

benziyor. Ama yine de gerçek ve gerçeğin de söylenmesi gerekir, eğer yeni bir biçimle söyleyebiliyorsan. Ben bunu resimde yansıtmak istedim. Alice ilk slaytı görebilir miyiz, lütfen?"

Üç metreye iki buçuk ebadındaki ekranda ilk resim belirdi; koyu pembe midye kabukları üstünde yükselen üç tane gösterişli gül. Evin gölgesi altında oldukları için koyu renkteydiler. Dinleyiciler hep bir ağızdan iç çekince kısa bir rüzgâr esmiş gibi ses çıktı. Bu sesi duyunca, resmi anlayanların, onda bir şey görenlerin sadece Wireman ve Scoto'dakilerin olmadığını da anlamış oldum. Karşılarına hiç beklemedikleri bir şey çıkan insanlar gibi solukları kesilmişti.

Sonra da alkışlamaya başladılar. Dolu dolu bir dakika sürdü. Sersemlemiş bir halde kürsüye tutunarak öylece kalakaldım.

Sunumun geri kalanı yirmi beş dakika sürdü, ama hatırımda pek bir şey kalmadı. Rüyada bir slayt gösterisi yapar gibiydim. Her an hastane yatağımda ateşler ve acılar içinde, morfin verin, diye yalvararak uyanacağımı sanıyordum.

XII

O rüyadaymış hissi konferans sonrasında Scoto'daki resepsiyonda da devam etti. İlk küçük kadeh şampanyamı bitirir bitirmez elime ikincisi tutuşturuldu. Tanımadığım insanlar şerefime kadeh kaldırıyorlardı. Arada bir taktir sesleri yükselirken ben yeni arkadaşlarımı görmek için bakındım, ama onları bir türlü göremedim.

Aslında bakınmak için de pek zamanım olmuyordu. Tebriklerin sonu gelmeyecekmiş gibiydi. Hem konuşmam hem de resimlerim için. Neyse ki, tekniğim hakkında daha ayrıntılı yorumlarla karşılaşmıyordum, çünkü resimlerimin asılları (sağlama almak için birkaç tane de boyalı ka-

lem eskizim) arka odalardan birinde kilit altına alınmıştı. Tek kollu bir adamın resepsiyonda ezilmekten kurtulmasının sırrının, sağlam pençesinde salama sarılı bir karides tutması olduğunu keşfettim.

Mary Ire yanıma gelip röportaj randevumuz hâlâ geçerli mi, diye sordu.

"Tabii," dedim. "Ama az önce söylediklerimden başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Galiba bu akşam her şeyi söylemiş oldum."

"Bir iki şey düşünüp buluruz," dedi ve o bin dokuz yüz ellilerden kalma yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardından bana göz kırptı. Elindeki kadehi dolaşan garsonlardan birine verdikten sonra, "Yarın değil, öbür gün," dedi. "*À bientôt, monsieur.*"

"Tabii," dedim. İçimden, bir daha benimle Fransızca konuşacaksa, Manet beremi giyene kadar beklemesini söylemek geldi. Mary Ire, Dario'nun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra salondan çıkıp gitti.

Jack yanıma gelirken birkaç kadeh şampanya almayı ihmal etmedi. Yanında pembe elbisesi içinde çok şık görünen temizlikçim Juanita vardı. Juanita şampanyayı pas geçip karides aldı. Jack, onun reddettiği kadehi bana uzattı, birlikte kadeh tokuşturduk.

"Tebrikler, patron... salonu inlettin."

"Sağ ol, Jack. Nihayet anlayabildiğim bir yorum duydum." Şampanyamdan bir yudum alıp (zaten o küçük kadehler bir yudumluktu) Juanita'ya döndüm. "Çok güzel görünüyorsun."

"*Gracias,* Bay Edgar," dedi ve etrafına bir göz attı. "Bu resimler güzel, ama sizinkiler çok daha güzel."

"Teşekkür ederim."

Jack, kadının eline bir karides daha tutuşturdu. "Bize birkaç saniye izin verebilir misin?"

"Elbette," dedi Juanita.

Jack, beni bir Gerstein heykelinin yanına çekti. "Bay Kamen, Wireman'a kalabalık dağıldıktan sonra kütüphanede biraz kalabilir miyiz, diye sordu."

"Öyle mi?" İçimde bir endişe kıpırtısı oldu. "Neden?"

"Günün büyük bir kısmını yolda geçirdiğini ve uçak koltuklarıyla arasının pek iyi olmadığını söylüyor." Jack güldü. "Wireman'a bütün gün yüksek bir şeyin üstünde oturmakta olduğunu ve artık oradan aşağıya yumuşak bir iniş yapmak istediğini söyledi."

Kahkahayı bastım. Ama çok da duygulanmıştım. Kamen'in vücut ölçülerindeki bir insan için toplu taşıma araçlarında yolculuk yapmak kolay değildi. Düşününce, onun uçak tuvaletlerindeki o daracık klozete oturmasının imkânsız olduğunu anladım. Zor da olsa, ayakta durup işeyebilirdi, ama oturamazdı. Sığması mümkün değildi.

"Her neyse, Wireman, Bay Kamen'in rahatlamayı hak ettiğini söylüyor. Sizin anlayacağınızı söyledi."

"Anlıyorum," dedim ve yanımıza gelmesi için Juanita'ya işaret ettim. Kültür akbabaları etrafında dolanırken en cici elbisesi içinde çok yalnız görünüyordu. Ona sarıldım, o da başını kaldırıp bana gülümsedi. Tam onu bir kadeh şampanya almaya razı edecekken Wireman ve elinde hediye paketiyle Kamen yanımıza geldiler. Beni görünce Kamen'in yüzü aydınlandı; bu bana onca alkıştan, hatta ayakta alkışlanmaktan bile daha güzel geldi.

Geçen garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alıp ona uzattım. Sonra da iri cüssesine yettiği kadar kolumu ona doladım. O da bana sarılınca hâlâ hassas olan kaburgalarımdan bir isyan çığlığı yükseldi.

"Edgar, harika görünüyorsun. O kadar sevindim ki. Tanrı iyidir, dostum. Tanrı iyidir."

"Sen de öylesin," dedim. "Nasıl oldu da Sarasota'ya geldin? Wireman mı haber verdi?" Çizgili şemsiye altındaki *yoldaşıma* döndüm. "Sendin,

değil mi? Kamen'i aradın ve konferansımdaki Gizemli Konuk olmasını istedin."

Wireman hayır anlamında başını iki yana salladı. "*Pam*'i aradım. Bu konferansın seni ne kadar korkuttuğunu anlayınca telaşlandım. Pam, bana kazadan sonra Dr. Kamen'den başka kimseyi dinlemediğini anlattı. Ben de onu aradım. Bu kadar kısa zaman önce haber alıp da gelebileceğini sanmıyordum, ama işte geldi."

"Sadece gelmedim, bir de sana kızlarından bir armağan getirdim," dedi Kamen, bana kutuyu uzatarak. "Ama elimdeki stokla idare etmek zorundasın, çünkü dükkânlara bakacak zamanım yoktu. Korkarım hayal kırıklığına uğrayabilirsin."

Birden hediyenin ne olduğunu anladım ve ağzımın kuruduğunu hissettim. Ama yine de kutuyu çotuğumun arasına sıkıştırıp kurdeleyi çözdüm ve paket kâğıdını yırtıp açtım. Bunları Juanita'nın aldığının farkında bile değildim. Bir çocuk tabutuna benzeyen karton bir kutuydu. Tabii. Başka neye benzeyecekti ki? Kapağına **DOMİNİK CUMHURİYETİNDE YAPILMIŞTIR** yazısı damgalanmıştı.

"Çok klas bir şey, doktor," dedi Wireman.

"Korkarım daha iyi bir şey yapacak zamanım yoktu," dedi Kamen.

Sesleri uzaktan geliyor gibiydi. Juanito kutunun kapağını açtı. Sanırım bunu Jack aldı. Ve Reba gözlerini dikmiş bana bakıyordu, bu kez üstünde mavi yerine kırmızı bir elbise vardı, ama elbise üstündeki puanlar aynıydı; tıpkı parlak siyah ayakkabıları gibi. Cansız kızıl saçları ve mavi gözleriyle bana *Ouuuu, seni kaka adam! Onca zamandır bunun içindeydim*, diyordu.

Kamen'in hâlâ uzaktan gelen sesini duydum. "Sana hediye olarak bir oyuncak bebek alma fikri Ilse'nindi. Ablasıyla telefonda konuştuktan sonra buna karar vermiş."

Tabii, bu Ilse'nin fikri olmalıydı. Galeride süregelen sohbetlerin mırıltısı bana Büyük Pembe'nin altındaki midye kabuklarını hatırlattı. Yüzüme mıhlanmış olan *çok naziksiniz gülümsemesi* hâlâ yerinde duruyordu, ama o anda birisi sırtımdan dürtecek olsa çığlığı basardım herhalde. *Duma Adası'na sadece Ilse geldi. El Palacio'nun ötesindeki yoldan sadece Ilse gitmişti.*

Ne kadar uyanık da olsa, Kamen'in ortada bir terslik olduğunu anladığını sanmam, ama ne de olsa bütün gün yolculuk yapmıştı ve pek formda olduğu söylenemezdi. Diğer taraftan Wireman başını hafifçe eğmiş, kaşları çatık halde beni izliyordu. Zaten o güne kadar Wireman, beni Kamen'den çok daha iyi tanımıştı.

"Sende zaten bir tane olduğunu biliyormuş," diyordu Kamen. "İki tane olursa, iki kızını birden hatırlatır, diye düşünmüş, Melinda da ona hak vermiş. Ama tabii, elimde Lucy'lerden başka bir şey olmadığı için..."

"Lucy'ler mi?" diye sordu Wireman bebeği alarak. Paçavra tıkılı pembe bacaklar sallanıyor, mavi gözler boş boş bakıyordu.

"Bunlar sence de Lucille Ball'a benzemiyor mu? Bu bebekleri bazı hastalarıma veriyorum, tabii onlar da istedikleri gibi isim veriyorlar. Seninkinin ismi nedir, Edgar?"

Bir an o eski buzlanma beynime çöktü ve içimden *Rhonda Robin Rachel,* arkadaşını otur, *mittiğimin koltağına otur,* diye geçirirken *KIRMIZIYDI*, diye düşündüm.

"Reba," dedim. "Şu folk şarkıcısı gibi."

"Hâlâ yanında mı?" diye sordu Kamen. "Ilse yanında olduğunu söyledi."

"Evet," dedim ve aklıma Wireman'ın, Şans Topu'nda nasıl gözlerini kapatıp numaraların doğru yere oturuşunu işitebildiği hakkındaki konuşması geldi. *Klik* ve *klik* ve *klik.* Şimdi bunu işitebiliyorum, diye düşündüm.

Wireman Batıya Bakıyor resmini bitirdiğim gece Büyük Pembe'ye fırtınadan kaçan ziyaretçilerim olmuştu. Elizabeth'in boğulmuş olan ablaları Tessie ve Laura Eastlake. Şimdi kader Büyük Pembe'de bir kez daha ikizler olmasını istemişti, ama neden?

Çünkü bir şey elini uzatmıştı, nedeni buydu. Bir şey uzanıp bu fikri kızımın beynine sokmuştu. Bu da oyundaki son klik, sepete düşen son ping pong topuydu.

"Edgar?" dedi Wireman. "Sen iyi misin, *dostum?*"

"Evet," dedim ve güldüm. Parlak ışıkları ve renkleriyle dünya yine karşımdaydı. Kendimi zorlayarak bebeği hâlâ şaşkın gözlerle bakan Juanita'dan aldım. Kolay iş değildi, ama başardım. "Teşekkür ederim, Dr. Kamen Xander."

Kamen omuz silkip ellerini yana açtı. "Kızlarına teşekkür et, özellikle de Ilse'ye."

"Edeceğim. Bir şampanya daha kim ister?"

Hepsi istiyordu. Yeni bebeğimi kutusuna koyarken iki şey için kendime söz verdim. Birincisi, iki kızım da bu lanet şeyi görünce ne kadar korktuğumu asla bilmeyecekti. Diğeriyse, iki kız kardeşin, iki *canlı* kız kardeşin aynı anda asla Duma Adası'na ayak basmayacaklarıydı. Elimde olursa, hiçbiri ayak basmayacaktı.

Bu sözümü sonuna kadar tuttum.

12– Başka Bir Florida

I

"Pekâlâ, Edgar, sanırım sonuna geldik gibi."

Mary yüzümde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü güldü. "O kadar korkunç muydu?"

"Hayır," dedim; her ne kadar tekniğim hakkındaki soruları beni huzursuz ettiyse de, o kadar korkunç olmamıştı. Özetle bütün tekniğim nesneye bakmak ve fırçayı boyaya daldırmaktan ibaretti. Tekniğim buydu, işte. Peki beni etkileyen şeyler nelerdi? Ne diyebilirdim ki? Işık. İşin özü hep ışıktı; hem bakmaktan zevk aldığım resimlerde hem de resmini yapmak istediğim şeylerde. Bunun nesnelerin yüzeyine ne yaptığı ve içinde ne olduğunu önerir gibi, araştırır gibi olması. Ama bu sözler pek bilimsel olmamıştı; bana son derece şabalakça geldi.

"Peki," dedi Mary. "Son konu: kaç tane resim daha var?"

Mary Ire'ın Davis Adaları'ndaki mükellef dairesinde oturuyorduk. Muazzam oturma odası neredeyse boş gibiydi; bir ucunda bir kanepe, diğer ucunda iki tane koltuk vardı. Görünürde hiç kitap yoktu, ama televizyon da yoktu. Doğu tarafındaki duvarda büyük bir David Hockney tablosu asılıydı. Mary ile kanepenin iki ayrı ucunda oturuyorduk. Not defteri kucağındaydı; kanepenin kolu üstünde bir kül tablası duruyordu. İkimizin arasında büyük, gümüş bir Wollensak teyp cihazı vardı. En azından elli yıllık olmalıydı, fakat makaraları hiç ses çıkarmadan dönüyordu. Alman mühendisliğinin harikası.

Mary hiç makyaj yapmamıştı, ama dudaklarını parlak gösteren bir cila sürdüğü belliydi. Özensiz gibi görünen bir şekilde yukarıdan bağlanmış saçları ona hem çok zarif hem de pasaklı bir hava veriyordu. İngiliz sigarası içiyor, arada bir Skoç viskisini yudumluyordu (ben viski ikramını reddedip şişe suyu isteyince hayal kırıklığına uğramıştı). Pamuklu pantolonu terzi elinden çıkmıştı. Yüzü yaşlı, kullanılmış ve seksi görünüyordu. En iyi günleri sırasında herhalde sinemalarda *Bonnie ve Clyde* filmi oynuyor olmalıydı, ama gözleri hâlâ soluk kesiciydi; kenarlarında çizgiler, gözkapaklarında çatlaklar olmasına rağmen hiç göz makyajı yapmamıştı. Sophia Loren'in gözleri gibiydi.

"Konferansta yirmi iki slayt gösterdin. Dokuzu kalem eskiziydi. Bunlar çok ilginçti, ama küçüktü. Dokuz yağlıboya vardı, çünkü slaytlardan üçü *Wireman Batıya Bakıyor* tablosunun değişik açılardan çekilmiş resimleriydi. Peki, kaç tane daha tablon var? Gelecek ay Scoto'da kaç tablo sergileyeceksin?"

"Kesin bir sayı veremem," dedim. "Çünkü hâlâ her an resim yapıyorum, ama sanırım şu anda, yirmi tane daha var."

"Yirmi," diye tekrarladı Mary Ire alçak sesle. "Yirmi tane daha."

Bana bakış tarzından huzursuz oldum ve yerimde kıpırdandım. Kanepe gıcırdadı. "Galiba, tam olarak yirmi bir olabilir." Tabii, hiç saymadığım birkaç resim vardı. Örneğin, *Sebeplenen Arkadaşlar*. Artık *Candy Brown'ın Soluğu Kesilirken*, diye andığım resim. Kırmızı cüppe eskizi.

"Yani hepsi otuz ediyor."

Ben de aklımdan topladım, yerimde biraz daha kıpırdandım. "Sanırım öyle."

"Bunun ne kadar hayret verici olduğunun farkında değilsin. Yüz ifadenden böyle olduğunu anlıyorum." Mary ayağa kalktı, kül tablasını kanepenin arkasındaki çöp kutusuna boşalttıktan sonra elleri cebinde Hockney

tablosunun önüne geçip resme baktı. Resimde küp şeklinde bir ev ve masmavi bir yüzme havuzu görünüyordu. Havuzun başında siyah mayolu bir genç kız vardı. İri göğüsleri, esmerleşmiş uzun bacakları ve siyah saçları olan bir kız. Gözündeki güneş gözlüğünün her bir camına minicik bir güneş yansıması kondurulmuştu.

"Bu resim orijinal mi?" diye sordum.

"Evet," dedi arkasına dönmeden. "Mayolu kız da orijinal. 1962 yılındaki Mary Ire. Tampa'daki Gidget'te." Bana döndü, yüz ifadesi sertleşmişti. "O teybi kapatsana. Röportaj bitti."

Teybi kapattım.

"Beni iyi dinlemeni istiyorum. Dinler misin?"

"Elbette."

"Tek bir tablo üstünde aylarca çalışıp senin yaptıklarının yarısı kadar iyi eser çıkaramayan ressamlar vardır. Tabii, bunların çoğu sabahlarını bir gece önce fazla kaçırdıkları içkinin etkisinden kurtulmaya çalışarak geçirirler. Ama sen, bu eserleri montaj bandında çalışan biri gibi üretiyorsun. Bir magazin ressamı ya da çizgi roman ressamı gibi!"

"İnsanın yaptığı işte çok çalışması gerektiği inancıyla büyüdüm, herhalde bundan olsa gerek. Şirketimin başındayken çok daha uzun saatler çalışırdım, çünkü bir insanın sahip olabileceği en acımasız patron kendisidir."

"Herkes için geçerli değil, ama öyle olduğu zaman da, gerçekten öyledir. Biliyorum."

"Yaptığım şey sadece bu anlayışı şimdi yaptığım işte uygulamak oldu. Ve iyi de oluyor. Hatta iyiden de öte. Radyoyu açıyorum -sanki başka bir âleme girmiş gibiyim- ve resim yapıyorum." Yüzüm kızarıyordu. "Sürat rekoru falan kırmaya niyetim yok..."

"Bunu *biliyorum,*" dedi. "Söyler misin, hiç tıkandığın oluyor mu?"

"Tıkanma mı?" Boru tıkanmasını falan biliyordum, ama onun dışında hiçbir anlamını bilmiyordum. "O ne demek?"

"Boş ver. *Wireman Batıya Bakıyor* resminde... bu arada onu muhteşem bulduğumu söylemeliyim... *o beyin...* çehreyi nasıl oturttun?"

"Birkaç resim çekmiştim," dedim.

"Eminim, çekmişsindir hayatım, ama portreyi yapmaya başladığında çehreyi nasıl oturttun?"

"Ben... aslında..."

"Üçüncü göz kuralını mı uyguladın?"

"Üçüncü göz kuralı mı? Ben hiç böyle bir kural duymadım."

Bana sevecen bir ifadeyle baktı. "Modelin gözleri arasındaki doğru boşluğu vermek için ressamlar çoğu zaman iki göz arasında üçüncü bir göz olduğunu hayal ederler. Peki ya ağız? Onu ortalamak için kulakları mı kullandın?"

"Hayır... yani, böyle bir şeyin yapılması gerektiğini bilmiyordum." Artık bütün vücudumun kızardığını hissediyordum.

"Sakin ol," dedi Mary. "Bunu bu kadar iyi yapmışken sana birtakım abuk sabuk resim akademisi kurallarını kullanmanı tavsiye edecek değilim. Sadece..." Başını iki yana salladı. "Geçen kasımdan beri otuz tablo mu yaptın? Hayır, daha da kısa bir zaman içinde, çünkü buraya gelir gelmez resim yapmaya başlamamışsın."

"Tabii, önce resim malzemeleri almam gerekti," dedim. Mary öyle bir gülme krizine girdi ki, ardından gelen öksürüğü geçirmek için bir yudum viski içti.

Tekrar konuşabilecek hale geldiğinde, "Eğer ezilip neredeyse ölecek olmak, üç ayda otuz tablo yaptırıyorsa," diye başladı. "Galiba kendime bir vinç bulsam iyi olacak."

"Hiç tavsiye etmem," dedim. "İnan bana." Kalkıp pencere kenarına gittim ve aşağıdaki Adalia Caddesi'ne baktım. "Evin çok güzel."

O da yanıma geldi, birlikte dışarıya baktık. Yedi kat altımızdaki kaldırım kafesi sanki New Orleans'tan buraya taşınmış gibiydi. Ya da Paris'ten.

Elinde uzun bir ekmek kemiren bir kadın kaldırımda yürüyor, kırmızı eteklíği çalkalanıyordu. Bir yerlerden gitarla çalınan bir blues parçası duydum. "Söyler misin, Edgar... buradan dışarıya baktığın zaman gördüklerin bir ressam olarak mı yoksa eski bir inşaatçı olarak mı ilgini çekiyor?"

"İkisi de," dedim.

Güldü. "İyi cevap. Davis Adaları tamamen yapaydır... Dave Davis adındaki bir adamın beyin ürünü. Adını hiç duymuş muydun?"

"Hayır."

"İşte şöhretin geçici bir şey olduğunun kanıtı. O parıltılı yirmili yıllarda Davis burada, Suncoast'ta tanrı gibi bir şeydi."

Kolunu açarak aşağıdaki dolambaçlı sokakları gösterirken kolundaki bilezikler şıngırdadı; yakınlarda bir yerde bir kilise çanı saatin iki olduğunu duyuruyordu.

"Hillsborough Nehri ağzından başlayarak bütün o bataklığı kuruttu. Tampa belediyesinin önde gelenleriyle konuşup hem hastaneyi hem de radyo evini buraya nakletmeye ikna etti. O günlerde radyo büyük hadiseydi ve sağlık hizmetlerinden daha önemliydi. Apartman kavramı henüz daha bilinmeyen bir şeyken, sıra dışı ve çok güzel apartmanlar inşa etti. Oteller ve gösterişli gece kulüpleri yaptı. Parasını da kaygısızca savuruyordu, bir güzellik kraliçesiyle evlendi, boşandı, sonra onunla bir daha evlendi. Serveti milyonlarca doları buluyordu; o günlerin bir milyon doları bugünün on iki milyon doları eder. En iyi arkadaşlarından biri de Duma Adası kıyısında yaşıyordu. John Eastlake. Bu adı hiç duydun mu?"

"Tabii. Kızıyla tanıştım. Ona arkadaşım Wireman bakıcılık yapıyor."

Mary yeni bir sigara yaktı. "Dave de John da Karun gibi zengindiler... Dave arazi ve inşaat spekülasyonlarıyla, John ise fabrikalarıyla. Ama Davis tam bir tavuskuşuyken John sade, kahverengi bir çalıkuşu gibiydi. Bu da onun için iyi oldu, çünkü tavuskuşlarına ne yaparlar, bilirsin, değil mi?"

"Kuyruk tüylerini kesip alırlar."

Sigarasından bir nefes çekip dumanı burun deliklerinden üfürdü. "Doğru söyledin. 1925 yılında Florida'da arsa piyasası çöktü ve bu durum eyaleti kökünden sarstı. Dave Davis bütün servetini şurada gördüğün yerlere yatırmıştı." Eliyle zikzaklı sokakları ve pembe binaları işaret etti. "1926 yılında çeşitli başarılı yatırımları karşılığında Davis'in dört milyon dolar alacağı vardı, ama otuz bin civarında bir şey toplayabildi."

Babamın deyişiyle, kaplan sırtına binmeyeli çok uzun zaman olmuştu... babam bu ifadeyi kaynaklarını aşırı zorlayıp alacaklarını atlatmak ve kayıtlarla oynamak zorunda kalan işadamları için söylerdi. Freemantle Şirketi'nin en sıkıntılı ilk günlerinde bile ben o duruma düşmemiştim. Ama yine de, çoktan ölmüş olduğunu sandığım Dave Davis için üzüntü duydum.

"Kendi borçlarının ne kadarını kapatabildi? Hiç kapattığı oldu mu?"

"Önceleri bunu yapabiliyordu. Ülkenin başka taraflarında ekonomik canlanma yıllarıydı."

"Bu konuyu çok iyi biliyorsun."

"Suncoast sanatı benim tutkumdur, Edgar. Suncoast tarihiyse hobim."

"Anlıyorum. Demek ki, Davis arsa piyasası çöktüğü halde ayakta kalmayı başardı."

"Bir süre için. Sanırım ilk etapta zararlarını karşılamak için hisseleri ni satmıştır. Arkadaşları da ona yardım etti."

"Eastlake?"

"John Eastlake, onun baş koruyucu meleğiydi. Tabii, bir de Dave'nin adada stok yaptığı kaçak içkilerin de katkısı olabilir."

"O işi de yaptı mı?" diye sordum.

"*Olabilir,* dedim. Başka bir zamandan ve başka bir Florida'dan söz ediyoruz. Burada bir süre daha yaşarsan içki yasağı günlerine ait çok

renkli hikâyeler duyabilirsin. Yani, içki kaçakçılığı yapsa da yapmasa da, John Eastlake olmasaydı, Davies 1926 yılı Paskalya'sına gelindiğinde beş parasız kalırdı. John zampara değildi, Davis ve bazı arkadaşları gibi gece kulüplerine, randevuevlerine dadanmazdı. 1923 yılından beri duldu; sanırım arada bir kendini çok yalnız hissettiğinde Dave, arkadaşına bir kadın ayarlıyordu. Ama 1926 yazı olduğunda Davis gırtlağına kadar borca batmıştı. Artık onu eski dostları bile kurtaramazdı."

"O da karanlık bir gecede ortadan kayboldu."

"Kaybolmasına kayboldu, ama karanlık bir gecede değil. Bu, Davis'in tarzı değildi. 1926 Ekim'inde, Esther Kasırgası hayatı boyunca yaptığı eserleri yerle bir ettikten bir ay sonra, yanında koruması ve yeni kız arkadaşıyla birlikte yelkenli bir yatla Avrupa'ya doğru yola çıktı. Koruması ve yeni kız arkadaşı sağ salim Fransa'ya vardılar, ama yanlarında Dave Davis yoktu. Hiçbir iz bırakmadan denizde kaybolmuştu."

"Bana anlattığın bu hikâye gerçekten oldu mu?"

Parmakları arasındaki sigara bu görünüşü bozsa da, izci selamı verir gibi sağ elini kaldırdı. "Sonuna kadar gerçek. 1926 Kasım'ında burada onun anısına bir tören yapıldı." Eliyle körfez yönünü işaret etti. "En az dört yüz kişi bu törene katıldı; anladığım kadarıyla bunların çoğu tavuskuşu tüylerinden payını almış kadınlardı. Konuşmacılardan biri de John Eastlake'di. Denize tropik çiçeklerden oluşan bir çelenk attı."

Mary iç geçirince soluğunun kokusunu aldım. Kadının içkiyi iyi kaldırdığına ve iyice kafayı bulmuş olduğundan da kuşkum yoktu.

"Eastlake tabii ki, arkadaşını kaybettiğine çok üzülmüştü," dedi Mary. "Ama eminim bir yandan da Esther Kasırgası'nı zarar görmeden atlatabildiği için kendini kutluyordu; eminim diğerleri de. Ama altı ay sonra denize iki çelenk daha atacağından habersizdi. Bir değil, iki kızını birden kaybetti. En büyüklerini de sayarsan üç demek lazım herhalde.

Kız, Atlanta'ya kaçtı. Babasının fabrikalarından birinde çalışan bir ustabaşıyla, yanılmıyorsam. Tabii, bu iki kızını körfezde kaybetmekle aynı şey değil. Tanrım, bu gerçekten korkunç bir şey olmalı."

"KAYBOLDULAR," dedim. Wireman'ın bana sözünü ettiği gazete manşetini hatırlayarak.

Aniden bana baktı. "Demek sen de bir araştırma yapmışsın."

"Ben değil, Wireman. Yanında çalıştığı kadının geçmişini merak etmiş. Ama bu Dave Davis'le olan ilişkileri bildiğini sanmam."

Mary birden düşüncelere daldı. "Acaba Elizabeth ne kadarını hatırlıyordur?"

"Bugünlerde kendi adını bile hatırlamıyor," dedim.

Mary bir kez daha bana baktıktan sonra sigarasını söndürmek için kül tablasının bulunduğu yere gitti. "Alzheimer mı? Söylentileri duymuştum."

"Evet."

"Buna çok üzüldüm. Dave Davis hakkındaki hikâyenin ayrıntılarını ondan öğrenmiştim. İyi olduğu zamanlarda. Onunla her an görüşürdük, aynı çevrelerdeydik. Salmon Point'te kalan ressamların çoğuyla röportaj yaptım. Ama sen oraya başka bir isim vermişsin, değil mi?"

"Büyük Pembe."

Güldü. "Şirin bir şey olduğunu biliyordum."

"Orada kaç ressam kaldı?"

"Pek çok. Sarasota veya Venice'de konferans vermeye, belki de bir süre resim yapmaya gelirlerdi, ama Salmon Point'te kalanlar pek resim yapmadılar. Elizabeth'in konuğu olarak orada kalanların çoğu için Duma Adası sadece bedava tatil yaptıkları bir yerdi."

"Evi karşılıksız mı veriyordu?"

"Evet," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Sarasota Sanat Cemiyeti konferans ücretini öderken Elizabeth de kalacakları yeri sağlıyordu, Salmon

Point, *namı-diğer* Büyük Pembe. Ama sana böyle bir ikram olmadı, değil mi? Belki gelecek sefere. Özellikle de sen orada gerçekten *çalıştığın* için. Sana orada kalıp da fırçasını bile ıslatmamış en az altı ressam sayabilirim." Mary kanepeye doğru yürüdü, kadehini aldı ve içindekini bir dikişte boşalttı.

"Elizabeth'te Dali'nin Büyük Pembe'de yapmış olduğu bir eskiz var," dedim. "Gözlerimle gördüm."

Mary'nin gözleri parladı. "Ya, evet, Dali. Dali buraya *bayılıyordu,* ama buna rağmen fazla kalmadı."

"Sence Elizabeth neden Büyük Pembe'yi bir ressam dinlenme evine çevirdi? Oldum olası sanatçı hamisi miydi?"

Mary şaşırır gibi oldu. "Arkadaşın sana söylemedi mi? Belki o da bilmiyordur. Yerel efsaneye göre, Elizabeth'in kendisi de bir zamanlar az çok önemli bir ressammış."

"Ona hiç sordun mu bunu?"

"Elbette sordum, budala. Benim işim insanlara soru sormak." Artık hafiften ayakta sallanmaya başlıyordu. Sophia Loren gözleri de belirgin şekilde kanlanmıştı.

"Ne dedi, peki?"

"Ciddiye alınacak bir şey değilmiş. Bana, 'Yapabilenler yapar, yapamayanlar da sen ve ben gibi, yapabilenlere *destek* olurlar,' dedi."

"Mantıklı," dedim.

"Bana da öyle geldi," dedi Mary, yeni doldurduğu kadehinden bir yudum daha alarak. "Buradaki tek sorun, ona inanmamış olmam."

"Neden inanmadın?"

"Bilmem, inanmadım işte. Aggie Winterborn adında, Tampa *Tribune* gazetesinde dedikodu köşesi olan eski bir dostum vardı, ona, Elizabeth'ten bahsetmiştim. Bu dediğim, Dali'nin varlığıyla Suncoast'ı şereflendirdiği

günlerde oluyor, sanırım 1980'di. Bir barda oturuyorduk -o günlerde zaten hep barlardan birinde olurduk- konu efsanelerin nasıl doğduğuna geldi. Ona, Elizabeth'in bir zamanlar çocuk Rembrandt olarak kabul edilme hikâyesinden bahsettim. Toprağı bol olsun, Aggie de bana bunun efsane değil, gerçek olduğunu söyledi. Hatta bir gazetede bununla ilgili bir haber bile okumuş."

"Araştırdın mı?"

"Tabii ki, araştırdım. Bildiğim her şeyi yazmam..." bana bir göz kırptı. "ama her şeyi *bilmek* isterim."

"Ne bulabildin?"

"Hiçbir şey. Ne *Tribune*'de ne de Sarasota veya Venice gazetelerinde. Belki de palavraydı. Kim bilir, belki babasının Dave Davis'in viski stokunu Duma Adası'nda sakladığı da palavraydı. Ama, Aggie Winterborn'un hafızasına çok güvenirim. Ayrıca, bir de bunu sorduğum zaman Elizabeth'in yüzündeki ifade var."

"Nasıl bir ifadeydi?"

"*Sana* -söyleyecek- değilim gibisinden bir ifade. Ama bu dediğim çok uzun zaman önce oldu; o günden beri köprünün altından çok alkol aktı ve artık bunu ona da soramazsın, değil mi? Söylediğin kadar kötü durumdaysa."

"Evet, ama belki biraz açılır. Wireman daha önce de böyle olduğunu söyledi."

"Öyle olacağını ümit edelim," dedi Mary. "Elizabeth nesli tükenmiş insanlardan biridir, biliyor musun? Florida yaşlı insanlarla dolu -boşuna buraya Tanrı'nın bekleme odası dememişler- ama çok azı burada büyümüştür. Elizabeth'in hatırladığı, eskiden *hatırladığı* Suncoast bambaşka bir Florida'ydı. Şimdiki gibi, kapalı stadyumlarla, her bir yana açılan turnikeli yollarla dolmamıştı. Burası benim de çocukluğumun geçtiği Flori-

da değil. Benim zamanımda Sarasota'da insanlar hâlâ komşularıyla görüşürlerdi, Tamiami Trail yolu bomboştu. O günlerde insanlar kiliseden döndüklerinde hâlâ yüzme havuzlarına girmiş timsahlar veya çöplerini karıştıran vaşaklarla karşılaşabiliyorlardı."

Mary'nin iyice sarhoş olduğunu anlıyordum, ama hâlâ çok ilginçti.

"Elizabeth ve ablalarının büyüdüğü Florida, kızılderililer boşalttıktan ve Bay Beyaz Adam burayı tam eline geçirmeden önceki halindeydi. Senin yaşadığın o minik ada o zamanlar çok farklıydı. Resimlerini gördüm. İç kısımlar palmiyeler, incir, çam ve bamyayla kaplıydı; bir yanındaysa meşe ve mangrov vardı, ama şimdi orada yetişen o cangıl pisliği yoktu. Değişmeyen sadece kumsal ve tabii, deniz yulafları oldu. Kuzey kısmında yine o asma köprü duruyordu, ama sadece tek bir ev vardı."

"Bütün o bitkilerin büyümesine ne yol açtı?" diye sordum. "Hiçbir fikrin var mı? Adanın dörtte üçü bunların için de gömülmüş durumda?"

Sorumu duymamış olmalıydı. "Sadece bir tek ev," diye tekrarladı. "Güney ucunda küçük bir tepe üstünde kolonlar üzerine yapılmış zarif bir yapıydı. Batı tarafında muhteşem bir körfez manzarası, doğuya baktığındaysa Florida sahilinin enfes bir manzarası vardı. Aslında görebileceğin fazla bir şey yoktu; sadece Venice. Venice köyü. Uykulu küçük köy." Sesinin nasıl çıkmakta olduğunu fark edip toparlandı. "Bağışla, Edgar. Lütfen. Bunu her gün yaptığımı sanma. Gerçekten... böyle heyecanlanmamı bir iltifat olarak görmelisin."

"Öyle görüyorum."

"Yirmi yıl öncesi olsaydı, salak gibi sarhoş olacağıma seni yatağa atmaya çalışırdım. Hatta on yıl öncesi. Ama şimdi, sadece seni bir daha buraya gelmek istemeyeceğin kadar korkutmamış olduğumu umuyorum."

"Boşuna ümitlenme."

Gevrek, ama neşeli bir kahkaha attı. "O halde, umarım yakında yine gelirsin. Çok iyi bamya yemeği yaparım. Ama şu anda..." Kolunu omzuma

atıp beni kapıya doğru yönlendirdi. Kıyafetinin altındaki vücudu inceydi, sıcaktı ve taş gibi sertti. Adımları dengesiz olmaya başlamıştı. "Şu anda senin gitme, benimse öğlen uykum için yatma zamanım geldi. Korkarım buna ihtiyacım var."

Tam hole çıkmışken durup döndüm. "Mary hiç Elizabeth'in ikiz ablalarının ölümüyle ilgili bir şey söylediğini duydun mu? O zamanlarda dört beş yaşında olmalıydı. Bu kadar korkunç bir şeyi hatırlayacak yaştaymış."

"Hiç," dedi Mary. "Bir kere bile duymadım."

II

Lobi kapılarının dışında, öğlen güneşinden koruyan ince bir tente altında bir düzineye yakın koltuk diziliydi. Altı, yedi kadar yaşlı insan burada oturmuş, Adalia Caddesi'nde akan trafiği seyretmekteydiler. Jack de onların arasındaydı, ama o ne trafiği izliyor ne de gelip geçen güzel kadınlara bakıp yutkunuyordu. Arkasına yaslanmış, *Yeni Başlayanlar için Morg Bilimleri* adında bir kitap okuyordu. Beni görür görmez sayfasına işaret koyup ayağa kalktı.

"Bu eyalet için iyi seçim, doğrusu," dedim başımla kitabı göstererek.

"Artık kendime bir kariyer seçmek zorundayım," dedi. "Sizin son zamanlardaki etkinliğinize bakınca, bu işimin fazla sürmeyeceğini anlıyorum."

"Acele etme," dedim, bir yandan da aspirin şişemi almış, mıyım diye cebimi yoklayarak. Almıştım.

"Aslında acele etmem gerekiyor," dedi Jack.

"Gitmek zorunda olduğun bir yer mi var?" diye sordum, onun yanı sıra topallayarak güneşe çıkarken. Hava sıcaktı. Florida'nın batı kıyısında ilkbahar olur, ama asıl ağır işi yapmak üzere kuzeye yönelmeden önce buraya sadece bir kahve içmeye uğrar.

"Hayır, ama sizin Sarasota'da, Dr. Hadlock'la saat dörtte randevunuz var. Trafik bize iyi davranırsa, ancak zamanında yetişebiliriz."

Elimi omzuna atıp onu durdurdum. "Elizabeth'in doktoru mu? Sen neden bahsediyorsun?"

"Muayene için. Duyduğuma göre bunu erteleyip duruyormuşsunuz, patron."

"Bu Wireman'ın marifeti," diye homurdandım, elimi saçlarımın içinden geçirip. "Doktor Düşmanı Wireman. Ben ona gösteririm. Şahidimsin, Jack. Ona..."

"Böyle diyeceğinizi bana söyledi," dedi Jack. Beni çekerek tekrar harekete geçirdi. "Hadi, hadi, hemen yola çıkmazsak trafiğe kalacağız."

"Kim, o halde? Eğer Wireman değilse doktordan randevuyu kim aldı?"

"Diğer arkadaşınız. O iriyarı zenci olanı. O adamı çok tuttum, çok akıllı."

O sırada arabanın yanına gelmiştik; Jack binmem için kapıyı açtı, ama ben bir an durup ona baktım. "*Kamen* mi?"

"Evet. Konferans sonrası resepsiyonda onu, Dr. Hadlock'la konuşurken görmüştüm. Dr. Kamen, ona sizin hâlâ genel muayene yaptırmadığınız için endişelendiğini söylemiş. Dr. Hadlock da sizi muayene etmek için gönüllü olmuş."

"Gönüllü olmuş, öyle mi?"

"Evet," dedi Jack gülerek. Kanarya sarısı rengiyle *Yeni Başlayanlar için Morg Bilimleri* kitabı hâlâ kolunun altına sıkıştırılmış haldeydi. "Hadlock, Dr. Kamen'e yeni keşfedilmiş bu yeteneğe iyi bakmak zorunda olduklarını söylemiş. Bilmelisiniz, ben de öyle düşünüyorum."

"Sağ ol, Jack."

Güldü. "Adam gibi adamsın, Edgar."

"Sanırım biraz da soğuk muyum?"

"Evet kötü bir buzdolabı gibisin. Haydi atla arabaya, yola koyulalım."

III

Dr. Hadlock'un Beneva Yolu üstündeki muayenehanesine vardığımızda saat tam dörttü. Doktor randevuları için bir kuramım vardı; doktorla görüşmeden önce verilen randevu saatine en az bir otuz dakika ekleyecektin. Ama bu defa tatlı bir sürprizle karşılaştım. Saat dördü on geçe resepsiyondaki kadın, beni aldı ve neşe saçan bir muayene odasına götürdü. Duvardaki bir posterde yağ içinde boğulan bir kalp resmi vardı; başka bir poster neredeyse kömürleşmiş bir akciğeri gösteriyordu. O kadar korkunç olmayan tek şey göz testi tablosuydu: altıncı satırı okuyamadığımı fark ettim.

Bir hemşire gelip dilimin altına bir termometre sıkıştırdı, nabzımı ölçtü ve tansiyonuma baktı. Sonuçları nasıl bulduğunu sorduğum zaman bana, "Geçersiniz," dedi. Sonra kan aldı. Bunun ardından elime bir plastik kap tutuşturup idrar numunesi için beni tuvalete gönderdi. Fermuvarımı açarken Kamen'e küfürler yağdırıyordum. Tek kollu bir adam sonuçta idrar numunesi verebilir, ama bir kaza yapma ihtimali de çok yüksektir.

Tekrar muayene odasına döndüğümde hemşire gitmiş, üstünde adım yazılı bir dosya bırakmıştı. Dosyanın yanında da bir tane kırmızı dolmakalem vardı. Çotuğumun sızladığını hissettim. Ne yaptığımı düşünmeden bu kalemi alıp cebime attım. Gömlek cebimde bir mavi Bic tükenmez vardı. Bunu alıp kırmızı dolmakalemden boşalan yere bıraktım.

Peki, kadın geldiğinde ne diyeceksin, diye kendime sordum. *Kalem perisi geldi ve bu değişikliği yapmaya karar verdi, mi diyeceksin?*

Bu soruya cevap bulamadan ya da o kırmızı dolmakalemi neden çaldığımı düşünemeden Gene Hadlock odaya girdi ve bana elini uzattı. Doğrusunu yaparak bana sol elini uzatmıştı. Keçi sakallı nörolog Principe'den farklı bu adamdan daha çok hoşlandım. Altmış yaşlarında, hafif toplucaydı, fırça gibi bıyıkları vardı, muayene ederken tavırları çok nazik-

ti. Birkaç noktada vücudumu dürterek ne kadar acı duyduğumu sordu. Hangi ağrı kesiciyi kullandığımı sordu, sadece aspirin aldığımı söyleyince çok şaşırdı.

"Çotuğunuzu muayene edeceğim," dedi. "Sakıncası var mı?"

"Hayır. Ama fazla zorlamayın."

"Dikkat ederim."

Sol elimi çıplak sol bacağımın üstüne koyup oturdum ve yine göz testi tablosuna baktım. Bu arada Hadlock bir eliyle omzuma bastırıp diğeriyle çotuğumu avucunun içine aldı. Tablodaki yedinci satırda **EL-MAYO** gibi bir şey yazılıydı. Elma ve mayo mu, diyor diye düşündüm.

Bir yerde, hafifçe bir baskı hissettim. "Acıdı mı?" diye sordu doktor.

"Hayır."

"Peki. Hayır, başınızı eğmeyin, yine dümdüz önünüze bakın. Elimi hissediyor musunuz?"

"Eh, işte. Çok hafif. Biraz baskı olarak." Ama sızlama yoktu. Neden olacaktı ki? Olmayan kolum o dolmakalemi istemiş, kalem de cebime girmişti; şimdi de tekrar uykuya dalmıştı.

"Peki, şimdi ne hissediyorsun, Edgar? Sana Edgar, diyebilir miyim?"

"Tabii. Deminki gibi. Baskı. Hafifçe."

"Şimdi bakabilirsin."

Baktım. Bir eli hâlâ omzumdaydı, ama diğer elini çekmişti. Çotuğumun yakınında bile değildi. "Vay!"

"Şaşılacak bir şey değil. Bir kol veya bacak çotuğunda hayalet hisler duymak normaldir. Beni şaşırtan şey, ne kadar hızlı bir iyileşme olduğu. Ve acı duymayışın. Oysa adamakıllı sıkmıştım. Bu çok iyi." Çotuğumu tekrar avucuna alıp yukarı doğru itti. "Şimdi acıdı mı?"

Acımıştı... hafif, küçük bir kıvılcım gibi, belli belirsiz bir sıcaklık. "Biraz," dedim.

"Acımasaydı endişelenirdim." Çotuğumu bıraktı. "Tekrar göz tablosuna bakar mısın?"

Dediği gibi yaptım ve benim için önem kazanmış olan o yedinci satırda **ELAYMO** yazdığına karar verdim. Bu daha anlamlıydı, çünkü hiçbir anlamı yoktu.

"Sana kaç parmağımla dokunuyorum, Edgar?"

"Bilmiyorum." Bana hiç dokunmuyormuş gibi geliyordu.

"Ya şimdi?"

"Bilmiyorum."

"Şimdi?"

"Üç." Neredeyse köprücük kemiğime kadar çıkmıştı. O anda aklıma çılgınca bir şey geldi, eğer o anda resim yaparken daldığım o cinnet içinde olsaydım, çotuğumun her tarafında parmaklarını hissederdim. Dahası, parmaklarını çotuğun altındaki boşlukta bile hissederdim. Bence *o* da *benim* olmayan kolumu hissederdi, sonra da çığlık çığlığa odadan dışarı kaçardı, tabii.

Önce bacağımı, sonra başımı yokladı. Kalbimi dinledi, gözlerime baktı sonra da doktorların hep yaptığı birkaç rutin muayene işlemi yaptı. Bütün ihtimalleri gözden geçirdikten sonra bana giyinmemi ve koridorun sonundaki odasına gelmemi söyledi.

Burası hoş bir dağınıklığı olan bir ofisti. Hadlock koltuğuna oturup arkasına yaslandı. Duvarda resimler vardı. Herhalde bazıları doktorun ailesiydi, ama onu baba George Bush ve Maury Povich ile el sıkışırken gösteren resimler de vardı. Resimlerden birinde son derece diri ve güzel Elizabeth Eastlake'le birlikteydi. Ellerinde tenis raketleri vardı; kortu hemen tanıdım. Bu, *El Palacio'*daki korttu.

"Sanırım, bir an önce Duma'ya dönüp kalçanı dinlendirmek istersin," dedi Hadlock. "Bütün bir gün sonunda fena halde sızlıyor olmalı, özellik-

le de yağmurlu havalarda çok kötü olabilir. İstersen reçete yazıp sana Percocet veya Vicodin verebilirim..."

"Hayır, aspirin bana yetiyor," dedim. O sert ilaçlardan kurtulmak için o kadar didindikten sonra, artık ağrı olsa da olmasa da, tekrar başlayacak değildim.

"İyileşme hızı hayret verici," dedi Hadlock. "Hayatın boyunca tekerlekli sandalyeye mahkûm olmadığın için ne kadar şanslı olduğunu söylememe gerek yok, sanırım."

"Hayatta kalmam bile büyük şans," dedim. "O halde, kötü bir şey bulmadığınız sonucuna varabilir miyim?"

"Kan ve idrar sonuçları henüz gelmedi, ama gayet iyi durumdasın. Seni endişelendiren sıkıntıların varsa sağ tarafındaki yaralar ve başın için röntgen çektirebiliriz, ama..."

"Gerek yok," dedim. Aslında sıkıntılarım vardı ve beni endişelendiriyordu, ama nedeninin röntgende çıkacağını sanmıyordum. Ya da nedenlerinin.

Doktor başını salladı. "Çotuğunu o kadar dikkatle muayene etmemin sebebi, protez kullanmıyor olman. Belki fazlaca bir hassasiyet olabilir, diye düşündüm. Ya da enfeksiyon belirtisi. Ama iyi görünüyor."

"Protez için kendimi henüz hazır hissetmiyorum."

"İyi. Hatta, iyiden öte. Çalışmalarını göz önüne alırsak 'bozuk değilse tamir etme,' kuralı geçerlidir. Tabloların... muhteşem. Scoto'daki sergiyi dörtgözle bekliyorum. Eşimi de getireceğim. Çok heyecanlandı."

"Çok iyi," dedim. "Teşekkür ederim." Biraz yavan kaçtığının farkındaydım, en azından bana öyle geldi, ama böyle övgülere nasıl karşılık vereceğimi hâlâ bilemiyordum.

"Senin Salmon Point'te kira ödeyen biri olarak kalman hem üzücü hem de çelişkili," dedi Hadlock. "Belki sen de biliyorsundur, Elizabeth

yıllarca orasını ressamların dinlenme evi olarak ayırmıştı. Sonra hastalanınca, onu da kiralıklar listesine yazdı, ama kiralayanların en az üç yıl veya daha uzun süre için kalmalarını şart koştu. Orada çılgın partiler verecek kış tatilcilerinin kalmasını istemiyordu. Bir zamanlar Dali'nin ve James Baba'nın kaldığı eve hakaret olurdu."

"Bence çok haklıymış. Orası çok özel bir yer."

"Evet, ama o evde kalan ressamlardan pek azı özel bir çalışma yaptı. Derken, geçirdiği kaza sonrası Minneapolis'li bir inşaat müteahhidi ikinci 'düzenli' kiracı olarak geldi ve sanırım Elizabeth çok memnundur."

"İnşaat işinde biz buna malayla düzeltmek derdik, Dr. Hadlock."

"Bana Gene, de, lütfen," dedi. "Konferansını dinleyenler öyle düşünmedi. Harikaydın. Keşke Elizabeth de orada olabilseydi. Nasıl *mutlu* olurdu."

"Belki açılışa gelebilir."

Yine Hadlock yavaşça başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Alzheimer'a karşı dişiyle tırnağıyla savaş verdi, ama bir an geliyor ki, hastalık savaşı kazanıyor. Bu hastanın zayıf olmasından değil, sadece fiziksel bir durum, MS gibi. Kanser gibi. Genellikle kısa süreli hafıza kaybı gibi semptomlar baş göstermeye başladığı zaman saat de işlemeye başlar. Sanırım Elizabeth'in zamanı doldu ve buna çok üzülüyorum. Ben de, konferansta bulunan herkes de senin bu övgülerden huzursuz olduğunu fark ettik..."

"Hem de nasıl."

"...ama Elizabeth orada olsaydı, senin yerine keyfini çıkarırdı. Hayatımın büyük bir kısmı onu tanıyarak geçti; eğer o iyi durumda olsaydı galerideki her bir tablonun nasıl asılacağından tut, en küçük ayrıntısına kadar düzenlemesine katılırdı."

"Keşke onu iyi günlerinde tanımış olsaydım," dedim.

"Müthiş bir insandı. O kırk beş, ben yirmi yaşımdayken Longboat Adası'nda yapılan bir tenis turnuvasında karışık çiftler şampiyonu olmuştuk. Dönem arası tatili için eve dönmüştüm. O kupayı hâlâ saklarım. Herhalde onunki de bir yerlerde saklıdır."

Bu bana bir şey hatırlattı *-bulacaksın, eminim-* ama bu anının nereden kaynaklandığını düşünemeden aklıma başka bir şey geldi. Daha yakın zamana ait.

"Dr. Hadlock... Gene... Elizabeth hiç yağlıboya resim yaptı mı? Ya da çizdi mi?"

"Elizabeth mi? Hiçbir zaman." Ve güldü.

"Buna emin misin?"

"Eminim. Ona bir kez sormuştum, olayı da çok iyi hatırlıyorum. Norman Rockwell'in bir konferans için şehre geldiği zamandı; senin evinde değil, Ritz'de kaldı. Koskoca Norman Rockwell, piposuyla falan..." Gene Hadlock gülerek başını iki yana salladı. "Sanat Cemiyeti onun geleceğini duyurduğu zaman yer yerinden oynamıştı. Onu getirtmek Elizabeth'in fikriydi, Ben Hill, Griffın Stadyumu'nu bile doldurabileceğimizi söylüyordu." Benim boş baktığımı görünce açıklama gereği duydu. "Florida Üniversitesi. Futbol takımının sloganı: Sadece timsahların sağ çıktığı bataklık."

"Eğer futboldan bahsediyorsan, hiç ilgilendiğim bir alan değil."

"Diyeceğim, ona resim yetenekleri hakkındaki sorumu işte o Rockwell curcunası sırasında sormuştum... biletler gerçekten de yok sattı, üstelik Geldbart'ta değil, Belediye Merkez Salonu'nda. Elizabeth soruma kahkahayla güldü ve çöp insan figürleri bile çizemediğini söyleyip sporla ilgili bir benzetme yaptı. Kendisini üniversite mezunları derneğinin çok zengin bir üyesi gibi hissediyordu, ama spordan çok sanata ilgi duyuyordu. 'Eğer sporcu olamıyorsan sporcuları destekleyeceksin. Eğer ressam

olamıyorsan, hiç değilse onları besleyeceksin, başlarını sokabilecekleri bir yer sağlayacaksın,' dedi. Ama onun resim yeteneği var mıydı, diye sorarsan, hiç yoktu, derim."

Ona Mary Ire'ın arkadaşı Aggie Winterborn'dan söz etmeyi düşündüm. Sonra da cebimdeki kırmızı dolmakaleme dokundum ve sormamaya karar verdim. Yapmak istediğim şey Duma Adası'na dönüp resim yapmaktı. *Kız ve Gemi No. 8* o dizinin en iddialı resmi oluyordu, ayrıca en büyük ve en karmaşık olanıydı. Ve bitmek üzereydi.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Her şey için çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Daha kuvvetli bir ağrı kesici için fikrini değiştirirsen..."

IV

Adaya giden açılır kapanır köprü zengin bir adamın kotrası körfez tarafına geçebilsin diye kaldırılmıştı. Jack direksiyonda oturduğu yerde, kotranın güvertesinde güneşlenen yeşil bikinili kızı hayranlıkla seyrediyordu. Radyo The Bone'a ayarlanmıştı. Bir motosiklet reklamı bittikten sonra The Who Grubu'nun "Magic Bus" adlı parçası çalmaya başladı. Zaten bu kanal motosiklet satışlarını artırmasıyla tanınıyordu. Çotuğum önce sızlamaya, sonra da kaşınmaya başladı. Kaşıntı yavaş yavaş aşağılara doğru indi... hafif ve derinden. Radyonun sesini biraz daha açtıktan sonra cebimden çalıntı kalemimi çıkardım. Mavi değildi; siyah değildi; kırmızıydı. Akşam güneşinde ona hayranlıkla baktım. Sonra torpido gözünü açıp içinde aranmaya başladım.

"Yardım edeyim mi, patron?"

"Hayır. Sen gözünü o afetten ayırma. Ben iyiyim."

Bir hamburgercinin bedava kuponunu bulup çıkardım. Bir yüzü boştu. Çok çabuk ve hiç düşünmeden çizmeye başladım. Şarkı bitene kadar

çizimi bitirmiştim. Küçük resmimin altına beş harf yazdım. Resim öbür hayatımda telefon başındayken yaptığım karalamalara benzemişti. Harflerden de *PERSE* kelimesi çıkıyordu, benim gizemli gemimin adı. Bu kelimenin nasıl okunacağına bir türlü karar veremiyordum.

"O nedir?" diye sordu Jack başını uzatıp resme bakarak. Sonra kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Küçük kırmızı piknik sepeti. Çok şirin. Ama Purse nedir?"

"*Persie*, diye okunuyor."

"Nasıl istersen," dedi Jack. O sırada köprü tekrar açılınca Duma'ya doğru yolumuza devam ettik.

Çizmiş olduğum küçük kırmızı piknik sepetine baktım, neden bu kadar tanıdık geldiğini düşündüm. Sonra da tanıdık gelmediğini fark ettim. Sadece piknik sepeti ifadesi tanıdık geliyordu. Elizabeth, *Nan bilmemkimin piknik sepetini ara,* demişti Wireman'ı Sarasota hastanesinden getirdiğim gece. Onu aklı başındayken gördüğüm son geceydi. Şimdi anlıyordum. *Tavan arasında. Kırmızı.* Ve: *Eminim bulabilirsin.* Ve: *Hepsi içinde.* Ama ben, ona neden söz ettiğini sorduğum zaman bana söyleyememişti. Beynini sis kaplamıştı.

Tavan arasında. Kırmızı.

"Elbette," dedim. "Hepsi içinde."

"Ne o, Edgar?"

"Hiçbir şey," dedim çalıntı kaleme bakarak. "Sadece yüksek sesle düşünüyordum."

V

Kız ve Gemi No. 8 dizinin sonuncusu olacaktı, buna emin gibiydim ve artık gerçekten bitmişti. Çekilip resme baktım; radyoda "Copperhead Road" çalıyordu. Bu resmin üstünde diğerlerinden daha uzun zaman çalışmıştım, hepsinin özeti gibi olduğunu anlıyordum ve rahatsız edici olduğunu. Bu yüzden de çalışma seanslarımın sonunda üstünü bir çarşafla ör-

tüyordum. Şimdi artık daha tarafsız olduğunu umduğum bir gözle bakınca, rahatsız edici ifadesinin hafif kaldığına karar verdim; bu yavru resmen dehşet vericiydi. Bir insanın aklına yandan bakar gibi görünüyordu.

Belki de hiçbir zaman *tamamen* bitmiş olmayacaktı. En azından bir kırmızı piknik sepeti ekleyecek yer vardı. Bunu *Perse'*nin pruvasına asabilirdim. Neden olmasın? Lanet şeyin üstünde zaten bir sürü figür ve ayrıntı yok muydu? Bir tane daha koymak için her zaman yer bulunurdu.

Kan gibi kırmızı boyayla yüklü bir fırçaya uzandığım sırada telefon çaldı. Az kalsın açmıyordum... resim yaparken yaşadığım cinnet anlarında olsaydı kesinlikle açmazdım, ama öyle bir durumda değildim. Piknik sepeti sadece küçük bir hoşluk olsun, diye eklenecekti, başka şeyleri daha önceden eklemiştim. Fırçayı bırakıp telefonu aldım. Arayan Wireman'dı ve sesinden çok heyecanlı olduğu belliydi.

"Bu akşama doğru Elizabeth'in sislerinde bir açıklık oldu, Edgar! Belki bir anlamı yoktur... fazla ümitlenmemeye çalışıyorum, ama daha önce de böyle olduğunu görmüştüm. Önce bir aralık, sonra bir daha, ardından bir daha, derken bunlar birleşiyor ve yine normal haline geliyor; en azından bir süre için."

"Kim olduğunu biliyor mu? Nerede olduğunu?"

"Şu anda değil, ama yarım saat kadar önce, beş buçuk sularında o gibi şeyleri bildiği gibi beni de tanıyordu. Dinle, *dostum*... sigarasını kendisi yaktı!"

"Bunu mutlaka sağlık bakanlığına bildiririm," diye espri yaptım, ama bir yandan düşünüyordum. Beş buçukta. Jack'le birlikte köprünün açılmasını beklediğimiz sırada. İçimde resim yapma dürtüsünü duydum sırada.

"Sigaradan başka bir şey istedi mi?"

"Yemek istedi. Ama daha önce Porselen Köyü'ne gitmek istedi. Porselen biblolarını istedi, Edgar! Bunu ne kadar zamandan beri yapmadığını biliyor musun?"

Biliyordum. Wireman'ın onun adına bu kadar heyecanlanması da hoşuma gitmişti.

"Ama onu oraya götürdüğüm anda yine bilinci dağılmaya başladı. Etrafa bakınıp Percy'nin nerede olduğunu sordu. Percy'yi görmek istediğini söyledi, Percy'nin kurabiye kutusuna girmesi gerekiyormuş."

Tabloma baktım. Gemime. Artık benim gemim olmuştu. Benim *Perse*'m. Birden kuruyan dudaklarımı yaladım. Kazadan sonra uyandığımda hep olduğu gibi. Bazen kim olduğumu hatırlayamadığım zamanlardaki gibi. Tuhaf olan nedir, biliyor musunuz? Hatırlayıp sonra unutmak. Aynalarla dolu bir koridora bakmak gibidir. "Hangisi Percy'miş?"

"Bilmiyorum ki. Kurabiye kutusunu havuza atmamı istediği zaman içine mutlaka bir kız biblo koymamı ister. Çoğu zamanda yüzü kazınmış olan o çoban kızı."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Dediğim gibi, yemek istedi. Domates çorbası. Şeftali. O arada artık porselenlere bakmayı bırakmış, kafası yine karışmıştı."

Percy orada olmadığı için mi kafası karışmıştı? Ya da *Perse?* Belki de, ama hiç porselen gemisi yoktu, ben hiç görmemiştim. Perse'nin -kim bilir kaçıncı kez- tuhaf bir isim olduğunu düşündüm. Ama güvenilir değildi. İkide bir değişiyordu.

"Bir ara bana masanın su sızdırdığını söyledi," dedi Wireman.

"Öyle miydi?"

Hemen cevap vermedi. Sonra da gülerek, "Sen Wireman'la dalga mı geçiyorsun, *dostum?*" diye sordu.

"Hayır, sadece merak ettim. Tam olarak ne dedi?"

"Aynen öyle dedi. 'Masa su sızdırıyor.' Ama porselenler masa gibi masanın üstünde duruyor, su... masası üstünde değil."

"Sakin ol. İyi düşüncelerini bozma."

"Gayret ediyorum."

"Peki, ona çorbasını getirdikten sonra ne oldu? Kafasını yine sis mi bastı?"

"Eh, öyle sayılır. Birkaç bibloyu yere atıp kırdı- bir at ve rodeocu kız." Wireman iç çekti.

"Su sızdırdığını sen, ona yemeğini getirdikten önce mi sonra mı söyledi?"

"Önce veya sonra, ne fark eder?"

"Bilmem," dedim. "Hangisi?"

"Önceydi. Herhalde. Evet, önceydi. Sonra zaten her şeye ilgisi kayboldu, kurabiye kutusunu bile bilmem kaçıncı kez havuza atmamı istemedi. Çorbasını en sevdiği kupası içinde getirmiştim, eliyle bunu öyle bir itti ki, birazı koluna döküldü. Bunu hissetmedi bile. Edgar neden bana bu soruları soruyorsun? Neyi bilmek istiyorsun?" Wireman'ın cep telefonu kulağında, odanın içinde volta attığını görür gibi oluyordum.

"Hiç. Karanlığın içinde el yordamıyla aranıyorum sadece."

"Öyle mi? Hangi kolunla yapıyorsun bunu?"

Bir an durakladım. Ama onunla onca şeyi paylaştıktan sonra yalan söyleyemezdim, gerçek ne kadar kaçıkça olsa da. "Sağ kolumla."

"Pekâlâ," dedi. "Pekâlâ, Edgar. Sadece, neler olup bittiğini bilmek isterdim. Çünkü *bir şeyler* oluyor."

"*Belki* de oluyordur. Elizabeth şimdi nasıl?"

"Uyuyor. Ben de senin işine engel oluyorum. Çalışıyordun."

"Hayır," dedim. "Sanırım bu tablo bitti artık ve sanırım bir süre için ben de bittim. Artık sergiye kadar sadece yürüyüş yapıp midye kabuğu toplayacağım."

"Çok güzel düşünce, ama bunu yapabileceğini sanmıyorum. Senin gibi bir işkoliğe göre değil."

"Bence yanılıyorsun."

"Peki, yanılıyorum. İlk kez olmayacak. Yarın bizi ziyarete gelecek misin? Elizabeth açılırsa senin de görmeni isterim."

"Mutlaka gelirim. Belki biraz da tenis oynarız."

"Bana uyar."

"Wireman bir şey daha var. Elizabeth hiç resim yaptı mı?"

Güldü. "Kim bilir? Ona bir kez sormuştum ve bana çöp figürler bile çizemediğini söylemişti. Sanata olan ilgisinin zengin mezunlar derneği üyelerinin futbola veya basketbola olan ilgilerinden farklı olmadığını söyledi. Hatta bu konuda espri yapıp..."

"Eğer sporcu olamıyorsan, sporcuları destekleyeceksin."

"Aynen öyle. Sen nereden biliyorsun?"

"Bu eski bir sözdür," dedim. "Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatıp durduğum yerde körfezdeki günbatımına baktım, ama resim yapmak için bir istek duymadım. Elizabeth aynı şeyleri Gene Hadlock'a da söylemişti. Eminim, başkalarına da sorsam aynı ifadeyi defalarca işitecektim. *Çöp insan figürleri bile çizemezmiş, eğer sporcu olamıyorsan sporcuları destekleyeceksin,* demiş. Peki neden? Çünkü, doğrucu bir kadın gerçeği anlatırken arada bir şaşırabilir, ama iyi bir yalancı hikâyesini hiç değiştirmez.

Wireman'a kırmızı piknik sepetini sormamıştım, ama zararı yoktu; eğer bu *El Palacio*'nun tavan arasındaysa yarın da orada olacaktı, diğer gün de. Daha zaman var, dedim kendime. Tabii, kendimize hep böyle söyleriz, değil mi? Zamanın geçip tükendiğini aklımıza getirmeyiz ve Tanrı da aklımıza getirmediğimiz şeyler için bizi cezalandırır.

Kız ve Gemi No. 8'e bakarken biraz içim bir tuhaf oldu; üstünü çarşafla örttüm. Kırmızı piknik sepetini gemi pruvasına eklemedim. O resme bir daha tek bir fırça darbesi bile koymadım. Büyük Pembe'deki, *Mer-*

haba adını verdiğim ilk eskizimin açtığı cinnetli yol sonunda buraya varmıştı. *No. 8* herhalde o güne dek yaptığım en iyi resimdi, ama ne olduğunu bile unuttuğum tuhaf bir bakımdan. Yani, sergiye kadar. Ondan sonra hiç unutamayacaktım.

VI

O piknik sepeti.

Elizabeth'in çizimleriyle dolu olan o lanet piknik sepeti.

Aklımdan bir türlü çıkaramıyorum.

Şimdi bile, dört yıl geçtikten sonra hâlâ arada bir ya öyle olsaydı diye kafamda kuruyor, her şeyi bir yana bırakıp bunu arasaydım, olanlardan ne kadarını değiştirebilirdim, diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Sonunda sepet bulundu -Jack Cantori tarafından- ama artık iş işten geçmişti.

Belki de, emin değilim, ama değişen pek bir şey olmazdı, çünkü hem Duma'da hem de Edgar Freemantle'nin içinde faaliyet gösteren bir güç vardı. Beni buraya o güç getirdi, diyebilir miyim? Hayır. Getirmedi, diyebilir miyim. Hayır. Bunu da söyleyemem. Mart bitip nisana girildiğinde o güç büyük bir kuvvet kazandı ve sinsice erişimini artırdı.

O sepet.

Elizabeth'in o lanet piknik sepeti.

Kırmızıydı.

VII

Wireman'ın, Elizabeth'in aklının tekrar normale dönmesiyle ilgili ümitleri fos çıktı. Kadın hâlâ tekerlekli sandalyesinde anlamsız şeyler geveleyen bir külçe gibi kalmaya devam etti. Arada bir yaşlı bir papağan gi-

bi çatlak sesle sigara istiyordu. Wireman haftada dört gün Annmarie Whistler'i tutmak zorunda kaldı. Onun yardımıyla iş yükü azaldı belki, ama bu yardım onu avutmak için yeterli değildi; Wireman'ın yüreği parçalanıyordu.

Ama bol güneşli ve sıcak bir havayla nisan ayı başladığında ben onlara sadece göz ucuyla bakabiliyordum. Sıcak demişken, benim hayatım iyice ısınmaktaydı.

Mary Ire'ın röportajı yayınlandıktan sonra bir anda yerel bir şöhret olup çıkmıştım. Neden olmasın? Ressam konusu iyiydi, özellikle de Sarasota bölgesinde. Bir zamanlar banka binaları inşa ederken para hırsına sırtını dönmüş olan bir ressam daha da iyiydi. Alev alev Yetenek Saçan Tek Kollu Ressam kesinlikle Altın Çocuk'tu. Dario ve Jimmy, bana biri Kanal 6 olmak üzere birkaç röportaj daha ayarladılar. Kanal 6'nın Sarasota stüdyosundan çıkarken başım ağrıyordu. Elime tutuşturdukları KANAL 6 SUNCOAST HAVA GÖZLEMLERİ yazılı sticker'ı da daha sonra **HAİN KÖPEKLER** yazan testere tezgahına yapıştırdım. Neden böyle yaptığımı sormayın.

Ayrıca, yolculuk ve ağırlama işlerinin Florida kısmını da üstlenmiştim. Bu arada Wireman var gücüyle Elizabeth'in midesine sigara dumanından başka şeyler de girmesi için çabalıyordu. Minnesota'daki konuk listesi ve ülkenin diğer taraflarından gelecekler için yolculuk düzenlemeleriyle ilgili olarak iki üç günde bir Pam'le konuşuyordum. Ilse iki kere aradı. Neşeli görünmeye çalışıyormuş gibi geldi, ama yanılmış da olabilirim. Aşk hayatının nasıl gittiğini öğrenmek için yaptığım girişimler nazik, fakat sarsılmaz bir duvarla karşılaşıyordu. Melinda telefon etti... ve benim baş ölçümü sordu. Neden, diye sorduğumda söylemedi. Telefonu kapadıktan on beş dakika sonra anladım: kızım ve Fransız *arkadaşı*, bana bere alacaklardı. Kahkahayı bastım.

Bir AP muhabiri Tampa'dan Sarasota'ya geldi... benimle Duma'da bir röportaj yapmak istedi, ama Büyük Pembe'de bir muhabirin dolaşmasını ve artık benim, diye kabul ettiğim midye kabuklarımı dinlemesi düşüncesi hoşuma gitmedi. Röportajı Scoto'da yaptık; fotoğrafçısı da özenle seçilmiş üç tablomun resmini çekti: *Midye Kabuklarında Yetişen Güller, Günbatımı ve Sophora* ve *Duma Yolu.* Üstümde bir Casey Adası Balık Evi tişörtü, başımda ters giydiğim bir beysbol kepi ve sadece bir gıdım çotuğumun olduğu tişört koluyla çekilen resmim bütün ülkede yayınlandı. Bundan sonra telefonum susmak bilmedi. Angel Slobotnik aradı ve tam yirmi dakika konuştu. Bir ara bana, hep benim içimde bir şey olduğunu bildiğini söyledi. "Neymiş o?" diye sordum. Cevabı: "Deli saçması, patron," oldu. Buna manyak gibi güldük. Kathi Green aradı; yeni erkek arkadaşı ve yeni gelişme programını anlattı. Ona, Kamen'in nasıl konferansıma geldiğini ve beni rezil olmaktan kurtardığını anlattım. Görüşmenin sonuna geldiğimizde ağlamaya başladı ve hiç benim gibi yürekli ve azimli bir hastasının olmadığını söyledi. Bunu dedikten sonra da beni ilk gördüğünde yere yatırıp elli mekik çektireceğini ekledi. İşte tanıdığım Kathi buydu. Haber aldıklarım arasında en önemli kişi Todd Jamieson'dı; bu adam sayesinde belki on, belki yirmi yılımı şalgam bitkisi olarak yaşamaktan kurtulmuştum. Bana bir şişe şampanyayla, *eserlerini görmek için can atıyorum,* yazılı bir kart göndermişti.

Wireman sergiye kadar sıkıntıdan tekrar resim yapmaya başlarım diye bahse girseydi, kaybederdi. Büyük gün için hazırlık yapmadığım zamanlarda yürüyordum, okuyordum veya uyuyordum. Bir gün *El Palacio*'nun kumsalında otururken bunu ona söyledim. Çizgili şemsiyenin altında yeşil çay içiyorduk. Sergiye daha bir hafta kadar vardı.

"Memnun oldum," dedi sadece. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Ya sen, Wireman? Sen nasılsın?"

"Pek iyi değilim, ama idare ediyorum. En büyük sıkıntım, üzüntü." İç çekti. "Onu kaybediyorum. Belki yine iyileşir, diye kendimi kandırmıştım,

ama... onu kaybedeceğim. Tanrı'ya şükür, Julia veya Esmeralda'yı kaybedişim gibi olmaz, ama yine de beni çok sarsıyor."

"Üzgünüm," dedim. "Onun için de, senin için de."

"Sağ ol." Dalgalara baktı. "Bazen onun hiç ölmeyeceğini düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Bunun yerine Walrus ve Carpenter(*) onu almaya gelecekler. Tıpkı onlara güvenen o istiridyeleri götürdükleri gibi onu da götürecekler. Walrus'un ne dediğini hatırlar mısın?"

"Hayır."

"Bu kadar uzağa çekip bu kadar hızlı yürüttükten sonra Onları böyle kandırmamız çok ayıp." Koluyla gözlerini sildi. "Şu halime bak, *dostum,* tıpkı Walrus gibi ağlıyorum. Ne budalayım, değil mi?"

"Hayır," dedim.

"Onun en iyi tarafının Walrus ve Carpenter'la gittiğini, geriye de sadece nefes almayı hatırlayan yaşlı, şişman bir yağ parçası kaldığını düşünmek beni kahrediyor."

Bir şey söyleyemedim. Bir kez daha gözlerini sildikten sonra derin, sulu bir nefes aldı. Sonra, "John Eastlake'in hikâyesini araştırdım," dedi. "Kızlarının nasıl boğulduğunu ve sonra neler olduğunu... benden bunu istediğini hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum, ama sanki çok önceymiş ve önemsizmiş gibi geldi. Şimdi bakıyorum da, bir şey bana böyle gelmesini istemişti sanki.

"İnternette biraz dolaşınca yerel gazetelerden ve birkaç anıdan epey bilgi çıkarabildim. Bir tanesinin adı... dalga geçiyorum sanma, *Tekne Gezileri* ve *Beeswax, Nokomis'te Bir Kız Çocuğu,* yazan Stephanie Weider Gravel-Miller."

(*) Lewis Caroll'un bir şiirindeki kişiler.

"Anılar yolunda zorlu bir yolculuk yapmışsın gibi."

"Evet zorluydu. Mutlu karanlıklardan, portakal toplamalarından, bal gibi tatlı sesleriyle söyledikleri çocuk şarkılarından söz ediyor."

"Herhalde bu dediğin Jay-Z'den önce olmalı."

"Evet. Daha da iyisi, Casey Adası'nda Chris Shannington'la konuştum... onu mutlaka görmüşsündür. Neredeyse kendi boyunda bir bastonla, başında kocaman bir hasır şapkayla yürüyen renkli bir ihtiyardır. Babası Ellis Shannington, John Eastlake'in bahçıvanıydı. Chris'in anlattığına göre ikizler boğulduktan on gün sonra Elizabeth'in Maria ve Hannah adlı ablalarını Braden'deki okullarına o götürmüş. "

Nedense aklıma yine Walrus ve Carpenter'ın istiridyeleri kumsalda yürütmeleri geldi. Şiirden aklımda kalan tek şey, Carpenter'ın onlara ne kadar güzel koştuklarını söyleyişiydi, ama tabii istiridyeler cevap veremiyorlardı, çünkü her biri yenip yutulmuştu."

"Şimdi anlatacaklarımı duymak ister misin?" diye sordu Wireman.

"Anlatacak zamanın var mı?"

"Tabii. Annmarie'nin vardiyası yediye kadar. Birlikte eve gidelim mi? Bir dosya yaptım. İçinde fazla bir şey yok, ama hiç değilse bakmaya değer bir resim var. Bunu Chris Shannington, babasının eşyaları arasında bulmuş. Onunla Casey Adası kütüphanesine gidip bir fotokopisini çektirdik. Bu, Heron's Roost'un resmi."

"Yani o günlerdeki haliyle, demek istiyorsun, değil mi?"

Eve doğru yürümeye başlamıştık, ama Wireman birden durdu. "Hayır, dostum, yanlış anladın. Ben *orijinal* Heron's Roost'tan söz ediyorum. *El Palacio ikinci* Roost oluyor, kızlar boğulduktan yirmi beş yıl sonra yapılmış. O güne gelindiğinde John Eastlake'in on yirmi milyonluk serveti, olmuş yüz elli milyon. Savaş Kazançlı İştir. Oğlunuzla Yatırım Yapın."

"1969 yılındaki Vietnam protesto eylemleri," dedim. "Bunun yanında bir de şu slogan vardı: Bir Kadının Bir Erkeğe İhtiyacı Bir Balığın Bisiklete İhtiyacından Fazla Değildir."

"Aferin, *dostum,*" dedi Wireman. Güney tarafımızdaki azgın bitki örtüsünü gösterdi. "İlk Heron's Roost oralarda bir yerdeydi, çok çok eskiden."

Mary Ire'ın sarhoş kafayla anlattıklarını hatırladım. *Sadece bir tek ev. Güney ucunda küçük bir tepe üstünde kolonlar üzerine yapılmış zarif bir yapıydı.*

"Ne olmuş bu eve?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla sadece zamanla çürümüş," dedi. "John Eastlake kızlarının cesetlerini bulmaktan ümidini kesince, Duma Adası'ndan sıkılmış. Hizmetçilerine paralarını ödeyip göndermiş, eşyalarını toplamış, kendisine kalan üç kızıyla birlikte Rolls-Royce'una binip buradan gitmiş. Chris'in anlattığına göre, Elizabeth, onu zorla tekrar buraya getirene dek Eastlake bir türlü huzur bulamamış."

"Sence bu Shannington'ın gerçekten bildiği bir şey mi, yoksa hep anlattığı için inanmaya başladığı bir hikâye mi?"

"*Bilemem,*" dedi Wireman. Bir kez daha güney tarafını işaret etti. "Eskiden orada böyle bir bitki örtüsü yokmuş. Anakaradan baktığın zaman evi görebiliyormuşsun. Ve *dostum,* bildiğim kadarıyla o ev hâlâ orada duruyor. Geriye ne kaldıysa. Durduğu yerde çürüyüp gidiyor." Uzanıp mutfak kapısını açtıktan sonra ciddi bir ifadeyle bana baktı. "İşte resmi yapılacak ilginç bir şey, değil mi? Karada duran bir hayalet gemi."

"Olabilir," dedim. "Olabilir."

VIII

Wireman, beni köşesinde şövalye zırhının, bir duvarında müzelik silahların sergilendiği kütüphaneye götürdü. Masanın üstünde, kapağında JOHN EASTLAKE/ HERON'S ROOST I. yazan bir dosya vardı. Dosyayı açıp içinden fotoğrafı çıkardı. Resimdeki ev içinde bulunduğumuz eve çok benziyordu... birinci dereceden kardeş çocuklarının benzediği gibi.

Ama ikisi arasında önemli tek bir fark vardı ki, parlak turuncu İspanyol kiremitli çatıları gibi, diğer bütün benzerlikler bu farkı iyice vurgulamaktaydı.

Mevcut *Palacio* sadece tek kapısı olan yüksek bir duvarla dünyadan gizlenmişti... başka hiçbir giriş yoktu. Çok güzel olan iç avlusunu Wireman Annmarie haftada iki kere gelen bahçıvan dışında gören pek yoktu; biçimsiz bir örtü altına gizlenmiş çok güzel bir kadının vücudu gibiydi.

Birinci Heron's Roost çok farklıydı. Elizabeth'in Porselen Şehri'ndeki malikânesi gibi, altı tane sütunu ve ferah, insanı içine çeken bir verandası vardı. Eve doğru çıkan geniş garaj yolu bahçeyi ikiye ayırıyordu. Mary Ire'ın bana anlattığı gibi, garaj yolu çakılla değil, gül renkli ezilmiş midye kabuklarıyla kaplanmıştı. Özgün yapı bütün dünyayı davet eder gibi görünürken onun devamı olan *El Palacio* dünyaya def olun der gibiydi. Ilse bunu görür görmez anlamıştı, ben de fark etmiştim, ama o gün biz eve yol tarafından bakmıştık. O günden sonra benim görüşüm değişti; artık evi kumsaldan görmeye alışmıştım. Ona zırhla korunmadığı tarafından gelmeye alışmıştım.

Ayrıca, birinci Heron's Roost daha yüksekti; önde üç, arkada dört kattı. Mary'nin dediği gibi, üst katta bulunan birisi için üç yüz altmış derecelik bir manzara vardı: körfez, anakara, Casey Adası ve Don Pedro Adası. Oldukça iyiymiş. Ama bahçe tuhaf bir şekilde bakımsız görünüyordu, evin iki yanında dizili palmiye ağaçları arasında delikler vardı. Resme biraz daha yakından bakınca üst kat pencerelerinden birkaçında cam yerine tahta çakılı olduğunu gördüm. Çatı çizgisi de eğri görünüyordu. Çok geçmeden nedenini anladım. Doğu ucunda bir baca vardı. Batı ucunda da bir tane olması gerekirken, yoktu.

"Bu resim onlar gittikten sonra mı çekilmiş?" diye sordum.

"Hayır. Shannington'ın söylediğine göre Mart 1927'de çekilmiş, küçük kızlar boğulmadan önce, herkes iyi ve mutluyken. Bu gördüğün bakımsızlıktan kaynaklanmıyor, fırtınanın verdiği hasar. Alice'lerden biri."

"Nedir bu?"

"Burada kasırga mevsimi resmen 15 Haziran'dan sonra başlar ve beş ay kadar sürer. Buranın eskilerine göre sağanak yağmur ve şiddetli rüzgârların olduğu her fırtına Alice'dir Alice Kasırgası gibi. Şaka gibi."

"Bunu uyduruyorsun."

"Hayır. 1926'daki Esther Kasırgası Duma'ya hiç dokunmadan geçti, ama Mart 1927'deki Alice tam Duma'nın tepesinde patladı. Sonra Glades tarafına esip orasını boğdu. Bu resimdeki hasar ondan, çok fazla bir şey yok aslında; birkaç palmiyeyi sökmüş, birkaç cam kırmış ve bahçeyi bozmuş. Ama bir başka açıdan, etkisi hâlâ hissediliyor. Artık kesinlikle biliyoruz ki, Tessie ve Laura'nın boğulmasına ve başka her şeyin olmasına yol açan şey Alice'di. Seninle benim şu anda burada bulunmamız dahil."

"Açıklar mısın?"

"Bunu hatırlıyor musun?"

Dosyadan bir fotoğraf daha çıkardı; görür görmez hatırladım. Bunun büyütülmüş kopyası merdivenlerin ikinci kat sahanlığında asılıydı. Elimdeki daha küçük ve netti. Eastlake ailesi poz vermişti; üstünde tek parça siyah mayosuyla John Eastlake, Hollywood B-filmlerinde dedektif veya cangıl maceralarında rol alan aktörlere benziyordu. Bir elinde küçük poposundan Elizabeth'i tutarken diğer elinde o zıpkın tabancasıyla şnorkelli deniz maskesi vardı.

"Elizabeth'e bakarak bu resmin yaklaşık 1925 yılında çekildiğini tahmin ediyorum," dedi Wireman. "İki yaşında, üçe yakın görünüyor. Ve Adriana..." resimdeki en büyük kızı gösterdi... "on yedi yaşında, ama otuz dördüne merdiven dayamış gibi, ne dersin?"

Gerçekten. On yedi yaşında olmasına ve hemen her tarafını kapatan mayosuna rağmen çok dolgun bir vücudu vardı.

"Yüzünde daha o gün bile somurtuk, ben-başka-bir yerde-olmak-istiyorum ifadesi varmış," dedi Wireman. "Kız bir gün onun fabrika müdürlerinden biriyle kaçınca babası kim bilir ne kadar şaşırmış olmalı. Acaba için için memnun olmuş mudur, diye düşünmeden edemiyorum." Kızların ölümleri, hatta seksen yıl öncekiler bile Wireman'a hâlâ üzücü geliyordu. "Adriana ve yeni kocası buraya döndüler, ama artık o zaman sadece cesetlerini arama işi kalmıştı."

Resimdeki ciddi yüzlü zenci dadıyı gösterdim. "Bu kimdi?"

"Adı Melda mı, Tilda mı, ona benzer bir şeymiş Chris'e göre. Babası biliyormuş, ama Chris artık hatırlamıyor."

"Güzel bilezikleri varmış."

Wireman pek ilgi duymadan baktı. "Öyle diyorsan, öyledir."

"Belki John Eastlake, onunla yatıyordu," dedim. "Belki de bilezikler küçük bir armağandı."

"Kim bilir? Zengin dul, genç bir kadın... olmadık şey değil."

Zenci kadının iki eliyle tuttuğu piknik sepetini gösterdim. Kadının kolları ağır bir şeyi taşıyormuşçasına gerilmişti. Yani, birkaç sandviçten daha ağır bir şey... belki de bütün bir tavuk vardı. Belki baba için birkaç şişe de bira... o günkü dalışları bittikten sonra küçük bir kutlama. "Sence bu sepet ne renk olabilir? Koyu kahverengi mi? Yoksa kırmızı mı?"

Wireman, bana tuhaf tuhaf baktı. "Siyah beyaz fotoğrafta bunu anlamak zor."

"Fırtına küçük kızların ölümüne nasıl yol açtı, anlatsana."

Dosyayı bir kez daha açıp bana yanında fotoğrafı da olan bir gazete haberi uzattı. "Bu, 28 Mart, 1927 tarihli Venice *Gondolier* gazetesinden. Orijinal bilgiyi internette bulmuştum. Jack Cantori gazeteyi arayıp bana bir fotokopisini fakslattı. Bu arada, Jack müthiş bir çocuk gerçekten."

"Hem de nasıl," dedim. Fotoğrafı inceledim. "Bu kızlar kim? Dur... söyleme. Adamın solundaki Maria. Sağındaki de Hannah.

"Bravo. Memeleri belirmiş olanı Hannah. 1927'de tam on dört yaşındaydı."

Bir süre faks sayfasını inceledik. E-postayla gelseymiş daha iyi olurdu. Faks'ta resmin içinden geçen siyah dikey çizgiler yazıları bozuyordu, ama başlık yeterince belliydi: **AMATÖR DALGIÇ FIRTINADAN HAZİNE ÇIKARDI.** Resim de yeterince netti. Eastlake'in alnı biraz daha açılmış, sanki bunu telafi eder gibi eskiden bando şefi tipi ince bıyığı şimdi pos bıyık olmuştu. Hâlâ aynı siyah tek parça mayosu vardı, ama artık bu neredeyse patlayacak kadar gerilmişti. Belli ki, son iki yılda Baba Eastlake epey domuz pirzolası tüketmişti. Her iki yanındaki kızlar ablaları gibi seksi görünüşlü değildiler... Adriana'ya bakan birinin aklına sıcak bir öğleden sonrasında samanlık gelirken bu kızlara bakınca, acaba okul ödevlerini yapmışlar mı, diye düşünürdü insan. Ama yine de güzel çocuklardı; yüzlerindeki heyecan resimde belliydi. Öyle olması da doğaldı.

Çünkü, ayaklarının dibinde kumsala yayılmış bir hazine vardı.

"Neler olduğunu seçemiyorum, resmin alt yazısı da çok bulanık," diye yakındım.

"Çekmecede bir büyüteç var, ama ben, sana yardım edeyim." Wireman bir kalem alıp ucuyla göstermeye başladı. "Bu bir ilaç şişesi, bu da bir misket tüfeği mermisi... haberde Eastlake öyle olduğunu söylüyor... Maria'nın elindeki de bir çizme ya da çizme artığı. Onun yanındaki..."

"Bir gözlük," dedim. "Ve... kolye zinciri mi?"

"Habere göre bir bilezikmiş. Bilmiyorum. Sadece bir çeşit metal bir ilmik, üstüne yapışan pislikle daha büyük görünüyor. Ama diğer kızın elinde tuttuğu şey kesinlikle bir küpe."

Haberi gözden geçirdim. Eastlake resimde görünen ıvır zıvırın yanı sıra çeşitli yiyecek gereçleri de çıkarmıştı... İtalyan olduğunu iddia ettiği

dört şarap kupası, bir kutu dolusu dişli (ne demekse?)... ve sayısız miktarda çivi. Ayrıca bir de porselen erkek bebek bulmuştu. Görebildiğim kadarıyla bu biblo resimde yoktu. Haberde Eastlake'in kimi zaman balık avlamak kimi zaman da zevk için on beş yıldır bu sığ kayalıklarda dalmakta olduğu yazıyordu. O güne kadar hiç ilginç olmayan bir sürü şey çıkarmıştı. Alice fırtınası adamakıllı büyük dalgalara sebep olmuş, bunun sonucu kayalıkların içindeki kum zemin yerinden oynayınca eskiden "boşaltma alanı" dediği bir bölge ortaya çıkmıştı.

"Ona gemi enkazı dememiş," dedim.

"Öyle değilmiş," dedi Wireman. "Ortada gemi falan yok. Öyle bir şey bulmamış. Küçük kızlarının cesetlerini aramak için dalan insanlar da görmemiş. Sadece döküntüler. Bir gemi enkazı olsaydı mutlaka bulurlardı. Adanın güneybatı ucundan, bugün Kitt Reef'ten ne kaldıysa, oraya kadar deniz en derin yerinde yedi sekiz metre kadardır ve şimdi bile berraktır. O günlerde turkuvaz bir cam gibiydi."

"Bunların buraya nasıl geldiği konusunda bir açıklama var mı?"

"Tabii. En iyi tahmin bundan yüz, iki yüz, belki de üç yüz yıl önce fırtınaya yakalanan bir gemi bata çıka buraya sürüklenirken gereksiz şeylerini dışkılamış. Belki de suda yüzer kalabilmek için mürettebat eline ne geçtiyse denize atmış olabilir. Bu teori Eastlake'in onca şeyi bulmasını, ama bulduğu hiçbir şeyin değerli olmayışını açıklıyor. Eğer bir hazine taşınıyor olsaydı, gemide kalırdı."

"Peki, kayalıklar 1700'lerde veya 1600'lerde buraya sürüklenmiş olan bir geminin karinasını parçalamaz mıydı?"

Wireman omuz silkti. "Chris Shannington, Kitt Reef coğrafyasının yüz elli yıl önce nasıl olduğunu kimse bilemez, diyor."

Resimdeki yere saçılmış olan ganimete baktım. Gülümseyerek poz vermiş olan ortanca kızlara. Yakında kendine yeni bir mayo alması gerekecek olan, gülümseyen babaya. Birden onun dadıyla yatmadığına karar

verdim. Hayır. Metresi bile olsa, bir kadın, onun üstündeki o eski mayoyla resim çektirmesine izin vermezdi. Makul bir neden söylerdi; ama asıl neden onca yıl sonra önümde duruyordu; üstelik, pek de kusursuz sayılmayan sağ gözümle bile görebiliyordum. John Eastlake aşırı şişmandı. Ne var ki, kendisi bunu görmediği gibi, kızları da görmüyordu. Seven gözler böyle şeyleri görmez.

Aşırı şişman. Burada bir şey vardı, değil mi? Mutlaka devamını gerektiren bir şey.

"Bulduğu şey hakkında konuşmuş olması beni şaşırtıyor," dedim. "Bugün böyle bir şey bulup Kanal 6'ya konuşacak olsan, Florida'nın yarısı teknelerine atlar, ellerinde metal detektörleriyle hazine aramaya gelirler."

"Ah, ama bu başka bir Florida'ydı," dedi Wireman; Mary Ire da aynı ifadeyi kullanmıştı. "John Eastlake zengin bir adamdı ve Duma Adası onun özel alanıydı. Üstelik ortada hazine falan yoktu... sadece fırtınanın ortaya çıkardığı çok da ilginç olmayan ıvır zıvır. Haftalarca o döküntünün bulunduğu yere gidip dalış yapmış... hatta deniz çekildiği zaman neredeyse yürüyerek bile erişebiliyormuş. Tabii ki, değerli bir şey var mı, diye gözünü açmıştır. Zengindi, falan, ama hazine bulmayı o da istemiştir."

"Evet," dedim. "Eminim, istemiştir."

"Bu hazine avı seferlerine dadı onunla gitmiş olmalı. Halen evde olan üç kız: ikizler ve Elizabeth. Maria ve Hannah tekrar Bradenton'daki yatılı okula dönmüşlerdi; büyük kız ise Atlanta'ya kaçmıştı. Eastlake ve küçük kızları orada piknik yapmış olmalılar."

"Ne kadar sık gitmişler?" Bunu nereye varacağını anlamaya başlıyordum.

"Epey sık. Döküntü alanının en dolu olduğu zamanlarda belki her gün gitmişlerdir. Evden Gölge Kumsalı dedikleri bu yere bir patikadan giderlermiş. Bir kilometrelik bir yol."

"İki serüvenci küçük kızın kendi başlarına gidebilecekleri bir patika."

"Ve bir gün bunu yapmışlar. Maalesef." Resimleri tekrar dosyanın içine yerleştirdi. "Burada bir hikâye var, *dostum* ve bu hikâye küçük bir kızın bilye yutmasından çok daha ilginç, ama trajedi trajedidir işte ve özünde bütün trajediler aptaldır. *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı *Hamlet*'e bin defa tercih ederim. Eli titremeyen ve nefesi kuvvetli her salak iskambil kartlarından bir evi yapıp sonra üfleyerek bunu yıkabilir, ama insanları güldürebilmek için deha gerekir."

Wireman'ın yüzü üzüntüyle gerildi.

"Herhalde olay şöyle gelişti: "1927 yılının nisan ayında bir gün Tessie ve Laura öğlen uykularını uyumaları gereken bir saatte, kalkıp Gölge Kumsalı'na gitmeye karar verdiler. Sanırım en çok dizlerine kadar suya girmeyi düşünmüşlerdi, çünkü daha derine gitmeleri yasaklanmıştı.... Haberde John Eastlake'in böyle söylediği yazılı, kızı Adriana da onu desteklemiş."

"Evlendikten sonra dönen kızı, değil mi?"

"Evet. Cesetleri arama çalışmalarına resmen son verilmeden iki gün önce kocasıyla gelmiş. Bu da Shannington'ın verdiği bilgi. Her neyse, kızlardan biri sanırım az ötede parlayan bir şey gördü ve ona doğru ilerledi. Sonra ..."

"Kız kardeşi de onu kurtarmaya çalıştı." Evet, gözümün önüne geliyordu. Ama gözümün önüne gelen iki kız, o yaşlardaki halleriyle Melinda ve Ilse'ydi. İkiz değillerdi, ama o üç dört yıl boyunca onları da birbirlerinden ayırt etmek zordu.

Wireman başını sallayarak beni doğruladı. "Sonra da ikisi birden anafora kapıldı. Büyük ihtimalle böyle olmuştur, *dostum;* bu nedenle de cesetleri hiç bulunamadı. Açık denize sürüklenmiş olmalı."

Duvardaki interkomdan gelen bip sesiyle ikimiz birden irkildik. Wireman o tarafa doğru dönerken koluyla dosyaya çarpıp içindekilerle beraber yere düşürdü.

"Bay Wireman!" Bu Annmarie'nin sesiydi. "Bay Wireman orada mısınız?"

"Buradayım," dedi Wireman.

"Bay Wireman?" Kadının sesi gergindi. Sonra, kendi kendine söylenir gibi, "Hay Allah, neredesiniz yahu?" dedi.

Wireman, "Lanet düğme," diye homurdanarak duvardaki interkom ünitesine yürüdü. Düğmeye bastı. "Buradayım. Ne oldu? Düştü mü, yoksa?"

"Hayır!" diye bağırarak cevap verdi Annmarie. "Uyandı! Uyandı ve bilinci geri geldi! Sizi istiyor! Gelebilir misiniz?"

"Hemen geliyorum," dedi Wireman ve bana dönüp güldü. "Duydun mu, Edgar? Hadi, yürü!" Sonra durdu. "Sen neye bakıyorsun öyle?"

"Bunlara," dedim ve Eastlake'in mayolu iki resmini ona gösterdim; biri, yanında bütün kızları varken ve iki yıl sonra çekilmiş olan, yanında sadece Maria ve Hannah varken.

"Onları boş ver, şimdi... duymadın mı? Bayan Eastlake geri dönmüş!" Dosyayı tekrar masanın üstüne bırakıp peşinden gittim. Bağlantıyı kurmuştum... bunun nedeni de son birkaç ay boyunca görme sanatını çok geliştirmiş olmama borçluydum. Bunun için çok çaba sarf etmiştim.

"Wireman!" diye seslendim. Benden epey uzaklaşmış, merdivenlerin yarısına varmıştı. Topallayarak ona yetişmem mümkün değildi. Sabırla beni bekledi. "Eastlake'e döküntünün orada olduğunu kim söylemiş?"

"Sanırım hobi olarak dalarken tesadüfen karşısına çıkmıştır."

"Sanmam... o mayoyu uzun zamandan beri giymiyormuş. Şnorkelle dalmak belki yirmili yılların başında onun hobisi olabilir, ama bence 1925'ten sonra başlıca eğlencesi ziyafet sofraları olmuş. O halde, bunu ona kim söyledi?"

Koridorun sonundaki bir kapıdan Annmarie çıktı. Yüzünde onu yirmi yaş gençleştirmiş hayret dolu bir gülümseme vardı."

"Hadi gelin," dedi. "Bu harika bir şey."

"Elizabeth kendine..."

"Geldi," dedi Elizabeth'in çatlak sesi içeriden. "İçeri gelsene, Wireman, gel de hâlâ seni tanıyabiliyorken yüzünü bir göreyim."

IX

Bir süre koridorda Annmarie ile birlikte bekledim; duvardaki eski Frederic Remington tablosuna baktım... at üstünde kızılderililer. Sonra Wireman, beni çağırdı. Ağlamaklı sesinde sabırsızlık vardı.

Oda loştu. Bütün perdeler kapalıydı. Tepemizde bir yerdeki hava deliğinden klimanın hafif fısıltısı duyuluyordu. Yatağın yanındaki masada yeşil abajurlu bir lamba vardı. Yatak, oturma pozisyonu da verilebilen hastane yataklarındandı. Lambanın hafif ışığıyla aydınlattığı Elizabeth pembe bir gecelik giymiş, saçları omuzlarına dökülmüştü. Odadaki tek tablo yatağının üstündeydi: Edward Hopper'ın *Sabah On Bir* adlı eseri; yalnızlığı en güzel ifade eden resim olarak bilinirdi. Yalnızlık, pencerenin önünde sabırla bir değişiklik olmasını bekliyordu, nasıl olursa olsun.

Bir yerlerden bir duvar saati tıklıyordu.

Elizabeth, bana bakıp gülümsedi. Yüzünde üç şey gördüm. Bu şeyler, her biri öncekinden ağır gelen taşlar gibi suratıma çarptı. Birincisi, ne kadar zayıflamış olduğuydu. İkincisi son derece yorgun görünmesiydi. Üçüncüsüyse, fazla ömrü kalmadığıydı.

"Edward," dedi Elizabeth.

"Hayır..." diye başlayacak oldum, ama bir elini kaldırınca (dirseğinin üstündeki eti bembeyaz bir torba gibi sarkıyordu) hemen durdum. Çünkü bu anda dördüncü bir şey görmüştüm ki, bu hepsinden daha sertti, artık taş değil, kocaman bir kaya parçası gibiydi. Ben karşımda kendimi görüyordum. Kazadan sonra paramparça dağılmış olan hafızamı toplamaya

çalışırken insanlar beni böyle görüyorlardı işte... böyle çirkin ve çıplak bir halde ortalığa saçıldığı zaman hafıza denen o hazine çöp yığını gibi kalıyordu. Bebeğimin adını nasıl unuttuğumu hatırladım ve şimdi ne olacağını tahmin ettim.

"Bunu yapabilirim," dedi Elizabeth.

"Yapabileceğini biliyorum," dedim.

"Wireman'ı hastaneden sen getirmiştin," dedi.

"Evet."

"Onu orada tutacaklar, diye öyle korkmuştum ki. Yapayalnız kalırdım."

Buna cevap vermedim.

"Sen Edmund musun?" diye sordu çekinerek.

"Bayan Eastlake kendinizi zorlamayın," dedi Wireman sevgiyle. "Şimdi bu..."

"Karışma, Wireman," dedim. "Bunu yapabilir."

"Sen resim yapıyorsun," dedi Elizabeth.

"Evet."

"Geminin resmini yaptın mı?"

O anda mideme tuhaf bir şey oldu. Bir anda kayboluverince, kalbimle bağırsaklarımın arasında bir boşluk oluştu. Dizlerimin bağı çözüldü. Kalçamdaki çelik birden ısındı. Ensem buz kesti. Ve olmayan kolum alev alev yanmaya başladı.

"Evet," dedim. "Tekrar, tekrar."

"Sen Edgar'sın," dedi.

"Evet, Elizabeth. Ben Edgar'ım. Seni kutlarım, tatlım."

Gülümsedi. Herhalde çok uzun zamandan beri kimse ona, tatlım, dememişti. "Beynim, ortasında kocaman bir yanık deliği olan masa örtüsüne benziyor." Wireman'a döndü. "*Öyle değil mi?*"

"Dinlenmeye ihtiyacınız var," dedi Wireman. "*Mışıl mışıl uyumalısınız.*"

Elizabeth güldü. "Evet. Sanırım, uyandığım zaman hâlâ buralarda olacağım. Kısa bir süre için." Wireman'ın ellerini yüzüne götürüp öptü. "Seni seviyorum, Wireman."

"Ben de sizi seviyorum, Bayan Eastlake," dedi Wireman. Aferin, ona.

"Edgar?... Edgar'dı değil mi?"

"Sence ne, Elizabeth?"

"Tabii ki, Edgar. Sen sergi mi açıyordun? Benim son uyanık olduğumda iş bu aşamada mıydı?" Gözlerini kapatıp uyuma hareketi yaptı.

"Evet, Scoto Galerisi'nde. Artık dinlenmen gerek."

"Yakında mı? Yani, sergin?"

"Bir haftadan az kaldı."

"Tabloların... o gemi resimleri... anakarada mı? Galeride mi?"

Wireman'la bakıştık. O omuzlarını salladı.

"Evet," dedim.

"İyi," dedi Elizabeth, güldü. "O halde dinlenebilirim. Başka her şey bekleyebilir... senin sergin bitene kadar. Senin güneş altına çıkma zamanın. Resimleri satacak mısın? Gemi resimlerini?"

Wireman'la bir kez daha bakıştık; gözleriyle verdiği mesaj açıktı: *Onu üzecek bir şey söyleme.*

"Hepsi SD damgalı, Elizabeth. Bunun anlamı..."

"Anlamını biliyorum, Edgar." Ölüme doğru yaklaşan o kırışık yüzünde gözleri birden parladı. "Sat onları. Kaç tane olursa olsun, *onları satmalısın.* Senin için ne kadar zor olsa da. Onları birbirinden ayır ve dörtbir yana gönder. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

"Dediğimi yapacak mısın?"

Yapıp yapmayacağımı bilmiyordum, ama yakın geçmişteki kendi halimden, onun yüzünde giderek artan asabiyeti okuyabiliyordum. "Evet." Zaten o anda benden en imkânsız şeyi de istese, söz verecektim.

"O zaman bile tam emniyetli sayılmaz," dedi dehşet içinde.

"Tamam artık," dedim elini okşayarak. "Artık bunu düşünme."

"Pekâlâ. Serginden sonra daha uzun konuşuruz. Üçümüz. Daha kuvvetli olurum, zihnim daha açık olur... ve sen, Edgar, dikkatini daha çok verebilirsin. Kız çocukların var mı? Var olduğunu hatırlar gibiyim."

"Evet. Onlar anneleriyle birlikte anakarada, Ritz Oteli'nde kalacaklar. Rezervasyon yapıldı."

Elizabeth güldü, ama sonra dudaklarının kenarları bir anda düşüverdi. "Yatağı indiriver, Wireman. Tam kırk gün kırk gecedir... bataklıktaydım... kendimi öyle hissettim... ve çok yorgunum."

Wireman yatağı indirirken Annmarie de üstünde bir bardak olan tepsiyle odaya girdi. Elizabeth'in bunu içmesi mümkün değildi, kendinden geçmişti. Başının üstünde, ayakkabıları dışında çıplak, yüzü saçlarının altında gizlenmiş haliyle dünyanın en yalnız kızı bir iskemleye oturmuş pencereden dışarı bakıyordu.

X

O gece uyumam pek kolay olmadı. Nihayet daldığımda vakit gece yarısını geçmişti. Deniz çekilmiş, midye kabukları sohbetlerine ara vermişlerdi. Ne var ki, kafamdaki fısıldaşmalar durmuş değildi.

Başka bir Florida, diye fısıldıyordu Mary Ire. *O zaman bambaşka bir Florida vardı.*

Sat onları. Kaç tane olursa olsun, hepsini satmalısın. Tabii, bu Elizabeth'ti.

Bu *büyümüş* olan Elizabeth'ti. Onun başka bir halini de işittim, ama o yaştaki gerçek sesini hiç duymadığım için kulağıma gelen Ilse'nin çocukluk sesiydi.

Baba, orada hazine var, diyordu bu ses. *Maskeni ve şnorkelini takarsan bulabilirsin. Sana nereye bakacağını gösteririm.*

Bir resim çizdim.

XI

Gün doğarken uyandım. Tekrar uyuyabileceğimi sanıyordum, ama hâlâ birkaç tane saklamış olduğum bir Oxycontin almadan ve bir yere telefon etmeden bu mümkün olmadı. Hapı aldıktan sonra Scoto'yu aradım, karşıma telesekreter çıktı... galerinin açılmasına daha saatler vardı. Sanatçı tipler işe pek erken başlamazlar.

Dario'nun dahili numarası olan 11'i tuşladım ve bip sesinden sonra, "Dario, ben Edgar," dedim. "*Kız ve Gemi* dizisi konusunda fikrimi değiştirdim. Hepsini satmak istiyorum, tamam mı? Tek şartım var, o da bunların mümkünse farklı insanlara satılması. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatıp tekrar yatağa döndüm. On beş dakika kadar yattığım yerde tepemdeki vantilatörün ağır ağır dönüşünü seyredip altımdaki midye kabuklarının fısıldaşmalarını dinledim. İlaç etkisini gösteriyordu, ama uykuya dalamıyordum. Nedenini de anlamakta gecikmedim.

Nedenini biliyordum.

Tekrar kalktım, aynı numarayı bir kez daha aradım ve Dario'nun kayıtlı sesi bana bir kez daha bip sesinden sonra mesajımı bırakmamı söyledi. "*No. 8* dışında hepsini satabilirsin," dedim. "O resim hâlâ SD."

Peki, neden SD'ydi?

Her ne kadar onun bir şaheser olduğunu düşünüyorsam da, nedeni bu değildi. Buna baktığımda kalbimin en karanlık kısmını dinlediğim için de değildi. Nedeni, bir gücün sırf bu resmi yapayım, diye yaşamama izin verdiğini düşünmemdi; bunu satmak demek kendi hayatımı inkâr etmek anlamına gelecekti.

Evet, nedeni buydu işte.

"O resim benim, Dario," dedim.

Sonra tekrar yatağa girdim ve bu kez hemen uykuya daldım.

Resim Nasıl Çizilir (VII)

Unutmayın ki, "görmek inanmaktır" arabayı atın önüne koyar. Sanat inancın ve beklentinin somut bir eseridir; gizlerle dolu bir körfezin üstüne serilmiş anlamsız bir bilinçlilik örtüsünden ibaret olacak olan dünya bu sayede gerçeğe dönüşür. Hem zaten... eğer siz gördüğünüz şeye inanmazsanız, sizin sanatınıza kim inanır?

Hazineden sonraki sorunların hepsi inançla ilgiliydi. Elizabeth müthiş yetenekliydi, ama sonuçta bir çocuktu... ve çocuklar için inanç doğuştan var olan bir şeydir. Standart donanımın bir parçasıdır. Ayrıca çocuklar, yetenekli olanlar bile (özellikle de yetenekli olanlar) yetkilerine tam hâkim değildirler. Mantıkları hâlâ uykudadır; mantığın uykuda olmasıysa, canavarlar yaratır.

İşte, hiç yapmamış olduğum bir resim:

*Aynı yumurta ikizleri el ele tutuşmuş, Gölge Kumsalı'na giden patikada koşuyorlar; aynı cins kazak giymişler, ama birisi kırmızı ve üstünde **L** harfi var, diğeri mavi, üstünde **T** var. Kumsala bu adı vermelerinin nedeni, günün büyük bir kısmında Hag's Rock Kayalığı'nın gölgesi altında kalışından. Soluk yuvarlak yüzlerinde gözyaşı izleri var, ama ağlayamayacak kadar korktukları için birazdan bu izler kaybolacak.*

Eğer buna inanabiliyorsanız, geri kalanını da anlayabilirsiniz.

Tepelerinde dev bir karga ağır ağır, baş aşağıya uçuyor, kanatları açık. Babalarının sesiyle onlara bir şey söylüyor.

Lo-Lo düşüp midye kabuklarında dizini yarıyor. Tessie, onu ayağa kaldırıyor. Onları korkutan şey ne tepelerinde baş aşağıya uçan karga ne de mavi gökyüzünün günbatımı kızılına dönüşüp tekrar mavi olması; arkalarından gelen şeyden korkuyorlar.

Koca oğlan.

Sivri dişlerine rağmen hâlâ Libbit'in eskiden çizdiği o komik kurbağalardan birine benziyor, ama bu o kadar daha büyük ki... ve yere gölgesi düşecek kadar da gerçek. Pis bir koku salacak her sıçrayışında yeri sarsacak kadar gerçek. Baba hazineyi bulduğundan beri onları korkutan birçok şey olmuştu, Libbit de onlara geceleri odalarından çıkmamalarını, hatta pencereden bile bakmamalarını söylemişti, ama şimdi gündüz ve peşlerindeki şey o kadar gerçek ki, inanmamak mümkün değil; üstelik arayı kapatıyor.

Bu defa Tessie düşüyor, Lo-Lo, onu yerden kaldırıyor, o sırada dehşet içinde geriye bakıp onları kovalayan şeyi görüyor. O şeyin etrafını dans eden böcekler sarmış; arada bir dilini uzatıp bunları havada kapıyor. Patlak gözlerinden birinde Lo-Lo kendini görüyor, diğerindeyse Tessie var.

Nefes nefese kumsala varıyorlar, ama şimdi önlerindeki denizden başka gidebilecekleri bir yer yok. Ama belki bir yer var, çünkü o gemi yine gelmiş; son birkaç haftadır daha sık görmekte oldukları gemi. Libbit o geminin göründüğü gibi olmadığını söylüyor, ama şimdi kızların gözünde suda yüzen beyaz bir güvenlik hayali gibi... hem zaten başka seçenekleri yok. Koca oğlan enselerinde bitmek üzere.

Yaratık onlar tam evcilik oynamayı bitirdikleri anda yüzme havuzundan çıkmıştı. Bazen Libbit bunun gibi korkunç şeyleri resim defterinde bir şeyler karalayarak yok edebiliyor, ama şimdi Libbit uyuyor... son zamanlarda peş peşe huzursuz geceler geçirmişti.

Koca oğlan bir sıçrayışta patikadan kumsala geçiyor ve her yana kumlar saçılıyor. Kocaman patlak gözleri sabit. Yumuşak beyaz karnı iğrenç bağırsaklarla, şişkinliklerle dolu. Gırtlağı zonkluyor.

İki kız elleri birbirine kenetlenmiş, ayakları suyun içinde bakışıyorlar. Gemi demir atmış, yelkenleri toplanmış halde orada duruyor. Daha da yakın görünüyor, sanki onları kurtarmak için yaklaşmış gibi.

Lo-Lo mecburuz, *diyor.*

Tessie ben YÜZME bilmiyorum, *diyor.*

Köpekleme yüzersin.

Koca oğlan sıçrıyor. Karnının yere çarptığı zaman çıkardığı sesi duyuyorlar. Su dolu bir fıçıdaki ıslak çöp sesi gibi. Göğün mavisi kaybolup yerini kan kırmızısı alıyor. Tam o cins bir gün içindeler. Böyle bir günün geleceğini bilmiyorlar mıydı? Libbit'in hastalıklı bakan gözlerinde görmemişler miydi? Nan Melda biliyor; hatta baba bile biliyor, ki, o her zaman burada değil. Bugün de Tampa'da ve kızlar şimdi neredeyse tepelerine binmek üzere olan o yeşil beyazlı korkunç şeye baktıkları zaman Tampa onlara ay kadar uzak geliyor. Kendi başlarına kalmış durumdalar.

Tessie buz gibi parmaklarıyla Lo-Lo'nun omzunu tutuyor. Akıntı ne olacak?

Lo-Lo başını iki yana sallıyor. Akıntı iyidir. Bizi gemiye götürür!

Konuşacak zamanları yok artık. Kurbağımsı şey yeni bir sıçramaya hazırlanıyor. Kızlar bunun bir yandan gerçek olamayacağını, ama bir şekilde gerçek olduğunu anlıyorlar. Onları öldürebilir. Suyu denemeleri daha iyi. Dönüyorlar ve hâlâ el tutuşmuş halde kendilerini dalgaya atıyorlar. Gözleri yakınlarında demir atmış o ince beyaz gemide. Elbette onları yukarı çekecekler ve biri Roost'u arayıp, "Ağımıza bir çift denizkızı takıldı," diyecek. "Onları isteyen biri var mı?"

Akıntıya kapıldıkları anda elleri ayrılıyor. Amansız bir güç; aslında ilk boğulan Lo-Lo oluyor, çünkü daha çok çırpınıyor. Tessie, onun iki kez haykırdığını duyuyor. Önce, imdat, diye bağırıyor. Sonra ümidini kesip kız kardeşinin adını haykırıyor.

Bu sırada akıntı Tessie'yi gemiye doğru sürüklemeye başlamış ve aynı zamanda onu suyun üstünde tutuyor. Sihirli birkaç saniye boyunca kendini

sanki bir sörf bordu üstündeymiş gibi hissediyor; cılız köpekleme kulaçları kıçtan takma bir motor gibi onu götürüyor. Sonra bir soğuk su akıntısı gelip onu ayak bileklerinden sarmadan önce geminin değişerek...

İşte, bu da resmini yaptığım bir sahne, üstelik bir kere değil, tekrar tekrar, defalarca.

Geminin beyazlığı tam olarak kaybolmuyor; korkmuş bir insanın yanağındaki kanın çekilişi gibi içeri doğru emilmiş. Halatlar yıpranmış, bütün o parlaklık solmuş. Kıç taraftaki kabin pencerelerindeki camlar dışa doğru patlıyor. Güvertede bir anda pruvadan kıça doğru yayılan bir döküntü yığını beliriyor. Ne var ki, bu yığın hep oradaydı. Tessie görememişti. Artık görüyor.

Artık inanıyor.

Geminin alt kısmından bir yaratık çıkıyor, parmaklıklara doğru sürünüp denizdeki kıza bakıyor. Yaratık kapüşonlu bir cüppe içinde. Erimiş bir yüzün etrafında saçı olması gereken şeyler sallanıyor. Sarı eller ahşap parmaklığı kavramış. Derken bir el kalkıyor.

Az sonra KAYBOLACAK kıza el sallıyor.

Bana gel, çocuğum, *diyor.*

Ve boğulmak üzere olan Tessie Eastlake, bu bir KADIN *diye düşünüyor.*

Tessie batıyor. Ve az önce ölmüş olan kız kardeşinin bacaklarını tutan hâlâ sıcak elleriyle onu aşağıya çektiğini hissediyor mu?

Evet. Tabii ki, hissediyor.

İnanmak aynı zamanda hissetmektir.

Hangi ressama sorsanız size bunu söyler.

13 – Sergi

I

Bir gün, eğer uzun bir hayatınız olursa ve düşünme mekanizmanız vites düşürmezse, başınıza en son ne zaman güzel bir şey geldiğini hatırlarsınız. Bunu kötümserlik kabul etmeyin, sadece mantıktır. Umarım, güzel şeyler kotam henüz dolmamıştır... zaten buna inansaydım yaşamamın bir anlamı kalmazdı, ama benim yaşadığım son güzel olaydan beri çok zaman geçti. Bu son olayı çok iyi hatırlıyorum. Dört yıl önce, 15 Nisan akşamı Scoto Galerisi'nde oldu. Saat yedi kırk beşle sekiz arasıydı, Palm Bulvarı'na düşen gölgeler yavaş yavaş koyu maviye dönüşüyordu. Zamanı bu kadar net hatırlıyorum, çünkü ikide bir saate bakıyordum. Scoto Galerisi daha şimdiden tıka basa dolmuştu, ama ailem hâlâ gelmemişti. O gün daha erken saatlerde Pam ve Ilse'yi görmüştüm; Wireman da bana Melinda'nın uçağında bir rötar olmadığını söylemişti, ama o akşam hâlâ hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Telefon da etmemişlerdi.

Solumdaki girintili kısımda bulunan bar ve *Günbatımı* tablolarımdan sekiz tanesi epey bir kalabalık toplamıştı; yerel müzik konservatuvarından gelen bir üçlü "My Funny Valentine"i çalıyordu. Elinde bir şampanya kadehiyle (hâlâ ayıktı) Mary Ire, onu dikkatle dinleyen bir grup insana sanatla ilgili bir açıklama yapıyordu. Sağ tarafta büfenin bulunduğu daha büyük bir oda vardı. Duvarlardan birinde *Midye Kabuklarında Yetişen Güller* ve *Benim Gördüğüm Ay* adını verdiğim tablolar, bir başkasındaysa

Duma Yolu'nun üç ayrı manzarası vardı. Kapının dışında fotoğraf çekmenin *yasak* olduğunu bildiren bir uyarı levhasına rağmen telefon kameralarıyla fotoğraf çeken insanlar görmüştüm.

Yanımdan geçerken Jimmy Yoshida'yı durdurup bu durumu söyledim. Jimmy buna hiç kızmadı, sadece fena halde sersemlemiş gibiydi. "Burada hiç tanımadığım ve sanat çevreleriyle hiç bağdaştıramadığım çok fazla insan var," dedi. "Böyle bir kalabalıkla ilk defa karşılaşıyorum."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Olur mu hiç! Ama yıllardır ayakta kalabilme mücadelesi verdikten sonra şimdi bu durumu görmek tuhaf geliyor."

Scoto'nun orta galerisi büyüktü; o gece böyle olması çok işe yarıyordu. Daha küçük odalardaki yiyecek ve içecek ikramına ve müziğe rağmen konukların büyük çoğunluğu buraya rağbet ediyorlardı. Salonun tam ortasına görünmez kordonlarla *Kız ve Gemi* dizisi indirilmişti. Karşı taraftaki duvarda *Wireman Batıya Bakıyor* vardı. Bu, *Kız ve Gemi No. 8* tablolarının üstünde SD etiketleri vardı. Wireman tablosunu satamazdım, çünkü ona hediye etmiştim; *No. 8*'i de satmam mümkün değildi.

"Her şey yolunda mı, patron?" Angel Slobotnik sol yanımda belirmişti; her zamanki gibi koluna girmiş karısını unutmuş görünüyordu.

"Evet," dedim. "Hiç olmadığı kadar..."

Üstünde en azından iki bin dolarlık bir takım elbise olan bir adam elini uzattı. "Adım Henry Vestick, Bay Freemantle, First Sarasota Bank ve Trust'tan Özel Hesaplar Şubesi. Bu tablolar muhteşem. *Şok oldum. Hayretler içindeyim.*"

"Teşekkür ederim," dedim, içimden de LÜTFEN RESİM YAPMAYI HİÇ BIRAKMAYIN, demeyi unuttu diye geçirdim.

Nasıl becerdiyse, bir anda parmakları arasında bir kartvizit beliriverdi. "Eğer sizin için yapabileceğim bir şey olursa... telefon numaralarım kartın arkasındadır... ev, cep ve ofis."

"Çok naziksiniz," dedim. Diyecek başka bir şey gelmedi aklıma; Bay Vestick ne yapacağımı düşünüyordu ki? Evine telefon edip bir daha teşekkür etmemi mi? Ondan kredi isteyip karşılığında bir tablomu vermemi mi?

"Daha sonra eşimi getirip sizinle tanıştırabilir miyim?" diye sordu, o anda gözlerindeki ifadeyi gördüm. Tam olarak Wireman'ın Candy Brown'u tepelediğimi anladığı zamanki ifade değildi, ama ona yakındı. Sanki Bay Vestick benden korkar gibiydi.

"Elbette," dedim, adam yanımdan gitti.

"Eskiden bunun gibi adamlara banka şube binaları yapardın, sonra da ek masrafları ödemeleri için boğuşmak zorunda kalırdın," dedi Angel. Üstündeki mavi takım elbise dokuz yerinden patlayacak gibiydi. "O günlerde olsaydı seni sadece sorun yaratan biri olarak görürdü. Oysa şimdi altın külçeleri, sıçıyormuşsun gibi bakıyor."

"Angel, böyle konuşma!" diye bağırdı Helen Slobotnik aynı anda kocasına bir dirsek atarak. Angel az kalsın elindeki kadehi düşürecekti.

"Ona bunun doğru olduğunu söylesene, patron!"

"Bir bakıma doğru," dedim.

Bana o şekilde bakan yalnızca o banker değildi. Kadınlar... vay canına. Göz göze geldiğim anlarda onların gözünde bir yumuşama, bir tahmin yürütme ifadesi görüyordum, sanki tek kolumla onlara sarılmamın nasıl olacağını düşünür gibiydiler. Tabii, bunu düşünmem çılgınlıktı, ama...

Arkamdan birisi bana sarılınca neredeyse ayaklarım yerden kesilecek, kadehimdeki şampanya dökülecekti, ama Angel tam zamanında beni tuttu. Dönüp bakınca Kathi Green'in gülen yüzüyle karşılaştım. Eski Gestapo halinden eser kalmamıştı; üstünde, vücuduna yapışan kısa, parlak yeşil bir elbise vardı, topuklu ayakkabılarıyla boyu bana yetişiyordu.

Yanında, dev gibi cüssesiyle Kamen dikilmişti. Kocaman gözleri sevgi doluydu.

"Kathi!" diye bağırdım. "Yere devrilseydim ne yapacaktın?"

"Sana elli mekik çektirirdim," dedi gülerek. Gözleri yaşlıydı. "Sana telefona söylemiştim. Ne güzel yanmışsın, yakışıklı çocuk." Gözyaşları boşalırken bana sarıldı.

Ben de ona sarıldım, sonra Kamen'in elini sıktım. Elim avucunda kayboldu.

"Uçağın benim ölçülerimde birinin uçabileceği gibiydi," dedi, etraftakiler dönüp ona baktılar. Kamen'in kalın sesi her zaman dikkat çekerdi. "Yolculuğum çok zevkli geçti, Edgar."

"Uçak benim değil, ama teşekkür ederim," dedim. "Sizler hiç ..."

"Bay Freemantle?"

Alabildiğine çilli göğüsleri pembe elbisesinin tepesinden her an fırlayacakmış gibi görünen çok güzel, kızıl saçlı bir kızdı. Kocaman yeşil gözleri vardı. Melinda'nın yaşında olmalıydı. Ben daha bir şey söyleyemeden uzanıp parmaklarımı tuttu.

"Bu resimleri yapan ele dokunmadan edemedim," dedi. "Bu muhteşem, *tüyler ürperten* resimleri. Siz *inanılmaz* bir insansınız." Elimi kaldırıp öptü. Sonra da göğsüne bastırdı. Şifon elbisesinin üstünden sert meme ucunu hissettim. Sonra da kız kalabalığın arasına karışıp kayboldu.

"Böyle durumlar sık oluyor mu?" diye sordu Kamen; aynı anda da Kathi, "Boşanmak sana iyi gelmiş," dedi. Bir an birbirlerine baktıktan sonra kahkahayı koyverdiler.

Neye güldüklerini anlıyordum, ama bana sadece çok tuhaf gelmişti. Scoto'nun odaları bir an bana bir sualtı mağarasındaki küçük odacıklar gibi göründü; bu şekilde bunun resmini yapabilirdim: duvarlarında resimlerin asılı olduğu denizaltı odaları; insan-balıkları sürüsü bu resimlere bakarken Neptün üçlüsü de "Ahtapotun Bahçesi" parçasını çalıyor.

Çok fazla kaçık işi. Wireman ve Jack'i istiyordum, ama onlar da hâlâ yoktular, ama en çok kendi ailemi istiyordum. En başta Ilse'yi. Onlar yanımda olsaydı belki bütün bu olanlar bana yine gerçekmiş gibi gelebilirdi. Kapıya doğru baktım.

"Pam ve kızları arıyorsan, sanırım birazdan burada olurlar," dedi Kamen. "Melinda'nın elbisesinde bir sorun çıkmış, son anda üstünü değiştirmek için odasına çıktı."

Melinda, diye düşündüm. *Tabii, başkası olamazdı...*

İşte o anda onları gördüm; kalabalığın arasından geçmeye çalışırken, esmerleşmiş yerli sanatseverlerin yanında fazlasıyla kuzeyli kalıyorlardı. Tom Riley ve William Bozeman III... ölümsüz Bozie... siyah takım elbiseleri içinde onların ardından geliyorlardı. Dario'nun kapıya yakın bir yere yerleştirdiği kalem çizimlerimden üçüne bakmak için bir an durdular. Beni ilk gören Ilse oldu. "*BABA!*" diye bağırdı ve peşinde ablasıyla birlikte kalabalığı yararak bana doğru ilerledi. Pam de önce el salladı, sonra bulunduğum yere doğru sonra yürüdü.

Kamen, Kathi ve Slobotnik çiftinin yanından ayrılıp onlara doğru yürümeye başladım. Birisi önüme çıkıp, "Affedersiniz, Bay Freemantle size bir şey sora..." diyecek oldu, ama hiç aldırmadım bile. O anda gördüğüm tek şey Ilse'nin ışıl ışıl parlayan yüzü ve sevinç içindeki gözleriydi.

Onunla "**SCOTO GALERİSİ EDGAR FREEMANTLE'NİN "DUMA'DAN MANZARALAR" KONULU TABLOLARINI SUNAR** yazılı tabelanın önünde buluştuk. Üstünde daha önce hiç görmediğim mat mavi bir elbise olduğunu ve kuğu gibi boynunu ortaya çıkaracak şekilde toplanmış saçlarını fark ettim. İçimde ona karşı neredeyse yüreğimden taşan bir sevgi ve onun da benim için aynı şeyi hissettiğini fark ederek şükrettim. Sonra da ona sarıldım.

Bir saniye sonra yanında erkek arkadaşıyla Melinda geldi (adam ondan çok uzun boyluydu). İkisine birden sarılmak için bir kolum eksikti,

ama Melinda, bana sarıldı ve yüzümün yanını öptü. "*Bonsoir,* baba, tebrikler!"

Sonra önümde Pam'i gördüm, kısa bir süre önce kaltak, diye bağırdığım kadın. Pantolonlu lacivert bir döpiyes içine açık mavi ipek bir gömlek giymişti; inci kolyesi ve küpeleri, kısa topuklu şık ayakkabıları vardı. Tam Minnesota imzalı bir kadın. Yabancı bir ortamda onca kalabalık onu ürkütmüştü, ama yine de yüzünde ümitli bir ifade vardı. Zaten evliliğimiz boyunca ona bir sürü sıfat yakıştırabilirdim, ama asla ümitsizliğe kapıldığını söyleyemezdim.

"Edgar?" dedi Pam alçak bir sesle. "Hâlâ dost muyuz?"

"Hem de nasıl," dedim. Yüzüne hafif bir öpücük kondurdum, ama tek kolumla olabildiği kadar sıkı sarıldım. Bir yanımda Ilse diğer yanımda Melinda kaburgalarımı acıtacak kadar sertçe sıkıştırıyorlardı, ama şikâyetçi değildim. Odada bir anda patlayan alkış bana çok uzaktaymış gibi geldi.

"İyi görünüyorsun," dedi Pam. "Hayır, harika görünüyorsun. Sokakta görsem belki seni tanıyamazdım."

Bir adım geri çekilerek ona baktım. "Sen de çok iyi görünüyorsun."

Pam'in yüzü kızardı, güldü; bir zamanlar gecelerimi birlikte geçirdiğim bir yabancı gibiydi. "Makyajla insan bir dolu günahını örtebiliyor."

"Baba, bu Ric Doussault," dedi Melinda.

"*Bonsoir* ve tebrikler, Mösyö Freemantle," dedi Ric. Elinde düz beyaz bir kutu vardı. "Bu Linnie ve benden. *Un cadeau.* Hediye?"

Un cadeau'nun ne demek olduğunu ben de biliyordum; ama asıl dikkatimi çeken, kızımın takma adını egzotik bir aksanla söyleyişi oldu. Bu da başka hiçbir şeyin anlatamayacağı bir şekilde kızımın artık benden çok ona ait olduğunu kafama çaktı.

Galerideki insanların büyük bir kısmı hediye paketini açmamı seyretmek için etrafımıza toplanmış gibiydi. Tom Riley, Pam'in omzunun

üstünden bakıyordu. Bozie, onun yanındaydı. Onun da arkasından Margaret Bozeman eliyle bana bir öpücük gönderdi. Onun yanında hayatımı kurtaran doktor Todd Jamieson, amcalar, halalar, eski sekreterim Rudy Rudnick... tabii, Kamen ve onun yanında Kathi. Hepsi gelmişlerdi, Wireman ve Jack dışında herkes oradaydı, buraya gelmelerini engelleyen bir şey mi oldu, diye merak etmeye başlıyordum. Ama o anda bu çok önemli görünmedi. Hastane yatağında gözlerimi açtığım anı hatırladım, kafam karmakarışık, amansız acılar içinde... sonra da etrafıma bakındım ve her şeyin bu kadar değişebilmiş olmasına şaşırdım. Bütün bu insanlar bir geceliğine yine hayatıma girmişlerdi. Ağlamak istemiyordum, ama birazdan ağlayacağıma emindim: yağmur altında kalmış kâğıt mendil gibi erimeye başladığımı hissediyordum.

"Açsana, baba!" dedi Ilse. Parfümünün tatlı kokusu burnuma geldi.

Bizi izleyen kalabalık içinden, "Aç, hadi!" sesleri yükseldi.

Kutuyu açtım ve ne olduğunu tahmin ettiğim şeyi ortaya çıkardım... bunun esprili bir şey olacağını sanıyordum, ama öyle değildi. Melinda ve Ric'in bana Fransa'da aldıkları bere koyu kırmızı kadifeydi ve ipek gibi yumuşaktı. Ucuz bir şey olmadığı belliydi.

"Bu çok güzel," dedim."

"Hayır, baba," dedi Melinda. "Yeterince güzel değil. Başına uyacağını umuyoruz."

Kutudan çıkarıp havaya kaldırdım. Kalabalıktan *aah-oooh* gibi beğeni nidaları yükseldi. Oldum olası Melinda'nın benden hak ettiği sevgiyi yeterince görmediğini düşünen Pam (galiba haklıydı) bana mutlu bir ifadeyle bakıyordu. Bereyi başıma geçirdim. Uymuştu. Melinda uzanıp küçük bir düzeltme yaptıktan sonra yüzünü kalabalığa dönüp avuçlarını bana doğru çevirdi. "*Voici mon père, ce magnifigue artiste!*"(*) dedi. Kalaba-

(*) İşte babam, büyük sanatçı.

lıktan alkışlar ve bravo sesleri yükseldi. Ilse yanağıma bir öpücük kondurdu. Hem ağlıyor hem gülüyordu. Onun kırılgan boynunun beyazlığını ve dudaklarının yanağıma temasını hâlâ hatırlarım.

Bütün ailem yanımdaydı ve çok mutluydum. Şampanya ve müzik vardı. Dört yıl önceydi, 15 Nisan akşamı saat yedi kırk beşle sekiz arasında Palm Bulvarı'nda. Bu benim hiç unutmayacağım bir anıdır.

II

Ailemi galerinin içinde gezdirirken Tom ve Bozie'yle birlikte grubun geri kalanı arkamızdan geldiler. O gece gelenlerin çoğu hayatlarında ilk kez bir sergiye geliyorlardı, ama nazik davranıp bize fazla yaklaşmadılar.

Melinda *Günbatımında Sophora'*nın önünde bir dakika kadar durduktan sonra suçlar gibi bir ifadeyle bana döndü. "Bunu yapabilen biriysen, baba, neden hayatının otuz yılını devlet daireleri inşa ederek geçirdin sanki?"

"Melinda!" diye hafifçe uyardı Pam. O da orta salondaki tavandan sarkıtılmış *Kız ve Gemi* tablolarına bakmaktaydı.

"Ama bu doğru," dedi Melinda. "Değil mi?"

"Hayatım, ben de bilmiyordum ki."

"İçinde bu kadar büyük bir şey varken nasıl bilmeyebilirsin?" diye üsteledi Melinda.

Buna verecek cevabım yoktu, ama Alice Aucoin o anda imdadıma yetişti. "Edgar, Dario birkaç dakikalığına Jimmy'nin ofisine gelebilir misin, diye soruyor. Ben ailene eşlik ederim."

"Peki... ne istiyorlarmış?"

"Merak etme, hepsi mutlu gülücükler saçıyorlar."

"Hadi, git, Edgar," dedi Pam. Sonra Alice'e döndü. "Onun bu şekilde çağrılmasına alışkınım. Evliyken bu bizim hayat tarzımızdı."

"Baba, çerçevenin tepesindeki o kırmızı halka ne oluyor?" diye sordu Ilse.

"Onun satıldığını gösteriyor," dedi Alice.

Durup *Günbatımında Sophora*'ya son bir kez baktım... çerçevenin sağ üst köşesinde kırmızı bir halka vardı gerçekten. Bu hoşuma gitti... demek ki, bu kalabalık sadece tek kollu ressamın neler yaptığına bakmak için gelenlerden oluşmuyordu. Ama yine de içimde bir sızı hissettim ve bu normal mi, diye düşündüm. Bilmem mümkün değildi. Tanıdığım başka bir ressam yoktu ki, sorayım.

III

Ofiste Dario ve Jimmy Yoshida'yla birlikte daha önce görmediğim bir adam da vardı. Dario onu, bana Scoto'nun defterlerini tutan muhasebeci Jacob Rosenblatt olarak tanıttı. Elini sıkarken bir an yüreğim sıkıştı; çoğu insan gibi o da ters elini uzatmış ben de elimi ters çevirmek zorunda kalmıştım. Ne de olsa sağ ellilerin dünyasında yaşıyorduk.

"Dario, bir sorun mu var?" diye sordum.

Dario gümüş bir şampanya kovasını Jimmy'nin masasının üstüne koydu. İçinde, ezilmiş buz üzerine yatırılmış bir şişe Perrier-Jouët vardı. Galeride ikram edilen şampanya iyi kaliteydi, ama bunun kadar değildi. Mantarı daha yeni açılmış, yeşil şişenin ağzından hafif bir buğu süzülmekteydi. "Bu hiç soruna benziyor mu?" diye sordu Dario. "Alice'e aileni de buraya getirmesini söylerdim, ama ofis maalesef çok ufak. Şu anda burada olması gereken iki kişi Wireman ve Jack Cantori. Nerede bu adamlar yahu? Birlikte geleceklerini sanıyordum."

"Ben de. Elizabeth Eastlake'in evini aradın mı? Heron's Roost'u?"

"Elbette," dedi Dario. "Cevap veren olmadı, sadece telesekreter."

"Elizabeth'in hemşiresi de mi? Annmarie?"

"Hayır. Sadece telesekreter."

Aklıma Sarasota Memorial Hastanesi'yle ilgili görüntüler geldi. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Belki üçü birlikte yola çıkmışlar, buraya geliyorlardır," dedi Rosenblatt.

"Bunu hiç sanmam. Elizabeth çok güçsüz ve zorlukla nefes alıyordu. Artık yürütecini bile kullanamıyor."

"Eminim bir sorun yoktur," dedi Jimmy. "Bu arada, kadeh kaldırsak iyi olur."

"Mutlaka kadeh kaldırmalıyız, Edgar," diye ekledi Dario.

"Arkadaşlar, sağ olun, çok naziksiniz ve sizinle şampanya içmekten memnun olurum, ama ailem dışarıda, onlar resimlerime bakarken yanlarında olmak istiyorum."

Jimmy, "Tabii, anlıyoruz, ama..." diyecek oldu.

Dario, onun sözünü kesti. "Edgar, sergi yok sattı."

Ona baktım. "Anlayamadım."

"Her yanı dolaşıp bütün kırmızı halkaları görmüş olduğunu sanmıyorduk," dedi Jimmy. Gülüyordu; yüzü kızarmış mıydı, ne? "Satışa çıkarılan her bir yağlıboya ve kalem çalışması satıldı."

Muhasebeci Jacob Rosenblatt söze girdi. "Otuz yağlıboya ve on dört eskiz. Duyulmuş şey değil."

"Ama..." Dudaklarım uyuşmuştu. Dario masanın arkasındaki raftan üstünde kadehler olan bir tepsi aldı. "Ama sizin *Kız ve Gemi No. 7* için biçtiğiniz bedel kırk bin dolardı."

Rosenblatt siyah takım elbisesinin cebinden kıvrılmış bir kâğıt çıkardı. "Yağlıboyalar dört yüz seksen yedi bin dolar getirdi, eskizler de on dokuz bin. Toplamı yaklaşık yarım milyon dolar ediyor. Bu, bugüne kadar

Scoto'nun tek bir ressamın eserlerinden topladığı en yüksek miktar. Müthiş bir başarı. Tebrik ederim."

"*Hepsi* mi?" diye öyle minik bir sesle sorum ki, ben bile zor duydum.

Dario şampanya kadehini elime tutuşturdu. "Eğer *Kız ve Gemi No. 8*'i de satmaya karar verseydin, sanırım tek başına o yüz bin dolar getirirdi."

"İki katı," dedi Jimmy.

Rosenblatt, "Parlak bir kariyerin başındaki Edgar Freemantle'nin şerefine!" diyerek kadehini kaldırdı. Kadehlerimizi tokuşturduktan sonra şampanyamızı içtik... parlak kariyerimin pratikte sona erdiğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

Burada bir ara verelim, *dostum*.

IV

Ailemin bulunduğu yere doğru yürürken ve benimle konuşmak isteyenleri nazikçe püskürtürken, Tom Riley yanıma geldi. "Patron, bu resimler olağanüstü," dedi. "Ama biraz da insanı ürpertiyor."

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," dedim. Aslında ona neler yaptığımı bildiğim için Tom'la konuşmak bana ürpertici geliyordu.

"Kesinlikle iltifattı," dedi. "Bak, sen şimdi ailenin yanına gidiyorsun. Ben kaçayım." Tam ayrılacakken onu dirseğinden tuttum.

"Yanımda kal," dedim. "Birlikte karşımıza çıkan kalabalığı aşabiliriz. Tek başıma olursam, Pam ve kızların yanına saat dokuzdan önce varamam."

Tom güldü. İyi görünüyordu. Onu Lake Pahlen'de gördüğümden beri biraz kilo almıştı, ama antidepresan ilaçların, özellikle erkeklere kilo aldırdığını okumuştum. Birkaç kilo fazlası Tom'a yakışmış, gözlerinin altındaki çukurlar dolmuştu.

"Nasılsın bakalım, Tom?"

"Eh işte... aslında bunalımdayım." Benden çıkmayan bir teselli sözcüğünü savuşturur gibi elini kaldırdı. "Kimyasal dengesizlikmiş, en kötü yanı da haplara alışmak. Önce insanın düşüncelerini bulandırıyor... en azından benimkini bulandırdı. Bir süre hiç kullanmadım, ama şimdi yine düzenli olarak alıyorum ve hayat daha iyi görünüyor. Nedeni de ya sahte endorfinlerin devreye girmesi ya da bizim Göller Bölgesi'nde ilkbaharın etkisi."

"Freemantle Şirketi nasıl gidiyor?"

"Para kazanıyoruz, ama sensiz hiçbir şey aynı olmuyor. Buraya gelirken belki aklını çelip geri götürürüm, diye düşünüyordum. Ama eserlerine baktıktan sonra inşaat işindeki günlerinin sona erdiğini anladım."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Ana salondaki yağlıboya tabloları işaret etti. "Bunlar gerçekten ne anlama geliyor? Ciddiyim. Çünkü... bunu senden başka birine söyleyecek değilim, ama bana haplarımı almadığım zamanlarda kafamın içindeki hayatı hatırlatıyor."

"Bunlar sadece hayal ürünü," dedim. "Gölgeler."

"Gölgeleri bilirim," dedi Tom. "Ama dikkat et, dişleri çıkmasın. Çünkü diş çıkarabilirler. Sonra onları kovmak için lambanın düğmesine bastığın zaman elektriğin kesik olduğunu anlarsın."

"Ama şimdi iyisin."

"Evet," dedi. "Bunda Pam'in önemli rolü var. Sana onun hakkında, belki çoktan bildiğin bir şeyi söyleyebilir miyim?"

"Tabii," dedim; bana onunla yatakta nasıl orgazm olduklarını anlatmayacağını umuyordum.

"Müthiş bir önsezisi var, ama şefkati pek yok," dedi Tom. "Tuhaf bir şekilde acımasız bir karışım."

Bir şey söylemedim... ama bunun nedeni onun yanıldığını sandığım için değildi.

"Kısa bir zaman önce kendime bakmam konusunda beni sertçe azarladı ve bu işe yaradı."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve şu anda Pam'in görünüşüne bakılırsa sen de sıkı bir azar yiyeceksin, Edgar. Ben de arkadaşın Kamen'i bulup onunla iki laf edeyim. İzninle."

Kızlar ve Ric, *Wireman Batıya Bakıyor* önünde hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Pam onlardan ayrı, *Kız ve Gemi* tablolarının arasındaydı; huzursuz görünüyordu. Öfkeli değil, sadece huzursuz. Kafası karışmış gibi. Bana gelmemi işaret etti, yanına varır varmaz da hemen konuya girdi.

"Bu resimlerdeki küçük kız Ilse mi?" *No. 1*'i gösteriyordu. "İlk başta bu kırmızı saçlı olanı Dr. Kamen'in sana verdiği bebek sanmıştım, ama Ilse'nin de bunun aynısı gibi bir elbisesi vardı. Onu Rompers Mağazası'ndan almıştım. Ve *bu*..." Şimdi *No. 3*'ü gösteriyordu. "Yemin ederim, bu da onun birinci sınıfa başlarken giydiği elbise... eski araba yarışından sonra kolunu kırdığı gece üstünde olan!"

Al işte! Kol kırılması olayını kiliseden dönüşte oldu, diye hatırlıyordum, ama o kadarcık hata önemli sayılmazdı. Daha önemli şeyler vardı. Bunlardan biri Pam'in, eleştirmenlerin sanat, diye nitelendirmeyi sevdikleri duman ve aynaların ardındakini görebilecek eşsiz bir konumda olmasıydı... en azından benim durumumda böyleydi. Bu bakımdan ve sanırım daha birçok bakımdan hâlâ benim karımdı. Göründüğü kadarıyla ne olursa olsun, bir boşanma kararını ancak zaman damgalayabiliyordu. Bu karar da en kabadayı haliyle bile eksik oluyordu.

Pam'i kendime doğru çevirdim. Birçok insan bizi seyrediyordu; galiba ona sarılacağımı sanmışlardı. Bir bakıma öyleydi. Şaşkınlıkla büyümüş gözlerine baktıktan sonra kulağına eğildim.

"Evet, kayıktaki kız Ilse. Onu oraya koymayı hiç düşünmemiştim, çünkü zaten hiçbir şeyi düşünmüş değildim. Bunları yapmaya başlayana

kadar neyin resmini yapacağımı hiç bilmiyordum. Arkası dönük olduğu için, sen ve ben açıklamadığımız taktirde kimse onun Ilse olduğunu anlamaz. Ben söyleyecek değilim. Ama..." Geri çekildim. Gözleri hâlâ şaşkınlık içinde, dudaklarıysa öpülmeyi bekler gibi aralıktı. "Ilse ne dedi?"

"Çok tuhaf bir şey söyledi." Pam, beni kolumdan tutup *No. 7* ve *No. 8*'in bulunduğu yere çekti. Her iki resimde de kayıktaki kızın üstünde çapraz askıları çıplak sırtı üstünden geçen yeşil elbise vardı. "Babam aklımdan geçenleri okuyor, dedi, çünkü buna benzeyen bir elbiseyi daha birkaç gün önce Newport News'den ısmarlamış."

Tekrar dönüp resimlere bakmaya devam etti. Ben de ses çıkarmadan onu izledim.

"Bunları sevmedim ben, Edgar. Diğerlerine benzemiyor, benim hiç hoşuma gitmedi."

Aklıma Tom Riley'in söylediği şey geldi: *Eski karının müthiş bir önsezisi var, ama pek şefkati yok.*

Pam sesini iyice alçalttı. "Ilse hakkında bilmemen gereken bir şeyi bilmiyorsun, değil mi? Tıpkı..."

"Hayır," dedim, ama *Kız ve Gemi* dizisi beni her zamankinden daha çok kaygılandırmaya başlamıştı. Biraz da onları sıra halinde asılı görmenin etkisi vardı; biriken ürperticiliği yumruk gibi sersemletiyordu.

Sat onları. Elizabeth böyle düşünüyordu. *Kaç tane olursa olsun, onları satmalısın.*

Neden öyle düşündüğünü de anlayabiliyordum. Kızımı, her ne kadar çocukluk halindeyken bile olsa, o köhne gemiye o kadar yaklaşmış durumda görmek hoşuma gitmiyordu. Pam'in tepkisinin sadece şaşkınlık ve tedirginlikten ibaret olmasını da şaşırtıcı bulmuştum. Ama tabii, henüz resimler onun üstünde çalışma fırsatı bulmamışlardı.

Ve artık Duma Adası'nda değildiler.

Gençler de yanımıza geldiler, Ric ve Melinda kol kola girmişlerdi. "Baba, sen bir dâhisin," dedi Melinda. "Ric de aynı fikirde, değil mi, Ric?"

"Aslında," diye başladı Ric. "Evet. Buraya gelirken kendimi... nazik olmaya hazırlamıştım. Oysa şimdi eserlerinizi ne kadar harika bulduğumu ifade edecek kelimeler bulmaya çalışıyorum."

"Çok incesin," dedim. "*Merci.*"

"Seninle öyle gurur duyuyorum ki, baba," dedi Ilse sarılarak.

Pam gözlerini yuvarladı; o anda içimden suratına bir tane patlatmak geldi. Ama yaptığım şey sadece tek kolumla Ilse'ye sarılıp başının tepesini öpmek oldu. Bu sırada Scoto'nun ön tarafından Mary Ire'ın sigara hırıltılı ve hayret dolu haykırışı duyuldu. "*Libby Eastlake! Gözlerime inanamıyorum!*"

Ben de kulaklarıma inanamıyordum, ama kapı eşiğinde patlayan alkış seslerini de duyunca Jack ve Wireman'ın neden geç kaldıklarını anladım.

V

"Ne?" diye sordu Pam. "*Ne?*" Onu ve Ilse'yi kapıya doğru iteledim. Ric ve Melinda da peşimizden geldiler. Alkış sesleri giderek artıyordu. İnsanlar kapıya doğru dönmüş, kimin geldiğini görmeye çalışıyorlardı. "Kim bu, Edgar?"

"Adadaki en iyi dostlarım," dedim. Sonra Ilse'ye döndüm. "Bunlardan biri yolun ucunda gördüğümüz kadın, onu hatırladın mı? Mafya Babası'nın gelini değil, kızıymış meğerse. Adı Elizabeth Eastlake ve dünya tatlısı bir kadın."

Ilse'nin gözleri heyecanla parlamıştı. "Kocaman mavi basketbol ayakkabıları giyen yaşlı hanım mı?"

Hâlâ alkışlamakta olan kalabalık geçmemiz için bize yol açınca onları resepsiyon kısmında gördüm. Gözlerim yanmaya başlarken, boğazımda

bir yumru oluştu. Jack şık bir gri takım elbise giymişti. Saçlarının taralı haliyle Bank of America'nın genç yöneticilerinden biri gibi görünüyordu. Elizabeth'in tekerlekli sandalyesini itmekte olan Wireman'ın üstündeyse kemersiz bir kot pantolon ve güneşten esmerleşmiş tenini vurgulayan, yuvarlak yakalı beyaz bir gömlek vardı. Saçları geriye taranmış haliyle onu Harrison Ford'un kırklı yaşlarındaki haline benzettim.

Ama gösterinin asıl yıldızı Elizabeth'ti. Onun kim olduğu hakkında en küçük bir fikri olmayan yeniler dahil, herkes alkışlıyordu. Üstünde siyah pamuklu, bol fakat şık bir ceket - pantolon vardı. Saçları, ışıkların altında parlayan bir kurdeleyle arkasında toplanmış, boynunda altın bir kolye, ayaklarında o korkunç basketbol ayakkabıları yerine koyu kırmızı çok zarif ayakkabılar vardı. Sol elinin parmakları arasında, ucunda yanmamış bir sigara olan, altın kaplama bir ağızlık tutuyordu.

Sağına soluna bakıp gülücükler yağdırırken Mary yanına geldi. Wireman onun Elizabeth'i öpmesine fırsat vermek için durdu. Mary, Elizabeth'in yanağını öptükten sonra kulağına bir şey fısıldadı. Elizabeth onu dinleyip başını salladıktan sonra o da Mary'ye bir şey fısıldadı. Mary bir kahkaha atıp onun kolunu okşadı.

Birisi hızla yanımdan geçti. Bu, gözleri ıslak burnu kızarmış Jacob Rosenblatt'tı. Dario ve Jimmy de onun arkasındaydılar. Rosenblatt tekerlekli sandalyenin yanında diz çöküp ağlamaya başladı. "Bayan Eastlake! Ah, Bayan Eastlake, sizi çok uzun zamandan beri göremiyorduk... ve şimdi... ne muhteşem bir sürpriz!"

"Seni görmek çok güzel, Jake," dedi Elizabeth ve onun kel kafasını göğsüne bastırdı. Göğsünün üstünde kocaman bir yumurta gibi duruyordu. "Bogart kadar yakışıklısın!" Sonra beni gördü... ve göz kırptı. Ben de karşılık verdim, ama yüzümdeki mutlu ifadeyi korumam kolay olmuyordu. Elizabeth gülmesine rağmen son derece yıpranmış ve bitkin görünmekteydi.

Wireman'la göz göze geldim; bana belli belirsiz omuz salladı. *O ısrar* etti, demek istemişti. Jack'e baktım, ondan da aynı sinyali aldım.

Bu sırada Rosenblatt ceplerinde bir şey aranıyordu. Neden sonra buldu ve eskimiş bir kibrit kutusu çıkardı. Kutuyu açıp içinden bir kibrit çöpü aldı.

"Halka açık yerlerde sigara içmek kurallara aykırı, diye biliyordum," dedi Elizabeth.

Rosenblatt debelendi. Kan boynuna hücum etti. Bir an kafasının patlayacağını sandım. Neden sonra, "Kuralların *canı cehenneme,* Bayan Eastlake!" dedi.

Mary Ire, "*BRAVO!*" diye bağırarak ellerini havaya kaldırdı. Bu hareketi alkışlandı. Rosenblatt kibriti çakıp ağızlığını dudakları arasına alan Elizabeth'e uzatınca daha da büyük bir alkış koptu.

"Gerçekten kim bu kadın, baba?" diye sordu Ilse kulağıma. "Yani yolun alt tarafında oturan kadın olmanın dışında?"

"Öğrendiğime göre bir zamanlar Sarasota'da sanat ondan sorulurmuş."

"Öyle olması sigara dumanıyla ciğerlerimizin içine etme hakkı veriyor mu ona?" diye sordu Melinda. Kaşlarının ortasında yine o dikey çizgi belirmişti.

Ric güldü. "*Sevgilim,* onca barda gördükten sonra bu..."

"Burası orası değil," dedi Melinda dikey çizgisini daha da derinleştirerek. İçimden, *Ric, sen Fransız olabilirsin, ama bu Amerikalı kadın hakkında öğreneceğin çok şey var*, diye geçirdim.

Alice Aucoin, Dario'nun kulağına bir şeyler fısıldadı; Dario cebinden nane şekeri kutusunu çıkardı, içindekileri avucuna boşalttıktan sonra kutuyu Alice'ye verdi. Alice bunu Elizabeth'e uzattı ve sigara külünü silkmesini sağladı.

Pam büyülenmiş gibi seyrediyordu; bana döndü. "Resimlerin hakkında ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum," dedim. "Hâlâ görmüş değil."

Elizabeth eliyle yanına çağırdı. "Beni ailenle tanıştıracak mısın, Edgar?"

Ben de, önce Pam, sonra da kızları ve Ric'i ona tanıttım. Jack ve Wireman da Pam ve kızlarla el sıkıştılar.

"Onca telefon konuşmasından sonra sizi gördüğüme çok memnun oldum," dedi Wireman, Pam'e.

"Aynen ben de öyle," dedi Pam, onu gözleriyle tartarak. Gördüğü şey hoşuna gitmiş olmalıydı, çünkü gülümsüyordu; hem de içtenlikle, bütün yüzünü aydınlatan o gerçek gülümsemesiyle. "Başardık, değil mi? Edgar işimizi kolaylaştırmadı, ama sonunda başardık."

"Sanat hiç kolay iş değildir, genç hanım," dedi Elizabeth.

Pam yüzünde hâlâ içten gülümsemesiyle; benim âşık olduğum o gülümsemesiyle Elizabeth'e baktı. "Bana en son genç hanım denildiğinden beri ne kadar zaman geçti, biliyor musunuz?"

"Ah, ama bana çok genç ve güzel görünüyorsunuz," dedi Elizabeth. Bu kadın daha bir hafta öncesine kadar tekerlekli sandalyesine yığılmış, anlamsız şeyler geveleyen, peynir torbası gibi bir şey değil miydi? Bu geceki haliyle buna inanmak zordu. Ne kadar yorgun görünse de, inanmak imkânsızdı. "Ama kızlarınız kadar genç ve güzel değilsiniz. Kızlar, babanız... her bakımdan çok yetenekli bir insan."

"Onunla gurur duyuyoruz," dedi Melinda.

Elizabeth, ona doğru gülümsedikten sonra bana döndü. "Tabloları görüp ben de değerlendirmek isterim. Bana eşlik eder misin, Edgar?"

"Seve seve." Gerçekten de seve seve ona eşlik ederdim, fakat aynı zamanda bir hayli de gergindim. Bir yanım, onun yapacağı eleştiriden kor-

kuyordu. Başını iki yana sallayıp yaşından dolayı hoş görülecek bir dobralıkla sıralayacaktı: *Akıcı... renkli... kesinlikle enerji dolu... ama galiba o kadar da etkileyici değil.*

Wireman tekerlekli sandalyenin elciklerine hamle yaparken Elizabeth, onu durdurdu. "Hayır, Wireman... bırak beni Edgar götürsün. Beni o *gezdirsin.*" Buruşuk parmakları becerikli hareketlerle sigarayı ağızlıktan çıkarıp teneke kutunun içinde söndürdü. "Ayrıca, genç hanım da haklı... *bu* pis kokuyu yeterince soluduk."

Melinda kızarmak nezaketini gösterdi. Elizabeth kutuyu Rosenblatt'a uzattı. O günden beri düşünür dururum... çok korkunç, ama evet, düşünmüşümdür. Acaba Elizabeth bunun son sigarası olduğunu bilseydi, bitirene kadar içmeyi sürdürür müydü?

VI

John Eastlake'in sağ kalan tek kızını hiç tanımayanlar bile aralarına çok önemli bir şahsiyetin geldiğini anlamışlardı; Mary Ire'ın haykırışıyla resepsiyon kısmına akın eden kalabalık dalgası şimdi de bizim peşimizden *Günbatımı* tablolarının asılı olduğu yere doğru geliyordu. Wireman ve Pam benim solumdaydılar; Ilse ve Jack sağımda, Ilse arada bir elciği tutarak düzgün gitmemize yardım ediyordu. Melinda ve Ric arkamızdaydılar, Kamen, Tom Riley ve Bozie de onların arkasında. Bu üçlünün arkasındaysa galerideki herkes.

Tekerlekli sandalyenin barla duvar arasına sığacağına emin değildim, ama neyse ki, sığdı. Bu dar aralıkta onu iterken kalabalığı geride bıraktığımız için seviniyordum. Elizabeth birden, "*Dur!*" diye bağırdı.

Hemen durdum. "Elizabeth, iyi misin?"

"Bir dakika, hayatım... sus."

Orada oturup resimlere baktık. Bir süre sonra Elizabeth elini sallayıp, "Wireman, kâğıt mendilin var mı?" diye sordu.

Wireman, ona mendilini verdi.

"Buraya gelsene, Edgar," dedi Elizabeth. "Seni görebileceğim bir yere gel."

Barla tekerlekli sandalye arasına zor bela sığdım.

"Diz çökebilir misin, böylece yüz yüze konuşabiliriz."

Çökebiliyordum. Büyük Kumsal Yürüyüşlerim meyvelerini veriyordu. Elizabeth'in bir elinde sigara ağızlığı, diğerindeyse Wireman'ın mendili vardı. Gözleri nemlenmişti.

"Bana şiir okurdun, çünkü Wireman bunu yapamıyordu. Hatırladın mı?"

"Evet, ha'mfendi." Tabii ki, hatırlıyordum. Bilincinin geri geldiği güzel anlardı.

"Eğer sana, 'Konuş benimle, hatıra,' desem, aklına -adını hatırlayamıyorum- *Lolita*'yı yazan adam gelir, değil mi?"

Kimden bahsettiğini bilmiyordum, ama evet anlamında başımı salladım.

"Ama bir de şiir var. Kimin yazdığını hatırlamıyorum, ama şöyle başlıyor: 'Konuş benimle, hatıra, ki ne güllerin tadını ne de rüzgârdaki küllerin sesini unutabileyim; Ki, bir daha denizin yeşil kupasını tadabileyim.' Seni duygulandırdı mı? Evet, öyle olduğunu görüyorum."

Sigara ağızlığını tutan eli açıldı. Sonra uzanıp saçımı okşadı. O anda aklıma gelen (daha sonra da sık sık gelen) şey, tekrar hayata dönmek ve eski halime benzer bir şey olmak için verdiğim onca mücadelenin karşılığını o yaşlı kadının elinin teması kadar hiçbir şeyin veremeyeceğiydi. Aşınmış avucunun pürüzsüzlüğü. Kıvrılmış parmaklardaki o kuvvet.

"Sanat hatıradır, Edgar. Bunun daha sade bir ifadesi yoktur. Bu hatıra ne kadar berraksa, sanat da o kadar daha iyi olur. Daha saf olur. Bu

tablolar... kalbimi kırıyor ama sonra onu yeniliyor. Onların Salmon Point'te yapıldığını bilmek beni çok memnun etti. Ne olursa olsun." Saçımı okşayan elini kaldırdı. "Şuna ne isim verdiğini söyler misin?"

"*Günbatımı ve Sophora.*"

"Ve bunlar da... ne? *Günbatımı ve Deniz Kabuğu, 1*'den *4*'e kadar mı?"

Güldüm. "Aslında onlardan on altı tane var, ilk birkaç tanesi boyalı kalem eskizleri olarak. Bunlardan bazıları ön tarafta. En beğendiğim yağlıboyaları buraya aldım. Biliyorum, gerçek ötesi, ama..."

"Onlar gerçek ötesi değil, hepsi klasik. Kim olsa bunu görür. Bütün öğeler var: toprak... hava... su... ateş."

Wireman'ın bana dudak hareketleriyle bir şey söylediğini gördüm: *Onu yorma!*

"Sana diğer tabloları da bir çırpıda göstereyim, sonra soğuk bir şeyler içeriz," dedim. Wireman bunun üzerine parmaklarıyla, aferin, işareti yaptı. "Klima olmasına rağmen burası çok sıcak."

"İyi olur," dedi Elizabeth. "Biraz yoruldum, doğrusu. Ama Edgar?"

"Evet?"

"Gemi tablolarını sona sakla. Onları gördükten sonra bir şey içmeye *ihtiyacım* olacak. Belki de ofiste içeriz. Bir kadeh, ama Coca-Cola'dan daha sert bir şey isterim."

"Anlaştık," dedim ve tekerlekli sandalyenin arkasına geçtim.

"On dakika," diye kulağıma fısıldadı Wireman. "Geçmesin. Mümkünse, Gene Hadlock buraya gelmeden onu götürmek istiyorum. Onu burada görürse canıma okur."

"Tamam," dedim ve oradaki tabloları görmesi için Elizabeth'i büfe odasına götürdüm. Ilse bir eliyle koluma girip bana gülümsedi. Ben de karşılık verdim, ama yine o rüya görüyorum duygusu bastırmıştı. Her an bir kâbusa dönüşebilecek cinsten.

Elizabeth *Ayı Görüyorum* ve *Duma Yolu* dizisi önünde iç geçirdi, ama *Midye Kabuklarında Yetişen Güller* tablosuna doğru ellerini uzatışı tüylerimi diken diken etti. Kollarını indirdikten sonra omzu üzerinden bana baktı. "İşte özü bu," dedi. "Duma'nın özü. Burada bir süre yaşayanların asla tam olarak buradan kopamamalarının nedeni. Kafaları bedenlerini götürse bile yürekleri burada kalır." Başını sallayarak bir kez daha resme baktı. "*Midye Kabuklarında Yetişen Güller.* Bu çok doğru."

"Teşekkür ederim, Elizabeth."

"Hayır, Edgar... ben *sana* teşekkür ederim."

Geriye baktığımda Wireman'ın öbür hayatımdaki öbür avukatla konuştuğunu gördüm. Çok iyi anlaşıyor gibiydiler. Wireman'ın ona Bozie dememesi için dua ettim. Sonra tekrar Elizabeth'e döndüm. Hâlâ *Midye Kabuklarında Yetişen Güller*'e bakıp gözlerini siliyordu.

"Buna bayıldım," dedi. "Ama tura devam etsek iyi olur."

Büfe odasındaki diğer yağlıboyaları ve eskizleri gördükten sonra, sanki kendi kendine konuşur gibi, "Elbette birinin geleceğini biliyordum," dedi. "Ama bu kişinin bu kadar güçlü ve güzel eserler veren biri olacağı hiç aklıma gelmezdi."

Jack omzuma dokunduktan sonra kulağıma eğildi. "Dr. Hadlock binaya girdi. Wireman turu hızlandırabilir misin, diye soruyor."

Kız ve Gemi resimlerinin bulunduğu ana galeri ofise giden yol üstündeydi; içkisini içtikten sonra Elizabeth'i yükleme kapısından çıkarabilirdik; aslında tekerlekli sandalye için daha elverişli olurdu. İsterse Hadlock da ona eşlik edebilirdi. Ama onu *Gemi* tablolarının önünden geçirmekten korkuyordum; korkum da sadece onun teknik eleştirisinden değildi.

"Hadi," dedi Elizabeth yüzüğüyle sandalyenin kolunu tıklatarak. "Bakalım artık şunlara. Tereddüt istemem."

"Pekâlâ," dedim ve onu ana galeriye doğru itmeye başladım.

"Sen iyi misin, Eddie?" diye sordu Pam alçak sesle.

"İyiyim," dedim.

"Hayır, değilsin. Ne oldu?"

Başımı iki yana sallamakla yetindim. Artık ana salona gelmiştik. Resimler yerden iki metre yüksekliğe asılıydı; bunun dışında salon boş sayılırdı. Duvarlar, *Wireman Batıya Bakıyor* dışında, boştu. Ağır ağır Elizabeth'in sandalyesini ittim. Mavi halı üstünde tekerlekler hiç ses çıkarmıyordu. Arkamızdaki kalabalığın mırıltıları ya kesilmişti ya da artık kulaklarımın süzgecinde kayboluyordu. Tabloları ben de ilk kez görüyormuşum gibi hissettim; bir sinema filminden alınmış natürmortlar gibiydi. Her görüntü öncekinden daha net ve daha odaklı gibiydi, ama özünde hep aynıydı. Rüyada gördüğüm haliyle o gemi vardı. Hep günbatımıydı, batıyı dolduran ışık hem göğü hem de denizi boyayan bir kızıllıktaydı. Gemi, sanki ölüler diyarından çıkıp gelmiş, üç direkli bir ceset gibiydi. Yelkenleri paçavra, güvertesi terk edilmiş haliyle her yanından bir korkunçluk yayılıyordu, ama bunun ne olduğunu söylemek imkânsızdı. İnsan kayık içindeki küçük kız için korkuyordu.

O ilk resimde, ölüm gemisinin bulunduğu açıdan adı görünmüyordu. *Kız ve Gemi No. 2*'de küçük kız (hâlâ o yapay kırmızı saçlı ve artık üstünde Reba'nın puanlı elbisesiyle) geminin önünü kapatıyor, adı yerinde sadece *P* görülüyordu. *No. 3*'te *P* harfi *PER* olmuş, Reba da arkası dönük olmasına rağmen net bir şekilde Ilse'ye dönüşmüştü. John Eastlake'in zıpkın tabancası da kayığın içindeydi.

Elizabeth bunu fark ettiyse de hiç renk vermedi. Onu resimlerin önünde iterken gemiler de yakınlaşmaya ve büyümeye başlıyordu; siyah direkleri parmak gibi yükselmiş, yelkenleri ölü balıklar gibi sarkmaktaydı. Göğün kızıllığı yelkenlerdeki deliklerden sızıyordu. Pruvadaki isim artık *PERSE* olmuştu. Gerisi de vardı herhalde, çünkü yazılacağı yer de vardı... ama gölgelerin ardında gizlenmişti. *Kız ve Gemi No. 6*'da (gemi artık ka-

yığın arkasında dev gibi kalmıştı) küçük kızın üstünde mavi bir fanila, boynundaysa sarı bir şerit vardı. Bu resimdeki saçı turuncumsu bir renkteydi; sadece bu resimde kızın kimliğini tam çıkaramamıştım. Ilse olabilirdi, çünkü diğerleri zaten... ama tam emin olamıyordum. Suyun üstündeki gül yaprakları ilk kez bu resimde ortaya çıkıyordu (bir de üstünde sadece **DUNL** harfleri görünen sarı-yeşil bir tenis topu), ayrıca geminin güvertesine bir dolu ıvır zıvır yığılmıştı: büyük bir boy aynası (kızıl günbatımını yansıtıyordu), oyuncak bir sallanan at, bir hortum, üst üste yığılı ayakkabılar. Aynı nesneler *No. 7* ve *No. 8*'de de vardı ama bunların yanına yenileri eklenmişti: ön direğe dayalı bir genç kız bisikleti, kıç tarafında üst üste konmuş otomobil lastikleri ve tam ortada büyük bir kum saati. Bu da güneşi yansıtıyordu ve içinde kum yerine kan varmış gibiydi. *Kız ve Gemi No. 8*'de kayıkla *Perse* arasındaki denizde bulunan gül yaprakları çoğalmıştı. Tenis toplarının sayısı da artmış, yarım düzineyi bulmuştu. Çürümüş çiçeklerden oluşan bir çelenk sallanan atın boynuna asılıydı. Resme bakarken çürük çiçek kokusunu duyar gibiydim.

"*Olur şey değil!*" dedi Elizabeth. "Ne kadar kuvvetlenmiş." O ana kadar yüzünde olan renk birden uçuverdi. Artık seksen beş yaşında göstermiyordu; iki yüz yaşında gibiydi.

Kim, diye sorasım geldi, ama ağzımdan ses çıkmadı.

"Ha'mfendi... Bayan Eastlake... kendinizi fazla yormamalısınız," dedi Pam.

Genzimi temizledim. "Ona bir bardak su getirebilir misin?"

"Ben getiririm, baba," dedi Ilse.

Elizabeth hâlâ *Kız ve Gemi No. 8*'e bakıyordu. "Bunlardan... bu *andaçlardan* kaç tanesini tanıyorsun?" diye sordu.

"Ben... hayal gücümle..." Sustum. *No. 8* kayığındaki kız andaç değil, Ilse'ydi. Çıplak sırtında çapraz askısıyla o yeşil elbise küçük bir kız için

fazla seksiydi, ama şimdi nedenini anlıyordum: Ilse bu elbiseyi kısa bir zaman önce katalogdan sipariş etmişti ve Ilse artık çocuk değildi. Bunun dışında, tenis toplarını hâlâ çözememiştim, ayna da bir şey ifade etmiyordu, otomobil lastikleri de. Ön direğe dayalı bisikletin Tina Garibaldi'ye ait olduğuna da emin değildim, ama öyle olmasından korkuyordum, çünkü kalbimin bundan hiç şüphesi yoktu.

Elizabeth fena halde soğuk eliyle bileğimi tuttu. "Bu sonuncusunun çerçevesinde mermi yok."

"Neden bahsettiğini bilmi..."

Bileğimi sıktı. "*Biliyorsun.* Ne demek istediğimi *pekâlâ* biliyorsun. Sergideki bütün resimler satılmış, Edgar, sen beni kör mü sandın? Kayıkta ablam Adie'nin olduğu *No. 6* dahil, baktığımız her resmin çerçevesinde bir mermi var... ama bunda yok!"

Kayıktaki kızın turuncu saçlı olduğu *No. 6*'ya dönüp baktım. "Bu senin ablan mı?"

Elizabeth aldırmadı. Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Bütün dikkatini *Kız ve Gemi No. 8*'e vermişti. "Niyetin ne? Onu geri götürmeyi mi düşünüyorsun? *Onu Duma'ya geri götürmeyi mi düşünüyorsun?*" Galerinin sessizliğinde sesi fena halde çınlıyordu.

"Bayan Eastlake... gerçekten... bu kadar heyecanlanmanız doğru değil," dedi Pam.

Elizabeth ateş saçan gözlerle bana bakıyordu. Tırnaklarını bileğime geçirdi. "Sonra? Bunu yeni başladığın tablonun yanına mı koyacaksın?"

"Yeni bir tabloya başlamadım..." Yoksa başlamış mıydım? Stres anlarımda hep olduğu gibi belleğim yine bana oyun oynamaya başlamıştı. O anda birisi bana kızımın Fransız erkek arkadaşının adını sorsaydı, herhalde René falan derdim. İşte, rüya kâbusa dönüvermişti.

"*Kayığın boş olduğu resim?*"

Ben daha bir şey diyemeden, peşinde Wireman ve elinde bir bardak su taşıyan Ilse'yle birlikte Gene Hadlock kalabalığı yarıp yanımıza geldi.

"Elizabeth, gitmemiz gerek," dedi Hadlock.

Kolunu tutmak için elini uzattı. Elizabeth onun elini itti. İterken de Ilse'nin uzatmakta olduğu bardağa çarptı; bardak yere düşüp paramparça oldu. Birisi bir çığlık attı, bir kadın da kahkaha atarak herkesi şaşırttı.

"Sallanan atı görüyor musun, Edgar?" Elizabeth titreyen elini kaldırdı. Tırnakları, herhalde Annmarie tarafından pembe ojeyle boyanmıştı. "O at ablalarımındı, Tessie ve Laura'nın. Ona bayılırlardı. Nereye gitseler onu da götürürlerdi. Onlar boğulduktan sonra bu atı Rampopo'ya... yan bahçedeki bebek evine koydular. Babam ona bakamıyordu bile. Cenaze töreninde o atı denize attı. Yanında da çelenk vardı tabii. Atın boynundaki o çelenk."

Elizabeth'in hırıltılı soluması dışında çıt yoktu. Mary Ire faltaşı gibi olmuş gözlerle bakıyordu; not tutmayı bırakmış, bir elini ağzına götürmüştü. Wireman duvar rengine boyalı kapıyı işaret etti. Hadlock da başıyla onayladı. O anda Jack ortaya çıktı ve durumu kontrolü altına aldı. "Sizi hemen dışarı çıkarırım, Bayan Eastlake," dedi. "Hiç merak etmeyin." Tekerlekli sandalyenin elciklerini tuttu.

"*Geminin dümen suyuna bakın!*" diye bağırdı Elizabeth son kez bir topluluğun önünden çekilirken. "*Tanrı aşkına, neyin resmini yaptığını görmüyor musun?*"

Baktım. Benim gibi ailem de baktı.

"Orada bir şey yok ki," dedi Melinda. Aklı karışmış bir halde Jack ve Elizabeth'in ardından kapanan kapıya doğru baktı. "Bu kadın oynatmış mı ne?"

Ilse daha yakından bakmak için parmaklarının ucunda yükselmişti. "Baba," dedi çekingen bir sesle. "Bunlar yüz mü? Sudaki yüzler mi?"

"Hayır," dedim, sesimin bu kadar düzgün çıkmasına şaşırarak. "Gördüğün şey sadece onun kafana soktuğu fikir. Çocuklar, bana bir dakika izin verir misiniz?"

"Elbette," dedi Pam.

"Yardımcı olabilir miyim, Edgar?" diye sordu Kamen bas sesiyle.

Gülümsedim. Bunu da bu kadar kolayca yapabildiğime şaşırmıştım. "Sağ ol, ama hayır. Yanında doktoru var."

Hızla ofis kapısına doğru yürürken geriye bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Melinda görmemişti; Ilse görmüştü. Sanırım, çoğu insan parmakla gösterilse bile görmeyebilirdi... ya da öyle bir şey görseler bile bunu tesadüf diye nitelendirirlerdi.

O yüzler.

Geminin günbatımındaki dümen suyunda çığlıklar atan, boğulmuş yüzler.

O yüzlerin arasında Tessie ve Laura'nın olduğu kesindi, ama başkaları da vardı... tam onların altında kızılın yeşile, sonra da yeşilin siyaha dönüştüğü yerde.

Bunlardan biri, eski moda tek parça mayo giymiş olanı Elizabeth'in en büyük ablası Adriana olabilirdi.

VII

Wireman, ona yudum yudum maden suyu verirken Rosenblatt da etrafında pervane oluyordu. Ofis tıklım tıklım dolmuştu. Galeriden daha sıcaktı ve giderek daha sıcak oluyordu.

"Hepiniz dışarı!" dedi Hadlock. "Wireman dışında herkes! Şimdi! Derhal!"

Elizabeth elinin tersiyle bardağı itti. "Edgar," dedi hırıltılı bir sesle. "Edgar kalsın."

"Hayır, Edgar da çıkacak," dedi Hadlock. "Aşırı heyecanlandın ve..."

Hadlock'un eli tam Elizabeth'in önündeydi. Elizabeth onun elini yakaladı ve herhalde öyle kuvvetli sıktı ki, doktorun gözleri büyüdü.

"Edgar *kalıyor.*" Sesi fısıltıdan ibaretti, ama son derece etkiliydi.

İçeridekiler bir bir dışarı çıkmaya başladılar. Dario'nun kalabalığa, merak edecek bir şey olmadığını söyleyişini duydum. Bayan Eastlake bir an kendini kötü hissetmişti, ama doktoru yanındaydı ve şimdi daha iyiydi. Jack de tam kapıdan çıkacakken Elizabeth, ona seslendi: "Genç adam!" Jack döndü.

"Sakın unutma," dedi Elizabeth, ona.

Jack küçük bir gülücükle asker selamı verdi. "Merak etmeyin, hiç unutmam."

"Daha ilk başta sana güvenmeliydim," dedi Elizabeth, Jack dışarı çıkarken. Sonra iyice cılızlaşan bir sesle ekledi. "Çok iyi bir çocuk."

"Ona ne için güvenmeliydiniz?" diye sordu Wireman.

"Tavan arasında belli bir piknik sepetini araması için," dedi Elizabeth. "Kumsalda çekilmiş fotoğrafta Nan Melda elinde tutuyor." Dönüp sitemli gözlerle bana baktı.

"Özür dilerim," dedim. "Bana söylediğini hatırlıyorum, ama... kendimi resim yapmaya kaptırdım ve ..."

"Seni suçlamıyorum," dedi Elizabeth. Gözleri iyice çukurları içine girmişti. "Tahmin etmeliydim. Bu onun gücü. Aynı güç daha en başında seni buraya çekti." Wireman'a döndü. "Seni de."

"Elizabeth, yeter artık," dedi Hadlock. "Seni hemen hastaneye götürüp birkaç test yapmak istiyorum. Bu arada vücuduna da bazı sıvılar vereceğim. Dinlenmeni sağlayacağım."

"Çok yakında tamamen dinleneceğim," dedi Elizabeth, ona gülerek. Gülerken ağzının içinde görünen dişleri dehşet vericiydi. Bana döndü.

"Trixie prixie nixie," dedi. "Onun için her şey bir oyundur. Bütün üzüntülerimiz. Ve şimdi yine uyandı işte." Buz gibi soğumuş elini koluma dayadı. "Edgar, *o uyandı!*"

"Kim? Elizabeth, kim? Perse mi?"

Elizabeth oturduğu yerde geriye doğru sarsılmaya başladı. Sanki vücudundan bir elektrik akımı geçiyor gibiydi. Kolumu tutan eli gerildi, tırnakları etime girerek kırmızı izler bıraktı. Ağzı açıldı; ama bu kez gülen değil, hırlayan bir vahşi hayvanın ağzı gibiydi. Başı geriye doğru savruldu ve o anda bir şeyin kırılma sesini duydum.

"*Sandalye devrilecek, hemen tut!*" diye bağırdı Wireman, ama tutamazdım. Bir tane kolum vardı, ona da Elizabeth yapışmıştı.

Hadlock elciklerden birini yakalayınca sandalye geriye devrileceği yerde yana doğru kaydı ve Jimmy Yoshida'nın masasına çarptı. Elizabeth sara nöbeti geçirir gibiydi, oturduğu yerde kukla gibi bir ileri bir geri sarsılıyordu. Saçındaki kurdele çözülmüştü. Ayakları çırpınırken ayakkabılarından biri ayağından fırladı. *Melekler benim kırmızı ayakkabılarımı giymek istiyorlar,* diye düşündüm ve sanki bu bir işaretmiş gibi, ağzıyla burnundan kan fışkırmaya başladı.

"*Tut onu!*" diye bağırdı Hadlock, Wireman tekerlekli sandalyenin kollarına doğru atladı.

Bunu o yaptı, diye düşündüm. *Perse. Her kimse.*

"Onu tuttum," dedi Wireman. "Hemen 911'i arasana."

Hadlock hemen masanın başına geçti, telefonu alıp numarayı tuşladı ve beklemeye başladı. "Lanet olsun! Sürekli meşgul sinyali geliyor!"

Telefonu onun elinden aldım. "Dış hat almak için önce 9'u tuşlayacaksın," dedim ve ahizeyi omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp söylediğimi yaptım. Karşıma çıkan kadın sakin bir sesle durumun ne kadar acil olduğunu sorunca, ona anlatmayı da başardım. Ama adres aklıma gelmedi. Galerinin adı bile aklıma gelmedi.

Telefonu Hadlock'a verip Wireman'ın yanına gittim.

"Hay lanet," dedi Wireman. "Onu getirmemeliydik, *biliyorum...* ama öyle çok *ısrar etti* ki."

"Bayıldı mı?" diye sordum. Elizabeth'in gözleri açıktı, ama karşı köşedeki bir noktaya boş boş bakıyordu. "Elizabeth?" Karşılık vermedi.

"Bu bir inme miydi?" diye sordu Wireman. "Bu kadar *şiddetli* olabileceğini bilmiyordum."

"Bu inme falan değildi. Bir şey onu susturdu. Sen de onunla hastaneye git..."

"Tabii gideceğim..."

"Bir şey söyleyecek olursa iyice *dinle.*"

Hadlock yanımıza geldi. "Onu hastanede bekliyorlar. Birkaç dakikaya kadar ambulans gelir." Bir süre Wireman'a sert bir ifadeyle baktıktan sonra yumuşadı. "Neyse," dedi.

"Neyse mi?" diye sordu Wireman. "Ne demek oluyor bu?"

"Yani, eğer böyle bir şeyin olacağı varsa," diye açıkladı Hadlock. "Elizabeth bunun nerede olmasını *tercih* ederdi sence? Evinde, yatağındayken mi, yoksa onca mutlu gününü ve gecesini geçirdiği galerilerden birinde mi?"

Wireman derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra soluğunu bıraktı ve dizlerinin üstünde eğilip Elizabeth'in saçını düzeltmeye çalıştı. Elizabeth'in yüzünde kırmızı lekeler oluşmuş ve şişmişti. Şiddetli bir alerjik reaksiyon geçiriyor gibiydi.

Hadlock onun daha rahat nefes almasını sağlamak için başını geriye doğru eğdi. Çok geçmeden de yaklaşan ambulansın sirenlerini duyduk.

VIII

Sergi partisi devam etti; sonuna kadar kalmamın bir nedeni Dario, Jimmy ve Alice'in o kadar çaba sarf etmiş olmasıydı, ama asıl nedeni Elizabeth'ti. Onun da böyle olmasını isteyeceğine inanıyordum. Benim güneş altındaki zamanım olduğunu söylemişti.

Ama daha sonra verilen kutlama yemeğine katılmadım. Mazeretimi bildirdikten sonra Pam ile kızları Kamen, Kathi ve Minneapolis'dan gelen birkaç kişiyle birlikte gönderdim. Onların ayrılışını seyrederken, hastaneye gitmem için bir araç ayarlamadığımı hatırladım. Galerinin önünde dikilmiş, Alice'in hâlâ içeride olduğunu umarken önümde eski bir Mercedes durdu ve yolcu penceresi aşağıya indi.

"Binsene," dedi Mary Ire. "Sarasota Memorial'a gidiyorsan, seni bırakayım." Tereddüt ettiğimi görünce güldü. "Seni temin ederim, Mary Ire bu gece çok az içti; hem zaten akşam ondan sonra Sarasota trafiği çok rahatlar... insanlar o saatte viskilerini ve Prozac'larını alıp televizyon karşısına geçerler."

Otomobile bindim. Kıçım alçak koltuğa değene kadar bir an kendimi boşlukta hissettim. "Dinle, Edgar," dedi Mary. "Sana hâlâ Edgar, diyebilir miyim?"

"Elbette."

"Çok iyi. Son görüşmemizde hangi koşullarda ayrıldığımızı pek iyi hatırlamıyorum. Bazen içkiyi çok kaçırınca..." Kemikli omuzlarını salladı.

"İyi ayrıldık," dedim.

"Güzel. Elizabeth'e gelince... o pek iyi değil. Değil mi?"

Konuşacak gücü bulamadım ve başımı iki yana sallamakla yetindim. Mary'nin söylediği gibi, caddeler bomboştu. Kaldırımlarda da kimse yoktu.

"Onun bir süreliğine Jake Rosenblatt'la bir ilişkisi vardı. Epey de ciddiydiler."

"Ne oldu sonra?"

"Emin değilim. Tahmin yürütmek zorunda kalırsam, sonunda Elizabeth kimseye bağlanamayacak kadar bağımsızlığına alışmıştı, derim. Arada bir kısa süreli ilişkileri dışında tabii. Ama Jake, onu kendisine bağlamayı başaramadı."

Jacob'un, *kuralların canı cehenneme, Bayan Eastlake*, deyişini hatırladım. Acaba yataktayken ona ne diyordu? Herhalde Bayan Eastlake demezdi. Yaptığım şey hazin ve anlamsız bir spekülasyondu doğrusu.

"Belki de böylesi daha iyi," dedi Mary. "Debeleniyordu. Onu iyi zamanlarında tanımış olsaydın, bu şekilde ölmeyi istemeyeceğini bilirdin."

"Keşke onu iyi zamanlarında tanımış olsaydım."

"Ailen için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedim. "Şu anda Dario, Jimmy ve bütün Minnesota eyaletiyle birlikte yemekteler. Yetişebilirsem ben de onlara katılacağım... belki tatlıya yetişirim. Zaten kendime de Ritz'de yer ayırttım. Hiç değilse onları sabah görürüm."

"İyi olmuş. Ailen çok hoş insanlar. Ve çok anlayışlı."

Aslında Pam boşanma öncesindeki haline göre gerçekten daha anlayışlıydı. Tabii, şimdi ben burada resim yapıyordum, o zamanlardaki gibi ikide bir ona bağırıp kahvaltı bıçağıyla doğramaya kalkmıyordum.

"Edgar, çalışmalarını yere göğe sığdıramayacak kadar övmek istiyorum. Bu övgümün şimdi senin için pek anlamı olmayabilir, ama belki ileride olur. Tabloların tek kelimeyle olağanüstü."

"Teşekkür ederim."

İleride hastanenin ışıkları görünmeye başlamıştı. Hemen bitişiğinde bir pastane vardı; kardiyoloji servisine müşteri hazırlıyorlardı herhalde.

"Eğer anlayabilecek durumdaysa, Libby'ye sevgilerimi ilet, olmaz mı?"

"Tabii."

"Sana verecek bir şeyim var. Torpido gözünde. Büyükçe bir zarf. Bunu daha sonra senden röportaj koparmak için kullanacaktım, ama boş ver."

Eski model otomobilin torpido gözünü açabilmek için epey uğraşmam gerekti, ama sonunda başardım. İçinde büyük zarftan başka öyle çok şey vardı ki... bir jeolog gelse, ta 1965'e kadar uzanan geçmişle ilgili bir dolu numune çıkarabilirdi. Neyse ki, zarf öndeydi ve üstünde benim adım yazılıydı.

Mary hastaneye girdi ve SADECE YOLCU İNDİRMEK VE BİNDİRMEK İÇİN DURULUR yazılı tabelanın önünde durduktan sonra, "Çok şaşıracaksın," dedi. "Ben çok şaşırdım. Yaşlı bir editör arkadaşım benim için bunu araştırdı... Libby'den de yaşlıdır, ama hâlâ zekâsı pırıl pırıl."

Zarfı açıp içinden eski bir gazete haberinin iki sayfalık fotokopisini çıkardım. "Bu," dedi Mary. "Port Charlotte'deki haftalık *Weekly Echo*'dan. Tarihi 1925 Haziran. Arkadaşım Aggie'nin gördüğü haber olmalı; benim bugüne kadar bulamayışımın nedeni, aramamı Port Charlotte'ye kadar uzatmamış olmam. Hem bu *Weekly Echo* dergisi 1931 yılında kapanmış."

Altında park ettiğimiz sokak lambasının ışığında küçük yazıları seçemedim, ama manşet ve resmi görebiliyordum. Uzun uzun baktım.

"Senin için bir anlam ifade ediyor, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Öğrenirsen bana da söyler misin?"

"Tamam," dedim. "Belki inanırsın da. Ama Mary... bunu asla haber olarak yayınlamayacaksın. Beni getirdiğin için teşekkür ederim. Sergime geldiğin için de."

"İkisini de zevkle yaptım. Libby'ye sevgilerimi iletmeyi unutma."

"Tamam."

Ama iletmem mümkün olmadı. Elizabeth Eastlake'i bir daha göremeyecektim.

IX

Yoğun Bakım Ünitesi'ndeki nöbetçi hemşire Elizabeth'in ameliyat edildiğini söyledi. Bekleme odasında etrafa bakındım.

"Bay Wireman'ı arıyorsanız, sanırım kahve almak için kafeteryaya gitti," dedi hemşire. "Dördüncü katta."

"Teşekkür ederim." Tam ayrılacakken durup döndüm. "Dr. Hadlock da ameliyat ekibinde mi?"

"Sanmam," dedi hemşire. "Ama gözlemci olarak o da içeride."

Ona tekrar teşekkür edip Wireman'ı aramak üzere dördüncü kata çıktım. Kafeteryanın en uç köşesinde oturmuş, önünde İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma havan mermisi kovanı büyüklüğünde bir karton bardak vardı. Koşuşturan hemşireler ve hastabakıcılarla, birkaç endişeli hasta yakını dışında mekân boş sayılırdı. İskemlelerin çoğu ters çevrilip masaların üstüne konmuştu ve kırmızı önlüklü, yorgun görünümlü bir kadın paspas yapıyordu. Memelerinin arasından bir iPod sarkmıştı.

"*Selam, dostum,*" dedi Wireman cılız bir gülümsemeyle. Elizabeth ve Jack'le birlikte galeriye girdikleri sırada geriye taranmış olan saçları şimdi kulaklarının üstüne düşmüş, gözlerinin etrafında da siyah halkalar belirmişti. "Gidip bir kahve alsana. Fabrika üretimi bok gibi, ama gözkapaklarını yukarıda tutmanı sağlıyor."

"İstemem, sağ ol. Seninkinden bir yudum alayım, yeter." Pantolon cebimde üç aspirinim vardı. Çıkarıp Wireman'ın kahvesinden aldığım yudumla bunları yuttum.

Wireman burnunu buruşturdu. "Bütün mikropları da birlikte yuttun. Hiç doğru değil."

"Bağışıklık sistemim çok güçlüdür. Elizabeth nasıl?"

"İyi değil." Çaresiz gözlerle bana baktı.

"Ambulanstayken hiç kendine geldi mi? Başka bir şey söyledi mi?"

"Söyledi."

"Ne dedi?"

Wireman gömleğinin cebinden bir yanında **DUMA'DAN GÖRÜNEN MANZARA** yazılı bir davetiye çıkardı. Boş olan tarafına üç satırlık bir not yazmıştı. Ambulansın sarsıntısında yazdığı için eğri büğrüydü ama okunabiliyordu.

"*Masa su sızdırıyor.*"

"*Yapmak isteyeceksin ama yapmamalısın.*"

"*Onu tekrar uykuya boğ.*"

Üç cümle de ürperticiydi, ama sonuncusu tüylerimi diken diken etti.

"Başka bir şey söylemedi mi?" diye sordum davetiyeyi geri vererek.

"Birkaç kere benim adımı söyledi. Beni tanıyordu. Sonra senin adını söyledi, Edgar."

"Şuna bir baksana," dedim ve zarfı ona doğru uzattım.

Bunu nereden edindiğimi sordu, ben de anlattım. Tam da zamanıymış, dedi, omuz silktim. Elizabeth'in bana söylediği bir şeyi hatırlıyordum. *Su artık daha hızlı akıyor. Yakında köpürmeye başlar.* Eh, köpürmeye başlamıştı. İçimde bunun daha başlangıç olduğunu söyleyen bir his vardı.

Kalçam biraz daha iyiydi; gece geç saatlerde başlayan ağrı yerini küçük bir sızıya bırakmıştı. Yaygın inanışa göre köpekler insanın en iyi dostudur, ama bana sorsalar en iyi dost aspirindir, derim. Sayfaya yakından bakabilmek için iskemlemi Wireman'ın yanına çektim. Manşet şöyleydi: **DUMA ADA'LI KÜÇÜK KIZ KAZADAN SONRA AÇILDI... BU ÇOCUK BİR DÂHİ Mİ?** Altında bir fotoğraf vardı. Fotoğraftaki mayolu adamı iyi tanıyordum: daha ince yapılı vücuduyla John Eastlake. Kucağında gülerek ona bakan küçük bir kız çocuğu tutuyor, kameraya gülümsüyordu. Bu Elizabeth'ti; aile fotoğrafındaki yaşındaydı,

ama başı sargı beziyle sarılıydı ve çizmiş olduğu bir resmi kameraya doğru tutuyordu. Fotoğrafta ondan yaşça büyük bir kız daha vardı... havuç rengi saçlarıyla büyük abla Adriana. Ama Wireman da, ben de ona pek bakmadık. John Eastlake'e de. Hatta başı sarılı küçük kıza da.

"Vay canına," dedi Wireman.

Kızın tuttuğu resimde çit parmaklıklarının üstünden başını uzatmış bir at vardı. At inanılmaz bir şekilde gülüyordu. Ön tarafta, arkası dönük, lüle saçlı bir kız tüfek büyüklüğünde bir havucu yemesi için gülen ata uzatmaktaydı. Resmi tiyatro perdesi gibi iki yanından parantez içine alan palmiye ağaçları vardı. Tepede küçük tombul bulutlar arasından mutluluk ışınları saçan güneş görünüyordu.

Sonuçta bir çocuğun elinden çıktığı belliydi, ama büyük bir yetenek ürünü olduğu da su götürmezdi. Atın *neşe içindeki* gülüşü güzel bir esprinin özü gibiydi. Resim akademisinde bir düzine öğrenciye mutlu bir at resmi çizmelerini söyleyin, bahse girerim hiçbiri bu resimdeki kadar başarılı olamazdı. Aşırı büyüklükteki havuç bile hata değil, esprinin bir parçası, artistik bir katkı olmuştu.

"Bu bir espri *değil,*" diye mırıldandım daha yakından bakmak için eğilerek. Ama eğilmem de pek işe yaramadı. Sonuçta bu bir fotoğrafın gazete tarafından yapılan reprodüksiyonu, gazete fotoğrafının fotokopisi ve zamanla aşınmış haliydi. Yanlış hesaplamadıysam, seksen yıldan fazla oluyordu.

"Nedir espri olmayan?" diye sordu Wireman.

"Atın aşırı büyüklükte olması. Havucun da. Güneş ışınları da. Bu bir çocuğun sevinçle haykırması, Wireman!"

"Bence bu bir aldatmaca. Mutlaka öyle olmalı. Elizabeth *iki* yaşında! İki yaşındaki çocuk çöp insanlar bile çizip onlara anne baba diyemez, öyle değil mi?"

"Candy Brown'a olan şey aldatmaca mıydı? Ya da beynindeki mermi? Artık orada olmayan mermi?"

Wireman bir şey söyleyemedi.

Parmağımla **ÇOCUK DÂHİ Mİ?** yazısını gösterdim. "Bak, dergide onun için doğru terimi bile kullanmışlar. Sence Elizabeth yoksul ve zenci olsaydı ona **HİLKAT GARİBESİ BEBEK** diye isim takıp çadır tiyatrolarında teşhir ederler miydi? Bence ederlerdi."

"Eğer zenci ve yoksul olsaydı zaten gazetelerde haber olmazdı. Ya da ilk başta, at arabasından düşmezdi."

"Böyle mi olmuş?" Bir an gözüm tekrar silik fotoğrafa takıldı. Bu kez büyük abla Adriana'ya baktım.

"Ne?" dedi Wireman. Ses tonu *yine ne var*, der gibiydi.

"Kızın mayosu. Sana tanıdık geliyor mu?"

"Fazla göremiyorum, sadece üstünü. Elizabeth'in tuttuğu resmin arkasında kalıyor."

"Peki görebildiğin kadarıyla tanıdık geliyor mu?"

Uzun uzun baktı. "Keşke bir büyüteç olsaydı."

"Büyüteçle daha kötü görünürdü."

"Pekâlâ, *dostum,* evet, biraz tanıdık geldi... ama belki bu da senin kafama soktuğun bir fikir olabilir."

"*Kız ve Gemi* resimlerinde kimliğinden tam emin olmadığım bir tek Kayıkçı Kız vardı: *No. 6*'daki. Turuncu saçlı, boynunda yeşil şeritli mavi fanila giyen." Silik fotokopideki Adriana'yı gösterdim. "Bu kız işte. Bu onun mayosu. Hiç kuşkum yok. Elizabeth'in de kuşkusu yoktu."

"Sözü nereye getiriyorsun?" diye sordu Wireman. Resme bakarken şakaklarını ovuyordu. Onu rahatsız ediyor muyum, diye sordum.

"Hayır. Ama bu öyle... boktan..." Başını kaldırıp bana baktı, gözleri büyümüştü. "Elizabeth at arabasından düşüp başını bir kaya parçasına

çarpmış ya da burada öyle yazıyor. Doktorun muayenehanesinde ayılmış. Ardından sara nöbetleri başlamış. Habere göre, 'Bebek Elizabeth hâlâ bu nöbetleri geçiriyor, ama nöbetler giderek hafiflemeye başlamış ve onda kalıcı bir hasar bırakmıyor.' Sonra da resim çizmeye başlamış."

"Kazayı o büyük aile fotoğrafı çekildikten sonra geçirmiş olmalı, çünkü hemen hemen aynı görünüyor; oysa o yaşlarda çocuklar hızla değişir."

Wireman, beni duymuyor gibiydi. "Hepimiz aynı teknedeyiz," dedi.

Ne demek istediğini sormak üzereyken, buna gerek olmadığını anladım. "*Evet, bayım.*"

"Elizabeth başının üstüne düştü. Ben kendimi başımdan vurdum. Senin başın makine altında ezildi."

"Vinç."

Ne fark eder, dercesine elini salladı. Sonra aynı eliyle bileğimi tuttu. Parmakları soğuktu. "Bazı sorularım var, *dostum.* Ne oldu da Elizabeth resim yapmayı bıraktı? Ben neden resim yapmaya başlamadım?"

"Onun neden bıraktığını kesin olarak söyleyemem. Belki unutmuştur -tıkanma gibi bir şey- belki de bilerek yalan söyleyip inkâr etmiştir. Sana gelince, senin yeteneğin empatiydi. Duma Adası'nda bu empati gelişti ve telepati oldu."

"Bu çok saçma..." Sonunu getirmedi.

Bekledim.

"Hayır," dedi Wireman. "Hayır. Saçma değil. Ama telepatim tamamen bitti. Sana bir şey söyleyeyim mi, *dostum?*"

"Tabii."

Salonun karşı tarafında oturan aile grubunu işaret etti. Tartışmaktaydılar. Baba, anneye doğru parmağını sallıyordu. Belki de kız kardeşiydi. "Birkaç ay önce sana onların neyi tartıştıklarını söyleyebilirdim. Şu anda sadece tahmin yürütebilirim."

"Büyük ihtimalle de doğru tahmin edersin," dedim. "Eski halini şimdikine tercih eder miydin? Gözünün iyileşmesini, telepati gücüne?"

"Olur mu hiç!" dedi, sonra da çarpık bir gülümsemeyle kafeteryanın içinde bakındı. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Hep bir an uyanıp kendimi eski halimle bulacağımı düşünüyorum."

Gözlerinin içine baktım. "Öyle bir şey olmayacak."

X

Weekly Echo'ya göre Bebek Elizabeth (yazı boyunca ondan hep böyle bahsedilecekti) resim çalışmalarına evdeki nekahet günlerinde başlamıştı. Becerisi de, hayretler içindeki babasının ifadesine göre "her geçen saat artıyordu". Önce boyalı kalemlerle resim yapıyordu (Wireman, tanıdık geldi mi, diye sordu). Daha sonra babasının ona Venice'den getirdiği suluboya takımına geçti.

Kazadan sonra çoğu yatakta geçen üç ay boyunca küçük kız yüzlerce suluboya çalışması yapmış, sürati babasını ve ablalarını korkutur hale gelmişti (bu konuda Nan Melda'nın fikri olmuşsa bile, yazıda belirtilmemişti). Doktorların talimatıyla Eastlake kızını yavaşlatmaya çalıştı, ama bu çabası ters tepti. Kızın huzursuz olmasına, ağlama nöbetleri geçirmesine, uykusuzluğuna ve dönem dönem ateşinin yükselmesine yol açtı. Bebek Elizabeth resim yapamadığı zamanlarda "başının ağrıdığını" söylüyordu. Babası onun için, "Resim yaptığı zaman, çizmekten çok hoşlandığı o atlar gibi yemek yiyor," demişti. Makalenin yazarı olan Bay Rickert adındaki adam bu yakıştırmayı çok sevimli bulmuştu. Kendi yeme krizlerimi hatırlayınca, bu bana çok tanıdık geldi.

Yanımda Wireman, silik yazının üstünden üçüncü kez geçecekken kapı açıldı ve Gene Hadlock içeri girdi. Üstünde hâlâ sergi için giydiği

parlak pembe gömlek ve siyah kravat vardı, ama gömlek yakası açılmış, kravat gevşetilmişti. Altındaysa ameliyathane tulumunun pantolonu ve ayakkabılarının üstüne geçirdiği steril galoşlar vardı. Başını kaldırıp üzgün yüzüyle bize baktı.

"On biri on dokuz geçe," dedi. "Kurtulma ihtimali hiç yoktu."

Wireman elleriyle yüzünü örttü.

XI

Ritz'e geldiğimde saat bire çeyrek vardı; yorgunluktan topallıyordum ve orada olmayı hiç istemiyordum. Büyük Pembe'deki yatak odamda olmak istiyordum. Yeni gelen bebeği bir yana fırlatıp Reba kucağımda, yatağımın ortasına uzanmak istiyordum. Orada yatarken tepemde dönen vantilatöre bakmak istiyordum. Ama en çok istediğim şey, altımdaki midye kabuklarının fısıltılı sohbetlerini dinleyerek uyuyakalmaktı.

Ama bunların yerine bu otel lobisine katlanmak zorundaydım: çok fazla insan ve müzik (bu saatte bile kokteyl salonunda piyano çalınıyordu) ve çok fazla ışık vardı. Ama ailem buradaydı. Kutlama yemeğini kaçırmıştım. Kutlama kahvaltısını kaçırmayacaktım.

Resepsiyon görevlisinden anahtarımı istedim. Anahtarımla birlikte bana bir yığın mesaj verdi. Hepsini bir bir açıp okudum. Çoğu tebrik içindi. Ilse'den gelen mesaj farklıydı. İyi misin? *Sabah 08.00'e kadar seni görmezsem peşine düşeceğim. Uyarmış olayım.*

En alttaki, Pam'dendi. Not kısaydı: *Öldüğünü biliyorum.* Başka söylenmesi gereken ne varsa, mesajın ekinde ifade ediliyordu. Odasının anahtarını bırakmıştı.

XII

Beş dakika sonra anahtar elimde, 847 numaralı odanın kapısı önündeydim. Elimi kilide doğru uzatıp sonra kapı ziline götürüyordum ve sonra asansörün olduğu yana bakıyordum. Bu şekilde beş dakika falan durmuş olmalıyım; yorgunluktan bir türlü karar veremiyordum. Asansör kapılarının açıldığını ve bunu izleyen kahkahaları işitmesem kim bilir daha ne kadar öyle duracaktım. Tanıdığım biri olacak diye korkmuştum... Tom ve Bozie veya Koca Angel ve karısı. Belki de Melinda ve Ric. Sonuçta katın tamamını ayırtmadıysam da, büyük bir kısmı bize aitti.

Anahtarı kilide soktum. Bu elektronik kilitlerde anahtar çevirmek gerekmiyordu. Yeşil bir ışık yandı, koridordaki kahkahalar iyice yaklaştığı sırada içeri girdim.

Suit ayırmıştım, oturma odası adamakıllı büyüktü. Burada sergi öncesinde bir parti verildiği belliydi, çünkü üstünde kanepe artıkları olan tabaklarla dolu iki tane oda servisi masası vardı. Üç tane de şampanya kovası gördüm. İki şişenin dibi bulunmuş, ölü askerler gibi yatıyorlardı. Üçüncüsü hâlâ sağ gibiydi, ama o da yaşam destek ünitesine bağlıydı.

Bu da aklıma yine Elizabeth'i getirdi. Gözümün önüne onun Porselen Köyü önünde oturuşu geldi. *Bak, çocukları nasıl okul binasının önüne koydum. Gel de bak*, diyordu.

Acı aşkın en büyük gücüdür. Wireman böyle der.

Daha önce en sevdiğim insanların oturup gülüştükleri, benim çalışmalarıma ve güzel talihime kadeh kaldırdıkları koltukların arasından geçtim. Son şampanya şişesini alıp Sarasota Koyu'na bakan pencerenin önünde havaya kaldırdım ve, "Şerefine, Elizabeth. *Hasta la vista, mi amada,*" dedim.

"*Amada* ne demek?"

Dönüp baktım. Pam yatak odası kapısının eşiğinde duruyordu. Üstünde benim hatırlayamadığım mavi bir gecelik vardı. Saçlarını serbest bırakmıştı. Ilse'nin ortaokulda olduğu günlerden beri saçını bu kadar uzun görmemiştim. Omuzlarına değiyordu.

"Sevgili demektir," dedim. "Wireman'dan öğrendim. Meksikalı bir kadınla evliydi."

"Evli miydi?"

"Ölmüş. Elizabeth'i sana kim haber verdi?"

"Senin yardımcın olan çocuk. Bir şey olursa bana haber vermesini rica etmiştim. Çok üzüldüm."

Gülümsedim. Şampanya şişesini tekrar yerine bırakmak istedim, ama kovayı ıskaladım. Lanet olsun, masayı bile ıskaladım. Şişe halının üstüne düştü ve yuvarlandı. Mafya Babası'nın Kızı bir zamanlar çocuktu, fotoğrafçının kamerasına çizdiği gülen at resmini tutuyordu, fotoğrafçı da büyük ihtimalle başında hasır şapkası, askılı pantolonu olan güleç bir adamdı. Sonra bu kız yaşlı bir kadın oldu ve bir sanat galerisinin floresanla aydınlanmış ofisinde, tekerlekli sandalyesinde hayatının sonuna geldi. Aradaki zaman? Mavi gökyüzü için bu süre bir baş hareketi veya el sallamaktan uzun değildi herhalde. Sonunda hepimiz yere düşüyoruz işte.

Pam kollarını açtı. Büyük pencereden içeri giren dolunay ışığında göğsündeki gül dövmesini gördüm. Benim için yeni ve farklı bir şeydi... ama göğüs yabancı değildi. Bunu iyi tanırdım. "Gel buraya," dedi.

Geldim. O sırada sakat kalçamla servis masalarından birine çarpınca acıyla bağırdım ve onun kollarına giden son iki adımı tökezleyerek attım. Ne güzel bir birleşme, ikimiz birden yere yuvarlanacağız ve ben üstte olacağım, diye düşündüm. Belki onun birkaç kaburgasını bile kırabilirdim; bu kesinlikle mümkündü, çünkü Duma Adası'na geldiğimden beri on kilo almıştım.

Ama Pam kuvvetliydi. Bunu unutmuşum. Benim ağırlığımı kaldırabildi; önce biraz duvardan destek aldı, sonra da beni kolları arasına alarak dik durabildi. Tek kolumla ona sarılıp yanağımı omzuna dayadım ve kokusunu soludum.

Wireman! Erken uyandım ve porselenlerimle öyle güzel vakit geçirdim ki!

"Hadi gel, Eddie, yorgunsun. Yatağa gel."

Beni yatak odasına götürdü. Buradaki pencere küçüktü, ay ışığı daha az geliyordu, ama cam açıktı ve denizin hiç durmaksızın iç geçirişini duyabiliyordum.

"Buna emin misin..."

"Suss."

Eminim bana adın söylenmişti, ama hatırlayamıyorum; artık hatırlayamadığım o kadar çok şey var ki.

"Seni kırmayı hiç istemezdim. Öyle üzgünüm..."

Pam iki parmağını dudağıma dayadı. "Üzgün olmanı istemiyorum."

Gölgeler içinde, yatakta yan yana oturduk. "Ne istiyorsun?"

Pam bunu bana bir öpücükle gösterdi. Soluğu sıcak ve şampanya tadındaydı. Kısa bir süre için Elizabeth'i, Wireman'ı, piknik sepetlerini ve Duma Adası'nı unuttum. Bir süre için sadece o ve ben vardık, tıpkı eski günlerdeki gibi. İki kollu olduğum günler. Bundan kısa bir süre sonra da uyudum... günün ilk ışığı içeri sızana kadar. Hafızanın kaybı her zaman sorun olmaz; bazen -hatta belki çoğu zaman- çözüm olabilir.

Resim Nasıl Yapılır (VIII)

Cesur olun. Gizli şeyleri çizmekten korkmayın. Kimse sanatın bir meltem olduğunu iddia etmiyor; bazen sanat bir kasırga olabilir. O zaman bile tereddüt etmeyecek, rotanızı değiştirmeyeceksiniz. Çünkü eğer kendinize kötü sanatın en büyük yalanını, yani dümende kendinizin olduğunu söylerseniz, gerçeğe ulaşma fırsatınız kaybolmuş olur. Gerçek her zaman güzel değildir. Bazen gerçek o koca oğlandır.

Küçükler o Libbit'in kurbağası, *diyorlar. Tiffleri* olan bir kurbağa.

Ve bazen de çok daha kötü bir şey olabilir. Parlak mavi golf pantolonuyla Charley gibi.

Ya da O.

Küçük Libbit'in parmağını dudağına götürmüş olduğu bir resim var. Suss, diyor. Eğer konuşursan o duyar, *diyor.* Kötü şeyler olabilir, baş aşağıya uçup konuşan kuşlardan çok daha kötü şeyler olabilir, onun için susss *diyor.* Eğer kaçmaya kalkarsan selvi ağaçlarının arasından korkunç bir şey çıkıp seni yolda yakalar. Gölge Kumsalı'ndaki denizin içinde daha da kötü şeyler var... koca oğlandan ve çok çabuk hareket eden Charley'den de kötü şeyler. Onlar suyun içindedir ve sizi boğmak için beklerler. Hem boğulmakla da iş bitmiyor, boğulmakla bile. O yüzden susss.

Ama gerçek ressam için gerçek bastırılamaz. Libbit Eastlake ağzını kapatabilir belki, ama boyalarını ve kalemlerini susturamaz.

Konuşmaya cesaret edebileceği sadece bir kişi ve bunu yapabileceği tek bir yer var... Heron's Roost'ta O'nun *etkisi olmayan tek bir yer. Libbit, Nan Melda'yı oraya götürüyor. Ve ona bunun nasıl başladığını, yeteneğinin nasıl*

gerçeği istediğini ve gerçeğin de onun kontrolünden kayıp gittiğini anlatmaya çalışıyor. Babasının bulduğu hazineden ona ganimet hakkı olarak verilen porselen bebekten nefret etmeye başladığını anlatıyor. Libbit en büyük korkusunu açıklamaya çalışıyor: eğer bir şeyler yapılmazsa ölenler sadece ikizler olmayacak, sadece ilk sıradakiler olacak. Ve ölümler Duma Adası'nda son bulmayacak.

Libbit bütün cesaretini topluyor (bebek yaştaki bir çocuk için de epey cesurmuş) ve ne kadar delice de gelse, bütün gerçeği anlatıyor. Önce kasırga resmini nasıl yaptığını, ama bu Libbit'in fikri değildi... O'nun fikriydi. O cadının.

Sanırım Nan Melda ona inanıyor. Koca oğlanı gördüğü için mi? Charley'i gördüğü için mi?

Bence ikisini de görmüştü.

Gerçek ortaya çıkmalıdır, sanatın temeli budur. Ama bu demek değil ki, bütün dünya da bunu görmek zorundadır.

Nan Melda, yeni bebeğin şimdi nerede*, diye soruyor.* O porselen bebek?

Libbit, özel hazine kutumda*, diyor.* Kalp şeklinde olan.

Nan Melda, peki bu bebeğin adı ne*, diye soruyor.*

Libbit, onun adı Perse*, diyor.*

Nan Melda, Perse erkek adıdır*, diyor.*

Libbit, adını ben koymadım*, diyor.* Onun adı Perse. Gerçek bu. Ve Perse'nin bir gemisi var *diyor.* Görünüşü güzel ama kendisi hiç güzel değil. Kötü. Ne yapacağız, Nanny?

Bu güvenli yerde dururlarken Nan Melda düşünmeye başlıyor. Bence ne yapılması gerektiğini anlamıştı. Mary Ire gibi resim eleştirmeni değildi, ama sanırım ne yapacağını biliyordu. Cesaret, işi yapmaktadır, gösteriş değil. Gerçek eğer dünyanın bakamayacağı kadar dehşet vericiyse, tekrar gizlemek gerekebilir. Ve bu olur. Eminim hep oluyordur.

Sanırım, şu kadarcık değeri olan her ressamın kırmızı bir piknik sepeti vardır.

14– Kırmızı Sepet

I

"Havuzu paylaşabilir miyiz, bayım?"

Üstünde yeşil şortu ve aynı renk tişörtüyle Ilse'ydi. Ayakları çıplak, makyajsız yüzü yataktan yeni kalkmanın şişliği içindeydi. Saçları, tıpkı on bir yaşındayken yaptığı gibi arkada atkuyruğu şeklinde toplanmıştı; göğüslerinin dolgunluğu olmasa onu on bir yaşında sanabilirdiniz.

"Seve seve," dedim.

Havuzun kenarına, hemen yanı başıma oturdu.

"Erken kalkmışsın," dedim, ama buna şaşırmamıştım. Ilse oldum olası az uyurdu.

"Seni merak ettim. Özellikle de Bay Wireman telefon açıp Jack'e o tatlı yaşlı kadının öldüğünü söyleyince. Bize de Jack söyledi. Hâlâ yemekteydik."

"Biliyorum."

"Çok üzüldüm." Başını omzuma dayadı. "Hem de senin bu özel gecende."

Kolumu omzuna attım.

"Her neyse, sadece birkaç saat uyuduktan sonra kalktım, çünkü gün ağarmıştı. Dışarıya baktığımda, havuzda tek başına babamın oturduğunu görmeyeyim mi?"

"Ben de daha fazla uyuyamadım. Umarım kalkarken anne..." Ilse'nin büyüyen gözlerini fark edince hemen sustum. "Sakın aklına bir şey getirme. Sadece teselli amaçlıydı."

Aslında sadece teselli amaçlı değildi, ama bunun ne olduğunu kızımla tartışmaya hazır değildim. Doğrusu, kendimle bile bunu yapacak halde değildim.

Ilse'nin omuzları düşer gibi oldu; sonra tekrar dikleşti ve başını yana devirip gülmeye hazır bir ifadeyle bana baktı.

"Eğer ümitlenmek istiyorsan, senin bileceğin iş," dedim. "Ama kendini havaya sokmasan iyi edersin. Her zaman annenle ilgilenip ona bakacağım, ama bazen insanlar artık geri dönemeyecekleri kadar açılırlar. Sanırım... annenle ikimizin durumu da böyle."

Ilse havuzun durgun suyuna baktı; dudaklarının kenarında başlayan gülümseme soluvermişti. Bunu görmek beni üzüyordu, ama belki de böylesi daha iyiydi. "Peki, o zaman," dedi.

Böylece artık başka konulara geçebilirdim. Hiç hevesli değildim, ama hâlâ onun babasıydım ve kızım birçok bakımdan hâlâ çocuktu. Bunun da anlamı, her ne kadar bu sabah Elizabeth Eastlake'in ölümüne duyduğum üzüntü devam ediyor ve kendi durumum kafamı karıştırıyorsa da, hâlâ yerine getirmem gereken görevlerim vardı.

"Sana bir şey sormak istiyorum, Illy."

"Tabii, sor."

"Yüzüğünü annenin görüp de infilak etmesini istemediğinden mi takmıyorsun -ki, bunu anlayışla karşılarım- yoksa sen ve Carson..."

"Yüzüğü geri gönderdim," dedi Ilse ifadesiz bir sesle. Sonra kıkırdamaya başlayınca yüreğimi dolduran taşlardan biri yuvarlanarak düştü. "Ama özel kuryeyle gönderdim, üstelik sigortalı."

"O halde... bitti mi?"

"Yani... asla, asla dememek lazım." Ayaklarını suyun içinde çırptı. "Carson bitmesini istemiyor ya da söylediği bu. Ben de bitmesini istediğime emin değilim. En azından bir kez yüz yüze konuşmadan bitmesin. Böyle bir şeyi konuşmak için telefon veya e-posta yeterli değil. Hem ayrıca, aramızda hâlâ çekim var mı, görmek istiyorum; varsa da, ne kadar var?" Ilse biraz gergin bir yüzle dönüp bana baktı. "Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Hayır, hayatım."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Sen anneme kaç kere 'bir fırsat daha' verdin?"

Güldüm. "Evliliğimiz boyunca mı? Herhalde iki yüz kere falan olmuştur."

"Peki, o sana kaç tane vermiştir?"

"Aşağı yukarı aynı sayıda."

"Peki, onu hiç..." Gerisini getiremedi. "Sana bunu soramam."

Gözlerim havuzdaydı, yanaklarımda orta çaplı bir kızarma başladığını hissediyordum. "Madem sabahın altısında, daha havuz görevlisi bile gelmeden havuzun başında oturmuş bu konuşmayı yapıyoruz ve madem senin Carson Jones ile olan sorununu bildiğimi sanıyorum, bana bunu sorabilirsin. Cevabım, hayır. Bir kere bile olmadı. Ama çok dürüst olmam gerekirse, bunun sebebi benim kör kütük doğrucu olmam değil, biraz da şansın oynadığı roldü. Birkaç kez çok yaklaştığım oldu, hatta bir keresinde son anda gerçekleşmesini şans veya kader veya ilahi güçler engelledi. Bu kaza gerçekleşseydi evliliğimiz bitmezdi herhalde... bence bir insan partnerine karşı çok daha ağır suçlar işleyebilir, ama bu işe de boşuna aldatmak denmiyor. Bir hata, insanlara özgü yanılma payı diye mazur görülebilir. İki hata bu kez insani zaaf, diye mazur görülebilir. Bundan sonrasıysa..." Omuz silktim.

"Carson sadece bir kez olduğunu söylüyor." Ilse'nin sesi fısıltı düzeyindeydi. Ayaklarının su içindeki hareketi yavaşlamıştı. "Kızın ona sürekli asıldığını söylüyor. Sonunda da... malum işte."

Tabii. Hep öyle olur zaten. En azından kitaplarda ve filmlerde. Bazen gerçek hayatta da. Bunun yalan kokması gerçek olmadığını göstermez.

"Birlikte şarkı söylediği kız mı?"

"Evet. Bridget Andreisson."

"Nefesi kötü kokan kız mı?"

Buruk bir gülümseme.

"Hatırladığım kadarıyla daha kısa bir zaman önce ona bir seçim yapması gerektiğini söylemiştin."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Biraz karışık bir iş," dedi.

Hep öyledir, zaten. Barda karısı tarafından evden kovulmuş hangi sarhoşa sorsan bunu söyler. Ses çıkarmadım.

"Onu artık görmek istemediğini söylemiş. Düetler de artık yapılmıyormuş. Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü internette konserlerle ilgili son eleştirileri okudum." Ilse biraz kızarır gibi oldu, ama bunu kontrol ettiği için ona hak veriyordum. Ben de olsam kontrol ederdim. "Turne yöneticisi olan Bay Fredericks, onu geri göndermekle tehdit edince, Carson da ona bunu yapabileceğini, ama artık o sarışın şıllıkla birlikte şarkı söylemeyeceğini söylemiş."

"Aynen bu kelimeyi mi kullanmış?"

Ilse güldü. "Baba, o bir *Baptist,* unutma. Ben tercümesini söylüyorum. Her neyse, Carson taviz vermeyince Bay Fredericks geri adım atmış. Bence bu onun lehine bir puan."

Evet, diye düşündüm, *ama sonuçta namuslu geçinen bir aldatan.*

Kızımın elini tuttum. "Şimdi ne yapacaksın?"

Ilse iç çekti. Atkuyruğu onu on bir yaşında gösteriyordu, ama iç çekişi kırk yaşındakiler gibiydi. "Bilmiyorum. Kararsızım."

"O halde sana yardımcı olayım. İster misin?"

"Peki."

"Şu sıralar ondan uzak dur," dedim ve bütün kalbimle öyle yapmasını istediğimi fark ettim. Ama hepsi bu kadar değildi. *Kız ve Gemi* resimlerini düşündüğüm zaman -özellikle de kayıktaki kızı- Ilse'ye yabancılarla konuşmamasını, saç kurutma makinesini küvetten uzak tutmasını, koşularını sadece okulun pistinde yapmasını ve hava karardıktan sonra *asla* Roger Williams Parkı'ndan geçmemesini de söylemek istiyordum.

Onun bana merakla baktığını görünce kendimi toparladım. "Okula dön..."

"Bunun hakkında da seninle konuşmak..."

Başımı salladım, ama sözlerimin henüz bitmediğini göstermek için hafifçe kolunu sıktım. "Dönemi bitir. İyi notlar al. Carson da turnesini bitirsin. Bir bakış açısı geliştirdikten *sonra* bir araya gelin... ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet..." Anlamasına anlıyordu, ama pek ikna olmuş gibi değildi.

"Bir araya geldiğiniz zaman da bunun tarafsız bir alanda yapın. Seni mahcup etmek istemem, ama burada ikimiz baş başa konuşuyoruz, bu yüzden bunu söylemek zorundayım. Yatak tarafsız alan sayılmaz."

Ilse suyun içindeki ayaklarına bakıyordu. Uzanıp yüzünü bana çevirdim.

"Sorunlar çözülmeden, yatak tam bir savaş alanı gibi olur. Carson'la ilgili duruşun belli olmadan önce, onunla yemek sofrasına bile oturma. Onunla -ne bileyim- Boston'da buluş. Bir parkta oturun ve bir karara varın. Önce sen ne istediğini kafanda netleştir, onunkinin de net olmasını sağla. Sonra yemeğe gidin. Bir beysbol maçına gidin. Veya eğer doğru karar olduğuna inanırsan, yatağa gidin. Senin seks yaşamını düşünmek istemiyor olmam, seks yaşamının olmasını yanlış buluyorum anlamına gelmez."

Ilse gülmeye başlayınca rahatladım. Sesimize gelen bir garson, uykulu gözlerle kahve ister miyiz, diye sordu. İsteriz, dedik. Adam gidince Ilse, "Peki, baba," dedi. "Ne demek istediğini anladım. Ben de sana zaten bu öğleden sonra döneceğimi söyleyecektim. Bu haftanın sonunda antropoloji sınavım var; birkaç arkadaş bir çalışma grubu kurduk." Endişeyle bana baktı. "Sakıncası var mı? Birkaç gün kalacağımı düşündüğünü biliyorum, ama şimdi bir de arkadaşının bu durumu olunca..."

"Hayır, hayatım, sakıncası yok." Uzanıp burnunun ucunu öptüm. Eğer yüzüne o kadar yakın olursam ne kadar sevindiğimi göremez, diye düşünüyordum. Sergiye geldiği için memnundum, bu sabah birlikte zaman geçirmekten memnundum, ama en çok bu gece güneş battığında Duma Adası'ndan bin beş yüz kilometre uzakta olacağına memnundum. Tabii, uçakta yer bulacağını varsayarak. "Peki, Carson?"

Bir dakika kadar ses çıkarmadan oturdu, ayaklarını salladı. Sonra ayağa kalkıp koluma girdi ve benim kalkmama yardım etti. "Sanırım haklısın. Ona eğer ilişkimiz hakkında niyeti ciddiyse, her şeyi 4 Temmuz'a kadar bekletmesi gerekeceğini söyleyeceğim."

Artık kararsızlıktan çıktığı için yine gözleri parlamıştı.

"Bu tarihe kadar sömestr bittiği gibi yaz tatilinin de bir ayı geçmiş olur. Ona da turnedeki son konser bittikten sonra, o Sarışın'la işinin bitip bitmediğini düşünecek kadar zaman kalır. Bu sana da uyar mı, sevgili babacığım?"

"Hem de nasıl."

"İşte kahveler geliyor," dedi Ilse. "Acaba kahvaltı servisi ne zaman başlayacak?"

II

Wireman ertesi sabah kahvaltıda yoktu, ama bizim için Bay Island Odası'nı sekizden ona kadar ayırtmıştı. Çoğu Minnesota'dan gelen iki düzine aile üyesi ve arkadaşımla sofrada birlikte olduk. İnsanların onlarca yıl unutmayıp, birbirlerine anlatacakları hadiselerden biriydi; bunun bir nedeni, bu kadar çok tanıdık yüzün egzotik bir ortamda bir araya gelmesi olduğu kadar, duygusal atmosferin de bu denli değişken olmasıydı.

Bir yanda elle tutulur bir İçimizden Biri Başarılı Oldu duygusu vardı. Gelenler bunu sergi sırasında sezmişlerdi zaten, ama sabah gazeteleri bu sezgilerini iyice doğruluyordu. Sarasota *Herald Tribune* ve Venice *Gondolier* gazetelerindeki eleştiriler çok iyiydi, ama kısaydı. Tampa *Tribune*'de Mary Ire'ın yazısıysa neredeyse tam bir sayfayı kapsıyordu ve şiirsel bir şekilde yazılmıştı. Bunun büyük kısmını önceden yazmış olmalıydı. Benden, "çok önemli yeni bir Amerikan yeteneği," diye söz ediyordu. Her zaman kuşkucu olan annem bunu görseydi, *tuvalet kâğıdından farksız derdi,* herhalde.

Diğer yandan Elizabeth vardı, tabii. Gazetelerde ölüm ilanı yoktu, ama Tampa gazetesinde son anda bir ekleme yapılmıştı. **TANINMIŞ SANAT HAMİSİ FREEMANTLE SERGİSİNDE FELÇ GEÇİRDİ.** İki paragraflık haberde Sarasota sanat çevrelerinin tanınmış siması ve yıllardır Duma Adası sakini olan Elizabeth Eastlake'in Scoto Galerisi'ne geldikten kısa bir süre sonra felç geçirdiğini ve ambulansla Sarasota Memorial Hastanesi'ne kaldırıldığı yazılıydı. Gazete baskıya girdiği sırada son durumu hakkında yeni bir bilgi yoktu.

Minnesota'lı dostlarım zafer gecemde iyi bir arkadaşımı kaybettiğimi biliyorlardı. Arada bir kahkahalar kopuyor, derken bundan rahatsız oluyor muyum diye görmek için başlar bana dönüyordu. Saat dokuz buçuk

olduğunda yediğim omlet mideme kurşun gibi çökmüştü ve baş ağrılarımdan biri başlıyordu... bir aydan beri ilk kez.

İzin isteyip yukarıya çıktım. Yatmak için kullanmadığım odama küçük bir çanta bırakmıştım. Tıraş takımımın yanında migren için kullandığım Zomig paketleri vardı. Çok şiddetli ağrıları durdurmaya yetmezdi, ama daha başındayken aldığım taktirde işe yarıyordu. Mini bardan bir Coca Cola alıp bu hapı yuttum, sonra tam çıkmak üzereyken telefondaki mesaj ışığının yandığını fark ettim. Aldırmadan çıkacakken mesajın Wireman'dan gelmiş olabileceğini düşündüm.

Sonuçta tam altı tane mesaj olduğunu gördüm. İlk dördü yine tebrik edenlerdendi; bunlar ağrıyan başıma teneke çatıyı döven dolu taneleri gibi geldi. Dördüncü mesaj olan Jimmy'ninkine geldiğimde, hemen bir sonrakine geçmemi sağlayan 6'yı tuşladım.

Beşinci mesaj gerçekten de Jerome Wireman'dandı. Sesinden yorgunluğu ve şaşkınlığı belli oluyordu. "Edgar, birkaç gününü ailene ve dostlarına ayırdığını biliyorum ve senden bunu istemek hiç hoşuma gitmiyor, ama bu öğleden sonra senin evinde buluşabilir miyiz? Konuşmamız gerek... çok ciddi. Jack bütün geceyi benimle birlikte *El Palacio*'da geçirdi, yalnız kalmamı istemedi, çok harika bir çocuk... sabah erken kalktık ve Bayan Eastlake'in bahsettiği o kırmızı sepeti aradık ve... onu bulduk. Hiç olmamasındansa geç olması daha iyidir, değil mi? Bayan Eastlake bunu senin almanı istemişti, bu nedenle Jack, onu alıp Büyük Pembe'ye götürdü. Evin kilitli değildi ve Edgar, iyi dinle... içeriye birisi girmişti."

Hatta bir sessizlik oldu ama onun solumasını işitiyordum. Sonra:

"Jack neredeyse kafayı yiyecek gibi oldu ve *dostum* sen de kendini sıkı bir şoka hazırlasan iyi olur. Gerçi, şimdiden bir fikrin olabilir, ama..."

Bir bip sesinden sonra altıncı mesaja geçildi. Hâlâ Wireman konuşuyordu, ama tepesi atmıştı.

"İçine sıçtığımın kısa mesaj bantları! Edgar, Jack'le birlikte Abbot-Wexler'e gidiyoruz. Burası... onun istediği cenaze evi. Saat bire kadar dönmüş olurum. Evine girmeden önce bizi beklersen iyi edersin. Dağıtılmış falan değil, ama o sepete bakarken ve üst kattaki stüdyonda geriye ne kaldığını gördüğün zaman yanında olmak istiyorum. Esrarengiz havalara girmeyi sevmem, ama bunu da başkalarının dinleyebileceği bir mesaj bandına aktaracak değilim. Bir şey daha var. Bayan Eastlake'in avukatlarından biri aradı. Telefona mesaj bırakmış... biz Jack'le tavan arasındayken. Avukat onun tek vârisi olduğumu söylüyor." Durdu. "*Piyango.*" Durdu. "Her şey bana kalıyor." Durdu. "*İçime sıçayım.*"

Hepsi bu kadardı.

III

Otel santralını aramak için 0'ı tuşladım. Kısa bir beklemeden sonra bana Abbot-Wexler Cenazeevi'nin telefon numarasını verdi. Numarayı tuşladım. Karşıma bir robot ses çıktı ve bana uzun uzun ne gibi ölüm hizmetleri sağlandığını anlatmaya başladı. Sonunu getirmesini beklerken Wireman'ın mesajını düşünüyordum. Ev kilitlenmemiş miydi? Gerçekten mi? Kaza sonrası hafızama güvenilmezdi, tabii, ama alışkanlıklarım öyle değildi. Büyük Pembe bana ait bir yer değildi ve bana çocukluğumdan beri öğretilen şey başkalarına ait şeyleri iyi korumaktı. Evi kilitlediğime emindim. Ama içeri birisi girmişse, kapı neden hiç zorlanmamıştı?

Bir an aklıma ıslak elbiseleriyle o iki kız geldi... çürümüş suratlarıyla, midye kabuklarının gıcırtılı sesleriyle konuşuyorlardı... ürpererek bu görüntüyü kafamdan kovdum. Bunlar sadece aşırı yüklenmiş bir zihnin yarattığı hayal ürünleriydi. Daha ötesinde bir şey de olsa... sonuçta hayaletler kilitli kapıları açamazdı, değil mi? Kapının içinden geçebilirlerdi ya da yerdeki döşemeden.

"...danışmak için lütfen, 0'ı tuşlayın."

Az kalsın sinyalimi kaçırıyordum. 0'ı tuşladım; bir süre çalan müziği dinledikten sonra profesyonel bir avutma sesi bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu. İçimden, *koluma doğru dürüst bir cenaze töreni yapılmadı!* diye bağırıp telefonu kapatmak geldi. Ama sakin bir sesle Jerome Wireman orada mı, diye sordum.

"Hangi cenazeyi temsil ettiğini sorabilir miyim?"

Gözlerimin önüne kâbus gibi bir manzara geldi: ölülerden oluşan sessiz bir mahkeme salonu ve Wireman, *itiraz ediyorum, Sayın Yargıç* diyor.

"Elizabeth Eastlake," dedim.

"Ah, tabii." Karşımdaki ses ısındı ve geçici olarak insan sesine benzedi. "O ve genç arkadaşı dışarı çıktılar, sanırım Bayan Eastlake'in ölüm ilanıyla ilgileneceklerdi. Ama size bir mesaj bıraktılar. Bir saniye bekler misiniz?"

Bekledim. Aynı müzik kaldığı yerden devam etti. "Bay Wireman mümkünse kendisi ve Bay Candoori ile bu öğleden sonra saat ikide Duma Adası'nda sizinle buluşmak istiyor. Erken gelirseniz, lütfen dışarıda beklemenizi rica ediyor. Mesaj anlaşıldı mı?"

"Evet. Oraya dönüp dönmeyeceğini biliyor musunuz?"

"Hayır, bir şey söylemedi."

Adama teşekkür edip telefonu kapadım. Wireman'ın cep telefonu taşıdığını hiç görmemiştim, zaten bende numarası da yoktu, ama Jack'in cep telefonu vardı. Numarayı cüzdanımdan çıkarıp tuşladım. İlk çalıştan sonra sesli mesaj çıktı; bunun da anlamı ya telefon kapalıydı ya da hat kesikti; yani ya Jack şarj etmeyi unutmuştu ya da faturasını ödememişti. Her iki ihtimal de mümkündü.

Jack neredeyse kafayı yiyecek gibi oldu ve sen de kendini sıkı bir şoka hazırlasan iyi olur.

O sepete bakarken yanında olmak istiyorum.

Ne var ki, ben o sepetin içinde ne olduğunu tahmin edebiliyordum; Wireman'ın da çok şaşırdığını sanmıyordum.

Şaşırmış olamazdı.

IV

Minnesota Mafya'sı Bay Island Salonu'ndaki uzun masada sessizce oturmaktaydılar; Pam ayağa kalkmadan önce bile onların benim yokluğumda sadece konuşmakla yetinmediklerini anlamıştım. Bir toplantı yapmaktaydılar.

"Dönüyoruz," dedi Pam. "Yani, çoğumuz. Slobotnikler buraya gelirken Disney World'a uğramayı planlamışlardı, Jamiesonlar da Miami'ye gidiyor..."

"Biz de onlarla gidiyoruz," dedi Melinda. Ric'in koluna girmişti. "Oradan Orly'ye senin rezervasyon yaptığın uçaktan daha ucuza gidebileceğiz."

"Masraf o kadar önemli değildi," dedim, ama gülerek söyledim. İçimde rahatlamanın, hayal kırıklığının ve korkunun çok tuhaf bir karışımı vardı. Aynı anda da başımı sıkan mengenenin açıldığını hissediyordum. Baş ağrısı, pat, diye geçivermişti. Zomig sayesinde olabilirdi, ama etkisini artıracak kafeinli bir içecekle almış olsam da bu kadar hızlı etkileyen bir ilaç değildi.

"Bu sabah arkadaşın Wireman'dan bir haber aldın mı?" diye sordu Kamen.

"Evet," dedim. "Telefonuma mesaj bırakmış."

"Nasılmış?"

Eh, bu epey uzunca bir hikâyeydi, değil mi? "İdare ediyor, şu anda cenaze işleriyle meşgul... Jack de ona yardım ediyor... ama durumu iyi."

"Git, ona yardım et," dedi Tom Riley. "Bugün senin işin bu."

"Evet, doğru," dedi Bozie. "Canını sıkma, Edgar. Şu anda bize ev sahipliği yapmak zorunda değilsin."

"Ben havaalanını aradım," dedi Pam, sanki ben Bozie'nin söylediklerine karşı çıkmışım gibi; oysa bir şey dememiştim. "Gulfstream hazır bek-

liyor. Diğer yolculuk işlemleri de yapılıyor. Bu arada hâlâ önümüzde sabahımız var. Soru, bunu nasıl değerlendireceğimiz."

Sonunda benim önceden planladığım bir şeyi yapmaya karar verdik: John ve Mable Ringling Sanat Müzesi'ne gittik.

Ve ben başıma beremi giydim.

V

O öğlen havaalanı yolcu uğurlama salonunda arkadaşlarım ve akrabalarımla vedalaşıp onları öptüm, ellerini sıktım, sarıldım. Melinda, Ric ve Jamiesonlar daha önce gitmişlerdi.

Rehabilitasyon Kraliçesi Kathi Green, beni her zamanki gibi içtenlikle öptü. "Kendine iyi bak, Edgar," dedi. "Resimlerine bayıldım, ama bu kadar iyi yürüyebilmen beni daha çok gururlandırıyor. Müthiş bir gelişme gösterdin. Son nesil ağlak hastalarımın önünden bir gösteri yürüyüşü yapmanı isterdim, doğrusu."

"Çok zalimsin, Kathi."

"O kadar değil," dedi gözlerini silerek. "Aslında fazla yumuşak bile sayılabilirim."

Sonra tepemde Kamen bitti. "Yardıma ihtiyacın olursa hemen beni ara."

"Tamam," dedim.

Kamen güldü. Tanrı'nın size gülmesi gibi bir şeydi. "Edgar, senin tamamen iyileştiğini sanmıyorum. Ancak böyle olacağını umabilirim. Hiç kimse senin kadar talihli olmayı hak etmemiştir."

Tek kolumla olabildiği kadar ona sarıldım, ama o bu eksikliği telafi etti.

Uçağa kadar Pam'in yanında yürüdüm. Diğerleri uçağa binerken merdivenin başında durduk. Elimi iki elinin arasına alınış bana bakıyordu.

"Seni sadece yanağından öpeceğim, Edgar. Ily bizi seyrediyor, aklına yanlış bir şey gelmesini istemem."

Yanağımdan öptükten sonra, "Senin için endişeleniyorum," dedi. "Gözlerinin etrafında hoşuma gitmeyen bir beyazlık var."

"Elizabeth..."

Başını iki yana salladı. "Dün gece galeride de vardı, Elizabeth gelmeden önce bile. En mutlu anında bile. Beyazlık. Başka nasıl tanımlayabileceğimi bilmiyorum. Bunu bir kere daha görmüştüm, ta 1992'de, o balon ödemeyi yapamayıp işi kaybetme ihtimalin olduğu sırada."

Jet motorları çalışmaya başlamış, çıkan sıcak rüzgâr Pam'in kuaförlü saçlarını savurarak ona daha genç ve doğal bir görünüm vermişti. "Sana bir şey sorabilir miyim, Eddie?"

"Elbette."

"Herhangi bir yerde resim yapabilir misin? Yoksa sadece burada mı yapmak zorundasın?"

"Sanırım, herhangi bir yerde yapabilirim. Ama başka bir yerde farklı olur."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Neredeyse yalvarır gibi. "O halde, bir değişiklik yararlı olabilir. Yüzündeki o beyazlıktan kurtulman gerek. İlle de Minnesota'ya gel, demiyorum, sadece... başka bir yere git. Bunu düşünür müsün?"

"Olur." Ama kırmızı piknik sepetinin içinde ne olduğunu görmeden önce düşünmeyecektim. Ve en azından bir kere adanın güney ucuna gitmeden önce değil. Bunu da yapabileceğimi sanıyordum. Çünkü orada hastalanan *Ilse*'ydi, bana bir şey olmamıştı. Bana sadece yine o kazayla ilgili görüntüler gelmişti. Bir de o hayalet kaşıntı vardı.

"Hep iyi ol, Edgar. Sana neler olduğunu tam olarak anlamış değilim, ama hâlâ eski Edgar'dan sevilecek kadarı var." Beyaz sandaletlerinin üs-

tünde yükselip tıraşsız yanağıma bir öpücük daha kondurdu. Bu sandaletleri buraya gelmek için almış olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Dün gece için de teşekkür ederim."

"Hiç gerek yok," dedi Pam. "Çok hoştu."

Elimi son kez sıktıktan sonra merdivenleri çıkıp uçağa girdi.

VI

Tekrar havaalanındaki yolcu uğurlama salonundaydım. Bu kez yanımda Jack yoktu.

"Sadece ikimiz kaldık, Bayan Kurabiye," dedim. "Galiba son müşteriler biziz."

Sonra onun ağladığını fark edip kolumu omzuna sardım.

"Baba, keşke burada seninle kalabilseydim."

"Okuluna dön, tatlım. Sınavına çalış ve iyi bir not al. Yakında görüşürüz."

Geri çekilip endişeli gözlerle yüzüme baktı. "Sen iyisin, değil mi?"

"Evet. Sen de hep iyi olacaksın."

"Olurum."

Kızıma tekrar sarıldım. "Hadi git şimdi, biletini kestir. Yanına dergi al. CNN'i seyret. İyi yolculuklar."

"Peki baba. Her şey harikaydı."

"*Harika* olan sensin."

Uzanıp beni dudaklarımdan öptü -annesinin yapamadığını telafi eder gibiydi- sonra da sürmeli kapıdan girip öbür tarafa geçti. Son bir kez dönüp bana el salladı, ama buzlu camın ardında sadece bir kız silueti olarak görünüyordu. Keşke onu daha iyi görebilmiş olsaydım, çünkü kızımı bir daha hiç görmedim.

VII

Ringling Sanat Müzesi'ndeyken Wireman'a iki mesaj bıraktım. Biri cenazeevine biri de *El Palacio*'daki telesekretere. Saat üçte gelebileceğimi, benimle orada buluşmasını bildirdikten sonra, oy verecek ve kızlarla parti yapabilecek yaşta olduğuna göre, cep telefonuna da sahip çıkması gerektiğini Jack'e söylemesini rica ettim.

Adaya dönebildiğimde saat üç buçuğu geçiyordu, ama hem Jack'in otomobili hem de Elizabeth'in eski Mercedes'i Büyük Pembe'nin yanında park edilmişti. Sundurmada oturmuş, buzlu çay içmekteydiler. Jack'in üstünde hâlâ gri takımı vardı, ama saçları eskisi gibi dağınık haldeydi. Wireman ise siyah bir kot üstünde beyaz gömlek giymiş, başına ters oturttuğu bir beysbol şapkası takmıştı.

Park edip çıktım ve sakat kalçamı rahatlatmak için biraz gerindim. Kalkıp bana doğru yürüdüler; ikisinin de yüzü gülmüyordu.

"Herkes gitti mi, *dostum?*" diye sordu Wireman.

"Jean Hala'mla Ben Amca'm dışında hepsi gitti," dedim. "O ikisi kıdemli beleşçilerdir, avanta buldular mı, son damlasına kadar kullanırlar."

Jack neşesiz bir ifadeyle gülümsedi. "Her ailede böyle birkaç kişi vardır," dedi.

"Sen nasılsın?" diye sordum Wireman'a.

"Elizabeth konusunda içim rahat. Hadlock onun için böylesinin daha iyi olduğunu söyledi; sanırım haklı. Bana nakit, hisse senetleri ve gayrimenkulden oluşan yüz altmış milyon dolar bırakmasına gelince..." Başını iki yana salladı. "O iş farklı. Belki ileride bunun üstünde düşünme lüksüm olabilir, ama şu anda..."

"Şu anda bir şeyler oluyor."

"*Evet.* Ve çok tuhaf şeyler."

"Jack'e ne kadarını anlattın?"

Wireman huzursuz görünüyordu. "Bak sana ne diyeceğim, *dostum.* Önce biraz çıtlatır gibi oldum, ama sonra nerede duracağımı bir türlü bilemedim."

"Bana her şeyi anlattı," dedi Jack. "Ya da öyle diyor. Onun göz rahatsızlığını düzelttiğini, Candy Brown'a ne yaptığını." Durdu. "Ve gördüğün o iki küçük kızı."

"Candy Brown hadisesi seni rahatsız etti mi?" diye sordum.

"Bana kalsa, sana bir madalya verirdim. Sarasota halkı da bayramlarda senin için özel resmi geçit yaptırırlardı." Jack ellerini ceplerine soktu. "Ama geçen sonbaharda bana böyle şeylerin korku filmleri dışında olabileceğini söyleseydin, katıla katıla gülerdim."

"Ya geçen hafta?" diye sordum.

Jack bu soruyu düşündü. Büyük Pembe'nin iki yanından düzenli bir şekilde dalgalar geliyordu. Oturma ve yatak odalarımın altında midye kabukları konuşuyor olmalıydılar. "Hayır," dedi. "O zaman herhalde gülmezdim. Daha ilk başta sende değişik bir şey olduğunu sezmiştim, Edgar. Buraya geldin..." İki elinin parmaklarını kenetledi. Bu açıklama doğruydu. Gerçekten de öyle olmuştu. İki elin parmaklarının kenetlenmesi gibi. Benim sadece tek elimin olması da önemli değildi.

Burada önemi yoktu.

"Ne diyecektin, *adamım?*" diye sordu Wireman.

"Edgar ve Duma. Duma ve Edgar. Sanki birbirlerini bekliyorlarmış gibiydi." Bu açıklamayla mahcup olmuştu, ama söylediği şeyden emindi.

Evimi işaret ettim. "Hadi, içeri girelim."

"Önce ona sepeti buluşumuzu anlatsana," dedi Wireman, Jack'e.

Jack önemsemezmiş gibi omuzlarını salladı. "Zor olmadı; yirmi dakika içinde bulduk. Tavanarasının en uzak köşesindeki bir şifoniyerin üstünde duruyordu. Havalandırma deliklerinden birinden gelen ışık sadece

onu aydınlatmıştı. Sanki bulunmasını istiyormuş gibi." Wireman da başını sallayarak bunu doğruladı. "Her neyse, içine bakmak için alıp mutfağa getirdik. Epey ağırdı."

Jack'in sepetin ağırlığından söz etmesi bana resimde Nan Melda'nın sepeti ne kadar güç harcayarak tutuşunu hatırlattı. Belli ki, o zamanlar da ağırdı.

"Wireman sepeti buraya getirip sana bırakmamı söyledi, ne de olsa anahtarım vardı... ama anahtara ihtiyacım olmadı. Ev kilitli değildi."

"Kapı açık durumda mıydı?"

"Hayır. Ben anahtarı kilide sokup çevirince kapıyı kilitlemiş oldum. Bu beni çok şaşırttı."

Önden giden Wireman, "Haydi gösteri başlıyor," dedi.

Girişteki ahşap döşemenin üstü Florida körfez sahilinin artık yığınından payını almıştı: kum, küçük midye kabukları, kurumuş yosunlar. Ayak izleri de vardı. Ayakkabı izleri Jack'e aitti. Beni ürperten, diğer ayak izleri oldu. Üç kişiye aitti. Biri büyük, ikisi küçük. Küçük olanlar çocuk izleriydi. Bütün ayaklar da çıplaktı.

"İzlerin merdivenlerden çıktığını ve giderek silikleştiğini görüyor musun?" diye sordu Jack.

"Evet," dedim. Sesim uzaklardan gelir gibiydi.

"Bunların üstüne basmadan, yanından geçtim," dedi Jack. "Seni beklerken Wireman'ın anlattıklarını önceden bilseydim, herhalde yukarı hiç çıkamazdım."

"Haklısın," dedim.

"Ama içeride kimse yoktu," dedi Jack. "Sadece... neyse, nasılsa göreceksin. Ve bakacaksın." Merdivenlerin kenarına gittik. Dokuzuncu basamak tam göz hizamızdaydı ve üstüne vuran güneş ışığında küçük çıplak ayakların bıraktığı izi görebiliyordum.

"Durum belli," dedi Jack. "Çocuklar senin stüdyona çıkmışlar, sonra da inmişler. Yetişkin olan ön kapıda gözcü gibi beklemiş... gecenin bir yarısı olduğu düşünülürse, gözcüye de pek gerek yokmuş aslında. Hırsız alarmını kurmuş muydun?"

"Hayır," dedim gözlerimi kaçırarak. "Numaraları hatırlayamıyorum. Bunu cüzdanımda taşıdığım küçük bir kâğıda yazıyorum, ama kapıdan girdiğim anda duvardaki ünitenin bip sesine karşı deli gibi yarışmak zorunda kalıyorum."

"Sorun değil," dedi Wireman omzumu tutarak. "Hırsızlar bir şey almamışlar; bir şey bırakmışlar."

"Bayan Eastlake'in ölü ablalarının seni ziyaret ettiklerine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Jack.

"Doğrusunu istersen, inanıyorum," dedim. Pırıl pırıl nisan güneşi altında bu söylediğimin çok saçma geleceğini sanmıştım, ama öyle karşılanmadı.

"*Scooby Doo* filminde bunu çılgın kütüphanecinin yaptığı ortaya çıkar," dedi Jack. "Seni korkutup adadan kaçıracak ve bütün hazineye kendisi konacak."

"Keşke," dedim.

"Bir anlığına küçük izlerin Tessie ve Laura Eastlake'e ait olduğunu kabul edelim," dedi Wireman. "Büyük izler kime ait?"

Buna hiçbirimiz cevap bulamadık.

"Yukarı çıkalım," dedim sonunda. "Sepetin içini görmek istiyorum."

İzlere basmadan Küçük Pembe'ye çıktık. Basmamamızın nedeni izleri bozma endişesinden değildi; sadece basmak istememiştik. Halının üstünde duran piknik sepeti Gene Hadlock'un odasından yürüttüğüm kalemle çizdiğimin aynısıydı. Ama gözlerim önce resim sehpama çevrildi.

"*Bunu* görür görmez koşarak kaçtığımı tahmin edersin," dedi Jack.

Tahmin edebiliyordum, ama benim içimden kaçmak gelmedi. Tam tersine mıknatısın demiri çekişi gibi, ona doğru bir çekime kapıldım. Sehpaya yeni bir tuval yerleştirilmişti ve gecenin sessizliğinde, belki Elizabeth son nefesini verirken, belki Pam'le birlikte son kez seks yaparken, belki de onun yanında uyurken... bir parmak boyamın içine dalmıştı. Kimin parmağıydı? Bilmiyordum. Hangi renk? Bu açıktı: kırmızı. Tuvali bir yanından diğerine kaplayan eğri büğrü, titrek harfler *kırmızıyla* yazılmıştı. Ve suçlayıcıydı. Neredeyse bağırır gibiydi.

Kız Kardeşimiz
Nerde

VIII

"Graffiti sanatı," dedim. "Scoto'dakiler bunu görseler, bayılırlar."

"Olabilir," dedi Jack. "Benim tüylerimi ürpertiyor. Hiç hoşuma gitmedi."

Benim de hoşuma gitmemişti. Üstelik burası *benim* stüdyomdu, *benim.* Kira sözleşmem vardı. Tuvali sehpadan söküp çıkarırken bir an elim yanacak mı, diye geçti aklımdan. Yanmadı. Sonuçta bir tuvaldi ne de olsa. Duvara dayadım. "Şimdi daha iyi oldu mu?"

"Aslında, evet," dedi Jack, Wireman da başını salladı. "Edgar... eğer bu küçük kızlar buradayken... hayaletler tuval üstüne yazı yazabilirler mi?"

"Eğer döşemeleri kımıldatabiliyorlarsa ve buğulanmış camlar üstüne yazabiliyorlarsa, sanırım tuval üstüne de yazabilirler," dedim. Sonra istek-

siz bir sesle ekledim: "Ama hayaletlerin kapı kilidini açmalarını veya sehpaya tuval yerleştirmelerini anlayabilmiş değilim."

"Sehpanın üstünde tuval yok muydu?" diye sordu Wireman.

"Olmadığına eminim. Boş tuvallerin hepsi köşede istiflenmiştir."

"Bu kız kardeş kim?" diye sordu Jack. "Yerini sordukları kız kardeş kim?"

"Elizabeth olmalı," dedim. "Hayatta kalan tek kız kardeş oydu."

"Ne saçmalık," dedi Wireman. "Eğer Tessie ve Laura örtünün öbür tarafındaysalar, Elizabeth'in yerini bulmakta zorlanmazlar; Elizabeth elli beş yıldan fazla bir zamandan beri burada, Duma Adası'ndaydı; üstelik bu kızların dünyada gördükleri tek yer Duma'ydı."

"Peki ya diğerleri?" diye sordum.

"Maria da Hannah da öldüler," dedi Wireman. "Hannah yetmişli yıllarda, New York... sanırım Ossining'de öldü, Maria da batıda bir yerde seksenli yıllarda öldü. İkisi de evliydi, Maria birkaç kez evlenmişti. Bunları Chris Shannington'dan öğrendim, Bayan Eastlake'den değil. Arada bir babasından bahsederdi, ama ablaları hakkında konuştuğunu hiç duymadım. John'la birlikte 1951'de Duma'ya döndükten sonra ailenin geri kalanıyla ilişkisini kesmiş."

kız kardeşimiz nerde?

"Ya Adriana? Ona ne olmuş?"

"*Kim bilir?*" dedi Wireman omuzlarını sallayarak. "Tarihe karıştı. Shannington'a göre, ikizlerin aranmasına son verildikten sonra kocasıyla birlikte Atlanta'ya dönmüş olmalılar; cenaze törenine kalmamışlar."

"Belki de olanlar için babasını suçlamıştır," dedi Jack.

Wireman mümkün, anlamında başını salladı. "Ya da belki sadece artık burada kalmaya tahammül edememiştir."

Aile fotoğrafında Adriana'nın başka-bir yerde-olmak-istiyorum diye haykıran bakışlarını hatırladım. Wireman haklı olabilirdi.

"Ne olursa olsun, o da artık ölmüş olmalı," dedi Wireman. "Yaşasaydı, şimdi yüz yaşında falan olurdu herhalde. Bu da epey zayıf bir ihtimal."

kız kardeşimiz nerde?

Wireman kolumu tutup kendisine çevirdi. Yüzü gergin ve yaşlı görünüyordu. "*Dostum,* eğer doğaüstü bir güç Bayan Eastlake'i susturmak için öldürdüyse, belki bizim de bu uyarıyı değerlendirip buradan gitmemiz gerekir."

"Galiba bunun için çok geç kaldık," dedim.

"Neden?"

"Çünkü o yine uyandı. Elizabeth ölmeden önce böyle söylemişti."

"Kim uyandı?"

"Perse," dedim.

"O kim?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama onu tekrar uykuya boğmak bize düşüyor."

IX

Piknik sepeti yeni olduğu günlerde koyu kırmızı renkteydi ve o uzun ömrünün büyük kısmını tavanarasında geçirdiği için rengi pek solmamıştı. Elciklerinden birinden tutup şöyle bir yokladım. Lanet şey adamakıllı ağırdı; en az on kilo olmalıydı. Sepeti halının üstüne bıraktım ve tahta elciklerini iki yana çekip menteşeleri gıcırdayan kapağını açtım.

Uçları sivriltilerek koçan haline gelmiş boyalı kalemler vardı. Ve dâhi bir çocuk tarafından seksen yıldan fazla bir zaman önce çizilmiş resimler. İki yaşındayken at arabasından düşüp başını çarpan ve ayıldığında kendini sara nöbetleri içinde ve sihirli bir resim yapma yeteneğiyle dolu bulan küçük bir kız. İlk sayfadaki çizim resme hiç benzemese de bunu anlamıştım. Çizim şöyle bir şeydi:

İkinci sayfadaysa bu vardı:

Bundan sonra çizimler resim *olmaya* başlıyordu; tekniğin ve ustalaşmanın gelişme hızı inanılır gibi değildi. Tabii, neredeyse hayatına malolan ve bir kolunu koparıp kafatasını ezen bir kaza öncesinde sadece çöp figürler çizebilen Edgar Freemantle gibi bir adam değilseniz.

Tarlaları çizmişti. Palmiyeleri. Kumsalı. Kırmızı ağzıyla gülen, basketbol topu gibi yuvarlak bir zenci yüzü... herhalde evin hizmetçisi Melda'ydı. Sonra hayvanlar geliyordu -rakunlar, bir kaplumbağa, bir geyik, bir yaban kedisi- doğal büyüklüğünde çizilmişlerdi, ama ya körfezin üstünde yürüyorlar ya da havada uçuyorlardı. En küçük ayrıntısının bile çizildiği, bir balıkçıl kuş evin balkon parmaklığına tünemişti. Hemen altındaki suluboya çalışmasında aynı kuş bu kez havuzun üstünde baş aşağıya uçuyordu. Delgi gibi gözleri havuzun rengiyle aynı tondaydı. *Benim yaptığımı yapıyormuş,* diye düşündüm ve yine tüylerim ürperdi. *Sıradan bir şeyi yeniden keşfetmeye çalışıyor, onu bir rüyaya dönüştürerek yeniliyor.*

Dario, Jimmy ve Alice bunları görselerdi altlarına yaparlar mıydı acaba?

İki küçük kızın resmi vardı -Tessie ve Laura olmalıydı- gülümsemeleri özellikle abartılmış, ağızları yüz kenarlarından taşıyordu.

Babanın resmi vardı; yanında durduğu evden daha büyüktü -bu ev ilk Heron's Roost olmalıydı- roket büyüklüğünde bir puro içiyordu. Duman halkalarından biri tepedeki ayı içine almıştı.

Koyu yeşil kazaklarıyla, Afrikalı kadınların testi taşıdıkları biçimde kitaplarını başlarının üstünde taşıyan iki kız: Maria ve Hannah, elbette. Arkalarından da sıra halinde yürüyen kurbağalar. Perspektif kuralına meydan okurcasına, kurbağalar küçülecekleri yerde büyüyorlardı.

Sonra Elizabeth'in *Gülen Atlar* dönemi geliyordu. Bunlardan bir düzineden fazla vardı. Şöyle bir baktıktan sonra bir tanesini gösterdim. "Gazete makalesinde bu vardı."

"Bakmaya devam et," dedi Wireman. "Daha hiçbir şey görmüş değilsin."

Başka at resimleri vardı; aile resimleri, karakalemle veya neşeli suluboyayla yapılmış... aile üyeleri hep kâğıt bebekler gibi el ele tutuşuyorlardı. Sonra bir fırtına resmi... havuzun suyu dalgalanmış, rüzgâr palmiye yapraklarını savuruyor.

Tamamı yüz resimden fazlaydı. Elizabeth küçük bir çocuktu, ama o da bir patlama yaşamıştı. İki üç fırtına resmi daha... belki de Eastlake'in hazinesini ortaya çıkaran Alice idi... ama kesin bir şey söylemek imkânsızdı... Sonra bir körfez resmi... derken bir tane daha, bu kez yunus büyüklüğünde uçan balıklar var... körfez ve ağızlarında gökkuşağını tutan pelikanlar... günbatımında körfez... ve...

Durdum, soluğum boğazımda tıkanıp kaldı.

Gördüğüm diğer resimler arasında bu son derece sadeydi; solmakta olan gün ışığında bir gemi silueti, tam gündüzle karanlık arasında bir yerde, ama ona gücünü veren şey sadeliğiydi. Büyük Pembe'deki ilk gecemde aynı şeyi çizdiğim zaman ben de kesinlikle böyle düşünmüştüm. Geminin pruvasıyla haberleşme kulesi arasında aynı kablo geriliydi ve parlak turuncu bir üçgen oluşturuyordu. Yukarıya doğru turuncudan maviye dönüşen aynı ışık gölgelemesi vardı. Geminin çalakalem gibi, ama özensiz

olmayan çizişi bile aynıydı... benimkinden küçüktü ve bir hayalet gibi kuzeye doğru yol almaktaydı.

"Bunu ben çizmiştim," dedim.

"Biliyorum," dedi Wireman. "Gördüm. Adını da *Selam* koymuştun."

Elimi sepetin içine daldırıp suluboya ve kalem eskizlerinin arasında aranmaya başladım; sonunda ne bulacağımı biliyordum. Ve evet, altlarda bir yerde Elizabeth'in ilk *Perse* resmine ulaştım. Ama Elizabeth gemiyi yepyeni haliyle çizmişti; artık onun marka işareti sayılacak, mutlu ışınlar saçan güneşin altında körfezin mavi-yeşil sularında kayarcasına giden, yelkenleri fora edilmiş üç direkli zarfi bir tekne. Nefis bir çalışmaydı, insan buna bakarken fon müziği olarak bir kalipso ezgisi duyar gibi oluyordu.

Ama diğerlerinden farklı olarak, bu tabloda bir sahtelik vardı.

"Bakmaya devam et, *dostum,*" dedi Wireman.

Gemi... gemi... aile, dördü bir arada el ele tutuşmuşlar, yüzlerinde Elizabeth'in abarttığı mutluluk gülüşleri... gemi... ev ve bahçe süsleri... gemi... John Eastlake...

John Eastlake *haykırıyor...* burnundan ve bir gözünden kan boşanıyor...

Büyülenmiş gibi resme bakıyordum. Bir çocuğun elinden çıkmış suluboya resimdi, ama şeytani bir beceriyle yapılmıştı. Dehşet, keder veya ikisinin aynı andaki varlığıyla çıldırmak üzere olan bir adam resmediliyordu.

"*Tanrım,*" dedim.

"Bir tane daha var, *dostum,*" dedi Wireman. "Bir tane kaldı."

Haykıran adam resmini arkaya aldım. Kurumuş suluboyalı kâğıtlar kemik gibi hışırtı sesi çıkarıyordu. Haykıran baba resminin altında yine bir gemi vardı, ama bu kez bu gerçekten benim gemimdi, benim *Perse*'m.

Elizabeth bunu gece yapmış ve fırça kullanmamıştı... onun minik çocuk parmaklarının izlerini görebiliyordum. Bu kez nihayet *Perse*'nin maskesinin içini görmüş gibiydi. Ahşap kısımlar kıymıklanmış, delik deşik yelkenleri sarkmıştı. Hiç de gülümsemeyen ve mutlu ışınlar saçmayan ay ışığı altında maviydi ve sudan yükselen iskelet kolları sanki buna selam veriyordu. Geminin önünde, kadına benzeyen, torba gibi, silik bir şey durmaktaydı, üstünde kefen veya cüppe olabilecek bir şey vardı... cüppeydi. Kırmızı bir cüppe, *benim* kırmızı cüppem. Kafasında üç tane delik görünüyor, dili dişlerine karışmış, yüzünün kenarlarına taşan bir şekilde sırıtıyordu. Benim *Kız ve Gemi* resimlerimden çok daha korkunçtu, çünkü üstünde düşünmeye fırsat bırakmadan doğruca işin özüne inmekteydi. *Korkunç olan her şey burada,* der gibiydi. *Karanlıkta karşına çıkacak diye korktuğun her şey burada. Ay ışığında o sırıtışın o surattan nasıl taştığını görüyor musun? Boğulmuş insanların ona nasıl selam durduğunu görüyor musun?*

"Olur şey değil," dedim ve Wireman'a baktım. "Sence ne zaman yapmış? Ablaları öldükten sonra..."

"Öyle olmalı. Üzüntüsüyle başa çıkmak için bu yola başvurmuş olmalı? Sence öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim. Bir yanımla kendi kızlarımı düşünmeye çalışıyor, diğer yanımla onları aklıma getirmemeye çalışıyordum. "Bir çocuğun -hangi çocuk olursa olsun- böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğini anlamıyorum."

"Yarış hafızası," dedi Wireman. "Jung taraftarları böyle açıklarlardı."

"Peki ben nasıl oldu da aynı boktan geminin resmini yaptım? Sadece bu iğrenç *yaratığı* arkası dönük yapmıştım. Senin Jung hayranların buna da bir teori uydurabilirler mi?"

"Elizabeth'in gemisinde *Perse* yazmıyor," dedi Jack.

"O sırada dört yaşında olmalı," dedim. "O yaştayken bu isim onu pek etkilemezdi herhalde." Daha önceki resimlerini düşündüm... geminin bir süre onun inandığı güzel bir beyaz yalan olduğu resimleri. "Özellikle de, onun gerçek yüzünü gördükten sonra."

"Sanki gerçek bir şeymiş gibi konuşuyorsun," dedi Wireman.

Ağzım fena halde kurumuştu. Banyoya gidip bir bardağı suyla doldurdum ve içtim. "Bununla ilgili neye inanacağımı bilmiyorum," dedim. "Ama genel bir kuralım var, Wireman. Eğer bir şeyi bir kişi görüyorsa, bu halüsinasyon olabilir. Eğer iki kişi görüyorsa, bunun gerçek olma ihtimali çok artar. *Perse*'yi Elizabeth de ben de gördük."

"*Hayalinizde* gördünüz," dedi Wireman. "Bunu sadece *hayalinizde* gördünüz."

Parmağımı Wireman'ın yüzüne doğru tuttum. "Hayal gücümün ne yapabildiğini gördün."

Cevap vermedi, ama başını salladı. Yüzü solmuştu.

"Bir ara, 'Onun gerçek yüzünü gördükten sonra,' demiştin," dedi Jack. "Eğer resimdeki o gemi gerçekse, tam olarak nedir, peki?"

"Sanırım biliyorsun," dedi Wireman. "Sanırım hepimiz biliyoruz; anlamamak mümkün değil. Ama yüksek sesle söylemeye korkuyoruz. Hadi, Jack, Tanrı korkakları sevmez."

"Pekâlâ, bu bir ölüler gemisi," dedi Jack. Ellerini başına götürüp saçlarını iyice dağıttı. "Ama size bir şey söyleyeyim: eğer benim de sonum böyle olacaksa, keşke hiç doğmasaydım, derim."

X

Resim yığınını halının bir kenarına koydum, son iki tanesini görüş alanımdan çıkardığıma memnundum. Sonra resimlerin altında ne var, diye sepetin içine baktım.

Zıpkın tabancasının mühimmatı vardı. Kısa zıpkınlardan birini çıkarıp baktım. Otuz beş santim uzunluğunda ve bir hayli ağırdı. Gövdesi alüminyum değil, çeliktendi... Bin dokuz yüz yirmilerde zaten alüminyumun kullanıldığını pek sanmıyordum. Ucunda üç sivri kaması vardı, biraz paslı olmasına rağmen çok keskin görünüyordu. Parmağımın ucuyla bir tanesine dokundum ve hemen kan çıktı."

"Bunu hemen dezenfekte etmelisin," dedi Jack.

"Haklısın," dedim. Zıpkını elimde çevirdim. Çirkinliği içinde kendine özgü bir güzelliği vardı; sadece çok etkili silahlara has bir çelişkiydi herhalde.

"Suyun içinde pek uzağa gitmez," dedim. "Bu ağırlıkla."

"Tabanca bir yay ve bir karbondioksit kartuşla ateşleniyor. Bayağı ses çıkarır. Zaten o günlerde kısa mesafe yeterliydi. Körfez sığ yerlerde bile balık kaynıyordu. Eastlake bir şey vurmak istediğinde çoğu zaman bir karış mesafeden yapabilirdi."

"Bu uçları anlayamadım," dedim.

"Ben de," dedi Wireman. "Kütüphanedeki duvarda olanlar dahil, Bayan Eastlake'in en azından bir düzine zıpkını vardı, ama hiçbiri bunlara benzemiyor."

Jack banyoya gidip bir şişe hidrojen peroksit getirdi. Sonra elimdeki zıpkını alıp incelemeye başladı. "Ne bu? Gümüş mü?"

"Bravo sana, bildin," dedi Wireman.

"Sen *anlamamış* mıydın?" diye sordu Jack.

Wireman'la bakıştık, sonra Jack'e döndük.

"Doğru filmleri seyretmediğiniz belli," dedi Jack. "Kurt adamları ancak gümüş kurşunlarla öldürebilirsiniz. Gümüşün vampirler üstünde etkili olup olmadığını bilmiyorum, ama belli ki, *birisi* öyle düşünmüş. Ya da öyle olacağını ummuş."

"Tessie ve Laura'nın vampir olduklarını düşünüyorsan," dedi Wireman. "1927'den beri epey susamış olmalılar." Onaylamamı bekler gibi bana baktı.

"Jack'in söylediği şey ilginç," dedim. Kanayan parmağımı şişenin ağzına sokup şişeyi sallamaya başladım.

Jack yüzünü buruşturdu.

"Nasılsa kimse bunu içmeyecek," dedim ona. Bir süre sonra ikimiz de gülmeye başladık.

"Ne oldu?" diye sordu Wireman.

"Boş ver," dedi Jack. Sonra yine ciddileşti. "Ama vampir diye bir şey yoktur, Edgar. Hayaletler olabilir, tamam -hemen herkes hayaletlerin var olabileceğine inanır- ama vampir diye bir şey yoktur. Hem zaten birinin vampir olabilmesi için başka bir vampir gerekir. Eastlake ikizleri denizde boğulmuşlardı."

Kısa zıpkını tekrar elime aldım. "Yine de bu fikir düşündürücü."

"Gerçekten öyle," dedi Jack.

"Tıpkı piknik sepetini getirdiğinde kapıyı kilitlenmemiş bulman gibi," dedim. "Ayak izleri. Sehpaya yerleştirilen tuval."

"Sonunda çılgın kütüphaneci mi çıktı, diyeceksin, *dostum?*" dedi Wireman.

"Hayır. Sadece..." Sesimin çatlak çıktığını fark ettim. Bir yudum daha su içtikten sonra, "Belki de, ölüler tarafından gelenler yalnızca vampirler değildir," dedim.

"Ne diyorsun yani?" dedi Jack. "Zombiler mi?"

Gözümün önüne çürümüş yelkenleriyle *Perse* geldi. "Oradan kaçanlar, diyelim."

XI

"Bu gece burada yalnız kalmak istediğine emin misin, Edgar?" diye sordu Wireman. "Bence pek iyi bir fikir değil. Özellikle de yanında bu eski resimler varken." İç çekti. "Wireman'ı adamakıllı korkutmayı başardın."

Florida odasında oturmuş güneşin batışını seyrediyorduk. Peynir ve kraker ikram etmiştim.

"Başka türlü bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedim. "Beni tek başına çalışan bir silahşör olarak düşün."

Jack buzlu çayından bir yudum aldıktan sonra, "*Resim* yapmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Eskiz yapacağım. Nasıl yapacağımı biliyorum." Aklıma bir çift bahçe eldiveni geldiği anda, sadece kalem kullanmamın yeteceğini anladım; özellikle de küçük Elizabeth'in boyalı kalemlerini kullanırsam.

Wireman'a döndüm. "Bu gece için cenazeevini ayarladın, değil mi?"

Wireman saatine baktı. "Evet. Altıdan sekize kadar. Yarın da on ikiden ikiye kadar bir ziyaret saati var. Uzaklardan gelen akrabalar hayallerini çalan zıpçıktıya dişlerini gösterecekler. Yani, bana. Son olay öbür gün. Osprey'deki Unitarian Universalist Kilisesi'ndeki cenaze töreninden sonra Abbot-Wexler'de ceset yakılacak."

Jack yüzünü buruşturdu. "Bu iş beni aşıyor."

Wireman başını salladı. "*Ölüm* hepimizi aşar evlat."

"Süper," dedim.

Wireman onayladı. "Evet." Tepsiden bir kraker aldı ve baktı, sonra şiddetle tepsiye fırlattı. Kraker yere düştü. "Bu çılgınlık. Olup biten her şey çılgınlık."

Jack krakeri yerden aldı bir an ağzına atıp atmamayı düşündü, sonra vazgeçti.

"Bu gece cenazeevinden döndüğün zaman bana bir uğra, olmaz mı?" dedim Wireman'a.

"Peki."

"Sana her şey yolunda, dersem, hiç durmadan evine git."

"İlham perinle haberleşiyorsan araya girmeyeyim. Ya da ruhlarla."

Başımı sallayarak doğruladım, çünkü pek yanılmış sayılmazdı. Sonra Jack'e döndüm. "Wireman cenazeevindeyken sen de *El Palacio*'da kalıyorsun, tamam mı?"

"Tabii, eğer öyle istiyorsanız." Jack biraz huzursuz görünüyordu; haksız da değildi. Orası çok büyük bir evdi, Elizabeth orada uzun süre yaşamıştı ve anısı henüz çok tazeydi. Duma Adası'ndaki hayaletlerin başka bir yerde olduklarına emin olmasam, ben de huzursuz olurdum."

"Eğer seni ararsam, koşarak geleceksin."

"Gelirim. Ya ev telefonundan ara ya da benim cebimden."

"Cep telefonun çalışıyor mu?"

Biraz utanır gibi oldu. "Pili bitmişti. Otomobilimde şarj ettim."

"Neden bu işi kurcalaman gerektiğini düşünüyorsun, anlamış değilim," dedi Wireman.

"Çünkü iş bitmedi. Yıllarca bitmiş gibiydi. Yıllarca Elizabeth burada önce babasıyla, sonra tek başına huzur içinde yaşadı. Hayır işleri vardı, arkadaşları vardı, tenis ve briç oynuyordu... Mary Ire anlatmıştı... hepsinden öte, Suncoast sanat çevresi vardı. Sigara dışında kötü alışkanlığı olmayan, zengin bir yaşlı kadın için güzel bir hayattı. Derken her şey değişmeye başladı. *Piyango.* Bunu sen söylemiştin, Wireman."

"Bunları gerçekten bir şeyin yaptığını düşünüyorsun," dedi Wireman. Bunları söylerken içinde kuşkudan çok dehşet vardı.

"Bu *senin* de inandığın bir şey," dedim.

"Bazen inanıyorum. İnanmak *istediğim* şey değil ama. Erişimi o kadar uzun olan... seni... beni ve Tanrı bilir başka neleri görebilecek kadar gözü keskin olan bir şeyin varlığı."

"Benim de hoşuma gitmiyor," dedim, ama bu pek doğru değildi. İşin doğrusu bundan nefret ediyordum. "Bir şeyin uzanıp sırf susturmak için Elizabeth'i... belki de korkudan öldürdüğünü düşünmek hiç hoşuma gitmiyor."

"O resimlerden neler olup bittiğini anlayacağını mı sanıyorsun?"

"Bir kısmını öğrenebilirim. Deneyene kadar ne kadarını öğrenebileceğimi bilmiyorum."

"Ya sonra?"

"Belli değil. Adanın güney ucuna bir yolculuk yapacağım kesin. Oradaki işim bitmedi."

"Hangi işin bitmedi?"

"Bilmiyorum. Elizabeth'in resimlerinden anlayabilirim."

"Yeter ki, kıyıya dönemeyeceğini fark edene kadar açılma," dedi Wireman. "O iki kıza böyle olmuştu."

"Biliyorum," dedim.

Jack parmağını bana doğru salladı. "Kendine iyi bak. Adamım."

Başımı salladım. "Pekâlâ adamım."

15 – Davetsiz Misafir

I

Yirmi dakika sonra Küçük Pembe'de oturuyordum; kucağımda resim defterim, yanımda kırmızı piknik sepeti vardı. Tam karşımda, batıya bakan pencereden körfez görünüyordu. Altımda midye kabukları mırıldanmaya başlamışlardı. Sehpamı kenara çekmiş, boya lekeleriyle dolu çalışma masamın üstünü bir havluyla örtmüştüm. Bunun üstüne uçları açılmış boya kalemlerimi koydum. Bunlardan fazla kalmamıştı, ama yeteceğini sanıyordum. Hazırdım.

"Bok hazırım," dedim. Böyle bir şeye hiçbir zaman hazır olamazdım; için için de hiçbir şeyin olmayacağını umuyordum. Ama bir şeyin olacağına da inanıyordum. Elizabeth bu yüzden resimlerini bulmamı istemişti. Ama kırmızı sepetin içindeki resimlerden kaç tanesini gerçekten hatırlıyordu acaba? Tahminim, onun daha Alzheimer başlamadan önce bile çocukluğunda olan birçok şeyi unutmuş olduğuydu. Çünkü unutmak her zaman istek dışı bir süreç değildir. Bazen insan *isteyerek* unutur.

Babanızın ağzından burnundan kan getirecek kadar korkunç bir hadiseyi kim hatırlamak ister? En iyisi resim yapmayı hepten bırakmak. Bu işi gömmek. İnsanlara çöp figürler bile çizemediğini söyleyip ressam olamıyorsan, ressamları desteklemek gerekir demek. En iyisi bu işi tamamen kafandan çıkarıp atmak, zaten yaşlandığın zaman artan bunaklığın seni rahatlatır.

Ha, o eski yeteneğin birazı kalabilir... tıpkı eski bir yara sonucu (at arabasından düşerek) beyin zarındaki o zedelenmiş doku gibi... arada bir bunu dışarı atacak yollar bulmak zorunda kalabilirsin, tıpkı bir türlü iyileşmeyen bir enfeksiyonda biriken cerahatı atar gibi. Böylece başka insanların sanatına ilgi duymaya başlarsın. Hatta, zamanla sanatçı *hamisi* olursun. Bu da yetmedi mi? Porselen bebekler ve binalar koleksiyonu yaparsın. Kendine bir Porselen Şehri kurarsın. Kimse buna sanat diyemez, ama kesinlikle hayal gücü gerektiren ve bu gücü geliştiren bir etkinlik olur ve onu durdurur.

Neyi durdurur?

Kaşıntıyı, tabii.

O lanet kaşıntıyı.

Sağ kolumu kaşıdım, kolum olmayınca on bininci kez kaburgalarımla buluştum. Resim defterimin kapağını çevirip ilk sayfayı açtım.

Boş bir yüzeyle başlayın.

Boş sayfa bana böyle sesleniyordu; eminim bir zamanlar Elizabeth'e de böyle seslenmişti.

Beni doldur. Çünkü beyaz, hafızanın yokluğudur, hatırlayamamanın rengidir. Yap. Göster. Çiz. Bunu yaptığın zaman kaşıntı geçer. Bir süre için aklındaki karmaşa yatışır.

Lütfen, adada kal, demişti Elizabeth. *Ne olursa olsun. Sana ihtiyacımız var.*

Galiba bu doğruydu.

Hızla çizmeye başladım. Birkaç kalem hareketi. Bir araba olabilir. Ya da bir at arabası, atı bekliyor.

"Burada mutlu yaşıyorlardı," dedim boş stüdyoya. "Baba ve kızları. Sonra Elizabeth at arabasından düştü ve resim yapmaya başladı, mevsim dışı fırtına patlayınca döküntü alanı ortaya çıktı, küçük kızlar boğuldu.

Sonra hepsi birden Miami'ye gittiler ve dertler son buldu. Ve yirmi beş yıl sonra döndükleri zaman..."

At arabasının altına **İYİYDİLER** yazdım. Bir süre durduktan sonra **YİNE** diye ekledim. **YİNE İYİYDİLER.**

İyiydiler, diye fısıldadı midye kabukları alttan. *Yine iyiydiler.*

Evet, iyiydiler. John ve Elizabeth artık iyiydiler. John öldükten sonra da Elizabeth iyi olmaya devam etti. Resim sergileriyle mutluydu. Porselenleriyle mutluydu. Sonra her nedense bir şeyler değişmeye başladı. Bunda Wireman'ın karısıyla kızının ölümleri rol oynamış mıydı, bilmiyordum, ama bana sanki öyleymiş gibi geliyordu. Onun ve benim Duma Adası'na gelmemiz konusundaysa en küçük bir kuşkum yoktu. Buna inanmak için akılcı bir neden bulamıyordum, ama buna inanıyordum.

Duma Adası'nda her şey yolundaydı... sonra tuhaflaştı... sonra uzun bir süre yine normal oldu. Şimdi de...

O uyandı.

Masadan su sızıyor.

Eğer şimdi ne olduğunu bilmek istiyorsam, o zamanlar ne olduğunu da bilmem lazımdı. Tehlikeli falan da olsa, bunu öğrenmek zorundaydım.

II

Elizabeth'in ilk resmini aldım; aslında resme benzer hiçbir yanı yoktu, sadece kâğıdın bir ucundan diğerine uzanan kararsız bir çizgiydi. Bunu sol elime alıp gözlerimi kapadım ve sağ elimle dokunuyormuşum gibi yaptım; tıpkı Pam'in bahçe eldivenleriyle yaptığım gibi. Sağ el parmaklarımın o kararsız çizgi üstünden geçtiğini gözümün önüne getirmeye çalıştım. Bunu biraz yapar gibi olmuştum, ama içime bir yılgınlık çöktü. Aynı şeyi bütün resimlerle de yapacak mıydım? En azından yüz elli kadar re-

sim vardı. Ayrıca, o anda medyumlukla pek fazla bir bilgi edindiğim de yoktu.

Sakin ol. Roma bir saatte inşa edilmedi.

Radyoda Bone kanalını açarsam belki işe yarar, diye düşündüm. Resim sayfasını sağ elimle tutarak ayağa kalktım ve tabii kâğıt yere düştü, çünkü sağ elim yoktu. Almak için yere eğilirken o deyişi yanlış hatırladığımı anladım. Doğrusu *Roma bir günde inşa edilmedi* olacaktı.

Ama Melda bir saat diyor.

Kâğıt elimde olduğum yerde kaldım. Vincin erişemediği elimde. Bu gerçek bir anı mıydı, resmin içinden süzülüp çıkan bir şey miydi, yoksa sadece kafamdan uydurduğum bir şey miydi? Sırf havaya girmek için uğraşan aklımın oyunu mu?

"Bu bir resim değil," dedim kararsız çizgiye bakarak.

Hayır, ama resim olmaya çalışmıştı.

Kıçım gürültülü bir şekilde koltuğun üstüne çöktü. Bu bilinçli bir oturma hareketi değildi; daha çok dizlerimin çözülmesi sonucu bedenimin çöküşüydü. Çizgiye baktım, sonra da pencereden dışarı... Bir körfeze, bir çizgiye baktım.

Elizabeth ufuk çizgisini çizmeye çalışmıştı. Onun ilk çalışmasıydı.

Evet.

Defterimi kucağıma koydum ve onun kalemlerinden birini aldım. Onun kalemi olduğu sürece hangisini kullanacağım fark etmezdi. Elime fazla büyük ve tombul geldi. Ama bir yandan da, tam uygun geldiğini hissettim. Kalem çizmeye başladı.

Duma Adası'nda yaptığım en güzel resimdi.

III

Lazımlıklı iskemlesinde oturan bir çocuk çizdim. Başı sarılıydı. Bir elinde bir bardak vardı. Diğer kolu babasının boynuna sarılmıştı. Adamın üstünde askılı bir fanila, yüzünde tıraş köpüğü vardı. Arka planda, gölge gibi duran hizmetçi kadın. Bu çizimde kadının bilezikleri yoktu, çünkü bunları her zaman takmıyordu, ama başında yine o eşarp sarılıydı; önden düğümlenmiş. Nan Melda... Libbit'in bir anneye en yakın şey olarak tanıdığı kadın.

Libbit?

Evet, ona hep böyle diyorlardı. O da kendisine böyle diyordu. Libbit, küçük Libbit.

"Hepsinin en küçüğü," diye mırıldandım ve ilk sayfayı çevirdim. Kalem -çok kısa, çok tombul ve üç çeyrek yüzyıldır kullanılmamıştı ama- ideal gereçti, ideal *kanaldı.* Tekrar hareket etmeye başladı.

Küçük kızı bir oda içinde çizdim. Arkadaki duvarda kitaplar belirdi, burası bir çalışma odasıydı. Babanın çalışma odası. Kızın başı yine sargılıydı. Çalışma masasında oturuyordu. Üstünde sabahlık benzeri bir şey vardı. Elinde...

(kal - en)

kalem tutuyordu. Boya kalemlerinden biri mi? Herhalde değil, o zaman daha boyalı kalem kullanmıyordu, ama önemli değildi. İstediği şeyi bulmuştu, *odaklanacağı* şeyi. Ve bu onu nasıl acıktırıyordu! Kurt gibi acıkıyordu!

Biraz daha kâğıt alayım, lütfen diye *düşünüyor.*

Ben ELIZABETH'im diye *düşünüyor.*

"Kelimenin tam anlamıyla kendisini tekrar dünyaya döndürmüş," dedim ve tepeden tırnağa tüylerim diken diken oldu... aynı şeyi ben de yap-

mamış mıydım? Tıpatıp *aynı* şeyi burada, Duma Adası'nda ben de yapmamış mıydım?

Daha yapacak işim vardı. Önümde uzun ve yorucu bir gece olacağını düşünüyordum, ama bir yandan da kendimi büyük keşiflerin eşiğinde hissetmekteydim, içimde korku yoktu -o sırada yoktu- sadece dilimi kurutan bir heyecan vardı.

Eğilip Elizabeth'in üçüncü resmini aldım. Dördüncüyü. Beşinciyi. Altıncıyı. Giderek artan bir hızla. Bazen durup çizim yapıyordum, ama çoğu kez buna gerek olmuyordu. Resimler artık kafamda oluşmaktaydı ve bunları tekrar kâğıda aktarmak zorunda olmayışımın nedeni belliydi: bu işi çok uzun zaman önce, neredeyse öleceği bir kaza sonrasında iyileşirken Elizabeth yapmıştı zaten.

Mutlu günlerinde... Noveen konuşmaya başlamadan önce.

IV

Mary Ire benimle yaptığı röportaj sırasında şöyle bir şey söylemişti: orta yaşlarımdayken bir anda en iyi ressamlarla boy ölçüşecek kadar iyi resim yaptığımı keşfetmek, elime son model bir yarış otomobili anahtarlarının tutuşturulması gibi olmalıydı. Evet, öyle bir şey, demiştim. Konuşmamızın başka bir yerindeyse bunu birisinin bana dayalı döşeli bir malikânenin anahtarlarını vermesine benzetti. Evet, dedim, öyle bir şey. Mary Ire devam edecek olsaydı? Bir milyon Microsoft hissesinin miras kalması gibi bir şey olmalı diyecekti, ben de, evet, aynen öyle diyecektim. Onu rahatlatmak için. Çünkü bu sorular hep onunla *ilgiliydi.* Bunları sorarken gözlerindeki özlem dolu ifadeyi görebiliyordum. Asla hayalindeki yere ulaşamayacağını bilen bir çocuğun gözlerine benziyordu. O bir eleştirmendi ve çoğu eleştirmen, hakkında yazdıkları şeyleri hiçbir zaman yapamayacaklarını bildikleri için bu hüsranla kıskançlaşıp alçalırlar. Mary öy-

le değildi. Mary bu işi çok seviyordu. Viskisini su bardağından içiyordu ve sadece, elli yaşını devirdikten sonra böylesine bir beceri kazanmanın benim için nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu. Bu nedenle, bana bir yarış otomobili anahtarı verilmesi gibi bir şey mi, diye sorduğu zaman ona, evet, demiştim. Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu kimseye anlatamazsın. Anlatmaya kalkarsan, dinleyicilerini bezdirip kaçırana kadar konuşur, ama ancak etrafından dolanır durursun.

Ama Elizabeth bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Bu önce onun çizimlerinde sonra da suluboya çalışmalarında vardı.

Dilsizken birden sana dil verilmiş gibi bir şeydi. Hatta daha fazlası. Daha iyisi. Sanki hafızan sana geri verilmiş gibiydi; hafıza da gerçekten bir insanın her şeyidir. Hafıza kimliktir. Kendin. Daha o ilk çizgiden... Körfezin gökle birleştiğini göstermek isteyen o inanılmaz *cesaretle* çizilmiş ilk çizgiden itibaren Elizabeth görmenin ve hatırlamanın birbiriyle aynı şey olduğunu anlamıştı ve kendisini onarma işine koyulmuştu.

Bunun içinde Perse yoktu. Önceleri yoktu.

Buna emindim.

V

Bunu izleyen dört saat boyunca Libbit'in dünyasına bir girdim bir çıktım. Muhteşem ve korku veren bir yerdi. Arada bir bazı kelimeler yazıyordum -*Yetenek her zaman açtır, bildiğin şeyle başla*- ama çoğu zaman resim çizdim. Resimler onunla paylaştığım gerçek lisandı.

Ailesinin önce hayret, sonra kabullenme, sonra da bıkma aşamalarına geçtiğini anlayabiliyordum. Bunun bir nedeni kızın çok üretken olmasıysa, bir nedeni de sonuçta *onlardan* biri, onların küçük Libbit'i olmasıydı; iyi tanıdığımız biri için, ondan bir halt olmaz anlayışı vardır, değil mi? Ama ailesinin bıkkınlık göstermesi, Elizabeth'in açlığını daha da körük-

lüyordu. Onları hayran bırakacak yeni yollar aradı, görmenin yeni yollarını aradı.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, buldu da.

Baş aşağıya uçan kuşlar ve havuzun üstünde yürüyen hayvanlar çizdim.

Gülüşü yüzünün kenarlarından taşan bir at çizdim. Perse'nin tam bu sıralarda resimlere girdiğini düşünüyordum. Ancak...

"Ancak, Libbit onun Perse olduğunu *bilmiyordu,*" dedim. "Ona göre..."

Resimleri geriye doğru çevirmeye başladım, neredeyse en başlara kadar. Gülen ağızlı zenci yüzüne kadar. İlk başta bunu Elizabeth'in çizdiği Nan Melda portresi sanıp üstünde durmamıştım, ama daha dikkatli bakmam gerekirmiş... bu bir çocuk yüzüydü, kadın değil. Bir *bebeğin* yüzü. Birden elim resmin yanına NOVEEN yazmaya başladı... öyle bir hızla yazıyordum ki, son N harfini yazarken kalemin ucu kırıldı. Onu yere atıp hemen başka bir kalem aldım.

Perse küçük dâhisini korkutmamak için önce Noveen'in ağzından konuşmuştu. Başında kırmızı bir eşarp sarılı küçük bir zenci kız bebeğinden daha az korkutucu bir şey olabilir miydi? Tıpkı sevgili Nan Melda'ya benzeyen bir bebek?

Bebek kendi başına konuşmaya başladığında Elizabeth şoke olup korkmuş muydu? Sanmıyordum. Bir açıdan müthiş bir yeteneğe sahipti, ama sonuçta üç yaşında bir çocuktu.

Noveen, ona bazı şeylerin resmini çizmesini söylüyordu, Elizabeth de...

Tekrar resim defterimi aldım. Yere düşmüş bir pasta çizdim. Yere *saçılmış.* Küçük Libbit bu esprinin Noveen'in fikri olduğunu sanıyordu, ama aslında Perse'nindi... Elizabeth'in gücünü sınıyordu. Tıpkı benim yapmış olduğum gibi, Perse de bu yeni aletinin gücünü öğrenmek için deney yapıyordu.

Derken Alice gelmişti.

Çünkü bebeği ona bir hazine olduğunu ve fırtınanın bunu açığa çıkaracağını fısıldamıştı.

Demek ki, bu Alice falan değildi. Elizabeth de değildi, çünkü henüz Elizabeth olmamıştı... ne ailesi için ne de kendisi için. 1927'nin büyük fırtınasının adı Libbit Kasırgası'ydı.

Çünkü baba hazine bulursa memnun olacaktı. Ve çünkü babanın aklını başka bir şeye vermesi gerekiyordu...

"Yatağını kendisi yapmış," dedim bana bile yabancı gelen sert bir sesle. "İçinde o yatsın."

...Adie'nin o mavi yakalı Emery ile kaçmasına kızmaktan başka bir şeye.

Evet. 1927 yılında Duma Adası'nın güney ucunda hayat böyleydi.

John Eastlake'i çizdim, ama sadece paletleri ve şnorkelinin ucu görünür halde. John Eastlake hazine aramak için dalıyordu.

En küçük kızının yeni bebeğini aramak için dalmıştı, ama büyük ihtimalle bir şey bulacağına inanmıyordu.

Paletlerden birinin yanına **HAKLI GANİMET** yazdım.

Sanki onca yıldan beri serbest bırakılmayı beklemişçesine, görüntüler kafamın içinde giderek daha netleşiyordu. Bir an düşündüm: acaba orta Asya'daki mağara duvarlarına çizilen ilk resimlerden, *Mona Lisa*'ya kadar bütün resimlerde (ve bunları yapanlarda) böyle gizli anılar etkili olmuş muydu?

Ben dur diyene kadar yüz.

Dalan baba resmine Elizabeth'i de ekledim, minik dizlerine kadar suyun içinde duruyordu. Noveen'i kolunun altına sıkıştırmıştı. Ilse'nin almak istediği ve adını *Oyunun Sonu* koyduğum resimdeki kız-bebek Libbit de olabilirdi.

Baba bütün o şeyleri gördükten sonra bana sarıldı sarıldı sarıldı.

Hızla John Wastlake'i başında şnorkeliyle çizdim. Yanında bir battaniyenin üstünde duran piknik sepeti vardı. Zıpkın da bir sepetin üstündeydi.

Baba bana sarıldı sarıldı sarıldı.

Onu çiz, diye fısıldadı bir ses. *Elizabeth'in haklı ganimetini çiz. Perse'yi çiz.*

Ama çizmeyecektim. Ne göreceğimden korkuyordum. Ve bana ne yapacağından.

Peki ya baba? Ya John? *O* ne kadarını biliyordu?

Resimleri karıştırıp John Eastlake'in haykıran, burnundan ve bir gözünden kan boşanan resmi buldum. Çok şey biliyormuş. Belki çok geç olmuş, ama biliyormuş.

Tessie ve Lo-Lo'ya tam olarak ne olmuştu?

Ve Perse'yi onca yıl susturan ne olmuştu?

Bu kız-bebek tam olarak neydi? Normal bir bebek olmadığı artık kesindi.

Devam edebilirdim, Tessie ve Lo-Lo'nun bir patikada el ele koştukları resim çizilmeyi istiyordu, ama o yarı trans halimden çıkmaya başlamıştım ve korkudan ölecek haldeydim. Hem zaten devamını getirecek kadar şey öğrenmiştim; eminim, geri kalanını anlamama da Wireman yardım ederdi. Resim defterimi kapadım. Küçük kızın çoktan dibine kadar kullanmış olduğum kahverengi kalemini bıraktım ve acıkmış olduğumu fark ettim. Kurtlar gibi acıkmıştım. Ama bu durumun yabancısı değildim ve buzdolabı yiyeceklerle doluydu.

VI

Ağır ağır merdivenleri inerken kafamın içinde görüntüler dönüp dolanıyordu... baş aşağıya uçan bir balıkçıl, gülen atlar, babanın ayağındaki

kayık büyüklüğünde paletler... Oturma odasının ışığını açmaya gerek görmedim. Artık merdivenlerden mutfağa kadar olan yolu zifiri karanlıkta bile yürüyebiliyordum. Artık bu çenesini suya doğru uzatmış olan evi iyice sahiplenmiştim ve her şeye rağmen, buradan ayrılmayı düşünemiyordum bile. Odanın yarısını geçmeden durdum ve Florida odasından körfeze baktım.

Orada, kumsalın yüz metre kadar açığında, çeyrek ay ve milyonlarca yıldızın verdiği aydınlıkta *Perse* demir atmıştı. Yelkenleri toplanmıştı, fakat halatları yıpranmış direklerinden aşağıya örümcek ağı gibi sarkıyordu. Bunlar *kefen,* diye düşündüm. *Bunlar onun kefenleri.* Gemi, çoktan ölmüş bir çocuğun çürümüş oyuncağı gibi suyun üstünde sallanıyordu. Görebildiğim kadarıyla güverteleri boştu -ne hayat vardı ne de hayat izi ama alt kısımlarında ne olduğunu kim bilebilirdi?

Bayılacak gibi oldum. Bunu fark ettiğim anda nedenini anladım: nefes almayı kesmiştim. Kendime nefes almamı söyledim, ama korkunç bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Göğsüm kapalı bir kitabın sayfası gibi kaldı. Göğsüm tekrar şiştiğinde bir üfleme sesi duydum. Bu ses benden çıkmıştı, bilinçli bir şekilde yaşamımı sürdürme mücadelesi veriyordum. İçime çektiğim havayı bu kez daha gürültüsüz bir şekilde dışarı verdim. Gözlerimin önünde kara noktalar belirdi, sonra kayboldu. Geminin de aynı şekilde kaybolacağını umdum -mutlaka bir halüsinasyon olmalıydı ama hâlâ oradaydı, kırk metrelik uzunluğuyla, suyun üstünde sallanmaya devam ediyordu. Ön direğiyle sanki bana parmağını sallayarak, *ouii, seni kaka adam, şimdi ayvayı yedin işte*, der gibiydi.

Yüzüme şiddetli bir tokat attım, ama gemi hâlâ oradaydı. Eğer bu gemi gerçekten oradaysa, o zaman Jack de bunu *El Palacio*'nun önündeki kumsaldan görebilir, diye düşündüm. Oturma odasının diğer ucunda bir telefon vardı, ama bulunduğum yerden mutfaktakine daha yakındım. Bunun bir avantajı da, elektrik düğmesinin altında oluşuydu. Işık istiyor

dum, özellikle de mutfaktaki sert floresan lambaları. Gözlerimi gemiden ayırmadan geri yürüyerek elimin tersiyle üç düğmeye birden bastım. Işıklar yandı ve onların parlak aydınlığında *Perse* görünmez oldu... Florida odası dışında hiçbir şey görünmüyordu. Elimi telefona uzattım, sonra birden durdum.

Mutfağımda bir adam vardı. Buzdolabının yanında duruyordu. Üstündeki sırılsıklam paçavralar bir zamanlar herhalde kot pantolonla gömlek olmalıydı. Boğazından, yanaklarından, alnından ve ön kollarından yosunlar çıkmış, kafatasının sağ yanı içine göçmüştü. Uzun siyah saçlarının arasından kemik parçaları görünüyordu. Sağ gözü yoktu. Bunun yerinde süngersi bir delik vardı. Diğer gözü, insanlıkla ilgisi olmayan ürkütücü bir gümüştü. Ayakları şişmiş, morarmış ve bileklerine kadar patlamıştı.

Bana bakarak sırıtınca siyah damaklarının altında sararmış dişleri göründü. Sağ kolunu kaldırdığı zaman gördüğüm şey *Perse*'nin başka bir kalıntısı olmalıydı. Bir kelepçe. Eski ve paslı halka bu şeyin bileğine takılıydı. Diğerinin ucuysa açıktı ve çıkık bir çene gibi sarkıyordu.

Diğeri benim içindi.

Bu şey çürümüş ses tellerinin izin verdiği kadarıyla bir tıslama sesi çıkardı ve floresan lambanın parlak aydınlığında bana doğru yürümeye başladı. Ahşap döşemede ayak izi kalıyordu. Gölgesi vardı. Belinde sırılsıklam bir deri kemer vardı... çürümüştü, ama o anda işini görüyordu.

Tuhaf bir şekilde felce uğramıştım. Bilincim yerindeydi, ama o kelepçenin ne anlama geldiğini ve bu şeyin ne olduğunu anladığım halde kaçamıyordum. Bu şey tek kişilik bir 'gemiye zorla tayfa getirme' ekibiydi. Bana kelepçeyi takacak ve açıkta duran o gemiye götürecekti. Tayfalardan biri olacaktım. Belki *Perse*'de erkek kamarot olmayabilirdi, ama Tessie ve Lo-Lo adında iki kamarot kız olduğunu sanıyordum.

Kaçman lazım. Hiç değilse telefonla o şeyin kafasına bir tane indir, Tanrı aşkına!

Ama yapamıyordum. Bir yılanın hipnotize ettiği bir kuş gibiydim. Tek yapabildiğim şey oturma odasına doğru bir geri adım atmak oldu... sonra bir adım daha... derken bir tane daha. Artık yine gölge içine girmiştim. O şey mutfak kapısının eşiğinde duruyor, floresan lambalar ıslak ve çürümüş yüzünü aydınlatırken vücudunun gölgesini oturma odası halısının üstüne düşürüyordu. Hâlâ sırıtmaktaydı. Gözlerimi kapatıp onu aklımdan kovmayı düşündüm, ama bu işe yaramazdı; bu şeyin kokusunu alıyordum.

"Gitme zamanı geldi, Edgar."

Bu şey konuşabiliyordu. Kelimeleri çamurlu gibiydi, ama anlaşılıyordu.

Oturma odasına doğru bir adım daha attım. İçimden bunun bir işe yaramayacağını biliyordum, bu yaratık oyun oynamaktan bıkıp bir hamlede kelepçeyi bileğime taktıktan sonra beni çığlık çığlığa su kenarına sürükleyecek ve canlılar dünyasından işiteceğim son sesler evin altındaki midye kabuklarının gıcırtısı olacaktı. Sonra da kulaklarım suyla dolacaktı.

Yine de geriye doğru bir adım daha attım, kapıya doğru gittiğimi umuyordum; sonra bir adım daha... ve bir el omzuma dayandı.

Haykırdım.

VII

"Bu şey de ne *böyle?*" diye fısıldadı kulağıma Wireman.

"Bilmiyorum," dedim ve ağlamaya başladım. Korkudan ağlıyordum. "Aslında biliyorum. Körfeze baksana, Wireman."

"Bakamam. Gözlerimi bu şeyden ayıramıyorum."

Ama kapı eşiğindeki şey artık Wireman'ı görmüştü -tıpkı onun gibi açık kapıdan içeri girmiş olan Wireman'ı, tıpkı bir John Wayne kovboy filminde imdada yetişen süvariler gibi gelen Wireman'ı- ve oturma odası-

nın içine doğru üç adım attıktan sonra durdu. Uzanmış kolunun ucundaki kelepçe sallanıyordu.

"Tanrım," dedi Wireman. "O gemi! Resimlerde olan gemi!"

"Sen yoluna git," dedi yaratık. "Seninle işimiz yok. Çek git ki, yaşayasın."

Yalan söylüyor," dedim.

"Bilmiyor muyum?" dedi Wireman, sonra sesini yükseltti. Tam yanımda duruyordu, bağırınca kulak zarım patlayacak sandım. "Derhal burayı terk et! *Haneye tecavüz ediyorsun!*"

Boğulmuş genç adam karşılık vermedi, fakat korktuğum kadar hızlı davrandı. Bir an oturma odasının üç adım içindeyken, birden karşımda bitiverdi, aradaki mesafeyi nasıl aştığını anlayamadım bile. Güneşte kalmış ölü balık ve çürümüş yosun gibi kokusu dayanılmaz olmuştu. Buz gibi ellerinin kolumu tuttuğunu hissettim ve dehşet içinde çığlığı bastım. Elinin soğukluğu değil, *yumuşaklığı* beni dehşete düşürmüştü. *Pelte* gibiydi. Gümüşsü tek göz beynimi deler gibi bakıyordu ve bir an kendimi zifiri karanlıkta hissettim. Sonra kelepçe bileğime geçirildi ve metalik bir çıt sesiyle kilitlendi.

"*Wireman!*" diye haykırdım, ama Wireman yanımda yoktu. Var gücüyle benim olduğum yerden kaçıyordu.

Boğulmuş şeyle kelepçelenmiştim. Beni kapıya doğru sürükledi.

VIII

Ölü adam tam beni kapıdan dışarı çıkaracakken Wireman geri geldi. Elinde ucu küt bir hançere benzeyen bir şey vardı. Bir an bunun gümüş zıpkınlardan biri olduğunu sandım, ama bu fazlasıyla iyimser bir düşünceydi: gümüş zıpkınlar üst katta kırmızı piknik sepetinin içindeydi. "Hey!" dedi Wireman. "Hey, sana söylüyorum! *Seni orospu çocuğu!*"

Yaratığın başı tıpkı hamle yapan bir yılan gibi şimşek hızıyla döndü. Ama Wireman da çok hızlı davrandı. İki eliyle tuttuğu o küt çubuğu o şeyin suratına sallayarak, tam sağ göz çukurunun üstüne sapladı. Yaratık bir çığlık attı; çıkan ses cam patlaması gibiydi. Wireman da sesle irkildi ve geriye doğru sendelerken elindeki çubuğu yere düşürdü. Ama önemli değildi. Biraz önce eti kemiği olan insan şeklindeki yaratık bir anda elbiseleriyle birlikte yok oluvermişti. Bileğimdeki kelepçenin de varlığını daha az hissetmeye başladım. Bir an onu görüyorken, sonra aniden sadece su olarak kaldı ve ayakkabılarımın ve halının üstüne damladı. İblis denizcinin az önce bulunduğu yerdeyse daha büyük bir su lekesi vardı.

Yüzümde bir sıcaklık hissedince elimi götürüp burnumda ve üst dudağımdaki kanı sildim. Wireman yere düşmüştü. Kalkmasına yardım ederken onun da burnunun kanadığını gördüm. Ayrıca, sol kulağından boğazına kadar çizgi halinde inen kan vardı.

"Vay canına, ne *çığlıktı o,*" dedi. "Gözlerim sulanıyor, kulaklarım bok gibi çınlıyor. Beni işitebiliyor musun, Edgar?"

"Evet," dedim. "Sen iyi misin?"

"Az önce gözlerimin önünde ölü bir adamın yok oluşunu görmenin ötesinde bir şeyim yok." Eğilip yerdeki çubuğu aldı.

Bu bir mumluktu. Mumun yerleştirildiği ucu kararmış görünüyordu, sanki ıslak ve soğuk bir şeye değil, çok sıcak bir şeye temas etmiş gibiydi.

"Bayan Eastlake'in bütün kiralık evlerinde mum bulunur, çünkü burada sık sık elektrik kesintisi vardır," dedi Wireman. "Büyük evde jeneratör var, ama diğer yerlerde, hatta burada bile yok. Ama diğer evlerden farklı olarak burada büyük evden getirilmiş mumluklar vardır ve tesadüfe bak ki, hepsi gümüştür."

"Bunu hatırladın, demek ki," dedim hayranlıkla.

Wireman omuz silkip körfeze baktı. Denizin üstünde ayın ve yıldızların yansıyan ışığından başka bir şey görünmüyordu. En azından şimdilik.

Wireman bileğimi tuttu. Parmakları az önce kelepçenin olduğu yeri kavradı; birden kalbim sıkıştı. "Ne var?" dedim yüzündeki yeni korku ifadesinden huylanarak.

"Jack," dedi. "Jack *El Palacio*'da yalnız."

Hemen Wireman'ın otomobiline bindik. Yaşadığım dehşet sırasında onun ne farlarını fark etmiş, ne de benim otomobilimin yanına park ettiğini duymuştum.

IX

Jack iyiydi. Elizabeth'in eski arkadaşlarından birkaç telefon gelmişti, ama bunların sonuncusu dokuzu çeyrek geçe aramıştı; elinde hâlâ gümüş mumluğu sallayan Wireman'la birlikte oraya dalmadan bir buçuk saat önce. *El Palacio*'ya davetsiz misafir gelmemişti ve Jack Büyük Pembe açıklarında bir süreliğine demir atan gemiyi de görmemişti. O sırada patlamış mısır yiyor, videoda eski bir film izliyordu.

Anlattıklarımızı giderek artan bir hayretle dinledi, ama hiçbir kuşku belirtisi göstermedi; kendime onun *The X-Files* ve *Lost* gibi dizileri seyrederek büyümüş bir genç adam olduğunu hatırlattım. Üstelik anlattıklarımız ona daha önce anlatılanlara da uymaktaydı. Açıklamalarımız bittikten sonra Jack, Wireman'ın elindeki mumluğu alıp bitmiş bir ampulün yanmış lamba telini andıran ucunu inceledi.

"Neden bana gelmedi?" diye sordu Jack. "Tek başımaydım, tamamen hazırlıksızdım."

"Gururunu zedelemek istemem," dedim. "Ama bu işi tezgâhlayanlar için önceliği olan biri değilsin."

Jack bileğimdeki kızarıklığa bakıyordu. "Edgar, yoksa bu..."

"Evet."

"Bok canına," dedi Jack alçak sesle.

"Ne olduğunu anlayabildin mi?" diye sordu Wireman. "Eğer Perse o şeyi seni alması için gönderdiyse, her şeyi anladığını veya anlamak üzere olduğunu sanıyor olmalı."

"Kimsenin her şeyi öğrenebileceğini sanmıyorum," dedim. "Ama o şeyin sağken kim olduğunu biliyorum."

"Kim?" diye sordu Jack gözleri büyüyerek. Mutfaktaydık, mumluk hâlâ Jack'in elindeydi. Kenardaki tezgâhın üstüne bıraktı.

"Emery Paulson. Adriana Eastlake'in kocası. Tessie ve Laura'nın aranmasına yardım etmek için Atlanta'dan gelmişlerdi; buraya kadarı doğru, ama Duma Adası'ndan hiç ayrılamadılar. Perse buna izin vermedi."

X

Elizabeth Eastlake'le ilk tanıştığımız salona gittik. Uzun, alçak masa hâlâ oradaydı, ama artık üstü boştu. Cilalı yüzeyiyle bana hayatın taklidi gibi geldi.

"Porselenler nerede?" diye sordum Wireman'a. "Porselen Köyü nerede?"

"Hepsini kutulara koyup yazlık mutfağa götürdüm," dedi Wireman. "Bir gerekçesi yok, sadece... sadece onları görmeye... *arkadaşlar,* size yeşil çay vereyim mi? Ya da bira?"

Ben su istedim, Jack bira. Wireman bunları almak için gitti. Daha koridora varmadan da ağlamaya başladı. Gürültülü bir şekilde, hüngür hüngür ağlıyordu.

Jack'le bakıştık, sonra başımızı çevirdik. Bir şey söylemedik.

XI

Geri gelmesi iki kutu bira ve bir bardak su almanın gerektireceğinden çok daha uzun sürdü, ama döndüğünde kendini toparlamıştı.

"Özür dilerim," dedi. "Aynı hafta içinde sevdiğim birini kaybetmek ve bir vampirin suratına mumluk sokmak pek alışkın olduğum bir şey değildir. Genellikle ikisinden biri olur sadece." Umursamadığını göstermek amacıyla omuz silkti. Pek başarılı olduğu söylenemezdi, ama buna gayret ettiği için ona puan verdim.

"Bunlar vampir değil," dedim.

"Ne o zaman, peki?" diye sordu. "Açıkla, bakalım."

"Size ancak Elizabeth'in resimlerinin bana anlattığı kadarını söyleyebilirim. Unutmayın ki, ne kadar yetenekli olursa olsun, sonunda küçük bir çocuktu." Durdum, sonra başımı iki yana salladım. "Hayır, öyle bile değildi. Hâlâ bebek sayılırdı. Perse onun... sanırım, Perse onun ruh-kılavuzuydu, diyebilirsiniz."

Wireman bira kutusunu açıp bir yudum aldıktan sonra öne eğildi. "Peki, sen? Perse senin de ruh-kılavuzun mu? *Senin* yaptıklarını güçlendiriyor mu?"

"Elbette," dedim. "Benim yeteneğimin sınırlarını da sınayıp bunu artırıyor... Candy Brown hadisesinin böyle olduğuna eminim. Malzememi de o seçiyor. *Kız ve Gemi* resimleri hep bunun sonucu."

"Ya diğer yaptıkların?" diye sordu Jack.

"Sanırım, çoğu benimdi. Ama bazıları..." Aklıma korkunç bir düşünce geldi ve sustum. Bardağımı kenara koyarken az kalsın deviriyordum. "Tanrım!"

"Ne?" diye sordu Wireman. "Ne oldu?"

"Hemen o küçük kırmızı telefon defterini alman lazım. Hemen."

Gidip defteri getirdi, sonra da kablosuz telefonu bana uzattı. Kimi önce arayacağımı düşünerek bir an telefon kucağımda kalakaldım. Sonra buldum. Modern yaşamın, "polise ihtiyacın olduğunda yanında yoktur" kuralından daha şaşmaz bir kuralı vardır: bir insanı mutlaka bulman gerektiğinde karşına hep telesekreter çıkar.

Nitekim, Dario Nannuzi'nin, Jimmy Yoshida'nın ve Alice Aucoin'in evlerini aradığımda böyle oldu.

Alice'in kayıtlı sesi mesaj bırakmamı söylerken, kapat düğmesine sertçe basıp, "*Lanet olsun!*" diye bağırdım.

"Herhalde hâlâ kutlamaya devam ediyorlardır," dedi Wireman. "Biraz zaman tanı, *dostum,* her şey yoluna girecek."

"Zamanım yok ki!" dedim. "Hay lanet! *Bok!*"

Wireman elini elimin üstüne koydu. "Ne var, Edgar? Ne oldu?"

"O resimler tehlikeli! Belki hepsi değil, ama bazıları kesinlikle öyle."

Wireman bir süre bunu düşündükten sonra başını salladı. "Pekâlâ. Bunu biraz düşünelim. En tehlikeli olanları herhalde *Kız ve Gemi* dizisi, değil mi?"

"Evet. Eminim, öyle."

"Resimler mutlaka şimdi galeridedir, çerçeve yapıldıktan sonra sahiplerine gönderilmek üzere orada duruyorlardır."

"Bunun olmasına izin veremem."

"*Dostum,* asıl izin vermemen gereken şey, bu saatten sonra caymak olur."

Bu işin benim caymamla ilgisi olmadığını anlamıyordu. İstediği taktirde Perse büyük bir rüzgâr çıkarabilirdi.

Ama yardıma ihtiyacı vardı.

Scoto'nun numarasını bulup tuşladım. İhtimal çok az da olsa, gecenin on birinde orada birisi olabilir diye umuyordum. Ama şaşmaz kural

yine şaşmadı ve karşıma telesekreter çıktı. Sabırla bekledikten sonra genel bir mesaj bırakmak için 9'u tuşladım.

"Dinleyin, arkadaşlar," dedim. "Ben Edgar. Ben size, tamam, diyene kadar *hiçbir* tabloyu göndermenizi istemiyorum. *Bir tanesini bile.* Birkaç günlüğüne onlara el koyun. İstediğiniz mazereti uydurun, ama söylediğimi yapın. Lütfen. Bu çok önemlidir."

Telefonu kapatıp Wireman'a baktım. "Dediğimi yaparlar mı?"

"Para kazandırma gücünü gösterdikten sonra mı? Hiç şüphen olmasın. Böylece uzun ve yorucu bir konuşma yapmaktan kurtulmuş oldun. Şimdi artık konumuza dönebilir mi..."

"Daha bitmedi." Tehlikeye en çok maruz olanlar ailem ve arkadaşlarımdı; her birinin ayrı yerlere gitmiş olması beni rahatlatmıyordu. Perse erişiminin ne kadar geniş olduğunu göstermişti. Ben de onun işine karışmıştım. Benden korkuyordu herhalde ya da çok kızmıştı ya da ikisi birden."

İçimden önce Pam'i aramak geldi, ama sonra Wireman'ın uzun ve yorucu bir konuşmadan kurtulduğumu söyleyişi geldi. Sonra Wireman'ın defteri yerine kendi güvenilmez hafızama başvurdum... ve bir kerelik olsun stres anında numara aklıma geldi.

Ama karşıma telesekreteri çıkacak, diye düşündüm. Ve öyle oldu, ama ilk başta öyle olduğunu anlamadım.

"Selam, Edgar." Tom Riley'in sesi, ama Tom'un sesi değil. En küçük bir duygu izi yok. *Aldığı ilaçlardandır,* dedim içimden... her ne kadar o duygu yoksunluğu Scoto'dayken de dikkatimi çektiyse de.

"Tom, dinle sakın bir şey..."

Ama ses söylemine devam etti. O ölü sesi. "Perse, seni öldürecek, biliyorsun. Seni ve bütün arkadaşlarını. Tıpkı beni öldürdüğü gibi. Ama ben hâlâ canlıyım."

Ayakta sendeliyordum.

"*Edgar!*" diye bağırdı Wireman. "Edgar, ne oldu?"

"Sus," dedim. "İşitmem gerek."

Mesaj son bulmuş gibiydi, ama hâlâ onun soluduğunu duyabiliyordum. Minnesota'dan gelen yavaş ve sığ soluma sesi. Sonra konuşmaya devam etti.

"Ölü olmak daha iyi," dedi. "Şimdi gidip Pam'i öldürmem gerekiyor."

"Tom!" diye bağırdım karşımdaki mesaj sesine. "Tom, *uyan!*"

"O da öldükten sonra evleneceğiz. Düğünümüz gemide olacak. *O* söz verdi."

"*Tom!*" Wireman'la Jack üstüme çullandılar, birisi kolumu tutarken diğeri çotuğumu yakaladı. Farkında bile değildim.

Sonra:

"Bip sesinden sonra mesajınızı bırakın."

Bip sesi geldi, sonra da hattaki sessizlik.

Telefonu yerine koyamadım; elimden düşürdüm. Wireman'a döndüm. "Tom Riley karımı öldürecek." Sonra da sanki başkasının ağzından konuşur gibi, "Belki de öldürmüştür," dedim.

XII

Wireman herhangi bir açıklama yapmamı istemedi, sadece karımı aramamı söyledi. Telefonu tekrar kulağıma dayadım, ama numarayı hatırlayamıyordum. Wireman numarayı bana okudu, ama tuşlamayı da beceremedim; haftalardan beri gözüm ilk kez bozulmuş, her şeyi kırmızı görüyordum.

Numarayı Jack tuşladı.

Karşıma Pam'in telesekreterdeki canlı ve mekanik sesi çıkacak, şu anda Florida'da olduğunu, kısa zamanda dönüp geri arayacağını söyleye-

cek, diye bekledim. Pam artık Florida'da değildi, mutfakta ölmüş halde yatıyor olabilirdi... yanında da Tom Riley'in ölüsü. Kafamın içindeki bu görüntü o kadar netti ki, dolapların üstüne sıçramış ve Tom'un elindeki bıçağa bulanmış kanı bile görebiliyordum.

Telefon çalmaya başladı, bir... iki... üç... şimdi de bir klik sesinden sonra telesekreter devreye girecekti.

"Alo?" Pam'di. Soluk soluğa kalmıştı.

"Pam!" diye bağırdım. "Tanrım, bu gerçekten sen misin? Bana cevap ver?"

"Edgar? Sana kim söyledi?" Afallamış gibiydi. Hâlâ soluk soluğa. Ya da öyle değildi. Bu benim tanıdığım bir Pam-sesiydi: hafif buğulu bir ses, tıpkı nezle olduğunda veya...

Pam, sen ağlıyor musun?" Sonra aklıma geldi. "Kim bana neyi söyledi?"

"Tom Riley'i," dedi. "Arayan onun erkek kardeşi sandım. Ya da... annesi."

"Ne olmuş Tom'a?"

"Dönüş yolculuğunda gayet iyiydi," dedi Pam. "Gülüyordu, yeni satın aldığı eskizini gösteriyordu, sonra Kamen ve diğerleriyle arka tarafta iskambil oynadı." Pam şimdi ciddi bir şekilde ağlamaya başladı. Çıkan ses çirkindi, ama aynı zamanda güzeldi de. Çünkü hâlâ sağdı. "Gayet *iyiydi.* Sonra bu gece kendini öldürdü. Gazeteler herhalde kaza olduğunu yazacaklar, ama intihardı. Bozie öyle diyor. Bozie'nin emniyette bir arkadaşı var, onu arayıp haber vermiş, sonra da o beni aradı. Tom yüz kilometre hızla bir istinat duvarına toslamış. Hiçbir fren izi yok. Bu olay 23 numaralı yolda olmuş, yani büyük ihtimalle buraya geliyordu."

Her şeyi anlıyordum, hayalet bir kolun bana açıklaması gerekli değildi. Perse'nin istediği bir şey vardı, çünkü bana kızmıştı. Kızmak mı?

Köpürüyordu. Ne var ki, Tom bir anlığına bilincine hâkim olup *cesaretini* toplayınca betona toslayıp hayatına son vermişti.

Wireman karşıma geçmiş, deli gibi "ne-oluyor-söylesene" hareketleri yapmaktaydı. Başımı diğer yöne çevirdim.

"Panda, Tom senin hayatını kurtardı."

"*Ne?*"

"Ne bildiğimi biliyorum," dedim. "Uçakta herkese gösterdiği eskiz... benimkilerden biriydi, değil mi?"

"Evet... öyle gururlanıyordu ki... Edgar, *sen ne diyor...*"

"Adı var mıydı? Eskizin bir adı var mıydı? Biliyor musun?"

"Adı *Selam*'dı. Tom ikide bir, 'Minnesota'ya pek benzemiyor, ama...' gibisinden saçmalayıp durdu." Pam bir an susunca ben de üstelemedim, çünkü ben de düşünmeye çalışıyordum. "Bu senin özel bilme yeteneğin, değil mi?"

Selam, diye düşünüyordum. Tabii, ya. Büyük Pembe'de yaptığım ilk eskiz aynı zamanda en kuvvetlilerinden biriydi. Ve bunu Tom satın almıştı.

Lanet olası *Selam.*

Wireman nazikçe, ama kararlı bir hareketle telefonu elimden aldı.

"Pam? Ben Wireman. Tom Riley?..." Dinlerken başını salladı. Sesi gayet sakin ve yatıştırıcıydı. Elizabeth'le konuşurken kullandığı ses tonuydu. "Tamam... evet... evet, Edgar iyi, ben de iyiyim, hepimiz iyiyiz. Tabii, Bay Riley'e çok üzüldük. Ama bizim için yapman gereken bir şey var ve bu çok önemli. Bu konuşmayı şimdi hoparlöre geçiriyorum." Benim daha önce fark etmemiş olduğum bir düğmeye bastı. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet..." Pam'in sesi tizleşmişti, ama netti. Ve artık kendini toparlamış gibiydi.

"Edgar'ın ailesinden ve arkadaşlarından kaçı tablo satın aldı?"

Pam bir süre düşündü. "Aileden kimsenin *tablo* satın almadığına eminim."

Rahat bir nefes aldım.

"Sanırım doğum günlerinde veya Noel'de... Edgar'ın hediye edeceğini falan umuyorlardı."

"Anlıyorum. Demek ki, kimse bir şey almadı."

"Öyle demedim. Melinda'nın erkek arkadaşı eskizlerden birini satın aldı. Ne bu böyle? *Bu resimlerin nesi var?*"

Ric. Kalbim duracak gibi oldu. "Pam, ben Edgar. Melinda ve Ric eskizi yanlarında götürdüler mi?"

"Hayır. Ric resme çerçeve yapılmasını ve adresine gönderilmesini istedi. Melinda'nın haberi olduğunu sanmıyorum. Boyalı kalemlerle çizilmiş o çiçek resimlerinden biriydi."

"O halde, tablo hâlâ Scoto'da."

"Evet."

"Ailede başka kimsenin tablo almadığına eminsin, değil mi?"

Pam bir on saniye kadar düşündü. Zor geçen bir on saniye. Sonunda, "*Evet, eminim,*" dedi. *Umarım, öyledir, Panda,* dedim içimden. "Ama Angel ve Helen Slobotnik bir tablo aldılar. Adı, *Posta Kutusu ve Çiçekler*'di yanılmıyorsam."

Bahsettiği tabloyu hatırlıyordum. Bu zararsızdı herhalde. Bütünüyle bana ait olduğunu sanıyordum, ama yine de...

"Yanlarında götürmediler, değil mi?"

"Hayır, çünkü önce Orlando'ya gideceklerdi. Onlar da tablonun çerçevelenip adreslerine gönderilmesini istediler." Artık soru sormuyor, sadece cevap veriyordu. Sesi de gençleşmiş gibiydi... evlendiğim Pam gibi, Tom'dan önce muhasebe defterlerimi tutan Pam. "Senin cerrahın... adını hatırlayamadım..."

"Todd Jamieson." Bunu otomatik bir şekilde söyleyivermiştim. Düşünmek için dursaydım hatırlayamazdım.

"Evet, o. O da bir tablo alıp adresine gönderilmesini istedi. O ürperten *Kız ve Gemi*'lerden birini istedi, ama onların hepsi satılmıştı. Sonunda su üstünde yüzen istiridye kabuklarından birini aldı."

Bu resim sorunlu olabilirdi. Bütün gerçek ötesi olanlar tehlikeliydi.

"Bozie iki eskiz aldı, Kamen bir tane aldı. Kathi Green bir tanesini almak istedi, ama parasının yetmediğini söyledi. Kocası salak bir herif herhalde."

İsteseydi ona bir tablomu hediye ederdim, diye düşündüm.

Tekrar Wireman söze girdi. "Şimdi beni dinle, Pam. Sana iş çıktı."

"Peki." Sesi hâlâ buğuluydu, ama yeterince kararlıydı.

"Bozie ve Kamen'i araman gerekiyor. Hemen."

"Peki."

"Onlara o resimleri yakmalarını söyle."

Kısa bir sessizlikten sonra: "Resimleri yaksınlar, tamam."

"Telefonu kapar kapamaz," diye ekledim.

Hafif bir sinirlenme belirtisi. "Anladım, dedim ya, Edgar."

"Onlara ödedikleri paranın iki katını vereceğimi veya başka hangi resmimi isterlerse onu vereceğimi söyle, ama alınış oldukları eskizler güvenli değil. *Güvenli değil.* Anlaşıldı mı?"

"Tamam, hemen onları arayacağım." Nihayet Pam de sorusunu sordu. Beklediğim soruyu. "Eddie, Tom'u o *Selam* resmi mi öldürdü?"

"Evet. Beni geri araman gerekiyor."

Ona telefon numarasını verdim. Pam'in sesi yine ağlayacakınış gibi çıkıyordu, ama bir kez daha kendini toplamayı başardı.

"Pam, teşekkür ederim," dedi Wireman.

"Evet," diye ekledi Jack. "Teşekkürler, Bay Freemantle."

Pam'in, bu kim, diye soracağını sandım, ama sormadı. "Edgar, kızlara bir şey olmayacağına eminsin, değil mi?"

"Eğer resimlerimden birini almadılarsa, hiçbir şey olmaz."

"Evet," dedi Pam. "O lanet olası resimlerin. Seni tekrar arayacağım."

Veda etmeden telefonu kapadı.

"Şimdi daha iyi, değil mi?" diye sordu Wireman, ben telefonu kaparken.

"Bilmiyorum," dedim. "Umarım, öyledir." Avucumu önce sol gözüme, sonra sağ gözüme bastırdım. "Ama daha iyi hissetmiyorum. İçimde sorun *çözülmüş* hissi yok."

XIII

Bir süre hiçbirimiz konuşmadık. Sonra Wireman, "Elizabeth'in o at arabasından düşmesi gerçekten bir kaza mıydı?" diye sordu. "Senin tahminin nedir?"

Kafamı toplamaya çalıştım. Bu konu da önemliydi.

"Gerçek kaza olduğunu sanıyorum. Kendine geldiğinde amnezi ve afazi sorunlarıyla, daha 1925 yılında beyin zedelenmelerinde teşhis edilemeyen kim bilir başka ne arızaları vardı. Resim yapmak ona tedavinin de ötesinde bir şey sağladı; Elizabeth gerçek bir dâhiydi ve verdiği ilk sanat eseri de kendisi oldu. Hizmetçileri Nan Melda da hayretler içinde kalmıştı. Haber gazetede çıkmış, kahvaltıda gazetesini okuyan herkes de şaşıp kalmıştı... ama insanlar nasıldır, bilirsiniz..."

"Kahvaltıda şaşırdığın şeyi öğlen yemeğine kadar unutursun," dedi Wireman.

"Şu işe bak," dedi Jack. "Eğer yaşlanınca sizler kadar kötümser olacaksam, hiç yaşlanmayayım daha iyi."

"Bizim yaşımıza gelince görürsün, evlat," dedi Wireman ve bir kahkaha attı. Gülmesi hoşuma gitti.

"Yavaş yavaş herkesin ilgisi azalmaya başladı," diye devam ettim. "Sanırım bu, Elizabeth için de geçerliydi. Düşünsenize, üç yaşındaki bir çocuk kadar çabuk sıkılan kimse var mıdır?"

"Sadece köpek yavruları ve muhabbet kuşları," dedi Wireman.

"Üç yaşındaki bir yeteneğin tükenmesi," dedi Jack. "Ne kötü bir son."

"Bunun üzerine o da..." Birden durdum ve devam edemedim.

"Edgar?" dedi Wireman alçak sesle. "İyi misin?"

Değildim, ama iyi olmak zorundaydım. Yoksa, Tom sadece sıradaki ilk isim olacaktı. "Tom galeride öyle iyi görünüyordu ki. Düpedüz *iyileşmişti* işte. Sanki artık her şey geride kalmış gibi. *Perse* işe karışmasaydı..."

"Biliyorum," dedi Wireman. "Biraz suyundan içsene, *dostum.*"

Suyumdan biraz içtikten sonra dikkatimi önümüzdeki işe vermeye zorladım. "Elizabeth deneyler yapmaya başladı. Kalemi bırakıp parmakla boyamaya, sonra da suluboyaya geçti... bu da sanırım birkaç *hafta* içinde gerçekleşti. Ayrıca, piknik sepetinde dolmakalemle ve badana boyasıyla yapılmış resimler vardı; aslında bunu ben de denemek istiyorum, kuruduğu zaman farklı bir görünüşü oluyor."

"Bunu resim derslerine sakla, *dostum,*" dedi Wireman.

"Peki, peki." Biraz daha su içtim. Yine havama girmiştim. "Farklı araçlar da kullanmaya başladı; bunun için daha iyi bir kelime düşünemiyorum. Kiremit üstüne tebeşir kullandı. Kumsalda kum üstünde çizimler yaptı. Bir gün dondurmayla mutfak tezgâhına Tessie'nin yüzünü çizdi."

Jack öne doğru eğildi, elleri kaslı bacaklarının üstünde kenetlenmişti. "Edgar... kafadan atmıyorsun, değil mi? Bunu *gördün* mü?"

"Bir bakıma. Bazen gerçekten gördüm. Bazen de resimlerinden veya onun kalemlerinden gelen... bir dalga gibiydi."

"Ama doğru olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Resimlerinin kalıcı olmamasına aldırmıyor muydu?" diye sordu Wireman.

"Hayır. Resmi *yapmak* onun için daha önemliydi. Deneylerini farklı araçlarla yaptıktan sonra gerçekle yapmaya başladı. Onu değiştirmeye kalkıştı. İşte *o zaman* Perse onu işitti, herhalde. Elizabeth gerçekle oynaşmaya başlayınca. Onu işitti ve uyandı. Uyandı ve ona seslenmeye başladı.

"Perse, Eastlake'in bulduğu döküntülerin arasındaydı, değil mi?" diye sordu Wireman.

"Elizabeth onu oyuncak bebek sanmıştı. O güne dek gördüğü en güzel bebek. Ama o güçlenene kadar birlikte olamadılar."

"Bahsettiğin hangi *o?*" diye sordu Jack. "Perse mi, yoksa küçük kız mı?"

"Sanırım ikisi de," dedim. "Elizabeth henüz küçük bir çocuktu. Perse ise... Perse çok uzun zamandan beri uykudaydı. Denizin dibinde, kumların altında."

"Çok şairane," dedi Jack. "Ama, neden söz ettiğini tam olarak anlamıyorum."

"Ben de," dedim. "Çünkü ben *onu* görmüyorum. Elizabeth onun resmini yapmışsa da yırtıp atmış. Elizabeth'in yaşlılığında porselen bebek koleksiyonu yapmasını da manidar buluyorum, ama belki sadece tesadüftür. Bildiğim şey, Perse'nin çocukla bir iletişim hattı kurmuş olduğu; önce çizdiği resimler aracılığıyla, sonra da Elizabeth'in o zamana kadar en sevdiği bebeği olan Noveen'le. Ve Perse çok güzel bir... egzersiz programı oluşturmuş. Buna başka ne denebilir, bilmiyorum. Elizabeth'i bazı şeylerin resmini yapmaya ikna etmiş, ardından bu şeyler gerçek hayatta olmaya başlamış."

"Demek ki, seninle de aynı oyunu oynuyor," dedi Jack. "Candy Brown."

Ve benim gözüm," dedi Wireman. "Benim gözümü iyileştirdiğini unutma."

"Bunu tamamen kendi eserim gibi düşünmek istiyorum," dedim... Ama öyle miydi? "Ama başka şeyler de *oldu*. Çoğu zaman küçük şeyler... resimlerimi falcının kristal küresi gibi kullanarak..." devamını getiremedim. O taraflara gitmeyi istemiyordum, çünkü o yolun sonunda Tom vardı. İyileşmiş olması gereken Tom.

"Resimlerden başka neler öğrendiğini bize anlatsana," dedi Wireman.

"Peki. Önce o mevsim dışı kasırgayla başlayayım. Bu kasırgayı Elizabeth getirdi... sanırım Perse'nin yardımıyla."

"Ciddi olamazsın," dedi Jack.

"Perse, Elizabeth'e döküntünün nerede olduğunu söyledi, Elizabeth de babasına. Döküntünün içinde -bir porselen figür vardı- iki karış büyüklüğünde, güzel bir kadın." Evet, bunu görebiliyordum. Ayrıntıları değil, ama figürü. "Bu bebek Elizabeth'in ödülüydü, hak ettiği ganimet ve bir kez sudan dışarı çıkarıldıktan sonra, *gerçekten* işe koyulmaya başladı."

"Hepsi bir yana, böyle bir şey nereden gelmiş olabilir, Edgar?" diye sordu Jack.

Nereden çıktığını bilmediğim, ama kesinlikle benim kafamdan çıkmayan bir cümle dudaklarımın ucuna kadar geldi: *O günlerde ihtiyar tanrılar vardı; onlar kraldılar, kraliçeydiler*. Ama bunu seslendirmedim. O aydınlık odada bile söyleyemedim. Jack'e de, bilmiyorum anlamında başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Bilmiyorum. O geminin fırtınada Kitt Reef'e sürüklenip yükünün bir kısmını denize boşaltırken hangi ülke bayrağını taşıdığını da bilmiyorum. Başka hiçbir şeyi, emin olacak kadar bilmiyorum... ama sanırım Perse'nin kendisine ait bir gemisi vardı ve suyun altından kurtulup Elizabeth'in güçlü çocuk zihnine iyice yerleştikten sonra bu gemiyi geri çağırabildi."

"Ölülerin gemisi," dedi Wireman. Yüzünde korku ve hayret karışımı çocuksu bir ifade vardı. Dışarıda rüzgâr bahçedeki bitki örtüsünü sarsar-

ken bir yandan da kıyıya vuran uykulu dalgaların sesini duyabiliyorduk. Duma Adası'na geldiğim günden beri bu sesi çok sevmiştim; hâlâ da seviyordum, ama artık bana korku da veriyordu. "Bu geminin adı... ne olabilir? *Persephone* mi?"

"Pekâlâ mümkün," dedim. "Benim de aklımdan geçmedi değil; bu, Elizabeth'in ancak Perse, diye söyleyebildiği şey olabilir. Her neyse, burada Yunan mitolojisi hakkında konuşmuyoruz. Bundan çok daha eskilere giden ve canavarsı bir şeyden bahsediyoruz. Ve çok aç. Bu özelliğiyle vampirlere benziyor, ama bunlar ruhlarla besleniyorlar, kanla değil. En azından ben böyle düşünüyorum. Elizabeth yeni bebeğine sahip olduktan bir ay sonra Heron's Roost'ta hayat nasıl değişti bilemem, ama pek iyi olduğunu sanmıyorum."

"Eastlake gümüş zıpkınları o zaman mı yaptırmış?" diye sordu Wireman.

"Bir şey diyemem. Bilmediğim çok fazla şey var, çünkü bildiğim her şey bana Elizabeth'ten geliyor; *o* da o zamanlar minik bir çocuktu. Öbür hayatında neler olduğu hakkında hiç fikrim yok, çünkü artık resim yapmayı bırakmıştı. Resim yaptığı günleri hatırladığı zamanlarda da..."

"O günleri unutmaya çalışıyordu," diye tamamladı Jack.

"Zaten sonlara doğru her şeyi unutmaya başlamıştı," dedi Wireman üzgün bir sesle.

"Herkesi ağzı kulaklarında gülerken çizdiği resimleri hatırlıyor musunuz? İşte bu Elizabeth'in hatırında kalan dünyayı yeniden yaratma çabasıydı. Perse öncesi dünya. Daha mutlu. İkiz ablalarının boğulmalarından önceki günlerde Elizabeth korku içindeydi, ama bir şey söylemeye de korkuyordu, çünkü bütün kötü şeyler kendi suçuymuş gibi hissediyordu."

"Hangi şeyler?" diye sordu Jack.

"Tam olarak bilmiyorum, ama bahçedeki bir zenci heykelciğinin başının üstünde durduğu bir resim hatırlıyorum; bence bu her şeyi açıklıyor. Sanırım, o günlerde Elizabeth için her şey baş aşağıya görünüyordu." As-

lında o bahçe heykelinin başka anlamları da vardı -buna neredeyse emindim- ama ne olduğunu bilmiyordum ve şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. "Sanırım, Tessie ve Laura'nın boğulmalarından hemen önce ve sonraki günlerde bütün aile Heron's Roost'ta mahpus gibiydiler."

"Ve bunun nedenini de sadece Elizabeth mi biliyordu?" diye sordu Wireman.

"Bilmiyorum," dedim. "Belki Nan Melda bazı şeyleri biliyordu. Bu *mümkün.*"

"Hazinenin bulunmasıyla kızların boğulması arasındaki süre içinde evde kimler vardı?" diye sordu Jack.

Biraz düşünmek zorunda kaldım. "Sanırım bir iki hafta sonu Maria ve Hannah gelmiş olabilirler, Eastlake de mart ve nisan içinde belli sürelerle iş seyahatlerine çıkmış olabilir. Zamanın tamamında evde bulundukları kesin olanlar Elizabeth, Tessie, Laura ve Nan Melda. Elizabeth resimler çizerek yeni 'arkadaşını' yok etmeye çalıştı." Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Bunları boyalı kalemlerle yaptı, hepsi sepette. Tessie ve Laura'nın boğulmalarından hemen önce. Belki de bir gece önce. Çünkü kızların boğulması bir cezaydı, değil mi? Tıpkı Tom'un Pam'i öldürmesinin, işine karıştığım için bana vereceği ceza olacağı gibi. Bunu siz de anlıyorsunuz, değil mi?"

"Aman Tanrım," dedi Jack. Wireman bembeyaz olmuştu.

"O zamana kadar Elizabeth'in anlamış olduğunu sanmıyorum." Bir an bunu düşündüm, sonra çaresizlik içinde omuz silktim. "Ben dört yaşımdayken ne kadar anlayabildiğimi hatırlayamıyorum ki. Ama o zamana kadar Elizabeth'in hayatındaki en kötü şey gerçekleşti -at arabasından düşmesi dışında, ama bunu hatırladığını hiç sanmam- ve Nan Melda'nın kurabiyeleri soğumadan bir tane çaldığı için babası onun poposuna bir şaplak attı. Küçük kız şeytanın doğası hakkında ne bilebilirdi ki? Bildiği tek şey Perse'nin çok yaramaz olduğu, Perse'nin iyi bir bebek değil, kötü bir bebek olduğu, artık kontrolden çıktığı ve defedilmesi gerektiğiydi.

Bunun üzerine küçük Libbit kalemlerini ve kâğıdını önüne alıp kendine, 'Ben bunu yapabilirim,' dedi. 'Acele etmezsem ve en iyi resmimi çizersem, bunu yapabilirim.' Sustum ve elimi gözlerimin üstüne götürdüm. "Böyle olduğunu sanıyorum, ama doğru diye iddia edemem. Kendimle ilgili hatırladıklarımla karıştırıyor da olabilirim. Hafızam bana oyun oynuyor olabilir."

"Sakin ol, *dostum,*" dedi Wireman. "Acele etme. Elizabeth onu resimle yok etmeye çalıştı. Böyle bir şey nasıl yapılır?"

"Önce çizip sonra silerek."

"Perse bunu yapmasına izin vermedi mi?"

"Perse'nin haberi yoktu, buna neredeyse eminim. Çünkü Elizabeth niyetini gizlemeyi başardı. Nasıl yaptı, diye sorarsanız, cevap veremem. Bu onun fikri miydi, dört yaşındaki aklıyla bulduğu bir çözüm müydü, diye sorarsanız..."

"İnanılmayacak bir şey değil," dedi Wireman. "Bir bakıma, tipik bir dört yaşındaki çocuk fikri."

"Ama bunu Perse'den nasıl gizleyebildiğini anlamıyorum," dedi Jack. "Yani... ufacık bir çocuk..."

"Ben de anlamış değilim," dedim.

"Ne var ki, sonunda bir işe yaramadı," dedi Wireman.

"Evet. Yaramadı. Sanırım çizimi yaptı, eminim kurşunkalem kullandı ve sanırım bitirdikten sonra bütün resmi silgiyle sildi. Büyük ihtimalle bu işlem normal bir insanı öldürebilirdi, tıpkı benim Candy Brown'u öldürdüğüm gibi, ama Perse insan değildi. Bu iş sadece onu öfkelendirmekle kaldı. Karşılığını da Elizabeth'in çok sevdiği ikizlerin canını alarak verdi. Tessie ve Laura o patikaya daha çok hazine aramak için gitmemişlerdi. Oraya güdülmüşlerdi. Yolun sonunda denize vardılar ve orada kayboldular."

"Ama yok olmadılar," dedi Wireman; evimdeki ayak izlerini kastettiğini biliyordum. Tabii, mutfağımda beliren o şey de vardı.

"Haklısın," dedim. "Tamamen yok olmadılar."

Rüzgâr şiddetini artırıyordu; evin körfeze bakan tarafını sarsmaya başlamıştı. Hepimiz bir anda ürperdik.

"Peki, bu Emery Paulson'u nasıl ele geçirmiş?" diye sordu Jack.

"Bilmiyorum," dedim.

"Ve Adriana," dedi Wireman. "Perse onu da mı aldı?"

"Bilmiyorum," dedim. Sonra isteksiz bir şekilde, "Olabilir," diye ekledim.

"Adriana'yı henüz görmedik," dedi Wireman. "En azından bunu biliyoruz."

"Henüz görmedik," dedim.

"Ama küçük kızlar boğuldu," dedi Jack. Her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışır gibi bir hali vardı. "Bu Perse denen şey onları suya doğru yönlendirdi. Ya da öyle bir şey."

"Evet," dedim. "Ya da öyle bir şey."

"Ama daha sonra arama yapılmış. Yabancılar da katılmış."

"Elbette, Jack," dedi Wireman. "Kızların kaybolduğunu herkes biliyordu. Shannington da onlardan biriydi."

"Bunu biliyorum," dedi Jack. "Benim de söylediğim bu. O halde, Elizabeth, babası ve hizmetçi kadın hiçbir şey söylememişler."

"Başka seçenekleri var mıydı?" diye sordum. "John Eastlake arama ekibindeki kırk elli gönüllüye, 'İblis kadın kızlarımı kaçırdı, iblis kadını arayın' mı diyecekti? Belki o sırada kendisi de bilmiyordu. Sonunda bir şekilde öğrenmiş olsa da." Aklıma onun haykıran, ağzından ve gözünden kan boşanan resmi geldi.

"*Başka seçeneği olmayışı doğru,*" dedi Wireman. "Ben asıl aramalar bittikten sonra ne olduğunu bilmek istiyorum. Ölmeden az önce Bayan Eastlake onu tekrar uykuya boğmakla ilgili bir şey söylemişti. Perse'yi mi kastediyordu. Eğer öyleyse, böyle bir şey nasıl yapılır ki?"

"Bilmiyorum," dedim.

"*Neden* bilmiyorsun?"

"Çünkü cevapların geri kalanı adanın güney ucunda," dedim. "Özgün Heron's Roost'tan geriye ne kaldıysa. Sanırım, Perse de orada."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Wireman. "Eğer kuyruğumuzu toplayıp Duma'dan kaçmayacaksak, galiba oraya gitmemiz gerekecek."

"Tom'un başına geleni düşünecek olursak, kaçma seçeneğimiz de yok," dedim. "Bir dolu tablo sattım, Scoto'dakiler de bunları ömür boyu ellerinde tutamazlar."

"Onları satın alsana," dedi Jack. Bu fikir benim aklıma da gelmemiş değildi.

Wireman başını iki yana salladı. "Çoğu insan satmak istemeyecektir; iki katı para ödesen bile. Böyle bir hikâye de onları ikna etmeye yetmez."

Buna hiçbirimiz bir şey diyemedik.

"Ama Perse gün ışığında o kadar güçlü değil," dedim. "Bence oraya sabah dokuzda gidelim."

"Bana uyar," dedi Jack. "Dokuza çeyrek kala burada olurum. Şimdi köprüyü aşıp Sarasota'ya gideceğim." *Köprü.* Bu kelime kafamda yeni bir fikir uyandırmaya başladı.

"Burada kalabilirsin," dedi Wireman.

"Bu sohbetten sonra mı?" Jack kaşlarını kaldırdı. "Sağ ol, dostum, ama hayır. Yarın sabah burada olurum."

"Hepimiz uzun pantolon ve çizme giyelim," dedi Wireman. "Oradaki bitki örtüsü çok yoğun, yılan olabilir." Elini yüzünde gezdirdi. "Galiba, yarın Abbot-Wexler'deki töreni kaçıracağım. Bayan Eastlake'in akrabaları da dişlerini birbirlerine göstermek zorunda kalacaklar. Ne yazık... hey, Jack."

Jack kapıya doğru yürümeye başlamışken durup döndü.

"Sende Edgar'ın resimlerinden hiç yok, değil mi?"

"Mmm... yani..."

"İtiraf et. Ruhuna iyi gelir, *dostum.*"

"Bir eskiz var," dedi Jack. Galiba yüzü kızarıyordu. "Dolmakalem çalışması. Bir zarf arkasında. Bir palmiye ağacı. Bir gün çöp tenekesi içinde bulup almıştım. Bağışla, Edgar."

"Önemli değil, ama onu hemen yak," dedim. "Bu işler bitince sana başka bir resim veririm." *Tabii, biterse,* diye düşündüm, ama söylemedim.

"Peki," dedi Jack. "Seni Büyük Pembe'ye götüreyim mi?"

"Ben burada Wireman'la kalacağım," dedim. "Ama önce Büyük Pembe'ye gitmek istiyorum."

"Dur tahmin edeyim," dedi Jack. "Pijamalarını ve diş fırçanı alacaksın."

"Hayır," dedim. "Piknik sepetini ve o gümüş zıp..."

Telefon çalınca üçümüz de birbirimize baktık. Galiba o anda kötü bir haber olacağını anlamıştım. Midem iyice çökmüştü. Bir daha çaldı. Wireman'a baktım, o da bana bakıyordu. O da anlamıştı. Telefonu açtım.

"Benim," dedi Pam sesi ağdalı. "Sıkı dur, Edgar."

Birisi size böyle söylediği zaman içinizden hep bir çeşit emniyet kemeri bağlamak gelir. Ama pek işe yaramaz. Çoğu insanın böyle bir emniyet kemeri yoktur.

"Anlat."

"Bozie'yi evinde buldum ve bana söylediklerini anlattım. Doğal olarak sorular yağdırmaya başladı, ama ona acelem olduğunu, zaten cevapları bilmediğimi söyledim, sonunda senin istediğin şeyi yapmaya razı oldu. 'Eski günlerin hatırına,' dedi."

Midemdeki çökme hissi giderek artıyordu.

"Sonra Ilse'yi aradım. Onu bulacağımı sanmıyordum, ama tam aradığım anda eve gelmiş. Sesi yorgundu, ama iyidi. Yarın da Melinda'yı arayıp..."

"*Pam...*"

"Şimdi onu anlatacağım. Ilse'den sonra Kamen'i aradım. Üçüncü çalışında birisi açtı, ben de hemen anlatmaya başladım. Kamen'le konuştuğumu sanıyordum. Erkek kardeşiymiş. Söylediğine göre Kamen havaalanından dönerken kahve içmek için Starbucks'a uğramış. Sırada beklerken bir kalp krizi geçirmiş. Hemen hastaneye götürmüşler, ama yaptıkları formaliteden ibaretmiş, çünkü daha kriz geldiği anda ölmüş. Kardeşi neden aradığımı sordu, ben de artık önemi olmadığını söyledim. Tamam mı?"

"Evet." Kamen'deki eskizin kardeşini ya da başka birini etkileyeceğini sanmıyordum; resim görevini yerine getirmişti. "Teşekkür ederim."

"Bilmem seni teselli *eder* mi, ama bu kalp krizi tesadüf de olabilir... Kamen dünya tatlısı bir insandı, fakat adamakıllı fazla kilosu da vardı. Ona bakınca hemen anlaşılıyordu."

"Haklı olabilirsin." Ama öyle olmadığını biliyordum. "Seni yine ararım."

"Tamam." Bir an duraksadı. "Eddie, kendine iyi bak."

"Sen de. Bu gece kapılarını kilitle, alarmı da kur."

"Hep öyle yapıyorum."

Pam telefonu kapadı. Evin diğer yanında dalgalar gecenin sessizliğiyle kavgaya tutuşmuş gibiydi. Sağ kolum kaşınıyordu. *Sana bir ulaşabilirsem, herhalde yine bütün bağlantını koparabilirim. Hem verebileceğin zararı durdurmak için, hem de en önemlisi, sesini kesmek için.*

Ama tabii, sorun kaybettiğim kolum ve bir zamanlar onun ucunda bulunan elimin kaşınması değildi; sorun kırmızı cüppeli o kadın-şeyin beni resim tahtası gibi kullanmasıydı.

"Ne olmuş?" diye sordu Wireman. "Bizi merakta bırakma, dostum, ne olmuş?"

"Kamen," dedim. "Kalp krizi geçirmiş. Ölmüş."

Satılmış ve Scoto'da saklanan bütün o resimleri düşündüm. Orada kaldıkları sürece emniyette olacaklardı, ama sonunda para konuşacaktı. Lanet olası Amerikan hayat tarzı buydu işte.

"Hadi, Edgar," dedi Jack. "Seni evine götürüp tekrar buraya getireyim."

XIV

Üst kata, Küçük Pembe'ye çıkarken içimiz rahattı, diyemem (gümüş mumluk her an elimdeydi) ama bir şey olmadı. Midye kabuklarının asabi seslerinden başka ziyaretçi ruh falan yoktu. Resimleri tekrar kırmızı piknik sepetine koydum. Jack onu aşağıya indirirken arkasından yürüdüm. Çıktıktan sonra da Büyük Pembe'nin kapısını kilitledim. Sanki bir işe yarayacakmış gibi.

*El Palacio'*ya dönerken aklıma bir şey geldi... ya da ikinci kez gelmiş oldu. Dijital fotoğraf makinemi evde bırakmıştım ve bunun için geri dönmek istemiyordum, ama...

"Jack, senin bir Polaroid kameran var mı?"

"Var tabii," dedi. "Tek kullanımlık. Babamın deyişiyle, eski fakat, hâlâ çalışır durumda. Neden sordun?"

"Yarın gelirken açılıp kapanan köprünün Casey Adası tarafında bir süre durmanı istiyorum. Oradaki kuşların ve teknelerin birkaç resmini çek, tamam mı?"

"Peki..."

"Bu arada çaktırmadan köprünün de birkaç resmini çek, özellikle de kaldırma mekanizmasını."

"Neden? Bunları ne için istiyorsun?"

"Kaldırma mekanizması olmadan köprünün resmini çizmek istiyorum," dedim. "Bunu teknelerin geçişi için köprünün kalktığını duyuran korna sesini duyunca çizeceğim. Motorun ve hidroliklerin tamamen yok

olacağını sanmam, ama şansın da yardımıyla bir süreliğine çalışmasına engel olup herkesi uzakta tutmayı başarabilirim. En azından otomobil trafiğini."

"Ciddi misin? Gerçekten köprüye sabotaj yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Kendiliğinden ne kadar sık arızalandığına bakılırsa, zor olacağını sanmam." Karanlık suya bakarken aklıma yine Tom Riley geldi. İyileşmiş olması gereken ve bir ara gerçekten de iyileşmiş olan Tom. "Keşke kendime iyi bir uyku sağlayacak resim de yapabilseydim."

Resim Nasıl Yapılır (IX)

Resmin içindeki resmi arayın. Bunu görmek her zaman kolay olmayabilir, ama o hep oradadır. Ve eğer bunu gözden kaçırırsanız, dünyayı da doğru göremezsiniz. Ben bunu herkesten iyi bilirim, çünkü Carson Jones ve kızımın olduğu resme baktığım zaman, neyi aradığımı biliyorum sanmıştım ve gerçeği gözden kaçırdım. Oğlana güvenmediğim için mi? Evet, ama bu biraz tuhaf bir şey. İşin doğrusu, benim gözde kızım, sevgili Ilse'mi sahiplenmeye kalkan hiçbir erkeğe güvenmezdim.

Birlikte poz verdikleri fotoğraftan önce Carson'un tek başına olduğu bir resmi bulmuştum, ama onun kızım hakkındaki niyetini öğrenmek istiyorsam, tek başına çekilmiş resmin işe yaramayacağına kendimi inandırmıştım. Sihirli elimi onlar bir aradayken dokundurmam gerektiğini düşünüyordum.

Bakın, daha ilk başta varsayımlarda bulunmuşum. Hem de kötü varsayımlar.

Eğer ilk resme dokunmuş olsaydım, bunu doğru dürüst aramış olsaydım. -Carson Jones'ın tek başına çektirdiği şortlu resmi- her şey daha farklı olabilirdi. Oğlanın aslında zararsız olduğunu anlayabilirdim. Mutlaka anlardım. Ama bu resmin üstünde hiç durmadım. Eğer bu çocuk kızım için tehlike oluşturuyorsa, neden kızımı tek başına, denizdeki tenis toplarına bakarken çizdim, diye kendime hiç sormadım.

Çünkü, üstünde tenis elbisesi olan o küçük kız Ilse'ydi, tabii. Duma Adası'nda çizdiğim bütün resimlerdeki kızlar oydu; Reba gibi, Libbit gibi hatta bir tanesinde Adriana gibi görünenler bile.

Dişi olarak çizdiklerim arasında bir tane istisna vardı: kırmızı cüppeli.

O.

Ilse'yle erkek arkadaşının resmine dokunduğum zaman, ölümü sezmiştim... o zaman kendime itiraf edememiştim, ama doğruydu. Olmayan elim ölümü sezmişti, tıpkı bulutların ardından hemen gelecek yağmuru sezer gibi.

Carson Jones'ın kızıma zarar vereceğini sandığım için ondan uzak durmasını istemiştim. Ama oğlan hiçbir zaman sorun olmamıştı. Perse beni durdurmak istedi... Libbit'in resimlerini bulmamdan sonra bütün gücüyle beni durdurmaya çalıştı... ama Carson hiçbir zaman Perse'nin silahı olmadı. Zavallı Tom Riley bile, onun sadece o anlık kullandığı bir araçtı.

Resim vardı, ama ben yanlış varsayımda bulunmuş, gerçeği gözden kaçırmıştım: benim sezmiş olduğum ölüm Carson Jones'tan gelmiyordu. Kızımın üstünde duruyordu.

Ve bir yanımla da bunu gözden kaçırdığımın farkındaydım herhalde.

Yoksa, o lanet tenis toplarını neden çizmiş olayım?

16– Oyunun Sonu

I

Wireman uyuyabilmem için uyku ilacı teklif etti. Çok çekici geldiyse de reddettim. Ama gümüş zıpkınlardan birini yanıma almayı ihmal etmedim; Wireman da aynı şeyi yaptı. Kıllı göbeği hafifçe mavi külodunun üstünden sarkmış, elinde John Eastlake'in özel yapım zıpkınıyla dururken, komik bir Yunan tanrısı gibiydi. Rüzgâr iyice şiddetlenmiş, evin kenarlarında ıslıklar çalarak esiyordu.

"Yatak odası kapıları açık kalıyor, tamam mı?" diye sordu.

"Tamam."

"Gece bir şey olursa avaz avaz bağıracaksın."

"Anlaşıldı, Kontrol Kulesi. Sen de aynı şeyi yap."

"Jack'e bir şey olmaz, değil mi, Edgar?"

"Eskizi yakarsa, hiçbir şey olmaz."

"Arkadaşlarına olanlar seni çok sarstı mı?"

Bana çok şey öğretmiş olan Kamen. Saha avantajımı kaybetmememi söyleyen Tom. Onların başına gelenler beni çok sarsmış mıydı?

Eh, hem evet, hem hayır. Üzülmüş ve çok şaşırmıştım, ama için için bir rahatlama duymadığımı söylesem yalan olurdu; insanoğlu böyle boktan bir yaratık, işte. Çünkü, her ne kadar çok yakınım da olsalar, benim için çok önemli olan kişiler arasında değildiler. Perse o kişilere henüz dokunamamıştı. Çabuk davranabilirsek, sadece Kamen ve Tom'u kaybetmiş olacaktık.

"*Dostum?*"

"Evet," dedim. "Üzüldüm, tabii, ama iyiyim. Gerektiğinde bana seslen, Wireman, hiç tereddüt etme. Zaten pek uyuyabileceğimi sanmıyorum."

II

Gümüş zıpkın başucumdaki komodinin üstünde, uzanıp gözlerimi tavana diktim. Rüzgârın ve dalgaların düzenli seslerini dinlerken, *çok uzun bir gece olacak,* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra dalmışım.

Rüyamda küçük Libbit'in ablalarını gördüm. Büyük Kaka'ları değil; ikizleri.

İkizler koşuyorlardı.

Koca oğlan onları kovalıyordu.

TİFLERİ vardı.

III

Tek bacağım dışında bütün vücudum yerdeyken uyandım; sol bacağım hâlâ yatağa dayalıydı ve tamamen uyuşmuştu. Dışarıda rüzgâr ve dalgalar gümbürdemeye devam ediyordu. Kalbimin çarpıntısı da dışarıda kırılan dalgalardan daha az şiddetli değildi. Hâlâ Tessie'nin dibe batışını görüyordum... yumuşak eller baldırına yapışmıştı ve boğuluyordu. Kafamın içinde kusursuz bir netlikte, korkunç bir tabloydu.

Ama kalbimin deli gibi atmasına neden olan şey küçük kızların o kurbağamsı şeyden kaçışları değildi, vücudum yerde, ağzımda bakırsı bir tatla uyanmama yol açan rüya değildi. Daha çok, insanın kötü bir rüyadan uyanıp da çok önemli bir şeyi unuttuğunu fark etmesi gibi bir şey yüzündendi: örneğin, ocağı kapatmayı unutmuşsun ve evin içi gaz kokusuyla dolmuş.

Ayağımı yataktan çekince kütük gibi yere düştü ve bir anda bacağım da iğnelenme bombardımanı başladı. Yüzümü buruşturarak bacağımı ovdum. Önce, sanki bir kütük parçasını ovuyormuşum gibiydi, ama sonra uyuşması geçti. Ne var ki, hayati bir şeyi unuttuğum duygusu geçmedi.

Ama neydi bu? Adanın güney ucuna yapacağımız gezi sonunda bu pis ve iltihaplı işe bir son vereceğimizi umuyordum. Ne de olsa en büyük engel, inancın kendisiydi, yarın Florida güneşi altında caymaya kalkmazsak, o engeli aşmış olacaktık. Baş aşağıya uçan kuşlar, rüyamdaki gibi dev bir kurbağa görmemiz mümkündü, ama bu gibi şeyler altı yaşındaki kızları korkuturdu; ellerinde gümüş uçlu zıpkınları olan yetişkin adamları etkilemezdi.

Ve tabii, yanımda resim defterim ve kalemlerim de olacaktı.

Perse'nin artık benden ve yeni keşfedilmiş yeteneğimden korktuğunu sanıyordum. Tek başımayken, hâlâ o ölümün ucundan döndüğüm hadisenin etkisi altındayken (aslında hâlâ da intihar eğilimliydim) Perse için sorundan ziyade, değer olabilirdim. Ama bütün laf kalabalığına rağmen Edgar Freemantle'nin gerçek anlamda bir öbür hayatı olmamıştı; Edgar arkasındaki fon görüntüsünü çam ağaçlarından palmiye ağaçlarına çevirmişti, o kadar. Ama tekrar arkadaş edinmemden sonra... etrafımda neler olduğunu görüp bunlara elimi uzattıktan sonra...

O zaman işte, tehlikeli olmaya başladım. Perse'nin dünyadaki konumunu tekrar kazanmaktan başka tam olarak ne istediğini bilmiyordum, ama bir kötülük yapmak istediğinde yetenekli, tek kollu bir ressamın potansiyeli çok yüksekti. Dünyanın her bir tarafına zehirli tablolar gönderebilirdim. Ama artık avucundan çıkmıştım, tıpkı Libbit'in de çıktığı gibi. Artık önce durdurulması gereken, sonra da çöpe atılacak bir şeydim.

"Bunun için biraz geç kaldın, pis cadı," diye tısladım.

O halde, neden hâlâ burnuma gaz kokusu geliyordu?

Tablolar, özellikle de tehlikeli olan *Kız ve Gemi* dizisi, Elizabeth'in istediği gibi, ada dışında, emniyetli bir şekilde kilit altındaydı. Pam'in bildiği kadarıyla Bozie, Tom ve Kamen dışında aile ve arkadaş çevresinden kimse resim almamıştı. Tom'la Kamen için çok geçti; bunu değiştirebilmek için çok şey verirdim. Bozie resmi yakacağına söz vermişti, *böylece* bu da hallolmuş sayılırdı. Küçük hırsızlığını itiraf ettiği için Jack de emniyetteydi. Wireman bunu ona sormakla çok akıllılık etmişti. Jack'e hiç tablo hediye ettim mi, diye sormadığına şaşırmış...

Nefesim tıkanır gibi oldu. *Şimdi* neyi unuttuğumu anlamıştım. Şimdi, gecenin bir yarısı, dışarıda rüzgâr kükreyerek evin duvarlarını döverken. Kafam sergiye o kadar çok odaklanmıştı ki, sergiden *önce* kime resim vermiş olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Bunu alabilir miyim?

Hâlâ çok hantal olan hafızam bazen bazı şeyleri hayret verici bir netlikle gözlerimin önüne getiriyordu. Şu anda yine getirmişti. Ilse'yi çıplak ayakla, üstünde şortu ve tişörtüyle Küçük Pembe'de görüyordum. Sehpamın yanında durmuştu. O kadar beğendiği resmi ben de göreyim diye, kenara çekilmesini söylemiştim. Yaptığımı bile hatırlamadığım o resmi.

Bunu alabilir miyim?

Ilse kenara çekilince, tenis elbiseli küçük bir kız gördüm. Kızın arkası dönüktü, ama resmin odak noktası oydu. Kızıl saçları onu benim küçük aşkım, öbür hayatımdaki kız arkadaşım Reba olarak ortaya sürüyordu. Ama aynı zamanda da Ilse'ydi -Kayıkçı Ilse- ve Elizabeth'in büyük ablası Adriana'ydı, çünkü üstündeki Adriana'nın tenis elbisesiydi... etek ucu boyunca ince mavi ilmikleri vardı. (Bunu bilmem mümkün değildi, ama biliyordum; Elizabeth'in daha Libbit olarak anıldığı günlerde yaptığı resimler bana fısıldamıştı.)

Bunu alabilir miyim? Bunu istiyorum.

Ya da bir şey onu almayı istemesini *istemişti.*

Ilse'yi aradım, demişti Pam. *Onu bulacağımı sanmıyordum, ama tam o sırada eve gelmiş.*

Bebek-kızın ayaklarının dibinde tenis topları vardı. Başka toplar da hafif dalgalı denizde yüzüyordu.

Sesi yorgun gibiydi, ama iyi.

Öyle miydi? Gerçekten iyi miydi? O lanet resmi ona vermiştim. Ilse benim Bayan Kurabiye'mdi ve benden ne istese verirdim. Onun için tabloya isim bile bulmuştum. *Oyunun Sonu,* demiştim ona; şimdi de o isim kafamda çan sesi gibi çınlıyordu.

IV

Misafir yatak odasında telefon olmadığı için elimde gümüş zıpkınımla sessizce koridora çıktım. Bir an önce Ilse'ye erişme telaşıma rağmen açık kapısından Wireman'ın odasına bakmadan edemedim. Wireman karaya vurmuş bir balina gibi sırtüstü yatmış, tatlı tatlı horluyordu. Kendi gümüş zıpkını da başucundaydı, yanında bir bardak da su vardı.

Aile portresinin önünden geçip merdivenlerden indim ve mutfağa geldim. Burada denizin ve rüzgârın gürültüsü her yerden daha fazlaydı. Telefonu aldım ve kulağıma... hiçbir ses gelmedi.

Elbette. Perse telefonu düşünmedi mi sanmıştın?

Sonra ahizeye bakınca iki hat için düğmeler olduğunu gördüm. Demek ki, mutfaktaki telefonu sadece kaldırmak hat almaya yetmiyordu. İçimden dua ederek HAT 1 yazılı düğmeye bastım ve karşılığında çevir sinyalini duyarak ödüllendim. Tuşlamak üzere elimi götürdüğüm anda Ilse'nin numarasını hatırlamadığımı fark ettim. Adres defterim Büyük Pembe'deydi ve kızımın numarası aklımdan uçup gitmişti.

V

Telefondan siren sesi gelmeye başladı. Çok güçlü bir ses değildi, ama gölgelerle dolu mutfakta bana çok yüksek geldi ve aklıma kötü şeyler getirdi. Polis otoları cinayet mahalline gidiyorlar. Kaza mahallerine ambulanslar koşturuyor.

Kapat düğmesine basıp başımı *El Palacio*'nun büyük buzdolabının kapısına dayadım. Üstünde mıknatısla tutturulmuş küçük bir defter ve kalem vardı.

Bir kez daha HAT 1 yazılı düğmeye bastıktan sonra 411'i tuşladım. Otomatik santral beni selamladıktan sonra hangi şehir ve eyaleti arayacağımı sordu. "Providence, Rhode Island," dedim, mümkün olduğunca iyi telaffuz ederek. Buraya kadar iyiydi, ama ne kadar net söylediysem de, robot santral *Ilse* adında çuvalladı. Beni insan santrale bağladı; kadın bir süre aradıktan sonra korktuğum haberi verdi: *Ilse*'nin numarası kayıtlı değildi. Kadına, kızımı aradığımı ve çok önemli olduğunu söyledim; bana müdürüyle görüşebileceğimi, onun bir acil durum araması yapabileceğini bildirdi, ama bu iş Doğu Bölgesi saatiyle sabah sekizden önce mümkün olmazdı. Mikrodalga fırının üstündeki saate baktım: 02.04'tü.

Telefonu kapatıp gözlerimi yumdum. Wireman'ı uyandırıp küçük adres defterinde Ilse'nin numarası var mı, diye bakabilirdim, ama içimi kemiren bir his bunun bile fazla uzun süreceğini söylüyordu.

"Bunu yapabilirim," dedi, ama pek ümidim yoktu.

Elbette yapabilirsin, dedi Kamen. *Kaç kilosun?*

Kilom 174'tü. Olmam gereken 150'den daha fazlaydı. Bu sayıları gözümün önüne getirdim: **174150.** Sayılar kırmızıydı. Sonra bunlardan beşi, birbiri ardına yeşile döndü. Gözlerimi açmadan hemen kalemi alıp sayıları yazdım. 40175.

Peki, sosyal sigorta numaran kaç, diye sormaya devam etti Kamen.

Karanlığın içinde, parlak kırmızı sayılarla bunu da gördüm. Dört tanesi yeşile döndü; bunları da daha önce yazdığım sayıların yanına ekledim. Gözlerimi açtığım zaman eğri büğrü bir şekilde 401759082 yazınış olduğumu gördüm.

Doğruydu, numarayı tanımıştım, ama hâlâ bir sayı eksikti.

Önemli değil, dedi kafamın içindeki Kamen. *Tuşlu telefonlar, hafıza özürlü insanlar için bulunmaz nimettir. Aklını topla, sonra bildiğin numaraları tuşlamaya başla, göreceksin son sayıyı da hiç sorun olmadan tuşlayacaksın. Buna kas hafızası denir.*

Kamen'in haklı olduğunu umarak tekrar HAT 1'e basıp önce Rhode Island'ın alan kodunu, sonra da 759-082'yi tuşladım. Parmağım bir an bile tereddüt etmedi. Son numarayı da tuşladıktan sonra Providence'de bir yerde bir telefon çalmaya başladı.

VI

"Alo?... Kim arıyor?"

Bir an her şeye rağmen yanlış numara tuşladığımı sandım. Telefondaki ses bir kadına aitti, ama kızımdan çok yaşlı birinin sesiydi. Ve sanki ilaç almış gibi. İçimden gelen "Yanlış numara" deyip telefonu kapama dürtüsüne direndim. *Sesi yorgun gibiydi,* demişti Pam, ama bu eğer Ilse ise, sesinde yorgunluktan öte bir şey vardı; ölümüne yaklaşmış birinin sesi gibiydi.

"Ilse?"

Uzunca bir süre cevap gelmedi. Karşımdaki kişinin telefonu kapadığını düşünmeye başladım. Fena halde terlemeye de başlamıştım, kokusunu bile alabiliyordum. Sonra yine aynı ürkek ses:

"Alo?... Kim arıyor?"

"Ilse?"

Tık yok. Kapatmak üzere olduğunu sezdim. Dışarıda rüzgâr ve dalgalar kıyameti koparıyordu.

"Bayan Kurabiye!" diye bağırdım. "Bayan Kurabiye, sakın telefonu kapatayım deme!"

Bu biraz işe yarar gibi oldu. "Bab... ba?" Bu kırık sözcükte hayret dolu bir dünya vardı.

"Evet, tatlım... Baban."

"Eğer gerçekten babamsan..." Uzun bir sessizlik. Kızımı mutfağında çıplak ayaklı (tıpkı o gün Küçük Pembe'de olduğu gibi) başı öne eğilmiş, saçları yüzüne dökülmüş halde gözlerimin önüne getirdim. Çıldıracak hale gelmişti. Ve ilk kez Perse'den korktuğum kadar da ondan nefret etmeye başladım.

"Ilse... Bayan Kurabiye... beni iyi dinlemeni istiyorum..."

"Benim e-posta adımı söyle." Sesinde şimdi şaşkın bir kurnazlık vardı. "Eğer gerçekten babamsan, benim e-posta adımı söyle."

Eğer söyleyemezsem, telefonu kapatacaktı. Çünkü bir şey onu rahatsız etmişti. Bir şey onunla dalga geçmiş, tırmalamış, etrafına örümcek ağı örmüştü. O bir şey Perse'ydi.

Ilse'nin e-posta adı.

Bir an için bunu da hatırlayamadım.

Bunu yapabilirsin, dedi Kamen, ama Kamen ölmüştü.

"Sen... benim babam değilsin," dedi hattın diğer ucundaki aklı karışmış kız ve tekrar telefonu kapatmaya hazırlandı.

Yanlamasına düşün, dedi Kamen sakin bir sesle.

Öyle bile olsa, diye geçti aklımdan... sonra düşünmeye başladım.

"Sen babam değilsin, sen o kadınsın," dedi Ilse. Hiç ona yakıştıramadığım, *o* kafası uyuşmuş sesle. "Babam öldü. Bunu rüyamda gördüm. Kapatıyorum..."

"*If so!*" diye haykırdım, Wireman'ı uyandırmak umurumda değildi. "*Sen If-So-Girl'*sün!"

Karşı uçta uzun bir sessizlik. Sonra: "Geri kalanı nedir peki?"

Yine bir anlık korkunç bir karanlıktan sonra: *Alicia Keyes, piyanodaki tuşlar...* diye düşündüm.

"88," dedim. "Adın If-So-Girl88."

Bir kez daha uzun bir sessizlik. Sonsuzluğa kadar sürmüş gibi geldi. Sonra Ilse ağlamaya başladı.

VII

"Baba, o kadın senin öldüğünü söyledi. Buna inandım. Sırf rüyamda gördüğüm için değil, bir de annem telefon edip Tom'un öldüğünü haber verdiği için. Rüyamda sen üzüntüden körfezin içine yürümüşsün ve ters akıntı seni sürükleyince boğulmuşsun."

"Boğulmadım, Ilse. Çok iyiyim. Yemin ederim."

Ilse'nin anlattıkları kopuk kopuktu ve ikide bir gözyaşlarıyla kesiliyordu. Anladığım kadarıyla sesimi duyması onu biraz kendine getirmişti, ama tam iyileştirmemişti. Zaman kavramsız, oradan oraya uçuyordu; Scoto'daki sergiden bir hafta önce olmuş gibi söz ediyordu, tam bunu anlatırken bir arkadaşının zulalama yaptığı için tutuklandığını söyledi. Zulalama ne demek, diye sorduğumda, önemli değil, dedi. Belki de rüyasının bir parçası olabileceğini söyledi. Derken, yine ayılmış gibi konuşmaya başladı. Ayılmış gibiydi... ama bir terslik vardı. Kendisinin kafasında bir ses olduğunu söyledi, bu ses aynı zamanda tuvaletten ve lağım borularından da geliyordu.

Bu sırada Wireman da geldi, mutfak lambasını açtıktan sonra zıpkınını masaya koyup oturdu. Hiçbir şey söylemeden benim verdiğim karşılıkları dinledi.

Ilse evine döndüğü andan bu yana kendini tuhaf hissetmekteymiş... kendi deyişiyle ürperten bir tuhaflıkmış. Önceleri arada bir hissettiği bir şeymiş, ama bir süre sonra mide bulantısı başlamış... tıpkı birlikte adanın güney ucuna gittiğimiz günkü gibi. Giderek daha kötüleşmiş. Lavabosunda bir kadın onunla konuşmuş ve babasının öldüğünü söylemiş. Bunun üzerine Ilse kafası açılsın diye yürüyüş yapmak için dışarıya çıkmış, ama sonra hemen geri dönmüş.

"İngiliz Edebiyatı dersinde okuduğumuz o korku hikâyelerinden olmalı," dedi. "Hep birisi beni takip ediyormuş sanıyordum. O kadın."

Evine döndükten sonra belki midesine iyi gelir diye düşünerek kendine yulaf muhallebisi yapmaya başlamış, ama daha muhallebi koyulaşırken bile yine midesi kalkmış ve içinde birtakım şeyler görmeye başlamış. Kurukafalar. Haykıran çocukların yüzleri. Sonra bir kadının yüzü. Kadının çok fazla gözü vardı, diyordu Ilse. Yulaf muhallebisinin içindeki kadın ona babasının öldüğünü, annesinin henüz bunu bilmediğini, ama öğrendiği zaman bir parti vereceğini söylemiş.

"Ben de gidip yattım," dedi Ilse farkında olmadan çocuksu konuşma tarzına geçerek. "İşte o zaman rüyamda o kadının haklı olduğunu ve senin öldüğünü gördüm, baba."

Ona annesinin ne zaman telefon ettiğini sormayı düşündüm, ama bunu hatırlayacağından kuşkuluydum, üstelik önemli de değildi. Ama, Tanrı aşkına, Pam onun sesinde *yorgunluktan* başka hiçbir şey sezmemiş miydi? Özellikle de benimle konuştuktan sonra? Sağır mıydı ne? Ilse'nin sesinden onun ne kadar aklı karışmış ve tükenmiş olduğunu bir tek ben mi anlayabiliyordum? Perse çok güçlüydü, ama onun da gücünü uygulaması için zamana ihtiyacı vardı. Özellikle de, arada bu kadar mesafe olunca.

"Ilse, sana verdiğim o resim hâlâ yanında mı? O küçük kız ve tenis toplarının olduğu resim? Ona *Oyunun Sonu* adını vermiştim."

"Bu da başka bir tuhaflıktı," dedi. Tıpkı trafik polisinin çevirdiği bir sarhoş sürücünün ayık görünmeye çabalaması gibi, kızım da tutarlı konuşmaya çalışıyordu. "Bunu çerçeveletecektim, ama bir türlü fırsat bulamadım, sonunda raptiyeyle oturma odasının duvarına astım. O odayı biliyorsun, sana orada çay ikram etmiştim."

"Evet." Onun Providence'deki dairesine hiç gitmemiştim.

"Görebildiğim bir yerde olsun diye... bakmak için... ama sonra geri döndüğüm zaman... hmm..."

"Ilse, uyuyacak mısın yoksa? Sakın benimle konuşurken uyumaya kalkma, Bayan Kurabiye."

"Uyumuyorum..." Ama sesi giderek soluyordu.

"Ilse! Uyan! *Uyansana be!*"

"Baba!" Şoke olmuştu, ama yine tamamen uyanıktı.

"O resme ne oldu? Geri döndüğün zaman farklı olan şey neydi?"

"Yatak odamdaydı. Herhalde oraya ben getirmiş olmalıyım... üstünde hâlâ aynı kırmızı raptiyeler vardı... ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Herhalde daha yakınımda olmasını istemişimdir. Ama bu tuhaf, değil mi?"

Hayır, hiç de tuhaf bulmuyordum.

"Sen ölseydin ben de yaşamak istemezdim, baba," dedi. "Ben de ölmek isterdim. "Bir... bilye gibi ölü olmak isterdim!" Sonra da güldü. Aklıma Wireman'ın kızı gelince ben gülemedim.

"Beni dikkatle dinle, Ilse. Söylediklerimi aynen yapman çok önemli. Yapacak mısın?"

"Evet, baba. Yeter ki, çok uzun sürmesin. Kendimi çok..." Esneme sesi. "...yorgun hissediyorum. Artık senin iyi olduğunu öğrendiğime göre uyuyabilirim."

Evet, uyuyabilirdi. Tam da kırmızı raptiyelerle tutturulmuş *Oyunun Sonu* altında. Uyandığı zaman da bu konuşmanın rüya olduğunu, gerçekteyse babasının Duma Adası'nda intihar ettiğini sanacaktı.

Bunu Perse tezgâhlamıştı. O yaşlı domuz. O pis *cadı*.

Öfkem bir anda yine kabarmıştı. Sanki hiç benden ayrılmamış gibi. Ama bunun düzgün düşünmemi bozmasına izin veremezdim; hatta sesime bile yansıtamazdım, çünkü Ilse kendi üstüne alınırdı. Uzanıp lavabo musluğunun krom boynunu tuttum ve avucumun içine aldım.

"Bu uzun sürmeyecek, tatlım. Ama mutlaka yapman gerek. Sonra uyuyabilirsin."

Wireman oturduğu yerde çıt çıkarmadan beni seyrediyordu.

"Ne çeşit ocağın var, Bayan Kurabiye?"

"Gaz. Gaz ocağı." Yine güldü.

"Güzel. Şimdi o resmi al ve fırına sok. Sonra kapağını kapatıp fırının ateşini sonuna kadar aç. O şeyi yak."

"Olmaz, baba!" Yine tam ayılmıştı ve şok içindeydi. "O resmi çok *seviyorum!*"

"Biliyorum, tatlım, ama kendini kötü hissetmenin nedeni o resim." Başka bir şey daha söyleyecekken vazgeçtim. Eğer nedeni o resimse -ki, öyle olduğuna emindim- daha ayrıntılı açıklamama gerek yoktu. Bunu Ilse de anlardı. Daha fazla konuşmak yerine avucumun içindeki musluğu, o yaşlı cadının boğazı yerine koyup sıkmaya başladım.

"Baba! Sence gerçekten..."

"Buna eminim, çok iyi biliyorum. Gidip o resmi al, Ilse. Telefonu açık tutacağım. Onu alıp getir, fırına sok ve yak. Bunu hemen şimdi yap."

"Tamam... peki. Kapatma."

Telefonun tezgâha konma sesini duydum.

"Dediğini yapıyor mu?" diye sordu Wireman.

Ona cevap veremeden sert bir kırılma sesi çıktı. Ardından kolumu dirseğime kadar ıslatan bir su fışkırdı. Elimdeki parçaya ve kırılıp koptuğu yere baktıktan sonra musluğu lavaboya bıraktım. Borunun kalan kısmından su fışkırıyordu.

"Sanırım yapıyor," dedim. Sonra da, "Kusura bakma," diye ekledim.

"*Önemli değil.*" Wireman dizlerinin üstüne eğilip lavabonun altındaki dolabı açtı, içindeki çöp kutusunu ve çöp torbalarını çıkardıktan sonra bir şeyi çevirdi ve musluktan fışkıran su azalmaya başladı. "Kendi kuvvetinin farkında değilsin, dostum. Ya da belki de farkındasındır."

"Üzgünüm," dedim bir daha. Ama üzgün değildim. Avucumdaki ince kesik kanamıştı, ama kendimi daha iyi hissediyordum. Kafam açılmıştı. Aklıma, bir zamanlar bu musluğun karımın boynu olabileceği geldi. Beni boşamakta haksız sayılmazdı doğrusu.

Mutfakta oturup bekledik. Ocağın üstündeki saatin saniye kolu ağır ağır bir tur yapıp ikincisine başladı. Musluktan akan su artık ince bir çizgi haline gelmişti. Derken Ilse'nin sesini duydum: "Geldim... resmi aldım... şimdi..." Bir çığlık attı. Bunun şaşkınlıktan mı, yoksa acıdan mı ya da ikisinden birden mi olduğunu anlayamadım.

"Ilse!" diye bağırdım. "*Ilse!*"

Wireman ayağa fırlarken kalçasını lavabonun kenarına çarptı. Ne oldu, dercesine ellerini açmıştı. Başımı iki yana salladım... Bilmiyorum. Mutfak hiç de sıcak olmadığı halde, yanaklarımdan aşağıya ter aktığını hissedebiliyordum.

Şimdi ne yapabilirim, kimi arayabilirim, diye düşündüğüm sırada Ilse tekrar telefona geldi. Bitkin bir sesi vardı. Ama artık kendi sesi olmuş, nihayet kendini bulmuştu. "Vay canına, olur şey değil," dedi.

"Ne oldu?" Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Illy, *ne oldu?*"

"Yok artık. Alev aldı ve yandı. Fırın penceresinden bakıp seyrettim. Kül oldu. Elimin üstüne bir yara bandı yapıştırdım, baba. Haklıymışsın. O resimde gerçekten çok, ama çok ters bir şey vardı." Sinirli bir sesle güldü. "Lanet şey fırına girmek istemedi. Kendini katladı ve..." Yine titrek bir kahkaha. "Elimdeki kesik kâğıttan oldu derdim, ama hiç de kâğıt kesiğine *benzemiyor;* acısı da öyle değil. Sanki ısırık gibi. Galiba o resim beni ısırdı."

VIII

Benim için önemli olan Ilse'nin iyi olmasıydı. Onun için de önemli olan benim iyi olmamdı. İkimiz de iyiydik. Ya da bu budala ressam öyle sanıyordu. Ona, yarın tekrar arayacağımı söyledim.

"Illy? Bir şey daha var."

"Evet, baba." Artık tamamen ayıktı ve kendini toparlamıştı.

"Fırına git. Işığı var mı?"

"Evet."

"Işığı aç ve bana ne gördüğünü söyle."

"Biraz bekleyeceksin, çünkü kablosuz telefon yatak odasında."

Bir kez daha bekledim, ama bu defa kısa sürdü. Ilse döndü ve, "Sadece külleri kalmış," dedi.

"Güzel," dedim.

"Baba ya diğer resimlerin? Onlar da bunun gibi mi?"

"Onların icabına bakacağım, tatlım. Hikâyesini başka bir gün anlatırım."

"Peki. Teşekkür ederim, baba. Hâlâ benim kahramanımsın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Bu son konuşmamız olmuştu ve ikimiz de bunu bilmiyorduk. Zaten hiç bilemeyiz, değil mi? Hiç değilse birbirimizi sevdiğimizi söyleyebildik. En azından bu var. Çok değil, ama bir şeydir, işte. Başkaları için daha kötüsü olur. Uzun gecelerde, gözüme uyku girmediği zamanlarda kendime bunu söylerim.

Başkalarına daha kötüsü olur.

IX

Wireman'ın karşısına oturup başımı elime dayadım. "Domuz gibi terliyorum."

"Bayan Eastlake'in musluğunu koparmanla ilgili olabilir."

"Kusura bak..."

"Sakın bir daha bunu söyleme," dedi. "İyi iş çıkardın. Kızının hayatını kurtarmak her adama nasip olmuyor. Sana gıpta ediyorum dersem, bana inan. Bira ister misin?"

"İçersem masaya kusarım herhalde. Süt var mı?"

Buzdolabına baktı. "Süt yok, ama portakal suyu var."

"Bana bir yudum ondan ver."

"Ne hanım evladısın be, Edgar." Ama bir bardağa portakal suyu boşaltıp verdi; bir dikişte bitirdim. Sonra gümüş uçlu zıpkınlarımız elimizde, orman savaşçıları gibi ağır ağır üst kata çıktık.

Misafir yatak odasına döndüm ve uzandım, yine gözlerimi tavana diktim. Elim acıyordu, ama sorun değildi. Ilse de elini kesmişti. Denge vardı.

Masadan su sızıyor, diye düşündüm.

Onu uykusuna boğun, diye düşündüm.

Bir şey daha vardı... Elizabeth bir şey daha söylemişti. Ama bunu hatırlamadan önce çok daha önemli başka bir şeyi hatırladım. Ilse *Oyunun Sonu*'nu fırında yakmıştı ve elinin üstündeki bir kesik... belki de bir ısırık... ötesinde canı yanmamıştı.

Ona bu kesiği dezenfekte etmesini söylemeliydim, diye düşündüm. *Benimkini de dezenfekte etmeliyim.*

Uyuyakaldım. Bu defa rüyamda beni uyaracak dev kurbağa yoktu.

X

Güneş doğarken bir gümbürtüyle uyandım. Şiddetini daha da artıran rüzgâr Wireman'ın kumsal koltuklarından birini evin duvarına çarpmıştı. Ya da birlikte altında ilk buzlu çayımızı içtiğimiz şemsiyeyi.

Sadece kot pantolonumu giyip diğer şeylerimi yerde bıraktım. Gümüş uçlu zıpkınımı da almadım. Emery Paulson'un beni gün ışığında ziyaret edeceğini sanmıyordum. Geçerken Wireman'a bir göz attım. Sırtüstü yatmış, tatlı tatlı horluyordu.

Mutfağa indim; kırık musluğa bakıp başımı iki yana salladım. Büyük bir bardağa portakal suyu doldurup verandaya çıktım. Körfezden esen rüzgâr sert fakat sıcaktı. Terden yapışmış saçlarımı havalandırması hoşuma gitti. Yatıştırıcı geldi. Kumsala gidip portakal suyumu orada içmeye karar verdim.

Yolun yarısını geçtiğim sırada bardağımdan bir yudum almak için durdum; elim titreyince biraz portakal suyu çıplak ayağımın üstüne döküldü. Ama bunu fark etmedim bile.

Rüzgârın kıyıya vurduğu irice dalgalardan birinin üstünde parlak yeşil bir tenis topu vardı.

Hiçbir anlamı yok, dedim içimden, ama pek inandırıcı değildi. Dünya kadar anlamı vardı ve bunu gördüğüm anda anlamıştım. Bardağımı denize fırlatıp deli gibi koşmaya başladım.

Yürüme iskelesinin sonuna varmam on beş saniye bile sürmedi, ama bu süre içinde dalgalarla gelen üç tenis topu daha gördüm. Sonra altı oldu, derken, sekiz. Bunların çoğu sağ tarafımdaydı... kuzey yönünde.

Bastığım yere dikkat etmediğim için, yürüme iskelesinin ucundan aşağıya yuvarlandım. Sağlam bacağım üstüne düşseydim, koşmaya devam ederdim, ama öyle olmadı. Sakat bacağımın kaval kemiğinden kalçama

doğru müthiş bir sancı duydum ve yere yapıştım. Burnumun dibinde o lanet tenis toplarından biri duruyordu.

Bir yanında siyah harferle *DUNLOP* yazılıydı.

Zor bela ayağa kalkıp körfeze baktım. *El Palacio*'ya doğru gelen birkaç top daha vardı, ama daha kuzeyde, Büyük Pembe yakınında yeşil bir filo duruyordu... en az yüz tane, belki daha fazla top vardı.

Hiçbir anlamı yok. Ilse emniyette. Resmi yaktı, buradan bin beş yüz kilometre uzaktaki evinde mışıl mışıl uyuyor.

"*Hiçbir* anlamı yok," dedim ama az önce saçlarımı uçuran ılık rüzgâr artık soğumuştu. Yalpalayarak Büyük Pembe'ye doğru yürümeye başladım. Islak kumlar sertleşmiş ve parlıyordu. Önümde bir kuş sürüsü bulut gibi havalandı. Arada bir gelen dalgayla ayaklarımın dibine bir tenis topu yuvarlanıyordu. Sayıları iyice artmıştı. Sonra karşıma kapağı kırılarak açılmış bir sandık çıktı. Üstünde, *Dunlop Tenis Topları* yazıyordu. Ve *FABRİKA İADELERİ KUTUSUZDUR*. Etrafı tenis toplarıyla çevriliydi.

Koşmaya başladım.

XI

Kapıyı açıp anahtarlarımı kilidin üstünde bıraktım. Yalpalayarak telefona vardığımda mesaj sinyalinin yandığını fark ettim. Hemen ÇAL düğmesine bastım. Mekanik robot sesi bana bu mesajın 06.48'de geldiğini söyledi. Yarım saatten az bir farkla kaçırmıştım. Sonra hoparlörden Pam'in sesi patladı. Sanki yüzüme doğru savrulan cam kırıklarından sakınmak ister gibi başımı eğdim.

"Edgar, polisler aradı ve Illy'nin öldüğünü bildirdiler! Mary Ire adında bir kadın kızımızın dairesine gelmiş ve onu öldürmüş! Senin *arkadaşlarından biri! Florida'daki sanatçı dostlarından* biri *kızımızı* öldürmüş!" Bağıra bağıra ağlamaya başladı... sonra bir kahkaha attı. Korkunçtu. O cam

kırıklarından biri yüzümü kesmiş gibi hissettim. "Ara beni, alçak herif. Ara ve bana ne olduğunu açıkla. *GÜVENDE olacağını söylemiştin!*"

Ağlamaya devam etti. Sonra bir klik sesi, ardından hattın açık olduğunu belirten uğultu.

Telesekreteri kapattım.

Florida odasına geçip, hâlâ dalgaların üstünde yüzen tenis toplarına baktım. Kendimi ikileşmiş gibi hissediyordum, kendini seyreden bir adam gibi.

Ölü ikizler stüdyomda bir mesaj bırakmışlardı... *Kız kardeşimiz nerde?* Kastettikleri kız kardeş Ilse miydi?

Yaşlı cadının gülerek başını salladığını görür gibiydim.

"Burada mısın, Perse?"

Rüzgâr büyük pencereyi dövüyor, dalgalar hiç şaşmayan bir düzen içinde sahile vuruyordu. Kuşlar çığlıklar atarak suyun üstünde dolanıyorlardı. Kumsalda kapağı kırılarak açılmış başka bir tenis topu sandığı gördüm... yarısı kuma gömülüydü. Denizden gelen hazine, hak edilmiş ganimet. Perse mutlaka seyrediyor olmalıydı. Çözülmemi bekliyordu. Buna emindim. Onun... nesi diyeyim... muhafızları?... belki gündüzleri uykuda oluyorlardı, ama Perse değil.

"Ben kazanırım, sen kazanırsın," dedim. "Ama son sözü söylediğini sanıyorsun, değil mi? Akıllı Perse."

Elbette, akıllıydı. Bu oyunu çok uzun zamandan beri oynamaktaydı. İçimden bir ses onun İsrail Çocukları'nın daha Mısır'da olduğu zamanlardan beri var olduğunu söylüyordu. Bazen uyuyordu, ama şimdi uyanmıştı.

Ve kolu her yere uzanıyordu.

Telefonum çalmaya başladı. İçeri dönerken kendimi hâlâ iki Edgar gibi hissediyordum. Birinin ayakları yerde, diğeriyse öbür Edgar'ın tepesinde uçuyordu. Telefonu açtım, arayan Dario'ydu. Kafası bozuk gibiydi.

"Edgar? Resimleri göndermeme saçmalığı da ne demek oluyor..."

"Şimdi olmaz, Dario," dedim. "Sus." Bağlantıyı kesip Pam'i aradım. Numarayı hiç düşünmediğim için hatırlamakta da zorluk çekmedim; o kas hafızası denen şey devreye girmişti. Tek hafızamız bu olsaydı, insanlar için çok daha iyi olurdu, diye düşündüm.

Pam daha sakindi. Yatıştırıcı olarak ne aldığını bilmiyordum, ama işe yaradığı belliydi. Yirmi dakika kadar konuştuk. Bunun büyük bir kısmında ağladı, arada bir beni suçladı, fakat kendimi savunmaya kalkmayınca, öfkesi kedere ve şaşkınlığa dönüştü. Söyledikleri içinden önemli noktaları anladım ya da o sırada öyle sandım. Her ikimizin de dikkatinden kaçan çok önemli bir nokta vardı, ama bir şeyi görmezsen onu vuramazsın, değil mi? Pam'i arayan emniyet görevlisi ona Mary Ire'ın kızımızın evine gelirken ne getirdiğini söylemeye gerek görmemişti.

Yani, tabancanın yanı sıra. O Beretta.

"Polis, Mary Ire'ın hiç durmaksızın otomobil kullanmış olduğunu söylüyor," dedi Pam. "Yoksa o tabancayla uçağa binmesi mümkün değildi. Neden yaptı bunu? O sefil *resimler* mi yine?"

"Tabii ki, öyle," dedim. "Mary bir resim satın almış. Bu hiç aklıma gelmemişti. Mary hiç aklıma gelmedi. Bir kez bile. Benim endişem Ilse'nin o aşağılık *erkek arkadaşıydı.*"

Eski karım -artık kesinlikle öyle olmuştu- çok sakin bir sesle, "Bunu *sen* yaptın," dedi.

Evet. Ben yapmıştım. Mary Ire'ın en az bir tane resim alacağını ve en zehirli olan *Kız ve Gemi* dizisinden bir tablo seçeceğini tahmin etmem gerekirdi. O kadar yakında oturuyorken resmi Scoto'da bırakmayacağını da düşünmeliydim. Beni hastaneye bırakırken o tablo eski Mercedes'inin bagajında olmalıydı. Oradan da silahı almak için Davis Islands'daki evine gitmişti.

İşin o kısmını hiç olmazsa tahmin etmeliydim. Ne de olsa onunla tanışmıştım ve eserlerim hakkında ne düşündüğünü biliyordum.

"Pam, bu adada çok kötü bir şey oluyor. Ben..."

"Bu benim umurumda mı, sanıyorsun, Edgar? Ya da o kadının bunu neden yaptığı? Kızımızın ölümüne sebep oldun. Seninle bir daha hiç konuşmak istemiyorum: seni bir daha hiç görmek istemiyorum ve o resimlerinden birine bir daha bakmaktansa gözlerimi oymayı tercih ederim. O vinç çarptığında ölseydin keşke." Bir süre düşündü. "İşte o zaman mutlu son olurdu."

Bir anlık sessizlikten sonra hattın kesildiğini belirten uğultu duyuldu. İçimden telefonu duvara fırlatıp parçalamak geldi, ama başımın üstünde duran Edgar, hayır, dedi. Başımın üstünde duran Edgar bu hareketimin Perse'yi çok memnun edeceğini söyledi. Bunun üzerine telefonu yavaşça kapadım ve bir süre ayaklarımın üstünde sallanıp durdum. Ben hayattaydım, ama on dokuz yaşındaki kızım ölmüştü, üstelik tabancayla vurularak değil, çıldırmış bir resim eleştirmeni tarafından banyo küvetinde boğularak öldürülmüştü.

Sonra yavaş yavaş yürüyerek kapıdan dışarı çıktım. Kapıyı açık bıraktım. Artık kilitlemem için bir neden kalmamıştı. Kapı önünde biriken kumları süpürmek için duvara dayalı bir süpürge vardı. Buna bakarken sağ kolum kaşınmaya başladı. Sağ elimi kaldırıp gözlerimin önüne getirdim. Görünen bir şey yoktu, ama avucumu kapatıp açtıkça bunu hissedebiliyordum. Ayrıca birkaç tane uzun tırnağın avucumun içine battığını da hissettim. Diğerleri kısa ve tırtıllıydı. Kırılmış olmalıydılar. Buralarda bir yerde -belki de üst katta, Küçük Pembe'de- birkaç tane hayalet tırnak vardı.

"Def ol git," dedim. "Artık seni istemiyorum, def ol git, geber."

Gitmedi. Gideceği de yoktu. Bir zamanlar ucuna bağlı olduğu kol gibi, o el de kaşındı, zonkladı ve benden ayrılmadı.

"O halde, git kızımı bul," dedim ve gözyaşlarım akmaya başladı. "Kızımı geri getirsene, hadi. Onu bana getirirsen, sana ne istersen çizerim."

Hiçbir şcy olmadı. Hayalet kaşıntısı olan, tek kollu bir ressamdan başka bir şey değildim. Ortadaki tek hayalet, kendi hayaletimdi ve başımın üstünde dolanıp olup biteni seyrediyordu.

Derimin üstündeki kaşıntı daha beter olmuştu. Süpürgeyi elime aldım; artık sadece üzüntümden değil, o engel olamadığım kaşıntının verdiği sıkıntıyla da ağlıyordum. Birden aklımdaki şeyi yapamayacağımı fark ettim... tek kollu bir insan süpürge sapını dizinin üstünde kıramazdı ki. Tekrar evin duvarına dayadım ve sağlam bacağımla ortasına tekme attım. Çat, diye bir ses çıktı ve sap kırıldı. Ucu sivri parçayı alıp gözlerimin önünde tuttum. İşimi görürdü.

Köşeyi dönüp evin kumsala bakan tarafına yürürken, Büyük Pembe'nin altındaki karanlık kısma geldiği gibi geri giden dalgaların sesiyle, midye kabuklarının sohbetlerini hayal meyal algılıyordum.

Kumların ıslanıp sertleştiği ve şurada burada tenis toplarının kümelendiği yere gelirken aklımdan geçen şey Elizabeth'in Wireman'a söylediği üçüncü şeydi: *Yapmak isteyeceksin, ama yapmamalısın.*

"Çok geç," dedim; sonra başımın üstündeki Edgar'ı orada bağlı tutan ip kopuverdi. O süzülerek uzaklaşırken, bir süre için kendimden geçtim.

17– Adanın Güney Ucu

I

Bundan sonra Wireman'ın gelip beni yerden kaldırdığını hatırlıyorum. Birkaç adım attığımı, sonra Ilse'nin öldüğünü hatırlayınca dizlerimin üstüne çöktüğümü hatırlıyorum. Ama en utanç verici şey, kalbimin paramparça olmasına rağmen çok acıkmış olmamdı. Açlıktan ölüyordum.

Wireman'ın beni açık kapıdan içeri sokarken bana bütün bunların kötü bir rüya olduğunu söylediğini, ben de ona hayır, hepsi doğru, Mary Ire, Ilse'yi evinin banyo küvetinde boğmuş dediğim zaman onun gülerek, artık rüya olduğuna iyice inandığını söylediğini hatırlıyorum. Bir an için ona inanmıştım.

Ona telesekreteri gösterip, "Mesajı dinlesene," dedim ve mutfağa gittim. İçeride Pam'in sesi tekrar *-Edgar, polisler aradı ve Illy'nin öldüğünü bildirdiler!-* derken ben buzdolabından çıkardığım donmuş buğday gevreklerini kutusunda yiyordum. Oturma odasında mesaj sesi kesildi. Wireman'ın küfrettiğini duydum, sonra mesajı bir kez daha dinledi. Kahvaltılık tahıl gevreği yemeğe devam ediyordum. Wireman gelene kadar kumsalda geçirmiş olduğum zaman kaybolmuştu. Hafızamın o tarafı, tıpkı kaza sonrası hastanedeki ilk günlerimde olduğu gibi, bomboştu.

Bir avuç gevreği ağzıma tıkıp yuttum. Boğazıma takıldı; iyi de oldu. Çok iyi. Beni boğup gebertir, diye umdum. Böyle boğulmayı *hak etmiştim.* Sonra tahıl parçası kayarak aşağıya indi. Yalpalayarak tekrar oturma

odasına döndüm. Wireman gözleri büyümüş bir halde telesekretere bakıyordu.

"Edgar... *dostum*... bu ne iş böyle?"

"Resimlerden biri," dedim. Artık karnım doyduğu için, tekrar kafamın bomboş kalmasını istiyordum. Hiç değilse bir süreliğine. Aslında bu istemekten de öte bir şeydi; buna ihtiyacım vardı. Süpürge sapını kırmıştım... sonra Wireman gelmişti. Arada hatırlayamadığım ne vardı? Bilmiyordum.

Bilmek *istemediğime* karar verdim.

"Resimlerden biri?..."

"Mary Ire bir tablo satın almış. Eminim, *Kız ve Gemi* dizisinden bir taneydi. Ve yanında götürmüş. Tahmin etmeliydik. Ben tahmin etmeliydim. Wireman, benim uzanmam gerekiyor. Uyumam lazım. İki saatliğine, tamam mı? Sonra beni uyandırırsın ve adanın güney ucuna gideriz."

"Edgar, sen bunu yapamaz... bu olanlardan sonra senin bunu yapmanı bekleyemem..."

Ona bakmak için durdum. Kafam sanki elli kilo geliyor gibiydi. "Bunu yapmamı Perse de beklemiyor, ama bu iş bugün bitecek. İki saat."

Büyük Pembe'nin açık duran kapısı doğuya bakıyordu; içeri vuran sabah güneşi Wireman'ın yüzündeki şefkat dolu ifadeyi aydınlatmıştı. "Peki dostum. İki saat."

"O sırada sen de herkesi uyarmaya çalış." Son söylediklerimi anlayabildi mi, bilmiyorum, çünkü bu sırada yüzümü yatak odasına dönmüştüm ve kelimeler ağzımdan geveler gibi çıkmıştı. Kendimi yatağa attım; Reba oradaydı. Aklımdan, daha önce telefonu fırlatmayı düşündüğüm gibi onu da odanın bir ucuna fırlatıp atmak geçti. Ama bunun yerine ona iyice sarıldım ve ağlamaya başladım. Uyuyakaldığımda hâlâ ağlıyordum.

II

"Uyan." Birisi beni sarsıyordu. "Uyan, Edgar. Bu işi yapacaksak, yola koyulmamız gerek."

"Bilmiyorum... galiba uyanamayacak." Bu ses Jack'indi.

"Edgar!" Wireman önce bir yanağıma, sonra diğerine tokat attı. Sert tokatlardı. Kapalı gözlerimin üstüne vuran parlak ışık dünyamı kırmızıya boğdu. Beni uyandıran bu etkilerden kurtulmak istedim -gözkapaklarımın öbür tarafında beni bekleyen kötü şeyler vardı- ama Wireman izin vermiyordu. "*Dostum!* Uyan artık! Saat on biri on geçiyor!"

Bu sözleri işe yaradı. Doğrulup ona baktım. Başucu lambamı yüzüme o kadar yaklaştırmıştı ki, ampulün sıcaklığını hissediyordum. Jack de onun arkasındaydı. Ilse'nin öldüğü gerçeği -sevgili Illy'm- bir daha kalbimi parçaladı, ama kendimi koyuvermedim. "*On bir!* Wireman, sana iki saat sonra beni uyandır, demiştim! Ya Elizabeth'in akrabaları buraya..."

"Sakin ol, *dostum.* Cenazeevine telefon edip kimseyi Duma'ya göndermemelerini istedim. Üçümüzün de kızamık olduğunu söyledim. Çok bulaşıcıdır. Dario'yu da arayıp kızına ne olduğunu söyledim. Resimlerin hepsi orada kalacak, en azından şimdilik. Bilmiyorum senin için önemli miydi bu, ama..."

"Elbette, önemli." Ayağa kalkıp gözlerimi ovuşturdum. "Artık Perse daha fazla zarar veremeyecek."

"Çok üzüldüm, Edgar," dedi Jack. "Kaybın için çok üzgünüm. Bunu söylememin pek yararı yok, biliyorum ama..."

"Var," dedim; belki zamanla yararı olabilirdi. Bunu sürekli söylersem, sürekli elimi uzatırsam. Geçirdiğim kaza bana gerçekten bir şey öğretmişti: devam etmenin tek yolu, durmayıp devam etmektir. Yapamayacağını bilsen bile, *ben bunu yapabilirim* demektir.

Giyeceklerimi odaya getirmişlerdi, ama bugünkü işimiz için yerdeki lastik ayakkabılarımı değil, uzun botlarımı giymek istiyordum. Jack uzun çizmelerini ve uzun kollu bir gömlek giymişti; kıyafeti tamamdı.

"Wireman, kahve yapar mısın?"

"Zamanımız var mı?"

"Zaman yaratmak zorundayız. Bana gerekli bazı şeyler var, ama önce iyice uyanmam lazım. Kahve sizlere de iyi gelir. Jack, botlarımı giymeme yardım eder misin?"

Wireman mutfağa giderken Jack de botlarımı giydirip bağlarını bağladı. "Ne kadarını biliyorsun?" diye sordum ona.

"Bilmek istediğimden fazlasını," dedi. "Ama hiçbir tarafını anlayabilmiş değilim. O kadınla -Mary Ire- konuştum. Ondan *hoşlanmıştım.*"

"Ben de."

"Sen uyurken Wireman karını aradı. Ama onunla pek uzun konuşmamış. Bunun üzerine senin serginde tanıştığı bir adamı aramış... Bay Bozeman mıydı?"

"Anlatsana."

"Edgar, anlatmamı istediğine emin..."

"Anlat." Pam'in anlattıkları kırık dökük bilgilerdi, hem zaten aklımda pek bir şey kalmamıştı... ayrıntıları, Ilse'nin banyo küvetinin taşan suyu içindeki cansız görüntüsü ardında kalıyordu. Bu sahne doğru olabilir veya olmayabilirdi, ama en küçük ayrıntısına kadar görüyordum ve başka her şeyi aklımdan silip götürüyordu.

"Bay Bozeman, polisin kapıdan zorla girildiğine dair bir iz bulmadığını söyledi; gecenin bir yarısı olmasına rağmen kızının onu içeri aldığını düşünüyorlarmış.

"Ya da Mary, birisi dış kapıyı açana kadar apartmanın bütün zillerine basmıştır." Olmayan kolum kaşınıyordu. Derinden gelen bir kaşıntıy-

dı. Uykuda gibi. "Sonra da Illy'nin dairesine gidip zili çaldı. Başka bir kimlikle kendini tanıttığını farz edelim."

"Edgar, tahmin mi yürütüyorsun, yoksa..."

"Diyelim ki, kendini ilahiler söyleyen Sinekkuşları adında bir gruptan biri olarak tanıttı ve Carson Jones'ın başına kötü bir şey geldiğini söyledi."

"O kim..."

"Ama onun takma adı olan Smiley adını kullandı, bu da kızımı ikna etmeye yetti."

Wireman dönmüştü. Tepemde dolanan Edgar da. Duma Adası'nda güneşli bir günde olup biten her şeyi gören Edgar. Tepemdeki Edgar daha fazlasını da görüyordu. Her şeyi değil, ama yeterinden fazlasını.

"Sonra ne oldu, Edgar?" diye sordu Wireman. "Sence ne oldu?"

"Diyelim ki, Illy kapıyı açar açmaz karşısında ona tabanca doğrultmuş bir kadın gördü. Kadını bir yerden tanır gibi oluyor, ama o gece zaten ciddi bir korku yaşamış, aklı karışık, onu bir türlü çıkaramıyor. Belleği durmuş. Belki de böylesi daha iyi. Mary, ona arkasını dönmesini söylüyor... döndüğü zaman da..." Ağlamaya başladım.

"Edgar, yapma," dedi Jack. O da ağlayacak gibi olmuştu. "Sadece tahmin yürütüyorsun."

"Tahmin değil," dedi Wireman. "Bırak anlatsın."

"Ama neden bilmemiz gerekiyor ki..."

"Jack, *dostum, bilmemiz* gerekenleri bilmiyoruz. Bırak anlatabildiği kadar anlatsın."

Onları işitiyordum, ama sesleri çok uzaktan geliyor gibiydi.

"Diyelim ki, arkasına dönünce Mary tabancayla onun kafasına vurdu." Avucumla gözlerimi sildim. "Diyelim ki, dört beş kere vurdu. Filmlerde birinin kafasına bir kere vurunca onu bayıltırsın. Gerçek hayatta böyle olduğunu sanmıyorum."

"Olmaz," dedi Wireman. Bu diyelim ki oyununun tamamen gerçek olduğu ortaya çıkacaktı. Aldığı darbeler sonunda kızımın kafatası üç yerinden kırılmış, adamakıllı kan kaybetmişti.

Mary, onu sürüklemeye başladı. Kan izleri mutfak-oturma odasından (büyük ihtimalle kül olan tablonun kokusu hâlâ dağılmamıştı), koridora ve bitimindeki banyoya kadar uzanıyordu.

Mary küveti doldurduktan sonra baygın haldeki kızımı içine sokup onu boğdu. İşini tamamladıktan sonra oturma odasına gitti, kanepeye oturdu ve tabancayı ağzına dayayıp ateş etti. Kurşun kafatasının tepesinden çıkıp onun sanat hakkındaki düşünceleriyle beraber saçının da büyük bir kısmını arkasındaki duvara yapıştırdı. Saat sabahın dördüydü. Alt katta oturan ve uykusuzluk çeken adam silah sesini tanıyınca hemen polisi aradı.

"Peki, onu neden boğmuş?" diye sordu Wireman. "Bunu anlamıyorum."

Çünkü Perse'nin tarzı bu, diye düşündüm.

"Şimdi bunu düşünmenin sırası değil," dedim. "Tamam mı?"

Wireman uzanıp kolumu tuttu. "Tamam, Edgar."

Ve eğer bu işi bitirirsek, belki bir daha hiç bunu düşünmek zorunda kalmayız, dedim içimden.

Ama kızımın resmini çizmiştim. Bundan kuşkum yoktu. Onu kumsaldayken çizmiştim.

Ölmüş olan kızımı. Boğulmuş olan kızımı. Dalgalar alıp götürsün diye, kumda çizmiştim.

Yapmak isteyeceksin, demişti Elizabeth, *ama yapmamalısın.*

Of, Elizabeth.

Bazen seçeneğimiz kalmıyor.

III

Büyük Pembe'nin güneşli mutfağında oturup kahvemizi içtik. Kahveyle birlikte üç tane de aspirin aldım. Sonra resim defterlerimi getirmesi için Jack'i üst kata gönderdim ve bulabildiği kadar boyalı kalemin ucunu iyice sivriltmesini istedim.

Wireman plastik bir torbaya yiyecek doldurdu: havuç, hıyar, altı kutu Pepsi, üç büyük şişe su, bir miktar rozbif ve bir bütün pişmiş tavuk.

"Yemeyi düşünebilmene bile şaşıyorum," dedi Wireman, belli belirsiz ayıplar gibi.

"Yemek zerre kadar ilgimi çekmiyor," dedim. "Ama resim çizmek zorunda kalabilirim. Aslında çizmek zorunda kalacağıma eminim. Bu da vücudumdaki bütün enerjiyi tüketiyor."

Jack defterler ve kalemlerle döndü. Getirdiği şeyleri şöyle bir karıştırdım, sonra silgi alması için onu tekrar yukarı gönderdim. Başka şeylere de ihtiyacım olacağını düşünüyordum, ama aklıma gelmedi. Saate baktım. On ikiye on vardı.

"Köprünün resmini çektin mi?" diye sordum Jack'e. "N'olur çektiğini söyle."

"Çektim, ama o kızamık hikâyesinden sonra..."

"Fotoğrafları göstersene," dedim.

Jack arka cebinden bir demet Polaroid fotoğraf çıkardı; içlerinden dört tanesini seçip bana uzattı. Bunları masanın üstüne yaydım. Resim defterlerinden birini alıp açılıp kapanan köprünün dişli çarklarıyla zincirlerinin en net göründüğü fotoğrafın resmini çizmeye başladım. Sağ kolum kaşınmaya devam ediyordu; sinsi sinsi, derinden.

"O kızamık hikâyesi çok dâhice," dedim. "Hemen herkesi buradan uzak tutar. Ama garantiye almalıyız. Biri Mary'ye kızımın suçiçeği oldu-

ğunu söyleseydi, onu caydıracak değildi... Bok canına!" Gözlerim yaşarınca düz çizmem gereken bir çizgi saptı.

"Sakin ol, Edgar," dedi Wireman.

Saate baktım: 11.58 olmuştu. Köprü tam öğlen saatinde kalkıyordu; her gün böyle olurdu. Gözlerimi kırpıştırdıktan sonra çizimime devam ettim. Venus Kara kalemimin ucunda köprünün mekanizması var oluşa geçti. Şu anda bile, Ilse'yi kaybetmeme rağmen, boşlukta bir şeyin ortaya çıkması beni büyülüyordu... tıpkı sislerin arasından bir şeyin ortaya çıkıvermesi gibi. Bu güzel bir duyguydu. Sığınacağım bir şey.

"Eğer Perse bize saldırması için birilerini bulmuşsa ve köprü devre dışı durumdaysa, o zaman onları Don Pedro Adası asma köprüsünden gönderir," dedi Wireman.

Başımı resmimden kaldırmadan ona cevap verdim: "Sanmam. Birçok insan bu köprüyü bilmez. Perse'nin de bildiğini sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu köprüyü ellili yıllarda kurdular; Perse'nin o zamanlarda uyumakta olduğunu sen söylemiştin."

Wireman bunu bir süre düşündükten sonra, "Onu gerçekten alt edebileceğini düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Belki öldüremem, ama onu tekrar uyutacağım."

"Nasıl yapacağını biliyor musun?"

Az kalsın, *masadaki sızıntıyı bul ve tamir et,* diyecektim... ama çok saçma olurdu.

"Henüz bilmiyorum. Öbür evde Libbit'in başka resimleri var. Adanın güney ucundaki evde. Bunlardan Perse'nin nerede olduğunu ve ne yapmam gerektiğini öğreneceğim."

"Başka resimler olduğunu nasıl biliyorsun?"

Çünkü mutlaka olmalı, diyecek gibi oldum, ama o sırada köprü kornasının sesi duyuldu. Yolun yarım kilometre aşağısında, Duma Adası ve

Casey Adası arasında, sahille bizim aramızdaki tek bağlantı yukarı kaldırılıyordu. İçimden yirmiye kadar saydım. Sonra da çizimimdeki en büyük dişli çarkı sildim. Bunu yaptığım anda da bir şey hissettim -olmayan kolumdan başka, bir de iki gözümün üstünde, tam ortasında bir yerde- çok hassasiyet gerektiren bir işi başarmanın hazzıydı.

"Tamam," dedim.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu Wireman.

"Daha değil," dedim.

Wireman saate bir göz attıktan sonra bana baktı. "Acelen var, sanıyordum, *dostum.* Dün gece burada ne gördüğümüzü de düşününce, ben acele etmek isterim. Peki, başka ne kaldı?"

"İkinizin resmini yapmam gerekiyor."

IV

"Benim resmimi yapmanı çok isterim, Edgar," dedi Jack. "Ve eminim annem de buna bayılır, ama sanırım Wireman haklı. Gitmemiz gerek."

"Adanın güney ucuna hiç gittin mi, Jack?"

"Hayır."

Bundan zaten emindim. Resim defterinden köprü çizimi olan sayfayı yırtıp atarken Wireman'a baktım. Bir an önce harekete geçmek için içim kıpır kıpırdı, ama bunu da gerçekten öğrenmek istediğimi fark ettim. "Ya sen? Hiç merak edip de, özgün Heron's Roost'a bir göz atmaya gitmedin mi?"

"Hayır, gitmedim." Wireman pencerenin kenarına yürüyüp dışarıya baktı. "Köprü hâlâ yukarıda... buradan batı kısmını görebiliyorum. İstediğimiz gibi oluyor."

Beni o kadar kolay atlatamayacaktı. "Neden?"

"Bayan Eastlake gitmememi tavsiye etti," dedi, yüzü hâlâ pencereye dönük. "Oradaki ortamın kötü olduğunu söyledi. Yeraltı suları, bitkiler, hatta havası bile. Bana Hava Kuvvetleri'nin İkinci Dünya Savaşı sırasında Duma'nın güney ucunda testler yaptığını ve bu bölgeyi zehirlediklerini anlattı, bitki örtüsünün o kadar gür olması belki bu yüzdendir. Amerika'daki en zehirli meşe oradaymış... penisilin öncesi frengi kadar kötü olurmuş. Buna bir kez sürtündün mü, etkisinden kurtulman seneler sürermiş. Bir ara kaybolup sonra tekrar ortaya çıkarmış. Her yeri sarmış. Bunları Bayan Eastlake söylemişti."

Söyledikleri ilginç sayılabilirdi, ama Wireman hâlâ benim soruma cevap vermemişti. Bir kez daha sordum.

"Orada bol miktarda yılan olduğunu da söyledi," dedi Wireman nihayet yüzünü bana dönerek. "Ben yılanlardan çok korkarım. Küçükken ailemle kamp kurduğumuzda, uyku tulumuma bir yılan girdiğinden beri korkmuşumdur. Zehirlendim sanmıştım. Tatmin oldun mu?"

"Evet," dedim. "Ona bu hikâyeni, o sana güney ucu yılan dolu dedikten önce mi, sonra mı anlatmıştın?"

"Hatırlamıyorum," dedi Wireman. Sonra iç geçirdi. "Herhalde daha önce. Nereye getirmek istediğini biliyorum... Bayan Eastlake, beni oradan uzak tutmaya çalışıyordu."

Ben söylemedim, sen söyledin, diye düşündüm. Ama sadece, "Ben Jack için endişe ediyorum," demekle yetindim. "İşi sağlama almamız iyi olur."

"*Ben* mi?" Jack şaşırmıştı. "Ben yılandan falan korkmam. Zehirli meşeyi, zehirli sarmaşığı görünce tanırım. Yıllarca izcilik yaptım."

"Bu konuda bana güvenin," dedim ve onun resmini çizmeye başladım. Çabuk çalışıyor, ayrıntılara girme dürtüsüne direniyordum. O sırada köprünün sahil tarafından ilk öfkeli korna sesleri duyulmaya başladı.

"Galiba köprü yine bozulmuş," dedi Jack.

"Evet," dedim başımı kaldırmadan.

V

Wireman'ın resmini çalakalem çiziyordum, ama ince ayrıntılara girmemek için kendimi zor tutuyordum... çünkü çalışırken duyduğum acı ve üzüntüyü unutuyordum. Çalışmak uyuşturucu gibiydi. İşi günbatımından önce bitirmeliydim. Ben de Wireman gibi Emery ile tekrar karşılaşmak istemiyordum. Körfezde günbatımı sona ermeden üçümüzün de bu işten yakayı sıyırmasını istiyordum.

"Pekâlâ," dedim. Jack'in resmini mavi, Wireman'ı ise parlak turuncu çizmiştim. Her iki eskiz de mükemmel değildi, ama bu ikisinde de ana hatlar çok belirgindi. "Bir şey daha var."

Wireman inledi. "*Edgar!*"

"Çizimle ilgili bir şey değil," dedim ve eskizleri çizdiğim defterin kapağını kapattım. "Şimdi ressama gülümse, Wireman. Ama gülümsemeden önce seni özellikle mutlu edecek bir şey düşün."

"Sen ciddi misin?"

"Kalp krizi kadar ciddiyim."

Wireman'ın kaşları çatıldı... sonra düzeldi. Gülümsedi. Her zamanki gibi tüm yüzü aydınlandı ve yepyeni bir adam oldu.

Jack'e döndüm. "Şimdi sıra sende."

Bu oyunda Jack'in rolü daha önemli... düşündüğümden. Bu yüzden o gülümserken yüzüne daha dikkatli baktım.

VI

Araç olarak bir dört çekerimiz yoktu, ama Elizabeth'in eski Mercedes'i de işimize yarardı; tank gibi bir şeydi. *El Palacio*'ya kadar Jack'in otomobiliyle gidip onu kapının hemen içinde park ettik. Jack'le birlikte

malzemelerimizi Mercedes'e yükledik. Wireman da piknik sepetini alacaktı.

"İçeri gitmişken bir iki şey daha alabilir misin?" dedim. "Bir böcek spreyi ve sağlam, kuvvetli bir fener. Evde bunlar var mıdır?"

"Var. Bahçe kulübesinde kocaman bir fener var."

"Güzel. Wireman?"

Yine-ne-var gibisinden baktı ama bir şey söylemedi.

"Zıpkın tabancası?"

Sırıttı. "*Elbette, bayım.*"

Wireman içeri gittikten sonra sırtımı Mercedes'e dayayıp tenis kortuna baktım. Uzak taraftaki kapı açık kalmıştı. Elizabeth'in yarı evcil balıkçıl kuşu korta girmiş, filenin dibinde duruyordu. Bana mavi gözleriyle suçlar gibi baktı.

"Edgar?" Jack dirseğime dokundu. "İyi misin?"

İyi değildim, uzun bir zaman boyunca da iyi olmayacaktım. Ama... *Bunu yapabilirim,* diye düşündüm. *Bunu yapmam gerek. Perse kazanmamalı.*

"İyiyim," dedim.

"Yüzünün bu kadar solmuş olması hoşuma gitmiyor. Buraya ilk geldiğin zamanki haline benziyorsun." Son kelimeleri söylerken Jack'in sesi çatladı.

"İyiyim," dedim bir kez daha ve ensesini okşadım. Elini sıktığım günden beri ona ilk kez dokunduğumu fark ettim.

Wireman piknik sepetini iki eliyle taşıyarak geldi; başında üst üste giydiği üç tane uzun siperlikli şapka vardı. Zıpkın tabancasını koltukaltına sıkıştırmıştı. "Fener sepetin içinde. Üç çift de bahçe eldiveni buldum."

"Harika," dedim.

"*Evet.* Ama saat biri çeyrek geçiyor, Edgar. Eğer gideceksek, lütfen artık gidelim."

Tenis kortundaki balıkçıla bir daha baktım. Bozuk bir saatin kolu gibi hareketsiz durmuş, acımasız gözlerle bana bakıyordu. Sakıncası yoktu; zaten çoğu zaman acımasız bir dünyada yaşıyorduk.

"Hadi, gidelim," dedim.

VII

Artık hafızam vardı. Kusursuzdu diyemem, hâlâ bugün bile bazen isimleri ve belli olayların zaman sırasını karıştırıyorum, ama Duma Adası'nın güney ucundaki o eve yaptığımız ziyaretin her bir dakikasını büyük bir netlikle hatırlıyorum. Ne var ki, ilk başlarda soğuk ve ilgisiz kalmıştım; tıpkı bir resim simsarının ikinci sınıf bir sergideki bir resme baktığı gözle bakıyordum. Jack içerideki merdivenlerin başında o bebeği bulduktan sonraysa, o resme sadece bakan biri değil onun içinde olduğumu fark ettim. Ve artık Perse'yi durduramadığımız taktirde, hiçbirimiz için dönüş olmayacağını anladım. Onun çok güçlü olduğunu biliyordum; eğer istediğini almak için Omaha'ya ve Minneapolis'e erişebiliyor, bunu korumak içinde ta Providence'ye uzanabiliyorsa, tabii ki, çok güçlüydü. Ama hâlâ onu hafife alıyordum. Duma Adası'nın güney ucundaki o eve girene kadar Perse'nin ne kadar güçlü olduğunun farkında değildim.

VIII

Direksiyona Jack'in geçmesini, Wireman'ın da arkada oturmasını istedim. Wireman nedenini sorunca, bazı nedenlerim var, dedim; çok geçmeden de bunların ortaya çıkacağını düşündüm. "Eğer yanılmışsam, buna en çok sevinen ben olurum," diye de ekledim.

Jack yola çıkıp güney yönüne döndü. Sırf meraktan, radyoyu açtım; Billy Ray Cyrus böğüre böğüre kırık kalbiyle ilgili bir şarkı söylüyordu.

Jack bir inleme sesi çıkarıp düğmeye uzandı; herhalde The Bone'yi bulmak istemişti. Ama daha eli radyoya değmeden Billy Ray'in şarkısı kulakları sağır eden bir parazit sesi içinde boğuldu.

"*Yahu, kapatın şunu!*" diye sızlandı Wireman.

Önce sesi kısmak istedim. Ama bu işe yaramadı. Tersine, parazit sesi daha da yükseldi. Diş dolgularımın takırdadığını hissediyordum; kulak zarım patlamadan KAPAT düğmesine bastım.

"*Bu* neydi böyle?" diye sordu Jack. Otomobili kenara çekmiş, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Çevre kirliliği, de istersen," dedim. "Altmış yıl önce Hava Kuvvetleri'nin yapmış olduğu testlerin artıkları."

"Çok komik," dedi Wireman yaptığım göndermeye.

Jack hâlâ radyoya bakıyordu. "Bir daha denemek istiyorum."

"Dene bakalım," dedim ve elimle sol kulağımı kapadım.

Jack radyoyu açtı. Bu kez Mercedes'in dört hoparlöründen gelen ses bir jet savaş uçağı motorunun sesi kadar güçlüydü. Elim bir kulağımı örttüğü halde beynim delinecek gibi oldu. Bir ara Wireman'ın haykırdığını duyar gibi oldum.

Jack tekrar kapat düğmesine basınca o cehennemi ses kesildi. "Müzik dinlemesek de olur, herhalde," dedi.

"Wireman? İyi misin?" Sesim çok uzaklardan, çınlamalı bir gürültünün içinden gelir gibiydi.

"Hâlâ yaşıyorum."

IX

Jack daha önce Ilse'nin kustuğu yeri biraz geçene kadar dayandı. Bitki örtüsü adamakıllı yükselmişti. İnce bir şerit haline gelen yolun yüzeyi eğri

büğrü köklerle örtülüydü. Tepemizdeki bitkiler birbirine dolanmış, göğü kapatmıştı. Canlı bir tünelin içinde gibiydik. Pencereler kapalıydı, ama buna rağmen otomobilin içi yoğun bir cangıl kokusuyla dolmuştu.

Jack önce büyükçe bir çukura girip çıktı, ardından bir çıkıntının üstünden hoplayıp geçerek Mercedes'in makaslarını sınadı; sonra da frene basıp durdu.

"Kusura bakmayın," dedi. Ağzı titriyordu, gözleri fazla büyümüştü. "Kendimi..."

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Jack kapıyı açıp dışarı uzandı ve kustu. Cangıl kokusunun otomobilin içine iyice sinmiş olduğunu düşünüyordum, ama kapının açılmasıyla içeri dolan koku bundan on kat daha ağır, yeşil ve fena halde canlıydı. Ama o cangıl içinde tek bir kuş sesi bile duymuyordum. Duyulan tek ses, sabah kahvaltısını çıkaran Jack'ten geliyordu.

Sonra öğlen yemeğini çıkardı. Sonunda koltuğuna çöküp kaldı. Oysa az önce o benim yüzümü fazla soluk bulmuştu. Şu anda Jack Cantori bembeyazdı, yirmi bir yaşında olduğu halde, kırk beş yaşındaki hastalıklı biri gibi görünüyordu. *Ton balığı salatasından olmalı,* demişti Ilse, ama ton balığından değildi. Denizden gelen bir şeydi, ama ton balığı değildi.

"Özür dilerim," dedi Jack. "Bana ne olduğunu bilmiyorum. Kokudan herhalde... cangılın çürümüş bitki kokusu..." Göğsü kasıldı, sonra gırtlağından bir öğürtü sesi çıkarken bir daha kapıdan dışarı uzandı. Bu kez direksiyonu tutan eli kaymıştı, eğer tam zamanında yakasından tutup çekmeseydim yüzüstü kendi kusmuğunun içine kapaklanacaktı.

Tekrar arkasına yaslanıp gözlerini kapadı; yüzü terden ıslanmış, soluk soluğa kalmıştı.

"Onu *El Palacio*'ya götürsek iyi olacak," dedi Wireman. "Zaman kaybetmek istemiyorum... ama onu da kaybetmek istemiyorum. Bu işte bir terslik var."

"Perse açısından bakarsan hiçbir *terslik* yok," dedim. Şimdi de sakat bacağım kaşınıyordu, neredeyse kolum kadar. Elektrik verilmiş gibiydi. "Burası onun zehir kuşağı. Sen nasılsın Wireman? Miden nasıl?"

"Midem iyi, ama gözüm -eskiden sakat olan gözüm- çok kötü kaşınıyor, başım da uğulduyor. O lanet radyo yüzünden olmalı."

"Radyodan değil. Jack'i etkileyip bize bir şey olmamasının nedeni, bizim... bir çeşit bağışıklığımızın olması. Ne tuhaf, değil mi?"

Jack hâlâ inliyordu.

"Onun için ne yapabilirsin, dostum?" diye sordu Wireman. "Yapabileceğin bir şey var mı?"

"Olabilir. Umarım."

Resim defterim kucağımda, kalemlerim ve silgilerimse belimdeki çantadaydı. Defterde Jack'in resmi olan sayfayı açıp bir tane de silgi çıkardım. Ağzını ve gözlerinin alt kısımlarını sildim. Kolum her zamankinden daha şiddetli kaşınıyordu, ama yapmayı düşündüğüm şeyin işe yarayacağına emindim. Jack'in mutfağımdayken gülen yüzünü gözümün önüne getirdim... ona çok güzel bir şeyi düşünürken olduğu gibi gülümse, demiştim. Sonra mavi kalemle çabucak bu ifadeyi çizdim. Otuz saniyeyi geçmedi (iş gülümsemeye gelince en önemli şey gözlerdir) ama o birkaç çizgi Jack Cantori'nin yüzündeki bütün ifadeyi değiştirmeye yetti.

Beklemediğim bir şey daha oldu. Onu çizerken bikinili bir kızı öperken gördüm. Görmekten de öte. Kızın pürüzsüz cildini, hatta ensesinde kalan birkaç kum taneciğini bile hissettim. Şampuan kokusunu ve dudaklarındaki tuzu algıladım. Kızın adı Caitlin'di, ama Jack ona Kate, diyordu.

Kalemimi belindeki çantaya koyup fermuvarını kapadım. "Jack?" dedim alçak sesle. Gözleri kapalıydı, alnı ve yanakları hâlâ ter damlacıklarıyla doluydu, ama soluması yavaşlamıştı. "Şimdi nasılsın? Biraz daha iyi misin?"

"Evet," dedi gözlerini açmadan. "Ne yaptın?"

"Madem burada sadece üçümüz varız, bunun gerçek adını söyleyebilirim: büyü. Senin için biraz karşı-büyü yaptım."

Wireman öne uzanıp defteri aldı ve resme baktı. "Bu cadı karının sana bulaşmakla hata ettiğine inanmaya başladım, *dostum*."

"Asıl kızıma bulaşmakla hata etti," dedim.

X

Jack'in kendisini toparlaması için orada beş dakika daha kaldık. Sonra Jack artık iyi olduğunu, devam edebileceğini söyledi. Yüzünün rengi yerine gelmişti. Su tarafından gitseydik, aynı sorunlarla karşılaşır mıydık, diye düşündüm.

"Wireman, adanın güney ucunda demir atan balıkçı teknesi gördün mü, hiç?"

Bir an düşündü. "Doğrusu, hiç görmedim. Genellikle boğazın Don Pedro tarafında kalırlar. Tuhaf, değil mi?"

"Tuhaf değil, düpedüz melanet bir şey," dedi Jack. "Bu yol gibi." Yolumuz artık ince bir çizgi halindeydi. Ağaçların dalları otomobilin kenarlarına sürtünürken çirkin sesler çıkıyordu. Kökler ve çukurlarla iyice bozulan yol kara tarafına doğru kıvrılmaya devam etti. Şimdi bir yokuş çıkmaya başlamıştık.

Ağaç dallarının ve yapraklarının tokatlarını yiyerek yola devam ettik. Her an asfaltın birden son bulacağını tahmin ediyordum, ama tepemizi örten bitki örtüsü bunu da bir dereceye kadar korumuş ve tamamen yok olmasını önlemişti. Banyan ağaçlarının en yoğun olduğu yerde ilk vahşi hayvanımızı gördük: kocaman bir vaşak, kulaklarını yatırıp bize tısladı, sonra da çalıların arasında kayboldu. Biraz daha ileride bir düzine kadar

siyah tırtıl ön camın üstüne düşüp patladı; içlerinden çıkan sakızımsı madde, sileceklerin temizleyemeyeceği bir leke bıraktı. Su püskürtüp silmeye kalkınca daha da beter oldu. Artık önümüzü kataraktlı bir gözün görüşüyle seçebiliyorduk.

Jack'e durmasını söyledim. Çıkıp bagajı açtım ve birkaç tane temizlik bezi buldum. Wireman'ın getirdiği eldiveni giydikten sonra camı sildim. Başımda da şapkam vardı. Ama görebildiğim kadarıyla bunlar sadece tırtıldı, doğaüstü yaratıklar değildi.

"İyi oldu," dedi Jack açık penceresinden. "Şimdi motor kapağını açayım da bir de..." Sustu ve benim arkamda bir şeye baktı.

Dönüp ben de baktım. Yol, şurada burada asfalt kırıntısı kalmış bir patikaydı. Otuz metre kadar ötemizde köpek yavrusu büyüklüğünde beş kurbağa duruyordu. Bunlardan ilk üçü, hiç de doğal olmayan parlaklıkta yemyeşildi; dördüncüsü maviydi; beşincisiyse bir zamanlar kırmızı olabilecek gibi, turuncuydu. Gülüyorlardı, ama bu gülüşte bitkin ve saplantılı bir ifade vardı. Çok yavaş hopluyorlardı, sanki bir şey onlara engel oluyormuş gibi. Sonra onlar da, vaşak gibi çalıların arasında kayboldular.

"Bu lanet *şeyler* de neydi?" diye sordu Jack.

"Hayaletler," dedim. "Küçük bir kızın kuvvetli hayal gücünün artıkları. Görünüşlerine bakılırsa fazla ömürleri de kalmamış." Tekrar otomobile bindim. "Gidelim, Jack."

İlerlemeye devam ettik. Wireman'a saati sordum.

"İkiyi birkaç dakika geçiyor."

Birinci Heron's Roost'un bahçe kapısına kadar gidebildik. Bunu yapabileceğimize emin değildim, ama kapıya kadar geldik. Bitki örtüsü son bir kez önümüzü tıkadı, ama Jack Mercedes'i gazladı ve bunların arasından geçtik, bütün bitkiler arkamızda kaldı. Burada asfalt tepeden korunmadığı için tamamen kaybolmuştu, ama engebeli yolda Mercedes hiç tın-

madan bizi iki taş sütunun olduğu tepeye çıkarabildi. Sütunların iki yanında en az altı metre yüksekliğinde ve kim bilir ne kalınlıkta şimşir sırası vardı. Şimşirlerin tepeden aşağıya sarkan parmakları alttaki cangılın bitkileriyle buluşmaya çalışır gibiydi. Paslı bahçe kapısı aralıktı, ama otomobilin geçebileceği kadar yer yoktu.

Eve uzanan bu son yol diliminin iki yanı devasa Avustralya çamlarıyla çevrilmişti. Baş aşağıya uçan kuş var mı, diye baktım ama göremedim. Düz uçan kuş da göremedim, ama bir yerden yoğun bir böcek vızıltısı geliyordu.

Jack otomobili kapının önünde stop etti ve bize baktı. "Bu yaşlı kız bu aradan geçemeyecek," dedi.

Otomobilden çıktık. Wireman sütunların üstündeki yosun kaplı plakalara baktı. Soldakinin üstünde HERON'S ROOST yazılıydı. Sağdakinde EASTLAKE yazısı vardı fakat bunun hemen altında bıçak gibi bir gereçle bir şey kazınmıştı. Belki eskiden bu yazıyı okumak zor olabilirdi, ama metaldeki kesik yerler içinde biten yosun sayesinde şimdi kolayca okunabiliyordu: **Abyssus abyssum invocat.**

"Bu ne demek, hiç fikrin var mı?" diye sordum Wireman'a.

"Var," dedi Wireman. "Bu çoğu zaman baro sınavını geçen yeni avukatlara verilen bir öğüttür. Kabaca tercümesi, 'Yanlış bir adım başka bir yanlış adıma yol açar.' Kelimesi kelimesine tercümesi ise 'Cehennem cehennemi çağrıştırır.'" Bana bir göz attıktan sonra tekrar aile adının altındaki yazıya döndü. "Sanırım Heron's Roost'u ebediyen terk etmeden önce John Eastlake'in son kararı buydu herhalde."

Jack plakaya dokunmak için elini uzattı, ama sonra geri çekti.

"Hadi, arkadaşlar," dedi Wireman. "Günbatımı saat 07.15'te; gün ışığı da çok çabuk kaybolan bir şeydir. Piknik sepetini nöbetleşe taşıyacağız. Felaket ağır bir *şey*."

XI

Kapıda durup başka hiçbir yere gitmeden önce, Elizabeth'in Duma Adası'ndaki ilk evine iyice baktık. İlk tepkim içime çöken ümitsizlik oldu. Nedense, kafamın içinde güzel bir senaryo kurmuştum: eve girdikten sonra üst kata çıkıp Elizabeth'in küçük Libbit olarak anıldığı günlerde kullandığı odaya girecektik. Sonra benim olmayan kolum beni, burada terk edilmiş bir sandık gibi bir şeye yönlendirecekti. İçinde Elizabeth'in *kayıp* olan çizimleri olacaktı; bu resimler de bana Perse'nin nerede olduğunu söyleyecek, su sızdıran masa bulmacasını çözecekti. Bunların hepsi de gün batmadan önce olacaktı.

Güzel bir senaryoydu, ama bir sorun vardı: Heron's Roost'un üst yarısı artık yoktu. Ev her türlü rüzgâra açık bir tepecik üstündeydi ve üst katları çok eski bir kasırga sırasında tamamen kopup gitmişti. Zemin kat hâlâ duruyordu, ama aynı zamanda öndeki sütunları da örten gri-yeşilimsi sarmaşıklar içinde kalmıştı. Saçaklardan sarkan yosunlarla evin verandası bir mağara gibi görünüyordu. Evin etrafı çatıdan her bir yana saçılmış turuncu kiremitlerle doluydu. Bahçeyi saran otların arasından bir devin dişleri gibi duruyordu. Midye kabuklarından oluşan garaj yolunun son yirmi beş metresi otların altında gömülü kalmıştı. Bir zamanlar tenis kortu olan yerle, oyuncak çocuk evi de öyleydi.

"*Bu* da ne?" Jack tenis kortuyla ana bina arasında bir noktayı gösteriyordu. Orada dikdörtgen biçiminde kötülük dolu, simsiyah, çorba gibi bir şey parlamaktaydı. Böcek vızıltıları bunun olduğu yerde yoğunlaşıyordu.

"Şimdiki durumunda buna katran kuyusu derim," dedi Wireman. "Ama o pırıltılı yirmili yıllarda sanırım Eastlake ailesi buna yüzme havuzu diyorlardı."

"Bunun içine girmeyi düşünebiliyor musunuz?" dedi Jack ürpererek.

Havuzun etrafı söğüt ağaçlarıyla çevriliydi, arkasında da..."

"Wireman, bunlar *muz* ağacı değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Wireman. "Ve eminim yılanlarla doludur. Aaa. Batı tarafına bir baksana, Edgar."

Heron's Roost'un körfez tarafında, bir zamanlar John Eastlake'in bakımlı bahçesi olan yer otlarla ve sarmaşıklarla kaplıydı. Güzel bir rüzgâr vardı ve görüş mesafesi çok iyiydi. Florida'da yükseklik ender bulunan bir şeydir; oysa buradan bakınca Meksika Körfezi sanki ayaklarımızın dibindeymiş gibi görünüyordu. Solumuzda Don Pedro Adası, sağımızdaysa biraz puslu görünse de, Casey Adası vardı.

"Köprü hâlâ indirilmemiş," dedi Jack gülerek. "Bu defa ciddi bir sorun var, herhalde."

"Wireman," dedim. "Şuraya baksana, şu eski patikaya. Görüyor musun?"

Parmağımla işaret ettiğim yere baktı. "O kaya çıkıntısına mı? Tabii, görüyorum. Mercan kayası olduğunu sanmam, ama emin olmak için yakından bakmam gerek."

"Jeologluk taslamayı bırak da sadece *bak*. Ne görüyorsun?"

Baktı. İkisi de baktı. İlk bulan Jack oldu. "Bir profil mi?" Sonra daha kararlı bir şekilde, "Bir profil," dedi.

Başımı salladım. "Buradan sadece alnını, göz çukurlarını ve burnunun tepesini görebiliyoruz, ama kumsala gitsek eminim ağzını da görebiliriz. İşte bu, Hag Kayalığı. Bahse girerim, Gölge Kumsalı da hemen onun altında. John Eastlake'in hazine aramak için daldığı yer."

"Ve ikizlerin boğulduğu yer," diye ekledi Wireman. "Oraya yürüdükleri patika da şu işte. Yalnız..."

Gerisini getirmedi. Rüzgâr saçlarımızı uçuruyordu. Onca yıldır hâlâ görülebilen patikaya baktık. Minik ayaklar yüzmeye gitmek için buradan yürümüşlerdi, ama yüzememişlerdi. Aslında Heron's Roost'la Gölge

Kumsalı arasındaki bir toprak patika beş yılda ortadan kaybolmuş olurdu, hatta iki yılda.

"O gördüğün şey patika değil," dedi Jack aklımdan geçeni okumuş gibi. "Orası eskiden bir *yoldu.* Asfalt olmasa da, yine de bir yoldu. Ama, evinden kumsala yürüyerek on dakika bile sürmeyecek bir mesafeye kim yol yaptırır ki?"

"Bilmem," dedi Wireman.

"Edgar?"

"Hiç fikrim yok."

"Belki de John Eastlake birkaç döküntüden fazlasını bulmuştu," dedi Jack.

"Belki, ama..." Gözümün ucuyla bir hareket görür gibi oldum -karanlık bir şey- ve hemen eve doğru döndüm. Görünürde bir şey yoktu.

"Ne var?" diye sordu Wireman.

"Herhalde gerginliktendir," dedim.

O ana kadar körfez yönünden gelen rüzgâr birden güneyden esmeye başladı ve her yeri leş gibi bir çürük kokusu kapladı.

Jack yüzünü buruşturarak bir adım geri çekildi. "*Bu* da neydi?"

"Havuzun parfüm kokusudur bence," dedi Wireman. "Jack, ben sabahları lağım kokusuna bayılırım."

"İyi ama şimdi öğleden sonra."

Wireman ona kötü bir bakış fırlattı. Sonra bana döndü. "Ne dersin, *dostum,* devam edelim mi?"

Aklımdan bir döküm yaptım. Kırmızı sepet Wireman'daydı; Jack yiyecek torbasını taşıyordu; resim malzemeleri bendeydi. Elizabeth'in çizimlerinden kalanlar kasırgayla uçup kaybolduysa ne yapacağımızı bilmiyordum (aslında başka resim olup olmadığını da biliyor değildim), ama buraya kadar geldikten sonra bir şeyler yapmamız lazımdı. Ilse bunun için ısrar ediyordu; kemiklerimde ve yüreğimde hissediyordum.

"Evet," dedim. "Devam edelim."

XII

O siyah şeyi yine bir ışık titremesi gibi evin sağ tarafına doğru kaçarken gördüğümde garaj yolunun uzamış otlarla örtüldüğü yere varmıştık. Bu defa onu Jack de gördü.

"Orada birisi var," dedi.

"Ben kimseyi görmedim," dedi Wireman. Piknik sepetini yere bırakıp koluyla alnındaki teri sildi. "Biraz sen taşı, Jack. Sen sepeti al ben de yiyecekleri. Sen genç ve kuvvetlisin. Wireman'sa yaşlı ve tükenmiş. Yakında zaten ölece... *hay lanet bu da ne!*"

Sepetten geriye doğru sendeledi; ben belinden tutmasam düşecekti. Jack hayret ve korku içinde bağırdı.

Adam sol tarafımızda otların arasından hemen önümüzde bitivermişti. Bu mümkün değildi, çünkü Jack'le birkaç saniye önce onu gördüğümüzde en az elli metre uzaktaydı... ama önümüze çıkmıştı işte. Zenci bir erkekti, ama insan değildi. Her şeyden önce, mavi bir golf pantolonu içindeki bacakları önümüze geçtiği sırada hareket etmemişti. Etrafındaki otlarda da en küçük bir kıpırtı olmamıştı. Ama gözlerinde şeytani bir neşeyle sırıtıyordu. Başında tepesi düğmeli, siperlikli bir kep vardı ve nedense en kötü yanı buydu.

Bu kepe biraz uzun süre bakarsam, herhalde aklımı kaçırırım, diye düşündüm.

Bu şey, sağ yanımızda otların arasında kayboldu; mavi golf pantolonlu, boyu yaklaşık bir yetmiş beş olan bir zenci erkek. Otların yüksekliği bir yetmişten fazla değildi; basit bir matematikle adamın otların arasında kaybolmaması gerekirdi, ama kaybolmuştu işte.

Bir an sonra onu verandada gördük, yine bize bakıp sırıtıyordu. Sonra yine bir anda, yüzündeki sırıtış hiç eksilmeden merdivenlerin altına varıp oradan otların içine daldı.

Kepin altındaki suratı bize sırıtıyordu.

Kepi *KIRMIZIYDI.*

Jack kaçmak üzere döndü. Yüzünde şuursuz bir korku ve panik vardı. Onu yakalamak için Wireman'ı bıraktım. Eğer o anda Wireman da kaçmaya karar verseydi sanırım keşif gezimiz orada bitmiş olurdu; sonuçta bir tane kolum vardı ve ikisini birden tutmam mümkün değildi. Gerçekten kaçmaya çalışsalardı, onları durduramazdım.

Ben de büyük bir dehşet içindeydim, ama kaçmak aklımdan bile geçmedi. Wireman da, hakkını vermeliyim, zenci adamın bir muz ağacının dibinde, bir yüzme havuzunun kenarında bitmesini ağzı açık seyretti ama bir adım bile gerilemedi.

Jack'i kemerinden yakalayıp geri çektim. Suratına tokat atamadım -bunu yapacak elim yoktu- sadece bağırmakla yetindim. "*Bu gördüğün gerçek değil! Sadece Elizabeth'in kâbusu!*"

"Onun... kâbusu mu?" Jack'in gözlerinde kavramaya benzer bir pırıltı gördüm. Ya da biraz bilinci geri dönmüş gibi bir şey. Buna da razıydım.

"Onun kâbusu, onun öcüsü, ışıklar söndürüldüğü zaman korktuğu şey her neyse, o," dedim. "Bu da başka bir hayalet, Jack."

"Nereden biliyorsun?"

"Her şeyden önce, eski bir film gibi titrek görüntü veriyor," dedi Wireman. "Baksana."

Zenci adam o sırada kayboldu, sonra havuz trampleninin merdivenleri üstünde yine ortaya çıktı. Kırmızı kepinin altından sırıtıyordu. Gömleği de pantolonu gibi maviydi. Hareketsiz bacakları hep aynı şekilde kıvrılmış, tıpkı bir atış galerisindeki hedef figürü gibi oradan oraya kayıp duruyordu. Yine kayboldu, sonra verandada belirdi. Bir an sonra garaj yoluna, neredeyse tam önümüze çıktı. Ona bakarken başım acıdı; hâlâ beni korkutuyordu... ama bunun nedeni Libbit'in ondan korkmuş olmasıydı.

Bu defa Gölge Kumsalı'na giden patikada belirdi. Gömleğinde ve pantolonunda körfezin parıltısını gördük. Birden gözden kaybolduğu sırada Wireman katıla katıla gülmeye başladı.

"Ne?" dedi Jack, ona dönerek. "*Ne* oldu?"

"Yahu, bu boktan bir *lawn jockey!* Yani, artık ırkçılığı ima ettiği için kullanılmayan, zenci jokey heykelciği... bahçe süsü. Normal boyutlarının dört katı olmuş! Elizabeth'in öcü adamı demek ki, bahçe jokeyiymiş!"

Wireman daha konuşacaktı, ama devam edemedi. Elleri dizlerinde, gülmekten iki büklüm olmuştu. Espriyi anlıyordum, ama benim gülesim gelmiyordu... nedeni de sadece kızımın Rhode Island'da ölmüş olması değildi. Wireman'ın şimdi bu kadar abartılı gülmesinin nedeni ilk başta onun da Jack ile benim kadar ve bir zamanlar Libbit'in korktuğu kadar korkmuş olmasıydı. Peki, Libbit neden bu kadar korkmuştu? Çünkü birisi, istemeden de olsa onun hayalci küçük aklına yanlış düşünce sokmuştu. Bu kişinin Nan Melda olduğunu sanıyordum. Uykudan önce başından yara almış bir çocuğu rahatlatmak için uydurulmuş bir masal olabilirdi. Ne var ki, bu uyku öncesi masalı yanlış yerde yerleşmiş ve *TİFLERİ* uzamıştı.

Bay Mavi Jokey yolda gördüğümüz kurbağalara benzemiyordu. O kurbağalar Elizabeth'in kendisiydi ve onlardan hiçbir kötülük yansımıyordu. Bu bahçe jokeyiyse... sonuçta Libbit'in hasarlı beyninden çıkmış olabilirdi belki, ama Perse'nin uzun zamandan beri onu kendi amaçları için kullandığını sanıyordum. Eğer birisi Elizabeth'in ilk evine yaklaşacak olursa, bahçe jokeyinin görevi bu kişiyi korkutup oradan kaçırmaktı. En yakın akıl hastanesine kaydını yaptırması için.

Bunun da anlamı, demek ki, burada aramaya değer bir şey bulunabileceğiydi.

Jack ürkek gözlerle patikaya baktı... gerçekten de bir zamanlar bunun üstünden bir at arabası, hatta bir kamyon geçebilecek kadar genişti.

Patika dik bir eğimle aşağıya doğru inerken gözden kayboluyordu. "Tekrar ortaya çıkar mı?"

"Ne fark eder, *dostum?*" dedi Wireman. "Gerçek değil ki. Oysa, bu piknik sepetinin taşınması gerekiyor. Hadi, bakalım. İşimize devam ediyoruz."

"Ona sırf bakarken bile aklımı kaçıracak gibi oldum," dedi Jack. "Bunu anlayabiliyor musun, Edgar?"

"Elbette. O günlerde Libbit'in muazzam bir hayal gücü varmış."

"Peki sonra *ne olmuş?*"

"Bunu kullanmasını unutmuş."

"Vay canına," dedi Jack. "Bu korkunç bir şey."

"Evet. Bence o çeşit unutmak kolay olur. Ki, bu da onu daha korkunç yapıyor."

Jack eğilip piknik sepetini aldı, sonra Wireman'a baktı. "Bunun *içinde* ne var? Altın külçeleri mi?"

Wireman yiyecek torbasını alırken ona gülerek baktı. "İçine fazladan birkaç şey koydum."

Otlarla kaplı garaj yolundan yürürken her an bahçe jokeyiyle karşılaşmayı bekliyorduk, ama bir daha ortaya çıkmadı. Veranda merdivenlerini çıkar çıkmaz Jack piknik sepetini yere bıraktı. Arkamızdan gelen bir kanat çırpma sesi duyduk.

Dönüp bakınca bunun garaj yoluna konmuş bir balıkçıl olduğunu gördük. *El Palacio*'nun tenis kortunda bana kötü kötü bakan kuş olabilirdi. Bakışları aynı şekilde soğuk ve acımasızdı.

"Bu kuş gerçek mi?" diye sordu Wireman. "Ne dersin, Edgar?"

"Gerçek," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

Ona kuşun gölgesi olduğunu söyleyebilirdim, ama bahçe jokeyinin de gölgesi vardı; şaşkınlıktan fark edememiştim. "Biliyorum, işte. Hadi, içeri girelim. Zahmet edip kapıyı çalmayın. Misafircilik oynamıyoruz."

XIII

"Hmm, burada bir sorun olabilir," dedi Jack.

Veranda tepeden sarkan yosunlarla karanlık bir gölge içinde kalıyordu, ama gözlerimiz alıştıktan sonra çift pervazlı kapının kalın bir zincirle sarılmış olduğunu gördük. Ucundan da iki tane asma kilit sarkıyordu. Zincir her iki pervaza tutturulmuş halkalar içinden geçirilmişti.

Wireman daha yakından bakmak için yaklaştı. "Jack'le birlikte bu halkalardan birini veya her ikisini de koparabiliriz. Adamakıllı eskimiş."

"Olabilir," dedim. "Ama kapılar mutlaka kilitlidir. Halkaları koparmaya, zincirleri takırdatmaya kalkarsanız komşuları rahatsız edeceksiniz."

"Ne komşusu?" dedi Wireman.

Elimle hemen üstümüzü gösterdim. Wireman ve Jack gösterdiğim yere bakınca benim daha önce gördüğüm şeyi gördüler: kalabalık bir kahverengi yarasa ordusu muazzam bir örümcek ağı gibi tünemiş, uyumaktaydı. Yere bakınca verandanın kuş pisliğinden oluşan bir tabakayla kaplı olduğunu gördüm. İyi ki, başımda şapka vardı.

Tekrar başımı kaldırdığımda Jack merdivenlerin başına inmişti. "Hiç yolu yok," dedi. "Bana korkak deyin, ödlek deyin, ne isterseniz deyin, bu eve girmiyorum. Wireman yılanlardan korkuyorsa, benim de yarasalardan ödüm patlar. Bir keresinde..." Bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu, ama sanki nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Bunun yerine bir adım daha geriledi. Uyuyan yarasa ordusu Jack'i bahçe jokeyinden daha çok korkutmuştu.

"Bunlar kuduz bulaştırabilir, *dostum,* bunu biliyor muydun?" dedi Wireman.

"Evet. En iyisi servis kapısını arayalım."

XIV

Ağır ağır evin kenarı boyunca yürüdük. Jack önden gidiyordu, piknik sepeti ondaydı. Gömleği terden ıslanmıştı, ama hiçbir bulantı belirtisi yoktu. Aslında onun da bizim de midemizin bulanması gerekirdi. Havuzdan gelen koku iğrençti. Yüksek otlar paçalarımızı sıyırıyordu. Pencereler vardı, ama bunlara erişmek için Jack'in Wireman'ın omzuna çıkması gerekecekti.

"Saat kaç?" diye sordu Jack nefes nefese.

"Senin biraz daha hızlı yürüme saatin, *dostum,*" dedi Wireman. "O sepeti senden alayım mı?"

"Tabii, ya," dedi Jack, onu tanıdığımdan beri ilk kez sinirli bir sesle. "Sonra kalp krizi geçirirsin, patronla ben de sana kalp masajı yapmaya çalışırız."

"Taşıyacak gücüm yok mu, demek istiyorsun?"

"Gücün vardır, belki ama, kalp krizi geçirmeye de çok büyük aday olursun."

"Bırakın bu tartışmayı," dedim. "İkiniz de."

"Koy o sepeti yere, evlat," dedi Wireman. "*Koy o içine ettiğimin sepetini yere,* artık ben taşıyacağım."

"Hayır. Boş ver."

Gözümün ucuyla hareket eden bir karaltı fark ettim. Az kalsın hiç bakmayacaktım. Yine bahçe jokeyidir, bu defa havuzun kenarında zıplıyor, diye düşünmüştüm. Neyse ki, emin olmak için bakmışım.

Bu sırada Wireman öfkeli gözlerle Jack'e bakıyordu. Erkekliğine sataşma vardı. "Taşıma sırası bende."

Havuzun o iğrenç karanlığından bir parça sanki koptu ve canlandı. Kendisini karanlık zeminden çıkarıp yanlarından otların fışkırdığı beton zeminin üstüne bıraktı; ardında çamurlu izler kalıyordu.

"Hayır, Wireman, ben taşırım."

Bu pislik parçasının gözleri vardı.

"Jack, sana son defa söylüyorum."

Sonra kuyruğunu gördüm ve karşımdaki şeyin ne olduğunu anladım.

"Ben de sana ..."

"Wireman," dedim omzunu tutarak.

"*Hayır,* Edgar, bunu yapabilirim."

Bunu yapabilirim. Bu kelimeler kafamın içinde nasıl da çınlıyordu. Kendimi tane tane ve yüksek sesle konuşmaya zorladım.

"Wireman, sus biraz. Burada bir timsah var. Şimdi havuzdan çıktı."

Wireman yılanlardan korkuyordu, Jack yarasalardan. O tarih öncesinden kalma yaratığın havuzun çürümüş suyundan sıyrılıp beton zemine çıkmasını ve sonra yüksek otların arasına girip bize doğru gelişini görene kadar timsahlardan korktuğumu bilmiyordum. Bir an buruşuk sırtını ve sanki göz kırpar gibi kapanan siyah gözü göründükten sonra otların içine daldı. Gövdesinin dörtte üçü suyun altında kalan bir denizaltı gibiydi. Bize doğru geliyordu; bunu Wireman'a söyledikten sonra başka bir şey yapamadım. Gözlerim karardı, sırtımı duvara yasladım ve John Eastlake'in havuzundan çıkan dört metrelik canavarın beni yemesi için bekledim.

Wireman hiç tereddüt etmedi. Kırmızı sepeti Jack'in elinden kapıp yere koydu ve kapağını açtı; eğilip içinden o güne kadar filmlerden başka hiçbir yerde görmediğim kadar büyük bir tabanca çıkardı. Önünde piknik sepeti diz çöküp tabancayı iki eliyle tuttu. Bulunduğum yerden yüzünün hâlâ son derece sakin olduğunu görebiliyordum... özellikle de, karşısında yılanın çok daha büyüğü bir şey olan bir adam için.

"*Vur onu!*" diye haykırdı Jack.

Wireman bekledi. Onun arkasında balıkçıl kuşu gördüm. Tenis kortunun arkasında bir yerde baş aşağıya duruyordu.

"Wireman?" dedim. "Emniyet mandalı?"

"*Tamam,*" diye mırıldandı ve başparmağıyla bir şeye dokundu. Tabancanın kabzasında olan kırmızı bir nokta kayboldu. Wireman, artık sallanmaya başlayan otlardan gözünü hiç ayırmıyordu. Sonra otlar iki yana ayrıldı ve timsah ona doğru saldırdı. Discovery Channel ve *National Geographic*'in programlarında timsahları seyretmiştim, ama yine de o küt bacaklarının üstünde bu kadar hızlı hareket etmesine ağzım açık kaldı. Otların sürtünmesiyle yüzünü kaplayan çamuru silindiği için o kocaman, gülen ağzı görebiliyordum.

"*Şimdi!*" diye bağırdı Jack.

Wireman ateş etti. Müthiş bir gürültü çıktı -sanki elle tutulur, taş gibi bir şeydi- sonucu da müthiş oldu. Timsahın kafasının üst yarısı bir çamur, kan ve et bulutu halinde koptu. Ama hiç yavaşlamadı; tersine, o küt bacaklar son on metreye daha hızlı koşarak girdi. Gövdesinin sürtündüğü otların çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Tabancanın geri tepmesiyle namlu yukarı kalmıştı. Wireman buna engel olmaya kalkmadı. Hiç bu kadar sakin kalabilen birini görmemiştim; düşündükçe hâlâ hayret ederim. Namlu tekrar indiği zaman timsah beş metre yakına gelmişti. Wireman bir kez daha tetiğe bastı, ikinci kurşun hayvanın ön yarısını yerden havalandırdı ve yeşilimsi-beyaz karnını ortaya çıkardı. Bir an için kuyruğu üstünde dans eder gibi göründü.

"*Al sana çirkin canavar!*" diye bağırdı Jack. "*Senin ananı da, büyük ananı da...*"

Tabanca geri tepince namlu bir kez daha yukarı kalktı. Wireman yine sakindi. Timsah karnını açık bırakan bir şekilde yan dönmüş, debeleniyordu. Wireman tetiğe bir kez daha basınca canavarın karnı sanki ortadan kaybolmuş gibi oldu. Bir anda üstünde durduğu yamyassı olmuş yeşillik kırmızıya dönüştü.

Balıkçıl kuşa baktım. Ortada görünmüyordu.

Wireman ayağa kalktığı zaman elinin titrediğini fark ettim. Timsaha doğru yürüdü, ama yine de hâlâ savrulan kuyruğunun erişim alanına girmemeye dikkat etti. İki el daha ateş ettikten sonra yaratık tamamen hareketsiz kaldı.

Jack'e dönüp tabancayı gösterdi. "Desert Eagle, .357," dedi. "Felaket bir silahtır. Piknik sepetini bu kadar ağır yapan şey bunun cephanesiydi. Bulabildiğim bütün mermileri aldım. Bir düzine kadar bir şey vardı."

Jack gidip ona sarıldı ve iki yanağından öptü. "İstersen o sepeti Cleveland'a kadar bile taşırım, ağzımı dahi açmam."

"Hiç değilse artık tabancayı taşımak zorunda kalmazsın," dedi Wireman. "Bu andan itibaren bu sevimli şey benim kemerime asılı olacak." Mermi yerleştirdikten sonra tabancayı beline soktu. Eli hâlâ titriyordu.

Ben de yanına gidip ona sarıldım ve iki yanağından öptüm.

"Vay be," dedi Wireman. "Artık kendimi İspanyol hissetmiyorum. Kesinlikle Fransızlaşmaya başladım."

"Bu tabancanın sende ne işi var?" diye sordum.

"Bayan Eastlake'in fikriydi... Tampa'da kokain çeteleri silahlı çatışmaya girdikten sonra." Jack'e döndü. "Sen bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Dört ölü vardı."

"Her neyse, Bayan Eastlake evin korunması için bir silah edinmemizi istedi. Onunla birlikte atış talimleri bile yaptık. Çok iyi nişancıydı, gürültüsüne de aldırmıyordu, ama geri tepmesinden nefret ederdi." Etrafa saçılmış timsah parçalarına baktı. "Ama işimizi gördü, değil mi? Şimdi ne yapıyoruz, *dostum?*"

"Dolaşıp arkadan gireceğiz, ama... balıkçılı gören var mı?"

Her ikisi de görmemişti.

"*Ben* gördüm," dedim. "Bir daha görecek olursam... ya da ikinizden biri görecek olursa... onu vurmanı istiyorum, Jerome."

Wireman kaşlarını kaldırdı, ama bir şey söylemedi. Terk edilmiş malikânenin doğu duvarı boyunca yürümeye devam ettik.

XV

Arka taraftan eve giriş yolu bulmak zor olmadı, çünkü evin arka tarafı yoktu. Malikânenin en doğu köşesi koparılmış gibiydi, herhalde üst katları da uçurup koparan aynı kasırganın kurbanı olmuştu. Bir zamanlar mutfak ve kiler olan harabenin üstünde dururken, Heron's Roost'un sadece yosun kaplı bir ön cepheden ibaret kaldığını düşündüm.

"İçeriye buradan girebiliriz," dedi Jack. "Ama bu döşemeye ne kadar güvenilir, bilmiyorum."

"Evet," dedim. Çok bitkin hissediyordum. Belki sadece bir timsahla burun buruna gelmenin pompaladığı adrenalindendi, ama sanki dahası da var gibiydi. Yenilgiye benzer bir duygu. Aradan çok fazla yıl, çok fazla kasırga geçmişti. Her şey bir yana, küçük bir kızın çizmiş olduğu resimlerin ömrü ne kadar olabilirdi ki? "Saat kaç, Wireman? Lütfen, edebiyat yapmadan sadece saati söyle."

Wireman saatine baktı. "İki buçuk. Ne diyorsun, *dostum?* Girelim mi?"

"Bilmiyorum," dedim.

"O halde, ben biliyorum," dedi Wireman. "Buraya gelebilmek için koca bir timsah öldürdüm; hiç değilse evin içine bir göz atmadan bir yere gitmem. Kilerin döşemesi sağlam görünüyor, yere en yakın olan kısım da orası. Hadi, bakalım, şuraya üstüne basabileceğimiz bir şeyler yığalım. Şu kirişlerden birkaç tanesi işimizi görür. Jack, önce sen gir ve bana yardım et. Sonra birlikte Edgar'ı yukarı çekeriz."

Ve öyle de yaptık, kir pas içinde, soluk soluğa önce kilere girdik, sonra da evin içine. Zaman yolculuğu yapanlar gibi, seksen yıl önce son bulan bir dünyaya gelen turistler gibi etrafımıza merak ve hayret içinde bakınmaya başladık.

18 – Noveen

I

Evin içi çürümüş ahşap, eskimiş alçı ve küflü kumaş kokuyordu. Ayrıca geri planda yeşilimsi bir koku da vardı. Eski mobilyadan bazı parçalar burada bırakılmıştı... zaman ve nemin etkisiyle perişan haldeydiler. Duvar kâğıdı lime lime olmuştu. Giriş holünün selvi döşemesi arı cesetleriyle doluydu. Üst kat olarak ne kaldıysa, oradan bir yerden su damlıyordu. Tane tane.

"Burası çürümeden önce birisi gelip de görseydi, buradaki selvi ve servi kaplamalarla dünyanın parasını kazanırdı," dedi Jack. Eğilip yerden çıkıntı yapmış bir ahşap parçasının ucunu tuttu ve çekti. Kolayca yerinden çıkan tahta hemen kırıldı ve toz haline geldi. Bunun bıraktığı boşlukta birkaç tane kınkanat göründü. Ortaya küflü ve karanlık bir koku yayıldı.

"Yağma edilmemiş, hiçbir şey çalınmamış, kimse burada parti falan vermemiş," dedi Wireman. "Sağda solda kullanılmış prezervatif yok, duvarlara JOE DEBBIE'Yİ SEVİYOR gibi zırvalar yazılmamış. John'un kapıya zincir vurup son defa ayrıldığı günden bu yana buraya kimsenin geldiğini sanmıyorum. Evet, buna inanmak zor, ama..."

"Hayır," dedim. "Zor değil. Adanın bu ucundaki Heron's Roost 1927 yılından beri Perse'ye ait olmuş. John bunu biliyordu ve vasiyetnamesini yazarken bu şekilde kalmasını sağlamıştı. Elizabeth de aynı şeyi yaptı. Ama burası bir tapınak değil." Büyük salonun karşısındaki odaya baktım. Bir zamanlar bir çalışma odasıydı herhalde. Pis kokan bir su birikintisinin

ortasında bir çalışma masası duruyordu. Kitaplık rafları vardı, ama boştu. "Burası bir mezar."

"Peki, bu resimleri nerede arayacağız?" diye sordu Jack.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Hatta..." Kapı girişinde bir alçı yığını vardı, bir tekme attım. Uçup gideceğini sanmıştım, ama o kadar eskimiş ve ıslaktı ki, darmadağın oldu. "Bence hiç resim de yok. Artık burasını gördükten sonra, resim bulacağımızı sanmıyorum."

Islak kokuyu soluyarak tekrar etrafıma bakındım.

"Haklı olabilirsin, ama sana güvenmiyorum," dedi Wireman. "Çünkü, *dostum,* sen şu anda yas tutuyorsun. Bu da insanı yorgun kılar. Sadece tecrübenin sesini dinliyorsun."

Jack sürgü kapaklı çalışma masasına ulaşmak için çalışma odasına girdi. Tepesinden gelen bir su damlası kepinin siperliğine düştü. "Tavan içeri göçüyor," dedi. "Yukarıda en azından bir tane banyo vardı herhalde, belki de iki tane ya da belki yağmur suyundan yararlanmak için bir çatı sarnıcı vardı. Uzayan bir boru görüyorum. Bir gün mutlaka tavan çökecek ve bu çalışma masası da dünyaya veda edecek."

"Dikkat et de, sen veda etme, Jack," dedi Wireman.

"Şu anda beni korkutan şey döşeme," dedi Jack. "Lapa gibi olmuş."

"O halde gel, buraya," dedim.

"Bir dakika. Önce şuna bir bakayım."

Birer birer çekmeceleri açmaya başladı. "Hiçbir şey yok," dedi. "Bunda da hiçbir şey... bunda da... bunda da." Bir an durdu. "Burada bir şey var. Bir not. Elle yazılmış."

"Bakalım," dedi Wireman.

Jack temkinli adımlarla yürüyerek notu ona getirdi. Ben de Wireman'ın omzu üzerinden eğilip baktım. Düz beyaz kâğıda yatık bir el yazısıyla yazılmıştı:

19 Ağustos, '26

Johnny... İstediğin şeyi gönderiyorum. Bu, iyi kaliteli malın son partisi, o da sırf senin hatırın için, Arkadaşım. "Şamplar" en iyi cins değil, ama ancak bunları bulabildim. Viskiler iyidir. Fıçıda beş şişe var. İstediğin Masa x 2 ve cera içinde. Şansım yaver gitti, bunları bulabildim, ama gerçekten bu son olacak. Her şey için teşekkür ederim, Arkadaşım. Bu taraflara döndüğümde görüşürüz.

DD

Wireman parmağını *Masa x 2* üstüne getirdi ve, "Masa su sızdırıyor," dedi. "Bunun geri kalanı sana bir şey ifade ediyor mu, Edgar?"

Ediyordu, ama bir an için lanet hafızam direnmek istedi. *Bunu yapabilirim*, diye düşündüm... sonra da yanlamasına düşünmeye başladım. Önce Ilse geldi aklıma, *havuzu paylaşabilir miyiz, bayım?...* bu bana acı verdi, ama ısrar ettim, çünkü başka çarem yoktu. Bu anıyı mayosuyla havuz başında duran bir kızın görüntüsü takip etti. Siyah mayosu içinde iri göğüsleri ve uzun bacakları olan bir kız, bu Mary Ire'dı, resmi yapan da Hockney. Sonra aklıma geldi. O ana kadar tutmakta olduğum soluğumu verdim.

"Bu imza Dave Davis'in," dedim. "Parıltılı Yirmilerde Suncoast önde gelenlerinden."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Mary Ire anlatmıştı," dedim ve içimde artık hiç ısınmayacağını sandığım bir yanımla ortadaki ironiyi görebildim. Hayat bir çarktır, yeterince beklersen dönüp mutlaka başladığı yere geri gelir. "Davis, John Eastlake'in arkadaşıydı, belli ki, ona bol bol kaçak içki sağlıyormuş."

"Şamplar," dedi Jack. "Şampanya demek istiyor, değil mi?"

"Aferin sana, Jack, ama ben asıl Masa nedir onu bilmek istiyorum. Bir de cera."

"İspanyolca," dedi Jack. "Senin bunu bilmen gerek."

Wireman, ona bakıp kaşını kaldırdı. "Sen *será* kelimesini düşünüyorsun... *s* ile yazılanı. *Que será será'*da olduğu gibi."

"Doris Day, 1956," dedim. "Geleceği göremeyiz." *İyi ki, de öyle,* diye geçti aklımdan. "Emin olduğum bir şey var, o da Davis bunun son parti olduğunu söylerken haklıydı." Tarihi gösterdim. "Bu adam Ekim 1926'da bir yelkenliyle Avrupa'ya yola çıkmış ve bir daha geri dönmemiş. Denizde kaybolmuş... Mary Ire, bana böyle anlattı."

"Peki, *cera?*" diye sordu Wireman.

"Şimdilik bunu bir yana bırakalım," dedim. "Ama ne tuhaf... sadece bir sayfalık bir not kalmış."

"Biraz tuhaf, ama çok da değil," dedi Wireman. "Sen de genç kızları olan bir dul olsaydın, içki kaçakçısının son makbuzunu yeni hayatına taşır mıydın?"

Bunu bir süre düşündükten sonra haklı olduğuna karar verdim. "Hayır... ama sanırım, porno fotoğraflarımla birlikte bu yazıyı da yok ederdim."

Wireman omuz silkti. "Belgelerin ne kadarını yok ettiğini hiçbir zaman bilemeyeceğiz... ya da ne kadar azını. Arada bir arkadaşlarıyla içki içmesi dışında adam yamuk işlere hiç bulaşmamış. Ama, *dostum,*" dedi Wireman elini omzuma koyarak. "Bu kâğıt gerçek. Bizim elimizde. Ve eğer bizi tepelemek isteyen bir şey etrafımızda dolanıyorsa, belki bizi kollayan bir şey de vardır... birazcık olsun kollayan bir şey. Bu mümkün değil mi?"

"Bunu düşünmek bile güzel," dedim. "Bakalım başka bir şey var mı?"

II

İlk bakışta bir şey yok gibiydi. Alt kattaki bütün odalara girip çıktık ve hiçbir şey bulamadık; bu sırada bir ayağım, eskiden yemek salonu olan

odanın döşemesindeki bir delikten içeri daldı. Wireman ve Jack çabuk davranıp beni çıkardılar ve neyse ki, deliğe giren sakat bacağımdı; sağlam olanın üstünde durabilmiştim.

Zemin katın üstüne bakmamız söz konusu bile değildi. Merdivenler yukarı doğru çıkıyordu, ama sahanlık ve tırabzan dışında sadece mavi gökyüzü görünmekteydi. İkinci kat sadece bir kalıntıdan ibaretken, üçüncü kat diye bir şey yoktu. Dış dünyaya çıkmak için tekrar mutfağa yöneldik; keşif gezimiz sonunda elimize sadece içki teslimatı gösteren bir not geçmişti. *Cera* kelimesinin anlamını tahmin edebiliyordum, ama Perse'nin nerede olduğunu bilmeden bu tahminimin bir yararı yoktu.

Ama o buradaydı.

Yakında bir yerde.

Yoksa, buraya *gelişimizi* neden o kadar zorlaştıracaktı ki?

Wireman önden yürüyordu, aniden durunca ona çarptım. Arkamdan gelen Jack de piknik sepetiyle popoma çarptı.

"Merdivenlere bakmamız gerek," dedi Wireman. Bunu nasıl atladık, der gibi bir ifadesi vardı.

"Anlamadım?" dedim.

"Merdivenleri arayıp bir ha-ha var mı, diye bakmamız lazım. İlk başta düşünmem gerekirdi. Kafam gidiyor herhalde."

"Ha-ha nedir?" diye sordum.

Wireman geri dönüyordu. "*El Palacio*'da olanı, ana merdivende alttan dördüncü basamaktır. Babasının fikriymiş, yangın çıkarsa ön kapıya yakın olmalıymış. İçinde kilitli bir sandık var; şimdi birkaç eski resim ve hatıra eşyası dışında pek bir şey kalmadı, ama bir zamanlar Bayan Eastlake mücevherlerini burada saklarmış. Sonra bundan avukatına bahsetmiş. Büyük hata. Avukat da, sandıkta ne varsa hepsini Sarasota'da bir banka kasasına koyması için ısrar etmiş."

Merdivenlerin başına gelmiştik, yerler arı cesetleriyle kaplıydı. Evin ağır kokusu her yanımızı sarmıştı. Wireman gözleri parlayarak bana döndü. "Bayan Eastlake o sandıkta birkaç tane de çok değerli porselen figür saklardı." Mavi gökyüzüne doğru yükselen harap olmuş merdivenlere baktı. "Sence... yani, eğer Perse, John'un denizden çıkardığı bir porselen figür gibi bir şeyse... Bayan Eastlake onu burada, merdivenlerde saklamış olamaz mı?"

"Bence her şey olabilir. Dikkat et. *Çok* dikkat et."

"Bahse girerim burada bir ha-ha vardır," dedi Wireman. "Çocukken öğrendiğimiz şeyleri tekrar yaparız."

Çizmesiyle arı cesetlerini süpürdükten sonra merdivenlerin başında diz çöktü. Birinci basamağı yokladı, sonra ikinciyi, sonra üçüncüyü. Dördüncüye geldiği zaman, "Jack, bana feneri versene," dedi.

III

Kendimi Perse'nin merdivenlerin altında gizli bir bölmede gizlendiğine inandırmak çok kolay olacaktı -bu fazlasıyla kolay olurdu- ama Elizabeth'in teneke kurabiye kutusuna en değerli porselen bebeklerini sakladığını hatırlayınca nabzımın hızlandığını hissettim. Jack sepetin içini karıştırdıktan sonra kocaman el fenerini bulup çıkardı ve ameliyat masasındaki hemşirenin cerraha neşteri uzatmasına benzer bir hareketle bunu Wireman'a verdi.

Wireman ışığı merdivene tutunca, altın gibi bir ışıltı gördüm: basamağın arka tarafında minik menteşeler vardı. "Tamam," dedi Wireman ve feneri geri verdi. "Işığı basamağın kenarına tut."

Jack söyleneni yaptı. Wireman menteşeleri üzerinden basamağı yerinden kaldırmak için uzandı.

"Wireman, bir dakika," dedim.

Bana döndü.

"Önce bir koklasana," dedim.

"*Ne?*" dedi.

"Önce bir kokla. Islaklık kokusu varsa, söyle."

Wireman menteşelerine kadar bütün basamağı kokladıktan sonra bana döndü. "Biraz nemli gibi, ama buradaki *her şey* böyle kokuyor. Ne düşündüğünü biraz daha açsana?"

"Basamağı çok yavaşça aç, tamam mı? Jack ışığı doğruca içine tut. Her ikiniz de ıslaklık var mı, diye bakın."

"Neden, Edgar?" diye sordu Jack.

"Çünkü masa su sızdırıyor, demişti Elizabeth. Eğer porselen bir kap... bir şişe veya sürahi falan görürseniz, bu odur. Mutlaka çatlamış, belki de kırılarak açılmış olmalı."

Wireman derin bir nefes alıp verdi. "Pekâlâ." Basamağı kaldırmaya çalıştı, ama kaldıramadı.

"Kilitli. Minik bir anahtar deliği görüyorum, anahtarı da bayağı ufak olmalı..."

"Bende bir İsviçre çakısı var," dedi Jack.

"Bir dakika," dedi Wireman; parmak uçlarıyla bastırırken dudaklarının gerildiğini, şakağında bir damarın çıktığını görebiliyordum.

"Wireman," dedim. "Dikkatli..."

Sözümü bitiremeden zamanla paslanmış ve çürümüş olan minik kilit kırılıverdi. Basamak kapak da menteşelerinden fırlayarak açıldı. Wireman geriye savruldu. Jack, onu düşmeden yakalarken ben de tek kolumla Jack'e destek oldum. El feneri yere düştü, ama kırılmadı.

"Vay canına," dedi Wireman.

Jack feneri yerden alıp merdivenlerdeki boşluğa tuttu.

"Ne var?" diye sordum. "Bir şey var mı? Hiçbir şey yok mu? Konuş!"

"Bir şey var, ama porselen şişe değil," dedi Jack. "Metal bir kutu. Şeker kutusuna benziyor, ama daha büyük." Boşluğa doğru eğildi.

"Yüzünü yaklaştırmasan iyi edersin," dedi Wireman.

Ama Jack dirseğine kadar kolunu içeri sokmuştu. Bir şeyin onu tuttuğu gibi içeri çekeceğine, Jack'in acı içinde haykıracağına neredeyse emin gibiydim. Ama tekrar doğruldu. Elinde kalp şeklinde teneke bir kutu vardı. Bize doğru uzattı. Kapağında pastan zor seçilen pembe yanaklı bir melek resmi görünüyordu. Onun altındaysa eski tarz yazıyla şu yazılıydı:

ELIZABETH
ONUN ŞEYLERİ

Jack merakla bize bakıyordu.

"Devam et," dedim. Bu Perse değildi... buna artık emindim. Hem hayal kırıklığı duydum hem de rahatladım. "Kutuyu buldun; hadi aç şimdi."

"Çizimlerdir," dedi Wireman. "Öyle olmalı."

Ben de öyle düşünüyordum. Ama değildi. Jack'in kalp şeklindeki paslı kutudan çıkardığı şey, Libbit'in oyuncak bebeğiydi; Noveen'i görünce kendimi eve gelmiş gibi hissettim.

Ouii, diyordu sanki simsiyah gözleri ve kıpkırmızı ağzı. *Ouii, onca zamandan beri burada tıkılıydım, seni kaka adam.*

IV

Bebeğin, tıpkı mezarından çıkarılan bir ceset gibi kutusundan çıkışını görmek içime tarifi imkânsız bir dehşet düşürdü; kalbimden başlayıp bütün kaslarımı pelteleştiren bir korku.

"Edgar?" dedi Wireman sertçe. "İyi misin?"

Elimden geldiğince kendimi toplamaya çalıştım. Beni en çok etkileyen, bebeğin o dişsiz ağzıyla gülüşü olmuştu. O jokey kepi gibi, bu gülüş de *kırmızıydı.* Tıpkı o jokey şapkasında olduğu gibi, buna da uzun süre bakarsam aklımı kaçırabileceğimi hissettim. O gülüş sanki bana ısrarla, aslında yamulmuş bedenimin bir süre daha canlı kalması için bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde tutulduğumu ve yeni hayatımda yaşadığım her şeyin bir rüya olduğunu söylüyordu... belki de böylesi daha iyiydi, çünkü bu Ilse'ye hiçbir şey olmamış anlamına gelirdi.

"Edgar?" Jack, bana doğru bir adım atınca elinde tuttuğu bebek de büküldü ve sanki o da bana bakmak istiyormuş gibi göründü. "Bayılmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Şuna bir bakayım." Jack bebeği almam için uzattı. "Almak istemiyorum. Sadece şöyle yukarıda tut."

Jack istediğimi yapınca neden bu bebeği bir anda tanıyıverdiğimi, neden kendimi eve gelmiş gibi hissettiğimi anladım. Reba veya yeni arkadaşı nedeniyle değil... üçü de bez bebeklerdi, o yönden benzerlikleri vardı ama nedeni bu değildi. Hayır, çünkü daha önce bu bebeği Elizabeth'in birkaç resminde görmüştüm. Önceleri bunu Nan Melda sanmıştım. Ama öyle değildi, çünkü...

"Bunu ona Nan Melda vermişti," dedim.

"Tabii," dedi Wireman. "Ve en sevdiği bebeği bu olmalı, çünkü sadece bunun resmini çizmiş. Ama neden aile Heron's Roost'u terk ederken bu bebeği burada bırakmış? Neden onu kilit altına almış?"

"Bazen bebekler de gözden düşer," dedim. Gözlerim hâlâ o gülen kırmızı ağza takılmıştı. Onca yıl sonra hâlâ kırmızıydı. Tıpkı yaralıyken anılarımın gizlendiği yer gibi kırmızıydı. "Bazen bebekler korkutucu olabilir."

"Bayan Eastlake'in resimleri seninle konuşuyor, Edgar," dedi Wireman. Bebeği şöyle bir sallayıp Jack'e uzattı. "Peki ya bu? Bu bebek bize öğrenmek istediklerimizi anlatacak mı?"

"Noveen," dedim. "Bebeğin adı Noveen. Senin soruna, evet, diyebilmeyi çok isterdim ama sadece Elizabeth'in kalemleriyle resimleri benimle konuşuyor."

"Nereden biliyorsun?"

İyi soruydu. Nereden biliyordum?

"Biliyorum, işte. Eminim seninle konuşurdu, Wireman. Seni tamir etmemden önce. Beyninde hâlâ o kurşun varken."

"Bunun için çok geç." Torbadan bir hıyar çıkarıp kemirmeye başladı. "Şimdi ne yapıyoruz? Dönecek miyiz? Çünkü içimden bir ses, eğer dönecek olursak bir daha buraya gelecek cesareti bulamayacağımızı söylüyor."

Haklı olduğunu düşündüm. Bu arada zaman da hızla geçiyordu.

Jack merdivenlerde oturuyordu, ha-ha'nın iki üç basamak üstünde. Bebek de dizinin üstündeydi. Tepedeki açıklıktan gelen güneş ışını ikisini de aydınlığa boğmuştu. Çok güzel bir tablo oluştururlardı: *Genç Adam ve Bebek.* Onun Noveen'i tutuşu bana bir şey hatırlatıyordu, ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordum. Noveen'in siyah düğme gibi gözleri bana kibirle bakıyor gibiydi: *Ben çok şey gördüm, kaka adam. Her şeyi gördüm. Her şeyi biliyorum. Hayalet elinle dokunabileceğin bir resim olmayışım ne kötü, değil mi?*

Evet, çok kötüydü.

"Bir zamanlar onu konuşturabilirdim," dedi Jack.

Wireman şaşırdı, ama ben bir anda bağlantıyı kurduğumu hissettim. Şimdi o bebeği tutuşunun bana neden tanıdık geldiğini anlıyordum.

"Sen vantrilok muydun?" Sesimin heyecansız çıkmasına çalışmıştım, ama kalbim yine deli gibi atmaya başlıyordu. Burada, Duma Adası'nın

güney ucunda pek çok şeyin mümkün olduğunu düşünüyordum. Güpegündüz bile.

"Evet," dedi Jack yarı mahcup bir gülümsemeyle. "Sekiz yaşımdayken bununla ilgili bir kitap almıştım; sırf babam paramı boşa harcadığımı söylediği için de her şeyi bir yana bırakıp kitabı iyice okudum." Jack omuz silkti, bu hareketiyle sallanınca sanki dizinde duran Noveen de omuz silkmiş gibi oldu. "Çok *ustalaşmış* falan değildim, ama altıncı sınıftayken Yetenek Yarışması'nı kazanacak kadar iyi oldum. Babam madalyamı ofisindeki duvara astı. Bu beni çok gururlandırmıştı."

"Öyledir," dedi Wireman. "Sana kuşkuyla bakan bir babadan aferin almak başka hiçbir şeye benzemez."

Jack güldü ve her zaman olduğu gibi gülüşüyle bütün yüzü aydınlandı. "Ama en iyi tarafı neydi, biliyor musunuz? Çok utangaç bir çocukken, vantrilokluk benim açılmamı sağladı. İnsanlarla konuşmamı kolaylaştırdı... bebeğimin adı Morton'du, Morton olduğumu farz edip rahatça konuşuyordum. Morton herkese her şeyi söyleyebilen ukala bir tipti."

"Bütün vantrilok bebekleri öyledir zaten," dedim. "Galiba bu işin kuralı böyle."

"Sonra ortaokula geçince kaykay yapmanın yanında vantrilokluk çocukça kaldı, ben de bıraktım. O kitaba ne oldu bilmiyorum. Adı *Sesinizi Değiştirin* gibi bir şeydi."

"Bunu yaparken seni dinlemek isterim," dedi Wireman. "Bebeğe şunu söyletsene: *İyi günler, dostlarım, benim adım Noveen ve masa su sızdırıyor.*"

Jack güldü. "Tabii, ya."

"Hayır... ciddiyim."

"Yapamam. Bir süre yapmayınca insan unutuyor."

Kendi araştırmalarıma dayanarak onun haklı olduğunu biliyordum. Öğrenilmiş beceriler konusunda hafıza, yolun çatal yaptığı bir noktaya gelir. Bir tarafta, bisiklete-binmek-gibi beceriler vardır, bir kez öğrenildi

mi, bir daha unutulmaz. Ama yaratıcı, hep değişen ön beyin becerileri neredeyse her gün tekrar edilmelidir ve çok kolayca hasar görebilir veya kaybolabilir. Jack vantrilokluğun böyle bir şey olduğunu söylüyordu. Her ne kadar ona inandıysam da -çünkü ne de olsa yeni bir şahsiyet yaratmak söz konusuydu- yine de, "Bir denesene," dedim.

"Ne?" Jack gülerek bana baktı. Şaşırmıştı.

"Hadi, bir deneyiver."

"Söyledim ya, artık yapamam..."

"Yine de bir dene."

"Edgar, hâlâ sesimi değiştirebilsem bile, bu bebeğin nasıl bir sesi olacağı hakkında en küçük bir fikrim yok."

"Tamam, ama kucağında oturuyor, işte, söylet ona bir şeyler."

"Öff, peki. Ne demesini istiyorsunuz?"

"Bakalım o ne söyleyecek," dedi Wireman çok alçak bir sesle.

V

Jack bir süre Noveen'i dizinde tutarak oturmaya devam etti; ikisinin de başı güneşin altında kalmış, merdivenlerden kalkan az miktardaki toz yüzlerinin etrafında dolanıyordu. Sonra bebeği arkasından tutup boynunu ve omuzlarını dikleştirdi. Noveen'in başı doğruldu.

"Selam, çocuklar," dedi Jack, ama dudaklarını oynatmamaya çalıştığı için ağzından *Sela, çocuklar,* gibi çıkmıştı.

Başını iki yana sallayınca etrafındaki tozlar uçuştu. "Bir dakika," dedi. "Bu çok kötü oldu."

"Dünya kadar zamanımız var," dedim. Sanırım sesim sakin çıkmıştı, ama kalbim adamakıllı hızlı atıyordu. Jack için korkuyordum. Eğer bu denememiz işe yararsa, onun için tehlikeli olabilirdi.

Boynunu gerip serbest kalan eliyle boğazına masaj yaptı. Aryasına başlamak için hazırlanan bir tenor gibiydi. Ya da ötmeye hazırlanan bir kuş gibi, diye düşündüm. İlahi söyleyen bir Sinekkuşu olabilir. Sonra Jack bir kez daha, "Selam çocuklar," dedi. Bu daha iyi olmuştu, ama...

"Olmadı," dedi Jack. "Bok gibi. O eski seks yıldızı Mae West'e benzedi. Durun biraz."

Bir daha boğazına masaj yaptı. Bunu yaparken yukarı bakıyordu ve eminim o sırada bebeği tutan elinin kımıldadığının farkında değildi. Noveen önce bana, sonra Wireman'a baktı, sonra yine bana döndü. Simsiyah boncuk gibi gözler. Çikolatalı kurabiye gibi yüzün tepesinde kapkara saçlar. O biçiminde kırmızı bir ağız. *Ouui, seni kaka adam* demek için açılmış.

Wireman elime dokundu. Buz gibiydi.

"Selam, çocuklar," dedi Noveen; Jack'in gırtlak çıkıntısı inip kalkıyordu, ama dudakları *m* sesinde hiç kımıldamadı.

"Hey! Bu nasıldı?"

"İyiydi," dedi Wireman benim hiç de hissetmediğim bir sakinlikle. "Ona başka bir şey söyletsene."

"Bunun için ekstra yevmiye alırım, değil mi, patron?"

"Tabii," dedim. "Fazla mesai ve..."

"Hiçbi şiy çizmedin mi?" diye sordu Noveen yuvarlak kara gözleriyle bana bakarak. Gerçekten de boncuk gibiydi.

"Çizecek bir şeyim yok, Noveen," dedim.

"Sana çizceen bi şiy söyliym. Defterin nerde?" Jack artık başını yana çevirmiş, salondaki gölgelere bakıyordu. Kendinde miydi, değil miydi, belli olmuyordu; sanki arada bir yerdeydi.

Wireman elimi bırakıp torbadan resim defterlerimden birini çıkardı ve bana verdi. Jack'in eli bir an gevşeyince Noveen sanki eğilip açtığım ilk sayfaya bakar gibi olmuştu. Belimdeki çantanın fermuvarını açtım ve içinden bir kalem çıkardım.

"Yoo, yoo. Onun kalemlerinden birini kullan."

Çantanın içini karıştırıp Libbit'in açık yeşil kalemini çıkardım. Doğru dürüst tutabileceğim uzunluktaki tek kalem buydu. Herhalde en sevdiği renk bu değildi. Ya da Duma'nın yeşili daha koyu rengi gerektiriyordu.

"Tamam, şimdi ne olacak?"

"Beni mutfakta çiz. Yine ekmek kutusunun yanına koy, bu iyi."

"Tezgâhın üstündeki mi?"

"Yerdekini mi dediğimi sandın?"

"Vay canına," diye mırıldandı Wireman. Her cümlede ses değişiyordu; artık kesinlikle Jack'in sesi değildi. Peki, kimin olabilirdi? Bebeği konuşturan sesin küçük bir kızın hayal gücünden kaynaklandığı düşünülürse... O günlerdeki Nan Melda'nın sesi olmalıydı, şimdi de bu sesin bir versiyonunu dinliyorduk.

Çizmeye başlar başlamaz olmayan kolum kaşınmaya başladı. Noveen'i, bacakları tezgâhın kenarından sarkar durumda eski tip bir ekmek kutusuna dayanmış halde çizdim. Bir saniye bile durmadan, duraksamadan tezgâhın yanında duran küçük kızı da çizdim... çünkü içimden bir ses, en ufak bir tereddüdümde oluşmakta olan büyünün bozulacağını söylüyordu. Kız tezgâhın yanında durmuş başını bebeğe doğru kaldırmıştı. Üstünde önlüğüyle dört yaşındaki kız bebeğine doğru bakıp...

Şşşş...

...bir parmağı dudaklarının üstünde.

Artık kalem her zamankinden de hızlı çiziyordu. Resme Nan Melda'yı da ekledim; onu piknik sepetini tuttuğu aile fotoğrafı dışında ilk kez görüyordum. Nan Melda, küçük kıza doğru eğilmişti, yüzü gergin ve öfkeliydi.

Hayır, öfkeli değil...

VI

Korku içindeydi.

Evet, Nan Melda korkudan ölecek gibiydi. Bir şeylerin olduğunu o biliyor, Libbit biliyor, ikizler de biliyor... Tessie ve Lo-Lo da onun kadar korkuyorlar. O salak Shannington bile bir terslik olduğunun farkında. O yüzden buradan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyor, adaya gelmektense sahil tarafındaki çiftlikte çalışmayı tercih ediyor.

Ya Bey? Evde olduğu zamanlarda, Atlanta'ya kaçan Adie'ye sövüp saymaktan gözlerinin önünde olup biteni görmüyor.

Nan Melda ilk başta gözlerinin önünde gördüğü şeyi hayal gücünün marifeti sandı, çocuk masallarına kendini fazla kaptırmış olmalıydı; tabii ki, pelikanların ve balıkçılların baş aşağıya uçtuğunu, Shannington'un arada bir kızları gezdirmek için getirdiği atların güldüğünü gerçekten görmüş olamazdı. Artık küçük kızların Charley'den neden korktuklarını tahmin edebiliyordu; Duma'nın üzerinde esrarengiz şeyler dolanıyor olabilirdi, ama bu onlardan biri değildi. Bu kendi hatasıydı, her ne kadar iyi niyetle başladıysa da...

VII

"Charley!" dedim. "Adı Charley."

Noveen karga sesiyle güldü.

Yiyecek torbasından diğer resim defterini kaptım ve kapağını öyle şiddetli açtım ki, yarısına kadar *yırtıldı.* Kalemlerin içine dalıp Libbit'in iyice güdük kalmış siyah kalemini buldum. Başparmağımla parmağım arasına ancak sığıyordu, ama bu yan resmi siyah yapmak zorundaydım.

"Edgar," dedi Wireman. "Bir an sanki... gördüğüm şey..."

"Kes sesini!" diye bağırdı Noveen. "Boş ver şimdi hayalet kolu. Bahse girerim bunu görmek istiyceksin!"

Hızla çizmeye başladım; jokey bir anda beyaz kâğıdın üstünde belirı verdi. Çabuk hareketlerle ve özensiz çiziyordum, ama özü ortaya çıkmıştı: o bilmiş gözler, neşeyle veya hainlikle gülen dudaklar. Pantolonunu ve gömleğini boyayacak zaman yoktu, ama kendi kalemlerimin arasından kırmızıyı çıkarıp o korkunç kepi de yapmayı ihmal etmedim. Kep de yerine oturduktan sonra o gülüşün gerçekte ne olduğu anlaşılıyordu: bir kâbus.

"Göster bana!" dedi Noveen. "Bakiym, doğru yapmış mısın!"

Resmi bebeğe doğru kaldırdım. Noveen artık Jack'in dizinde dimdik oturuyordu; Jack ise merdivene çökmüş, boş bakan gözleri salona çevrilmişti.

"Olmuş," dedi Noveen. "Melda'nın kızlarını korkutan herif bu. Kes' sinlikle."

"Ne?..." dedi Wireman başını iki yana sallayarak. "Ben iyice koptum."

"Kurbağayı Melda da gördü," dedi Noveen. "Bebelerin Koca Oğlan dedikleri kurbağa. *Tifleri* olan. İşte o zaman Melda, Libbit'i mutfakta sıkıştırdı. Onu konuşturmak için."

"Önceleri Melda bu Charley işini sadece çocukların birbirlerini korkuttuğu bir şey sanmıştı, değil mi?"

Noveen yine karga sesiyle güldü, ama siyah boncuk gözleri dehşet saçarak bakıyordu. Tabii, böyle gözleri insan nasıl isterse öyle görür, değil mi? "Aynen öyle, şekerim. Ama Melda, Koca Oğlan'ı bahçede, garaj yolunu geçerken görünce..."

Jack'in eli büküldü. Melda'nın savunmasının çöktüğünü göstermek için Noveen'in başı ağır ağır sallandı.

Jokey Charley'in olduğu defteri yana itip tekrar mutfak resmine döndüm: Küçük kız başını kaldırmış Nan Melda'ya bakıyor, parmağı dudaklarında -şşşş- derken Nan Melda da başını eğmiş ona bakıyor ve ekmek kutusuna dayanmış bebek bu sahneye sessizce tanıklık ediyor. "Görüyor musun?" diye sordum Wireman'a. "Anlıyor musun?"

"Eh, işte..."

"*O* ortaya çıktıktan sonra şekerli günler bitti," dedi Noveen. "İşin sonu buraya vardı."

"Belki önceleri Melda bahçe jokeyinin yerini Shannington'un değiştirdiğini sanmıştı... çünkü kızların bundan korktuğunu biliyordu."

"İyi ama, neden ondan korksunlar ki?" diye sordu Wireman.

Noveen'den ses çıkmayınca ben de olmayan elimi çizimimdeki Noveen'in üstünden geçirdim -ekmek kutusuna yaslanmış olan Noveen'in- sonra, az çok tahmin ettiğim gibi, Jack'in dizinde oturan Noveen konuşmaya başladı.

"Dadının kötü niyeti yoktu. Kızların Charley'den korktuklarını biliyordu -bu kötü şeyler başlamadan önce oldu- o da kızlara iyi gelsin diye uykudan önce bir masal anlattı. Ama daha kötü oldu; çocuklarda bazen böyle olur. Sonra da kötü kadın geldi -denizden gelen beyaz kötü kadın- o cadı her şeyi daha beter etti. Libbit'e Charley'i canlı çizmesini söyledi, şaka olsun diye. Başka şakaları da vardı."

Libbit'in *şşşş* dediği sayfayı atıp yeni bir kalem aldım ve mutfağı yeniden çizdim. Artık kimin kalemini kullandığımın önemi yoktu. İşte masa oradaydı, Noveen yan yatmış, bir kolu başının üstünde. Libbit orada, bu defa elbise giymiş, yüzünde üzgün bir ifade. Şurada da Nan Melda, kapağı açık ekmek kutusundan geri kaçıyor ve çığlık atıyor, çünkü kutunun içinde..."

"Fare mi bu?" diye sordu Wireman.

"Kocaman, kör bi dağ sıçanı," dedi Noveen. "Aslında Charley ile aynı şey. O kadın Libbit'e sıçanı ekmek kutusunun içinde çizdirdi ve sıçan kutunun içinde oldu. Şaka olsun diye. Libbit üzüldü, ama kötü su-kadını? Na-ah. O hiçbir zaman üzülmez."

"Ve Elizabeth... Libbit de... çizmek *zorundaydı,*" dedim. "Değil mi?"

"*Bunu* biliyorsun," dedi Noveen. "Değil mi?"

Biliyordum. Çünkü yetenek açtır.

VIII

Bir zamanlar küçük bir kız arabadan düştü ve başını tam doğru bir şekilde yaraladı. Bunun sonunda ortaya bir şey -dişi bir şey- çıkıp onunla temas kurdu. Bunu izleyen hayret verici resimler aslında sopanın ucunda sallanan havuçtan başka bir şey değildi. Gülen atlar ve gökkuşağı renginde kurbağalar vardı. Ama bir kez Perse ortaya çıktıktan sonra -Noveen nasıl diyordu?- şekerli günler bitmişti. Libbit Eastlake'in yeteneği onun elinde bir bıçağa dönüştü. Ama artık bu el Libbit'in değildi. Babası bilmiyordu. Adie yoktu. Maria ve Hannah uzakta, Braden Okulu'ndaydılar. İkizler anlayamazlardı. Ama Nan Melda kuşkulanmaya başlamıştı ve...

Tekrar küçük kızın parmağını dudaklarına götürdüğü resme baktım.

Bizi dinliyor, onun için şşşş. Konuşursan, duyar, onun için şşşşş. Kötü şeyler olabilir, sonra daha da kötüleri gelir. Körfezde korkunç şeyler var, seni boğmak ve sonra da hayata benzemeyen bir şekilde yaşayacağın bir gemiye götürmek için bekliyor. Ben anlatmaya çalışırsam? O zaman korkunç şeyler hepimize aynı anda olur.

Wireman yanımda hiç kıpırdamadan duruyordu. Sadece gözleri hareket ediyor, kâh Noveen'e kâh vücudumun sağ yanında, arada bir görünen rengi solmuş kola bakıyordu.

"Ama güvenli bir yer vardı, değil mi?" diye sordum. "Libbit'in konuşabileceği bir yer. Neresiydi?"

"Biliyosun," dedi Noveen.

"Hayır, bilmi..."

"Evet, biliyosun. Eminim biliyosun. Bir ara unuttun, o kadar. Çizmeye başla, görürsün."

Doğru, haklıydı. Kendimi yeniden keşfetmem çizerek olmuştu. O bakımdan Libbit'le

(kız kardeşimiz nerde)

akraba sayılırdık. İkimiz için de resim çizmek, hatırlamayı hatırlamamızı sağlamıştı.

Temiz bir sayfa açtım. "Onun kalemlerinden birini mi kullanmam gerekiyor?" diye sordum.

"Artık gerekmiyo. Hangisi olursa ossun."

Hemen çantamdan bir lacivert kalem çıkarıp çizmeye başladım. Eastlake yüzme havuzunu en küçük bir tereddüt duymadan çiziverdim... bu iş telefon numarasını tuşlamak için düşünmeyi bırakıp kas hafızasını devreye sokmaya benziyordu. Havuzu pırıl pırıl yeni haliyle ve su dolu olarak çizdim. Her nedense Perse'nin etkisinin kalmadığı ve kulağının erişemediği havuz.

Nan Melda'yı dizlerine, Libbit'i beline kadar suyun içinde çizdim. Noveen kolunun altındaydı, önlüğü suyun üstünde kalmıştı. Her kalem darbemde kelimeler süzülüyordu.

Yeni bebeğin nerde şimdi? Porselen bebek?

Özel hazine kutumda. Kalp-kutumda.

Demek ki, en azından bir süre için o kutuda olmuştu.

Peki, bu bebeğin adı ne?

Adı Perse.

Perse erkek adı.

Ama Libbit kendinden emin ve kararlı: *Elimden bi şiy gelmez. Adı Perse.*

Peki, o halde. Bizi burada işitemez diyosun, di mi?

İşitemez sanıyorum.

Güzel. Sen şeyleri canlandırdığını söylüyorsun. Ama, beni dinle, yavrum...

IX

"Tanrım," dedim. "Bu Elizabeth'in fikri değildi. Hiçbir zaman onun fikri olmadı. Bunu bilmemiz gerekirdi."

Nan Melda ve Libbit'i havuzun içinde dururlarken çizdiğim resimden başımı kaldırdım. Fena halde acıkmış olduğumu hissediyordum.

"Neden bahsediyorsun, Edgar?" diye sordu Wireman.

"Perse'den kurtulma fikri Nan Melda'nındı." Hâlâ Jack'in dizinde oturmakta olan Noveen'e döndüm. "Haklıyım, değil mi?"

Noveen bir şey söylemedi; ben de sağ elimi havuz resmindeki figürlerin üstünden geçirdim. Bir an için o eli gördüm... uzun tırnaklarıyla falan.

Noveen hemen konuşmaya başladı. "Dadı da ancak o kadar biliyordu. Libbit de dadıya güveniyordu."

"Elbette," dedi Wireman. "Melda onun annesi gibiydi."

Ben bu çizip-silme sahnesini Elizabeth'in odasında olurken gözümde canlandırmıştım, ama artık doğrusunu biliyordum. Bu işlem havuzda yapılmıştı, hatta havuzun içinde. Çünkü, her nedense, havuz güvenliydi. Ya da küçük Libbit öyle olduğuna inanıyordu.

"Bu yaptıkları Perse'yi yok etmedi, ama kesinlikle dikkatini çekti. Galiba o cadının *canını* yaktı." Seste artık yorgunluk belirtileri başlamış, çatlamıştı. Jack'in gırtlak çıkıntısının inip kalktığını görebiliyordum. "Umarım canını yakmıştır."

"Evet," dedim. "Sanırım yakmıştır. Peki... sonra ne oldu?" Ama biliyordum. Ayrıntılarıyla olmasa da, biliyordum. Acımasız ve su götürmez bir gerçek vardı. "Perse intikamını ikizlerden aldı. Elizabeth ve Nan Melda bunu biliyorlardı. Ne yapmış olduklarını biliyorlardı. Nan Melda kendisinin ne yaptığını biliyordu."

"Dadı biliyordu," dedi Noveen. Hâlâ bir kadın sesiydi, ama giderek Jack'in sesine dönüşmeye başlıyordu. Nasıl bir büyü içindeysek, galiba artık

fazla ömrü kalmamıştı. "Bey ikizlerin Gölge Kumsalı'na giden... sonra da suya giren ayak izlerini bulana kadar bir şey söylemedi, ama sonra daha fazla dayanamadı. Bebelerinin ölümünden kendisini suçlu hissediyordu."

"Melda gemiyi gördü mü?" diye sordum.

"O gece gördü. O gemiyi gece vakti görüp de inanmaman mümkün diyil."

Kız ve Gemi resimlerini düşündüm ve söylediği şeyin doğru olduğunu anladım.

"Ama daha Bey şerifi arayıp ikizlerinin kaybolduğunu ve boğulmuş olabileceklerini söylemeden önce Perse, Libbit'le konuşmuştu. Ona ne olduğunu annattı. Libbit de dadıya annattı."

Bebek çöker gibi oldu, yuvarlak kurabiye yüzü, içinden çıkmış olduğu kalp biçimindeki kutuyu inceler gibiydi.

"Ona ne anlattı, Noveen?" diye sordu Wireman. "Anlayamadım."

Noveen bir şey söylemedi. Jack hiç yerinden kıpırdamamış olduğu halde çok bitkin görünüyordu.

Noveen'in yerine ben cevap verdim. "Perse ona 'Bir daha benden kurtulmaya kalkarsan, ikizler işin sadece başlangıcı olur,' dedi. 'Buna bir daha kalkışırsan bütün aileni birer birer alırım, seni de sona saklarım.' Böyle söyledi, değil mi?"

Jack'in parmakları gerildi. Noveen'in başı evet, anlamında yavaşça sallandı.

Wireman dudaklarını yaladı. "Bu bebek aslında kimin hayaleti oluyor?"

"Burada hayalet yok, Wireman," dedim.

Jack'ten bir inleme sesi çıktı.

"Bu çocuğun ne yapmakta olduğunu bilmiyorum, *dostum,* ama artık işi bitti," dedi Wireman.

"Evet, ama bizim işimiz bitmedi." Çocuk ressamın her yere yanında götürdüğü bebeği almak için uzandım. O sırada Noveen son kez benimle konuştu; sesinin yarısı kendisinin yarısı Jack'in sesiydi... sanki aynı anda ikisi de konuşmaya çalışır gibi.

"Na-ah, *o* elinle diyil... o elin resim yapman için lazım."

Ben de altı ay önce, başka bir hayatta ve evrende Monica Goldstein'ın sokakta ölen köpeğini kaldırırken kullandığım kolumu uzattım. O elimle Elizabeth Eastlake'in bebeğini tuttum ve Jack'in dizinden aldım.

"Edgar?" dedi Jack doğrularak. "Edgar, ne *yaptın* da..."

...*kolun geri* geldi, demişti herhalde, ama emin değilim. Sonunu işitemedim. Gördüğüm tek şey o siyah boncuk gözler ve dudakları kırmızı ağızdı. Noveen. Onca yıldan beri çifte karanlık içinde -merdivenin altında, kutunun içinde- kalmış, sırlarını ortaya dökmek için beklemişti. Onca zamandır ruju da hiç bozulmamıştı.

Hazır mısın, diye fısıldadı kafamın içinde; bu ses Noveen'in değildi, Nan Melda'nın değildi (buna emindim), hatta Elizabeth'in bile değildi. Reba'nındı. *Çizmek için hazır mısın, kaka adam? Geri kalanını da görmeye hazır mısın? Her şeyi görmeye hazır mısın?*

Değildim... ama hazır olmak zorundaydım.

Ilse için.

"Göster bana resimlerini," diye fısıldadım ve o kırmızı ağız beni olduğum gibi yuttu.

Resim Nasıl Yapılır (X)

Her şeyi görmeye hazır olun. Eğer yaratmak istiyorsanız (bunu yapacaksanız ve yapabiliyorsanız, Tanrı yardımcınız olsun), sakın yüzeyde bir yerde durmak ahlaksızlığını yapmayın. Derine inin ve haklı ganimetinizi alın. Ne kadar canınızı yaksa da, bunu yapın.

İki tane kız çizebilirsiniz -ikizleri- bunu herkes yapabilir. Gerisi kâbus, diye orada durup kalmayın. Aslında başlarının üstünde kalması gereken suda sadece baldırları hizasında durdukları gerçeğini eklemeyi ihmal etmeyin. Bir tanık -örneğin Emery Paulson- eğer baksaydı, bunu görebilirdi, ama gözlerinin önündeki şeyleri görmeye hazır olmayan o kadar çok insan var ki.

İş işten geçene kadar, tabii.

Emery bir puro içmek için deniz kenarına geldi. İstese bunu arka bahçede veya veranda da yapabilirdi, ama çok kuvvetli bir dürtü onu Adie'nin Sarhoşlar Bulvarı diye adlandırdığı yoldan geçip toprak patikadan kumsala inmeye zorladı. İçindeki ses ona purosunun burada çok daha keyif vereceğini söyledi. Dalgaların kıyıya vurduğu bir kütüğün üstüne oturur, günbatımının küllerini, turuncunun maviye dönüşmesini seyredebilirdi. Ses ona körfezin, her ne kadar sevdiği kadının küçük kız kardeşlerini yutarak evliliğinin başında kötü bir tat bıraktıysa da, bu aydınlıkta çok hoş görüneceğini söylüyor.

Ama galiba seyredeceği şey sadece günbatımı değil. Denizin ortasında bir gemi var. Üç direkli, ince gövdeli eski model bir gemi, yelkenleri toplanmış. Emery kütüğün üstünden kalkıp kuru kumsalın ıslanmış ve sertleşmiş

kısmına yürüyor. Batan güneşe karşı teknenin ne kadar güzel göründüğünü düşünüyor. Günün son kızıl rengi sanki geminin içinden parlıyor.

İlk feryatları duyduğunda aklından geçenler bunlar. Kafasının içinde gümüş bir çan gibi çınlıyor: Emery!

Derken bir daha: Emery, yardım et! Anafor! Akıntı!

İşte o zaman kızları görüyor ve kalbi duracak gibi oluyor. Yanmamış purosu parmaklarının ucundan düşüyor.

İki küçük kız, birbirlerinin kopyası. Aynı biçimde kazakları var; bu ölü ışıkta renkleri ayırt edememesi lazım, ama Emery bir kazağın önünde **L** *harfi ve kırmızı olduğunu, diğerinin* ***T*** *harfiyle mavi olduğunu görebiliyor.*

Anafor! diye bağırıyor kazağında ***T*** *olan, kollarını havaya kaldırmış.*

Akıntı, *diye bağırıyor kazağında* **L** *olan.*

Görünürde kızların en küçük bir boğulma tehlikesi olmadığı halde Emery hiç tereddüt etmiyor. Çünkü çok sevinçli, bunun mucizevi bir fırsat olduğunu düşünüyor: kayıp ikizlerle eve döndüğü zaman o ana kadar ona sırt çeviren kayınpederi birden tavrını değiştirecek. Kafasının içindeki gümüş çan çınlayarak ona acele etmesini bildiriyor. Adie'nin kız kardeşlerini kurtarıp sahile getirmek için suya doğru koşuyor.

Emery! *Bu Tessie, seramik gibi beyaz yüzünde gözleri karanlık... ama dudakları kırmızı.*

Emery, çabuk ol! *Bu da Laura, sular damlayan ellerini ona doğru uzatıyor, ıslak saçları beyaz yanaklarına yapışmış.*

Geliyorum, kızlar, *diye sesleniyor.* Dayanın!

Emery suyun içinde, önce ayak bileklerine kadar, sonra dizlerine.

Mücadeleyi bırakmayın, *diye sesleniyor. Kızlar sanki baldırlarına kadar gelen suda durmaktan başka bir şey yapıyorlarmış gibi, ama aynı su bir doksan beş boyundaki Emery'nin de baldırları hizasında.*

Onların yanına vardığında -nisan ortasında hâlâ soğuk olan- körfezin suyu artık göğüs hizasına gelmiş. Kızlar, hiç de küçük kızlarda olamayacak

bir kuvvetle onu yakalıyorlar; Emery onların buz gibi duran gözlerindeki gümüşsü parıltıyı gördüğünde, çürümüş saçlarındaki tuzlu ölü balık kokusunu aldığında artık iş işten geçmiş oluyor. Anafora karşı direnirken, önceki sevinç çığlıkları artık dehşet çığlıklarına dönüşmüş, ama çok geç. Zaten çığlıkları fazla uzun sürmüyor. Kızların minik elleri soğuk pençeler olup etine geçmiş ve onu dibe çekiyorlar; su ağzına dolarak çığlıklarını boğuyor. Son anda gemiyi görüyor -nasıl daha önce görememiş? Nasıl daha önce anlamamış?- ve bunun lanetli bir ölüm gemisi olduğunu anlıyor. Orada onu bekleyen bir şey var, kefen içinde bir şey, mümkün olsa Emery çığlık atacak, ama artık su gözlerini de örtüyor ve artık ayak bileklerine yapışan başka eller de var -kemikten ibaret eller. Önce biri ayakkabısını çıkarıyor, sonra da ayak parmağını çekiyor- oyun oynar gibi.

Emery Paulson boğuluyor.

19– Nisan, 1927

I

Karanlığın içinden biri haykırıyordu. Sanki *çığlık atmasına engel ol* der gibiydi. Sonra yassı bir şeyle şaplatma sesi çıktı ve karanlık birden koyu kırmızı renkle aydınlandı; önce bir tarafında, sonra da arkasından. Kırmızılık su içindeki bir kan bulutu gibi karanlığın önüne yuvarlanmaya başladı.

"Çok sert vurdun," dedi birisi. Bu Jack miydi?

"Patron? Hey, patron!" Birisi beni sarsıyordu, demek ki, hâlâ bir vücudum vardı. Herhalde bu iyi bir şeydi. Jack, beni sarsıyordu. Jack *kim?* Hatırlayacaktım, ama yanlamasına düşünmem gerekiyordu. Adı Hava Kanalı'ndaki birinin adı gibiydi...

Sarsma devam ediyor. Daha sert. "*Dostum!* Orada mısın?"

Kafam bir şeye çarptı ve gözlerimi açtım. Jack Cantori sol yanımda diz çökmüştü, yüzü gergin ve korku doluydu. Önümdeki kişi Wireman'dı, ayaktaydı, ama eğilmiş, beni sallayıp duruyordu. Bebek yüzüstü kucağımda yatmaktaydı. Tiksinti içinde onu elimle ittim... artık gerçekten de kaka adam olmuştum. Noveen arı cesetlerinin arasına düşünce bir hışırtı çıktı.

Bir anda Noveen'in beni götürdüğü yerler aklıma gelmeye başladı: cehennem turu. Adriana Eastlake'in Sarhoşlar Bulvarı dediği (babası çok kızdığı halde), Gölge Kumsalı'na inen patika. Kumsal ve orada olan korkunç şeyler. Yüzme havuzu. Sarnıç.

"Gözleri açıldı," dedi Jack. "Çok şükür. Edgar, beni duyuyor musun?"

"Evet," dedim. Çığlık atmaktan sesim kısılmıştı. Yiyecek istiyordum, ama önce yanan boğazımdan aşağı bir şey boşaltmam lazımdı. "Susadım... bana içecek bir şey var mı?"

Wireman, bana büyük su şişesini uzattı. Başımı iki yana salladım. "Pepsi."

"Emin misin, *dostum?* Belki su içsen daha..."

"Pepsi. Kafein." Tek nedeni o değildi, ama şimdilik bunu söylemem yeterdi.

Wireman su şişesini yerine bırakıp bana bir Pepsi verdi. Ilıktı, ama bir dikişte yarısını içtim, geğirdikten sonra içmeye devam ettim. Etrafıma bakınınca kirli koridorda sadece arkadaşlarımı gördüm. Bu iyi değildi. Aslında çok kötüydü. Elim -artık kesinlikle tek elim vardı- tutulmuştu ve zonkluyordu, sanki iki saattir aralıksız kullanmışım gibi... o halde çizdiklerim neredeydi? Resimler olmazsa, tıpkı rüyadan uyanırken olduğu gibi her şey silinip kaybolacak, diye dehşet duydum. O bilgiyi edinmek için hayatımdan da fazlasını tehlikeye atmıştım. Akıl sağlığımı tehlikeye atmıştım.

"Sakin ol, *dostum,* hepsi burada." Wireman kenara çekilip üst üste yığılmış resim defteri sayfalarını gösterdi. "Çılgın gibi çiziyordun, bir sayfayı yırtıp diğerine geçiyordun. Hepsini alıp üst üste koydum."

"Tamam. İyi. Yemem gerek. Açlıktan ölüyorum." Kelimenin tam anlamıyla öyleydim.

Jack huzursuz gözlerle etrafına bakındı. Ben Noveen'i alıp karanlık deliğe dalmadan önce ön koridora gelen öğlen sonrası ışığı şimdi epeyce solmuştu. Karanlık değildi -henüz değildi, göğe baktığımda hâlâ mavi olduğunu görebiliyordum- ama artık öğleden sonrasının bitmek üzere olduğu veya tamamen bittiği belliydi.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Beşi çeyrek geçiyor," dedi Wireman. Saatine bakmaya gerek görmedi; bundan da zamanı sürekli kontrol ettiğini anladım. "Günbatımına hâlâ iki saat var. Aşağı yukarı. O halde, bu şeyler sadece karanlıkta ortaya çıkıyorlarsa..."

"Öyle olduğunu sanıyorum. Yeterince zamanımız var ve benim mutlaka yemem lazım. Artık bu harabeden çıkabiliriz. Evle işimiz bitti. Ama bir merdivene ihtiyacımız olabilir."

Wireman kaşlarını kaldırdı, ama bir şey sormadı. Sadece, "Eğer bir merdiven varsa, herhalde ambarda bulunur. Neyse ki, orası zamana karşı iyi dayanmış durumda," dedi.

"Bebek ne olacak?" diye sordu Jack. "Noveen?"

"Onu yine Elizabeth'in kalp-kutusuna yerleştir, yanımıza alalım," dedim. "Elizabeth'in diğer eşyalarıyla birlikte *El Palacio*'da olmayı hak ediyor."

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordu Wireman.

"Göstereceğim, ama önce bir şey var." Belindeki tabancayı gösterdim. "Bu hâlâ dolu, değil mi?"

"Kesinlikle. Yeni şarjör koydum."

"Balıkçık geri gelirse, hâlâ onu vurmanı istiyorum. Her şeyden önemli."

"Neden?"

"Çünkü bu kuş o," dedim. "Perse onu bizi gözlemek için kullanıyor."

II

Harabeye girdiğimiz yoldan çıktığımızda, hava pırıl pırıl aydınlıktı. Gökte tek bir bulut bile yoktu. Güneş körfezin üstünde parlak bir gümüş

gibi yansıyordu. Bir saat kadar sonra bu renk değişip altın gibi olacaktı, ama daha erkendi.

Sarhoşlar Bulvarı'dan geriye ne kalmışsa, üstünde zorlukla yürüdük; Jack piknik sepetini, Wireman ise yiyeceklerin ve resim defterlerinin olduğu torbayı taşıyordu. Resimlerim bendeydi. Deniz yulafları bacaklarımıza sürtünürken, gölgelerimiz arkadaki malikâne harabesine doğru uzamaktaydı. Çok önümüzde bir pelikan bir balık gördü ve bombardıman uçağı gibi dalışa geçti. Balıkçılı görmedik; bahçe jokeyi Charley de karşımıza çıkmadı. Ama patikanın ani bir inişle alçaldığı kum tepesine geldiğimizde başka bir şey gördük.

Perse'yi gördük.

Üç yüz metre açıkta demir atmış, tertemiz yelkenleri katlanmış haldeydi. Dalgaların üstünde bir yandan diğerine doğru sallanırken tıklayan bir duvar saatinin sarkacını andırıyordu. Bulunduğumuz yerden sancak tarafında yazılı adının tamamını okuyabiliyorduk: *Persephone*. Terk edilmiş görünüyordu; öyle olduğuna da emindim... gündüz saatlerinde ölüler ölü kalıyorlardı. Ama Perse ölü değildi. Kötü talihimiz.

"Olur şey değil!" dedi Jack. "Tablolarının birinden fırlamış gibi." Sağ tarafımızda taştan bir bank vardı. Bunun üstüne oturup hayretler içinde gemiye baktı.

"Hayır," dedim. "Ben gerçek halinin resmini yaptım. Senin şimdi gördüğün şey onun gündüzleri giydiği maske."

Wireman, Jack'in gerisinde durup gölgesinden faydalandı. "Bunu Don Pedro'dan da görebilirler mi? Göremezler, değil mi?"

"Belki görenler vardır," dedim. "Ölüme mahkûm hastalar, son zamanlarda ilaçlarını aksatan şizofrenler..." Bunu derken aklıma Tom geldi. "Ama gemi buraya bizim için geldi. Bu gece ona binip Duma Adası'ndan ayrılmamız planlanmış. Yaşayan ölülerin hepsi *Persephone*'de olabilirler,

ama cangılda bazı *şeyler* var. Bazılarını... bahçe jokeyi gibilerini Elizabeth çocukken yaratmış. Perse tekrar uyandığından beri başkaları da ortaya çıkmış." Sustum. Geri kalanını söylemek istemiyordum, ama söyledim. Mecburdum. "Korkarım, bunların bazılarından ben sorumluyum. Her insanın kendi kâbusları vardır."

Ay ışığında havaya uzanan iskelet kollarını düşündüm.

"O halde," dedi Wireman. "Plana göre buradan gemiyle gidiyoruz, öyle mi?"

"Evet."

"Zoraki tayfa mı olacağız? Tıpkı eskiden İngiltere'de yaptıkları gibi."

"Aşağı yukarı."

"Ben yapamam," dedi Jack. "Beni deniz tutar."

Güldüm, yanına oturdum. "Bizim planımızda deniz yolculuğu yok, Jack."

"Güzel."

"Şu tavuğu açıp bana bir but koparabilir misin?"

Jack istediğimi yaptı, ikisinin hayret dolu bakışları arasında bir butu götürdüm, sonra öbürünü yedim. Göğüs kısmını isteyen var mı, diye sorduktan ve hayır, cevabı aldıktan sonra onu da yedim. Yerken aklıma Rhode Island'da cansız yatan kızım geldi. Hiç ara vermeden yemeğe devam ettim. Ilse bunu anlayışla karşılardı. Pam değil, Melinda da değil, ama Ilse? Evet. Beni neyin beklediğinden korkuyordum, ama Perse'nin de korktuğunun farkındaydım. Korkmasaydı, bizi yaklaştırmamak için o kadar büyük çaba göstermezdi. Tersine, bizi gülerek buyur ederdi.

"Zaman boşa geçiyor, *dostum,*" dedi Wireman. "Gün ışığı bitiyor."

"Biliyorum," dedim. "Kızım da sonsuza kadar ölü kalacak. Ben hâlâ çok açım. Tatlı bir şey var mı? Kek, kurabiye?"

Yoktu. Bir Pepsi ve birkaç dilim hıyara razı oldum. Hiç değilse baş ağrım hafifliyordu. Karanlıktayken aklıma giren görüntüler... onca yıldan

beri Noveen'nin paçavra tıkıştırılmış kafasında beklemiş olan görüntüler de giderek zayıflıyordu, ama bunları tazelemek için resimlerim vardı. Elimi pantolonuma sildikten sonra buruş kırış olmuş sayfalarımı kucağıma koydum: cehennemden gelen aile albümü.

"O balıkçıla bakar ol," dedim Wireman'a.

Wireman şöyle bir bakındı, sonra tekrar dalgaların üstünde sallanan gemiye baktı. "Koca Kuş için zıpkın tabancası daha iyi olmaz mı? Ucunda bir tane de gümüş zıpkın olunca?"

"Hayır. O balıkçıl Perse'nin sadece üstüne binmek için kullandığı bir araç, tıpkı bir insanın ata binmesi gibi. Gümüş uçlu bir zıpkını o kuşa harcarsak belki hoşuna bile gider, ama artık Perse'nin hoşuna giden şeyler olmayacak." Acı acı gülümsedim. "O hatunun kariyerinde artık böyle bir şey kalmadı."

III

Taş bankın üstüne üçümüz birlikte oturduk. Üç sözde savaşçı, ikisi ellili yaşlarında, biriyse yirmili yaşlarının başında. Bir yanlarında Meksika Körfezi, diğerinde harabe haline gelmiş bir malikâne. Ayaklarımızın dibinde kırmızı sepet ve çoğu tüketilmiş yiyecek torbası. Onlara bildiklerimi anlatmam için yirmi dakikam olduğunu düşünüyordum, hatta yarım saat, sonra yine de yeterince zaman kalacaktı.

Öyle olacağını umuyordum.

"Elizabeth'in Perse'yle olan ilişkisi benimkinden çok daha yakındı," dedim. "Benimkinden çok daha *yoğun.* Buna nasıl dayanabildiğine şaşıyorum. O porselen bebek eline geçtikten sonra her şeyi gördü; orada olsa da olmasa da. Ve her şeyin resmini yaptı. Ama en kötü resimlerini burasını terk etmeden önce yaktı."

"Kasırga resmi gibilerini mi?" diye sordu Wireman.

"Evet. Sanırım yaptığı resimlerin gücünden korkuyordu, korkmakta da haklıydı. Ama her şeyi görmüştü. Bebek de her şeyi kaydetti. Psişik bir kamera gibi. Ben de Elizabeth'in gördüğü şeylerin çoğunu gördüm ve onun çizdiği şeyleri çizdim. Bunu anlıyor musunuz?"

İkisi de başlarını salladılar.

"Bir zamanlar yol olan bu patikayla başlayın. Gölge Kumsalı'ndan ambara kadar uzayan bir yoldu." İçinde bir merdiven bulmayı umduğum, üstü üzüm asmalarıyla kaplı müştemilatı işaret ettim. "Kaçak içkiyi buraya getirenin Dave Davis olduğunu sanmam, ama herhalde iş arkadaşlarından biriydi ve Florida Suncoast'a büyük miktarlarda kaçak içki Duma Adası yoluyla geliyordu. Gölge Kumsalı'ndan John Eastlake'in ambarına, buradan da ülkenin diğer bölgelerine dağıtılıyordu. Dave Davis'e iyilik olsun diye, en iyi kalitede olanlar Sarasota ve Venice'deki caz kulüplerine gönderilmek üzere burada saklanıyordu."

Wireman önce alçalan güneşe, sonra saatine baktı. "Bu anlattıklarının şimdi içinde bulunduğumuz durumla bir ilgisi var mı, *dostum?* Herhalde vardır."

"Hem de nasıl." Resimlerin arasından vidalı kapağı olan bir fıçı çizimini çıkardım. Bir tarafında yarım daire şeklinde MASA yazıyordu, altında İSKOÇYA. Kötü bir yazıydı, resim bundan çok daha iyi görünüyordu. "Viski, baylar."

Jack MASA ve İSKOÇYA yazılarının arasında insana benzeyen bir figürü işaret etti. Bu figür turuncu renkte çizilmişti ve bir ayağı arkasına doğru kalkmıştı. "Elbise giymiş bu fıstık kim?"

"O gördüğün elbise değil, bir İskoç eteği. Resimdeki adam İskoçyalı."

Wireman kaşlarını kaldırdı. "Bu çizimin için herhangi bir ödül kazanamazsın, *dostum.*"

"Elizabeth, Perse'yi minik bir viski fıçısının içine koydu," diye tahmin yürüttü Jack. "Belki de Elizabeth ve Nan Melda..."

"Hayır, sadece Elizabeth."

"Bu fıçı ne büyüklükteydi?"

Ellerimi yarım metre kadar birbirinden açarak gösterdim.

Jack'in aklı karışmış gibiydi. "Elizabeth porselen figürü fıçının içine soktu ve kapağını vidayla sıkıştırarak kapadı. Ve Perse'yi uykuya boğdu. Bu bana saçma geliyor, patron. Yahu, bu şey Elizabeth'e *seslenmeye* başladığında zaten su altındaydı. Körfezin dibinde!"

"Şimdilik o konuyu bırak." Viski fıçısı resmini yana ayırıp onlara bir sonraki çizimi gösterdim. Nan Melda salondaki telefonu kullanıyordu. Başını yana eğmesinde ve omuzlarının kambur duruşunda bir ürkeklik vardı; sadece bir iki kalem darbesiyle verilmişti, ama 1927 yılında Güneylilerin, acil durumlarda bile olsa zenci hizmetçilerin salon telefonunu kullanmaları hakkında ne düşündüklerini belli ediyordu.

"Biz Adie ve Emery'nin haberi gazetede okuyup geri döndüklerini sanmıştık, ama büyük ihtimalle Atlanta gazeteleri Florida'da iki küçük kızın boğulmasını haber bile yapmamışlardı. Nan Melda ikizlerin kaybolduğuna iyice emin olduktan sonra haber vermek için Eastlake'i, yani, Bey'i telefonla aradı. Sonra da Adie'nin yeni kocasıyla kaldıkları yeri aradı."

Wireman bacağına vurdu. "Adie dadısına nerede kaldığını söylemişti! Tabii, ya!"

"Evet. Yeni evliler hemen o gece bir trene atlamış olmalılar, çünkü ertesi gün hava kararmadan eve varmışlardı."

"O zamana kadar ortanca kızlar da eve dönmüş olmalılar," dedi Jack.

"Evet, bütün aile oradaydı," dedim. "Ve buradaki deniz de..." Elimle, karanlığın çökmesini bekleyen ince gövdeli gemiyi gösterdim. "Küçük teknelerle doluydu. Herkes kızların ölmüş olduklarını bildiği halde, ce-

setleri arama işi en az üç gün sürdü. O sırada John Eastlake büyük kızının ve kocasının nasıl haberdar olduklarını düşünecek halde değildi. O günlerde kaybettiği ikizlerinden başka bir şey düşünemezdi."

"KAYBOLDULAR," diye mırıldandı Wireman gazete manşetini hatırlayarak.

Bir sonraki resmi gösterdim. Heron's Roost'un verandasında duran üç kişi ön kapıya doğru hareket etmiş büyük bir otomobilin arkasından el sallıyorlardı. Etrafta palmiye ve muz ağaçları çizmiştim, ama şimşir yoktu; 1927 yılında şimşir yoktu.

Otomobilin arka penceresinde geriye bakan iki küçük oval şekil vardı. Parmağımla, "Bu Maria ve Hannah," diye gösterdim. "Braden Okulu'na dönüyorlar."

"Biraz duygusuzluk yok mu sence?" diye sordu Jack.

"Bence yok. Çocuklar yetişkinler gibi matem tutmazlar."

"Öyle, herhalde. Ama şaşırdım..."

"Neye şaşırdın?" diye sordum.

"Perse gitmelerine izin vermiş," dedi Jack.

"Aslında izin vermiş değil. Çocuklar sadece Bradenton'a gidiyorlardı."

Wireman parmağını resmin üzerinde tıklattı. "Elizabeth nerede?"

"Her yerde," dedim. "Biz onun gözleriyle bakıyoruz."

IV

"Fazla kalmadı, ama geri kalanları çok kötü."

Onlara bir sonraki resmi gösterdim. Bu da diğerleri gibi aceleyle çizilmişti ve görünen erkek figürünün arkası dönüktü, ama onun Büyük Pembe'de bileğime kelepçe geçiren şeyin canlı hali olduğuna emindim. Ona tepeden bakıyorduk. Jack önce resme sonra da artık çizgi gibi görünen Gölge Kumsalı'na baktı. Sonra bana döndü.

"Burası mı?" diye sordu. "Resim buradan bakılarak mı yapılmış?"

"Evet."

"Bu Emery," dedi Wireman parmağıyla figüre dokunarak. Sesi iyice alçalmış, kaşlarının üstünde ter damlacıkları birikmişti.

"Evet."

"Bu şey senin evine girmişti."

"Evet."

Wireman parmağını kımıldattı. "Bunlar da Tessie ve Laura mı?"

"Evet. Tessie ve Lo-Lo."

"Onlar... ne? Emery'yi aldatarak yanlarına mı çağırdılar? Yunan efsanelerindeki sirenler gibi mi?"

"Evet."

"Bu gerçekten olmuş," dedi Jack, sanki işin ruhuna girmek ister gibi.

"Gerçekten olmuş," dedim. "Perse'nin gücünden hiç kuşkunuz olmasın."

Wireman artık ufuk çizgisine iyice yaklaşmış olan güneşe baktı. Denizdeki yansıması artık o kadar parlak değildi. "O halde, mümkün olduğunca çabuk şu hikâyeyi toparla, *dostum.* Sonra da işimizi yapıp buradan gidelim."

"Zaten anlatacak fazla bir şeyim kalmadı," dedim. Bazıları belirsiz çizgilerden ibaret olan resimleri karıştırdım. "Asıl kahramanımız Nan Melda'ydı, ama biz onun soyadını bile bilmiyoruz."

Onlara yarım kalmış eskizlerden birini gösterdim: Başına sarılı eşarbından belli olan Nan Melda ön holde bir genç kadınla konuşuyor. Noveen de yakında bir masanın üstünde.

"Burada Emery kaybolduktan sonra Adriana'ya onunla ilgili bir masal uyduruyor. Atlanta'ya geri çağrıldığını mı? Ona sürpriz bir düğün hediyesi almak için Tampa'ya gittiğini mi? Bilmiyorum. Adie'yi evde tutabilmek için ya da hiç değilse uzaklaşmaması için bir şeyler uyduruyor."

"Nan Melda onu oyalamaya çalışıyor," dedi Jack.

"Yapabileceği başka bir şey yok." Bulunduğumuz yerle adanın kuzey ucu arasındaki aşırı büyümüş bitkileri ve cangılı gösterdim. Bakımını sağlamak için sürekli fazla mesai yapan bir bahçıvan ordusu olmadan bu bitkilerin burada olması mümkün değildi. "Bu gördüğünüz nebatat 1927 yılında burada yoktu, ama *Elizabeth* buradaydı ve o sırada yetenekleri doruk noktasına çıkmıştı. Adadan çıkan yolu kullanmak isteyen birinin bunu yapması imkânsızdı, sanıyorum. Perse'nin buradan köprüye kadar olan yerde Elizabeth'e neler çizdirip hayata geçirmiş olduğunu Tanrı bilir."

"Sırada Adriana mı olacaktı?" diye sordu Wireman.

"Sonra John. Ardından Maria ve Hannah. Çünkü Perse'nin niyeti hepsini almaktı... belki Elizabeth dışında. Nan Melda, Adie'yi ancak bir gün kadar oyalayabileceğini biliyor olmalıydı. Ama ona gereken de sadece bir gündü."

Onlara bir resim daha gösterdim. Çok daha aceleye getirilmiş olmasına rağmen, sahnede yine havuzun sığ kısmında duran Nan Melda ve Libbit vardı. Noveen havuzun kenarında yere bırakılmış, bir kolu suyun içindeydi. Noveen'in yanındaysa tombul karnı üzerinde yatık durumda, bir yanında yarım daire şeklinde MASA yazılı seramik fıçı vardı.

"Nan Melda, Libbit'e ne yapması gerektiğini anlattı. Ve Libbit'e, bunu yapmasının şart olduğunu söyledi; kafasının içinde ne görürse görsün ya da Perse ona durması için ne kadar haykırırsa haykırsın... çünkü Perse mutlaka haykıracaktı. Yeter ki, Perse ne yaptıklarını anladığında durumu değiştirecek halde olmasın, dedi. Sonra da..." Durdum. Güneş iyice alçalmıştı. Devam etmek zorundaydım, ama artık iyice zorlaşmıştı. Çok, ama çok zordu.

"Ne, *dostum?*" dedi Wireman. "Sonra ne dedi?"

"Kendisinin de haykırabileceğini söyledi. Adie'nin de. Libbit'in babasının da. Ama Libbit durmamalıydı. 'Sakın durma, yavrum,' dedi Mel-

da. 'Sakın durma, yoksa hepsi boşa gider.'" Elim kendiliğinden cebimdeki Venüs Siyah kalemi çıkarıp yüzme havuzunda duran kadın ve kız karalamasının üstüne yazmaya başladı:

sakın durma

Gözlerim sulanıp bulandı. Kalemi yere bırakıp gözlerimi sildim. Bildiğim kadarıyla o kalem hâlâ oradadır.

"Edgar, ya o gümüş uçlu zıpkınlar neydi?" diye sordu Jack. "Onun hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Onlar sihirli zıpkın falan değildi," dedim bitkin bir sesle. "Yıllar sonra edinmiş olmalılar, Eastlake ve Elizabeth Duma Adası'na döndükten sonra. Kim bilir hangisinin fikriydi ve hangisiyse, eminim bunun neden önemli olduğunu da kesin olarak bilmiyordu."

"Ama..." Jack'in yine alnı kırışmıştı. "Eğer 1927'de gümüş zıpkınları yoktuysa... o zaman nasıl..."

"Gümüş zıpkınları yoktu, Jack, ama bol miktarda suları vardı."

"Hâlâ anlayabilmiş değilim. Perse *sudan* geldi. Kendisi zaten suydu." Hâlâ orada mı, diye gemiye baktı. Oradaydı.

"Doğru. Ama havuzda *etkisi kaybolmuştu.* Elizabeth bunu biliyordu, ama nedenini anlamıyordu. Nasıl anlayabilirdi ki? Daha küçük bir çocuktu."

"Hay lanet," dedi Wireman. Alnına bir tokat attı. "Yüzme havuzu. Tatlı su. Havuzda tatlı su vardı, tuzlu su değil."

Parmağımı ona doğru salladım.

Wireman bebeğin yanında seramik fıçının durduğu resme dokundu. "Bu fıçının içi *boştu.* Sonra onu havuz suyuyla mı doldurdular?"

"Hiç şüphem yok." Yüzme havuzu resmini kenara alıp sonrakini gösterdim. Bakış açısı yine bizim oturduğumuz yerdendi. Ufuk çizgisinin üstünde, bir daha asla çizmeyeceğimi ümit ettiğim çürümüş geminin direk-

leri arasından ayın parıltısı görünüyordu. Ve kumsalda, tam suyun kenarındaysa...

"Tanrım, bu korkunç," dedi Wireman. "Doğru dürüst göremediğim halde çok korkunç."

Sağ kolum kaşınıyor, zonkluyordu. *Yanıyordu.* Uzanıp bir daha asla görmemeyi umduğum, ama yine de göreceğimden korktuğum elimle resme dokundum.

"Ben hepimizin adına görebilirim," dedim.

Resim Nasıl Yapılır (XI)

Resim tamamlanana kadar bırakmayın. Bu dediğim sanatın baş kuralı mıdır, bilemem, ben resim öğretmeni değilim, ama sanırım bu sözlerim bu ana kadar size anlattıklarımı özetleyebilir. Yetenek muhteşem bir şeydir, ama işi yarıda bırakanları sevmez. Ve eğer çalışmanız içtense, düşüncenin, anıların ve duyguların birleştiği o büyülü yerden kaynaklanıyorsa, daima bir an gelir, bırakmak istersiniz, kalemi atarsanız gözlerinizin donuklaşacağını, hafızanızın boşalacağını ve acının dineceğini düşünürsünüz. Bunu o gün çizdiğim son resimden biliyorum... kumsalda bütün ailenin olduğu tablo. Sadece bir eskizdi, ama eğer cehennemin haritasını çıkarıyorsanız, bir eskiz bile işinizi görebilir.

Adriana ile başladım.

Bütün gün Emery'yi merak etmekten çıldıracak hale gelmişti; duyguları kocasına karşı müthiş bir öfkeyle, onun için duyduğu endişe arasında gidip geliyordu. Her ne kadar akla yatkın değilse de, bir ara babasının kötü bir şey yapmış olabileceğini bile düşündü; ikizlerin aranması bittikten sonra babası üzüntüsünden kimseyle konuşmuyordu.

Gün battığında ve hâlâ Emery ortada görünmediğinde, Adriana'nın daha da gergin olması beklenir, değil mi? Ama tersine, daha sakinleşmiş, neredeyse neşeli gibi. Nan Melda'ya Emery'nin doğruca eve geleceğine emin olduğunu söylüyor. Bunu iliklerine kadar hissediyor, kafasının içinde küçük bir çan sesi varmış gibi duyuyor. Bu çan, herhalde "kadın içgüdüsü" diye bahsettikleri şey olsa gerek, diyor, evlenene kadar da insan bunun farkında olmazmış. Dadıya bunu da söylüyor.

Nan Melda anlıyormuş gibi başını sallayıp gülümsüyor, ama Adie'yi dikkatle gözlemeyi de bırakmıyor. Onu bütün gün izlemiş. Kızın erkeği artık hepten yok. Bunu ona Libbit söyledi, Melda da ona inanıyor, ama Melda ailenin geri kalanının kurtarılabileceğine de inanıyor... kendisi de kurtarılabilir.

Ama o kadar çok şey Libbit'in kendisine bağlı ki.

Nan Melda diğer bebelerine göz atmak için yukarı gidiyor, merdivenlerden çıkarken sol kolundaki bileziklere dokunuyor. Bu gümüş bilezikler ona annesinden kaldı, Melda her pazar kiliseye giderken bunları takar. Belki de bu yüzden bugün o bilezikleri özel kutusundan çıkarıp bileğine geçirdi ve sallanmasın diye, iyice yukarı doğru itti. Belki kendisini annesine daha yakın hissetmek, annesinin o sessiz gücünden biraz ödünç almak istemişti... kutsal bir şeyle teması olsun diye.

Libbit odasında, resim çiziyor. Ailesini çiziyor. Tabloda Tessie ve Lo-Lo da var. Sekizi birden (Libbit'in gözünde Nan Melda da ailenin bireyi) daha önce onca mutlu zamanlar geçirdikleri, yüzüp kumdan şatolar yaptıkları kumsalda duruyorlar; kâğıt bebekler gibi el ele tutuşmuşlar, yüzlerinden taşan kocaman gülümsemeler. Sanki bütün iradesini kullanarak Libbit onları tekrar hayata ve mutlu günlere geri getirecekmiş gibi.

Nan Melda da neredeyse buna inanacak gibi. Çocuğun çok büyük bir gücü var. Ama, hayatı tekrar yaratmak onun yapabileceği bir şey değil. Hayatı tekrar yaratmak körfezin öbür tarafından gelen şeyin bile gücünün ötesinde. Nan Melda'nın gözü Libbit'in özel kutusuna kayıyor. Gördüğü şey sadece bir zamanlar körfezden gelen porselen kadın figürü, bir zamanlar kırmızı olan soluk pembe cüppesi içinde minik bir kadın, kapüşonun ucundan saçları dökülmüş, alnını gizliyor.

Melda küçük kıza, her şey yolunda mı, diye soruyor. Ancak bu kadarını sormaya cesaret edebiliyor. Kutunun içindeki şeyin uzakları gören bir hayalet gözü varsa, ne kadar dikkatli olursa olsun işe yaramaz.

Libbit, iyi, diyor. Resim yapıyorum, Nan Melda.

Ne yapması gerektiğini unutmuş mu? Nan Melda unutmamış olduğunu umuyor. Şimdi tekrar aşağıya inip Adie'yi kollaması lazım. Çok geçmez, erkeği ona seslenmeye başlar.

Nan Melda bir yanıyla olup bitenlere bir türlü inanamıyor, bir yanıyla da bütün hayatının sanki bu durum için bir hazırlık niteliğinde olduğunu düşünüyor.

Babana seslendiğimi duyabilirsin, *diyor Melda.* Eğer duyarsan hemen gidip havuz kenarında bıraktığın o şeyleri topla. Bütün gece orada bırakırsan çiğ onları mahveder.

Libbit başını kaldırmadan çizmeye devam ediyor. Ama sonra Melda'nın korku içindeki yüreğini rahatlatan bir şey söylüyor. Tamam. Perse'yi götürürüm. Sonra karanlık bile olsa korkmam.

Kimi istersen götür, *diyor Melda,* ama mutlaka Noveen'i oradan al. Hâlâ havuzun kenarında.

Ancak bu kadarını söyleyecek zamanı var, bu kadarını düşünecek cesareti var; çünkü o insanı delip geçen hayalet gözün aklının içinden geçeni bile görebileceğinden korkuyor.

Melda merdivenleri inerken bir kez daha bileziklerine dokunuyor. Her ne kadar küçük porselen kadın teneke kutu içindeyse de, Libbit'in odasında bulunduğu sürece bilezikleri kolunda olduğu için memnun.

Tam arka koridora vardığında mutfağa girmekte olan Adie'nin elbisesinin eteğini görüyor.

Tam zamanı. Bu iş yürüyecek.

Adie'nin peşinden mutfağa gitmeyip ön koridora, Bey'in çalışma odasına koşuyor ve orada çalıştığı yedi yıl içinde ilk kez kapıyı vurmadan içeri dalıyor. Bey kravatını çıkarmış, yakası açık halde masasında oturuyor. Elinde Tessie ve Lo-Lo'nun fotoğrafları var. Hizmetçisinin çat kapı içeri girmesi

onu şaşırtmamış; artık hiçbir şeye şaşırmazmış gibi bir havası var, ama tabii, bu böyle devam etmeyecek.

Ne var, Melda Lou, *diyor.*

Hemen gelmeniz lazım, *diyor Melda.*

Bey yaşlı gözleriyle bön bön bakıyor. Nereye?

Kumsala, *diyor Melda.* Onu da getirin.

Duvarda asılı zıpkın tabancasını gösteriyor, yanında da kısa zıpkınları var. Uçları çelik, gümüş değil, epey de ağır şeyler. Melda bunları sepetin içinde defalarca taşıdığı için iyi biliyor.

Sen neden bahsediyorsun, *diye soruyor Bey.*

Açıklayarak zaman harcayamam, *diyor Melda.* Başka birini daha kaybetmek istemiyorsanız hemen kumsala gelmeniz lazım.

Bey yerinden kalkıyor. Hangi kızı olduğunu sormuyor, zıpkın tabancasına neden gerek olacağını da merak etmiyor. Tabancayı duvardan çektiği gibi, eline de iki tane zıpkın alıp Melda önde, çalışma odasından çıkıyor. Melda'nın Adie'yi son gördüğü yer olan mutfağa geldiklerinde Bey koşmaya başlamış; eteklerini tutarak koşmakta olan Melda geride kalıyor. Melda onun aniden bu kadar enerjik ve hareketli oluşuna şaşırıyor mu? Hayır, çünkü Bey ne kadar büyük bir keder içinde olsa da, burada kötü bir şeyler olduğunu ve giderek daha da kötüleştiğini anlamış.

Arka kapı açık. Akşam rüzgârı içeri dolarken kapıyı da menteşelerinde sallıyor. Güneş batmak üzere. Gölge Kumsalı hâlâ biraz aydınlıktır, ama tepede, Heron's Roost'ta hava artık kararmış. Melda arka verandaya çıktığında Bey'in çoktan kumsala inen patikaya varmış olduğunu görüyor. Sadece gölgesi var. Melda, Libbit oralarda mı, diye bakınıyor, ama tabii, onu görmüyor; Libbit yapması gereken şeyi yapıyorsa, şimdi kalp-kutusu kolunun altında havuzun yolunu tutmuş olmalı.

İçinde bir canavar olan kalp-kutusu.

Bey'in ardından koşup onu patikanın dik bir iniş yaptığı, taş bankın olduğu yerde yakalıyor. Bey orada donmuş kalmış. Batıda, güneş denizin üstünde birazdan kaybolacak turuncu bir çizgi haline gelmiş, ama hâlâ denizin kenarındaki Adie'yi ve onu karşılamak için suyun içinde yürüyen adamı görebileceği kadar aydınlık var.

Emery, *diye bağırıyor Adriana. Sevinçten çıldırmış gibi, sanki kocası bir gündür değil de, bir yıldır kayıpmış gibi.*

Ağzı açık, donmuş gibi duran Bey'in yanında Melda da bağırıyor: Hayır, Ade, ondan uzak dur! *Ama Adie'nin aldırmayacağını da biliyor; nitekim aldırmıyor; Adie kocasına doğru koşuyor.*

Ne... *diyor John Eastlake, hepsi bu kadar.*

Uyuşuk halinden silkinip buraya kadar koşarak gelmişti, ama şimdi yine donup kalmış. Daha ileride, suyun içinden sahile doğru yürüyen iki insan şekli daha gördüğü için mi? Boylarını geçmesi gereken bir derinlikte yürüyebildikleri için mi? Melda öyle olduğunu sanmıyor. Ona göre Bey o sırada, denizden çıkan adamın sular damlayan elleriyle Adie'yi boynundan yakaladığını ve onun sevinç çığlıklarını boğduktan sonra denize sürüklediğini seyrediyor.

Körfezde, dalgaların üstünde Perse'nin gemisinin siyah gövdesi, zamanı dakikalar ve saatlerle değil, yıllar ve yüzyıllarla gösteren bir duvar saatinin sarkacı gibi sallanıyor.

Melda bütün gücüyle parmaklarını Bey'in koluna geçiriyor ve o güne kadar hiçbir beyaz erkekle konuşmadığı tarzda konuşuyor

Yardım etsene, orospu çocuğu, *diyor.* Yoksa herif onu boğacak!

Bey'i sarsarak öne itiyor. Bey kendine gelir gibi olmuş. Melda onun da kendisiyle birlikte gelip gelmediğine bakmıyor, Libbit de aklından çıkmış; düşünebildiği tek şey Adie. O Emery gibi şeyin onu suya sürüklemesine engel olması lazım; ölmüş olan ikiz bebeler yardıma gelmeden Adie'yi kurtarmak zorunda.

Bağırıyor: Bırak onu! Bırak onu!

Melda kumsala inen yokuştan aşağıya uçar gibi koşuyor. Emery, Adie'yi neredeyse beline kadar suyun içine sürüklemiş. Adie artık direniyor, ama bir yandan da boğulmak üzere. Melda onların üstüne doğru atılarak, karısının boğazını sıkmakta olan cesedin üstüne atlıyor. Melda'nın bileziki olan sol kolu değdiği anda Emery'den bir çığlık çıkıyor. Gargara gibi bir ses, sanki boğazının içi su doluymuş gibi. Melda koluna tırnaklarını geçirdiği zaman Emery acı içinde, balık gibi çırpınıyor. Tırnakları kolayca etine geçiyor ama o soluk renkli yaralarından hiç kan çıktığı yok. Cesedin gözleri fıldır fıldır dönüyor, ama ay ışığındaki bir sazanın gözlerinden farksız.

Emery, kolunda ateş saçan şeyle ona saldıran cadıyı alt etmek için Adriana'yı bir yana itiyor.

Adie sızlanıyor, yapma, dadı, yapma, canını yakıyorsun!

Adie, Melda'yı geri çekmek veya en azından onları ayırmak için ileri atılıyor; işte tam o sırada dizlerine kadar suya girmiş olan John Eastlake zıpkın tabancasını ateşliyor. Üç uçlu çatalı olan zıpkın boğazının üst kısmına saplanınca, Adie birden kasılıp kalıyor; zıpkının beş santimi önünde, on santimlik kısmıysa boynunun arkasında, tam kafatasının altında.

John Eastlake acı içinde çığlık atıyor: Adie, hayır! Adie, SENİ VURMAK İSTEMEDİM!

Adie, babasının sesine doğru dönüyor ve inanılmaz bir şekilde ona doğru yürümeye başlıyor; Nan Melda'nın ancak bu kadarını görecek kadar zamanı var. Adie'nin ölü kocası onun ellerinden kurtulmak için debeleniyor, ama Melda'nın onu bırakmaya niyeti yok; bu korkunç yarım hayata son vermek, belki de bu sayede iki bebek hayalet daha fazla yaklaşmadan onları kaçırmayı istiyor. Ve bunu yapabileceğini düşünüyor (düşünebildiği kadarıyla), çünkü yaratığın ıslak yanağında bir yanık izi görmüş ve bunu bileziğinin yaptığını anlıyor.

Gümüş bileziği.

Ceset Emery ona uzanıyor, ağzı belki korku belki de öfkeyle esner gibi açılmış. Arkalarında John Eastlake hiç durmadan kızının adını haykırıyor.

Bunu sen yaptın, *diye tıslıyor Melda, Emery -şey onu tutunca karşı koymuyor.*

Sen ve seni saldırtan cadı, *diyecekti, ama cesedin beyaz elleri tıpkı Adie'ye yaptığı gibi onun da boğazına sarılınca ağzından sadece hırıltılı sesler çıkabiliyor. Ne var ki, bilezikli sol kolu serbest ve bu kolunda büyük bir kuvvet olduğunu hissediyor. Melda sol kolunu geri açıp geniş bir yay çizerek Emery-şey'in kafasına indiriyor.*

Sonuç müthiş. Bu darbeyle yaratığın kafatası içine göçüyor, sanki bu vuruş o sert kafesi şekerlemeye çevirmiş gibi. Ama hâlâ çok sert; Emery'nin keçe gibi saçlarının arasından çıkan bir kemik parçası Melda'nın kolunu epey derince kesiyor ve kanatıyor.

Yanından iki gölge süzülerek geçiyor, biri solundan, biri sağından.

Baba, *diye ağlıyor Lo-Lo yeni edindiği gümüşsü sesiyle.*

Baba, bize yardım et, *diye ağlıyor Tessie.*

Emery-şey artık Melda'yla dalaşmak istemediği için suda bata çıka ondan uzaklaşmaya çalışıyor. Melda kuvvetli sol elinin başparmağını var gücüyle onun sağ gözüne sokunca kurbağa bağırsağına benzer, soğuk bir şey dışarı fırlıyor. Ayaklarının altındaki ters akıntıyla sendelerken dönüyor.

Uzanıp sol eliyle Lo-Lo'yu boynundan yakalayıp geri çekiyor. "Yapamayacaksın!" *diye homurdanırken Lo-Lo şaşkınlık ve acı içinde ağlamaya başlıyor... Melda'nın bildiği kadarıyla hiçbir küçük kızdan öyle bir ağlama sesi çıkamaz.*

John bağırıyor: Melda, yapma!

Boğazından zıpkının ucu çıkan Adie'nin yanında diz çökmüş.

Melda, kızlarımı rahat bırak!

Melda'nın onu dinleyecek zamanı yok, ama bir an Libbit aklına gelmiyor değil... neden Libbit o porselen bebeği hâlâ boğmadı? Yoksa işe yarama-

dı mı? Libbit'in Percy dediği şey bir şekilde ona engel oldu mu? Melda bunun mümkün olduğunu biliyor; Libbit güçlü, ama sonunda o bir çocuk.

Ama bunu düşünecek zaman yok. Diğer ölmemişe, Tessie'ye uzanıyor, ama sağ eli solu gibi değil, onu koruyacak gümüş yok; Tessie hırlayarak dönüyor ve ısırıyor. Melda büyük bir acı duyuyor, ama iki parmağının koptuğunu, üçüncüsünün de yarısının kopup suya düştüğünü fark etmiyor. O kadar adrenalin salgılayınca bunu hissetmiyor.

Tepenin üstünde orak şeklindeki ay cılız ışınıyla bu kâbus gibi sahneyi aydınlatıyor. Tessie tekrar babasına dönmüş, kollarını ona doğru uzatmış.

Baba! Baba, n'olur bize yardım et! Nan Melda çıldırmış!

Melda hiç düşünmüyor. Bir hamlede çocuğun, o güne kadar belki bin defa yıkayıp örmüş olduğu saçlarından yakalıyor.

MELDA, YAPMA, *diye bağırıyor John Eastlake.*

Yere attığı zıpkın tabancasını alıp öldürdüğü kızının yanında diğer zıpkını aradığı sırada başka bir ses duyuluyor. Bu ses Melda'nın arkasından, denizde demir atmış olan gemiden geliyor.

Benim işime karışmayacaktınız, *diyor ses.*

Melda hâlâ Tessie-şeyi saçlarından yakalamış (o şey debelenip tekmeler atıyor, ama Melda'nın aldırdığı yok) halde geri dönüp bakınca, onu kırmızı cüppesi içinde geminin küpeştesine dayanmış halde görüyor. Kapüşonu inmiş, Melda onun insana hiç benzemediğini görüyor; bu bambaşka bir şey, insan hafsalasının alamayacağı bir şey. Ay ışığında görünen yüzü iğrenç ve her şeyi bilen bir yüz.

Denizin içinden iskelet kollar yükselerek onu selamlıyor.

Rüzgâr onun yılan gibi saçlarını savurunca Melda, Perse'nin alnındaki üçüncü gözü görüyor; kendisine baktığını görüyor ve o anda bütün mücadele isteği buhar oluyor.

Ama tam o sırada, o cadı-tanrıçanın kafası, sanki arkasından yaklaşan birinin sesini duymuş gibi aniden geri çevriliyor.

Ne, *diye bağırıyor.*

Sonra da: Hayır! Onu yere bırak! Bırak onu yere! BUNU YAPAMAZSIN!

Ama belli ki, Libbit bunu yapabiliyor -ve yapmış da- çünkü geminin küpeştesine dayanmış olan o şeyin şekli dalgalanmaya ve sıvılaşmaya başlıyor... sonra da ortada ay ışığından başka bir şey kalmıyor. İskelet kollar da yine suyun altına inip kayboluyorlar.

Emery-şey de yok artık -kaybolmuş- ama ikizler terk edilmenin dehşetiyle çığlıklar atıyorlar.

Melda, Bey'e sesleniyor: Artık kurtulduk!

Saçlarından yakaladığı şeyi çeviriyor. Artık yaşayanlara bulaşmak istemez, diye düşünüyor; daha bir süre istemez.

Libbit başardı, *diye bağırıyor.* Libbit...

John Eastlake'den tiz bir çığlık: ÇEK ELLERİNİ KIZLARIMDAN, PİS ZENCİ!

Ve zıpkın tabancasını ikinci kez ateşliyor.

Zıpkının hedefi vurduğunu ve Nan Melda'ya saplandığını görüyor musunuz? Eğer görüyorsanız, resim tamamlanmış demektir.

Çok şükür... resim tamamlandı.

20 – Perse

I

Resim -Edgar Freemantle'nin son şaheseri değil, ondan bir önceki- John Eastlake'i kumsalda kızının cesedi başında diz çökmüş olarak gösteriyor. Orak şeklindeki ay onun tam arkasında yükselmiş. Nan Melda baldırlarına kadar suyun içinde, her iki yanında yüzleri dehşet ve öfkeyle kasılmış iki küçük kız var. Zıpkınlardan birinin sapı kadının memeleri arasından çıkmış; iki eliyle bunu tutarken, kızlarını korumak için o kadar mücadele ettiği adama... ona pis zenci diyerek hayatına son veren adama hayretler içinde bakıyor.

"Eastlake haykırmış," dedim. "Burnundan kan gelene kadar haykırmış. Bir gözünden kan gelene kadar. Böyle bağırırken beyin kanaması geçirmemesi şaşılacak şey."

"Gemide kimse yok," dedi Jack. "En azından bu resimde öyle."

"Doğru. Perse kayboldu. Nan Melda'nın umduğu şey gerçekleşti. Kumsalda olup bitenler o cadının dikkatini dağıtınca Libbit de onun icabına bakabildi. Onu uykusuna boğdu." Nan Melda'nın sol kolunu gösterdim. Zayıf ay ışığının metaldeki yansımasını göstermek için minik bir çapraz çizmiştim. "İçinden bir ses ona annesinin gümüş bileziklerini takmasını söylemişti. Gümüş... tıpkı o mumluk gibi." Wireman'a baktım. "Yani, belki de denklemin iyi yanında gerçekten de bizi kollayan bir şey vardır."

Wireman başını salladıktan sonra güneşi işaret etti. Birkaç dakika sonra ufuk çizgisine değecek, denizde şimdi sarı olan yansıması da altın

rengine dönecekti. "Ama o kötü şeyler oynamak için karanlıkta ortaya çıkıyorlar. Porselen Perse nerede şimdi? Kumsaldaki bu hadiseden sonra ona ne oldu acaba?"

"Eastlake, Nan Melda'yı öldürdükten sonra neler olduğunu *tam* olarak bilmiyorum, ama genel bir fikrim var. Elizabeth... bütün gücünü ortaya koyduğu için tükenip olduğu yere yığılmıştı. Babası onun çığlıklarını duymuş olmalı. Olup bitenler ne kadar korkunç da olsa, hâlâ Heron's Roost'ta canlı bir kızı olduğunu hatırlamıştır herhalde. Hatta, elli kilometre ötede iki kızı daha bulunduğunu bile hatırlamış olabilir. Toparlaması gereken çok şey vardı."

Jack sessizce güneşin artık değmeye başladığı ufuk çizgisini işaret etti.

"Biliyorum, Jack, ama sandığından da çok yaklaştık." Son resmi de alıp en üste koydum. Çok kaba taslak bir çizimdi ama o çok bilmiş sırıtışı tanımamak mümkün değildi. Bu bahçe jokeyi Charley'di. Ayağa kalkıp arkaya bakmaları için yüzlerini körfezden geriye çevirdim. "Onu görebiliyor musunuz?" diye sordum. "Evden çıktığımız sırada ben onu gördüm. Gerçek jokey heykelini kastediyorum, eve gelirken gördüğümüz yansımasını değil."

Baktılar. "Ben görmüyorum," dedi Wireman. "Orada olsaydı, görürdüm herhalde, *dostum*. Tamam, otlar yüksek, ama yine de o kırmızı kepin göze çarpması lazım."

"Tenis kortunun arkasında."

Wireman bu defa oraya baktı, tam hâlâ göremiyorum diyecekken durdu. "Vay canına be," dedi. "Lanet şey baş aşağıya duruyor."

"Evet. Gördüğün şey onun kare şeklindeki demir heykel kaidesi. Charley aradığımız yeri işaretliyor, dostlarım. Ama önce ambara gitmemiz gerek."

II

Her yanı bitkiler ve sarmaşıklarla kaplı müştemilatın içinde bizi nasıl bir şeyin beklediği hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Ta ki, Wireman'ın tabancası patlayana kadar.

Kayarak açılan raylı kapılar vardı, ama bu raylar on yıllardan beri pas içinde kalmıştı. İçerisi karanlıktı ve boğucu bir sıcaklık vardı.

"Bizim burada arayacağımız şey..." diye başladım, ama tam o anda balıkçıl kuş ortaya çıktı; mavi gözleri öfke dolu, uzun boynunu öne çıkarmış, sarı gagasını takırdatıyordu. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz dalışa geçti, hedefinin gözlerim olduğuna emindim. O anda Wireman'ın tabancası kükredi ve kuşun kafası tuzla buz oldu. Gövdesi bana çarptıktan sonra ayaklarımın dibine düştü. Aynı anda kafamın içinde tiz, gümüşsü bir öfke çığlığı duydum.

Bunu duyan yalnız ben değildim. Wireman irkildi. Jack piknik sepetini elinden bırakıp kulaklarını örttü. Sonra ses kayboldu.

"Ölü bir balıkçıl," dedi Wireman, sesi gergin. Tüy yığınını ayaklarımın üstünden itti. "Sakın bunu Balıkları ve Vahşi Hayvanları Koruma Derneği'ne söylemeyin. Bu kuşlardan birini vurmam bana elli bin dolara ve beş yıl hapse mal olur."

"Nereden biliyordun?" diye sordum.

"Ne önemi var? Gördüğüm taktirde vurmamı söylemiştin, değil mi?"

"Ama tabanca elinde hazırdı."

"Annesinin bileziklerini takarken Nan Melda gibi bir önsezi duydum," dedi Wireman. "Evet, bizi de kollayan bir şey var, tamam; fazla irdelemeyelim. Hem kızına olanlardan sonra, bize biraz yardım borcu oluşmuştur. Ama biz de üstümüze düşeni yapmalıyız."

"Bunu yaparken de tabancan hep hazır olsun," dedim.

"Hiç merak etme."

"Jack? O zıpkın tabancasını doldurabilecek misin?"

Bunda da sorun yoktu. Elimizde bir de dolu zıpkın tabancası vardı.

III

Ambarın içi karanlıktı. Gökyüzü hâlâ aydınlık olmasına rağmen çatıdaki çatlakları ve delikleri örten sarmaşıklar içeriye ışık girmesine engel olmaktaydı. Yeşilliklerin arasından sızan ışık insana güven vermeyen bir loşluk oluşturuyordu.

Müştemilatın tam ortasında tekerleksiz bir traktör kalıntısından başka bir şey yoktu. Fenerimizin ışığında malzeme bölmelerinden birinde birkaç alet eskisi ve duvara dayanmış bir merdiven bulduk. Pislik içindeydi ve çok kısaydı. Wireman feneri ona doğru tutarken Jack merdivene çıkmayı denedi. İkinci basamakta zıplayınca tehlikeli bir çatırdama sesi çıktı.

"Bırak üstünde zıplamayı da kapının kenarına götür," dedim. "Bu tramplen değil, alt tarafı bir tahta merdiven."

"Bilmem ki," dedi Jack. "Tahta merdivenler Florida ikliminde pek sağlam kalmaz."

"Dilencilerin seçme hakkı yoktur," dedi Wireman.

Jack yüzünü buruşturarak merdiveni aldı; üstü toz ve ölü böceklerle dolu altı tane basamağı vardı. "Söylemesi kolay. Sen o kilonla bunun üstüne çıkacak değilsin."

"Ben bu takımın nişancısıyım, *evlat,*" dedi Wireman. "Herkes kendi işini yapacak." Sesi gergindi ve çok bitkin görünüyordu. "Seramik fıçılardan geriye kalanlar nerede, Edgar? Çünkü ben hiçbirini görmüyorum."

"Belki arkadadırlar," dedim.

Doğru tahmin etmiştim. Masa Viskisi fıçılarından on tane kadarı müştemilatın en arka kısmındaydı. Sayısından emin olmak zordu, çünkü parçalanmışlardı.

IV

Daha büyükçe beyaz seramik parçalarının arasında küçük yığınlar halinde cam parçacıkları da vardı. Hemen bunların yanında ters çevrilmiş iki tane ahşap el arabası duruyordu. Bunun sol yanında, duvara dayanmış bir balyoz vardı; sapı yosun tutmuş, balyoz kısmıysa pas içindeydi.

"Birisi burada seramik parçalama partisi vermiş," dedi Wireman. "Sence kim olabilir? Emery mi?"

"Mümkün," dedim. "Olabilir."

İlk defa sonunda yoksa Perse bizi alt edecek mi, diye düşünmeye başladım. Gün ışığı biraz kalmıştı, ama umduğumdan ve içimi rahatlatacak kadarından daha azdı. Şimdi de... onun seramik imgesini neyin içinde boğacaktık? Boktan bir su şişesi içinde mi? Bir bakıma fena fikir değildi; şişe plastiktendi ve çevrecilere göre bu lanet şeyler sonsuza kadar yok olmuyorlardı. Ama porselen bebeği şişenin ufak ağzından sokmamız mümkün değildi.

"Peki, yedek planımız nedir?" diye sordu Wireman. "O eski traktörün benzin deposu olmaz mı?"

Perse'yi traktörün benzin deposunda boğmak düşüncesi beni ürpertti. Ama büyük ihtimalle pastan lime lime olmuştu. "Hayır. Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Wireman sesimde paniğe yakın bir şey hissetmiş olmalı ki, hemen kolumu tuttu. "Sakin ol. Bir şey düşünürüz."

"Evet, ama ne?"

"Onu alıp Heron's Roost'a götürürüz, tamam mı? Orada mutlaka bir şey vardır."

Aklıma kasırgaların malikâneyi ne hale getirdiği geldi. Burada kaç tane kırılmamış sıvı kabı bulabilirdik ki? Üstelik karanlığın basmasına ve

Perse'nin üstümüze bir çıkarma birliği göndermesine kırk dakika süremiz kalmışken? Su geçirmez bir kap getirmeyi nasıl unutmuştuk!

"Lanet olsun!" dedim yerdeki cam kırıklarına bir tekme savurarak. "*Lanet!*"

"Sakin ol, *dostum.* Öfke işe yaramaz."

Doğruydu, yaramazdı. Zaten öfkeden köpürmem Perse'nin hoşuna giderdi, değil mi? Burnundan soluyan eski Edgar'ı istediği gibi kullanması çok daha kolaydı. Kendimi toparlamaya çalıştım, ama *ben bunu yapabilirim* mantrası işe yaramıyordu. Ne var ki, başka çarem de yoktu. Peki, kullanacağın bir öfke olmazsa, ne yaparsın? Gerçeği itiraf edersin.

"Pekâlâ," dedim. "Ne yapacağımız hakkında en küçük bir fikrim yok."

"Sakin ol, Edgar," dedi Jack, gülerek. "İşin o kısmı hallolacak."

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

"Bana güven," dedi Jack.

V

Giderek azalan aydınlıkta bahçe jokeyi Charley'in önünde durmuş bakarken, aklıma nedense Dave Van Ronk'un bir blues şarkısından dizeler geliverdi: "*Annem ördek sanıp bir tavuk almış; masanın üstüne yatırıp bacaklarını ayırmış.*" Charley tavuk veya ördek değildi, ama demir bir kaide içindeki ayakları havaya dikilmişti. Kafası yerinde yoktu. Parçalanmıştı, geride kalan parçaları yosun ve sarmaşıklarla örtülü bir tahta kapağın üstüne dökülmüştü.

"Bu nedir acaba, *dostum?*" diye sordu Wireman. "Biliyor musun?"

"Eminim bir sarnıçtır," dedim. "Umarım lağım çukuru değildir."

Wireman başını iki yana salladı. "Aklı başında olmasa bile, Eastlake onları bok çukuruna atmış olamaz. İmkânsız."

Jack bir bana bir de Wireman'a bakıyordu. Yüzü dehşet içindeydi. "Adriana bunun içinde mi? Dadı da mı?"

"Evet," dedim. "Bunu anladığını sanıyordum. Ama en önemlisi, *Perse* de burada. Ve bunun sarnıç olduğuna inanmamın nedeni..."

"Elizabeth o cadının sulu bir mezarda olması için ısrar etmiştir," dedi Wireman. "*Tatlı-sulu bir mezarda.*"

VI

Charley epeyce ağırdı; otların arasındaki deliği örten kapak ise merdivenden de fazla çürümüştü. Doğaldı, çünkü bu tahta kapak merdivenin aksine, havadaki etkin maddelere karşı açıkta durmaktaydı. Giderek koyulaşan gölgelere rağmen, derinliğini bilmediğimiz çukurun başında büyük bir dikkatle çalışıyorduk. Neden sonra jokeyi biraz itebildim, Jack ve Wireman da mavi bacaklarından tutabildiler. En hafifleri ben olduğum için tahta kapağın üstüne çıktım. Ağırlığımın altında önce büküldü, sonra uyarır gibi bir inleme sesi çıktıktan sonra dışarıya ekşimik bir koku boşaldı.

"Çekil üstünden, Edgar!" diye bağırdı Wireman. Aynı anda Jack de, "Tut onu aşağıya düşecek!" diye haykırdı.

Ben delinen kapağın üstünden çekilirken onlar da zor bela Charley'i tuttular. Bir an içeri düşeceğini, ikisini de aşağıya çekeceğinden korktum. Jack ve Wireman sırtüstü yere devrilirlerken bahçe jokeyi de onların üstünde kaldı. Sırıtan suratı ve kırmızı kepi böceklerle doluydu. Birkaç tanesi Jack'in yüzüne düştü, bir tanesi doğruca Wireman'ın ağzının içine girdi. Wireman çığlık çığlığa onu tükürüp ayağa fırladı; tükürmeye devam edip dudaklarını ovuşturdu. Jack de kalkıp onun gömleğinin üstündeki böcekleri süpürdü.

"Su!" diye bağırdı Wireman. "Bana su verin, bir tanesi ağzımın içine girdi, *dilimin* üstünde dolaştığını hissediyorum!"

"Su yok," dedim adamakıllı boşalmış torbanın içinde aranarak. Dizlerimin üstündeydim; kapaktaki deliğin içinden yükselen havayı soluyordum. Yeni açılmış bir mezardan çıkan kokuya benziyordu. Ki, zaten öyleydi. "Pepsi var."

Wireman'a bir kutu Pepsi uzattım. Bir an inanamazmış gibi baktıktan sonra kapağını açıp bir yudum aldı, kahverengi, köpüklü bir tükürük çıkardıktan sonra bir yudum daha alıp tükürdü. Geri kalanını da dört yudumda bitirdi.

Jack'e baktım. "Ne dersin? Yerinden oynatabilir miyiz?"

Jack kapağı inceledi, sonra dizlerinin üstüne çöküp kenarlarına yapışmış sarmaşıkları koparmaya başladı. "Evet. Ama önce bu pisliği temizlememiz gerekiyor."

"Keşke bir manivela kolu getirseydik," dedi Wireman. Hâlâ tükürüyordu. Ona hak verdim.

"Bence işe yaramazdı," dedi Jack. "Tahta çok çürümüş. Yardım etsene, Wireman." Ben de diz çökünce, Jack, "Sen zahmet etme, patron," dedi. "Bu iş iki kolu olanlara göre."

Bu lafı duyunca içimde yine bir öfke kabarması oldu -eski öfkem patlamak üzereydi- elimden geldiğince bastırmaya çalıştım. Onların otları ve sarmaşıkları koparmalarını seyrederken gökteki ışık hızla soluyordu. Kanatları kapalı bir kuş üstümüzden geçti. Baş aşağıya uçuyordu. İnsan böyle bir şey görünce hemen bir akıl hastanesine koşası geliyor. Uzun bir süre kalmak için.

Jack ve Wireman karşılıklı durmuşlar birbirlerine doğru kapağın üstünü temizliyorlardı. "O zıpkın tabancası dolu mu, Jack?" diye sordum.

Jack başını kaldırdı. "Evet. Neden sordun?"

"Çünkü bu yarışmanın galibi fotofinişle belli olacak."

VII

Kapağın bir yanına Jack ve Wireman çöktüler, diğer yanına ben geçtim. Tepemizde gök laciverte dönüşmüş, morlaşmasına az kalmıştı. "Üç deyince," dedi Wireman. "*Bir... iki... ÜÇ!*" Onlar kapağı çekerken ben de tek kolumla vargücümle ittim. Duma'ya geldiğimden beri sol kolum bir hayli kuvvetlenmişti. Bir an kapak bize direndi. Sonra da Wireman ve Jack'e doğru kayarken altında hilal şeklinde bir karanlığı ortaya çıkardı... kara ve davetkâr bir gülümseme gibiydi. Bu karanlık az sonra tam daire biçimini aldı.

Jack ayağa kalktı. Sonra Wireman da kalktı ve böcek var mı, diye ellerine baktı. "Ne hissettiğini biliyorum," dedim. "Ama sana ilaçlama yapacak zamanımız yok."

"Haklısın, ama o bokböceklerinden birini ağzında çiğnemediysen, ne hissettiğimi bilemezsin."

"Ne yapacağımızı söyle, patron," dedi Jack. İçinden hâlâ fena kokular çıkan çukura tedirgin gözlerle bakıyordu.

"Wireman, sen daha önce zıpkın tabancasını ateşlemiştin, değil mi?"

"Evet, hedefe atış talimi yaptım. Bayan Eastlake ile. Çok iyi nişancı olduğumu söylemiş miydim?"

"O halde, sen korumalık yapacaksın. Jack, feneri yaksana."

Jack'in yüzünden bunu yapmayı hiç istemediği belliydi, ama başka seçeneğimiz kalmamıştı... bu iş bitene kadar geri dönüşümüz yoktu. İşi yapamadığımız taktirdeyse, zaten geri dönemeyecektik.

En azından karayoluyla.

Jack feneri yerden alıp açtı ve ışığını deliğin içine tuttu. "Öff, Tanrım," diye mırıldandı.

Gerçekten de duvarları mercan kayalarından oluşan bir sarnıçtı, ama aradan geçen seksen yıl içinde toprakta kayma olmuş ve herhalde en

dibinde bir çatlak oluşunca içerideki bütün su dışarı sızmıştı. Fenerin aydınlığında gördüğümüz şey, üç metre derinliği, iki metreye yakın bir çapı olan bir çukurdu. Dibinde, seksen yıl süren bir beraberlikte birbirlerine dolanmış, üstlerinde çürümüş paçavralar olan iki iskelet vardı. Etrafında böcekler hummalı bir faaliyet içindeydiler. Beyazımsı kurbağalar -küçük oğlanlar- kemiklerin üstünde hopluyorlardı. Bir iskeletin yanında duran bir zıpkın gördüm. İkinci zıpkın hâlâ Nan Melda'nın sararan omurgasında gömülüydü.

Işık birden sallanmaya başladı. Çünkü onu tutan genç adam sallanıyordu.

"Sakın bayılayım deme, Jack!" diye bağırdım. "Bu bir emirdir!"

"İyiyim, patron." Ama hâlâ titreyen eliyle tuttuğu fenerin ardında, gözleri büyümüş, donuklaşmıştı. Yüzü bembeyazdı. "Gerçekten."

"Güzel. Feneri yine çukura tutsana. Biraz sola. Biraz daha... işte tam *oraya.*"

Masa Viskisi fıçılarından biriydi; yosun yığını altında sadece bir tümsek gibi görünüyordu. Beyaz kurbağalardan biri üstüne tünemişti.

Wireman saatine baktı. "Günbatımına... sanırım on beş dakikamız kaldı. Belki birkaç dakika fark edebilir. O halde?..."

"O halde, Jack merdiveni çukura yerleştirir, ben de aşağıya inerim."

"Edgar... dostum... senin sadece bir kolun var."

"Perse benim kızımı aldı. Ilse'yi öldürdü. Bu benim işim, biliyorsun."

"Pekâlâ." Wireman, Jack'e baktı. "Hâlâ su geçirmez kap sorunumuz var."

"Merak etmeyin," dedi Jack. Merdiveni yerden alıp feneri bana uzattı. "Işığı şuraya doğru tut, Edgar. Yapacağım şey için iki elimi de kullanmam gerekiyor."

Jack'in merdiveni emniyetli bir şekilde yerleştirmesi epey sürdü; ayak kısmı Nan Melda'nın uzanmış koluyla (üstü yosunla kaplı gümüş bi-

lezikleri görebiliyordum) Adie'nin bir bacağı arasına oturmuştu. Merdiven kısaydı, en üst basamak toprak seviyesinden yarım metre daha altta kalmıştı. Ama bu sorun değildi; ilk adımımı atarken Jack dengemi sağlamama yardım ederdi. Ona porselen figür için kap ne olacak, diye soracakken vazgeçtim. Bu konuda kendinden çok emindi; ona güvenmeye karar verdim. Zaten, başka bir şey düşünecek zamanımız yoktu.

Kafamın içinde çok hafif, sakin bir ses duydum: *Şimdi durursan, buradan gitmene izin veririm.*

"Asla," dedim.

Wireman hiçbir hayret göstermeden bana baktı. "Demek, sen de işittin, ha?"

VIII

Karnımı merdivene dayayıp vücudumu geriye doğru sarkıtırken Jack omuzlarımdan tuttu. Elinde zıpkın tabancası, kemerinde üç tane gümüş uçlu zıpkınla Wireman da onun yanında durmaktaydı. Feneri yere bırakmışlardı; yolunmuş otların ve sarmaşıkların arasından parlak bir ışık yayıyordu.

Sarnıçtan çıkan koku dayanılır gibi değildi; kaval kemiğimde hissettiğim bir gıdıklanma hızla bacağımın üstüne doğru tırmandı. Pantolon paçalarını botlarımın içine sokmalıydım, ama tekrar yukarı çıkıp bunu yapacak zaman yoktu.

"Ayağın basamağa değdi mi?" diye sordu Jack. "Oraya gelebildin mi?"

"Hayır, daha..." derken ayağım en üstteki basamağa temas etti. "Tamam. Tut beni."

"Merak etme, tutuyorum."

Aşağıya inersen seni öldürürüm.

"Dene de görelim," dedim. "Seni haklamaya geliyorum, pis cadı, elinden geleni ardına koyma."

Jack'in omuzlarımı tutan ellerinin kasıldığını hissettim. "Patron, devam etmek istediğine..."

"Eminim. Sen tutmaya devam et."

Merdivenin altı tane basamağı vardı. Üçüncüsüne inene kadar Jack beni tutabildi. Bana feneri uzattı. "İstemem. Sen ışığı benim önüme tut."

"Işık için değil, onun için kullanacaksın."

Bir an yine anlamadım.

"Baş tarafını gevşet. Pilleri çıkar. Perse'yi onun içine sok. Suyu sana uzatırım."

Wireman neşesiz bir kahkaha attı. "Bunu beğendim, işte." Sonra eğilip bana seslendi. "Hadi, bakalım. Boğ artık şu cadıyı, onunla işimiz bitsin."

IX

Dördüncü basamak kırıldı. Merdiven sallanınca, çotuğumla gövdem arasına sıkıştırdığım fenerle birlikte yere düştüm. Kafam mercan tümseklerinden birine çarptı ve yıldızları gördüm. Kendimi kemiklerden oluşan dikenli bir yatağa serilmiş, Adriana Eastlake Paulson'un ebediyen sırıtan yüzüyle burun buruna buldum. Yosunlu dişleri arasından çıkan bir kurbağa üstüme atladı, onu fenerin sapıyla savuşturdum.

"Edgar!" diye bağırdı Wireman, ardından Jack'in sesini duydum. "Patron, iyi misin?"

Kafam kanıyordu; yüzüme ılık ılık akışını hissettim, ama iyiydim, herhalde. Çok daha kötüsünü yaşamış biri olarak, fena sayılmazdım. Merdiven de bir basamak eksiğiyle yerinde duruyordu. Sağ tarafıma bakınca, bulmak için onca çile çektiğimiz Masa Viskisi fıçısını gördüm. Şimdi üstünde iki

kurbağa vardı. Benim baktığımı gördüler ve ikisi birden üstüme atladılar. Perse onların da, Elizabeth'in koca oğlanı gibi dişleri olmasını çok isterdi, eminim. O güzel günleri geride kalmıştı.

"İyiyim," dedim, kurbağaları savuşturarak. Doğrulurken altımda kemikler kırılıyordu... ama, hayır, çok eski ve nemli olduğu için sadece bükülüyorlardı. "Suyu gönder. Torbayı aşağıya bırakabilirsin, yeter ki, kafama düşürme."

Nan Melda'ya baktım.

Gümüş bileziklerini alacağım, dedim ona, ama bu hırsızlık sayılmaz. Eğer yakında bir yerdeysen ve ne yaptığımı görebiliyorsan, umarım bunu bir paylaşma olarak düşünürsün. Bir çeşit, nöbet devir işlemi.

Bilezikleri onun iskelet kolundan çıkarıp kendi sol bileğime taktım, sonra kolumu yukarı kaldırıp dayandıkları noktaya kadar kaymalarını sağladım. Tepemde Jack başını içeri sarkıtmıştı. "Dikkat, Edgar, geliyor."

Torba aşağıya düştü. Kırık kemiklerden biri plastik şişeyi delince içinden su akmaya başladı. Korku ve öfke içinde bağırarak torbanın içine baktım. Neyse ki, şişelerden sadece biri delinmişti. Diğer ikisi hâlâ sağlamdı. Üstü yosun kaplı seramik fıçıya döndüm, elimi altındaki çamura sokup yerinden çıkarmaya çalıştım. Önce kımıldatamadım, ama bunun içindeki şey kızımı öldürmüştü; mutlaka onu oradan çıkaracaktım. Neden sonra yerinden kurtuldu ve üstüme doğru yuvarlandı; o sırada öbür tarafındaki duvardan kocaman bir mercan kayası kaydı ve sarnıcın çamurlu zeminine düştü.

Işığı fıçıya doğru tuttum. Duvardaki tarafında çok ince bir yosun tabakası vardı ve İskoçyalının resmi görülüyordu. Fıçının kıvrımlı kenarında uzun bir çatlak olduğunu da gördüm. Duvardan kopan bir kaya parçası fıçıyı çatlatmıştı. Libbit'in 1927 yılında havuz suyuyla doldurduğu fıçı o günden beri su sızdırmıştı ve şimdi neredeyse kupkuruydu.

Fıçının içinde bir şeyin takırdadığını duydum.

Eğer durmazsan seni öldürürüm, ama dediğimi yaparsan gitmene izin veririm. Sana da arkadaşlarına da.

Sırıtmakta olduğumu fark ettim. Boğazına sarıldığım zaman Pam de böyle bir sırıtma mı görmüştü? Elbette, görmüştü. "Kızımı öldürmeyecektin."

Hemen durmazsan, öbürünü de öldürürüm.

Wireman'ın çaresizlik içindeki sesini işittim. "*Dostum,* Venüs yıldızı ortaya çıktı. Bunu kötü bir işaret olarak görüyorum."

Sırtım ıslak duvara dayalı oturuyordum, mercan çıkıntıları sırtıma ve yanıma batıyordu. Hareketlerim kısıtlıydı. Kalçam zonkluyordu; henüz çığlıklar atmaya başlamamıştı, ama yakında başlardı. Bu koşullarda o merdivenden tekrar nasıl çıkacağımı bilmiyordum, ama o anda bunu dert etmeyecek kadar öfke içindeydim.

"Özür dilerim, Bayan Kurabiye," dedim Adie'ye ve fenerin sapını kemikli ağzına soktum. Sonra fıçıyı iki elimin arasına aldım... çünkü artık iki elim de vardı. Etrafındaki kemikleri ve çamuru iterek sağlam bacağımı büktüm. Fıçıyı fenerin tozlu ışığına doğru kaldırdıktan sonra kaldırdığım dizimin üstüne çarptım. Yine çatlayıp içinden biraz su çıktı, ama kırılmadı.

İçinde Perse çığlıklar atıyordu; burnum kanamaya başladı. Fenerde çıkan ışık da değişti. *Kırmızı* oldu. O kızıl ışık içinde Nan Melda ve Adie'nin kuru kafaları bana sırıtarak bakıyorlardı. Kendi rızamla içine girdiğim bu pis çukurun yosun kaplı duvarlarına baktım ve başka yüzler gördüm: Pam'in yüzünü... Ilse'nin başına tabanca kabzasını indirirken Mary Ire'ın öfkeyle buruşmuş yüzünü... kalp krizi başladığı anda Kamen'in hayret dolu yüzünü... yüz yirmi kilometre hızla otomobilini betona doğru süren Tom'u.

Hepsinden kötüsü, *köpeciğimi öldürdün,* diye ağlayan Monica Goldstein'ı gördüm.

"Edgar, ne oluyor orada?" Jack'in sesi sanki bin kilometre uzaktan geliyordu.

O halde beni cebine sok, birlikte gidelim, dedi Perse. *Birlikte senin gerçek öbür hayatına yelken açalım, dünyanın bütün şehirleri ayaklarına kapansın. Çok uzun yaşarsın -bunu sağlayabilirim- ve çağının en büyük ressamı olursun. Seni Goya ile aynı kefeye koyarlar. Leonardo'yla bir tutarlar.*

"Edgar?" Wireman'ın sesinde panik vardı. "Kumsaldan buraya doğru gelenler var. Seslerini duyuyorum. Bu çok kötü, *dostum.*"

Onlara ihtiyacın yok. İhtiyacımız yok. Onlar ne ki... sadece senin tayfaların.

Sadece senin tayfaların. Bunu duyunca kızıl öfke başımdan aşağıya boşaldı. Sağ elim tekrar kaybolmak üzereydi. Ama tamamen kaybolmadan ve hâlâ o çatlak fıçıyı kavrayabiliyorken...

"Bunu arkadaşının kıçına sok, aptal cadı," dedim ve fıçıyı yine dizimin üstünde kaldırdım. "Arkadaşına sok." Bütün gücümle indirdim. Canım yandı, ama korktuğum kadar değildi.

Fıçı kırılmadı; zaten çatlak olduğu için patlayıp tuzla buz oldu, içinde kalan az miktardaki su üstüme saçılırken küçük bir porselen figür dışarı fırladı: kapüşonlu cüppesi içinde bir kadın. Cüppenin kenarlarıyla boynunu örten elleri aslında el değil, pençeydi. Yukarı kaldırdım. İnceleyecek zamanım yoktu -adamlarının yaklaşmakta olduğuna emindim- Jack ve Wireman'a saldıracaklardı, ama o bir anlık bakışım sonucu Perse'nin olağanüstü güzel olduğunu anladım. Pençeleri ve kapüşonun altında gözüken üçüncü gözü bir yana bırakılırsa, çok güzel bir figürdü. Çok zarif ve kırılgandı, neredeyse saydam gibiydi. Ama elimin içinde ezmeyi deneyince, sanki çelikten bir şeyi ezmeye çalışmış gibi oldum.

"*Edgar!*" diye haykırdı Jack.

"Onları yaklaştırmayın!" diye bağırdım. "Yaklaştırmayın!"

Pcrse'yi gömleğimin göğüs cebine soktum ve hemen vücuduma iğrenç bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Ve bir titreşim. Hayalet kolum yine yok olmuştu, ben de çotuğumla gövdem arasına bir su şişesini sıkıştırıp şişenin kapağını açtım. Bu çok zaman alan işlemi aynı savsaklıkla ikinci şişeyle de yaptım.

Tepemde Wireman'ın, neredeyse titremiyor denecek sesiyle bağırdığını duydum. "Yaklaşmayın! Bunun ucunda gümüş var! Kullanırım!"

Gelen karşılık sarnıcın dibinden bile net bir şekilde anlaşılıyordu. "*Üçümüzü birden vuracak kadar hızlı doldurabilir misin?*"

"Hayır, Emery," dedi Wireman. Sanki bir çocukla konuşur gibiydi; önce yumuşak bir tonda başladı, sonra sertleşti. O anda Wireman'a büyük bir hayranlık duydum. "Seni vurmam bana yeter."

Şimdi işin zor kısmı, en korkunç kısmı vardı.

Fenerin tepesini açmaya başladım. Kapağı ikinci çevirişimde ışık söndü ve zifiri karanlıkta kaldım. İçindeki pilleri attıktan sonra ilk şişeyi tutmaya çalıştım. Parmaklarımın arasına yerleştirdikten sonra, hiç göremeden, sadece el yordamıyla fenerin içine boşalttım. Ne kadar su alabileceğini bilmiyordum, bir şişeyle ağzına kadar doldurabileceğimi sanmıştım. Yanılmışım. Tam ikinci şişeyi almaya çalışırken, Duma Adası'na gece tam olarak inmiş olmalıydı, çünkü cebimdeki porselen figür birden hayata geçti.

X

Ne zaman sarnıçta yaşadığım o son çılgınca anlar gerçek miydi, diye kuşkuya düşsem, göğsümün sol yanındaki beyaz yara izlerine bakmam ye-

tiyor. Beni çıplak gören birisi bunu fark etmeyebilir, çünkü geçirdiğim kazadan sonra zaten yara izleriyle bir yol haritasına dönmüştüm ve bu küçük beyaz iz demeti diğer büyük olanların yanında kayboluyor. Ama bu izler yaşayan bir porselen bebeğin dişlerinden kaldı. Gömleğimden başlayıp derimi ve altındaki kası çiğneyen bir bebek.

Kalbime kadar çiğnemek isteyen bir bebek.

XI

Az kalsın elimdeki ikinci şişeyi yere düşürecektim. Nedeni şaşkınlıktı, ama epey de canım yanmıştı; acıyla bağırdım. Isırılan yerden çıkan kan karnıma doğru akıyordu. Perse cebimin içinde *debeleniyor,* dişlerini göğsüme geçirmiş, daha da derine girmek için etimi *oyuyordu.* Onu üstümden söküp çıkarırken, gömleğimden ve etimden de iri bir parça kopardım. Porselen figür artık elime pürüzsüz ve serin gelmiyordu. Ateş gibi ısınmıştı ve avucumun içinde kıvranıyordu.

"*Hadi gelsene!*" diye bağırdı yukarıda Wireman. "*Gelsene, sıkıyor mu?*"

Perse iğne gibi sivri porselen dişlerini başparmağımla işaret parmağım arasındaki etli bölgeye geçirdi. Ulur gibi bir ses çıkardım. Bütün öfkeme ve kararlılığıma rağmen, o anda belki elimden kurtulabilirdi, ama Nan Melda'nın bilezikleri bileğime doğru kayınca, onun büzülerek geri çekilip avucumun gerisine kaçtığını hissettim. Bir bacağı iki parmağımın arasından dışarı sarkıyordu. Parmaklarımı sıkıp onu iyice kıpırdayamaz hale getirdim. Perse'nin hareketleri durgunlaşmaya başladı. O karanlıkta bileziklerin ona temas ettiğini göremiyordum, ama öyle olduğuna emindim.

Yukarıda, zıpkın tabancasındaki hava basıncının boşaldığını ve hemen ardından beynimi deler gibi çıkan bir feryat duydum. Derken, Wireman'ın sesi: "*Arkama geç,* Jack! Bir tanesini sen al..." Sonra sadece arka-

daşlarımın boğuk feryatlarıyla, çoktan ölmüş olan iki çocuğun öfke dolu, insana benzemeyen kahkahaları duyuldu.

Fenerin gövdesini dizlerimin arasına sıkıştırmıştım. O karanlıkta, özellikle tek kolu olan bir adam için bu işi yaparken bin bir tane terslik çıkabileceğini biliyordum. Bir kerede doğru yapmak zorundaydım. Böyle koşullar altındayken en iyisi, hiç tereddüt etmemektir.

Hayır! Dur! Yapma! Sakın onu...

Bebeği fenerin içine bıraktım ve hemen bir sonuç geldi: yukarıda, çocukların öfkeli kahkahaları yerini hayret ve dehşet dolu çığlıklara bıraktı. Sonra Jack'in sesini duydum. Aklını kaçırmış gibi bağırıyordu, ama o güne kadar duymuş olduğum hiçbir ses beni o kadar mutlu etmedi.

"*Hadi kaçın bakalım! Yoksa, o boklu geminiz sizi burada bırakıp gider!*"

Şimdi hassas bir sorunla karşı karşıyaydım. Var olan tek elimle feneri tutuyordum ve Perse de onun içindeydi... kapak yakınımda bir yerde olmalıydı, ama onu göremiyordum. Başka elim olmadığı için de yeri yoklayarak onu bulamazdım.

"Wireman!" diye seslendim. "Wireman, orada mısınız?"

İçime korku tohumlarını ekecek kadar bir süre geçtikten sonra cevap geldi: "Evet, dostum. Hâlâ buradayız."

"İyi misiniz?"

"Bir tanesi beni tırmaladı, bunu hemen dezenfekte etmem lazım, ama onun dışında ikimiz de iyiyiz."

"Jack, buraya inebilir misin? Yardıma ihtiyacım var." Sonra da o kemik yığını içinde oturmuş, Hürriyet Abidesi gibi feneri havada tutarken katıla katıla gülmeye başladım.

Bazı şeylere ancak gülünür.

XII

Gözlerim, Jack'in merdivenden aşağıya indiğini seçebilecek kadar karanlığa alışmıştı. Fenerin gövdesi elimde titriyordu... zayıf bir titreşimdi, ama vardı. Gözümün önüne dar bir çelik hazne içinde boğulan bir kadın geldi; hemen bu görüntüyü kafamdan kovdum. Ilse'nin başına gelen şeye benziyordu, ama hapsettiğim canavarın Ilse'yle hiçbir benzerliği yoktu.

"Bir basamak eksik," dedim. "Burada ölmek istemiyorsan, çok dikkatli olman lazım."

"Bu gece ölemem," dedi Jack ona hiç yakıştırmadığım titrek bir sesle. "Yarın sevgilimle randevum var."

"Tebrikler."

"Teşekkür..."

Jack ayağını olmayan basamağa basmak istedi. Merdiven yerinden oynadı. Bir an üstüme düşerek, havada tuttuğum feneri devireceğini sandım. İçindeki su dökülecek, Perse dışarı fırlayacaktı ve o ana kadar yaptığımız her şey boşuna olacaktı.

"*Ne oluyor?*" diye seslendi yukarıdan Wireman. "*Ne oluyor orada be?*"

Jack şans eseri elinin altında bulduğu bir çıkıntıya tutunarak, sırtını duvaya dayadı. Bir bacağını sağlam basamağa uzattığını gördüğüm anda bir yırtılma sesi geldi. "Öf be," diye fısıldadı. "Öf be, bu neydi böyle!"

"*Ne oluyor orada?*" diye kükrer gibi bağırdı Wireman.

"Jack Cantori pantolonunun poposunu yırttı," dedim. "Artık sus biraz. Jack, çok yaklaştın. Perse fenerin içinde, ama tek elim olduğu için kapağını yerden alamıyorum. Buraya inip onu bulman gerekiyor. Üstüme basman sorun değil, yeter ki, fenere çarpıp devirme. Tamam mı?"

"Tamam. Edgar... az kalsın kıçüstü düşecektim."

"Evet. Şimdi ağır ağır in aşağıya."

Jack inerken önce baldırıma bastı -canım yandı- sonra da boş su şişelerinden birine basıp onu çatırdattı. Bastığı şeyden ıslak bir pat sesi çıktı.

"Edgar, *bu* neydi?" Ağlayacak gibiydi. "Ne..."

"Önemli değil." Bunun Adie'nin kafatası olduğuna emindim. Kalçasıyla fenere çarptı. Bileğime doğru soğuk su döküldü. Metal gövde içinde bir şeyin döndüğünü hissettim. Aynı anda da kafamın içinde siyah-yeşil bir göz... denizin hiç ışık görmeyen derinliğindeki gibi karanlık yeşil bir göz de döndü. En gizli düşüncelerime, öfkenin kabarıp cinayete kadar gittiği noktaya baktı. Ve göreceğini gördü... sonra da bunu ısırdı. Tıpkı bir kadının bir eriği ısırması gibi. Bu duyguyu hiç unutmayacağım.

"Dikkat et, Jack... çok yakındasın. Mümkün olduğunca dikkat et."

"Kafayı yiyeceğim, patron. Klostrofobim var."

"Derin bir nefes al. Bunu yapabilirsin. Birazdan dışarı çıkacağız. Kibritin var mı?"

Yoktu. Jack bir oturuşta altı şişe birayı devirebiliyordu, ama ciğerlerine duman sokmuyordu. Böylece kâbus gibi geçen uzun dakikalar başladı... Wireman hepsi dört dakikaydı, diyor, ama bana en az otuz dakika gibi gelmişti. Bu süre içinde Jack dizlerinin üstüne çöküp elleriyle yeri yokladı, kalktı, sonra tekrar diz çöktü, ellerini zeminde gezdirdi. Kolum çok yorulmuş, elim uyuşmaya başlamıştı. Göğsümdeki ısırık yaraları bir türlü pıhtılaşmadığı için kanamaya devam ediyordu. Ama en kötüsü elimdi. Hiçbir şey hissetmiyordum, çok geçmeden elimde bir şey tutmadığımı sandım, çünkü hem feneri göremiyordum hem de elime değdiği hissini kaybetmiştim. Elimde bir ağırlık olduğu hissi kaslarımın yorgunluğu tarafından yutulmuştu. Hâlâ elimde mi, diye anlamak için içimden fenerin metal gövdesini duvara vurmak geldi, ama bunu yaparsam elimden düşürme tehlikesi vardı. Kapak o kemik yığını içinde kaybolmuş olmalıydı; Jack ışık olmadan onu hiç bulamayacak diye korkuyordum.

"Ne oluyor?" diye sordu Wireman.

"Bitiyor!" diye seslendim ona. Kafamdan akan kan sol gözüme kaçtı ve yaktı; gözümü kırpıştırdım. Aklıma Ilse'yi getirmeye çalıştım, ama dehşet içinde onun yüzünü hatırlayamadığımı fark ettim. "Bir enbel çıktı, iş ozadı, hallediyoruz."

"Ne?"

"Engel çıktı, iş uzadı! Sağır mısın, Wireman?"

Fenerin gövdesi eğik mi duruyordu? Öyle olmasından korktum. Belki elime su akıyordu, ama uyuşmuş olduğu için hissetmiyor olabilirdim. Ama fener eğri durmadığı halde ben onu düzeltmeye kalkarsam daha beter ederdim.

Eğer içindeki su bitiyorsa, birkaç saniye sonra Perse'nin başı su üstüne çıkacak. O zaman da her şey biter. Bunu biliyorsun, değil mi?

Biliyordum. Zifiri karanlıkta, herhangi bir şey yapmaya korkarak kolum havada oturmaya devam ettim. Bir yandan da kanım akıyordu. Zaman kavramım kalmamış, hafızam hayalet olmuştu.

"İşte burada," dedi Jack neden sonra. "Birinin kaburgaları arasına sıkışmış. "Dur bakayım... aldım."

"Tanrı'ya şükür," dedim. "Çok şükür." Bükülmüş bacaklarımın arasına bir dizini sokmuş olan Jack'in siluetini görebiliyordum. Feneri ona doğru uzattım. "Kapağını takıp sıkıştır. Ama yavaş ol, çünkü artık bunu düz tutamıyorum."

"Neyse ki, benim iki elim var," dedi Jack. Bir eliyle benim elimi kavrayarak içi su dolu fenerin düz durmasını sağladıktan sonra kapağı takıp sıkıştırmaya başladı. Bir ara durup bana neden ağladığımı sordu.

"Rahatladım," dedim. "Hadi, sen bitir işini. Çabuk ol."

Kapak takıldıktan sonra feneri ondan aldım. İçinde pillerin olduğu zamanki kadar ağır değildi, ama önemi yoktu. Benim için önemli olan şey

kapağın sımsıkı kapanmış olmasıydı. Jack'e, yukarı çıktığında bir de Wireman'a kontrol ettirmesini söyledim.

"Tamam," dedi.

"Aman, çıkarken başka basamak kırmayasın. Bana hepsi gerekli."

"Kırık basamağı geçtikten sonra seni yukarı çekeriz, Edgar."

"Tamam, ben de pantolonunun poposunu yırttığını kimseye söylemem."

Jack buna gülebildi. Onun siluet halindeki vücudunu merdivenden çıkarken seyrettim. Kırık basamağı geçmek için büyük bir adım atışını gördüm. Bir an içime bir kuşku düştü, ardından da aklımda korkunç bir görüntü belirdi: minik porselen eller fenerin kapağını açıyor... evet, tatlı suyun Perse'yi felç ettiğini bildiğim halde bunu düşündüm. Ama Jack'ten çığlık sesi gelmediği gibi, tepetaklak aşağıya da yuvarlanmadı ve bu korkulu an da geçti. Tepemde daha parlak bir siyahlık vardı. Jack dışarı çıktı.

O çıktıktan sonra Wireman bana seslendi. "Şimdi sıra sende, *dostum.*"

"Bir dakika sonra," dedim. "Kız arkadaşların gittiler mi?"

"Kaçtılar. Liman izinleri bitmişti, herhalde."

"Ya Emery?"

"Onu kendi gözlerinle görmen gerek. Hadi, gel artık."

"Bir dakika sonra," diye tekrarladım.

Başımı tekrar yosun ve çamur kaplı mercan kayasına yasladım, gözlerimi kapatıp elimi uzattım. Pürüzsüz ve yuvarlak bir şeye temas edene kadar arandım. Sonra parmaklarım göz çukurundan başka bir şey olamayacak iki deliğe girdi. Jack'in ezip parçaladığı kafatasının Adriana'nın olduğunu bildiğim için...

Adanın bu ucunda her şey yoluna giriyor, dedim Nan Melda'ya. *Burası düzgün bir mezar değil, ama yakında burada kalmak zorunda kalmayacaksın, sevgilim.*

"Bileziklerin bende kalabilir mi? Onları yine kullanmak zorunda kalabilirim."

Evet, karşıma başka bir şeyin çıkacağından korkuyordum.

"Edgar?" Wireman'ın sesi endişeliydi. "Kimle konuşuyorsun?"

"Perse'yi gerçekten durduran kişiyle," dedim.

Ve Perse'yi gerçekten durduran kişi bana bileziklerini geri istediğini söylemediği için, onları bileğimde bıraktım ve sancılı bir iş olan ayağa kalkma çalışmasına başladım. Ayağımın dibinde kemikler ve seramik parçaları çıtırdıyordu. Sağlam olan sol dizim şişmiş, yırtılan pantolonumu germişti. Başım zonkluyordu, göğsümün içinde sanki bir yangın vardı. Merdiven bana bin metre yüksekmiş gibi göründü, ama sarnıcın kenarında beni yukarı çekmek için bekleyen Wireman ve Jack'i görebiliyordum... yeter ki, beni tutabilecekleri yere kadar çıkabileyim.

Bu gece yarım ay var; bu çukurdan çıkana kadar onu göremeyeceğim, diye geçti aklımdan.

Harekete geçtim.

XIII

Ay ışığı adanın güney ucunu kaplayan cangılın üstünde parlarken, John Eastlake'in harabe halindeki malikânesinin de doğu tarafını aydınlatıyordu. Bir zamanlar hizmetçisi ve altı kızıyla birlikte mutlu bir hayat sürdükleri malikâne. Bu mutlulukları Libbit'in at arabasından düşüp her şey değişene kadar sürmüş olmalıydı.

Ay ışığı yerde, Wireman ve Jack'in yolmuş olduğu otlarla sarmaşıkların üstünde yatan, mercan kabukları kaplı iskeleti de aydınlatmaktaydı. Emery Paulson'dan geri kalanlara baktım.

Jack aniden ıslak bir rüzgâra kapılmış gibi ürperdi.

Wireman eğilip yerdeki ince kemik kolu eline aldı. Kol o anda kırılıp üç parçaya ayrılırken hiç ses çıkmadı. Emery Paulson denizin içinde çok uzun bir süre kalmıştı. Kaburgalarının arasından bir zıpkın sapı çıkıyordu. Wireman bunun ucunu topraktan sökmek için uğraşmak zorunda kaldı.

"Zıpkın tabancası boşken o cehennem ikizleriyle nasıl başa çıktın?" diye sordum.

Wireman zıpkını elinde hançer gibi tuttu.

"Evet, ya," dedi Jack. "Ben de onun belinden bir tane çekip aynı şeyi yaptım. Mücadele uzun sürseydi ne kadar dayanabilirdik, bilmiyorum, çünkü o kızlar kuduz köpek gibiydiler."

Wireman, Emery'nin göğsünden çıkardığı zıpkını yine beline taktı. "Uzun süre dedin de, yeni bebeğin için yeni bir muhafaza kabı bulmalıyız. Ne dersin, Edgar?"

Wireman haklıydı. Perse'nin önümüzdeki seksen yılı bir el fenerinin içinde geçirebileceğini düşünemiyordum. Daha şimdiden pil haznesiyle üst kısım arasındaki dilimin çok ince oluşu beni endişelendirmeye başlamıştı. Ve sarnıç duvarından kopup viski fıçısını çatlatan kaya parçası: bu tesadüfen mi olmuştu... yoksa, yıllarca sabreden bir zihin gücünün maddeye karşı üstün gelişi miydi? Sivriltilmiş bir kaşık sapıyla hücre duvarını kazıyarak kaçmanın Perse versiyonu muydu?

Ama yine de el feneri görevini yapmıştı. Jack Cantori'nin pratik zekâsı sağ olsun. Hayır, Jack sağ olsun.

"Sarasota'da tanıdığım bir gümüşçü var," dedi Wireman. "Meksikalıdır. Bayan Eastlake birkaç kez onun dükkânında alışveriş yapmıştı. Ona, el fenerini içine alabilecek büyüklükte su geçirmez bir tüp yaptırabilirim. Bu da hepimizi sigorta altına alır. Epey pahalıya patlar, ama ne olacak? Birkaç formalite aşıldıktan sonra çok zengin bir adam olacağım. Talih yüzüme güldü, *dostum.*"

"*Piyango vurdu,*" dedim.

"*Evet, o lanet piyango.* Hadi, Jack, Emery'yi sarnıca yuvarlayalım."

Jack yüzünü buruşturdu. "Peki, ama... gerçekten, ona dokunmak istemiyorum."

"Ben sana yardım ederim," dedim. "Jack, sen feneri tut. Wireman? Hadi, şu işi bitirelim."

İkimiz birlikte Emery'yi çukurun içine yuvarladık, sonra da bulabildiğimiz kadarıyla ondan geriye kalan parçalarını. Gelinine kavuşmak üzere içeri yuvarlanırken gördüğüm o sırıtan, kabukla kaplı iskelet yüzünü hâlâ hatırlarım. Bazen de, tabii, rüyalarıma girer. Bu rüyalarda Emery ile Adie karanlığın içinden bana seslenirler ve onlara katılmak ister miyim, diye sorarlar. Ve bazen bu rüyalarda bunu isterim. Bazen sırf anılarıma son vermek için kendimi o pis kokulu gırtlaktan içeri atmayı isterim.

XIV

Wireman ve Jack fenerin kapağını bir kez daha sıkıştırdıktan sonra Elizabeth'in Mercedes'ine döndük. Yürüyüş uzun ve sancılı oldu, sonuna doğru artık yalpalamaya başlamıştım. Sanki bir önceki ekim ayına dönmüş gibiydim. Aklımda Büyük Pembe'de beni bekleyen Oxycontin tabletleri vardı. Üç tane birden alacaktım. Üçü birden sadece ağrılarımı dindirmekle kalmaz, en azından birkaç saat uyumamı da sağlardı.

İki arkadaşım da kolumu omuzlarına atmamı teklif ettiler. Reddettim. Bu gece benim son yürüyüşüm olmayacaktı; bu konuda kararımı vermiştim. Yapbozun son parçası hâlâ yerine oturmuş değildi, ama ne olduğu hakkında bir fikrim vardı. Elizabeth, Wireman'a ne demişti? *Yapmak isteyeceksin, ama yapmamalısın.*

Çok geç, çok geç, çok geç.

Kafamdaki fikir net değildi. Net olan tek şey midye kabuklarının sesiydi. Bu sesi Büyük Pembe'nin içinde herhangi bir yerde işitebilirdiniz, ama tam etkisini hissedebilmek için eve dışarıdan gelmeniz gerekiyordu. İşte o zaman insan sesine çok benziyordu. Bu sesleri dinlemek yerine resim yaparak ne çok geceyi heba etmiştim.

Bu gece dinleyecektim.

Giriş kapısının sütunlarına geldiğimizde Wireman durdu. "Yanlış bir adım başka yanlış adımlara yol açar," dedi.

"Cehennem cehennemi çağırır," dedi Jack iç çekerek.

Wireman, bana baktı. "Sence eve dönüş yolunda zorluk çeker miyiz?"

"Şimdi mi? Hayır."

"Burada işimiz bitti mi?"

"Bitti."

"Bir daha buraya gelir miyiz?"

"Hayır," dedim. Ay ışığının aydınlattığı harabe halindeki eve baktım. Bütün sırları açığa çıkmıştı. Libbit'in kalp şeklindeki kutusunu orada bıraktığımızı fark ettim; ama belki böylesi daha iyiydi. Orada kalması daha uygundu. "Artık buraya hiç kimse gelmeyecek."

Jack, bana merak ve biraz korkuyla baktı. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Biliyorum," dedim.

21– Ay Işığında Midye Kabukları

I

Eve dönüş yolunda bir engelle karşılaşmadık. Koku hâlâ vardı, ama şimdi daha iyiydi... bunun bir nedeni körfezden güçlü bir rüzgârın esmesiyse, diğer nedeni de... daha iyi olmasıydı, işte.

El Palacio'nun lambaları hava kararmasına göre ayarlanmıştı; dışarıdan gelirken karanlıkta pırıl pırıl, çok güzel görünüyordu. Eve girdikten sonra Wireman odaları tek tek dolaşıp bütün lambaları açtı. Böylece Elizabeth'in hayatının büyük bir kısmını geçirdiği ev, gece yarısı limana yaklaşan bir okyanus gemisi gibi ışıldamaktaydı.

Ev her tarafından aydınlandıktan sonra, suyla dolu el fenerini bayrak yarışındaki bayrak gibi elden ele geçirip sırayla duşa girdik. Her an birimizin elindeydi. Duşa önce Wireman girdi, sonra Jack, en son da ben. Duştan sonra birbirimizi kontrol edip derimizin kesildiği yerlere hidrojen peroksit sürdük. En kötü durumda olan bendim; gömleğimi giydikten sonra her yanım batıyordu.

Tam tek elle botlarımı bağlamaya çalışırken yüzünde vahim bir ifadeyle Wireman misafir odasına girdi. "Yukarıdaki telefonun telesekreterinde sana bir mesaj var. Tampa polisi aramış. Dur, sana yardım edeyim."

Diz çöküp bağlarımı sıkıştırırken, saçlarındaki gri kısmın büyümüş olduğunu gördüm... o anda içimde ani bir panik hissettim. "Fener! Fener Jack'te..."

"Sakin ol. Jack şimdi Bayan Eastlake'in eski Porselen Salonu'nda oturuyor, fener de kucağında."

Yine de telaşla oraya gittim. Neyle karşılaşacağımı sanıyordum ki, odanın boş olduğunu, kapağı açılmış fenerin halıdaki ıslaklığın üstünde durduğunu ve Jack'in cinsiyet değiştirip üç gözlü, pençeleri olan bir cadıya dönüştüğünü mü?... Ama Jack, elinde el feneriyle koltukta oturuyordu; huzursuz gibiydi. İyi misin, diye sordum ve dikkatle gözlerine baktım... herhangi bir... bozulma var mı, diye... gözlerinden anlayabileceğimi sanıyordum.

"İyiyim. Ama polisin bıraktığı o mesaj..." Başını iki yana salladı.

"Dinleyelim bakalım."

Kendini detektif Samson olarak tanıtan adam Mary Ire hakkında bazı şeyler sormak için Edgar Freemantle ve Jerome Wireman'a ulaşmaya çalışıyordu. Eğer Rhode Island veya kızının gömülmek üzere gönderildiği Minnesota'ya gitmediyse, özellikle Bay Freemantle ile konuşmak istiyordu.

"Eminim, Bay Freemantle şu anda yas içindedir," diyordu Samson, "Ve eminim bunlar aslında Providence Emniyeti'nin soracağı sorulardır, ama Bay Freemantle'nin yakın geçmişte Mary Ire ile bir röportaj yaptığını biliyoruz. Mümkünse, onunla ve sizinle görüşmek için ben gönüllü oldum, Bay Wireman. Bu mesaj bandı yeterse, Providence'nin en çok merak ettiği soruyu size söyleyebilirim..." Bant yetmedi. Ama yapbozun son parçası da yerine oturdu.

II

"Edgar, bu delilik," dedi Jack. Bunu üçüncü kez söylemişti ve sesinden artık ümidi kesmek üzere olduğu belliydi. "Tam anlamıyla kaçıklık." Wireman'a döndü. "Sen söyle ona!"

"*Çılgınlığın dik âlâsı,*" dedi Wireman, ona hak vererek.

Avluda, Elizabeth'in Mercedes'iyle Jack'in otomobili arasında duruyorduk. Ay iyice yükselmiş, rüzgâr da şiddetini artırmıştı. Dalgalar kıyıyı dövüyordu; bir kilometre ötede, Büyük Pembe'nin altındaki midye kabukları her türlü tuhaf konuyu tartışıyor olmalıydılar.

"Burada bütün gece konuşsam da fikrini değiştirebileceğimi sanmıyorum," diye ekledi Wireman.

"Çünkü, haklı olduğumu biliyorsun," dedim.

"*Haklı çıkman için yaşlı dizlerimin üstüne çöküp dua edeceğim,*" dedi Wireman.

Jack elimdeki fenere baktı. "Hiç değilse, *bunu* alma yanına. Patron, kusura bakma, ama, eğer bunu yanında götürürsen, düpedüz manyaksın!"

"Ne yaptığımı biliyorum," dedim, içimden öyle olması için dua ederek. "Sizler burada kalacaksınız. Beni takip etmeye kalkmayın." Wireman'ı işaret ettim. "Şeref sözü istiyorum."

"Pekâlâ, Edgar. Şerefim biraz hırpalanmış durumda, ama onun üzerine söz veriyorum. Sana pratikle ilgili bir soru: Aldığın iki Tylenol eve ayaklarının üstünde varmana yetecek mi, yoksa timsah dansı yapmak zorunda kalır mısın?"

"Oraya ayaklarımın üstünde varacağım."

"Ve senin telefon etmeni bekleyeceğiz."

"Edeceğim."

Wireman kollarını açtı, ben de arasına girdim. İki yanağımdan öptü. "Seni seviyorum, Edgar. Sen müthiş bir adamsın. *Sano como una manzana.*"

"Ne demek oluyor bu?"

Wireman omuz silkti. "Galiba, hep sağlıklı kal demek."

Jack elini uzattı -sol elini- sonra sarılmanın da uygun olacağına karar verdi. Kulağıma, "Ver o feneri bana, patron," diye fısıldadı.

Ben de, "Veremem, kusura bakma," diye fısıltıyla karşılık verdim.

Evin arkasından çıkıp kumsaldaki yürüme iskelesine vardım. Bin yıl kadar önce bu iskelenin sonunda karşılaştığım iri adamı şimdi arkamda bırakıyordum. O gün çizgili bir şemsiye altında oturmuş, bana içimi serinleten buzlu çay ikram etmişti. Beni gördüğü anda, "*Nihayet topallayan yabancı teşrif etti,*" demişti.

O yabancı şimdi de gidiyor, diye aklımdan geçti.

Dönüp arkama baktım. Beni seyrediyorlardı.

"*Dostum!*" diye seslendi Wireman.

Geri dönmemi ve bu konuyu biraz daha konuşmamızı isteyecek sandım. Ama onu hafife almışım.

"*Şansın açık olsun, dostum.*"

Ona son kez el salladıktan sonra yoluma devam ettim.

III

Midye kabuklarıyla kaplı sahildeki son Büyük Kumsal Yürüyüşüm, ilk yaptıklarım kadar sancılı oluyordu ve topallıyordum. Ne var ki, o zamanlar sabahın ilk pembe ışığı altında, sahili okşar gibi gelen dalgaların sesinden başka hiçbir şeyin olmadığı, önümde bulut halinde uçuşan kuşları seyrederek yürürdüm. Bu kez çok farklıydı. Bu gece rüzgâr kükrer gibi eserken dalgalar da kudurmuş gibi sahili dövüyordu. Birkaç kez gözümün ucuyla *Perse*'yi gördüğümü sandım, ama dönüp baktığımda hiçbir şey görmedim. Bu gece körfezin benim olduğum tarafında sadece ay ışığı vardı.

Feneri sımsıkı tutmuş, yalpalarken, burada Ilse'yle yürüdüğüm günü düşündüm. Bana burası dünyanın en güzel yeri mi, diye sormuş, ben de ona bundan daha güzel en az üç yer vardır, demiştim... ama ona bu yerle-

rin adı olarak ne söylediğimi hatırlayamadım. Çok net hatırladığım şey, Ilse'nin bana çok güzel bir yerde yaşamaya layık olduğumu ve dinlenmeyi hak ettiğimi söylemesiydi. Yaralarımın iyileşmesi için.

O anda gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Elimde fener olduğu için gözlerimi silemedim, bıraktım aksın.

IV

Büyük Pembe'yi görmeden, sesini duydum. Evin altındaki midye kabukları hiç bu kadar yüksek ses çıkarmamışlardı. Biraz daha yürüdükten sonra durdum. Tam önümde siyah bir şekil olarak dikilmişti. Kırk elli adım daha attıktan sonra ay ışığı evin ayrıntılarıyla görünmesini sağladı. Bütün ışıklar kapalıydı; her zaman açık bıraktığım mutfak ve Florida odasındaki lambalar bile. Rüzgârın neden olduğu bir elektrik kesintisi de olabilirdi, ama ben öyle olduğunu sanmıyordum.

Midye kabuklarının tanıdığım bir sesle konuştuklarını fark ettim. Tanımam doğaldı, çünkü benim sesimdi. Eskiden beri bunun farkında mıydım? Herhalde, öyleydi. Sanırım, hepimiz kendi hayallerimizdeki çeşitli sesleri bir dereceye kadar tanırız... eğer deli değilsek.

Ve tabii, anılarımızdaki sesleri. Anılarımızın da sesleri vardır. Bir kolunu veya bacağını veya bir çocuğunu ya da uzun zaman hevesle beslediği bir hayalini kaybeden herhangi bir insana sorun. Öfkeli bir anında (ki, bu an çoğu zaman *kırmızıdır*) kötü bir karar verdiği için kendini suçlayan birine sorun. Anılarımızın da sesleri vardır. Bunlar çoğu zaman karanlıkta havaya kalkan kolların feryadı gibi üzgün seslerdir.

Sürüklediğim ayağımla kumsalda iz bırakarak yürümeye devam ettim. Büyük Pembe kara bir ızbandut gibi giderek yaklaşıyordu. Heron's Roost gibi harabe değildi, ama bu gece lanetli bir havası vardı. Bu gece

orada beni bir hayalet bekliyordu. Belki de hayaletten daha somut bir şey.

Rüzgârın estiği sol tarafıma baktım. Gemi artık oradaydı; karanlık ve sessiz, paçavra halindeki yelkenleri rüzgârda uçuşuyor ve bekliyordu.

Eve artık yirmi metre kala, *artık gitsen iyi olur,* dedi midyeler. *Geçmişi bir çırpıda sil... bunun yapılabileceğini kimse senden iyi bilemez... bin o gemiye ve git. Bütün bu üzüntüleri geride bırak. Oynamak istiyorsan bedelini ödersin. Ve en iyi tarafı ne?*

"En iyi tarafı tek başıma gitmek zorunda değilim," dedim.

Rüzgâr kükredi. Midye kabukları fısıldaşmaya devam ettiler. Evin karaltısının altında karanlık bir gölge o kemikli yataktan sıyrılıp ayrıldı ve ay ışığının altına çıktı. Bir an sanki düşünüyormuş gibi eğildikten sonra bana doğru gelmeye başladı.

Bana doğru gelen şey bir *kadındı.* Ama Perse değildi; Perse uykuya boğulmuştu.

Ilse.

V

Yürümüyordu; yürümesini de beklemiyordum zaten. Ayaklarının üstünde kayar gibiydi. Hareket etmesi bile bir mucizeydi... kapkara bir mucize.

Pam'le telefonda son kez konuştuktan sonra (aslında buna pek konuşma denemezdi) Büyük Pembe'nin arka kapısından çıkmış, ara sıra posta kutusuna giden yolu süpürdüğüm süpürgenin sapını kırmıştım. Sonra da kumsalda, kumun ıslak olduğu parlayan kısmına gelmiştim. Daha sonra ne olduğunu hatırlayamamıştım, çünkü hatırlamak istemiyordum. Ama şimdi hatırlıyordum; buna mecburdum, çünkü benim elimden

çıkan şey şu anda karşımda duruyordu. Bu Ilse'ydi, ama bir bakıma Ilse değildi. Bir an yüzü varken, birden bulanıklaşıp kayboluyordu. Bir an vücudu varken, şekilsizleşiyor, sonra tekrar şeklini alıyordu. Hareket ederken yanaklarından ve göğsünden midye kabuğu parçaları ve yosunlar dökülüyordu. Ay ışığında yüreğimi parçalayacak kadar net gördüğüm ve ona ait olduğunu bildiğim bir gözü bir an kaybolup tekrar beliriyordu.

Bana doğru süzülerek gelen Ilse kumdan oluşmuştu.

"Baba," dedi. Sesi kupkuruydu, sanki bir yerde sıkışmış midye kabukları varmış gibi. Büyük ihtimalle vardı.

Yapmak isteyeceksin, ama yapmamalısın, demişti Elizabeth... ama bazen kendimizi tutamayız, işte.

Kum-kız bana elini uzattı. Rüzgâr elinin üstündeki ince kum tanelerini uçurunca bir an sadece kemik kaldı. Ama etrafından uçuşan başka kumlar elini yine eski haline getiriverdi. Yüz hatları da her an değişiyordu. Büyüleyici bir manzaraydı.

"Feneri bana ver," dedi. "Sonra birlikte gemiye bineriz. Gemide beni hatırladığın şeklimi alırım. Ya da... hiçbir şey hatırlamak zorunda kalmazsın."

Dalgalar iyice azmış, yıldızların altında birbiri ardına saldırarak sahili dövüyorlardı. Ayın altında. Büyük Pembe'nin altında, midye kabukları seslerini yükseltmişlerdi: benim sesim kendisiyle tartışıyordu. Getir arkadaşını. Ben kazanırım. Oturt arkadaşını. Sen kazanırsın. Karşımda kumdan oluşan Ilse duruyordu; yüzü her an değişmekteydi. Şimdi dokuz yaşında, derken on beş yaşındaki Illy, ilk kez bir erkek arkadaşıyla çıkmak için hazırlanırken; derken, aralık ayında uçaktan inerken gördüğüm, parmağına nişan yüzüğü takmış üniversiteli Illy. Şu anda hayatımda en çok sevdiğim insan feneri almak için elini uzatmış duruyordu... zaten Perse, onu bu yüzden öldürmemiş miydi? Fener benim hafızasız denizlerde ya-

pacağım yolculuğun biletiydi. Tabii, o kısmı yalan olabilirdi... ama bazen riski göze almamız gerekir. Çoğu zaman da öyle yaparız. Wireman, kendimizi o kadar çok kandırırız ki, bundan ekmek yememiz bile mümkün olabilir, diyor.

"Mary yanında tuz getirmişti," dedim. "Bir sürü tuz torbası. Bunları küvete boşalttı. Polisler nedenini bilmek istiyorlar. Ama gerçeği söylesek hayatta inanmazlar, değil mi?"

Arkasında gümbürdeyen dalgalar, kumdan Ilse karşımda her an şekil değiştirerek, hiçbir şey söylemeden duruyordu; sadece almaya geldiği şey için kolunu uzatmıştı.

"Kumun üstünde resmini yapmam yeterli olmadı. Mary'nin seni boğması da yetmezdi. Seni tuzlu suda boğması gerekiyordu." Elimdeki fenere baktım. "Perse ona tam olarak ne yapacağını söyledi. Benim resmimden."

"Ver onu bana, baba," dedi şekil değiştiren kum-kız. Eli hâlâ bana uzanmıştı. Ne var ki, rüzgârın etkisiyle bu el arada bir pençe halini alıyordu. Yeni kumlar gelip üstünü örtmesine rağmen bazen pençe olarak görünüyordu. "Ver onu da, birlikte gidelim."

İç çektim. Ne de olsa, bazı şeyler kaçınılmaz olabiliyor. "Pekâlâ." Ona doğru bir adım attım. Wireman'ın başka bir deyişi aklıma geldi: *Sonunda bütün endişelerimizi tüketiriz.* "Pekâlâ, Bayan Kurabiye. Ama bunun sana bir bedeli olacak."

"Bedeli nedir?" Sesi cam üstünde ezilen kum taneleri gibiydi. Midye kabuklarının gıcırtılı sesi. Ama aynı zamanda da Ilse'nin sesiydi. Benim sevgili kızımın.

"Sadece bir öpücük," dedim. "Hâlâ bunu hissedebileceğim kadar canlıyken." Güldüm. Aslında dudaklarım uyuşmuş olduğu için bunu pek hissetmedim. Sadece etrafındaki kasların gerildiğini. "Sanırım ağzıma epey kum gelecek, ama senin kumsalda oynamış olduğunu farz ederim. Kumdan kale yapıyormuşsun gibi."

"Peki, baba."

Süzülerek bana yaklaşınca Ilse'nin şekli tamamen değişti. Bu, yağlıboya bir tabloyu gözlerinize iyice yaklaştırdığınız zaman artık oradaki manzarayı ve portreyi değil, sadece boyalı fırça izlerini görmeye benziyordu. Ilse'nin yüz çizgileri kayboldu. Gördüğüm şey minik midye kabukları ve kum tanelerinin kudurmuş bir siklonundan ibaretti. Burnuma gelen koku da onun ten kokusu değil, tuzlu suydu.

Cansız kollar bana doğru uzanırken üstündeki kum tanecikleri uçuşuyordu. Feneri yukarı kaldırdım. Kısa bir şeydi. Sapı da paslanmaz çelik değil, plastiktendi.

"Bedavadan öpücük vermeden önce buna bir bak, istersen," dedim. "Jack Cantori'nin otomobilindeki torpido gözündeydi. İçinde Perse olan fener Elizabeth'in kasasında kilitli."

O şey bir anda donup kaldı; böyle olunca da körfezden esen rüzgâr onun insan şekline olan son benzerliğini de yok etti. O anda karşımda fıldır fıldır dönen bir kum-şeytanı vardı. İşimi şansa bırakmaya niyetim yoktu, özellikle de kızım -her neredeyse- nihai istirahatine kavuşmak için beklerken. Fener avucumun içinde, kolumu bütün gücümle sallayınca, Nan Melda'nın bilezikleri bileğime kadar indi. Bilezikleri *El Palacio*'nun mutfak lavabosunda özenle temizleyip parlatmıştım.

İşimi sağlama almak için belimde de gümüş uçlu bir zıpkınını vardı, ama ona gerek kalmadı. Kum-şeytanı bir anda havaya doğru patladı. Öfke ve acıyla dolu müthiş bir çığlık kafamın içinde yankılandı. Neyse ki, uzun sürmedi, yoksa parçalanacağımı sanmıştım. Sonra, geriye sadece Büyük Pembe'nin altındaki midye kabuklarının sesi ve rüzgârın savurduğu kumlar kaldı. Artık körfez yine ay ışığının aydınlattığı dalgalardan ibaretti. *Perse,* sanki hiç var olmamışcasına, yok olmuştu.

Bacaklarımdaki son güç de tükenince yere çöktüm. Galiba eve kadar timsah dansıyla gidecektim. Büyük Pembe uzakta değildi. Bir süre orada

oturup midye kabuklarını dinlemek ve dinlenmek istedim. Sonra o son yirmi metreyi yürüyüp içeri girer ve Wireman'a telefon açardım. Ona iyi olduğumu söylerdim. İşin tamamlandığını, Jack'in gelip beni alabileceğini söylerdim.

Ama şimdilik sadece burada oturup artık ne benim ne de başka birinin sesiyle konuşan midyeleri dinleyecektim. Şimdi burada oturup körfeze bakacak ve doğduğunda üç buçuk kilo gelen, söylediği ilk kelime *köpek* olan, bir gün mumlu boyasıyla bir kâğıda kocaman bir balon çizip, heyecanla, "Senin resmini çizdim, baba!" diyen kızım Ilse Marie Freemantle'yi düşünecektim.

Ilse Marie Freemantle.

Onu öyle iyi hatırlıyorum ki.

22 – Haziran

I

Küçük teknemi Phalen Gölü'nün tam ortasına getirip motoru kapattım. Daha önce yerleştirdiğim turuncu şamandıraya doğru yavaşça süzülüyorduk. Havada en küçük bir rüzgâr yoktu, gölün yüzeyi çarşaf gibiydi; yanımızdan gelip geçen birkaç gezi motoru oldu, ama hiç yelkenli görmedik. Kıyıdaki oyun bahçesinde birkaç çocuk, piknik alanındaysa birkaç kişi vardı. Şehir sınırları içinde kalan bir göl için, alan neredeyse boş sayılırdı.

Başındaki balıkçı kepi ve kazağıyla Wireman pek Florida'lıya benzemiyordu. Etrafın tenha oluşu dikkatini çekmişti.

"Okullar hâlâ açık," dedim. "Birkaç hafta sonra burada vızıldayan teknelerden gölü bile göremezsin."

Wireman huzursuz görünüyordu. "Perse için burası doğru yer mi, *dostum?* Yani, ya bir balıkçının ağına takılırsa..."

"Phalen Gölü'nde ağ atmak yasaktır," dedim. "Makara ve oltayla balık tutan da pek olmaz. Bu göl daha çok gezi tekneleri içindir. Yüzmek isteyenler de kıyıya yakın yerlerde yüzerler." Eğilip Sarasota'lı gümüş ustasının yaptığı silindiri aldım. Bir metre uzunluğundaydı, kapağı vidayla sıkıştırılmıştı. İçi tatlı suyla dolu, su dolu el feneri de bunun içindeydi. Perse'yi çifte karanlık içine hapsetmiştik, iki katlı tatlı su örtüsü içinde uyuyordu. Az sonra daha da derinde uyuyacaktı.

"Bu çok güzel bir şey," dedim.

"Gerçekten de öyle," dedi Wireman elimde çevirdiğim silindire bakarak. "Olta kancasına takılacak bir yeri de yok. Ama ben yine de bunu Kanada sınırında bir göle atsak daha rahat hissederdim."

"İşte o zaman birisinin ağına takılabilirdi," dedim. "Bir şeyi en kolay görünen yere saklamak daima en iyi yoldur."

İçinde üç genç kadının bulunduğu bir hız motoru yanımızdan geçti. El salladılar. Biz de karşılık verdik. "Şirin adamlara bayılırız," diye bağırdı içlerinden biri. Sonra hepsi kahkahalarla güldüler.

Wireman gülerek onlara bir selam çaktıktan sonra bana döndü. "Burasının derinliği nedir? Biliyor musun? Bu turuncu şamandıraya bakılırsa, biliyorsun."

"Sana anlatayım. Phalen Gölü üzerinde biraz araştırma yaptım. Pam'le Aster Lane'deki evi yirmi beş yıl önce aldığımız düşünülecek olursa bu araştırma için epey geç kalmışım. Gölün ortalama derinliği otuz metre kadar... ama burası farklı, burada bir yarık var."

Wireman gevşedi; kepini geri itti. "Ah, Edgar. Wireman senin hâlâ tilki gibi kurnaz olduğunu düşünüyor."

"Belki *öyle,* belki *değil,* ama bu turuncu şamandıranın altındaki derinlik en az yüz otuz metre. Meksika Körfezi'nin ucundaki sarnıcın dört metrelik derinliğinden çok daha iyi."

"Evet."

"İyi görünüyorsun, Wireman. Dinlendiğin belli."

"Gulfstream ile uçmak bambaşka oluyor. Güvenlikte sıra beklemek yok, kimse bomba var mı, diye el çantanı didiklemiyor. Ve hayatımda ilk kez Atlanta'da aktarma yapmadan kuzeye uçabildim. Teşekkür ederim... aslında göründüğü kadarıyla bunu kendi paramla da yapabilirdim."

"Elizabeth'in akrabalarıyla uzlaştın, o halde, öyle mi?"

"Evet. Senin tavsiyene uydum. Nakit para ve hisseler karşılığında onlara evi ve adanın kuzey tarafını bıraktım. Bu teklife balıklama atladılar;

avukatları da herhalde, 'Wireman avukatmış, ama bugün çok ahmak bir müşterisi var,' diye düşünmüşlerdir."

"Galiba bu motordaki tek *tilki* ben değilim."

"Sonuçta likit aktifler olarak elime seksen milyon dolardan fazla geçecek. Artı, evden alacağım bazı şeyler. Bunların içinde Bayan Eastlake'in teneke kurabiye kutusu da var. Sence bununla bana bir şey mi ima etmeye çalışıyordu, *dostum?*"

Elizabeth'in çeşitli porselen figürlerini bu teneke kutuya atıp Wireman'a kutuyu balıklı havuza atması için ısrar edişi aklıma geldi. Elbette, ona bir şey ima etmeye çalışıyordu.

"Akrabalar Duma Adası'nın kuzey ucunu aldılar... müteahhitler için değeri ne kadar tutar... epeydir herhalde. Doksan milyon mu?"

"Onlar böyle düşüneceklerdir."

"Evet," dedi Wireman. "Onlar öyle düşünürler." Bir süre hiç konuşmadan oturduk. Silindiri benden aldı. Kenarında yansıyan yüzümü gördüm, kıvrımı yüzünden yamuk görünüyordu. O şekliyle bakmak beni rahatsız etmedi; zaten artık aynada kendime pek baktığım yoktu. Yaşlandığımdan değil, sadece Freemantle'nin gözlerini görmek hoşuma gitmiyor. O gözler çok fazla şey gördü.

"Karınla kızın nasıllar?"

"Pam California'da, annesinin yanında. Melinda Fransa'ya döndü. Ilse'nin cenazesinden sonra bir süre Pam'le kaldı, ama sonra döndü. Bence doğru karar verdi. Hayatına devam ediyor işte."

"Ya sen, Edgar? Sen hayatına devam edebiliyor musun?"

"Bilmiyorum. Yazar Scott Fitzgerald ne demişti? Amerikan hayatında ikinci perde yoktur."

"Evet, ama bunu söylediğinde beyni alkolden çürümüş bir ayyaşın tekiydi." Wireman silindiri ayaklarının dibine bırakıp bana doğru eğildi.

"Beni iyi dinle, Edgar. Aslında hayatta tam beş perde vardır, üstelik sadece Amerikan hayatında değil... dolu dolu yaşanan bütün hayatlarda. Tıpkı Shakespear'in oyunlarında olduğu gibi, trajedi de komedi de yaşanır. Bizim hayatımız da komediden ve trajediden oluşur."

"Son zamanlarda benim için gülünecek şeyler pek kalmamış gibi."

"Evet," dedi Wireman. "Ama üçüncü perdenin büyük bir potansiyeli var. Şu sıralar Meksika'dayım. Sana söylemiştim, değil mi? Tamazunchale denen güzel bir dağdayım."

Kelimeyi söylemeyi denedim.

"Dilinden dökülüşü hoşuna gitti. Bunu görebiliyorum."

Güldüm. "Fena değil, gerçekten."

"Orada satılığa çıkmış harap bir otel var; bunu almayı düşünüyorum. Böyle bir girişimin kazanç getirmesi için üç yıl zarar etmeyi göze almak lazım, ama bu günlerde cebim epey dolu. İnşaat ve bakım konusunda bilgisi olan bir ortağa ihtiyacım var. Tabii, hâlâ ressamlığa devam etmeyi düşünüyorsan..."

"Ne düşündüğümü biliyorsun."

"O halde, ne dersin? Hadi, servetlerimizi evlendirelim."

"Simon ve Garfunkel, 1969," dedim. "Ya da o sıralar. Bilmiyorum, Wireman. Şu anda karar veremem. Yapmam gereken bir resim daha var."

"Evet, var, tabii. Bu fırtına ne büyüklükte olacak?"

"Bilmiyorum. Ama Kanal 6 bayılacak herhalde."

"Ama yeterince uyarı verilecek, değil mi? Maddi hasar sorun değil, ama kimse canından olmayacak."

"Kimse ölmeyecek," dedim bunun doğru olacağını umarak. Ama hayalet kol devreye girdikten sonra hiçbir şey için bahse giremezdim. İşte bu yüzden ikinci kariyerimin bitmesi gerekiyordu. Ama bu son resmi yapacaktım, çünkü öcümü tam olarak almak istiyordum. Ve sadece Illy için değil, Perse'nin diğer kurbanları için de.

"Jack'ten haber alıyor musun?" diye sordu Wireman.

"Hemen her hafta. Sonbaharda Tallahassee'deki Florida Devlet Üniversitesi'ne gidecek. Benim ikramım. Bu arada, annesiyle beraber Port Charlotte'ye taşınacaklar."

"Bu da senin ikramın mı?"

"Aslında... öyle." Jack'in babası Crohn Hastalığı'ndan öldükten sonra annesiyle beraber sıkıntılı günler yaşamışlardı.

"Bu senin fikrin miydi?"

"Evet."

"Sence güneydeki Port Charlotte'nin uzaklığı yeterince güvenli mi?"

"Öyle sanıyorum."

"Ya kuzey? Ya Tampa?"

"Olsa olsa sağanak yağmur olur. Küçük bir fırtına olacak. Küçük ama, kuvvetli."

"Küçük ve sıkı bir Alice. 1927'de olduğu gibi."

"Evet."

Birbirimize bakarak otururken kızlar hız motoruyla bir daha yanımızdan geçtiler; yine güldüler ve öncekinden daha coşkulu el salladılar. Biz de onları selamladık.

Onlar gittikten sonra Wireman, bana döndü. "Bayan Eastlake'in akrabaları yeni arazileri için inşaat izni alabilecekler, değil mi?"

"Sorun çıkacağını sanmam."

Bir an bunu düşündükten sonra başını salladı. "İyi. O halde bütün adayı yerle bir et. İtirazım olmaz." Gümüş silindiri yerden alıp gölün ortasındaki yarığı işaretleyen turuncu şamandıraya baktı; sonra bana döndü. "Son olarak söyleyeceğin bir şey var mı, *dostum?*"

"Var," dedim. "Kısa bir şey."

"O halde, söylemeye hazır ol." Wireman dizlerinin üstünde dönüp silindiri kaldırdı. Güneşin altında pırılı pırıldı. En az bin yıl daha güneş yü-

zü görmemesini diliyordum... ama bir şekilde Perse'nin tekrar su üstüne çıkabileceğini de düşünmüyor değildim. Minnesota'dan bile bir şekilde yolunu bulabilirdi.

Kafamda hazır ettiğim sözleri söyledim. "*Sonsuza kadar uyu.*"

Wireman'ın parmakları açıldı. Silindir göle düşerken fazla su sıçratmadı. Teknenin kenarından eğilip dibe doğru batışını seyrettik.

II

Wireman o gece ve ertesi gece orada kaldı. Az pişmiş biftek yedik, öğleden sonra yeşil çay içtik ve geçirdiğimiz günler dışında her şey hakkında konuştuk. Onu havaalanına götürdüm; Houston'a gidecek, orada bir otomobil kiralayıp güneye doğru bir yolculuk yapacaktı. Ülkenin o kısmını görmek istiyordu.

Onu güvenlik bölümüne kadar uğurlamak istedim, ama reddetti. "Çoluk çocuğun karşısında ayakkabılarımı çıkarırken görmeni istemem," dedi. "Vedalaşmamızı burada yapalım, Edgar."

"Wireman..." dedim, ama gerisini getiremedim. Gözyaşlarım genzimi tıkamıştı.

Beni kollarının arasına çekip iki yanağımdan öptü. "Dinle, Edgar. Üçüncü Perde'nin zamanı geldi. Beni anlıyor musun?"

"Evet," dedim.

"Kendini hazır hissettiğin zaman Meksika'ya gel. Eğer bunu istiyorsan."

"Bunu düşüneceğim."

"Düşün, *dostum. Sana çok iyi şanslar.*"

"Sana da, Wireman. Sana da."

Çantası omzunda sallanarak yürürken arkasından baktım. Birden aklıma Emery'nin bana Büyük Pembe'de saldırdığı gece Wireman'ın yaptıkları

geldi. *Orospu çocuğu,* diye bağırıp elindeki mumluğu o ceset şeyin yüzüne sokmuştu. Harikaydı. İçimden onun son bir kez dönüp bakması için baskı yaptım... işe yaradı. Telepatiydi veya Nan Melda'nın diyeceği gibi, sezgiydi.

Hâlâ orada durduğumu görünce güldü ve yüzü aydınlandı. "Günün hakkını ver, Edgar!" diye seslendi. İnsanlar şaşırıp ona baktılar.

"Bırak gün de senin hakkını versin!" diye bağırdım ben de.

Gülerek bana bir asker selamı çaktıktan sonra yürümeye devam etti. Tabii, sonunda onun güneydeki o küçük kasabasına gittim; ve Wireman deyişleriyle benim için hep hayatta olsa da (çünkü onu hep geniş zamanda düşünerek anarım), kendisini bir daha hiç görmedim. Ayrılmamızdan iki ay sonra Tamazunchale pazarında taze domates alırken kalp krizi geçirip ölmüştü. Daha zamanımız olacak, diye düşünüyordum, ama zaten hep böyle düşünürüz, değil mi? Kendimizi o kadar çok kandırırız ki, bundan ekmek yememiz bile mümkün.

III

Resim sehpamı Aster Lane'deki evimin oturma odasına kurmuştum; ışık burada iyiydi. Tuvalin üstünde bir havlu vardı. Yanındaki masanın üstü yağlıboyalarım ve Duma Adası'nın havadan çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu, ama bunlara neredeyse hiç bakmıyordum; Duma Adası'nı rüyalarımda görüyordum, hâlâ da görürüm.

Havluyu kanepenin üstüne attım. Tablomun... son tablomun ön planında Büyük Pembe görünüyordu; o kadar gerçeğe uygun yapılmıştı ki, her gelen dalgayla midye kabuklarının seslerini duyar gibi oluyordum.

Evin kolonlarından birinin önüne, çok güzel bir gerçek ötesi öğesi katmak için iki tane kızıl saçlı bebek oturtmuştum. Soldaki Reba'ydı. Sağdakiyse Fancy, Kamen'nin bana Minnesota'dan getirdiği bebek. Bu

fikri Ilse'den almıştı. Orada kaldığım sürece genellikle mavi olan körfezi mat ve meşum bir yeşile boyamıştım. Gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı, tuvalin tepesini kaplıyordu.

Sağ kolum kaşınmaya başladı ve o hatırladığım güç önce içime aktı sonra bütün vücudumu dolaştı. Resmimi neredeyse bir tanrının... ya da bir tanrıçanın gözüyle görebiliyordum. Bu işi orada bırakabilirdim, ama kolay olmazdı.

Resinı yaptığım sırada dünyaya âşık oluyordum.

Resim yaptığım sırada kendimi bütün hissediyordum.

Bir süre çalıştıktan sonra fırçamı kenara bıraktım. Başparmağımın ucuyla yeşil ve kahverengiyi karıştırdım, sonra da resimdeki kumsala bulaştırdım -hafifçe- ve sanki ilk rüzgâr esintisi başlamışcasına bir kum bulutu yerden kalktı.

Duma Adası'nda yaklaşan bir haziran fırtınasının kara bulutları altında rüzgâr şiddetlenmeye başlıyordu.

Resim Nasıl Yapılır (XII)

Bitirdiğin zamanı anlamalısın, o zaman da kalemini veya fırçanı elinden bırak. Geriye sadece hayatın kendisi kalır.

Şubat 2006 - Haziran 2007

Sonradan Akla Gelenler

Florida'nın batı sahili coğrafyası ve tarihçesinin üstünde oynayarak saygısızlık yaptığımı biliyorum. Dave Davis gerçek biridir ve de gerçekten kaybolmuştur, ama burada kurgusal olarak kullanılmıştır.

Ve Florida'da mevsim dışı fırtınalardan benden başka hiç kimse, "Alice," diye söz etmez.

Bu romanın ilk müsveddesini okuyup değerli önerilerde bulunan karım yazar Tabitha King'e teşekkür ederim. Hiç eksik etmediği kurabiyeler de bunlardan biridir. Bana büyük bir sabırla Broca sahası ve karşı darbe sonucu fiziksel kasılmalar hakkında bilgi veren kadim dostum Doktor Russ Dorr'a da teşekkür etmek istiyorum.

Her zamanki nezaketi ve acımasızlığıyla bu romanı yayına hazırlayan editörüm Chuck Verrill'e de teşekkür ederim.

Dostum ve telif haklarımın koruyucusu Teddy Rosenbaum, sana da çok teşekkür ederim.

Ve siz, sevgili dostlarım benim sadık okuyucularım; beni, ben yapan sizlersiniz.

Stephen King

Bangor, Maine